SÜNENİ EBU DAVUD-12

Grundig

TEMİZLİK-DEVAMI

52. Abdest Organlarını Üçer Kerre Yıkamak

135....Amr b. Şuayb'ın babası (Şuayb b. Muhammed b. AbdilIah b. Amr b4. Âs) vasıtasıyla dedesinden (Abdullah b. Amr b. Âs) rivayet ettiğine göre, Abdullah b. Amr demiştir ki: bir adam Rasûlü Ekrem'e (s.a.) gelip "Yâ Rasûlallah (s.a.) abdest nasıl alınır?"

diye sordu. Rasûlü Ekrem (s.a.) de bir kap su isteyerek, ellerini üç kere, yüzünü üç kere, kollarını üç kere yıkadı. Başına mesh etti. Şehâdet parmaklarını kulaklarına sokarak uçlanyla içini, baş parmaklarıyla dışlarını meshetti. Daha sonra ayaklarını üçer kere yıkadı ve akabinde de:

"İşte abdest böyle alınır. Kim, buna bir şey ekler veya eksiltirse (Rasûlullah'a muhalefetten dolayı) kendisine isâet etmiş ve zulmetmiş olur." veya "zulmetmiş ve isâet etmiş olur" buyurdu."[1] [2]

Açıklama

Bu hadîs-i şeriften kâmil (eksiksiz) abdestin abdest organlarının üçer kere yıkanmasıyla gerçekleşeceği anlaşılmaktadır. Ancak Rasûlullah (s.a.)'ın abdest organlarını bazan bir [3] bazan da iki defa [4] yıkayarak bu sayılarda abdest organlarını yıkamanın da caiz olduğunu fiilen ifâde ettiğinden bu hadîs-i şerifte geçen "Kim buna bir şey ilâve eder veya bunu eksiltirse İsâet etmiş veya zulm etmiş olur" cümlesindeki "Isfiet ve Zulm" kelimeleri üzerinde çeşitli açıklamalar yapmışlardır. Yıkanan abdest organlarının üçten fazla yıkanması Rasûlü Ekrem (s.a.)'m sünnetine uymadığından hem sevabı yoktur, hem de nefsi yormak ve suyu israf etmektir ki bu nefse zulüm ve haddi aşmaktır. Sünnet terk edildiği için de bir isâet yani âdaba riayetsizlik veya abdestin sevabından ve kemâlinden mahrum kalmaya sebep olacağı için de nefse zulümdür.

Abdest organlarını üçden az yıkamanın isâet (adaba riayetsizlik) veya nefse zulüm olması ise, üç kere bu organları yıkayanın abdestindeki kemâle

ve sevaba nisbetledir. Aslında bir veya iki kere abdest organlarını yıkamakla da abdest sahih olur. Ancak üçden az yıkamayı isâet veya zulüm olarak tavsif etmek hususunda hadîs-i şerifler arasında ifâde birliği yoktur. Bu bakımdan îbn Hacer, Müslim'in bu hadîsi râvi Amr b. Şuayb'den dolayı mün-ker saydığını söyleyerek bu hadîsin zayıf olduğuna dikkat çekmekte ve bir veya iki kere abdest organlarının yıkanmasıyla abdestin sahih olacağını ve sahibininse isâet ve zulüm işlemiş olmayacağını ifâde etmektedir.

îbn Mevvak ise, "isâet veya zulm*' kelimelerindeki tereddüt ve şüphe ifâde eden "veya" lafzının hadîsin aslında olmayıp râviye âit bir söz olduğunu böyle bir şüphenin, râvî Ebû Avâne'yi güvenilir bir râvi olmaktan çıkaramayacağım, zira bu türlü şüphelerden Allah'ın muhafaza ettiği kişilerden başka kimsenin kurtulamayacağını, binaenaleyh bu hadîsin zayıflığına hükmetmenin doğru olmayacağı görüşünü savunmaktadır.

Hanefi ulemâsından Aynî merhum da buradaki isâet, "abdest organlarını üçden daha az sayıda yıkamadan ileri gelen âdaba riayetsizliktir. Zulüm ise nefsi, abdesti bütün organları üçer kere yıkayarak alınan kâmil abdestin faziletinden mahrum bırakmaktır" diye tefsir etmiştir. Yine Aynî merhum buradaki "abdest organlarım fazla yıkamak'Man maksadın, sünnet olduğuna inanarak üçten fazla yıkamak: "noksan yıkamak"tan maksadın da, sünnet olduğuna inanarak üçten az yıkamak olduğuna dâir bir görüşün bulunduğunu haber vermekte ve sözlerine şöyle devam etmektedir: "Eğer Rasûlü Ekrem (s.a.)'ın abdest organlarım bazen birer, bazan da ikişer kere yıkayarak abdest aldığı sabit iken, üçten az sayıda yıkayarak abdest alan kişi, nasıl zâlim olur, dersen ben de sana şöyle cevap veririm:

Abdest organlarını Üçten az sayıda yıkayan kimsenin zâlim sayılmasının mânâsı, üç kere yıkamaktaki fazîleti ve kemâli terketmesidir.

Üç kere yıkamak sünnete uygun değildir, inancıyla bir veya iki kere yıkadığından dolayı zâlim sayılır.

Bu hadîsin râvîleri arasında Amr b. Şuayb gibi rivayetleri tenkide uğramış bir ravi bulunduğundan, bu mevzuda gelen sahih hadisleri bırakarak bununla amel ettiği için zâlim sayılır."

Hafız tbn Hacer ise Telhfs'de "isâet ve zulüm kelimelerinin üçten az veya çok yıkayanların her ikisi için birden kutlanılmış olması mümkün olduğu gibi, isâet kelimesinin sadece üçten az yıkayanlar için; zulüm kelimesinin de sadece üçten ziyâde yıkayanlar için kullanılmış olması da mümkündür" demiştir. Mir'at'ta'da İmam Nesefî'den şu görüşler

naklediliyor: tsflet veya zulüm, sünnete-uymak niyyet ve inancıyla üçten az veya çok sayıda abdest organlarım yıkayanlar için söz konusudur. Amma abdest organlarının iyice yıkanıp yıkanmadığı konusunda kalpde doğan bir şüpheyi gidermek için veya ikinci bir abdeste niyyetten dolayı Üçten fazla sayıda yıkamakta ise, herhangi bir sakınca yoktur. Ebû Dâvud sarihlerinden Meıthel sahibi Mahmud Muhammed Hattâb es-Sübkî de bu mevzuda şunları ilâve ediyor: "Ben de derim ki, kalbin şüpheden kurtulması için üç kere yıkamak kâfidir. İkinci bir abdest için abdest organlarının yıkanması abdest alırken düşünülemez. İkinci abdeste niyyet ancak birinci abdest bittikten sonra mümkün olur. Ayrıca tam olarak abdest aldıktan sonra hiçbir ibâdet yapmadan tekrar abdest almanın suyu israf olacağından doğru olmadığını ve mekruh olduğunu fu-kahâmız beyan etmişlerdir."[5]

Bazı Hükümler

1. Abdestin kâmil olması için, abdest organlarını üçer kere yıkamalı, başı da bir kere meshetmelidir.

2. Kulakların içi, şehâdet parmaklarıyla, dışı da, baş parmaklarla meshedilmelidir.

3. Abdest alan kimse ölçü olarak hadîs-i şeriflerde beyân edilenin dışına çıkmamalıdır.

4. Hadîs-i şeriflerde verilen ölçüye uymamak sünnete aykırı bir harekettir. Bu da insanın kendisine zulm etmesi demektir.[6]

53. Abdest Organlarının İkişer Kere Yıkanması

136....Ebû Hureyre (r.a)'den demiştir ki: "Resûlullah (s.a.) (ab-dest organlarım) ikişer kere (yıkayarak) abdest aldı."[7] [8]

Açıklama

Bu hadis-i şerifin zahirine bakılırsa, Resülullah'ın baş dahil olmak üzere butun abdest organlarını ikişer defa yıkadığı gibi bir mâna anlaşılırsa da, aslında ikişer kere yıkanan organlar, meshedilmesi gereken baş değil, diğer

organlardır. Çünkü başın meshedileceği ve diğer uzuvların da yıkanacağı pek çok hadis-i şeriflerle beyân ve isbat edilmiştir. 126. hadis-i şerifteki "başın iki kere mesh edileceğine dâir ifade de bu gerçeğe aykırı değildir. Şöyle ki, önce eller başın ön tarafından arkaya doğru, sonra da arkadan öne doğru çekilerek mesh yapılır, Aslında tek hareket sayılan bu birbirini takibeden hareketler sözü geçen hadis-i şerifte ayrı ayrı hareketlermiş gibi zannedilerek "iki mesh" diye rivayet edilmiştir. İşte bu hareketler biri diğerinin devamı olduğu kabul edilirse oradaki başın iki kere mesh edilmesi meselesi de izah edilmiş olur. Yıkamanın iki kere olacağı mevzuunda îmam Nevevî şunları söylemektedir:

"Müslümanlar arasında abdest organlarını bir kere yıkamanın farz, uç kere yıkamanın da sünnet olduğuna dair ittifak vardır. Yıkanması gereken abdest organlarının bir kere, iki kere ve üç kere yıkanabileceğim ifâde eden sahih hadislerin yanında, bazı abdest organlarının iki, bazılarının üç kere yıkanması lâzım geldiğini ifâde eden î adis-i şerifler de vardır. Bu hadis-i şeriflerin hepsiyle de amel edilebilir. Ancak abdest organlarını üç kere yıkamakla abdestin sünnet ve âdabı da yerine getirilmiş olurken, bir kere yıkamakla sadece farzlar yerine getirilmiş olur.[9]

Nitekim Rasulü zîşân Efendimiz'in abdest organlarını bazan birer, bazan ikişer, bazan da, üçer defa yıkayarak abdest aldığını ifâde eden hadislerle [10]abdest organlarından birini bir, diğerini iki, bir başkasını da üçer defa yıkayarak abdest aldığını ifade eden hadis de buna delâlet etmektedir.

137....Atâ b. Yesâr'dan, demiştir ki; "İbn Abbâs (r.a.) bize, "Size Resûllullah (s.a.)'ın nasıl abdest aldığını göstermemi arzu eder misiniz?" dedi ve içinde su bulunan bir kap isteyip, o sudan sağ eliyle bir avuç alarak ağzına ve burnuna su verdi, sonra bir avuç daha su alıp iki elini birleştirip yüzünü yıkadı, sonra bir avuç su daha alıp onunla sağ elini, tekrar bir avuç su daha alıp onunla da sol elini yıkadı. NÎhâyet bir avuç su daha alıp elini silkeledikten sonra başını ve kulaklarını meshetti. Sonra da bir avuç su daha alıp nalinli olan sağ ayağının üzerine serpti ve sağ ayağını, elinin biri ayağının üstünde öbüFü de nalının altıda olmak üzere iki eliyle mesh etti. Sonra sol ayağına da aynı şeyi yaptı."[11] [12]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen ellerini silkelemesinden aksat, elde bulunan suyun dökülmesidir.Ellerde kalan suyu silkelemek değildir. Esasen elleri bu mânada silkelemek caiz de değildir. Nitekim Bezlu'l-mechûd yazarı "el-Envâr li-ameli'I-Ebrâr" isimli eserde elleri silkelemenin mekruh olduğu kaydedilmiştir, demektedir.

Gerçekten de mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte söz konusu edilen "ayaklar üzerine su serpmek"ten maksat suyu gerçek manada serpmek değil, ayağı israfa varmayacak şekilde mümkün olduğu kadar az bir suyla yıkamaktır. Umumiyetle su israfı ayaklarda olduğu için bu israftan sakındırmak gayesiyle "ayaklarını az su ile yıkadı” manasında "ayaklan üzerine su serpti" tâbiri kullanılmıştır. Nitekim Buhârî'nin rivayetinde "ayağım yıkadı" tâbiri de geçmektedir.

Ayaklarının nalinli iken mesh edilmesine gelince, Hafız tbn Hacer, "Buradaki meshten maksat ayakların her tarafına suyun erişmesini sağlamak için suyu ayakların üzerine yukarıdan dökmektir" diyor. Yine Ibn Hacer, Bu-hâri Şerhİ'nde bu hadîs-i şerif üzerinde dururken; aslında bu hadiste ayakların yıkandığı açıkça söylenmiyorsa da bu mana metinde geçen "fî" harfi ' cerrinden anlaşılıyor. Zira bu harfi cer meshetmek fiiliyle değil, yıkamak fi-iliyle kullanılır. Eğer ayaklar üzerine meshetmek kastedüseydi "fi" yerine "ala" harfi cerri kullanılırdı, diyor.

îbn Hacer merhum, ayakların nalinli olmasının, suyun ayakların altına geçmesine engel olmayacağını çünkü, bu nalinlerin suyun ayakların altına geçmesine engel olmayan "sebtiyye" denilen bir nalin çeşidi olduğunu sözlerine ilâve ediyor. Bir eliyle nalinin altından da tutmasından maksadın, na-linin ayağa temas eden kısmı olduğunu söyleyenler de vardır. Bu durumda artık suyun ayağın altına erişmesi kesindir. Lâkin bu hadîs zayıftır. Bir delil niteliği taşımaktan uzaktır.

îbn Hacer merhum, "nalinin altından tutmaktan maksat mecazen ayağın altından tutmaktır. Eğer böyle değilse o zaman bu hadîs şâz bir hadîs demektir. Bu hadîsin râvîsi Hişam b. Sa'd'a itimat edilmezken sağlam hadislere ters düşen bu mânâdaki bir rivayeti nasıl kabul edilebilir?" diyerek sözlerine son vermektedir. Bu mevzuda 117. hadîse de müracaat edilebilir. [13]

Bazı Hükümler

1. Abdest uzuvlarını bir kere yıkayarak abdest almak câizdir Ancak, kuru yerin kalmaması şarttır. Bunda âlimler arasında görüş birliği vardır.

2. Abdest organlarını üç kere yıkamak sünnettir.

3. Bir avuç sudan hem ağıza, hem de buruna su verilebilir.

4. Önce sağ organlardan işe başlanmalıdır. Ancak eller ve kulaklar müstesnadır. Çünkü, iki el birlikte yıkanır, iki kulak da birlikte meshedilir.

5. Başı meshederken eldeki suyun dökülmesi câizdir. Çünkü, çok su ile başı meshetmek bir bakıma mesh değil, başı yıkamak olur.

6. Başı ve kulakları aynı suyla meshetmek câizdir. Bu ekseriyyetin görüşüdür.

7. Abdestte mümkün mertebe az su kullanmaya dikkat etmek, bilhassa ayakları yıkarken israftan kaçınmak gerekir.[14]

54. Abdest Organlarının Birer Kere Yıkanması

138. ...Atâ b. Yesâr'dan, demiştir ki; îbn Abbâs (r.a.) "Ben size Rasûhıllah'ın (s.a.) abdest alışım göstereyim mi?" dedi ve (sonra abdest organlarını) birer birer (yıkayarak) abdest aldı.[15] [16]

Açıklama

Bu hadis-i şerif abdestin caiz olması için lâzım olan yıkama miktarının en azım bildirmektedir. Buna göre abdestin caiz olabilmesi için abdest organlarım en az bir kere, hiç kuru bir yer kalmaksızın yıkamak lâzımdır. Bunda âlimler arasında görüş birliği vardır. İki kere yıkamak ise daha faziletlidir. Üç kere yıkamaksa abdestin en üstün derecesidir. Bu hadis-i şerifte abdestin en aşağı derecesi beyân edilmiştir. Nitekim Beyhakî ve Dârakutnî'nin Ömer (r.a.)'den rivayet ettikleri bir hadiste, Resûlullah (s.a.) "azalarını birer kere yıkayarak abdest aldı" ve "Namazın kabul edilebilmesi için gerekli oian abdest budur" buyurduğu ifâde ediliyor.[17]

55. Ağıza Ve Buruna Ayrı Ayrı Su Vermek

139....Talha, babasından naklen dedesinin şöyle dediğini haber vermiştir:

"Resûlullah (s.a.) abdest alırken huzuruna girdim. Sular yüzünden ve sakalından bağrına akıyordu. O'nu ağzına ve burnuna ayrı ayrı su verirken gördüm"[18]

Açıklama

Râvî Talha'mn babasının adı Musarnf, dedesinin ismi de Amr b. Kâb.dır.Taberânî Mu'cem'inde Talha'nın dedesinin isminden Ka'b b. Amr diye bahs eder. Bu hadis-i şerife göre Rasulu Ekrem (s.a.) önce üç kere ağzına su vermiş ve sonra da üç kere burnuna su vermiştir. Bu bakımdan bu hadis-i şerif "abdestte ağzına ve buruna ayrı ayrı su verilir" diyenlerin delilidir.

Ne var ki bu hadis sıhhat bakımından delil olabilecek nitelikte değildir. Fakat daha önce geçen 107 numaralı sahih hadis, ağıza ve buruna ayrı ayrı üçer kere su verilmesi hakkında sağlam bir delildir. Keza Ebû Ali'nin Sinan'ında bulunan Resulüllah'ın ağzına ve burnuna üçer defa ayrı ayrı su verdiğine dâir rivayetler de bu hususta bir delil teşkil eder. Ancak İbn Mâce'de ağzına ve burnuna bir avuçtan su verdiği rivayet edilmektedir.[19] Keza Resulüllah (s.a.)'m abdest alış şekli ile ilgili hadis-i şerifleri toplayan babta da ağıza ve burna aynı avuçtan su verildiğine dair 111. hadis-i şerifte olduğu gibi örnekler geçmiştir.

Bütün bunlardan çıkan netice şudur;Resûlü Ekrem (s.a.) zaman zaman ağza ve buruna hem bir avuçtan ve hem de iki ayrı avuçtan su vermiştir. Buna göre her ikisi de caizdir.[20]

Bazı Hükümler

1. Abdest esnasında, abdest organlarından damlayan sular temizdir.
2. Abdestte ağıza ve buruna ayrı ayrı veya beraber su verilebilir.[21]

56. Buruna Su Verip Dışarı Atmak

140....Ebû Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Sizden biriniz abdest aldığı zaman burnuna su alsın sonra da dışarı atsın.”[22] [23]

Açıklama

İstinsâr, burundaki suyu dışan atmak demektir. Hadis-i şerifin zahiri istinsâr île istinsânn farz olduğunu ve istinsârın istinşâktan ayrı fakat ona bağlı olarak yapılan bir fiil olduğunu ifâde etmektedir: Binaenaleyh istinşak ve istinsâr farzdır ve istinşakın sahih olabilmesi için buruna çekilen suyun dışarı atılması gerekir. Ulemâdan bir kısmı metinde geçen "Burnuna su alsın sonra da dışarı atsın” cümlesindeki emirlerin vücûb ifade ettiği görüşünden hareket ederek bu hükme varmışlardır.

İmam Ahmed, İshak, Ebû Ubeyde, Ebû Sevr ve fbn Münzir bu görüştedirler, îbn Battal ise, "her ne kadar buruna çekilen suyu dışarı atmanın farz olduğuna dair icmâ' bulunduğunu söyleyenler varsa da, bu doğru değildir. Çünkü bunun farz olmadığına dâir icmâ' bulunduğunu söyleyenler de vardır" diyor. Gerçek ise, buradaki emrin vücûb için değil, nedb için olduğudur. Yani bu emre uymanın hükmü müstehabdır. Cumhuru ulemanın görüşü de budur. Delilleri ise, Resulü Ekrem (s.a.)in, bir a'rabiye abdest almayı öğretirken buruna su çekip dışarı atmak fülerini göstermemişidir. Eğer gerçekten buruna su çekip dışarı atmak farz olsaydı Resul-i Zişan bunu A'rabiye mutlaka öğretirdi.

Tirmizî ve Hâkim'in naklettiği bu A'rabi ile ilgili hadis-i şerifin metni şöyledir: "Allah'ın sana emrettiği gibi abdest al."[24] Bu hadis-i şerifte Resulü Ekrem A'rabiyi âyet-i kerimeye havale etmiştir. Halbuki âyet-i kerimede burna su verip dışarı atmak yoktur.

Buruna su verip dışarı atmak farzdır diyenler ise, şöyle itiraz ediyorlar: "Resulü Ekrem (s.a.)'in O A'râbiyi Kur'âna havale etmekten maksadı, abdest âyetlerinin ifâde ettiği manadan daha şümullü bir mâna ile ilgilidir. Şöyleki; Resûlullah O A'rabiyi Kur'ân'a havale ederken aynı zamanda Kur'ânda Resûlullah'a uymayı emreden âyetleri de, dolayısıyla istinşâkı da

kast etmiş olabilir. Kaldı ki Resülullah'ın istinşâkı ve hatta mazmazayı terk ettiğini rivayet eden bir kimse görülmemiştir."

Her ne kadar bu görüş taraftarları bu şekilde kendi görüşlerini müdafaa ediyorlarsa da gerçekte Resûlullah a'râbiyi Kur'ân'ın tümüne havale etmemiş, sadece abdest âyetine havale etmiştir ki, onda da istinşak yoktur. Ayrıca istinşâkı Resulü Ekrem (s.a.)'ın terk ettiği ne dâir bir rivayetin bulunmadığına dair ileri sürülen iddia da asılsızdır. Zira 135. hadis-i şerifte istinşak zikredilmemiştir. Halbuki farz gibi mutlaka açıklanması gereken bir meselede Hz. Peygamber'in susması asla caiz değildir. Çünkü bu tebliğ sıfatına aykırıdır. Bu durum istinşâkın farz olmadığını gösterir. Ulemânın açıklamasına göre istinşâk ve istinsârdaki hikmet, burnu temizlemek ve şeytanı kovmaktır.

Buhârî'nin rivayet ettiği bir hadiste, "Biriniz uykusundan uyanıp abdest aldı mı üç defa burnuna aldığı suyu çıkarsın. Çünkü şeytan genzinde geceler"[25]buyurmuştur.[26]

Bazı Hükümler

1. Abdest esnasında burun temizlenmeyebilir.
2. Cumhûra göre buruna su vermek ve dışarı atmak mendubtur.

141....İbn Abbas (r.a.)'dan demiştir ki; Resûlullah (s.a.)'ı şöyle buyurduğu "Burnunuzu iki kere iyice veya üç kere temizleyiniz!"[27] [28]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen mübalağalı bir şekilde (iyice) burnu temizlemekten maksat, üç kere burunu temizlemenin yerini tutacak şekilde temizlemek demektir. Buna göre bu şekilde İki kere veya üç kere burnu temizleme emredilmiştir. Ancak üç kere yapılan temizlikte mübalağa emredilmiyor. Çünkü mübalağaya lüzum kalmıyor. Bu hadisle ilgili teferruat 140. hadiste geçmiştir.

Arabistan gibi sahrada ve kırsal yerlerde devamlı toprak ve kumla meşgul olanların burunlarının dolacağı ve nefes almada güçlük çekecekleri göz önüne alındığı takdirde burnu temizlemenin ne kadar önemli olduğu

anlaşılır. Tabii ki bu işi yaparken rastgele yapmamalı, çevreyi kirletmemeli, İslâm âdabına aykırı harekette bulunulmamahdır.

142....Lakît b. Sabre'den, demiştir ki; "Ben müntefik oğullarının Rasûlullah'a gönderilen elçisi veya elçileri arasında idim. Rasûlullah (s.a.)'ın evine vardığımızda onu evinde bulamadık, müzminlerin annesi Âişe'ye tesadüf ettik. Bizim için hazîre (denilen bir yemek) hazırlanmasını emretti, (Hazîre) bizim için derhal hazırlandı. Ve bir de kına' getirildi. (Hadîs-i nakleden) Kuteybe aslında kına' sözünü söylemedi. (Ancak sözün gelişinden bu kına'ın getirildiği anlaşılmaktadır.) Kına' (yemek yemeye ve içine meyva konmaya yarayan bir tabaktır.) İçinde hurma vardı. Derken Rasûlullah (s.a.) geldi ve: "(Evde yiyecek) birşeyler bulabildiniz mi? Yahut size bir şeyler hazırlanması emredildi mi?" dedi. Biz de "evet" ya Rasûlullah (s.a.) dedik. Biz Rasûlutiah (s.a.)'la beraber otururken bir de ne görelim, bir çoban Rasûluliah (s.a.)'ın davarlarım, yanında bir de yeni doğmuş meleyen bir kuzuyla beraber ağıla götürüyor! Rasûlullah (s.a.) ona hitaben; "yahu ne doğurttun?" diye sorunca o da bir dişi kuzu diye cevap verdi. Rasûlü Ekrem (ş.a.) de; "(Öyleyse) onun yerine bize bir koyun kes" buyurdu, ve ilave etti; "Sakın bunu senin için kestiğimizi zannetme" (Bu hadîsi rivâyet edenlerden biri der ki; Rasûlullah (s.a.) "zannetme" kelimesini şeklinde sîni'n fethasiyla değil şeklinde sin'in kesresiyle telaffuz etti.)Bizim yüz davarımız var daha fazla artmasını istemediğimiz İçin bu koyunu kestik. Her ne zaman ki, çoban bize bir yavru doğurtur getirirse, biz de onun yerine bir koyun keseriz." (Râvî) Lakît (sözlerine devamla) dedi ki:

Ben: "Yâ Rasûlallah, benim dili uzun bir karım var yani ağzı bozuk" (ona karşı tavrım ne olacak)?" dedim.

(Efendimiz): "Öyleyse onu boşa (yabilirsin)" buyurdu. Lakît der ki:

"Yâ Rasûlallah, onunla aramızda arkadaşlık (hukuku) ve bir de çocuk var" dedim. Rasûlullah (s.a.)' de

"Ona emret" buyurdu. (Râvi diyor ki: Hz. Peygamber bu sözüyle bana) "Ona öğüt ver" de (mek isti)yor (du ve sözlerine şöyle devam etti) "Eğer onda bir hayır görürsen, nasihat etmeye devam edersin. Karını, cariyeni döver gibi dövme!" dedi. Ben; Ya Rasûlallah, bana abdestten bahset dedim. "Abdesti güzelce al, parmakların arasına suyu eriştir. Oruçlu değilken burnuna suyu çokça çek." buyurdu.[29] [30]

Açıklama

Bu hadîsin râvîlerinden birinin, Rasûllullah (s.a.)'in bu hadisini nakıederken sözünü telaffuz ediş şekli üzerinde durmaktan maksadı, Rasûlü Ekrem'den duyduklarını sadece manâ olarak rivayet etmediğini bilakis harekesine varıncaya kadar kelime kelime zaptedip büyük bir titizlikle rivayet ettiğini ifâde ederek bu husustaki dikkatini belirtmektir.

Rasulullah (ş.a.)'ın "bu koyunu biz senin için kesmedik" demesi, misafirin kendisi için bir koyun boğazlandığını düşünerek bir minnet borcu duymaması ve mahcup olmaması içindir. Bu, Rasûlullah'ın yüksek ahlâkındandır.

Hz. Peygamberdin, küfürbaz hanımının durumundan bahseden misafirine, hanımını boşamaya izin vermesi o kadınla beraber yaşamanın dünyevî ve uhrevî pek çok zararlara sebep olacağını bilmesindendir. Ancak çocukları da olması dolayısıyla, boşanmasının daha büyük zararlara yol açacağı anlaşılınca, zararın daha azım tercih etmesini tavsiye etmiş ve "Ona çirkin sözler sarfetmemesi ve küfürbaz olmaması için nasihat et, eğer fayda verirse bunu devam ettir, ancak bu da fayda vermezse, o zaman sakın onu şiddetli bir şekilde dövme” diyerek nasihatin da fayda vermemesi halinde hafif bir şekilde dövmeye izin verdiğini imâ etmiştir.

Hadîs-i şerifte geçen "abdesti güzel almak" sözünden maksat, farzına, sünnetine ve mütehaplarına riâyet ederek abdest almak demektir. Parmak aralarına suyu akıtarak parmak aralarının hilallenmesinin hükmü bu hadîsin zahirine göre, farz ise de, Malikîlere göre parmakların hilallenmesi eller için farz, ayaklar için de sünnettir. Çünkü, MâlÎkilere göre her uzvu sürtmek farzdır. El parmaklarının da hepsi ayrı bir uzuv sayıldığından her parmağı ve aralarını sürtmek ve hilallemek farzdır. Ayak parmakları ise, sık olduklarından hepsi birden bir uzuv sayılmakta bu yüzden de aralarını sürtmek farz değil sünnettir denilmektedir.

Diğer mezheplere göre ise, parmakların hjlâllenmesi için hadîs-i şerifte, geçen emir farz değil mendup olmak hükmünü ifâde eder. Ancak bu, suyun parmaklar arasına eriştiği zamandır. Yok eğer parmaklar arasına erişmediği kesinlikle biliniyorsa o zaman parmaklarını hilallemek bütün mezhep âlimlerince farzdır. Özellikle parmağında dar yüzüğü olup da suyun nüfuz

etmeyeceğine kanaat getirildiği takdirde bilhassa abdest ve gusülde buna dikkat edilmesi ve suyun yüzük altına nüfuz etmesinin mutlaka sağlanması gerekir. Aksi takdirde ne abdesti, ne de guslü sahih olur. Bunun içindir ki dar olan yüzüğün abdestte oynatılmasının Hanefilere göre vacip olduğu kaydedilmiştir.

Bu mezheplerin delilleri daha önce geçen 106 numaralı hadîs-i şeriftir. Bu hadîste Rasûlü Ekrem'in parmak aralarım hilallediği mevzuu bahs edilmemiştir. Eğer parmak aralarını hilallemek farz olsaydı, bu hadiste ona da yer verilirdi.

Bu hususta Menhel sahibi görüşlerini şöyle ifâde ediyor; parmakların hilallenmesi mevzuunda pek çok hadis varsa da hepsinin sıhhati üzerinde çeşitli söylentiler bulunmaktadır. Bu sebeple hiç biri hilallemenin farz olduğuna delil teşkil edecek nitelikte değildir. Şayet bu hadislerin sahihliği kabul edilse bile, farz'a değil mendupluğa delâlet ederler. Bu izah tarzı ile bu mevzuda gelen hadisler arasındaki zahirî çelişki de ortadan kalkmış olur.

Ayrıca parmakların hilallenmesini emreden hadislerin çokluğuna bakı Ur ve bunların birbirini kuvvetlendirdiği dikkate alınırsa bu hadîs-i şeriflerle amel etmenin ihtiyata daha uygun olduğu görülür. Özellikle Dârakutnî'nin Ebû Hüreyre'den rivayet ettiği "Allah kıyamet gününde parmaklarınızı ateşle hilallemeden önce sizler hilalleyiniz" mealindeki hadis-i şerif gözönünde bulundurulursa bu mevzunun Önemi daha iyi anlaşılmış olur.[31]

Bazı Hükümler

1. Dininn icâplarını açıktan ve emniyetle yerine getirebilen bir kişinin müslüman diyarına göç etmesi üzerine farz değildir. Çünkü Lakit, sonradan ve küfür diyarında müslüman olmuştu.

2. Bir toplumun bütün fertlerinin dînî meseleleri öğrenmek gayesiyle İlim tahsili için memleketlerini terketmeleri gerekmez. Bilakis muayyen bir topluluk bu görevi yüklenir ve öğrendiklerini döndükleri zaman kalanlara aktarırlar.

3. Ev sahibi gücü yettiği nisbette misafirine layık olduğu ikramı yapmaya çalışır.

4. Ev sahibi bulunmadığı zaman ailesi misafire yemek ikram edebilir. Ancak burada ev sahibinin rızâsı olduğunu bilmek ve âdaba riâyet etmek şarttır.

5. Ev sahibi, evinde misafir bulduğu zaman yemek ikram edilip edilmediğini, veya karınlarının aç olup olmadığını sormalıdır.

6. Ev sahibi, misafiri minnet altında bulunduracak harekelerden ve riyadan sakınmalıdır.

7. Belli bir sayıda davar beslemek ve çoban tutmak caizdir.

8. Dünya sevgisini gönülden çıkarmak caizdir.

9. Devlet reisinin idaresi altında bulunan kimselerin ev işlerinin durumunu sorması onların da devlet reîsine bazı mühim sırlarını açıp durumlarını arz etmeleri caizdir.

10. Kişinin, ağzı bozuk, ahlâksız karısını boşaması caizdir.

11. İyi huylarla bezenip, kötü huyları terk etmek lâzımdır.

12. Kişi hanımına kötü huylarını terketmesi için nasîhat etmeli ve edep sınırlarını terkettiği zaman da, onu bîr müddet terketmeli, bu da fayda vermediği zaman hafif bir şekilde dövmelidir.

13. Kişi ailesini, bir zarain defetmek için boşamaya kalktığı zaman, daha büyük bir zarara uğramak ihtimali varsa o kadını nikâhı altında tutmasında bir sakınca yoktur.

14. Va'z ve nasîhat dinleyip onunla amel etmek kişinin bahtiyarlığının ve iyiliğinin alâmetlerindendir.

15. Bilmeyen kişinin bilen kişiden sorarak öğrenmesi lâzımdır.

16. Âlim, sorulana cevap vermelidir. Başka cevap veren bulunmadığı zaman cevap vermek ona farz olur.

17. Abdesti güzel almalı parmak aralarını hilallemeli, ağza ve burna su vermekte oruçlu değilken mübalağa etmelidir.

18. İş verenin işçiyle, âmirin me'murla, bir büyüğün küçükle vakarını korumak, şartıyla şaka yapması caizdir.

143....Âsim b. Lukît'in Müntefik oğullan elçisi olan babası Lakît b. Sabre'den rivayet ettiğine göre: Lakît, Hz. Âişe (r.a.)'ye gelmiş ve bir evvelki hadîsin mânâsını nakletmiştir. (Bir evvelki hadîse ilâve olarak şunları) söylemiştir. "(Çok) beklemeden Rasûlullah (s.a.) sert ve mertçe yürüyerek g;eldi" (Bir de) Hazîre (denilen et ve undan yapılan yemek) yerine (Vağ ve undan yapılan) Aside demiştir.

144....Ebû Âsim dedi ki, şu (142 numaralı hadisi) İbn Cüreyc bize rivayet etti (Ancak) rivayetine (hz. peygamber) "Abdest aldığın zaman ağzına su ver" (buyurduğunu sözlerini de) ekledi.[32]

Açıklama

Ebu Âsım'm îbn Cüreyc'den naklettiği bu hadîs-i şerifte ağza su vermeden (mazmaza)dan bahsedildiği halde, Yahya el-Kattân'ın Îbn Cüreyc'den rivayet ettiği aynı hadîste mazmazadan bahsedilmiyordu. Mevzumuzu teşkil eden babın içine aldığı bu konuyla ilgili hadislerin zahirinden çıkan neticeye göre: Abdest alırken burnu temizlemek ve ağza su verip dışarı atmak farzdır.

Nitekim 142 numaralı hadisin şerhinde açıklamıştık.

Şevkânî Neylu'I-evtâr'da şunları söylemektedir: Ağza ve burna su alıp dışarı atmanın farz olup olmadığı mevzuunda mezhepler arasında görüş ayrılığı vardır. îmam Ahmed, Ishak, Ebû Ubeyd, Ebû Sevr, İbn Münzir, mazmaza ve buruna su verip dışarı atmanın farz olduğunu söylemektedirler. İbn Ebî Leylâ ve Hammâd b. Süleyman da aynı görüştedir.

İmâm Mâlik, Şafiî, Evzâî, el-Leys, Hasan Basrî, Zührî, Rabîa, Yahya b. Saîd, Katâde, Hakem b. Uteybe, İbn Cerîr et-Taberî ise, farz olmadığı görüşündedirler.

Ebû Hanîfe ve taraftarları ile birlikte Sevrî'ye göre ise, ağza ve burna su verip dışarı atmak gusülde farz, abdestte ise, sünnettir. Şafiî'ye göre, gusl emri, vücûdun dışını yıkamakla ilgilidir. Ağızın ve burunun içi ise, vücûdun dışından değildir, içindendir. Bu itibarla ağız ve burnu gusülde yıkamak gerekmez (farz değildir.)[33] [34]

57. Sakalları Hilallemek

145....Enes b. Mâlik (r.a.)den, (demiştir ki:) Rasûlullâh (s.a.) abdest alırken bir avuç su alır, o suyu çenesinin altına vererek sakallarının arasına akıtır ve "İşte Aziz ve Celil Rabbim bana böyle emretti" buyururdu.

Ebü Dâvûddedi: Haccâc b. Haccâc veEbu'l~Melih er-Rakıy et-Velid b. Zevrân'dan hadîs rivayet etmişlerdir.[35]

Açıklama

Hadîs-i şerîfîn zahirinden Rasûlullâh (s.a.)'ın abdestten sonra sakal aralarından su geçirdiği anlaşılırsa da bunu abdest arasında ve yüz yıkandıktan sonra yapmış olması ihtimali daha kuvvetlidir. Çünkü bu ikinci şekil abdestin kemâline daha uygundur. Rasûlü Ekrem (s.a.)'in sakalını hilâlleyiş şekli bazı hadis-i şeriflerde şöyle anlatılıyor: "Hz. Peygamber abdest aldığı zaman eline bir avuç su alır, bu suyu sakallarının arasına parmaklarıyla ovarak akıtırdı, yanaklarım parmaklarıyla ovar ve parmaklarım çenesinin altında bulunan sakallarının arasına sokardı." (bk. İbn Mâce, tahâre 50) Yine her ne kadar mevzumuzu teşkil eden hadis-i şeriften Rasûlullâh (s.a.)'ın bir eliyle sakallarını hilallediği anlaşılıyorsa da İbn Adiyy'e âit bir rivayette Efendimizin "Sakallarım iki eliyle hilallediği" beyan ediliyor. Bu fiilin hükmü üzerinde de mezhep imamları çeşitli görüşlere sahiptir:

1. Hasen b, Salih, Ebû Sevr ve Zâhiriyye mezhebi taraftarlarına göre, sakalları gusül ve abdestte hilallemek farzdır.

2. İmam Mâlik, Şafiî, Sevrî, ve EvzâTye göre ise, sakallan hilallemek abdest için farz değildir. İmam Mâlik ve Medîne âlimlerinden bir cemaate göre ise; abdestte de, gusülde de farz değildir.

İmam Şafiî ve îmam Ebu Hanîfe ve taraftarlarınca ise; abdestte farz olmamakla beraber gusülde farzdır. Keza Sevrî, Evzaî, el-Leys, Ahmed b. Hanbel, İshak, Ebû Sevr, Dâvud, Taberî ve bir çok ulemâ da bu görüştedir. Aynı şekilde İbn Seyyidinnas da TİrmiriŞerhi'nde aynı görüşü savunmuş ve şunları söylemiştir: "Kanaatimce ulemâmn bu mevzuda görüşlerinin farklı olmasına sebep şu hadîs-i şerîfe farklı manâ vermelerinden ileri gelmektedir. "Her kılın altında cünüplük vardır. Kılları ıslatınız, deriyi ise tertemiz yıkayınız"[36] İbn Seyyiddinnas bu açıklamasıyla "sakallan hilallemenin gusülde farz, abdestte sünnet olduğunu söyleyen âlimler bu hadîse dayanmaktadırlar" demek istiyor. Gusülde ve abdestte sakallan hilallemenin farz olduğunu söyleyenler ise mevzumuzu teşkil eden hadiste yer alan: "İşte Rabbim bana böyle emretti" cümlesini delil getirmektedirler.[37]

Ulemânın büyük çoğunluğuna göre bu cümledeki emir müstehap ifâde eder. Ancak sakalı seyrek olanlar için farz ifâde eder.

Hanefî mezhebinin bu husustaki görüşü şöyledir: Abdest suyunu bıyıkların ve kaşların altlarına ve yüzün çevresinden sarkmış olan kıllara eriştirmek sünnettir. Sakalın çeneden aşağıya uzamış kısmını mesh etmek ve sık olan sakalı bir avuç su ile alt tarafından el parmaklanyla hilallemek Ebû Yûsuf'a (r.a.) göre sünnet, İmam-ı Âzam ve Muhammed'e göre ise müstehaptır. Fakat Ebû Yûsuf (r.a.)un görüşü tercih edilmiştir.Tahtavî'nin beyanına göre bu İmam Muhammed (r.a.) de Ebû Yûsuf'un görüşündedir. Gusülde ise sık olsun seyrek olsun sakallann altını sürtmek lâzımdır. Abdestte yıkanan sık sakallann altını hilallemek gerekmez. Müellif Ebû Davud'un el-Velid b. Zevrân'dan Haccac ve Ebû'l-Melîh'm hadîs rivayet ettiğini nakletmesinden maksadı el-Velid hakkında tanınmayan ve itimat edilemeyen bir kişi olduğuna dâir söylentileri reddetmektir. Bu sözüyle Ebû Dâvûd, demek istiyor ki; "Şayet el-Velîd güvenilemeyecek bir adam olsaydı, kendisinden Haccâc ve Ebû'l-Melih gibi güvenilir kimseler hadîs nakletmezlerdi" Nitekim İbn Kayyim de Tekrib'inde bu dedikoduları reddetmiştir.

Hadisten abdest alırken sık olan sakallan hilallemenin sünnet olduğu anlaşılmaktadır.[38]

58. Sarık Üzerine Meshetmek

146....Sevbân (r.a.) den, şöyle demiştir: "Rasûlullah (s.a.) (bir defa gece baskım için) Seriyye (askerî birlik) göndermişti. (Şiddetli bir) soğuğa tutuldular. Rasûlullah (s.a.)'m yanına döndükleri zaman onlara sarıklarının ve ayakkabılarının üzerlerine meshetmelerini emretti."[39]

Açıklama

Sarık üzerine meshnetmenin caiz olup olmaması mevzuunda şevkânî Neylu'l-Evtâr'da şunları söylemektedir: "Ulemâ sarık üzerine meshedilmesi mevzuunda farklı görüşlere sahiptir.

"Bunlardan Evzâî, Ahmed b. Hanbel, îshâk, Ebû Sevr ve Dâvüd b. Ali sarık üzerine meshin caiz olduğu görüşündedirler. Ancak bu cemaatin içinden de Ebû Sevr, meshin caiz olması için sarığın başa abdestli iken giyilmiş olmasını şart koşmuştur. Görüldüğü gibi Ebû Sevr sarığı meste

kıyas etmiştir. Ancak öbürleri ise, sarığın başa abdestli giyilmiş olmasını şart koşmamışlar, mutlak surette sarığa mesh yapılabilir demişlerdir. Yine aynı kişiler arasında sarık üzerine yapılan meshin müddeti üzerinde ihtilâf edilmiş; Ebû Sevr mestlere kıyas ederek, sarık üzerine meshin müddeti aynen mestlerinki gibidir demiş, diğerleri ise, bir şart koşmamışlardır. Sarık üzerine meshi caiz gören bu ulemanın bu konudaki delillerinden biri de şu hadis-i şeriftir: "Resûlullah (s.a.) alnına sarığın üzerine ve mestlerine meshetti..."[40]

"Ulemânın büyük ekseriyeti ise Hafız İbn Hacer'in Fethu'l-BârTde naklettiği gibi, sadece sarık üzerine meshetmenin caiz olmadığı görüşündedirler. Tirmizî ve Sahâbe-i kiramdan bir çokları sadece sank Üzerine meshetmenin caiz olamayacağını, ancak başla birlikte sarığa de meshetmenin caiz olabileceğini söylemşilerdir. Bu görüş aynı zamanda Süfyân-i Sevrî, Malik b. Enes, İbn Mübarek ve Şafiî'nin de görüşüdür.

"îmam-ı Â'zam, Ebû Hanife de bu görüştedir. Bu görüşte olan ulemânın anlayışına göre, "Yüce Allah başa meshedilmesini kesinlikle her hangi bir te'vile imkân kalmayacak şekilde farz kılmıştır. Sank Üzerine mesihle ilgili hadisler ise, te'vile müsaittir. Binaenaleyh böyle kesin hüküm ifâde eden âyet veya hadislerin te'vile müsait olan âyet veya hadislere tercih edilmesi gerekir.[41] Ayrıca ayaklara meshin cevazı, mestleri çıkarmanın zorluğundan ileri gelmiştir. Sarık çıkarmakta ise, böyle bir zorluk yoktur. Bu bakımdan sarığa mesh meşru kılınmıştır. Sarığa mesh edilebileceğini ifade eden hadislerse ya mensuhtur, ya da metinde geçen seriyye için verilmiş özel bir ruhsatla ilgilidir. Mâlikî mezhebinde kuvvetli olan görüşe göre; zaruret olmadıkça sarık üzerine veya baştaki (takkeye) serpuş üzerine mesh yapılmasının caiz olmayacağı yönündedir."[42]

Bazı Hükümler

1. Meşru meselelerin çözümü için cemiyet içinden bir topluluğun görevlendirilmesi caizdir.

2. Bir cemiyetin reisi durumunda olan kimselerin o topluma karşı son derece merhametli olması lâzımdır.

3. Zaruretler için özel müsamaha vardır.

4. Dinde kolaylık vardır, zorluk değil.

5. Mestler üzerine mesh caizdir.

147....Enes b. Mâlik'den, şöyle demiştir: "Ben Resûlullah sallallahü aleyhi vesellemi başında Kitr kumaşından bir sarıkla abdest alırken gördüm. Elini sarığın altına sokarak başının ön tarafını meshetti de sarığı (başından) çıkarmadı."[43]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte geçen kumaş, kıtr kumaşından kırmızı bir kumaştır. Katar'da dokunur, desenlidir. Biraz da sertçedir. Dokunduğu memlekete nisbetle "kıtriyye" denilir. Bu hadis-i şerife bakarak sarığın renginin kırmızı olduğuna hükmedenler varsa da bu hadisde zayıflık olduğu için muteber bir hüküm sayılmamıştır. Her ne kadar el-Ezherî bu hadis-i şerifin abdest alırken sarık çıkaran kimseleri reddettiğini ve böyle hareket eden kimselerin vesveseli kimseler olduklarım söylemişse de bu söz doğru değildir. Çünkü abdest alırken sarıklarını çıkaranların maksadı başlarının tümünü meshetmektir. Bu ise müstehabdır. Nitekim 106 ve 118 nolu hadislerin şerhinde açıklanmıştır. Hz. Peygamberin sarığım çıkarmadan başının bir kısmını meshetmesi ise, bunun caizliğini gösterir.

Bezlu'l-mechûd yazan bu hadisi açıklarken şöyle diyor:

1. Abdest alırken sangın baştan çıkarılması gerekmediğini ifade eden bu hadis zayıftır.

2. Sarığın çıkarılması lâzımdır diyenlerin maksadı, başın her tarafı meshedilmelidir demektir ki, bu sahih hadîslerle emredilmiştir.

Ulemâ başın her tarafını meshetmek mendubdur demiştir. Binaenaleyh sarığı baştan çıkarmayı tercih eden kimseleri bid'atçılıkla itham etmek doğru değildir. Amma Rasûlullah (s.a.)'ın sarığı başından çıkarmaması ise, bu şekilde abdest almanın da caiz olduğunu beyan etmek içindir. Yoksa abdest alırken sarığın baştan çıkarılmamasının farz olduğuna delâlet etmez. Bu bakımdan sarığı başından çıkararak başını kaplarcasına meshedenlere bidatçi gözüyle bakmamalı bilakis sünnete titizlikle uyan kişiler olduklarını bilmelidir.[44]

Bazı Hükümler

1. Kırmızı, sarık sarmak meşrudur.

2. Abdest alırken sangın baştan çıkarılması gerekmez.

3. Abdeste sadece başın ön tarafını mesihle iktifa edilebilir başın her tarafını meshetmek farz değildir.[45]

59. Ayakları Yıkamak

148....el-Müstevrid b. Şeddal[46] dan, şöyle demiştir. "Rasûlullah (s.a.)'in abdest alırken serçe parmağı ile ayak parmakları (nın arasını) ovduğunu gördüm."[47] [48]

Açıklama

"Ayaklan ovmak" ellerle ayakları sürtmektir ki, bu bir çeşit hilallemektir. Sağ el dâima temiz işlerde kullanıldığı için ayaklan sürtmek sol elle ve parmak aralannı hiiallemekse sol elin serçe parmağıyla yapılır. Önce serçe parmak sağ ayağın serçe parmağının altına sokulur sırayla baş parmağa kadar bütün parmak aralan sürtülür. Sonra sol ayağın baş parmağından başlanıp serçe parmakta sona erecek şekilde bütün parmak araları hilallenir.

îbn Hacer merhum şöyle diyor: "Şayet râvi el-Müstevrid hadisdeki "delk" kelimesiyle hilallemek kastediyorsa bu hadîs-i şerif "abdestte parmak aralannı hilallemek sünnettir" diyenler için bir delildir. Şayet "delk" kelimesiyle sürtmek kasdetmişse," abdestte bütün abdest organlannı sürtmek menduptur" diyenler için bir delildir. Bu görüş aynı zamanda Şafiî mezhebinin görüşüdür. Malikîlere göre ise, bütün abdest uzuvlarını sürtmek farzdır."

Hanefî mezhebine göre ise, abdest organlarını üç kere ovarak yıkamak sünnettir. Îbnu'l-A'rabî'nin Ârızatu'l-ahvezî'deki açıklamasına göre el parmaklannı hilallemek vacibdir. Ancak ayak parmaklannın hilallenmesinin hükmü ihtilaflıdır. İmam Ahmed ile İshâk'a göre abdestte ayak parmakları da hilallenir. İmam Malik'e göre ayaklan güsul'de hilallemek gerekirse de abdestte gerekmez. Tirmizî'nin tesbitine göre bu hadis Hasen-Garibdir (bk. el-Mubarekfûrî, Tuhfe I, 52)[49]

Bazı Hükümler

1. Ayakların yıkanması emredilmiştir, farzdır. Çünkü abdest alırken ayakları ovmak, onları yıkamakla olur.

2. Ayaklan yıkarken ayaklan ovmak ve serçe parmakla parmak aralarını hilallemek sünnettir. Nitekim Abdullah tbn Zeyd'in rivayet ettiği hadisi şerif de bunu ifâde etmektedir.[50] [51]

60.Mestler Üzerine Meshetmek

149....Urve, babası el-Muğîre b. Şu'be'nin şöyle dediğini işitmiştir: "Tebûk gazvesinde ben Rasûlullah'ın yanında bulunuyordum. Rasûlullah (s.a.) sabah namazından evvel yolunu değiştirdi. Ben de değiştirdim. Hemen devesini çöktürdü, ayak yoluna çıktı. Biraz sonra döndü. Ben de mataradan eline su döktüm, (önce) ellerini, sonra yüzünü yıkadı ve kollarını sıva (maya çalış) dı, cübbenin yenleri dar gelince ellerini (yenlerin) içine çekip cübbenin altından çıkardı ve dirseklerine kadar yıkadı. Sonra da başına mesh etti, daha sonra da, mestleri üzerine mesh verdi. Hayvanına bindi. Biz de yola düştük. Halkı namazda bulduk. Namaz vakti girdiğinden Abdurrahman b. AvPı öne geçirmişler onlara namaz kıldırıyordu. Abdurrahman'ı onlara sabah namazının bir rekâtını kıldırmış halde bulduk. Rasûlullah (s.a.) namaza durup müzminlerle beraber saf oldu. Abdurrahman fr. Avf ‘ın arkasında ikinci rekâtı kıldı. Abdurrahman b. Avf selâm verince Nebiyy (s.a.) kalkıp namazına devam etti. Müslümanlar telaşlanıp "sübhânellah" deyip durmaya başladılar. Çünkü namaza Rasûlullah’dan (s.a.) evvel başlamışlardı. Rasûlullah (s.a.) selâm verince "doğru hareket ettiniz" veya "ne iyi ettiniz!" dedi.[52] [53]

Açıklama

Hadîs-i şerifte geçen "Tebûk seferi" hicretin dokuzuncu senesinde (M. 630) Medine'ye Bizanslıların harp hazırhklan yaptığına dâir endişe verici haberler gelince Efendimizin de otuz bin kişilik bir orduyla Medine'den

çıkarak Tebûk denilen yere hareket etmesiyle başlar. Tebûk, Hicaz'ın kuzeyinde Medîne ile Şam arasında bir yerdir. İslâm ordusu burada yirmi gün kadar kaldı. Fakat düşmandan hiçbir hareket görülmeyince geri dönüldü. Tebûk seferinden önceki bir yılda mühim değişiklikler olmuştu. Sadece Mekke ve Tâif değil Basra sahilleri gibi uzak bölgeler bile bu zaman içerisinde İslâm devletinin sınırlarına katılmışlardı.

Tebûk seferi, Bizanslıların müslümanlara karşı, özellikle Gassânîleri kullanarak, besledikleri düşmanca niyetlerin bertaraf edilmesi bakımından mühimdir.

Bu seferin hem şiddetli sıcakların hüküm sürdüğü yaz mevsimine ve hurma toplama vaktine rastlaması, hem gidilecek yerin uzak ve düşman kuvvetlerinin, müslüman kuvvetlere kıyaslanmayacak kadar üstün olması gibi sebeplerle halkta bir isteksizliğin belirmesi Üzerine Kur'ân-ı Kerim'in şu âyetleri nazil oldu: "Ey îman edenler, ne oldu size kî, Allah yolunda hep beraber gazaya çıkın denilince yere çakılıp kaldınız. Yoksa fihireti bırakıp ta dünya hayatına mı razı oldunuz? Fakat bu dünya hayatının kân, âhiretin yanında pek az bir şeydir. Eğer (bu gazaya) hep beraber çıkmazsanız Allah sizi pek acıklı bir azaba uğratır. Yerinize de başka itaatli bir kavmi getirir. Sîz o'nu (peygamberi) hiçbir şeyle zarara uğratamazsınız. Allah her şeye hakkıyla güç yetirendir."[54]

Bu âyetler ashabın maneviyatı üzerinde çok olumlu etki yaptı. Halk harekete geçti. Mü'minler bütün engellen aştılar. Asker için pek çok bağış toplandı. Hz. Osman ordunun üçte birinin teçhiz edilmesini üzerine aldı. Üstelik bin dinar altın verdi. Hz. Ebû Bekr, ancak dörtbin dirhem getirdi. Bu onun bütün servetiydi. Evinde sadece Allah ve Rasûlünün aşkını bıraktığını söyleyince diğer ashap da derece derece yardımlarda bulundular. Hatta kadınlar bile küpelerini, bileziklerini v.s. mücevherlerini orduya hediye ettiler.

Tebûk'e varılınca etrafa müfrezeler gönderildi. Çünkü düşman askeri ortalarda yoktu, çevreden birçok heyet gelip Hz. Peygamber (s.a.) e bîat ettiler. Tebûk'te yirmi gün kalındıktan sonra Medîneye dönüldü. Savaş kaçaklarından mazeretsiz olanların af istekleri kabul edilmedi, kendileriyle elli gün kimse konuşmadı. Günleri evlerinde büyük üzüntü ile geçirdiler. Sonunda tevbeleri kabul edildi.[55]

Bu hadîs-i şeriften Rasulü Ekrem (s.a.)'ın mestler üzerine meshettiği anlaşılıyor. Ancak, İmâmiyye, Hâriciler ve Dâvûd-u Zahirî, Rasûlullah'ın abdest öğrettiği bir kişiye "Ayaklanın yıka yoksa namazın kabul olmaz" sözü ile Mâide Sûresi'nin abdest âyetlerini, ve, "Vay o topukların ateşten başına geleceklere" mealindeki 97 numaralı hadîs-i de delil getiriyorlar ve "meshin caiz olduğuna dâir gelen hadîs-i şerifler mensuhtur" diyorlar. Halbuki ulemânın büyük çoğunluğu meshin caiz olduğu görüşündedirler. Bu hususta tbn Hümâm Fethulkâdîr'de "Mest üzerine meshedileceğine dâir mevcut hadîsler müstefîzdirler. Yani hiçbir devirde râvilerinin sayısı ikiden aşağı düşmemiştir."

Ebû Hanîfe (r.a.) ise, "Bana erişen mesh hadisleri gündüz aydınlığı kadar açık, kesin ve parlak olmadıkça onların üzerinde bir şey söylemedim. Meshi caiz görmeyenlerin küfre düşeceklerinden korkarım. Zira mesh hadisleri hemen hemen mütevâtir hadis derecesinde kuvvetli (müstefiz) hadîslerdir." demiştir.

Ebû Yûsuf (r.a.) ise, Mesihle ilgili hadisler, meşhur hadisler olduğu için onlarla âyetin hükmü bile nesh edilebilir der. Yine hanefı ulemâsından Aynî merhum, "Mesh hadislerini ancak sapık bid'atçılar inkâr ederler" demiştir. Hasan Basrî de (r.a.) "Ben yetmiş kadar sahâbiye yetişdim hepsi de mest üzerine meshederlerdi" demektedir. Bu sebepledir ki: îmam Ebû Hanife (r.a.) hazretleri meshin caiz olduğunu kabul etmeyi Ehli Sünnet ve'1-cemaatten olmanın şiarı kabul etmiş ve "Biz Hz. Ebû Bekr (r.a.) ve Ömer (r.a.)'ı diğer sahâbîden üstün sayarız cenâb-ı Peygamber (s.a.)'in iki damadını (Hz. Osman ve Ali (r.a.) severiz; mest üzerine meshin caiz olduğuna inanırız" demiştir. İmam Nevevi de "kendilerine güvenilen ulema mest Üzerine meshin caiz olduğunda hazarda ve seferde kadın ve erkek için bu cevazın geçerli olacağında icmâ’ etmişlerdir." diyor.

Hazret-i Peygamberin "ayaklarını yıka" hadisindeki emri ise, "abdest ancak yıkamakla olur." anlamına gelmez, meshin cevazım ifade eden hadisler de bunu göstermektedir.

Buna rağmen mest üzerine meshin caiz olmadığını söyleyenler varsa da bunlann iddiaları yersiz ve tutarsızdır. Meselâ mesihle ilgili hadislerin hükümleri abdest âyetleriyle neshedilmiştir, şeklindeki iddiaları doğru değildir. Çünkü abdest âyetleri Müreysi Gazvesinde, hicretin 5. yılında nazil olmuşken üzerinde durduğumuz hadiste mevzuu bahs edilen ayaklara

meshetme hâdisesi Tebûk Seferinde hicretin 9. yılında vuku bulmuştur. 154. hadiste gelecek olan meshin caiz olduğuna dâir Cerîr'in sözlerini, "bu sözler Mâi-de sûresinden evvel söylenmiştir" diye te'vil ederek meshi inkâr etmeleri de doğru değildir. Çünkü Cerîr'in kendi ifâdesinden Mâide sûresinin nüzulünden sonra müslüman olduğu anlaşılmaktadır.

Keza bunlann "mesh.abdest âyetleriyle neshedilmiştir" demeleri de yanlıştır. Abdest âyetlerinin meshi neshedici bir yönü yoktur. Ancak yıkamak mı, yoksa mesh mi daha faziletlidir, meselesi üzerinde ihtilaf vardır. Bu mevzuda îmam-ı Azam, Mâlik, Şafiî hazretleri yıkamanın daha faziletli olduğu görüşündedirler. Çünkü, yıkamak asıldır.

Sahâbîden bir cemaatin ve Ömer b. el-Hattâb, oğlu Abdullah, Ebû Ey-yûb el-Ensâri (r.a.) hazretlerinin de aynı görüşte olduğu bilinmektedir. Diğer bir cemaatte, meshin daha faziletli olduğu görüşündedir ki, Şa'bî, el-Hâkim ve Hammad da bu görüştedir. Ahmed b. HanbeFden bu mevzuda iki görüş vardır:

1) Mesh daha faziletlidir.

2) İkisi de müsavidir.

Müslümanların korkup, telâşa kapamalarının sebebi ise, Rasûlü Ekrem (s.a.)'i beklemeden namaza durmalanndandır. Rasûlullah (s.a.) gelince onlar birinci rekâtı edâ etmişlerdi. Bu yüzden efendimiz gelince imâma haber vermek maksadıyla "sübhânellah" demeye başlamışlardır. İkinci bir ihtimâle göre ise: Namazı bitirip te Rasûlü zîşânı görünce durumu anlayıp "sübhânellah" demekten kendilerini alamamışlardır. Hadîs-i şerifteki "doğru hareket ettiniz" veya "ne iyi ettiniz" ifâdelerjndeki şüphe ifâde eden "veya" sözü Rasûlü Ekrem'in değil, râvînindir. Burada hadîs sarihlerinin üzerinde durdukları mühim bir hâdise de Rasûlü Ekrem (s.a.) gelince Abdurrahman b. Avf'ın (r.a.) namaza devam edip Rasûlullah'i (s.a.) öne geçirmek için geriye çekilmemesidir. Halbuki, aynı hâdise Hz. Ebu Bekr es-Sıddık'ın başına da gelmiş fakat o geriye çekilerek Rasûlü Ekrem (s.a.)'i öne geçirmişti. Bu iki hâdiseyi izah için bazıları, bu iki hâdise tamamen farklıdır. Çünkü, Rasûlullah (s.a.) Ebu Bekr (r.a.)'i namaz kıldırırken bulduğunda daha birinci rekâtı bitirmemişti. Hâlbuki Abdurrahman (r.a.) birinci rekâtı bitirmişti. Rasûlü Ekrem öne geçseydi, birinci rekâtı kılarken öbürleri ikinci rekâtı kılacak dolayısıyla bir kargaşalık meydana gelecekti. Bu yüzden Rasûlullah öne geçmedi, demişlerse de, Bezlu'l-mecbûd sahibi bu izah tarzını uygun görmeyerek kendisi şöyle bir îzah getirmiştir:

"Rasûlullah (s.a.) Hz. Ebû Bekr' (r.a.)'e geriye çekilmemesini işaret ettiği gibi Abdurrahman b. Avf (r.a.)'a da işaret etmiştir. Böyleyken Ebû Bekr (r.a.) geriye çekilmiş. Abdurrahman (r.a.) ise çekilmemiştir. Hz. Ebû Bekr bu işarete uymanın farz olmadığına, fakat geriye çekilmenin ise, edeb icabı olduğuna bu gibi hallerde edebin gözetilmesinin lüzumuna inanmış ve öyle hareket etmiştir. Abdurrahman (r.a.) ise Rasûlü Ekrem'in işaretine uymanın farz olduğuna inanmış ve ona göre hareket etmiştir."[56]

Bazı Hükümler

1. Abdest bozmak isteyen kişi yoldan ve insanlardan uzaklaşmalıdır.

2. Lâyık olanlara hizmet etmek caizdir.

3. Abdest alana yardım etmek caizdir.

4. Harpte dar elbise giymek ve ceketin altından kolları çıkarıp abdest almak caizdir.

5. Mest üzerine mesh caizdir.

6. Faziletçe üstün olan kimsenin, kendisinden faziletçe daha aşağı olan kişiye namazda uyması caizdir.

7. Cemaate sonradan gelen, yetiştiği rekatları imamla kılar; kalanları ise imam selâm verdikten sonra tamamlar.

8. Cemaate sonradan yetişen kimse imam selâm vermeden ayağa kalkmaz.

9. Efdal olan, vakit girer girmez herhangi bir kimsenin gelmesini beklemeden namaza durmaktır.

10. İmam yetişemediği zaman cemaat, içlerinden imamlığa layık olan birini namaz kılmak üzere öne geçirmelidir.

11. Abdurrahman b. Avf sahabenin ileri gelenlerindendir.

12. Hayra koşana teşekkür edilir, takdir ve tebrik edilir.

150....Müsedded, hocalan Yahya b. Said ve el-Mu'temir vasıtasıyla el-Muğire b. Şu'be'nin şöyle dediğini haber vermiştir: "Rasûlullah (s.a.) abdest aldı, başının ön tarafım, sarığının üstünü meshetti." el-Mu'temir rivayetinde de el-muğıre b. Şu'be; "Rasûlullah (s.a.) mestler üzerine, alnına ve sarığı üzerine meshederdi" demiştir. Ravilerden Bekr, "hadis (in bu son rivâyetin)i lbn Muğire'den bizzat duydum" demiştir.[57] [58]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifi râvi Müsedded, Yahya b. Said ve el-Mu'temir olmak üzere iki ayrı kişiden rivayet etmiştir. Ancak her iki rivayetinde ilk râvisi Muğİre b. Şu'be'dir Hadîs-i şerifin farklı rivayetlerinde rivayet zincirinde bulunan ravüerin isimleri teker teker zikredilmiştir. Yahya ile Mu'temir'in rivâyetlerindeki fark şudur: Yahya'nın rivayetinde başın ön tarafına meshedildiği açıkça ifâde edildiği halde sarık üzerine mesh kapalı lafızlarla ifâde edilmiştir. Açıkça mesh tabiri kullanılmamıştır. Mu'temir'in rivayetinde ise, başın ön tarafına ve sarığa meshedilmesi açık lafızlarla ifâde edilmiştir. Müslim, Tirmizî ve Nesaî de Yahya îbn Said rivayetinin sonunda Bekr'in "Ben bu hadîs-i vasıtasız olarak İbn Muğîre'den bizzat işittim" ilâvesi vardır. Halbuki burada bu ilâve hem Mu'temir'in hem de Yahya'nın senetlerinin sonuna âit olarak gösterilmiş bulunuyor. Musannif Ebû Davud'un burada bu açıklamayı yapmaktan maksadı senetteki bu farklılığa işaret etmektir.

Hadisi şerifin zahirinden anlaşıldığına göre mest ve sarık üzerine meshetmek caizdir. Nitekim, Şâfıfler bu hadise bakarak "başa yapılan meshin tamam olması için sarık üzerine de meshedilmesinin müstehap olduğunu" söylerler. Bu hususta sarığın abdestli iken giyilmiş olup olmaması arasında bir fark görmezler. Bağda takke olsa başın ön tarafını roeshettikten sonra takkenin üzerine de meshedümesi müstehaptır, derler. Fakat sadece sarığa meshedilmesini yeterli görmeder. Keza Hanefî Mezhebine göre de sadece sank üzerine meshetmek abdest ün yeterli değildir. İmam Malik ve ekseri ulemânın mezhebi de budur. Ancak İmam Ahmed'e göre sadece sank üzerine meshetmek abdest için yeterlidir. Seleften bir cemaatde bu mevzuda İmam Ahmed'e tâbi olmuşlardır.[59]

Bazı Hükümler

1. Başın meshi için dörtte birini meshetmek yeterlidir.Bu bakımdan bu hadis Hanefilerin delUidir.

2. Yalnız takke üzerine mesh caiz değildir.

3. Gerçi müslira ile Nesâî bu hadisi "önce başına sonra sangına sonra da mestler üzerine mesti etti" şeklinde rivayet etmişlerse de Muğîre'nin bu rivayetine göre mestlere bastan önce de mesh verilebileceğine işaret edilmiştir. Bu da abdestte tertibin farz olmadığına delâlet eder.

151....Muğîreb. Şûbe'ninoğlu Urve babasının şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Biz Rasûlullah (s.a.) ile beraber bir deve süvarisi topluluğu içinde bulunuyorduk. Yanımda bir de su kabı vardı. Rasûlü Ekrem (s.a.) ihtiyacı için dışarı çıktı, biraz sonra geri döndü. Ben kendisini su kabıyla karşıladım ve ona su döktüm. Ellerini ve yüzünü yıkadı, sonra da kollarını (sıvayarak) dışarı çıkarmak istedi. Halbuki üzerinde yenleri dar, yünden (dokunmuş) bir Rum cübbesi vardı. Cübbe dar gelince kollarını cübbenin altından çıkarıp uzattı. Sonra çıkarmak için mestlere ellerimi uzattım. Bana; "Mestleri bırak! Çünkü ben onları ayaklarım temizken (abdestliyken) giydim." dedi ve hemen üzerlerine meshetti.

Râvi tsâ b. Yûnus dedi ki: 'îBabam Yûnus, Şâ'bî'nin (şöyle) dediğini nakletti: "Urve, bu hadîsi babasından bizzat müşahede ettiğini, babasının da Rasûlullah'dan müşahede etmiş olduğunu kesinlikle ifâde etti:"[60] [61]

Açıklama

Yukarıda kısaca hikâye edilen hâdisede, MuğKre b. Şû'be'nin Rasûlü Ekrem'in (s.a.) ayaklanın yıkayacağım zannederek mestlerini çıkarmak istemesi üzerine Hz. Peygamberin "Onlara dokunma, ben onları ayaklarım temizken giydim" buyurması meshlerin sahih olabilmesi için abdestli iken giyilmelerinin şart olduğuna delâlet eder. Binaenaleyh ayağın birini yıkayıp daha abdest tamam olmadan mesti yıkanan ayağına, sonra ikinci ayağım yıkayıp ikinci mesti de öbürüne giyen kimse mestleri tam abdestli giymiş sayılmayacağından bu mesh caiz-değildir. İmam Mâlik, Şafiî, Ahmed, İshak bu görüştedirler. İmam Nevevî de bu hususta şunları söylüyor; hadîs-i şerifte geçen ayakların temiz olmasından murad, bütün abdest organlarının temiz olmasıdır. Binaenaleyh, diğer abdest organları tamamen yıkanmamişken bîr ayağı yıkayınca hemen ona mest giymek caiz değildir. [62]

Ebû Hanife ile Süfyân'ı Sevrî, Yahya b. Âdem, Mûzenî ve Ebû Sevr ise: “Meshin sahih olması için ayakların yıkanmış iken giyilmiş olmaları yeterlidir. Binaenaleyh önce sağ ayağın yıkanıp, mestin giyilmesi sonra da sol ayağın yıkanıp mestin giyilmesi, caizdir. Tam taharetin vakti mestlerin giyildiği vakit değildir. Bilakis, abdestin bozulduğu vakittir.[63] demişlerdir. Hidâye müellifi Merğmânî'nin bunu böyle izah etmesine itiraz eden Şafiîler: "Bu hadîs onun aleyhinedir" demektedirler. Ancak Allâme AynjUm itiraza şu cevâbı vermiştir. "Biz evvela Hidâye sahibinin sözünü ele alacağız, sonra itirazlara cevap vereceğiz. Hidâye sahibinin "mestlerin tam taharetle giyilmesi şarttır" sözü onları giyerken tam taharetin şart kılındığını değil, bilakis tam taharetin abdest bozulduğu zaman şart olduğunu ifâde eder. Bizim mezhebimiz budur. Hatta bir kimse evvela ayaklarını yıkayarak mestlerini giyse de ondan sonra abdestini tamamlasa abdesti şahindir. Onu bozduktan sonra tekrar abdest alırken mestlerinin Üzerine mesh edebilir. Çünkü, mestler abdestsizliğin ayaklara sirayetine manî olan şeylerdir. Binaenaleyh onlar ne zaman mani olacaklarsa tam taharet de o zaman şarttır. Mestlerin mani olacakları zaman hades yani abdestsizlik zamanıdır.

İtirazcının sözüne cevap meselesine gelince, bu hadîs Hidâye müellifinin aleyhine delil olamaz. Çünkü evvela biz de, mest giymenin şartı tam abdestli olmaktır, diyoruz. Bu hususta hiçbir ihtilaf yoktur. İhtilaf ancak, mestler giyilirken mi, yoksa abdest bozulduğu zaman mı abdest şarttır, meselesindedir.

Bize göre abdest bozulduğu zaman tam abdestli olmak şartken Şâfiilere göre mestleri giymeden önce tam abdestli bulunmak şarttır. Bu ihtilâfın neticesi şudur: Bir kimse evvela ayaklarını yıkayarak mestlerini giyse, sonra abdestini tamamlasa bize göre bir daha o mestlerin üzerine mesh caizdir. Şafiî mezhebine göre ise, caiz değildir. Çünkü onlarda tertip şarttır. Binaenaleyh Peygamber (s.a.)'in mestleri giyerken tam abdestli bulunmayı şart koştuğunu kabul etmiyoruz. Ancak ayakların temiz iken mestlerin giyilmesi sarftır, diyoruz. Çünkü hadîs-i şeriften anlaşılan budur. Yine hanefi imamlarından îahâvî'ye göre Rasûlullah (s.a.) "ben onlan temiz olarak giydim" buyurarak "ben onları evvela yıkamıştım" manâsım kasdetmiş olabilir. Şu hakle onları abdestini tamamlamadan giymiş demektir. Ayakların temizliğinden, kiri, pası veya cünüplüğü kasdetmiş de olabilir..." diyor.

Yine aynı itirazcı şunu söylüyor: "tbn Huzeyme'nin Safvan b. Gassân'-dan rivayet ettiği bir hadiste "Bize Rasûlullah (s.a.) ayaklarımız teiniz olarak mestlerimizi giydiğimiz vakit sefer halinde üç gün, mukîm iken bir gün bir gece onların üzerine mesh etmemizi emir buyurdu" denilmektedir. İbn Huzeyme bu hadîs-i Müzenî'ye sorduğunu, Müzenî'nin ona, "bu hadîsi bizim ulemâmız rivayet etti, Şafiî'nin en kuvvetli delili budur”' dediğim söylüyor."

Ben derim ki, eğer Mûzenî "Şafiînin en kuvvetli delili bottur" sözüyle mesih müddetini misafir için üç gün, mukîm için bir gün bir gece olduğunu kasdediyorsa bunu kabul ediyoruz. Fakat mestleri giyerken tam abdestli olmanın şart olduğunu kasdediyorsa kabul etmiyoruz."[64]

Bu hadîs-i şerifte meshin sahih olabilmesi için bulunması gereken şortların bir kısmı açıklanmıştır. Ulemâ bu şartların dışında dana başka şartların da bulunmasını şart koşmuşlardır.

1) Ayaklar suyla yıkanmış olmalıdır. Binaenaleyh teyemmümle alınan abdestle ayaklara mesh etmek caiz değildir.

2) Mestlerin temiz olması lâzımdır.

3) Kendisiyle peşi peşine yürümek mümkün olmalıdır, Hanefîler bu mesafeyi bir fersah olarak takdir etmişlerdir ki, yaklaşık olarak 6 km. dir. Şafiiler ise, bu mesafenin müsafir sayılacak kadar uzun olması lâzım geleceği görüşündedirler.

4) Mâlikîler ise, ayrıca mestlerin deriden olmasını ve ayağa süs teşkil etmesi için değil, ayağın muhafazası için giyilmiş obuasını ve dikişli bulunmasını şart koşarlar. Ayrıca sünnete uymak gayesi ile giyilmiş olup sadece rahatlık gayesiyle giyilmemiş olmasını da şart kılarlar. Keza hac esnasında dikişli mesh giymek gibi, mesti giymekle bir haramı işlememiş olmak lazımdır.

Hanbelilere göre ise,

1) Kendi kendine ayakta duramayan şey mest olamaz.

2) Gasbedilmiş mest üzerine mesh caiz değildir.İsterse bu gasba zaruretler sürüklemiş olsun.

3) Cam gibi saydamlığından veya şeffaflığından dolayı dışından bakınca içindeki ayağı göstermemesi lâzımdır. Keza çok ince olduğundan deriyi göstermemesi gerektir. Binaenaleyh o ince örülmüş çoraplar Üzerine mesh

caiz değildir. Bir de yukarıdan bakılınca yıkanması farz olan yerlerden bazı kısımların görülebileceği kadar geniş olmaması lâzımdır.

Hanefî mezhebinde ise kısaca mestin şartlan şunlardır.

1) Mestleri abdestli olarak giymek.

2) Mestler, ayakları topuk kemikleriyle beraber örtecek şekilde olmalıdır.

3) Giyilen mest ayakta olduğu halde bir fersah yürümeye müsait olmalıdır.

4) Mestin topuktan aşağı olan kısmında, ayağın küçük parmağının üç katı genişliğinde yırtık olmamalıdır.

5) Mestler bağsız olarak ayakta duracak derecede kalın olmalıdır.

6) Mest suyu geçirmemelidir.

7) Mest giyilen ayak en az, küçük ayak parmağıyla üç parmak genişliğinde olmalıdır.[65]

Bazı Hükümler

1. Küçüğün büyüğe hizmet etmesi caizdir.

2. Avret mahallinin şeklini aksettirmeyecek şekilde olan dar elbise giymek caizdir.

3. Mest Üzerine mesh caizdir.

4. Meshin sahih olabilmesi için mestler ayaklar temizken giyilmelidir.

5. Abdestin tam olabilmesi için kolların dirseklerle beraber yıkanması lâzımdır. Elbisenin darlığı gibi bir sebeple sadece elleri yıkamakla veya yenlerin üstünü mesh etmekle abdest caiz olmaz.

6. Pisliği kesin olarak bilinmedikçe yabancı ülkelerin imâl ettiği elbise giyilebilir.

152....Zûrâre b, Evfâ'nın rivayet ettiğine göçe Muğîre b. Şu'be, "Rasûlullah (s.a.) {bizden biraz) geri kaldı" diye söze başlamış ve (evvelki hadiste geçen) şu hâdiseyi anlatmıştır: "Biz cemaate Abdurrahmân b. Avf kendilerine sabah namazım kıldırırken yetişebildik. Abdurrahman b. Avf Nebiyyi Ekrem (s.a,)'i görünce (hemen) geri çekilmek istediyse de Rasûlullah (s.a.) ona (namaza) devam etmesi için işaret etti. Ben ve Rasûlullah (s.a.) onun arkasından bir rekât namaz kıldık. Abdurrahman

(r.a.) selâm verir vermez, Nebi (s.a.) ayağa kalktı ve yetişemediği rekâtı -üzerine hiç bir şey ilâve etmeden- kıldı."

Ebû Dâvûd dedi ki; "Ebû Söfirf el-Hudrtt İbn Zübeyr ve tbn Ömer (r.a.), namazın tek rekâtına yetişen kimse üzerine, sehv secdesi lâzım gelir, derler."[66] [67]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifle ilgili açıklama 151. hadîs-i şerifte geçmiştir.Ancak burada geçen izaha muhtaç faşım namazflt bir veya üç rekatine yetişen kimsenin üzerine sehv secdesi lâzım geldiğine dâir İbn Ömer, İbn Zübeyr ve Ebû Said et-Hudri'nin görüşleridir. Hadîs sarihlerinin beyânına göre bunun îzâhı şöyledir:

Sehv secdesi vacibin terkinden lâzım gelir. Namazı cemaatle kılmak vâciptin Namazın bir veya üç rekâtına yetişen kimse ise, cemaati terketmiş olacağından üzerine sehv secdesi lâzım gelir.

İkinci bir izah tamda şudur: Bu sehv secdesinin sebebi birinci rekâtın sonunda oturmaması lâzım gelirken imamla beraber oturmasından ileri gelir. Bu mübarek sahabeler böyle düşündükleri için "birinci rekatta imama yetisemeyen kimseye sehv secdesi gerekir" demişlerdir, Nitekim ilim adamlarından böyle düşünen bir cemaat da vardır. Atâ, TâvÛs, Mücâhid ve İshâk bunlardandır. Ancak diğer ulemâ bu hususta şöyle demektedirler: Rasûlü Ekrem (s.a.) Abdurrahman b. Avfın arkasında namaz kılmış, ne kendisi bir rekat geç kaldığı için sehv secdesi yapmış, ne de Muğîre'ye emretmiştir. Çünkü sehv secdesi ancak sehvden (yanılmadan) dolayı lâzım gelir. Burada ise yanılma yoktur. Ve bir de imâma uymak farzdır. Buna bağlı olarak yapılan bir fazlalıktan dolayı da sehv secdesi gerekmez.

Görülüyor ki, hadis-i şerifin son paragrafında bulunan bazı sahâbilerin sehv secdesi hakkındaki görüşleriyle ilgili bölüm Rasûlullah'ın bir fiil ya da bir sözü İle ilgili değildir. Sadece adı geçen sahâbilerin içtihadıdır. Yukarıda da açıklandığı gibi tabiinden bazı âlimler de bu içtihada katılmışlardır. Sahâbîlerin merfu hadis mesabesinde olmayan fetva ve görüşleri onların ietihadlandır. Bizler bu içtihada uymakla mükellef miyiz, değil miyiz, konusu ihtilaflıdır.

İmam Şâfri hazretleri, "ictihad” ehil olan herhangi bir müetehid, sahabenin İçtihadına uymakla mükellef değildir” der.

Ebu Hanîfe Hazretleri ise, kendi ietihad metödlanm açıklarken Kur’-ân, hadis ve icmâ ile amel etme mecburiyetinde olduğunu ancak sahabîlerin kendi içtihatları neticesinde ortaya çıkan değişik görüşlerden birini tercih edeceğini, onların içtihatları karşısında kendisinin bir ictihadta bulunmasının söz konusu olmadığını belirtmektedir.

Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte söz konusu edilen cemaate geç kalmadan dolayı sehv secdesi, sözü geçen sahabîlerin ictihadrfclup bu hususta diğer sahabîlerin de farklı ictihadlan bulunması sebebiyle mezhep imamları buna uyma mecburiyeti duymamışlar, Kitab ve Sünnetin ışığında diğer sahabîlerin bu konudaki reylerini tercih etmişlerdir. Özellikle Hz. Peygamber (s.a.)Mn de sehiv secdesi yapmadığı nazar-ı itibara alınırsa namazın başında cemaate ulaşamayıp diğer rekâtlara ulaşanların sehv secdesi yapmaları gerekmeyeceği görüşündeki isabet daha kolay anlaşılmış olur.

153....Ebû Abdirrahman'dan, demiştir ki; "Abdurrahman b. Avf [68] 'm Bilâl[69] 'e Rasûiullah'ın (nasıl) abdest aldığını sorarken gördüm. (Bilâl de şöyle) dedi; "Abdest bozma ihtiyacını gidermek için dışarı çıkardı. Ben de ona su getirirdim. Abdest alır, (başının ön tarafı ile birlmikte) sarığına ve çizmelerinin üzerine meshederdi."

Ebû Dâvüâ dedi ki Râvi Ebû Abdillah, Teym b. Mürre oğullarının hürriyete kavuşturduğu kişidir.[70] [71]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen "muk" kelimesi bir mest çeşididir, îbnu'l-Arabi, Tirmizî Şerhi'nde “mûk" kelimesi için şunları söylemektedir: "Eğer ayakkabı deriden yapılır, ayağın her tarafını örter, dikişli ve astarlı olursa buna "huf = mest" denir. Fakat astarsız olursa o zaman "muk" denilir."

Hattâbî, "muk" goncu kısa olan mesttir diyor. Cevherî ise, "muk" mestin üzerine giyilen çizmedir, demektedir.

Ebû Hanife, Ahmed ve Müzenî hazretleri çizme üzerine meshin caiz olduğuna bu hadis-i şerifle hükmetmişlerdir. Ancak çizmenin meshe müsait

olması ve ayağa abdestli iken giyilmesi lâzımdır. Keza eğer mest üzerine giyilmişse mestlerin giyildiği ilk abdest bozulmadan, yani mestlerin üzerine meshetme mecburiyeti doğmadan Önce giyilmesi lâzımdır. Şayet, mest üzerine mesh edildikten sonra giyilirse bîr başka ifadeyle mestler giyildikten sonra abdest bozulup ondan sonra çizme giyilir ve üzerine meshedilirse abdest sahih olmaz.

Malikilere göre ise; çizme üzerine meshin sahih olabilmesi için çizmenin deriden olması, mestle beraber abdestli iken giyilmesi şarttır.

Çizine üzerine meshin caiz olup olmaması hususunda Şafiî mezhebinde iki görüş vardır. Nevevî merhum Mtibezzeb Şerhi'nde Şafiî mezhebinde sahîh olan görüşe göre çizme Üzerine meshetmek caiz değildir, diyor.

Görüldüğü gibi hadis-i şerifte Resülullah yalnız sarık üzerine mesh ettiğinden bahsedilmekte, sarıkla birlikte başına da meshettiğine dair bir ifade yer almamaktadır. Bu bakımdan bu hadis sadece sarık Üzerine meshetmenin caiz olduğunu söyleyen imam Ahmed ve taraftarlarının bu mevzudaki görüşlerine bir delil teşkil eder gibiyse de aslında değildir. Çünkü bu hadiste Hz. Peygamber, başına meshetmcyi terk ettiğine dair de bir ifâde yoktur. Buna ifâde eden başka bir hadis de yoktur. Şayet böyle bir hadis mevcut olsa bile, hadisenin Mâide Sûresi'nden sonra ve özürsüz olarak yapıldığının açıklanması gerekir. Aksi takdirde bu izaha muhtaç, kapalı ifadenin diğer hadislerin ışığında açıklanması gerekir. Gerçekten burada da durum aynen böyledir. Öyleyse bu hadisin bu mevzuda gelen diğer hadislerin ışığında tefsir edilmesi gerekir. Bu hadisi açıklamak için bu mevzuda gelen hadislerin en meşhur olanı da 150 numaralı Muğîre hadisidir.[72]

Her ne kadar İmam-Ahmed ve taraftarları mevzumuzu teşkil eden bu hadise dayanarak abdestte sadece sarığı meshetmenin başı meshetmek için yeterli olacağını söylemişlerse de cumhuru ulemâ kendilerine yukarıdaki şekilde cevap vermişlerdir.[73]

Bazı Hükümler

1. Abdest almak isteyen kimse abdest almadan önce myacı varsa abdest bozmayı ihmal etmemelidir.

2. Başla beraber sarık ve çizme üzerine meshetmek caizdir.

154....Bbû Zur'a b, Âmr b. Cerîr'den demiştir ki; (Dedem) Cerîr küçük abdestini bozduktan sonra abdest alıp mestler üzerine mesnetti ve: "Resûlullah (s.a.) i meshederken gördüğüm halde (artık) beni meshetmekten ne alıkoyabilir?" dedi.

"Ancak bu (Resûlullah'ın meshetmesî) Mâide Sûresinin inmesinden önce idi (galiba)?" dediler. O» (şöyle) cevap verdi:

"Ben Mâide Suresi indikten sonra müslüman oldum."[74] [75]

Açıklama

Bu hadis-i şeriften Hz. Cerîr'in sorulan bir soru üzerine cevap vermek maksadıyla bu sözleri söylediği anlaşılıyor, tbn Mâce'nin rivayetine göre Cerîr'in ayaklanndaki mestlere meshetmesi üzerine "Sen böyle mi yapıyorsun?" denilmiş, o da cevap makamında bu sözleri söylemiştir. Buhârî'nin rivayetine göre ise, Cerîr'e Resulü Ekrem'(s.a.)'ın abdest alışı sorulunca (işte böyle alırdı, demek için) bunları söylemiştir.

Taberfmn A'meş yoluyla gelen rivayetinde ise soruyu soranın Hemmâm b. Haris olduğu belirtiliyor. Cerîr'in ayaklarım meshettiğini gören bazı kimselerin, "Senin bu abdest alış şeklin, Mâide Sûresi inmeden evvel vardı. Mâide sûresi indikten sonra ayağa meshetme izni kaldırılmıştır" demeleri üzerine Cerîr (r.a.) şu cevabı vermiştir: "Ben Mâide Sûresi indikten sonra müslti-num oldum" Bu sözüyle Cerîr (r.a.) "Ben RasÛlü Ekrem'in mestli ayağına bu şekilde meshederek abdest alışını Mâide Sûresi indikten sonra gördüm. Binaenaleyh sizin; Mâide sûresi ayaklara meshetmenin hükmünü kaldırmıştır, demeniz yanlıştır" demek istemiştir. Mâide Sûresi'nden kastedilen ise abdest âyetidir. Bu âyet Benî Mustalık gazvesinde nazil olmuştur. Cerîr ise, ondan sonra müslüman olmuştur. Buna göre bu abdest âyetinin hükmü, yani ayakların yıkanması emri mest giymeyenlerle ilgili genel bir emirdir. Cerîr (r.a.) hadîsi ise, ayağında mest bulunan kimselerin ayaklarına meshedebileceklerini beyan ederek meshin hükmünü, yıkamanın umûmî hükmünün dışma çıkarmaktadır. İbn Münzir, İbn Mübârek'ten, sajıâbe-i kiram arasında meshin caiz olup olmadığı üzerinde en küçük bir ihtilâfın bulunmadığım nakletmektedir. Mâide Sûresi'nin inmesinden sonra da sahâbe-i kiram ayaklarına mesh etmişlerdir. İbn Hacer, Fethu'l-Bârt

isimli eserinde diyor ki, hadîs âlimlerinin söylediklerine göre» mestler üzerine mesh verme ile ilgili hadîsler matevfttir derecesindedir. Bazı âlimler râvîlerinin sayısı sekseni aştığım, aralarında aşere-i mübeşşerenin de bulunduğunu söylemektedirler.

Ahmed b. Hanbe! de meshin caiz olduğuna dair sahabe-i kiramdan kırk kadar merfû1 hadis bulunduğunu söylemektedir.

İbn Abdiîberr de d-lsâa&ftr'da yine 40 kadar sahabe'nin Rcsûl-ü Ekrem (s.a.) den meshin caiz olduğuna dair hadis rivayet ettiklerini kaydeder.

Ebu'l-Kâsım b. Mende ise, meshin caiz olduğunu rivayet eden 80 tane sahabe ismini vermektedir.[76]

Bazı Hükümler

1. Mest üzerine meshetmek caizdir.

2. Şer'i şerife uymayan bir şey görüldüğü zaman en uygun yolla ona müdâhale etmek gerekir.

3. Doğruluğuna inanarak yaptığı bir işten dolayı itirazla karşılaşan bir kimsenin, yaptığı işin doğruluğunu İsbat için dayandığı delilleri serd etmesi gerekir.

4. Bir işin doğruluğunu kabul etmeyen kimse, doğruluğunu iddia eden kimsenin delillerini usûlüne göre reddetmelidir.

5. Bir işin doğruluğunu iddia eden kişi de, kabul etmeyen kişinin delillerini çürütüp kendi delillerinin kuvvetini isbatlamahdır.

6. Bir iddianın isbatı için iki tarafın delil getirmesi caizdir.

7. Mestler üzerine meshetmek nesh edilmemiştir. Geçerliliği bakidir.

155....İbn Büreyde[77] babası Büreyde'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir. "Necâşi Rasûlullah (s.a.)e bir çift, siyah ve düz mest hediye etti, Rasûlüüâh (s.a.) bunlan (abdestli iken) giydi, sonra aldığı abdest Ger) de onların üzerine meshetti."[78]

Hadîsin iki râvîsinden biri olan Müsedded, Vekî bu hadîsi Dilhem b. Salih'ten an'ane yoluyla almıştır, dedi.

Ebû Dâvûd da; "bu hadîs yalnızca Basrahların rivayetidir." demiştir.[79]

Açıklama

Hadîs-i şerifte geçen Necâşî, Habeş kralı Asheme'dir. Babasnın adı «Encîr» idi Habeş kırauarma Necâşî; Yemen krallarına, Tübba, Faris (tran) kıralianna Kisrfl; Bizans (Rum) kırallanna Kayser; Rus kıratlarına Çar; Şam kıratlarına Hlrekl, Mısır kırallanna FİIravn; Iskenderiyye kırallanna Mukavkıs; Hind ve Yunan kırallanna BatHmos; Türk kırallanna Hakan; Sâbü kırallanna Nemrud; Arab kırallanna Nu'man; Berberi kırallanna Cfilftt; Yahudi kırallanna Katyon; Fergana kırallanna ise, thşSd denilir. Asrımızda ise Habeş kırallanna imparator deniliyordu, son imparator da devrilip tarihe karışmış bulunuyordu. Adı geçen Necâşî'ye Rasûlü Ekrem (s.a.) Amr b. Umeyye ile İslama davet mektubu göndermiş, o da îslâmı kabul etmişti. Ibn Hibbân'in rivayetine göre; Necâşî Rasûlti Ekrem (s.a.)'e bir mektup ve hediyye olarak da bir gömlek, şalvar, taylasan (fes) ve bir çift mest gönderdi. Hicretin 9. senesinde Necâşî vefat etti. imam Buharının Câbir'den rivayet ettiği bir hadise göre, Necâşî vefat ettiği gün Rasûlü Ekrem (s.a.) Medine'de ashabında, "Boğun Habeşistan'da sâlih bir kimse vefat etti. Cenaze namazını edâ edelim." buyurmuştur.

Câbir diyor ki; "Saf olduk, Rasûlullah (s.a.) imam oldu, Necâşî'nin cenaze namazını kıldık. Ben de ikinci safta idim," Allah onlardan razı olsun.

Habeşistan'da ölen Habeşkrah Necâşî'nin cenaze namazını Medine'de kılma hâdisesi Hanefilerce Rasûlullah'a mahsus bir iştir. Çünkü, Hanefilerce mevcut olmayan veya ekseri cüzü bulunmayan cenazenin kılınan namazı sahih olmaz, Şafiî ve tbn Hanbele göre İse, cenaze bulunmasa da bu cenaze Üzerine başka yerde ve Ülkelerde cenaze namazı kılınabilir. (Bu mevzu cenaze bahsinde işlenecektir.)

Mîrek Şah der ki; "Bu hadis, Resulü Ekrem (s.a.)in mest giyip Üzerine meshettiğinin fıkhî delilidir. Seferde ve hazanla mesh üzerine meshettiği tevatürle sabittir. "Taberânî ve Beyhakî*nin îbn Abbâs'dan rivayet ettikleri şu hadis-i şerif de mest üzerine mesfrin cevazın isbat eden delillerden biridir: "Bir gün Resulü Ekrem (s.a.) ihtiyacını gidermek için halktan uzaklaşarak bir ağacın altında oturup mübarek ayaklarından mestleri çıkarıp (yere) koymuştu. Abdest aldıktan sonra mestlerinden birini giydi, diğerini giymek üzere iken havadan bir kartal inerek, mesti kaptığı gibi havalandı. Havada uçarak mesti baş aşağı çevirdi ve mestin içinden bir yılan düştü. Allah'ın Resulü bu durumu görünce» "Bu, Rabbimin bana Ur İkramıdır"

buyurdu ve şu duayı okudu; "Allah'ım, karnı üzerinde sürünen iki veya dört ayak üzerinde yürüyenlerin şerrinden sana sığınırım"[80]

Bazı Hükümler

1. Müslüman olmayanların hediyyesi kabul edilebilir ve kullanılabilir.
2. Verilen hediyeyi alır almaz giymek, hediyenin makbule geçtiğini göstermek açısından iyidir, sünnettir.
3. Yasak olan renklerin dışında muhtelif renkler kullanılabilir.
4. Siyah mest giymek kerahetsiz olarak caizdir.

156....Muğîre b. Şu'be'den demiştir ki: "Resûlullah mestleri üzerine meshetti. Ben (de); Ya Resulellah yoksa (ayağınızı yıkamayı) unuttunuz mu?" dedim.O da; "(Hayır) bilakis sen unuttun, Rabbim Azze ve Celle bana bunu emretti" buyurdu.[81] [82]

Açıklama

Bu hadîs-i şeriften RasÛlü Ekrem (s.a.)'in abdest alırken sıra ayaklarına gelince onian mcshettiği anlaşılıyor. Çünkü, diğer abdest organlarının sırayla yıkanması halinde en son sıra ayaklara gelir. Bir de sadece mestler üzerine mesti verilmesi abdest almak için yeterli değildir, öyleyse RasÛluliah (s.a.) diğer abdest organlarını daha evvel yıkamış ve başım da meshettikten sonra sıra ayaklara geldiği için onları da meshet mistir. Bunun Üzerine Muğîre, "Yâ RasûleÜah, niçin ayaklarını yıkamıyorsun da böyle meshediyorsun?, Yoksa unutarak mı?" deyince, Rasûlü Ekrem (s.a.)'de "Bilakis sen unuttun" buyurmuştur. Demek ki Muğîre daha önceden Rasûiullah'ın ayağım meshettiğini gördüğü halde unutmuştur. RasÛluliah (s.a.) bunu bildiği için "Bilakis sen unuttun” buyurmuştur.

Ayrıca bu hadîs-î şeriften, mest üzerine meshetmenin caiz olduğu da anlaşılıyor. Ancak meshetmek bir emir, bir farz değil, sadece bir izindir. "Bana Rabbim böyle emretti." sözünün anlamı, bana rabbim böyle meshetmem için izin verdi, demektir. Öyleyse, meshetmek bir azîmet değil, bilakis bir ruhsattır. Nitekim 149 ve 150 numaralı hadis-i şeriflerin serinde açıkladık.[83]

Bazı Hükümler

1. Hadis mestler üzerine meshedilebileceği mevzuunda daha Önce geçen hadisleri desteklemektedir.

2. İnsan, dîni bir meselede şüpheye dü$tüğü zaman onu bir bilene sormaktan çekinmemelidir.[84]

61. Mesh Süresi

157....Huzeyme b. Sâbit'in Rasûlullah'den (s,a.) rivayet ettiğine göre (Efendimiz şöyle) buyurmuştur: "Mest üzerine mesh (in müddeti) yoku için üç gün, yolcu olmayan (mukîm) için bir gün bir gecedir."[85]

Ebû Dâvûd dedi: Bu hadîsi EbuMansurb.el~Mu'temirJbrahim et-TeymVden aynı senetle rivayet etmiştir, ibrahim bu rivayetinde, öncekine ilâve olarak, şunları söylemiştir: "Eğer biz Resulullah 'dan {süreyi) artırmasını isteseydik artıracaktı."

158....Übeyy b. İmâre[86] 'nin (kendi) ifadesine göre -(ki Ubeyy hakkında) Yahya b. Eyyub, "O hem Beyti'l-Makdis'e hem de Kâbe-i Muazzama'ya karşı Rasûlü Ekrem'le birlikte namaz kılmıştır.” diyor.-şöyle demiştir. "Yâ Rasûlallah mestler üzerine meshedeyim mi? Rasûlullah'da (s.a.) "evet" buyurdu. (Übey, ya Rasûlallah) bir gün, iki gün, üç gün (müddetince) meshedebilir miyim? diye (soru sormaya devam etmiş). Rasûlullah'da, "Evet istediğin kadar" buy urdu.[87]

Ebû Dâvûd dedi ki: İbn Ebi Meryem el-Mısri, Yahya b. Eyyûb'-den O da Abdurrahman b. Rezîn'den O da Muhammed b. Yezid b, Ebi Ziyâd'dan O da Übâde b. Nesiy'den O da Übeyy b. İmâre'den rivayet ettiğine göre, İbn Ebi Meryem bu rivayetinde şöyle demiştir: "Übey (üç gün meshedebilir miyim, dedikten sonra sorusuna) yediye kadar devam etti. Rasûlullah da (s.a,) "evetfyedi gün müddetince meshe devam edebilirsin) ve uygun gördüğün kadar (meste devam edebilirsin)" buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Yahya b. Eyyûb'un bu senedinde ihtilâf vardır. Çünkü, Yahya güvenilir bir kimse değildir. Yine bu hadîsi tbn Ebi Meryem

ve Yahya b. İshâk es-Süleyhi Yahya b. Eyyûb'dan rivayet etmişlerdir. (Ancak SüleyhVnin) senedinde ihtilâf edilmiştir.[88]

Açıklama

Birinci hadîs-i şerif, yolcular için mest üzerine meshetme müddetinin üç gün üç gece (72 saat), yolcu olmayanlar için de bir gün bir gece (24 saat) olduğunu ifâde etmektedir. Nitekim Ebû Hanife (r.a.) ve taraftarları, Sevrî, Hasen b. Salih, Şafiî, Ahmed b. Hanbel, İshâk b. Râhûye, Ashâb-ı Kiram ve Tabiîn hazretlerinin büyük çoğunluğu ve onlardan sonra gelen fıkıh âHmleri hep bu görüştedirler. Bir kısım âlimler de; "Mesttin müddeti İçin belli bîr zaman yoktur. İnsan İstediği kadar bu müddeti uzatabilir" demişlerdir.

Şa'bî, Ebû Seleme b. Abdirrahman, Leys.Rabîa ve meşhur rivayete göre İmam Mâlik (r.a.) bu görüştedirler. Bu âlimlerin dayandığı hadîs-i şerifler şunlardır.

1. Ebü Davud'un İbrahim et-Teymî'den rivayet ettiği, "Rasûlullah'tan artırmasını isteseydik, artıracaktı” mealindeki 157 numaralı hadisi şerif.

2. Enes b. Mâlik hadîsi. Bu hadise göre Nebiyyi Ekrem (s.a.) "Sizden birisi abdest alıp mestlerini giydiğinde onlarla namazını kılsın. Sonra onlara m es h etsin; istediği kadar ayağından çıkarmasın (meshe devam etsin) Ancak cünüplük hali müstesna" buyurmuştur.

Bu hadîsi Hâkim, Müstedrek isimli eserinde rivayet etmiş ve "Bu hadis, Müslim'in rivayet şartlarına uygundur. Râvîleri güvenilir kimselerdir." demiştir.

Aynı zamanda bu hadîsi Dârakutnî de Esed b. Musa'dan rivayet etmiş ve Tenkîh sahibi de bu rivayet için; "Senedi sağlamdır, Râvi Esed b. Musa da sözüne güvenilir bir kimsedir. Aynı zamanda Nesaî de onun doğru sözlü bir kimse olduğunu söylüyor" demektedir.

3. Ukbe b. Âmir hadîsi.Ukbe şöyle demektedir:-"Bir cuma günü Şam'dan Medine'ye doğru yola çıktım. Ömer b. el-Hattab'in huzuruna vardım. Bana, "Mestleri ayağına ne zaman giydin?" dedi. Ben de, cuma günü dedim. Hiç ayağından çıkardın mı? Ben, hayır hiç çıkarmadım deyince, "Tam sünnete uygun hareket etmişsin" dedi. Bu hadîs-i şerifi de Beyhâkî rivayet etmiştir.

Ayrıca, mestler üzerine meshin belirli bir zamanla mukayyet olmadığı kıyas delili ile de isbat edilebilir. Şöyle ki, sargı üzerine meshetmekle ayakları yıkama taharet olmaları bakımından nasıl belirli bir zamanla mukayyet değillerse mestler üzerine meshetmekte bir taharet olarak herhangi bir müddetle kayıtlı olmamalıdır.

4. Bu görüşte olan ulemanın diğer bir delili de 158 numaralı hadistir."Ayağıma meshedebilir miyim?" sorusundan da anlaşılıyor ki bu mübarek sahâbînin o güne kadar meshin caiz olduğundan haberi olmamıştır. Yahutta Resulullah (s.a.)'m ayağına meshettiğini gördüyse de bunun ona has bir durum olduğunu zannetmiştir.

Bu âlimlere karşı mesh müddetinin sınırlı olduğunu iddia edenlerin bu hadisler hakkındaki görüşlerini de şöylece sıralamak mümkündür:

1. 158 numaralı hadis, Übey b. İmâre hadisini bütün Sünen sahipleri rivayet etmişlerdir. Fakat hepsi de zayıf olduğunda ittifak etmişlerdir.

2. 157 nolu Huzeyme hadisine gelince iki cihetten zayıftır: **a.** Munkatı' dır. **b.** Muzdariptir.

3. Enes hadisine gelince, Beyhakî onun zayıf olduğunu söylemektedir. Aynî ise, lbn Cevzî'den Enes hadisindeki “istediğin kadar ayağından çıkarmadan meshe devam et" hadisindeki maksadın, "üç gün içinde istediğin kadar meshedebilirsin" demek olduğunu nakletmektedir, lbn Hazm ise, "bu hadisi Esed b. Mûsâ tek başına rivayet etmiştir. Esed'in hadisleri münkerdir delil olamaz" demektedir.

Hz. Ömer'in "tam sünnete göre hareket etmişsin” sözüne gelince, bu söz de mesh süresinin sınırsız olduğuna delâlet etmez. Çünkü Hz. Ömer'den de. mesh süresinin sınırlı olduğuna dair hadis-i şerifler vardır. Tahavî'nin Şerhti Meani’l-Âsar'da rivâyet ettiğine göre, Süveyd b. Gafle şöyle demiştir: "İçimizde Hazret-i Ömer'le en çok senli benli olan Benâne'ye; haydi Ömer'e meshin hükmünü sor" dedik, o da sorunca Hz. Ömer: "müsafir (yolcu) için üç gün, mukim (yolcu olmayan) için de bir gündür" dedi."

Keza Zeyd b. Vehb'den de aynı manâdabir hadisî Tahavî merhum meşhur eserinde rivayet etmektedir. Bu hadisleri rivayet ettikten sonra hazreti imam şunları söylemektedir: "İşte bu hadîs-i şerifler mesh müddetinin sınırlı olduğuna dâir Rasûlü Ekrem (s.a.) den rivayet edilen delillerdir."

Şayet mesh müddetinin sınırlı olmadığına dâir rivayet edilen hadisler sahihse, bunun manâsı; "mesh müddetine riâyet etmek şartıyla devamlı

mest üzerine mesh edebilirsiniz" demektir. Nitekim "temiz toprak (on sene bile olsa) m ti'm in için bir abdest vazifesi görür" hadîsinden anlaşılan da budur. Yani teyemmümün şartlarına riâyet edildiği takdirde her zaman temiz toprakla teyemmüm edilebilir demektir. Yoksa bir kerre teyemmüm edince on sene devam eder demek değildir.

Bunların, meshi yıkamaya benzeterek; "ayağını yıkayan adam, abdestini bozmadığı müddetçe nasıl onunla istediği kadar namaz kılabilirse ayağına mesheden kimse de mesti çıkarmadığı müddetçe devamlı abdestli sayılır. Keza sangı üzerine yapılan mesh de sargı bulunduğu müddetçe geçerlidir" demeleri ise, sahih hadislere aykırı olduğundan geçerli bir itiraz değildir.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulunca en ihtiyatlı yolun, yolcu için geceli gündüzlü üç gün, mukîm için bir gün olmak üzere müddet tayini yapan hadislere uymak olduğu anlaşılır.

Ancak meshin müddeti, abdest bozulduğu andan itibaren başlar. Yoksa giyildiği andan itibaren başlamaz. Keza meshettiği andan itibaren de başlamaz. Ayağın birini veya ikisini birden çıkarınca, şayet abdesti bozuk veya mesh müddeti zaten sona ermiş idiyse artık sadece ayaklarını yıkaması kifâyet etmez.Nevevî'ye göre, mesh müddeti, mestler meshediidiği andan itibaren başlar. Şayet abdestli iken ayaklarının bîrini veya her ikisini de mestten çıkarırsa Şafîî ve Hanelilere göre sadece ayaklarım yıkaması gerekir. Malikîlere göre ise, hemen o anda ayağını yıkarsa kâfi gelir, geciktirirse kâfi gelmez, yeni baştan abdest alması lâzım gelir.

Hafız İbn Hacer, FethıTI-BârTde şunları kaydediyor: "Ayağa meshet-tikten sonra eğer mesh müddeti bitmeden mestler çıkarılacak olursa, mesh müddeti sınırlıdır diyenlere göre abdest bozulmuş olur, yeniden alınması lâzımdır. Kûfelilere, Müzenî'ye ve Ebû Sevr'e göre ise sadece ayaklarım yıkar. Ancak, ayakların o anda, ara vermeden yıkanması lâzımdır. İmam Hasen, İbn Ebi Leylâ ve bazı âlimler de abdestli iken ayağını çıkaran kimsenin ayağını yıkamasının gerekmediğini söylemişlerdir. Bunlar ayağa meshi, boyuna ve başa verilen meshe benzetmişlerdir. Bu görüşü ihtiyatla karşılamak lâzımdır."

Yukarıda verilen delillerin neticesinde varılan hüküm şudur ki; Mestler üzerine mesh vermenin zamanla mukayyet olmadığım söyleyen âlimlerin delilleri Cumhur tarafından yetersiz görüldüğünden, 157. hadîsle tesbit edilen hüküm cumhura göre esas olmuş ve yolcu için mesh müddeti

abdestin bozulmasından itibaren 72 saat, mukîm için ise, 24 saat olarak tesbit edilmiş olur.[89]

Bazı Hükümler

Netice olarak, mest üzerine mesh müddetinin yolcular için üç gün, yolcu olmayanlar için ise bir gün olduğu
anlaşılmış bulunmaktadır.[90]

62. Çoraplar Üzerine Meshetmek

159....el-Muğîre b. Şu'be'den, demiştir ki; "Rasûlullah (s.a.) abdest aldı, çoraplarının ve ayakkabılarının üzerine mesnetti."[91]

Ebû Dâvûd dedi ki; Abdurrahman b. Mehdi bu hadîsten hiç bahsetmezdi. Çünkü, el-Muğîre'den (gelen) ma'ruf hadîs, "Muhakkak ki Nebiyyi Ekrem (s.a.) mestler üzerine mesnetti" şeklindedir.

Yine Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadis, aynı zamanda Nebiyyi Ekrem 'den Ebû Musa el-Eşârî tarafından;”'Rasûlullah (s. a.) çoraplar üzerine meshetti" (şeklinde) râvîler zincirinden (bazı râvîler) atlanarak ve zayıf senetle rivayet edilmiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki; Ali b. Ebî Tâlib, İbn Mes'ud, Berâb, Âzib, Enes b: Mâlik, Ebû Umâme, Sehl b. Sa'd veAmr b. Hureys dahi çorapları üzerine meshetmişlerdir. Bu husus Ömer b. el-Hattâb ve İbn Abbas'tan da rivayet edilmiştir.[92]

Açıklama

Hadîs"i §erifte geçen Ve “çorap” terceme ettiğimiz kelimesinden, pamuk veya yünden mest şeklinde örülmüş bir ayakkabı çeşididir. Mest ise deriden yapılan ve ayaklan topuklara kadar örten ayakkabı çeşididir. Hanefi âlimlerinden Aynî, "Cevreb" hakkında şunları söylemektedir: "Şiddetli soğukların hüküm sürdüğü memleketlerde soğuktan sorunmak için eğirilmiş yünden yapılan ve ayağa giyilen ve topuklara kadar uzanan şeydir"Bu cevrab kelimesi üzerinde ulemâ arasında farklı görüşler vardır:

Firuzâbâdî Kâmûs'da, Ebul-Feyz Murteza, Tacü'l-Arûs'ta Cevrab, ayakkabıdır derken, et-Tayyibî "deriden mamul bir ayakkabıdır, dize doğru uzanır ve mest diye bilinir" diyor. Firûzâbâdî'nin sözü bütün ayakkabı çeşidini ifâde edecek niteliktedir, ister deriden, ister yünden veya kıldan, isterse bunların dışında bir şeyden olsun hepsine şâmildir. Sonra Firuzâbâdî'nin sözünden bu ayakkabının kalın veya ince, hatta dikişli veya dikişsiz olup olmamasında da bir fark olmadığı anlaşılıyor.

et-Tîbî Şevkânî ve Şeyh Abdülhak'm tefsirlerine göre "Cevrab" ciltden mamul olup mestin başka bir çeşididir, mestten daha büyüktür.

Hanefî imamlarından Şemsu'I-eimme el-hulvânî'ye göre cevrab'ın beş çeşidi vardır:

1. Tiftikten, **2.** Kıldan, **3.** Yünden, **4.** İnce deriden **,** **5.** Pamuktan.

Bütün bu ihtilaf iki sebepten ileri gelmektedir:

1. Cevrab'ın imal edildiği madde,

2. Cevrab'ın hacmi ve büyüklüğü,Ayrıca bu ihtilâfın cevrab'ın çeşitli ülkelere göre çeşitli biçim ve büyüklüklerde yapılmış olmasından ileri geldiği de düşünülebilir. Çünkü şartlara göre bazı ülkelerde deriden, bazısında yünden, bazısında da diğer mevcut maddelerden dokunmuş olabilir. "Her lûgatçı kendi ülkesinde bulunan cevrab şekillerine bakarak bir tarif yapmıştır" denebilir. Firuzâbâdî gibi bazı lügatçiler de bütün ülkelerde bulunan çorap şekillerini kapsayacak bir tarif ortaya koyabilmişlerdir.

Çoraplar üzerine meshetmek mevzuunda imamların görüşleri pek farklı değildir. İmam Ebû Yusuf'a göre, ayakta bağsız.durabilecek şekilde, sık ve sağlam dokunmuş kalın çoraplar üzerine meshetmek caizdir.

Bu mevzuda İmam Muhammed'de, Ebû Yusuf'un görüşündedir. İmam Ebû Hanîfe'nin de bunların görüşüne döndüğü rivayet edilir. Fetva bu veçhiledir. İmam Mâlik ise, çoraplar üzerine meshin caiz olabilmesi için çorapların kalın ve altlarının deriden yapılmış olmasını şart koşmaktadır.

İmam Şafiî ve Ahmed'in mezheplerine göre de çoraplar üzerine tabansız bile olsalar raeshetmek caizdir.

hadîs-i şerifte geçen Na'l kelimesinden maksatsa, ayağı yerden koruyan her çeşit ayakkabıdır. Ancak 151. hadîs-i şerifte de açıkladığımız gibi topuklardan aşağı olan ayakkabıların üzerine meshetmek caiz değildir. Bu hadîs-i şerif üzerinde fikir beyân eden hadîs sarihlerinden Hattâbî ve Menhel sahibi, "Rasûlullah (s.a.) ayakkabı üzerine meshederken çoraplar üzerine meshetmeye niyyet etmiştir" diyorlar. Yani ayakkabıların altında

çorap giyili olduğunu, ayakkabıya meshetmekten gayenin de çoraplar olduğunu, ayakkabıların üzerine yapılan meshin fazladan olup abdeste hiç engel teşkil etmeyeceğini ifâde ediyorlar.

Îbnü'l-A'râbi der ki; Na'l Peygamberlere mahsus bir ayakkabı çeşididir. Daha sonra insanlar çamur ve yaşdan dolayı kendilerine başka biçimlerde ayakkabılar edindiler. Peygamber efendimizin ayakkabılarının üzerinde tüy yoktu. Bu ayakkabıların parmak kısımları üzerinde birer tasma vardı.

Tahavî Şerhu Meftni'l-Âsfir isimli eserinde "Ayakkabıların üzerine meshetme" babında şunları söylüyor: "Muteber olan mesh çorapların üzerine yapılan meshtir. Bununla beraber ayakkabılar Üzerine verilen mesh fazladandır."

Her ne kadar Ebü Dâvûd hadîsin sonundaki ta'lîkmda îbn Mehdî'nin bü hadîsin çorap Üzerine meshle ilgili bölümünü münker görüp üzerinde durmadığını, sadece mestler üzerine mesihle ilgili kısmını ma'ruf bulduğunu söylüyorsa da bu kusur olarak kabul edilen kısımların, Muğîre'nin Rasûlullah (s.a.)'ı meshederken görmediğine bir delil teşkil etmez.

Muğîre'nin Rasûlü Ekrem'i hem sadece ayakkabılarına meshederken hem de ayakkabı ve çoraplarına meshederken görmüş olması mümkündür. Çünkü bu hadîsi aynı zamanda Ebû Davud'un senediyle Tahavî, îbn Mâce ve Tirmizî de rivayet etmiş, Tirmizî hadîs hakkında Hasen-sahih demiştir.

Yine musannif Ebû Dâvûd bu hadîsin bîr de Ebû Musa el-Eşarî'den munkatr ve zayıf olarak rivayet edildiğini söylüyor ki bu ikinci rivayetin munkatr oluşuna sebep teşkil eden kusur, senette bulunan Dahhâk'ın Ebû Musa'dan (r.a.) hadîs dinlememiş olmasıdır. Hadîsin zayıf sayılmasının diğer bir sebebi de râvîler içerisinde Ebû Sinan İsa b. Sinan'ın bulunuşudur. [93]

Bazı Hükümler

Hadisten (mest) şartlarını hâiz olan çorap ve ayakkabı üzerine mesh etmenin caiz olduğu anlaşılmaktadır.[94]

[Ayakkabılar Üzerine Mesh Etmek]

160....Evs b. Ebî Evs es-Sekafî'den demiştir ki; "Rasûlullah (s.a.) abdest aldı. Ayakkabıları ve ayaklan üzerine meshetti." Râvî Abbad, es-Sekâfî'nin, "Ben Rasûlullah (s.a.)'ı bir kavmin kuyusuna, (yani su deposuna) gelip abdest alarak ayakkabıları ve ayaklan üzerine meshettiğini gördüm." demiştir.

Abbâd; "Ben Rasûlullah (s.a.) in bir kavmin su kuyusuna (yani su deposuna) gittiğini gördüm" dediği halde; Müsedded su deposundan da su kuyusundan da söz etmedi. Sonraki "Abdest aldı, ayakkabıları ve ayakları üzerine meshetti"(ifadelerini ise) her ikisi de ittifakla zikrettiler.[95] [96]

Açıklama

Hadîs-i şerifte geçen "ayaklan üzerine meshetti" tabirinden maksat, çoraba meshetmektir. Bir mahallin içindeki şey zikredilip te mahallin kendisi kasdedilmiş olması kabilinden bir mecazî mürseldir. İbn Reslan "Bu hadîsin anlamı bir evvelki hadîsin anlamı gibidir. Yani ayaklara meshetmekten maksat çoraplara meshetmektir" diyor.

İbn Kudâme ise, "Nebiyyi Ekrem (s.a.) nalinlerinin tasmaları üzerine meshetmiştir. Binaenaleyh hadîs-i şerifte söz konusu edilen mesh çorapların üzerinde bulunan nalinlerin üzerine verilmiştir” diyor[97] ki bir önceki hadîs-i şerifin izahına uygun düşüyor. Hanefî ulemâsından Bedruddin el-Aynî ise bu konuda şöyle diyor. "Bu hadîsin zahirinden ayaklara ve ayakkabılara mes-hetmenin caiz olduğu anlaşıhyorsa da bu ancak abdestli iken alınan nafile abdestlerde geçerlidir. Yoksa bozulan bir abdesti yenilemek için ayaklar üzerine meshetmek caiz değildir." Merhum Aynî bu görüşünü îbn Hıbbân ve İbn Huzeyme'nin rivayet ettiği hadîslerle isbat etmiştir.

Beyhâkî ise; "ayakkabı üzerine mesh etti" cümlesini "ayaklarım pabuç içinde iken yıkadı" şeklinde tefsir etmiştir. Yerinde bir tefsirdir. Zira Arapça'da mesh kelimesi yıkama manasına da gelir. Ayrıca bu hadisi "Peygamber (s.a.) ayaklarım yıkadı" şeklinde rivayet edenler çoğunluktadır. Ayakkabıları üzerine mesh etti diyenler ise azınlıkta kalmıştır. Konu bir olduğuna göre çoğunluğun rivayetinin, azınlıkta kalanların rivayetine tercih edilmesi gerekir.

Yine bu hadîs-i şerifte, üzerinde durulması lâzım gelen bir mesele de (=kuyu) kelimesinin (=içinde abdest suyu bulunan matara büyüklüğünde bir kap) kelimesiyle açıklanmasıdır.

Ancak bu tefsir şekli bazı kişilerce benimsenmemişse de aslında lugatçıların ekseriyyeti bunu kabul etmemektedir. Hadîsin iki râvîsi Müsedded ile Abbfld arasında üç noktada rivayet farkı vardır:

1. Abbâd, "bana Evs haber verdi" tabiriyle rivayette bulunurken Müsedded'in rivayetinde bu tabir yoktur. Binaenaleyh Müsedded bu hadîsi bir başkasından duymuş da olabilir ki Abbâd'ın rivayetinin buna göre daha kuvvetli olduğu ortadadır.

2. Abbâd'ın rivayetinde, Abbâd' ın hadîs aldığı Evs'in "bizzat gördüm" dediği nakledilirken Müsedded' in rivayetinde "Evs gördü" ifâdesi vardır. (Bazı nüshalarda "gördü" tabiri de geçmiyor.)

3. Abbâd'ın rivayetinde (ve) ta'birleri var, Müsedded’ inkinde yoktur.

Bir de bu hadîsin senedinde ve metninde ızdırap vardır. Yani hadîs muzdariptir.

Senetteki ızdırab şudur: Ebû Davud'un bu rivayetinde hadîsi Hu şey m, Ya'lâ b. Ata ve Atâ vasıtasıyla Evs'den rivayet etmiştir. Musannif Ebû Dâvûd'la Ahmed ibn Hanbel'in rivayetinde olduğu gibi HammajJ b Seleme ile Şüreyk b. hadisi Ya'la ibn Ata ve Evs yoluyla Ebû Evs'derİ riwet etmişlerdir.

Metindeki ızdırab ise, şudur: Hüseyin'in rivâyetnide Evs, "Rasûlullah'ı (s.a.) abdest alıp ayakkabılarına ve ayaklarına meshederken gördüm" dediği halde, Hammâd b. Seleme'nin rivayetinde Evs, "Babamı abdest alıp ayakkabılarını meshederken gördüm de "sen ayaklarının üzerine mesh mi ediyorsun?" dedim. O da "Ben Rasûlullah (s.a.)'ı ayaklarının üzerine meshederken gördüm" cevabını verdi" diyor. Bu farklar arasında bir tercih yapılamadığından hadîs ızdırâbdan kurtulamıyor.[98]

63. Meshin Yapılışı

161....el-Mugîre b. Şu'be'den, demiştir ki; "Rasûlullah (s.a.) mestler üzerine meshederdi" (Bu hadîsin senedinde geçen) Muhammed'den başka râvîler ("mestler üzerine" ifâdesi yerine) "mestlerin üst kısmına mesnetti" şeklinde rivayet etmişlerdir.[99] [100]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifi Tirmizî'nin dışında daha başkaları da rivâyet etmişlerdir. Tirmiz'nin râvisi Ali b. HucrMur. Bu rivayetlerde "mestlerine" tabiri yerine "mestlerin üst kısmına" tâbiri vardır. Bu hadîsi nakledenler şunlardır:

1. İbn Ebî Şeybe el-Muğîre b. ŞıTbe senediyle Musannef'inde rivayet etmiştir.

2. Dârâkutnî İbn Ebiz-Zinâd senediyle rivâyet etmiştir.

3. Beyhâkî, Ebû Dâvud et-Tayalîsi vasıtasıyla el-Muğîre b. Şu' be'den rivayet etmiştir.

Bütün bu rivayetlerde meshin, mestlerin sadece Üst kısmına yapılabileceği kaydı vardır. Musannif Ebû Davud'un Muhammed b. es-Sabbah'dan rivayet ettiği ve mevzumuzu teşkil eden bu hadîse göre meste meshetmek için belli bir yer tâyin edilmiyor. Mestlerin her tarafına meshedilebileceği anlaşılıyor. Fakat diğer rivayetlere göre ise, mestlerin sadece üst kısmına mesh edilmesi lâzım geldiği ifâde ediliyor. Bu bakımdan Muhammed'in bu rivâyetindeki "mestlere mesnetti" sözünü "mestlerin üst kısmına mesnetti" şeklinde te'vil etmek lâzımdır.

Ancak mestlere yapılacak meshin miktarı hususunda da ulemâ farklı görüşlere sahiptir.

1. Malikîlere göre: Mestin üst kısmını tamamen mesh etmek farz, alt kısmını meshetmekse sünnettir.

2. îbn Nâfî' ve îbn AbdFl-Hakem'e göre mestlerin üst kısmını da alt kısmım da meshetmek farzdır.

3. Eşheb'e göre ise mestlerin altına meshetmek farzdır. Binaenaleyh mestlerin üstünün dışında kalan kısmım meshetmek abdestin sıhhati için yeterlidir.

4. Şafiîlere göre ise, mestlerin üstüne bir parmak kadar meshedilmesi kâfidir.

5. Hanbelilere göre mestlerin üstünün ekser kısmına meshedilmesi yeterlidir.

6. Hanefîlere göre ise meshin farz miktarı her ayağın ön tarafına tesadüf eden mestin üzerindeki el parmaklarının en küçüğü İle üç parmaklık yerdir.

Bu kadarcık bir yere mesh edilirse farz yerine getirilmiş olur. Mestlerin altına meshedilemez. Nitekim Hz. Ali, "eğer din akılla tesbit edilebilseydi ben mestlerin altına meshedilmesinin üstüne meshedilmesinden daha iyi olacağına hükmederdim” demiştir.

Yapılan meshte parmakların açıkça bulunması, meshin el parmaklarıyla yapılması ve meshin ayak parmaklarının ucundan başlayarak yukarı doğru yapılması sünnete uygun bir. meshtir. Mestin üzerine su dökülmesi veya sünger gibi bir şeyle ıslatılması da farzı yerine getirmek için yeterli ise de sünnete uygun değildir. 165.hadîs-i şerifin şerhine de müracaat edilmelidir.

162....Ali (r.a.)'den, şöyle demiştir: "Eğer din (akıl) ve re’yle olsaydı, mestin üstünü değil de altını meshetmek daha uygun olurdu, Halbuki ben Rasûlullah'ı (s.a.) mestlerinin üzerine meshederken gördüm.”[101]

Açıklama

Din, boyun eğmek, itaat etmek ve kulluk manâlarına geldiği gibi, hesap ve ceza manalarına da gelir. Dînî bir terim olarakta dîn, Allah teâlânın Peygamberi vasıtasıyla gönderdiği hükümler bütünüdür. Buna göre dînin kaynağı akıl değildir.

Bilindiği gibi akıl, sadece aklın prensipleri sahasına giren meseleleri çözmekte söz sahibidir. Halbuki din akim sınırını aşan hikmetler sahasıyla da ilgilidir. Şu gördüğümüz tabiat âleminin Ötesinde kalan alemlerde dinin sahası içine girdiğinden akıl dinî hükümlerdeki hikmetleri her zaman kavrayamaz. Sonra akıl içinde bulunduğu şartlara göre düşünür. Bugün yirminci asrın şartlarına göre düşünen insanlık muhakkak ki otuzuncu asrın şartlarına göre düşünürken bu günkünden farklı düşünecektir. Bir misâl vermek gerekirse suyun bulunmadığı hallerde toprakla teyemmüm etmenin temizlik yerine geçmesini akıl kavrayamaz.

Akıl gözüyle bakıldığı zaman temizlik için ellerin ve yüzün tozlara sürüldüğü görülünce akıl buna şaşar. Halbuki Allah'ın kullardan istediği, emirleri karşısında kulun aczini bilip, Allah'ın yegâne ibâdete lâyık kâdir-i mutlak olduğu inancıyla kulluğunu tozlara, topraklara bulanmak pahasına da olsa isbat etmesidir.

İmam Ebu Hanîfe hazretleri bu gerçeği şu veciz sözleriyle dile getirmiştir: "Eğer din, akıl ve reyle olsaydı guslün meniden değil, idrardan dolayı lâzım geldiğine hükmederdim. Çünkü gerçekte idrar meniden daha pistir. Keza mîras taksiminde kadının iki, erkeğin ise bir olmasını emrederdim. Halbuki Kur'ân-ı Kerim ve sahih hadîsler bunun böyle olmadığını kesinlikle ifâde ediyorlar."

Şurasını da ifâde edelim ki kâmil akıl yeterli şartlar içerisinde aslında dînî emirlere ters düşmez. Akim, dînin bazı emirlerini kavrayamayarak ona ters düşmesi ya şahıstan şahsa farklılık gösteren akıldaki noksanlıktan ileri gelir yahutta aklın içinde bulunduğu imkânların yetersiz olmasından ileri gelir. Zirve bir noktadan etrafını gözetleyen bir kimsenin varacağı bir hükümle, o zirvenin eteklerinden gözlem yapan adamın varacağı hüküm elbette farklı olacaktır. Allah teâlâ ise, İslâm dîni ile bütün insanlığı düşünce ve fikir ufkunun en son zirvesine çıkarmıştır.

Akıl, fikir ve hakîkat adına, bu zirve noktadan ayrılarak uzaklaşanlar, uzaklaştıkları nisbette dağın doruğundan eteklerine doğru alçalma kaydedeceklerdir. İşte vahyin ışığından ayrılarak akıl ve fikir adına ayrı bir yol tutanların durumu budur. Bu mevzuda şu hadîs-i şerîfî de hatırdan çıkarmamak lâzımdır: "Ey ashabım, sizden sonra yaşayacak olanlar pek çok fikir ayrılıklarına şahit olacaklardır. Sîze benim yolumu, ve halifelerimin yolunu tutmanızı tavsiye ederim. Din adına uydurulmuş (şahsi ve İndî görüşe dayanan) bid'at İşlerden sakının. Çünkü sonradan (din adına) uydurulmuş her yenilik bir bid'attır. Her bidat de delalete sürükleyicidir." [102]

Yüce Allâh Kur'an-ı Keriminde bu gerçeği îcâzkâr bir ifadeyle ne kadar güzel açıklamıştır:

"...Peygamber size ne verdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan da sakının..”[103]

163....A'meş (bir evvelki senedde yer alan hocaları yoluyla) Hz. Ali'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Ben Rasûlü Ekrem'in (s.a.) mestlerin üst kısmına meshettiğini görünceye kadar ayakların (mestlerin) alt kısmının meshedilmesinin daha uygun olacağını zannediyordum."[104]

Açıklama

Rasûlullah (s.a.)’ı mestlerinin üstüne meshederken görünceye kadar mestlerin altının meshedilmesinin daha uygun olacağı kanaatini taşıyormuş.[105] Hz. İmam şahsi görüşüne göre, ayağın alt kısmını toza toprağa daha çok maruz kalacağından meşhe en lâyık olan kısmın mestin alt kısmı olacağı kanaatine varmışsa da Rasûlü Ekrem (s.a.) i mestlerin üstüne meshederken görünce mestlerin (altından çok) üstünün meshedilmesinin lüzumuna inanmıştır.

164....Muhammed b. el-'Alâ,Hafsb. Ğıyâs vasıtasıyla A'meş' den aynı senetle bu hadisi rivayet etmiştir. (Hz. Ali (r.a.) şöyte) demiştir: "Eğer din akılla olsaydı ayağın altına meshetmek üstüne meshetmekten daha uygun olurdu. Halbuki peygamber (s.a.) ayakkabılarının üstüne mesnetti." Yine aynı hadîsi Veki (b. el-Cerrah) A' meş'den aynı senetle rivayet etmiştir. (Bu rivayette de Hz. Ali); "Ben Rasûlullah (s.a.)'ın ayaklarının üstüne meshettiğini görünceye kadar ayakların altını meshetmenin üstünü meshetmekten daha uygun olacağını zannederdim" demiştir. Vekî’ dedi ki (ayaklarda Hz. Ali'nin), kasdettiği, mestlerdir."

Ve yine aynı hadîsi tsâ b. Yûnus, Vekî'nin (A'meş'den) rivayet ettiği gibi rivayet etmiştir.

Ebu'l-sevdâ'nın İbn Abd-i Hayr vasıtasıyla babası (Abdü Hayr)dan rivayet ettiği aynı hadîste, (Abdü Hayr); "Ben Ali'yi abdest alıp ayaklarının üstünü meshten sonra, eğer ben Rasûlullah'ın şunu yaptığım görmeseydim..." derken gördüm demiş ve bu hadisin asıl metnini zikretmiştir.[106]

Açıklama

Musannif Ebû Davud'un bu hadîs-i şerifi ve ta'liklerini rivâyet etmekten maksadı, bu hadîs-i şerîfin çeşitli yollardan rivayet edilmiş olduğunu göstermektedir, bu hadisle ilgili fıkhî açıklamalar bundan önceki hadîs-i şeriflerin izahında geçmiştir.

165....el-Muğîre b. Şu'be'den demiştir ki: "Tebûk gazvesinde Rasûlü Ekrem (s.a.)'in abdest suyunu döküverdim, mestin üstüne ve altına mesh

verdi."[107]

Ebû Dâvud dedi ki: "Bana gelen haberlere göre râvt Sevr bu hadisi Recâ'dan duyarak almış değildir.[108]

Açıklama

Tirmizî, "bu hadis hakkında zayıftır, illetlidir (kusurludur) bu hadîsi Sevr b. Yezîd den nakleden tek râvi, el-Velid b. Müslim'dir. Başka bir kimse nakletmemiştir" diyor. Tirmizî sözlerine devamla bu hadîs hakkındaki görüşlerini şu kelimelerle dile getiriyor, "Ben bu hadîsi Muhammed b. İsmail el-Buhârî'ye ve Ebû Zur'a'ya sordum, "bu hadis sahîh değildir" dediler. Çünkü İbn Mübarek bunu Sevr'den, O da Reca’ b. Hayve'den rivayet ediyor. Ve Recâ, "Bana bu hadîsi el-Muğîre'nin kâtibi haber verdi" diyor ki, hadîs Rasûlullah'tan mürsel olarak rivayet edilmiş ve hadîsde, Muğîre'nin adı geçmemiştir."

Müellif Ebû Dâvud’da kendi görüşünü açıklamamakla beraber Sevr b. Yezîd'in Recâ b. Hayve'den bu hadîsi işitmediğine dâir bazı haberlerin kulağına geldiğini ifâde etmiştir. Bununla beraber hadîs'i şerif üzerindeki bu zayıflık iddialarının doğru olmadığı beyan edilerek ileri sürülen deliller çürütülmüştür. Bu hadîsin zayıf olmadığını ve hakkındaki zayıflık iddialarının yanlış olduğunu söyleyenlerin delilleri şöylece sıralanabilir:

1. Beyhâkî bu hadîsi, Dâvud b. Reşîd, el-Velid b. Müslim, Sevr feı Yezid, Recâ b. Hayve, Muğîrenin kâtibi kanaliyle el-Muğîre'den rivayet etmiştir. Bu senede göre Sevr'in Recâ'dan hadîs dinleyip rivayet ettiği açıkça ortaya çıkmaktadır.

2. Velîd'in burada tedlis yapmadığı bellidir.

3. Keza aynı sened Dârakutnî tarafından da zikredilerek Sevr'in Recâ' dan hadis aldığı ortaya çıkmış ve ayrıca el-Muğîre'nin atlandığı ve hadîsin mürsel olduğu iddiası da reddedilmiş oluyor. İbn Mâce'nin Sünen’in de açıkladığına göre el-Muğîre'nin kâtibinin adı Verrâd'dır.

Her ne kadar bu hadis hakkındaki zayıflık iddiaları bu şekilde reddedilmeye çalışılmışsa da, bu hadisin bu konuda gelen sahih hadislere aykırı olduğu aşikardır. Buhârî, Ebu Zur'a, EbÛ Dâvud, Tirmizî ve Şafiî, gibi hadis otoriteleri bu hadisin zayıflığına hükmetmişlerdir. Nevevî, Mecmu'unda (1/521) der ki: "Bizim mezhebimize göre mestin altınada

meshetmek müstehaptır. Farz olan mesh miktarı ise, mestin üst kısmının en küçük bir cüzüdür."

İmam Mâlik'ten ve diğer bir cemaatten de mestlerin alt kısmına meshetmenin müstehap olduğu rivayet edilmektedir. Ancak mestler üzerine mesihle ilgili bütün rivayetler göz önünde bulundurulursa meshin, mestlerin altına değil, üstüne yapılması gerektiği anlaşılır.

Nitekim Sevrî, Ebû Hanîfe ve Ahmed b. Hanbel bu görüştedirler. İmam Mâlik, Şâfiî ve bunların taraftarlarına göre ise, mestlerin üstüne de altına da meshedilir. Zührî ve îbn Mübarek de bu görüştedirler. Bununla beraber İmam Mâlik ve Şafiî sadece mestelrin üstüne meshetmenin abdest için yeterli olduğunu söylerler. Ayrıca Mâlik hazretlerine göre "sadece mestin altına mesh yapılırsa abdest sahih olmaz, iadesi lâzım gelir."

tbn Şihâb'a ve bir kavlinde Şafiî'ye göre, sadece mestlerin altına meshetmek caiz değildir. Şafiî'nin ikinci bir kavline göre de caizdir. Ebu Hanîfe hazretlerine göre ise meshin farz olan miktarı mestin Üstünde Üç el parmağı bir yerdir. Ahmed b. Hanbel'e göre ise, elin ekserisidir. imam Kâsâni de Bedâyiussanayi' isimli eserinde mestlerin Üstüyle beraber altını da meshetmenin Hanefî Mezhebinde müstehap olduğunu zikretmektedir. Mâlikîlere göre, ise, mestlerin bütünüyle üstüne meshetmek farzdır,161 hadîsin şerhine de müracaat edilmelidir.[109]

Bazı Hükümler

1. Luzûmu halinde abdest alırken başkalarından yardım kabul etmek caizdir.

2. Mestlerin üstüne mesh etmekle birlikte altına da meshetmek caizdir.[110]

64. Abdestten Sonra Üzerine Su Serpmek

166....el-Hakem, b. Süfyan veya Süfyan b. el-Hakem'den demiştir ki: "Rasûlullah (s.a.) küçük abdestini bozduğu zaman (in akabinde) abdest alır ye eteğine su serperdi."[111]

Ebû Dâvud dedi ki: Süfyan es-SevrVnin bu şekildeki isnadına başka bir toplulukda katılmıştır. Bazıları da "'Hakem, yahut İbn Hakem "dir

demişlerdir. (Yani bu râvînin isminde ihtilaf etmişlerdir.)[112]

Açıklama

Kadı Bekrb. el-Arabî, Tirmizî şerhi ÂnzatuM-ahvezî isimli meşhur eserinde şunları söylüyor: Ulemâ bu hadîste geçen ( ) kelimesine dört ayrı mâna vermişlerdir.

1. Abdest alırken suyu bolca dökerek abdest organlarının üzerinden akıtmak.

2. Silmek ve silkinmek suretiyle kurulanmak.

3. Taş ile taharetlenen kimsenin abdestten önce su ile taharetlenmesi.

4. Erkeklik organında akıntı olup olmadığı vesvesesini gidermek için eteğe su serpmektir.Hadîste geçen "Yentedıh" ta'birinin bu dört manayı kapsaması ihtimâli vardır.[113]

Hattabî, Meâlimü's-sünen isimli Ebû Dâvud şerhinde bu ta'birin burada su ile istinca manasına geldiğini söylüyor. Hattabî sözlerine devamla divor ki;" Araplar ekseriyetle taşla istinca yaparlar, suyla temizlenmeye lüzum görmezlerdi. Bununla beraber bu tabir burada istincadan sonra vesveseyi önlemek için eteğe su serpmek anlamına gelebilir."

Nevevî ise, burada ikinci manânın yani eteğe su serpme manâsının kastedildiğini, nitekim cumhurun görüşünün de bu olduğunu ifâde etmektedir.

Tirmizî sarihlerinden Mübârekfurî de Tuhfetu'l-ahzvezî isimli şerhinde bu görüşü benimseyerek şunları söylemektedir: "Gerçek şudur ki, bu hadîs-i şerifteki "İntidâh" tabîrinden maksat, tenasül uzvunun akıntı yapıtğı vesvesesini önlemek için abdestten sonra eteğe bir miktar su serpmektir. Çünkü bu mevzuda gelen hadîs-i şeriflerin çoğunda lafızlar buna delalet ediyor."[114] Ancak Bezlu'l-mechud sahibi şeyh Halil Ahmed ise, bu hadîsi şerhederken Beyhâkî ve Dâsakutnî'den bu su serpme işinin abdestten sonra ve herhangi bir ıslaklık hissedilmesi halinde meydana gelecek vesveseyi önlemek için yapıldığına dâir rivayet edilen hadîs-i şeriflere bakarak "bu su serpme işinin istinca ile bir ilgisi yoktur. Zira istincâ abdestten önce yapılır. Halbuki şu hadîs-i şerifler bu su serpme işinin abdestten sonra duyulacak her hangi bir ıslaklık karşısında doğacak vesveseyi Önlemekle ilgilidir." demektedir ki, güzel bir tesbittir.

İntidâh, ismini verdiğimiz bu temizlenme ameliyesinin esas gayesi, taharet ederken, büyük veya küçük abdest sıçrantılarının veya damlalarının beden üzerinde kalmış olabileceği şüphesini gidermektir.

Yani burada yapılmak istenen şey yersiz olarak doğacak olan bir şüpheyi gidermek İçin eteğe su serpmedir. Yoksa, abdest alırken büyük veya küçük abdestte ön ya da arkadan gelen en ufak bir necaset abdesti bozar. Bazı ilim adamları bu hadisi şerife bakarak abdest aldıktan sonra eteğe su serpmenin gerekli olduğunu söylemişlerse de, bazıları da Tirmizi gibi hadis otoritelerinin bu hadisi zayıf saymalarına bakarak bunun gerekli olmadığını belirtmişlerdir. Bedrüddin Ayni ise, "bilhassa vesveseli olan kişilerde bunun yapılmasının müstehap olduğu Hanefî mezhebinin görüşüdür" demektedir. Metinde adında tereddüt edilen râvînin gerçek ismi ise Hakem b. Süfyân'dır. Bu hadis hakkında daha fazla açıklama için bundan sonraki 167 numaralı hadisin şerhine de müracaat edilebilir.

167....Sakîfli bir adam, babasının şöyle dediğini bildirmiştir: "Ben Rasûlullah (s.a.)'ın küçük abdest bozduktan sonra eteğine su serptiğini gördüm."[115] [116]

Açıklama

Hadisin senedinde ismi açıklanmayan Sakîfli râvi 166. hadîs-i şerifte geçen ve ismj üzerinde ihtilâf edilen râvîdir. Bazıları bunun isminin Hakem b. Süfyan, bazıları da Süfyan b. Hakem olduğunu söylemişlerdir. Eğer bu zatın ismi gerçekten Hakem ise, o zaman babasının isminin Süfyan olması gerekir. Fakat bu râvînin isminin Süfyan olduğu kabul edilirse babasının isminin Hakem olması icabeder. Hadîs sarihleri bu ravînin gerçek isminin "Hakem b. Süfyan" olduğunu belirtiyorlar. O zaman babasının isminin de Süfyan olduğu ortaya çıkmaktadır ki biz bu hususu bir evvelki hadîste aydınlığa kavuşturmuştuk. Bir önceki hadis-i şerifte Rasülüllâh (s.a.) in, küçük abdestini bozduktan sonra abdest alıp eteğine su serptiği ifâde edilirken burada hemen küçük abdestini bozduktan sonra eteğine su serptiğinden bahsedilmesi, iki hadis arasında bir farklılık olduğu intibaını uyandınyorsa da, aslında Hz. Peygamberin burada da abdestini bozduktan sonra abdest alıp eteğine ondan sonra su serpmiş olması; fakat bu hususun

her nasılsa hadiste rivayet edilmemiş olması mümkündür. Meseleye bu açıdan bakınca hadisler arasında bir farklılık olmadığı anlaşılır.

168....Hakem veya îbn Hakem babasından şöyle dediğini yet etmiştir: "Rasûlullah (s.a.) küçük abdestini bozduktan sonra dest aldı ve eteğine su serpti."[117] [118]

65. Abdest Alırken Okunacak Dualar

169....Ukbe b. Amir[119] demiştir ki: "Biz Rasûluflah (s.a.)'ın yanında iken kendi işimizi kendimiz görürdük, kendi develerimizi de sırayla güderdik. (Bir gün) deve gütme sırası bende idi. Develeri akşamleyin ağıllarına götürdüm. Rasûlü Ekrem' (s.a.)e halka hitap ederken yetiştim. (Şunları) söylediğini işittim: "Sizden biriniz abdesti güzelce alır, sonra kalbi ve yüzüyle (namaza) yönelerek iki rekat namaz kılarsa (Allah celle celâluh o kimsenin cennete girmesine) kesinlikle hükmeder." Ben, "Oh oh ne güzel şey" dedim, önümde bulunan bir kimse de, "Ey Ukbe bundan önceki bundan daha da güzeldi." dedi. Bir de baktım ki bu (Hz.) Ömer (r.a.) dır. "Ey Ebû Hafs bundan öncekiler neydi?" dedim. O da -Sen gelmeden biraz önce (Rasûlullah s.a.): Sizden biriniz güzelce abdest alır, abdestini aldıktan sonra da:

"Ben Allah'dan başka ilâh olmadığına, ortağı olmayıp tek olduğuna ve Muhammed'in Allah'ın kulu ve Rasûlü olduğuna şahitlik ederim" derse, o kimseye cennetin sekiz kapısı (birden) açılır, istediğinden girer" buyurdu, diye cevap verdi.[120]

Muâviye dedi ki; bu hadîsi bana (bir de) Rabîa b. Yezid, Ebü İdrîs vasıtasıyla Ukbe b, Âmir'den rivayet etmiştir.[121]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifte geçen Ebû Osman'ın kim olduğu hususundâ ihtilâf etmişlerdir. Bazıları bu kimsenin Muâviye b. Salih olduğunu bazıları da Rabîa b. Yezîd olduğunu söylemişlerdir. Ebû AH el-Gassânî TakySdü'l-

Muhmel adlı eserinde, "doğrusu bu zat, Muâviye b. Salih'tir" demiş uzun uzadıya deliller getirerek onun Muâviye b. Salih olduğunu isbât etmiştir.

Metinde geçen "Bir gün deve gütme sırası bende idi" ta'birinden Hz. Ukbe ile birlikte birkaç deve sahibi birleşerek develerini bir yerde topladıkları ve nöbetle her gün içlerinden birinin develeri otlattığı anlaşılmaktadır. Hz. Ukbe o gün develeri gütmekle meşgul olduğundan, Rasûlü Ekrem'in abdest dualarıyla ilgili müjdelerinin ancak bir kısmına yetişebilmiş, yetişemediği kısımları ise Hz. Ömer'den öğrenmiştir.

Yine hadîs-i şerifte geçen "kalple namaza yönelmek" ten maksat, akılla ve şuurla namaza yönelmektir. Bu kelimelerle insanın bütün varlığıyla namaza yönelerek tam bir şuur içinde kılması ifâde ediliyor ki, huşu ile namaz kılmanın veciz bir ifadesidir. Keza insanın yüzünü namaza çevirmesinden maksat da bütün varlığını namaza yöneltmesidir. Bu bakımdan Ukbe (r.a.) hazretlerinin "Oh oh ne güzel şey" sözünden, "bu ne kadar belîg ve veciz bir söz" manası da anlaşılabilir. Tabiî ki, Ukbe (r.a.) Rasûlullahın sözlerindeki betîğ ve vecîz ifade ile beraber abdest dualarındaki ecir ve sevap karşısında da duygulanmış ve bütün bu duygularını "bu ne güzel şey" sözleriyle ifâde etmiştir.

Hadîs-i şerifte öğretilen abdest duâlan Allah-u teâlânın varlığını, zâtında, sıfatında ve işlerinde tek olduğunu ifâde eden kelimeler olduğu için bu duayı okuyan kimse Kelime-i tevhîdi okumuş gibi olur ki bu kelimeyi söyleyen4 kimsenin cennete gireceğini müjdeleyen hadis[122] gereğince bu kimse günahlarının cezasını çekince mutlaka cennete girecektir. Ancak cennetin kapılan sekiz tanedir. Abdest alıp iki rekat namaz kıldıktan sonra bu duâlan okuyan kimse istediği kapıdan girer. Bu kapıların açılmasından maksat, ya o anda o kişiye cennet kapılarının gerçek manâda açılarak o kimseyi beklemesidir. Yahut kapının açılmasından maksat, o kimsenin cennetin kapılarının açılmasını te'min edecek isi işlemiş olmasıdır. Bu kapıların isimleri şöyledir: **1.**İman kapısı, **2.** Salat (namaz) kapısı, **3.** Oruç kapısı, **4.** Sadaka kapısı, **5.** Öfkesini yenenler kapısı, **6.** Allah'dan razı olanlar kapısı,

7. Cihad (Allah yolunda savaş) kapısı, **8.** Tevbe kapısı. Ancak Oruç kapısından sadece oruç tutanlar girecektir. Şayet bu duaları okuyan kimse oruç tutanlardan ise oruçluların girdiği (Reyyân) kapısından da girmek hakkına sahiptir. İsterse buradan girer, dilerse diğer kapıların, birinden girer.

Tirmizî bu duanın sonuna şunları da ilâve etmektedir.

"Ey Allah'ım beni tevbe edenlerden ve temizlenenlerden kıl."

Şevkânî bu hadîsin izahını yaparken Neyhfl-Evtlr isimli eserinde şunları söylemektedir: "Bu hadîs abdesten sonra, şu Üzerinde durduğumuz duayı okumanın müstehap olduğuna delâlet eder."

Abdestle ilgili diğer dualar ise, sahih rivayetlerle sabit değildir. Fakat Şafiî imamlarının zikrettikleri "Ey Allahım yüzümü ak çıkar.[123] gibi dualara gelince Râfiî ve başkaları bu duaların Rasû-lullah'dan işitilmediğini ancak Salih kişilerin okuya geldikleri dualar olduklarını söylüyorlar. Hafız îbn Hacer, Telhis isimli eserinde Nevevî'den naklen bunların Rasülullah'a dayanan bir senetle rivayet edilmediği, Şafiî (r.a.) hazretlerinin ve ekseri ulemânın bu duadan bahsetmediklerini söylüyor.

Keza Îbn Kayyım el-Cevzî de; Rasûlü Ekrem (s.a.) bu duadan, (Yani bu hadîs-i şerifte öğretilen duadan) ve besmeleden başka abdest duası olarak bir duâ öğretmemiştir, demektedir. Ancak abdestle ilgili duaların zayıf senetlerle Hz. Ali'den rivayet edildiği söylenmektedir.[124]

Bazı Hükümler

1. İnsanın alçak gönüllü olması ve hizmetçi kullanmayarak kendi işini kendisinin yapması, gerçekten hizmete lâyık' bir insan bile olsa bunu kabul etmemesi meşru bir davranıştır. Müslümanların bir iş yapmada müşterek hareket etmeleri ve yardımlaşmaları caizdir.

2. Güzelce abdest alıp iki rekat namaz kıldıktan sonra şu anlatılan ma’lum duayı okumak sünnettir.

3. Abdestten sonra iki rekât namaz kılmak sünnettir.

4. Bu sevaba nail olmak için hem istekli olarak gereğini yerine getirmeli, hem de başkalarını teşvik etmelidir.

5. İbâdetin ruhu, kalbin dünya ile ilgisini kesmek ve ihlâsla Allah'a yönelmektir.

6. Allah teâla, az da olsa samimi amele her zaman çok sevap verir.

7. İnsanları iyi künye ve lakaplarla çağırmak caizdir.

8. Cennetin 8 kapısı vardır. Kelime-i şehâdet ve kelîme-i tevhîdin ecir ve sevabı çok ve büyüktür. Bu kelimeleri îman şuuruyla söyleyen kimse cennetliktir.

170....Ukbe b. Âmir el-Cühenî (bir evvelki hadîsin) benzerini Rasûlüllah'dan nakletmiştir. (Ancak bu rivayette EbÜ Akîl'in deve) gütme işini zikretmemiş "abdesti güzelce alır" sözlerinin yanına "sonra gözlerini semâya kaldırır ve (şöyle) derse" sözlerini ekleyerek (bir evvelki) Muâviye hadîsi ile aynı manâya gelen (bir) hadîsi rivayet etmiştir.[125]

Açıklama

Aslında bir önceki hadisin bir benzeri olan bu hadiste 169 numaralı hadîs-i şerifte geçen nöbetleşe deve gütme hadisesi anlatılmamıştır. Fakat buna karşılık burada bir önceki hadisten fazla olarak "Sonra gözlerini semâya kaldırır şöyle dene." ilâvesi vardır. Geriye kalan kısımlarsa bir numara önce gecen hadîsin aynıdır. Buna göte Ebû AMTin rivayet ettiği hadîs söyle oluyor: Rasûlullar (s.a.) "Sizden biriniz abdestini güzelce alır, sonra başını gdge kaldırır. derse o kunseye cennetin sekiz kapısı açılır dileğinden girer."

buyurmuştur. Burada gecen "gözleri havaya dikme" nin hikmetini ancak Allah bilir. Bunun bilgisini Allah'a havale etmek lâzımdır. Bu hadîsle ilgili açıklama 169. hadîste geçmiştir.[126]

Bir Abdestle Bir Kaç Namaz Kılmak [127]

171....EbûEsed b. Amr dedi ki: "Enes b. Mâlik'e abdest hakkında soru sordum. (Bana şöyle) dedi: Peygamber (s.a.) herbir (farz) namaz için (ayrı bir) abdest alırdı. Biz ise bir abdestle birçok namaz kılardık."[128] [129]

Açıklama

Her farz namaz için abdest yenilemek Rasülü Ekrem (s.a.)'in seniyyeieri idi .Abdestli olsun veya olmasın her farz namaz için yeni bir abdest alırdı.

Buhârî'nin Süveyd ibn Nu'man'dan rivayet ettiği hadîste açıklandığı özere Rasûlü Ekrem (s.a.) Hayber'in fethi senesinde Sahbâ demlen yerde sahâbeleriyle beraber Kavut yeyip su içtikten sonra akşam namazı vakti

girmiş, Rasâhıllah'da sadece ağzını su ile yıkamakla vetinip, abdestini yenilemeden eski abdestiyle akşam namazım kıldırmıştır.[130] Buhârî'nin bu hadîsine göre her namaz vakti için abdest yenilemek emri Hayber'in fethi senesinde Mekke'nin fethinden önce neshedilmistir. Çftoktl Hayber'in fethi Mekke'nin fethinden öncedir. Oysa 172 numaralı Büreyde hadisinde Hz. Peygamberin bir abdestle birden (azla namaz kılmasının ilk defa Mekke'nin fethi gününde vuku' bulduğunu ifâde etmektedir. Her ne kadar bu iki hadis arasında bir çelişki varmış gibi görünüyorsa da, aslında bu hadisenin ilk defa Hayber'in Fethi yılında olduğu, fakat, Süveyde'nin bunu ilk defa Mekke'nin Fethi günü gördüğü kabul edilirse iki hadis arasında en küçük bir çelişki kalmaz.

Bazıları da 172 numaralı Büreyde hadîsine bakarak, her farz namaz için, abdest yenilemek sadece Rasûlü Ekrem (s.a.)'in üzerine farz idi. Fakat bu hüküm Mekke'nin fethi yılında neshedildi, demişlerdir.

Rasûlü Ekrem (s.a.) sadece hoşlandığı için böyle her vakit için ayrı bir abdest aldığı halde farz olduğu zannedilir korkusuyla bunu sonradan terketmiş olduğu da düşünülebilir. Menhel yazarına göre bu konuda en isabetli olan îzâh budur. Her farz namaz için yeni bir abdest almanın hükmü konusunda çeşitli görüşler vardır.

Zahiriyye ve Şîa mezhepleri her farz namaz için yeni bir abdest almak farzdır demişler, yolcu olanları bu hükmün dışında bırakmışlardır. Delilleri ise 172 numaralı Büreyde hadîsidir.

Bazıları da abdestli bile olsa herkese her namaz için abdest tazelemek farzdır, demişlerdir. îbn Ömer, EbÛ MÛsa, Câbir b. Abdillah, Ubeyde es-Selmânî, Ebu'l-Aliyye, Saîd b. el-MÜseyyeb, İbrahim ve Hasen bu görüştedirler. Delilleri ise Mâide süresindeki abdest âyetidir.

Eksen âlimlerin görüşüne ve hadîs ulemâsına göre ise, abdest almak abdestsizler için lâzımdır. Bu hususta sahih hadîsleri delil getirirler. Açıklamakta olduğumuz hadisler de onların delillerindendir. Efendimizin, Arafat ve Müz-delife'de ve pek çok yolculuklarında birden fazla farz namazlarını bir abdestle kıldığı gibi, Hendek savaşında edâ edemediği namazların hepsini bir abdestle kaza etmiştir. Ancak âyeti kerimedeki "namaza kalktığınız vakit" ifâdesinden maksat, "abdestsiz İken eğer namaza kalkarsanız" demektir. Buna göre abdest ancak abdestsizlere emredilmiş olmaktadır. 62 numaralı hadis-i şerifte de bu konuya temas etmiştik.

Nevevî her namaz için abdest yenilemenin kimlere müstehab olduğu konusundaki görüşleri açıklarken şöyle diyor:

a. Farz olsun, nafile olsun namaz kılmış olan kimseye yeniden abdest almak müstehaptır.

b. Abdest tazelemek sadece farz namaz kılmış olan kimse için müstehaptır.

c. Kur'an ellemek, tilâvet secdesi yapmak gibi, ancak abdestle sahih olan bir işi yapmış olan kimse için abdest tazelemek müstehaptır.

d. Hiçbir şey yapmamış olan kişiye de abdest tazelemek müstehaptır. Ancak birinci abdestle ikinci abdest arasında yeni bir abdest almayı mubah kılacak bir ibâdetin yapılması için gerekli zamanın geçmesi lâzımdır. İkinci bir abdest almayı müstehap kılan şartlar bunlardır.[131]

Eğer bu şartlar bulunmuyorsa yeniden bir farz namaza kalkıldığı zaman, abdest tazelemek müstehap olmadığı gibi mekruh diyenler de vardır. Aliyyü'1-Kâri kerâhat sebebini su israfına bağlamaktadır.[132]

Bazı Hükümler

1. Her namaz için abdest yenilemek müstehaptır.

2. Bir abdest ile pek çok namaz kılınabılır.

172....Süleyman b. Büreyde'nin naklettiğine göre babası Büreyde şöyle demiştir: "Rasûlullah (s.a.) Fetih Günü beş (vakit) namazı bir abdestle kıldı ve mestlerinin üzerine meshetti. Ömer (r.a.) kendilerine; (bu güne kadar) yapmadığın bir şeyi yaptın, deyince, (o da); "bunu bile büe yaptım" buyurdu.”[133] [134]

Açıklama

Hadîs-i şerifte geçen Fetih Gününden maksat, Mekke'nin Fethi günüdür.Mekke hicretin 8. (Milâdi 630) yılında fethedilmiştir. Mekke'nin fethiyle sonuçlanan hâdiseler, Hudeybiye barışının, Mekke' li müşriklerin müttefikleri tarafından bozulmasıyla başladı, İslâm devletiyle Bizans ilişkilerinin bir müslüman elçinin öldürülmesinden sonra gerginleştiği bir

ortamda Mekke'lilerin müttefiki olan Benî Bekir kabîlesi İslâm Devleti'nin müttefiki olan Huzaa kabilesine tecâvüz etmişti.

Mekke'liler bu tecâvüze fiilen katılmışlar, belki de Bizansla ilişkileri gergin olan müslümanlann kendileriyle bir savaşı göze alamayacaklarını düşünmüşlerdi. Fakat Hz. Peygamber Huzâa kabilesinin yardım isteğini geri çevirmedi. Hudeybiye andlaşmasının yenilenmesi için Medine'ye gelen, müşriklerin başkanı Ebu Süfyan, Mekke'ye eli boş döndü.

Hz. Peygamber her savaş Öncesinde olduğu gibi büyük bir gizlilikle hareket etti. Medine'den çıkışı yasakladı, hedef bildirmeksizin Medînelilere sefer için hazırlanmalarım bildirdi. Müttefik kabilelerden Eşlem, Ğifâr ve diğerlerine hazırlıklı olmaları için haber gönderdi.

Müslümanlar, Bizanslılarla yapılan Mute savaşından yeni çıkmışlar, Meďîne'nin doğusundaki Süleym oğullarının düşmanlığı çok kan dökülmesine sebep olmuştu. Buna rağmen hazırlıklarını tamamlayan İslâm ordusu Hz. Peygamberin kumandasında Medîne'yi terketti.

Yolda müttefik kabilelerin de kendilerine katılmasıyla on bin kişiye ulaşan İslâm ordusu, Mekke'nin ardındaki dağlarda karargâh kurdu. Hz. Peygamber o zaman her muharibin bir ateş yakmasını emretti. Af istemek için EbÛ Süfyan karargâha geldi, fakat sonuç vermedi. Ertesi gün İslâm ordusu birkaç yerden Mekke'ye girmeye başladı.

Mekke'liler böyle bir şeyle karşılaşacaklarını hiç beklemediklerinden tam bir şaşkınlık içindeydiler. Şehirde tam bir kargaşalık hüküm sürüyordu, İslâm birlikleri şehre giren yolları tutmuş ve şehir merkezine girmişti. Bu arada Ebû Süfyan Mekke'lileri müslümanlara direnmemeye çağırdı. Müslüman münâdileri de evine çekilip veya Kabe'ye sığınıp veya Ebü Süfyan'ın evine girip silahlarını teslim edenlere dokunulmayacağını bildiriyorlardı.

Böylece Mekke'liler bir kaç olay dışında direnme göstermeden boyun eğdiler. Sadece Halici b. Velid'in kumanda ettiği birliğe küçük çaplı bir saldırı yapıldıysa da geri püskürtüldü.

Devesinin üzerinde şükür secdesi yapan Hz. Peygamberin ilk işi Kâ'be'yi putlardan ve resimlerden temizlemek oldu.

Bütün Mekke'liler Kabe'nin avlusunda toplandı. Hz. Peygamber ve müslümanlar tam yirmi bir yıldır, bu şehir halkının zulümlerine maruz kalmıştı.

Kendisi ve müslümanlar hicrete mecbur kalmışlar, mallan ellerinden alınmış birçok mü'mine işkence edilmiş, sığındıkları Medîne saldırıya uğramış, Islâmı boğmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlar ve nihayet resmî barış andlaşması Mekke'lilerce bozulmuştu. Sonunda ise mazlumlar fatih olarak Mekke'ye girmişlerdi.

Şimdi bütün Mekke'lilerin hayatı Hz. Peygamber'in vereceği emre bağlıydı. Fakat o şöyle buyurdu: "Bugün siz kınanmayacaksınız. Gidiniz hepiniz hürsünüz." Arkasından umûmî af îlân etti. Yeni müslüman olan Attâb b. Esîd'i Mekke'ye vali tayin edip birkaç hafta sonra Huneyn seferine çıktı. Mekke'de hiçbir Medîneli asker bırakmamıştı. Fetihten iki sene sonra Hz. Peygamberin vefatını takiben Arabistanın bazı bölgelerinde îslâmdan dönme hareketleri görülmesine rağmen Mekke Islâmm en emin kalelerinden biriydi. Bu hadis-i şerifle ilgili açıklama 62 ve 171. hadîs-i şeriflerin izahında geçmiştir. Oralara müracaat edilmelidir.[135]

Bazı Hükümler

1. Bir abdest ile birden fazla namaz kılmak caizdir.

2. Mekke'nin Fethi gününe kadar Rasûlullah (s.a.) her farz namaz için ayrı bir abdest alırdı. Çünkü bu uygulama daha faziletlidir.

3. Kişinin kendisinden daha faziletli bir kişinin meşhur ve malum olan uygulamaya ters bir hareketini gördüğü zaman bunun sebebini sorması caizdir. Çünkü o kimsenin bu işi unutarak yapmış olması mümkündür. Kendisine hatırlatılınca dönebilir. Ya da bile bile yapmıştır. O zaman bunun hikmetini öğrenmek imkânı bulunur.

4. Kendisine bir şey sorulan kimse, sorunun cevabmı bildiği takdirde cevap vermekten kaçınmamalıdır.[136]

66. Abdest Alırken Abdeste Ara Vermek

173....Enes b. Mâlik (r.a.)'den, demiştir ki: "Bir adam abdest almış, (fakat) ayağı üzerinde tırnak kadar bir yeri(kuru)bırakmış olduğu halde Rasûlullah'm (huzuruna) geldi. Rasûlü Ekrem (s.a.) de ona; "dön, abdestini güzelce al" buyurdu."[137]

'Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadis Cerîr b. Hâzim’den rivayetle "Ma'ruf" değildir. Ve bu hadîsi Cerîr'den sadece îbn Vehb rivayet etmiştir.

Ve (yine) Ma'kıl b. übeydillah el-Cezerf, Ebu'z-Zubeyr'den Câbir (r. a.) "den o da Ömer (r. a.) vasıtasıyla Rasûlü Ekrem "den (îbn Vehb rivayetinin) benzerini rivayet etmiştir. (Bu rivayete göre) Rasûlullah (s.a.) "dön abdestini güzelce al." demiştir.[138]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifte abdest organlarını peşi peşine hiç ara verme (jen yıkamak ile abdest organlarını yıkamaya ara'vererek abdest almanın hükmü söz konusu ediliyor. Bu hadîs-i şerîfî delil getirerek İmam Ebû Hanîfe (r.a.) ve İmam Şafiî (r.a.) hazretleri abdest organlarını arka arkaya ara vermeden yani bir abdest organı kurumadan hemen diğerini yıkayarak abdesti bitirmenin, abdestin sıhhatinin şartı olmadığını, binaenaleyh yıkamaya ara verilmesinden dolayı abdestin bozulmayacağını söylemişlerdir. Bu imamlar diyorlar ki; "Eğer abdest organlarını yıkamaya aralıksız devam etmek şart olsaydı Rasûlullah (s.a.) bu adama, "dön abdestini yeni baştan al" derdi."

Halbuki Rasûlullah (s.a.) öyle buyurmamış "haydi dön abdestini güzelce al" demiştir. "Abdestini güzelce al" sözünün anlamı, abdestini tastamam al, noksanını tamamla demektir. Yoksa "yeni baştan abdest al" demek değildir.

Bu hadîsle ifâde edilmek istenen, abdest organları üzerinde her hangi bir kuru yer kalacak olursa, o abdestle namazın olmayacağı, ancak o kuru yer bir müddet sonra da olsa yıkanınca abdestin tamamlanacağıdır.

Nitekim lbn Ebî Şeybe'nin Hz. Ali'den naklettiği şu hadîs bu imamların görüşünü kuvvetlendirmektedir. Hz. Ali "Bir adam abdest alırken başını meshetmeyi unutursa; sakalında bulunan ıslaklığı alır, onunla başını mesheder" dedi.

Bazı fıkıh âlimleri de "dön abdestini güzelce al" sözünden, "dön abdestini yeni baştan al" manasım çıkarmışlardır ki, Kadı lyaz, Evzaî, Leys, Katâde, Maliki ulemâsından Abdülaziz b. Ebî Seleme bu görüştedirler. İmam Şafiî'nin eski görüşü de bu merkezde idi. Keza Hanbelî ulemâsı da Malikîler gibi, "abdest organlarını ara vermeden yıkayarak abdest almanın abdestin sıhhatinin şartı" olduğunu söylemektedirler. Ancak Malikîler unutarak ara vermeyi bu hükmün dışında bırakarak, "unutarak abdest

organlarının yıkanmasına ara verilirse veya unutarak kuru kalan bir yer sonradan yıkanırsa zarar vermez" demişlerdir.

Musannif Ebû Davud'un ifâdesine göre bu hadîs ma'rûf değil, bilakis garîb hadîstir. Çünkü bu hadîsi Katâ'de'den sadece Cerîr, Cerîr'den de sadece îbn Vehb rivayet etmiştir.[139]

Bazı Hükümler

1. En küçük bir nokta kalmadan bütün abdest uzuvlanm yıkamak farzdır. Unutarak veya bilmeyerek bile olsa yıkanmadık en küçük bir yerin kalması abdestin yeni baştan alınmasını gerektirir. Bunda âlimler arasında görüş birliği vardır.

2. Bilmeyen kimseye gönlünü kırmadan bilmediği şeyi öğretmelidir.

3. Alim, şahit olduğu, dinen yasak işler karşısında sükût etmemeli, bilakis, onları önlemeye çalışmalıdır.

174....Yûnus ve Humeyd, el-Hasen vasıtasıyla Nebî (s.a.)'den önceki Katâde hadîsiyle aynı manaya gelen bîr hadîs nakletmişlerdir.[140]

175....Hâlid'in bir sahâbîden naklettiğine göre O sahabi şöyle demiştir: "Nebiyyi Ekrem (s.a.) ayağının üstünde dirhem miktarı su değmemiş kuru bir yer bulunduğu halde, namaz kılan bir adam gördü. Peygamber (s.a.) abdestini ve namazım iade etmesini emretti."[141]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifte geçen sahabenin isminin bilinmemesi hadîsin sıhhatine zarar vermez. Çünkü sahabenin hepsi güvenilir kimselerdir. Bununla beraber, Ahmed b. Hanbel'in rivayetinde, "Peygamber (s.a.)'in zevcelerinden birinden rivayet edildi" denilmektedir.

Sahâbî, imanlı olarak Rasûlü Ekrem (s.a.)'i görmek saadetine eren kimsedir. Ashâb ise, sâhib kelimesinin çoğuludur. Kelime anlamı arkadaş demektir. Bir de bir mezhep imamının mezhebine giren kimselere de mecazen ashab denir. Ancak bu tabir daha ziyade fıkıh âlimlerince kullanılır. "İmam Şafiî'nin ashabı", "îmam Ebu Hanife'nin ashabı” deyimleri bu manadadır.

Rasûlü Ekrem (s.a.)in ayağında kuru bir yer kaldığı halde namaz kılan kimseye "namazını iade et" sözünün manası açıktır. Çünkü abdestsiz namaz kılmak caiz değildir. Abdest organları üzerinde küçük bir yerin dahi kuru kalması abdeste mânidir. Böyle alınan abdest abdest değildir.

Ancak Rasûlü Ekrem (s.a.)'in "Abdestini iade et!" sözünden ulemâ çeşitli manalar çıkarmışlardır. Bu kelime üzerindeki ihtilaf şuradan kaynaklanmaktadır: Acaba bu kimse yeni baştan abdest almasa da sadece kuru kalan yeri yıkasa abdesti tamamlanmaz mıydı? 173. hadîs-i şerifte belirtildiği gibi, bazı insanlar abdest organlarını hiç ara vermeden yıkayarak abdest almayı abdestin şartı kabul ettiklerinden onlara göre bu kuru yeri yıkayıvermekle abdest tamamlanmış olmaz.

Diğer bir kısım imamlara göre ise, abdest alırken abdest organlarını yıkamaya ara vermek abdestin sıhhatine mâni değildir. .İşte birinci görüşte onlar için bu hadîs-i şerif bir delildir. İkinci görüşte olanlara göre ise, bu hadîs zayıftır. Herhangi bir dînî hükme başlı başına delil teşkil edecek nitelikte değildir. Şayet sahih olduğu kabul edilse bile burada "Abdesti iade et!" emri farz değil, mendupluk ifâde eder. Bu mevzu ile ilgili delillerin münakaşası için 173. hadîse müracaat edilmelidir.[142]

Bazı Hükümler

1. Abdest organları üzerinde en küçük bir kuru yerin kalması dahi abdestin sıhhatine mânidir. Bu abdestle kılman namazın iadesi lâzım gelir.

2. Abdest alırken abdest organlarını yıkamaya ara vermeden abdest tamamlanmalıdır.[143]

67. Abdestin Bozulduğundan Şüphe Etmek

176....Abbâd b. Temîm'in rivayetine göre amcası (şöyle) demiştir: Nebi (s.a.)'e namazda iken abdestinin bozulduğu vehmine kapılan bir kimse(nin durumu) arz edildi. Nebî (s.a.) "Ses işitmedikçe veya koku duymadıkça namazdan ayrılmasın" buyurdu.[144] [145]

Açıklama

Namaz kılan bir kimse yellendiğim anında hissedebileceği gibi, ses işitmek veya koku duymakla da anlayabilir. Hangi şekilde olursa olsun yellendiğinin farkına varan kimsenin abdesti bozulmuştur. Bu mevzuda mutlaka sesi kulakla duymanın veya kokuyu burunla hissetmenin şart olmadığında âlimler arasında görüş birliği vardır. Çünkü insanın sağırlığından veya koklama duyusunu kaybettiğinden dolayı sesi veya kokuyu veya her ikisini birden farkedememesi mümkündür. Bu bakımdan mühim olan insanın abdestinin bozulduğunu anlamasıdır. Bu sebeple Hattâbî buradaki yellenmenin sesini duymak veya kokusunu hissetmek sözlerini Rasûlü Ekrem (s.a.)'in; "Çocuk doğduğu zaman ağlar da ölürse, o çocuğun (cenaze) namazı kılınır, varis olur ve kendisine vâris olunur. Çünkü, o çocuk canlı olarak dünyaya gelmiştir. Fakat, doğar da hiç sesini çıkarmazsa o çocuğun (cenaze) nama/mı kılmayınız. Çünkü, o ölü olarak dünyaya gelmiştir." [bk. 2920 numaralı hadis tbn Mâce, cenaiz 26; ferâiz, 17; darimi, feraiz 47] hadisine benzetmiştir ki, maksat "çocuğun canlı olarak dünyaya gelip gelmediğini anlamak için çeşitli şekillerde araştırınız ve kesin olarak neticeyi tesbit edince ona göre hareket edin" demektir. Umumiyyetle insanlar yellenmenin, koku sesle farkına vardıklarından bu iki alâmet söz konusu edilmiştir.

Keza, umumiyyetle çocuk canlı olarak dünyaya gelir gelmez ağladığı için çocuğun canlı olup olmadığının bir alâmeti olarak sese dikkat çekilmiştir.

Bu hadîs, İslâmın esaslarından ve fıkhın kaidelerinden çok mühim bir esâsı ve kaideyi teşkil eder. Bu kaide Mecelle'in onuncu maddesinde şöyle ifâde edilmiştir: "Bir zamanda sabit olan şeyin hilâfına delil olmadıkça bekası ile hükmolunur." Bu kaideye fıkıh usûlünde "istishab" kaidesi derler. Buna göre abdestli olduğunu kesin olarak bilen bir kimsenin abdesti, kalbine gelen herhangi bir şüphe ile bozulmaz. Bozulduğuna hükmedebilmek için abdestin bozulduğunun kesinlikle farkına varmak lâzımdır. Bu hususta namaz içinde veya namaz dışında da olsa şüpheye itibâr yoktur.

Buhârî'nin rivayetinde durumu Rasûlü Ekrem'e arzedilen zâtın Abdullah b. Zeyd olduğu ve hatta bu soruyu da kendinin sorduğu açıklanmaktadır. Şüpheye itibâr olmadığı konusunda mezhep imamları arasında görüş birliği varsa da İmam Mâlikten iki görüş rivayet edilir. Birinci rivayete göre,

namaz haricinde abdestinde şüpheye düşen kimsenin abdestinin bozulduğuna hükmedilirse de namaz içinde şüpheye düşen kimsenin abdestine zarar gelmez.İkinci rivayete göre ise: Her iki halde de abdestinin bozulduğuna hükmedilir. İbn Kaânî İmam Mâlik'ten üçüncü bir kavil rivayet eder ki, buna göre İmam Mâlik hazretleri de ulemânın büyük çoğunluğu ile beraberdir.

Abdestsiz olduğunu kesinlikle bilen bir kimse, abdest alıp almadığından şüpheye düşerse, abdestsiz sayılır. Bu hususta ulemâ arasında ittifak vardır. Şüphe meselesi bir de Mecelle'nin dördüncü maddesinde şu kelimelerle ifâde edilmiştir: "Şek ile yakın zail olmaz."

Bir kimse karısını boşayıp, boşamadığında yahut temiz suyun pislenip pislenmediğinde veya pis bir şeyin temizliğinde şüphe etse, keza namazı üç mü, dört mü kıldığında, rûku ile sücûdu yapıp yapmadığında, oruca veya namaza nîyyet edip etmediğinde, namaz içinde şüpheye düşse bütün bu şüphelerin hiçbir te'siri yoktur.

Ancak, Şafiîler On küsur meseleyi bu kaidenin dışına çıkarmışlardır.

Hattâbî, "Bu hadîs içki içtiği görülmediği halde üzerine içki kokusu bulunduğu için içki içtiğine hükmedilerek had vurulabileceğine bir delildir" demişse de Hanefî âlimlerinden merhum Aynî "Şer'î had cezalan şüpheden dolayı düşerler. Burada şüphe bulunduğu için had vurulamaz" demiştir.[146]

Bazı Hükümler

1. Kesinlikle bozulduğu bilinmedikçe şüpheden dolayı abdest bozulmaz.

2. İlim adamlarına gizli kapaklı mevzularda da olsa soru sormaktan çekinmemelidir.

3. Gizli kapaklı ve ağza alınması utanmayı gerektirecek meselelerde kinayeli kelimeler kullanarak edeb dâiresinden ayrılmamaya çalışmalıdır.

4. Mecelle'nin 4. ve 10. maddesindeki fıkıh kaideleri bu hadîs-i şeriften çıkarılmıştır.

5. Kişinin, reis durumunda olan kişiye derdini arzetmesi caizdir.

177....Ebû Hüreyre (r.a.)'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur: "Sizden biriniz oturağında bir hareket sezer de

abdestinin bozulup bozulmadığına karar vermekte kararsız kalırsa, (yellenmeden mütevellit) bir ses işitmedikçe veya koku duymadıkça (namazdan) çıkmasın."[147] [148]

Açıklama

Bu hadisi şerifi takviye eden daha başka hadîs de vardır. İbn Huzeyme, Hâkim ve Ibn Hibbân'ın tahric ettikleri şu hadîs bunlardan biridir: "Birinize şeytan gelir de abdestin bozuldu derse, yalan söylüyorsun deyiversin. Fakat, burnu ile bir yellenme kokusu duyar veya kulağı ile bir yellenme sesi işitirse o başka, " îbn Huzeyme "Yalan söylüyorsun deytversra"cümlesini, "içinden, yalan söylüyorsun desin" şeklinde tefsir etmiştir. Doğrusu da budur. Çünkü, namazda olan bir kimsenin ağzıyla bunu söylemesi câiz değildir.Nitekim îbn Huzeyme'nin bu tefsirini.lbn Hıbbân'ın Sabîh'inde Hz.Bbû Said (r.a.)den rivayet ettiği şu merfu hadîs, kuvvetlendirmek tedir:"Birinize şeytan gelir de sen abdestini bozdun derse,içinden yalan söylüyorsun deyiversin."

Bu hadîs-i, şerifte namaz kılarken yellendiğini zannederek kesin bir hükme varamadığı için abdestinin bozulup bozulmadığından şüpheye düşen kimsenin yeltenme sesi veya kokusu hissetmedikçe namazına devam etmesi lâzım geldiği ifâde edilmişse de kesin hüküm vermenin nasıl gerçekleşeceği izaha muhtaç kalmıştır, Abdullah b. el-Mubârek bu hususta şöyle der: "Abdestinin bozulduğunda şüphe ederse bunu, üzerine yemin edecek derecede kesin olarak bilmedikçe abdestini tazelemesi yâcib değildir."

Kadının önünden yel çıkarsa abdest alması vâcib olur. Ebû Hanîfe (r.a.) önden çıkan yelin abdesti bozmadığı görüşündedir. Çünkü, nadiren vuku bulan bir hâdisedir ki, hadîs-i serttin ifâde ettiği manânın kapsamına girmez. Hanefî âlimlerinden lbaHümâm ise, erkeğin önünden çıkan yel aslında yel olmayıp bir seğrime olduğu için abdesti bozmaz, diyor.

Netice olarak: Şafiî mezhebine göre kadın ve erkeğin önünden çıkan yel abdesti bozar. Çünkü, Peygamber (s.a.) ön ve arkadan çıkan her şeyin abdesti bozduğunu bildirmiştir.

Hanefî mezhebine göre ise, kadın veya erkeğin Önünden çıkan yel abdesti bozmaz. Çünkü, bu aslında yel değil bir seğrimeden ibarettir. Ancak, önden yelin çıkması abdesti bozmazsa da yeniden abdest almak

müstehaptır. İmam Muhammed (r.a.) ise, bu mevzuda İmam Şafiî'nin görüşündedir.

Bu hadîs İmam Malik'in namaz dışında abdestinde şüphe eden kimsenin abdesti bozulursa da namaz içinde abdestinden şüpheye düşen kimsenin abdestinin bozulmayacağı hususundaki görüşünü desteklemektedir.

imam Malik'in bu mevzudaki görüşü ve delillerini münâkaşası için 176. hadîsin izahına müracaat edilmelidir. Arkadan çıkan yelin abdesti bozduğu görüşünde icma' vardır.

Önden çıkan yel İbnu'l-Mübârek, İmam Şafiî, İshak, İmam Ahmed ve Hanefî âlimlerinden İmam Muhammed'e göre abdesti bozarsa da, Hanefî' mezhebinde bozmaz.Keza Maliki Mezhebinde de önden çıkan yel abdesti bozmaz.[149]

Bazı Hükümler

1. Namaz esnasında, yellenip yellenmediği şüphesi, namazı da abdesti de bozmaz.

2. Abdesti ve namazı bozan yel, koku gibi namazı ve abdesti bozan şeyler kesin olmadıkça namaz bozulmaz.[150]

68. Öpmeden Dolayı Abdest Gerekir Mi?

178....Hz. Âişe'den (r.a.) rivayet edildiğine göre: "Rasûlullah (s.a.) O'nu öptü ve abdest almadı."[151]

Ebû Dâvûd dedi ki; Bu hadîs mürseldir. (Çünkü bu hadîs-i şerifi rivayet edenlerden) ibrahim TeymîHz. Âişe'den (r.a,) htçbirşey işitmemiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki: Keza bu hadîsi Firyâbî ve başkaları da rivayet etmiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki; İbrahim et-Teymî kırk yaşma gelmeden vefat etti. Künyesi Ebû Esma idi.[152]

Açıklama

Hadis-i şerif kadına dokunma ve öpmenin abdesti bozmadığını söyleyen Hanefilerin delilidir.

Şafıîler "nikâhı haram olmayan kadının tenine dokunmak abdesti bozar derler ve bu hususta "...Yahut kadınlara temas ederseniz" (el Mâide (5) 6);mcâündeki âyeti kerîmeyi delil getirirler ve sözü geçen ayet-i kerimedeki. kelimesinin hakiki manasının "erkeğin kadının tenine dokunması" demek olduğunu söylerler. Şafiîlere ve onların görüşünde olanlara şöyle cevap verilmiştir: "Sözün hakîkî manâda kullanılmasına manî olan akü, şer’î, örfî... v.s. alâmet varsa, o zaman, sözün hakîkî manâsından çıkartılıp mecazî mânâda kullanıldığına hükmedilir. Burada karîne vardır. Bu karîne şu üzerinde durduğumuz 178 No'lu Hz. Âişe hadîsidir. Binaenaleyh bu ftyet-i kerîmedeki (Lems-dokunmak) kelimesi hakîkî mânâsından çıkartılıp mecazen cinsî temas anlamına nakledilmiştir."

Gerçi bu Hz. Âişe hadîsinin sahih olmadığını söyleyenler olmuşsa da bu hadîsin çeşitli yollardan rivayet edilen hadislerle kuvvetlenmesi, hakkındaki tenkitleri çürütmüştür. Yine Hz. Âişe'nin rivayet ettiği Buhârî'deki şu hadîs de üzerinde durduğumuz Âişe (r.a.) hadîsini kuvvetlendirmektedir. "Âişe (r.a.) Rasûlü Ekrem'in (s.a.) kıble tarafına yatardım, ayaklarımı da onun secde edeceği yere uzatırdan. Secde yapmak istediğinde hafifçe bana dokunurdu. Ben de ayaklarımı toplardım, ayağa kalktı mı yine yayardım." [153] Görüldüğü gün bu hadis mevzümuzu teşkil eden hadîsi kuvvetlendirmekte, kadına dokunmanın abdesti bozmadığım göstermektedir. Rasûlü Ekrem'in duası bereketiyle Allah'ın, Kur'ân'ın te'vilini öğrettiği İbn Abbas'da buradaki "Lems'-den maksat, cinsî temastır" demiştir.

Netice olarak bu hadîs erkeğin kadına dokunmasıyla abdestinin bozulmayacağına bir delildir. Ebû Hanîfe ve iki büyük talebesinin görüşü budur. Fakat tenasül organı münteşir halde iken kadının fercine temas etmesi mezi gelmese bile abdesti bozar. İmam Ebû Hanîfe ve Ebü Yusuf (r.a.) bu görüştedirler. İmam Muhammed ise mezi gelmedikçe bu temasın abdesti bozmayacağı görüşündedir.

Herhangi bir kadının veya erkeğin vücûduna veya tenasül uzvuna yalnız eli ile temasta bulunması ise, abdeste her hangi bir şekilde zarar vermez.

Malikilere göre, cinsî cazibesi olan bir kadının açık olan veya hafif bir şeyle örtülü bulunan uzvuna cinsi bir zevkle, dokunan kimsenin abdesti

bozulur. Bu dokunma ister kasten olsun, isterse farkında olmadan olsun netice aynıdır.

Şafilere göre: Herhangi bir yabancı kadının bir uzvuna, arada hiçbir örtü bulunmaksızın dokunmak abdesti bozar. Abdestin bozulman için şehvetin bulunması şart değildir. Bundan kadının saçları, dişleri ve tırnakları müstesnadır. Keza Şafiîlere göre bir erkek veya kadın kendisinin veya başkasının oturağını veya tenasül organını örtüsüz olarak elinin içi ile tutacak olsa abdesti bozulur. Malikîlere ve Hanbetflere göre de böyledir.

Ancak, Malik! ve Hanbeffiere göre Ur kadının kendi tenasül uzvunu tutması abdestini bozar.

Netice; kendisine nikâh, helâl oton (müsteha) kadının çıplak tenine, çıplak elle veya çıplak vücûdun herhangi bir uzvu ile dokunmak, hem dokunanın hem de dokunulanın abdesti, Şafîttere göre bozulur.

Malikî ve Ahmed'den bir rivayete göre de şehvetle olduğu zaman bozulur, şehvetsiz olursa bozulmaz.

Hanefîlere göre ise bozulmaz.

Tenasül uzuvlarının birbirlerine teması ise bütün mezheplere göre İttifakla abdesti bozar.

Zira, mezinin gelip gelmemesinde Hanelerden bazılarının itirazı var ise de, ibâdette itiyat gerektiği de unutulmamalıdır.

179....Âişe (r.a.) dan, demiştir ki: "Rasûlullah (s.a.) hanımlarından birini öptü ve sonra abdest almadan namaza çıktı."

Urve diyor (ki) Âişe'(r.a.) ya "O (eşi) senden başkası değildir”dedim. (O da) güldü.[154]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadîsi aynı zamanda Zaide ve Abdülhamid el-Himmânî, Süleyman et-A'meş'ten rivayet etmişlerdir.[155]

Açıklama

Kur’ân-ı Kerim'de geçen, insanın bildiği ilâhî emir ve hakikatleri saklamamasını emreden, bu mevzuda üzerine düşen görevi yapmamayı en büyük zulüm olarak nitelendiren "Yanında Alİah'dan (gelen) bir şâhitHgi sak-

layandan daha zalim kim vardır?"[156] gibi âyet-i kerîmeler müslümaiüan, her devirde bildiği dînî hakikatleri, hiçbir fedakârlıktan çekinmeden şahsî bir gurura kapılmadan ve etrafın ayıplamasından sakınmadan söylemeye ve yapmaya sevketmiştir. Gerçeği Öğrenmek noktasında da müslümanlar aynı hassasiyet ve heyecanı taşımışlardır, tşte hadîs-i şerifte Hz. Urve'nm Teyzesine meseleyi inceden inceye sormasında hakim olan duygularda bunlardır. Hz. Urve bu sorusuyla abdestin bozulup bozulmamasıyla çok yakından ilgili bir meseleyi bizzat Hz. Âişe'ye sorarak bu mesele hakkında duyduğu haberin aslım Öğrenmek istemiştik.

Hz. Âişe'nin gülmesi ise, yeğeni Urve'nin sorusuna cevap mâhiyetinde bir ikrardır. Çünkü, böyle dînî bir mesele ile ilgili bir soru karşısında gülmek soranın sözünü tasdik ve ikrar anlamına geldiği gibi aynı zamanda" Ra-sûlullah (s.a)'ın zevcesi olduğunu başkasından duyması karşısında hissettiği sevinç ve memnuniyyetinde bir ifadesidir. Şu durum, düşünen ve insaf sahibi kişiler için Rasûlü Ekrem (s.a.)'ın bütün hayatının yatak odasına varıncaya kadar dikkatle incelendiği ve hiçbir gizli tarafı kalmadığı halde, hayatında en küçük bir kusur veya nefret uyandıracak bir duruma rastlanamaması onun iffetinin ve insanlığın semâsında bir dolunay gibi parladığımn en büyük delillerinden biridir. Halbuki başka insanların özel hayatları incelendiği zaman târihte isim yapmış pekeok kişilerin bile ne denli iğrenç yanlarının ortaya çıkacağı erbabının ma'lûmudur.

180....(Yine) Urvetu'l-Müzenî Âişe (r.a.)'dan yukarıdaki hadîsi rivayet, etmiştir.[157]

Ebû Dâvûd dedi ki; Yahya, b. Saîd el-Kattân bir adama "Şu iki hadîsin yani el-A 'meş'in Habîb'den rivayet ettiği (öpmekten dolayı abdestin bozulmayacağına dâir olan) hadîsle (yine) aynı senetle (rivayet ettiği) Özür sahibi bir kadının her namaz için abdest alacağına dâir olan hadîsin zayıf olduğunu söylediğini benden insanlara anlat” dedi.

Ebû Dâvûd dedi ki: (Bize ulaşan habere göre) es-Sevrf; "Habîb, bize yalnızca Urvetı-MüzenVden (haber) naklet" demiştir.(Sevri bu sözüyle) Habib'in Vrve b. ez-Ztibeyr'den kendilerine hiç bir haber nakletmediğini söylemek istiyor.

Ebû Dâvûd dedi ki: Oysa Hamza ez-Zeyyât Habîb 'den O da Ur-ve b. ez-Zübeyr'den o da Âişe’den(r.a.) sahih olarak hadîs nakletmiştir.[158]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifle ilgili fıkhî açıklamalar 177 ve 178 numaralı hadis-i şeriflerin şerhinde geçmiştir. Tafsilât için bu hadislerin şerhlerine müracaat edilebilir. Ancak, bu hadîsin zayıflığı veya şahinliği üzerinde müellif Ebû Davud'un naklettiği görüşler üzerinde bazı açıklamalar yapmak ta fayda vardır.

Bu hadîs-i şerifte geçen râvi Urve Hz. Âişe'nin kız kardeşinin oğlu Urve b. ez-Ztibeyr'dir. Buna göre Urve'nin meçhul olduğundan dolayı hadîsin zayıf olduğu görüşü yanlıştır. Bunun delillerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Urve'nin, Îbnu'z-Zttbeyr değil de, Müzem olduğunu söyleyen kimse Abdurrahman b. Mağrâ'dır. Halbuki, Abdurrahman sözü delil olabilecek nitelikte bir kimse değildir. Bu mevzuda Vckî, Abdurrahman'a muhalefet ederek Urve'nin, Urve b. ez-Zübeyr olduğunu açıkça ifâde etmiştir. Şayet Urve'nin, Urve el-Muzenî olduğunu söyleyenlerin hadîs-i şerîfın senedinde geçen el-A'meş'in şeyhleri olduğu dttşünülebilirse de bunların kimler olduğu açıkça söylenmediğinden kimlikleri meçhuldür. Bu yüzden de sözlerine güvenilmez.

2. Buradaki Urve'nin meçhul bir Urve olduğu iddiası da yanlıştır. Zira ,eğcr bü Urve'nin kim olduğu bilinmeseydi bu kadar kimse ondan hadîs rivayet etmezdi. Halbuki bu kimse aslında Urve b. ez-Zübeyr’dir. Hadîs-i şerifte Urve el-Mûzenî diye gösterilişi Abdurrahman b. Mağrâ'nm hatasıdır.

3. Muhaddislere göre bir isim vasıfsız ve nisbesiz olarak söylenirse o isimle en meşhur kimse anlaşılır. Bundan da anlaşılıyor ki Urve ile kastedilen Urve b. ez-Zubeyr*dir.

4. Urve'nin Hz. Âişe'ye "O senden başkası değildir.” dediğinde Âişe (r.a.)'nin de gülmesi bu Urve'nin Urve b. ez-Zübeyr olduğunu gösterir. Çünkü, bilindiği gibi Urve b. Zübeyr, Hz. Âişe'nin yeğenidir. Böyle bir soruyu Hz. Âişe (r.a.)'ye yabancı bir kimsenin sorması imkânsızdır.

5. Bu hadîsi Ahmed b. Hanbel ve Darakutnî, Hişam b. Urve, babası ve Hz. Âişe vasıtasıyla naklediyor ki, bu da Urve'nin Urve b. ez-Zübeyr olduğunu gösterir.

Gerçek şu ki bu hadîsin zayıflığı senedinde Abdurrahman b. Mağra'nın bulunmasından ileri gelir. es-Sevrî'nin Urve b. ez-Zübeyr'den Habîb'in

hiçbir hadîs nakletmediğine dâir sözlerim müellif Ebü Dâvûd'da eklediği açıklamasında reddetmiş bulunmaktadır.[159]

69. Erkeğin Tenasül Uzvuna Dokunmasından Dolayı Abdest (Gerekir Mi?)

181....Abdullah b. Ebî Bekir, Urve'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Mervfin, b. el-Hakem[160]'in huzurunda abdesti bozan şeyleri müzâkere etmekte İdik. Mervân; "Tenasül uzvuna dokunmaktan da (bozulur)" dedi.

Urve;

Ben bunu bilmiyorum, dedi. Mervân;

Büsra bint Safvân[161] bana,RasûluIIah(s.a.)'ın "Zekerine (Tenâsul organına) dokunan kimse abdest alsın buyurduğunu haber verdi." dedi. [162] [163]

Açıklama

Hadîsin zahirinden, zekere dokunmaktan dolayı abdestin bozulduğu anlaşmaktadır. Rasûlullah (s.a.)in "Abdest alsın" buyurmasından maksat, "Elini yıkasın" demektir; diyenler de olmuştur. Ancak Darâkutnî'mn rivayetlerinden bundan muradın el yıkamak değil, namaz abdesti olduğu anlaşılmaktadır. Ayr mevzuda, Ahmed b. Hanbel ile, Hanefî ulemâsından Tahâvî'nin rivayet ettiği bir hadîste de Rasûlullah, "Fercine dokunan abdest alsın" buyurmuştur. Ancak, Tahâvî bu hadîs için "üinker" demiştir.

Ömer b. el-Hattâb, oğlu Abdullah, Ebû Hüreyre, İbn Abbâs, Âişe, Sâ'd b. Ebî Vakkâs, Atâ, Zührî, İbn Müseyyeb, Mücâhid, Ebân b. Osman, Süleyman b. Yesâr, İshâk, Mâlik, Şafiî ve Ahmed b. Hanbel yukarıda işaret edilen hadîslere dayanarak, tenasül organına dokunmanın abdesti bozacağı görüşüne varmışlardır. Bundan sonraki babta gelecek olan ve zekere dokunmanın abdesti bozmayacağını ifâde eden Talk hadîsini zayıf saymışlardır. "Talk hadîsini sahih saysak bile o Büsra hadîsi ile nesh edilmiştir" derler. Bu görüşte olanlar, abdesti bozmaya sebep olan dokunma şekilleri ve şahsın kendi zekerine mi, yoksa başkasının zekerine mi

dokunduğunda abdestinin bozulacağı hususunda değişik görüşlere sahip olmuşlardır.

MâlÎkîlere göre: Baliğ olan bir erkek kendi edep yerine avucunun içi, yani parmaklarının ucu veya yanlarıyla dokunursa abdesti bozulur. Elinin üstü, tırnakları veya kolu ile dokunursa bozulmaz. Dokunmadan dolayı zevk alıp almaması arasında fark yoktur. Edep yerine bir örtü ile dokunursa bir şey lâzım gelmez.

Şâfillere göre: Bir kimse kendisinin veya bir başkasının edep yerine arada bir örtü olmadan avucunun içiyle dokunursa abdesti bozulur. Başkasınm edep yerine dokunması hâlinde dokunulanın erkek veya kadın, büyük veya küçük, Ölü veya diri olması arasında fark yoktur. Şâfiîlerden meşhur olan kavle göre dübür de aynı hükümdedir; abdest bozulur.

Hanbelîlere göre de, dokunan erkek olsun, kadın olsun, şehvetli veya şehvetsiz, kendisinin veya başkasının edep yerine elinin içi veya dışı ile dokunması halinde abdesti bozulur. Kendisinin veya başkasının dübürüne dokunmak veya kadının kendi fercine dokunması ile de abdesti, bozulur. Tırnakları ile dokunmaktan dolayı bozulmaz.

Hz. Ali, İbn Mes'ud, Ammâr, Hasen el-Basrî, Rabîa, Sevrî ve Hanefî-lere göre edep yerine dokunmaktan dolayı abdest bozulmaz. Bunlar, bundan sonra gelecek olan Talk Hadîsi'ni hüccet kabul etmişlerdir. O hadîs için Tahâvî "Senedi müstakimdir" demiş, Taberânî sahih olduğunu söylemiştir.

İbnu'l-Medînî de: "faik hadîsi, Busrâ'nın hadîsinden daha (sağlamdır) güzeldir" demiştir. Ayrıca Tahâvî Şertau MefinÎl Âsâr da Hz. Ali'den rivayet ettiği; "Ben burnuma mı yoksa kulağıma,veya tenasül organıma mı dokundum fark etmez” sözü de, Haneliler için delildir. Diğer mezheplerin delil saydıkları Büsra Hadîsi âhâd olduğu için, onu delil kabul etmemişlerdir. Büsra Hadîsinin sübûtu hâlinde, RasÛtuttah'ın "abdcst alsın” buyurmasından maksat, "elini yıkasın" demek olduğuna hamledilir, demişlerdir. Çünkü, Ashâb-ı kiram, taşlarla taharetlenÎrlerdi. Dolayısıyla, bilhassa yaz günlerinde ellerinin edep yerlerine değerek pislenmesi muhtemeldi. Bunun için Efendimiz, onlara edep yerlerine dokunmaları halinde ellerini yıkamalarını emretmiştir.

Ulemâdan bazıları da Büsra Hadîsi ile Talk Hadîsinin arasını birleştirme cihetine gitmişler ve zekere dokunmayı, ondan bir şey çıkmasından kinaye saymışlardır. Çünkü, genellikle edep yerine dokunmanın peşinden bir hades çıkar. Böylece üzerinde durduğumuz Büsra Hadîsinde zekere dokunmaktan

maksat, ondan bir hades çıkmasıdır. Bundan sonra gelecek olan ve "zekere dokunmaktan dolayı abdestin icap etmediğini" ifâde eden Talk Hadîsi'ndeki ise, hakîki manâsında kullanılmıştır.

Hadis, Hanefîlerin yorumu dışında, diğer mezhep imamlarına göre, zekere dokunmanın abdesti bozduğuna delâlet etmektedir.[164]

70. Tenasül Organına Dokunmanın Abdesti Bozmayacağı

182....Kays b. Talk babası, Talk'ın şöyle dediğini haber verdi:"Biz (bir heyet olarak) Rasûlullah'ın huzuruna girmiştik ki, Bedevî olduğu sanılan bir adam geldi ve: "Yâ Rasûlallah abdest aldıktan sonra edep yerine dokunan kimse hakkında ne dersin (abdesti bozulur mu)?”" dedi. Rasûlullah (s.a.) “O, ondan bir çiğnem (veya[165] bir parça) et değil midir? (abdesti bozulmaz)" buyurdu.[166]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bunu, Hişâm îbn Hassan, Süfyân es-Sevrî, Şu'be, îbn Uyeyne ve Certr er-Râzî, Muhammed b. Câbir vasıtasıyla Kays b. Talk'tan rivayet etti.

183....Müsedded, Muhammed b. Câbir'den aynı senet ve manâ ile fakat "namazda (zekerine dokunursa)'1 ilâvesi ile hadisi rivayet etmiştir.[167]

Açıklama

Bundan evvelki bâbda yer alan Büsrâ Hadisinin açıklamasında da belirtildiği gibi bu hadîs, edep yerine dokunmanın abdesti bozmayacağını kabul edenlerin delilidir. Hadîsin kuvvet yönünden lehinde ve aleyhinde söz söyleyenler olmuştur. Tirmizi: "Bu hadîs, bu konuda rivayet edilenlerin en sağlamıdır” derken, İmam Şafiî: "Biz, Kays b. TalkM soruşturduk, fakat onu tanıyana rasüayamadık" diyerek zayıf saymıştır. Ancak Talk'ı İmam Şafiî'nin tanımaması, onun meçhul olmasını, yani başkaları tarafından da bilinmemesini gerektirmez. Nitekim ondan bir çok râvîler hadîs rivayet etmişler ve onu cerh etmemişlerdir.

Edep yerine dokunmanın abdesti bozmayacağı görüşünde olanların bazıları da Büsrâ'mn Talk'tan daha sonra müslüman olduğunu ileri sürerek,

Talk Hadisinin, Büsrâ Hadîsiyle neshedüdiğini söylemişlerdir. Fakat Büsra'nm sonradan müslüman olması, Şevkânî'nin de ifâde ettiği gibi Büsra Hadîsinin Talk Hadîsini nesh ettiğine delil olmaz.

Bu hususta ulemânın görüşünü şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Hz. Ali, tbn Mes'ud, Ammftr, Hasenu'l-Basrî, Rabîa, Ehl-i Beyt ve İmam Sevrî, kişinin kendi avret mahalline veya başkasının avret mahalline dokunmasıyla abdestin bozulmayacağı görüşündedirler. Hanefîlerin görüşü de budur. Delilleri ise, şerhini yaptığımız Talk Hadîsi ve İmam Tahâvî'nin "Şerh Mafini'l-Âsftn'nda" Hz. Ali'den mevkuf olarak naklettiği: "Ha kulağıma, burnuma dokunmuşum ha avret yerime dokunmuşum, fark etmez" sözüdür.

Busrı Hadisi zayıf olmakla birlikte oradaki abdestten maksat, yalınız elini yıkamaktır. Zira "vudu" kelimesi Arapçada "el yıkamak" manâsına da kullanılır. Bu şekilde iki hadîsin arası da te'lif edilmiş olur.

Gayet tabîi ki, dokunmadan dolayı şehvete gelip, herhangi bir akıntı olmuşsa abdest akıntıdan dolayı bozulur, dokunmadan değil. Menî geldiği taktirde gusül icâb ettiği ise malumdur.

2. Mâlikîlere göre, baliğ olan kişinin kendi zekerine doğrudan doğruya avuç içi, elin yanı, parmak uçları veya parmak yanları ile ister bilerek, isterse bilmeyerek dokunması halinde abdest bozulur. Elin sırtı, tırnağı veya kolu ile dokunulacak olursa, abdest bozulmaz, demişlerdir. Delil olarak da Büsra Hadîsi ve Dârakutnî'nin "Sizlerden biriniz zekerine dokunduğunda namaz abdesti gibi abdest alsın" hadîsidir.

3. Şafıîlere göre kişinin avuç içi ile kendi avret yerine veya başkasının avret yerine (kadın olsun erkek olsun, büyük olsun küçük olsun, ölü olsun diri olsun) dokunursa abdesti bozulur.

Dübüre dokunmada da hüküm aynıdır.

Delilleri de İbn Mâce, Ahmed b. Hanbel ve Hak im'in rivayet ettikleri; "Kim fercine dokunursa abdest alsın" hadîsidir. Zira fere, insanın ön ve arka yerine şâmildir.

Dârakutnî'nin Hz. Âişe'den rivayet ettiği Rasûlullah'ın: "Avret yerlerine dokunup da, abdest almadan namaz kılanlara yazıklar olsun" dediğinde Hz. Âişe'nin:

Yâ Rasûlallah, anam sana feda olsun, bu erkekler için mi kadınlar için mi demesi üzerine Rasûlullah:

"Sizlerden biri fercine dokunduğunda namaz için abdest alsın" buyurmuştur. Ayrıca bunu da delil getirirler.

4. Hanbelîlere göre ise, zekere dokunmak abdesti bozar. Dokunan erkek olsun kadın olsun, şehvetle veya şehvetsiz olsun, kendi uzvu veya başkasının uzvu olsun (tırnak hariç) el içi ve dışı ile olsun, abdest bozulur. Dübüre dokunma da aynıdır. Delilleri Şâfiîlerin getirdikleri delillerle birleşmektedir.

Görülüyor ki, mezheb imamları kendi görüşlerini hadîslerle desteklemektedirler. Ancak, Hanefîlerin dayandığı deliller yanında yukarda saydığımız sahâbîlere ek olarak, Huzeyfe b. Yemân, Ebu'd-Derdâ, Sa'd b. Ebî Vakkâs gibi sahâtjîler ve yine tabiîne ek olarak Sâd b. Müseyyeb, Sâid b. Cübeyr, İbrahim en-Nehaî gibi tabiînin büyükleri de avret yerine dokunmakla abdestin bozulmayacağım söylemişlerdir. Böylesine önemli bir konuda yukarda geçen değerli şahsiyyetlerin "abdest almak gerekmez" şeklindeki ifâdeleri, Hanefîleri desdekleyen ve onların görüşlerini takviye eden deliller arasındadır.[168]

Bazı Hükümler

1. Hadîs; Dînin ahkâmım öğrenmek için gayret sarfetmeye ve gerektiğinde sefere çıkmaya teşvik etmektedir.

2. Edep yerine dokunmaktan dolayı abdest bozulmaz.[169]

71. Deve Eti Yemekten Dolayı Abdest Gerekir Mi?

184....Berâb. Âzib (r.a.) den rivayet edildiğine göre: Rasûlullah (s.a.)e “Deve etlerin (i yemek)den dolayı abdestin bozulup bozulmadığı" soruldu. Rasûlullah;"Deve eti yemeden dolayı abdest alınız" buyurdu.[170]"Koyun etinden dolayı bozulup bozulmadığı" soruldu. "Bundan dolayı abdest almayınız" buyurdu. "Deve yataklarında namaz kılınıp kilınmayacağı" soruldu. "Oralarda namaz kılmayınız, çünkü develer şeytan (tabiatlı hayvanlardandır." dedi. "Koyun ağıllarında namazın hükmü" soruldu. "Oralarda namaz kılınız çünkü onlar berekettir." buyurdu.[171]

Açıklama

Hadîsin zahirinden, deve eti yemenin abdesti bozduğu anlaşılmaktadır. Ancak buradaki adestten maksat, Dînî ve Şer'î manâda olan abdest midir yoksa, lügat mânâsı olan el yıkamak mıdır?

Ahmed b. Hanbel ile birlikte İshâk b. Râhûye, Yahya b. Yahya, Ebû Bekir b. Münzir ve îbn Huzeyme maksadın namaz abdesti olduğu görüşündedir.

Müslim'in Câbir'den yaptığı rivayet de bu görüşü desteklemektedir. Bey-hâkî, İmam Şafii'nin; "Eğer deve eti hakkındaki hadîs sahîhse, benim görüşüm de odur" dediğini nakleder.

Şah Veliyyullah ed-Dihlevî, meşhur eseri Huccettullahi'l-bâliğa'da, deve etinin abdesti bozduğu kabul edilirse, bunun hikmetinin şu olabileceğini söylemektedir; "Deve eti, Tevrat'ta haram kılınmıştır, Israiloğullan Peygamberlerinin tümü, onun haram oluşunda ittifak etmişlerdir. Cenâb-ı Allah onu, Muhammed Ümmetine helâl kılınca, iki hikmete binâen abdesti farz kılmıştır. Bunlar;

a. Haramken helâl kıldığı için Allah'a şükretmek.

b. Bazı gönüllerde deve etinin mübâhhğı hususunda bir tereddüt olabilir. Çünkü, insanlar bunun evvelki ümmetler için haram olduğunu biliyordu. Abdest, bu tereddüdü def ve kalbin huzuru için son derece etkilidir.”

Hanefî, Şafiî ve Mâlikî mezhepleri ile Hulefâ-i Râşidîn, Sahâbî ve Tabiînin çoğunluğuna göre: Deve eti yemenin abdeste zararı yoktur. Bunlar, üzerinde durduğumuz hadîsdeki vudû'un Şer'î manâsında değil, temizlenmek manâsına gelen "el yıkamak"tan ibaret olduğunu söylemişlerdir. Bunun için de Hattâbî, buradaki "vudıT'u el yıkama'ya hamletmiştir.

Buradaki vudû'u, Abdest almak manâsına alacak olursak, Ebû Dâvûd'da 192 numarada gelecek olan ve Tirmizî, Nesâî ve tbn Maceb'nin de rivayet ettikleri; Rasûlullah'ın son tatbikatının, ateşde pişen şeyden dolayı abdest almadığı şeklinde olduğunu ifâde eden "Câbir Hadisi" İle nesh edilmiş olduğunu söylemek gerekir.

Koyun eti yemekten dolayı ise ittifakla abdest almak gerekmez.

Hadîs-i Şerifin devamında, Rasulullah insanları deve yataklarında namaz kılmaktan men etmiş ve bu yasağa, develerin şeytanlardan olduğunu

sebep göstermiştir.

tbn Mâce'nin rivayetinde; "Develerin şeytanlardan yaratıldığı değil, onların şeytanın işini yaptıkları" bildirilmektir. Çünkü, develer çok ürkek ve azgın olurlar. Namaz kılanın gönlüne vesvese vererek, huşû'una mâni olabilirler. Ayrıca namaz kılan kişinin, hayvanların ürkmesinden dolayı zarar görebileceği gibi kaçıp gitmeleri hâlinde ise, namaz kılanın namazını terketme-sine de sebep olabilir. Namaz kılanın gönlüne vesvese vermek veya ona namazı terkettirmek, şeytanın işi olduğundan; Rasulullah Efendimiz bunlara sebep olan deveyi şeytanlardan saymış ve onların yataklarında namaz kılmayı men etmiştir.

Hadisin zahiri, bu gibi yerlerde namaz kılmanın haram olmasını gerektirir. Zahirîlerle Hanbelîler bu görüştedirler.

Diğer mezheplere göre: Deve yataklarında namaz kılmak, mekruhtur. Ancak namaz kılacağı yerde necaset varsa, orada namaz kılınması caiz değildir.

Aynı hadîste, Koyun ağıllarında (necaset olmayan yerinde) namaz kılınmasına izin verilmiştir. Oralarda namaz kılmanın mubah oluşunun sebebi, koyunların bereketli ve sakin olması; develerdeki tehlikenin koyunlarda bulunmamasıdır. RasÛlullah da böyle vasıflandırmıştır.

Nehâî, Evzaî, Zührî, Hakem, Sevri, Atâ, İmam Mâlik, Ahmed b. Hanbel ve Şafiî'lerden tbn Huzeyme bu hadîse dayanarak, koyunların idrar ve terslerinin temiz olduğuna hükmetmişler ve: "Rasulullah koyun ağıllarında namaz kılmaya cevaz verdiğine göre, onların idrar ve tersleri temizdir. Çün- kü ağıllarda idrar ve tersin bulunmamasına imkân yoktur" diyerek dâvâlannı isbat yönüne gitmişlerdir. Bu görüş sahiplerine göre; deve ve sığır gibi eti yenen hayvanların necasetleri de koyunun necaseti gibidir. Deve yataklarında namazın men edilmesine sebep, onların necaseti değil, vesvese ve teh- tikeden korunmak, huşûu muhafaza edebilmektir.

Ayrıca bunlar, Rasûlullah'ın Urenîlere yakalandıkları bir hastalık üzerine "deve idrarını sütleri İle beraber İçmeler”'ni emretmesinin de, deve idrarının temizliğine delil olduğunu söylerler.

Ancak Hanefîler, Şafîüerin çoğunluğu, Cumhûr-u ulemâ bu görüşü kabul etmemiş ve her türlü idrar ve tersin pis olduğuna kail olmuşlar ve: Rasûllah'ın; "Deve Idrftnnı içmelerini emretmesi" onun temiz oluşundan değil, zarurete binâendir. Nitekim zaruret hâlinde ölü etini yemek caizdir, demişlerdir. Urenîler de o gün için bir hastalığa tutulmuşlardı. Hastalık,

benizlerini sarartıyor, karınlarını şişiriyordu. Tedavisi de mümkün değildi. Rasûluüah,"sadece o hâdiseye ışık tutmuş, Allah'tan aldığı ilham ile o günün tedavisini vermiştir. Buna göre idrarın içilmesi bir zarurete binâendir. Zaruretler de kendi miktarlannca takdir olunduklarına göre; buradaki idrar içmeyi hâdisenin dışına da taşırarak helâl olduğuna kail olmak gerekmez. Böyle olunca da eti yenen ve yenmeyen bütün hayvanların idrar ve pisliği necis demektir.

Ebû Hüreyre'nin merfû olarak rivayet ettiği "İdrardan korununuz, çünkü kabir azabının çoğu ondandır." Hadîs-i Şerifi bu görüş sahiplerinin delilidir. Ayrıca Buhar! ve Müslim'in ve Ebû Davud'un 20 no'Iu hadîste rivayet ettikleri; "Rasûlullan (s.a.) İki kabre uğradı. Bunlar azap görüyorlar «ma büyük bir şeyden dolayı değil. Şu birisi idrardan korunmazdı..." hadîs-i şerifi de bunlar için delildir.[172]

Bazı Hükümler

1. Hadîs, deve eti yemekten dolayı abdestin lüzumuna işaret edef Abdestten maksad, yukarıda da açıklandığı gibi el yıkamaktır.

2. Deve yataklarında namaz kılmak yasaktır.

3. Koyun ağıllarının necis olmayan yerlerinde namaz kılmak caizdir.

4. Hüküm verirken gerekçelerini de açıklamak caizdir.[173]

72. Çiğ Ete Dokunmaktan Dolayı Abdest Almak Mı Yoksa El Yıkamak Mı Gerekir?

185....Ebû Sa'îd (el-Hudrî)'den, demiştir ki; Rasûlullah (s.a.) bir gün, koyun derisi yüzen bir çocuğa rastladı; "Biraz kenara çekil, sana(koyunun nasıl yüzüldüğünü) göstereyim" buyurdu. Sonra elini kottuk altına kadar görünmeyecek şekilde deri ile et arasına soktu. Sonra da gitti ve abdest almadan cemaate namazı kıldırdı.[174]Ebu Dâvûd der ki: Amr, rivayetinde; "abdest almadı" sözünün tefsiri olarak "Yani ejjml suya sürmedi" ibaresini ziyâde etmiştir. Amr, rivayetin Hilâl b. Meymûn er-Remlî'den: "Bize haber verdi" anlamına gelen "ahbaranâ" tabiriyle değil de an, an (...deny dan) sözleriyle nakletmiştir. Abdu'lVâhid b. Ziyâd ve Ebû Muâviye Hitâl'den o

da Atâ tarikiyla, Rasûlullah 'tan Ebu Satâ'i anmadan (mürset olarak) rivayet etmiştir[175]

Açıklama

Hadîs-i şeriften, elini ete dokunduran bir kimsenin abdest almasına lüzum olmadığı anlaşılmaktadır. Hadîsin metne esas olan Eyyûb ve Muhammed b. Alâ'nın rivayetlerinde Rasûlullah'ın ete elini sürdükten sonra elini yıkayıp yıkamadığına dâir hiçbir kayıt yokken, Amr'ın Rivayetinde elini yıkamadığı ilâvesi de yer almıştır. Ancak bâb başlığı da nazarı itibâra alınırsa, Rasûlullah (s.a.)'ın abdest almaması, elini yıkamamış olmasını gerektirmez.

İbn Rislân: "Bu hadîsten, çocuğun kestiği hayvanın etini yemenin caiz olduğu anlaşılmaktadır. Ayrıca bunda, hayvan kesildikten sonra deride v.s. kalan kanın temiz olduğuna delil vardır" demektedir.[176]

Bazı Hükümler

1. Hadîs, Rasûlullah'ın merhametine ve tevâzuuna işâret etmektir.

2. Ete dokunmaktan dolayı abdest almak gerekmez.

3. Lider durumunda olan kişilerin, topluma faydalı olabilecek işlerde öncülük etmesi gerekir.[177]

73. Ölü Bir Hayvana Dokunmaktan Dolayı Abdest Almanın Terki

186....Câbir b. Abdillah'ın rivayetine göre: Rasûlüllah (s.a.) Âliye[178] nin birinden gelirken etrafında sahâbîler olduğu halde çarşıya uğradı ve küçük kulaklı ölü bir oğlağa rastlacu. Onu eline alıp kulağını tuttu ve (etrafındakilere): "Hanginiz bu oğlağın, kendisinin olmasını ister?" tnıyurdu[179] ve (Câbir b. Abdillah), hadisin tamamını zikretti.[180]

Açıklama

Bu hadîs-i şerif, ölü bir hayvana dokunmaktan dolayı abdest almanm ve el yatamanın icâb etmediğine delildir. Zira Rasûlüllah (s.a.) ölü oğlağa eli ile dokunmuş ve elini yıkadığına veya adest aldığına dâir her hangi bîr haber nakledilmemiştir.

Ebû Davud'un bu rivayetinde hadîsin tamâmı yer almamış, sadece mevzu ile alâkalı kısım nakledilmiştir. Ancak Ebû Dâvûd, lafızlarım zikretmemekle beraber, Cabir b. Abdiİlah'ın bu rivayetinin devamına da işaret etmiştir. Müslim'deki rivayete göre bu hadîs-i şerifin devamı meal olarak şöyledir:

Rasûlullah; "Hanginiz bunnn bir dirhem karşılığı kendisinin olmasını ister" diye sormuş; Yanındakiler: "Onun hiç bir şey karşılığı bizim olmasını istemeyiz, onu ne yapalım ki?" diye cevap vermişler. Buna karşılık efendimiz: "Onan, sizin olmasını İster misiniz?" diye tekrar sormuş; Sahâbîler de: "Vallahi eğer bu oğlak diri olsaydı bile kulağı küçük olduğu için ayıplı olurdu, ölüsü ne işe yarar ki?" demişler. Rasûlullah da: "Vallahi dünya Allah'a, bunun size değersiz olduğundan daha değersizdir" karşılığını vermiştir.[181]

Görüldüğü üzere bu hadîsin sebeb-i vürûdundan maksat; dünyanın değersiz olduğunu bir misalle anlatmaktır. Hadîs-i şerifin konu ile alâkası sadece Ebû Davud'un kitabına aldığı kısımdır. Zaten hadîs-i şerîfı kitâbü'z-zühd'de de ayrıca nakletmiştir.[182]

Bazı Hükümler

1. Ölü hayvana dokunmak caizdir

2. Ölü hayvana dokunmaktan dolayı el yıkamak veya abdest almak şart değildir.

3. Bir işin tahkîk ve te'kîdi için yemin etmek caizdir.

4. Hadîs dünyanın değersizliğine ve akıllı, bir kimsenin ona bel bağlamayacağına işaret etmektedir.[183]

74. Ateşte Pişen Şeyi Yemekten Dolayı Abdest Bozulmaz

187....lbn Abbâs (r.a) demiştir ki: "Rasûlullah (s.a.) bîr koyunun (pişmiş olan) küreğini(n etini) yedi. Sonra abdest almadan namaz kıldı."[184] [185]

Açıklama

Hadîs-i şerifte ifâde edilen bu hâdise, Fethu’I-Bâri'nin beyânma göre, Dubâ'a bint Zübeyr b. AbdiM-Muttalib'in evinde olmuştur. İbn Abbfts'ın teyzesi Meymûne'nin evinde olduğunu söyleyenler de vardır.

Bu ve bu babtaki diğer hadîsler, pişmiş et yemekten dolayı abdest almanın lâzım olmadığına işaret etmektedir. Hulefâ-i Râşidîn ve ashabın ileri gelenleri ile dört mezhep imamının görüşü de böyledir.

Ömer b. Abdilazîz, Hasen el-Basrî, Zührî ve Ebû Kılâbe'nin ateşte pişen eti yemekten dolayı abdest almanın gerekli olduğu görüşünde oldukları rivayet edilmiştir. Bu görüş sahipleri bundan sonraki bâbta gelecek olan hadîslere dayanmışlardır. Cumhur ise o hadîslerin, üzerinde durduğumuz babın hadîsleri ile nesh edildiğim söylemişlerdir.

188....Muğîre b. Şu'be (r.a)'den, şöyle demiştir:

"Bir gece Rasûlullah (s.a.)'a misafir oldum. Rasûlullah, biraz et (pişirilmesini) emretti ve (et) pişirildi. Efendimiz, bıçağı aldı ve benim için etten kesmeye başladı. Tam o sırada Bilâl cıkageldi ve Rasûlullah'a namaz (vaktinin geldiğini) haber verdi. Rasûlullah bıçağı bıraktı Bilâl'e: "Ne

oluyor ona? Allah hayrını versin"[186] dedi ve fabdest yenilemeden) namaz kılmak Üzere kalktı.[187]

(Ebû Davud'un hocalarından olan) Enbâri, Muğîre'nin: "Bıyığım uzamıştı, Rasûlullah, (altına) misvak koyarak onları kısalttı veya; "Bıyığını misvak üzerine (koyarak) kısaltayım buyurdu" dediğini de ilâve etmiştir.[188] [189]

Açıklama

Kendisine misafir olarak gelen Muğîre b. Şu'be ile birlikte yemek yerken, Bilâl'ın namaza davetini Rasûlullah hoş görmemiş ve bu memnuniyetsizliğini: "Bilal'e ne oluyor? Allah hayrını versin!" sözleriyle ifâde etmiştir. Bu deyimin manâsı hakkında lügat kitaplarında bir çok manâlar verilmiştir. Dipnotta kısaca buna işaret edilmiştir.

Görüldüğü gibi namaz vaktinin geldiğini haber alan Efendimiz, derhal yemeği keserek namaza koşmuştur. Rasûlullah'ın burada işaret edilen hareketi; Buhârî'nin rivayet ettiği: "Akşam yemeği hazırlandığında, önce yemeği yeyiniz" mealindeki hadîse zıt değildir. Çünkü, Buhârî'nin hadîsinde yemeğe acele etmesi tavsiye edilen kişi, oruçlu olup da acıkan, yemeği arzu ettiği için namazda huşû'u muhafaza edemiyeeek olan kişidir. Ayrıca üzerinde durduğumuz hadîs-i şerifte, yemeği bırakıp camiye koşacak olan kişi imamdır. Çünkü, Rasûlullah, pek az istisna ile aralarında bulunduğu cemaate devamlı imam olurdu.[190]

Bazı Hükümler

1. Misâfirlik

2. Ev sahibi imkânı nisbeticde misafire ikramda bulunmalıdır.

3. Pişmiş eti bıçakla kesmek caizdir; onun nehyedildiğme işaret eden hadîs zayıftır. Şayet o hadîsin sübûtu kabul edilirse, o zaman, eti kesmeye ihtiyaç olmadığı takdirde yabancılara benzememek için nehyedildiğme hamledilir.

4. Müstahak olana duâ etmek caizdir.

5. İmamın namaza hazır olduğunu bildirmesi caizdir.

6. Et yemek abdesti bozmaz.

7. Uzadığı takdirde bıyığı kısaltmak meşrudur. Dudakları örtecek biçimde bıyıkların uzatılması caiz değildir.

8. Bıyığın düzgün kesilmesi için altına bir şey konulması meşrudur.

9. Sünnete uygun olmayan bir hareketinden dolayı kişiye müdâhale edilebilir ve insanın saçı ve sakalına itîna göstermesi gerekir.

189....tbn Abbâs (r.a.) şöyle demiştir: "Rasûlullah (s.a.) bir (koyun) bud(u eti) yedi, altındaki sergiye elim sildi. Sonra kalkıp namazını kıldı." [191] [192]

Açıklama

Hadîs-i Şerîfte, Efendimizin et yedikten sonra elini yıkamadan, bir beze silerek namaza kalktığı ifâde edilmektedir. Yemekten önce ve sonra ellerin yıkanmasını tavsiye etmiş olmasına rağmen, Resulullah'ın elini yıkamaması, el yıkamanın farz olmadığım göstermek içindir.[193]

Bazı Hükümler

1. Ateşte pişen ete dokunmaktan dolayı abdest bozulmaz.

2. Yemekten sonra eli ve ağızı yıkamadan namaz kılmak caizdir.

3. Yemekten sonra elleri yıkamak farz değildir. Silmek de caizdir.

4. Yemekten sonra peçete ile veya ıslak bezlerle el silinebilir.

190....İbn Abbâs (r.a) demiştir ki; "Rasûlullah (s.a.) bir (koyun) bud(un)dan ısırdı. Sonra abdest almadan namaz kıldı."[194] [195]

Açıklama

Bu hadîs-i şerif de, bu babın diğer hadîslerinde olduğu gibi yemekten dolayı abdestin bozulmadığına işaret eder. Ayrıca, insanın direkt olarak, çatalsiz ve bıçaksız eti dişleri ile ısırmasının caiz olduğu da anlaşılmaktadır.

191....Muhammed b. Münkedir dedi ki; Câbir b. Abdillah'ı şöyle derken dinledim;

"Rasûlullah(s.a.)'a ekmek ve et ikram ettim. (Onlardan) yedi. Sonra abdest suyu istedi, abdestini aldı ve öğlen namazını kıldı. Sonra yemeğinin artığını isteyip yedi, (bu sefer) abdest almadan, kalkıp namaz kıldı." [196] [197]

Açıklama

Rasulullah'ın bir miktar et ve ekmek yedikten sonra abdest alıp namaz kılması, sonra da tekrar aynı şeyleri yeyip abdest almadan namaza durması meselesinde iki ihtimal akla gelebilir:

1. Önce, ateşte pişen şeyden dolayı abdest alması, sonra da, ikinci defa aynı şeyi yediği halde abdest almaması, evvelki hükmün nesh edilmesi anlamına gelir.

2. Rasûiuuah yemeğe (ilk kez) oturduğunda abdestsiz olabilir. Yemek esnasında karnı doymadan namaz vakti gelmiş, bunun için yemeği bırakarak abdest alıp namazını kılmıştır. Henüz karnı doymadığı için namazdan sonra tekrar sofraya oturarak karnını doyurmuş, abdesti olduğu için, yeniden bir abdeste lüzum görmeden kalkıp namaz kılmıştır.

Rasûlullah'm, karnı tok olduğu halde, bir günde iki defa yemek yemenin caiz olduğunu göstermek ve bazı dînî ahkâmı fiilen öğretmek için böyle hareket ettiği de düşünülebilir.[198]

Bazı Hükümler

1. Ateşte pişen şeyi yemekten dolayı abdest almak ge rekmez.

2. Yemek yerken namaz için yemeğe ara verilebilir.

192....Câbir (r.a.) şöyle demiştir; Rasûlullah'ın iki işinden sonuncusu, ateşin değiştirdiği (pişirdiği) şeyden dolayı abdest almamasıdır.[199]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu bir önceki hadisin kısaltılarak yapılmış rivayetidir.[200]

Açıklama

Rasûlullah'ın iki işinden maksat, ateşte pişen bir şey yedikten sonra adest alması, sonraları ise abdesti terk etmesidir. Cumhûr-u ulemâ bu hadîse dayanarak; ateşte pişen bir şeyi yemekten dolayı abdest almanın vücûbunun neshine hükmetmiştir.

Ancak, Beyhâkî, hadîs-i şerifin sonuna Ebû Davud'un yaptığ ilâveye bakarak, evvelki hükmün, bu hadîsle nesh edildiğine hükmetmenin sağlam bir dayanağa sahip olmadığını söylemektedir. Zira, bu hadîs, evvelki hadîsin muhtasarı olursa Rasûlullah'ın, ateşte pişen şeyden dolayı öne abdest alması, sonra tekrar yediği halde abdest almadan namaza durması, bir mecliste olmuştur. Bununla da neshe hükmedüemez. Çünkü, ateşte pişen şeyden dolayı abdest almayı emreden hadîslerin bu hâdiseden sonra vftrid olması mümkündür. Beyhâkî'nin bu mütalaalarına da İtiraz; edilerek, bu hadislerin evvelki hükmü nesh edebileceğine dâir deliller de getirilmiştir. Burada bu münâkaşaların nakline lüzum görmedik. Yalnız şurası muhakkaktır ki, Rasûlullah (s.a.) Ebû Bekr, Ömer, Osman, Ali, İbn Abbâs Âmir b. Rabîa, Übey b. Kâ'b, Ebû Talha (r. anhum) dan, menkûl olan tatbîkat, ateşte pişen şeyi yemekten dolayı abdestin gerekmediğidir.

Bfici bu konuda şunları söyler:" Ateşte pişen şeyden dolayı abdest almaya lüzum olmadığında zamanımız ulemâsı müttefiktir. Hılâf sahabe ve tâbi-ûn devrinde idi. Rasûlullah'tan gelen "Ateşte pişen şeyden dolayı abdest alınız" mealindeki hadîsin te'vîlinde ashabımız (mâlikîler) farklı şeyler söylemişlerdir. Bazıları, buradaki abdestten maksadın müstehap olmak üzere eli ve ağızı yıkamak olduğunu söylerken, bazıları önceleri abdest farzken bilâhare nesh edildiğini söylemişlerdir."

193....Ubeyd îbn Sümâme el-MürâdîMen, demiştir ki; Rasûlul-lah (s.a.) ashabından Abdullah b. Haris b. Cez' ez-Zübcydi [201] Mısır'a bizim yanımıza geldi. Onu,, Mısır Mescidi'nde (şunları) söylerken dinledim:

Ben, bir evde Rasûlullah'la birlikte altı kişinin altıncısı veya yedi kişinin yedincisi [202] olarak bulunuyordum. Bilâl geldi ve Rasulullah'a namazı haber verdi. Biz de çıktık ve tenceresi ateşte (kaynamakta) olan bir adama uğradık. Rasülullah o zâta "Tenceren (deki et) pişti mi?" diye sordu.

Adam; Anam babam sana feda olsun, evet (pişti) yâ Rasûlallah dedi.

Nebi (s.a.) tenceredendir parça et aldı (ağzına koydu). Namaza tekbir alıp başlayıncaya kadar çiğnemeye devam etti. Ben de ona bakıyordum. [203] [204]

Açıklama

Bu hadîs-i şerif Rasûlullah'ın pişmiş ete dokunmaktan dolayı abdest aıma(kğını ve elini yıkamadığını ifâde etmektedir.[205]

Bazı Hükümler

1. İmam'a ezandan sonra namaza hazır olunduğu haber verilebilir.
2. Bir kimsenin -razı olacağını bildiği takdirde- her hangi bir dostunun yemeğini yemesi caizdir.
3. Pişmiş ete dokunmaktan dolayı ellerin yıkanmaması caizdir.
4. Yemekten sonra namaza durulacaksa ağıza su alıp çalkalamak şart değildir.
5. Toplumun başında olan kişilerin, toplumun içindeki fertlerle ilgilenmesi onların gönlünü ancak hareketleride bulunması, toplumla arasındaki mesafeyi açmaması gereklidir.[206]

75. Ateşte Pişen Şeve Dokunmaktan Dolayı Abdest Almanın Lüzumuna Israrla İşaret Eden Hadisler

194....Ebû Hureyre (r.a.) demiştir ki; Rasûlullah (s.a.) şöyle buyurdu: "Ateşin pişirdiği her şey(i yemek)den (dolayı) abdest gerekir."[207] [208]

Açıklama

Muhaddislerin âdeti, bir mes'elede nesh varsa evvelâ mensüh (hükmü kaldırılan) hadîsleri sonra da nâsih hadîsleri zikrederler. Ebû Dâvûd, pişmiş ete dokunmaktan dolayı abdestin bozulmadığına işaret eden hadîsleri

mensûkkabul etmiş, abdestin bozulduğunu ifâde eden hadîsleri sonra getirmiştir. Cumhurun görüşü ise; daha evvel de ifâde edildiği gibi bunun tam tersidir. Yani ateşte pişen şeye dokunmaktan dolayı abdest almanın vücûbunu ifâde eden hadîsler neshedilmiştir.

Daha evvelce geçtiği gibi Arapça'da Vudû' el ve ağız yıkamak mânâsına gelebileceği gibi, abdest almak manasına da gelir. Buradaki vudü'dan murat, el veya ağız yıkamak değil, abdest almaktır. Çünkü, ŞârîMn sözünden ilk anlaşılacak olan şey, dînî manâdaki vudû'a hamletmektir ki, burada abdest almaktır.

Bu hadîs, ateşte pişen şeyden dolayı abdest almanın şart olduğunu ifâde etmektedir. Konu ile ilgili açıklama bundan sonraki hadîs-i şerîfin şerhinde verilecektir.

195....Ebû Süfyân b. Sa'îd b. Muğîre haher verdi ki: Kendisi (bugün) Ümmü Habîbe[209] 'nin yanına girmiş o da Ebû Süfyân'a (içmesi için) bir tas sevîk ikram etmiş, Ebû Süfyân (Sevîk'i içtikten sonra) su isteyip ağzını çalkalamış. Bunun üzerine Ümmü Habîbe, şöyle demiş;

Yeğenim (ey kız kardeşimin oğlu) abdest almayacak mısın? Çünkü Rasûlullah (s.a.); "Ateşin değiştirdiği (pişirdiği) veya ateşin dokunduğu[210] şeyden dolayı abdest alınız" buyurdu.[211]

Ebû Dâvûd, Zühri hadîsinde ("Kızkardeşimin oğlu" yerine) "oğlan kardeşimin oğlu dedi" demektedir.[212]

Açıklama

Sevîk, buğday veya arpa kavutunun su, bal, veya süt ile kanştırılmasıdır.

Ümmü Habîbe bunun yenilmesinden dolayı abdestin lüzumuna işaret etmiş ve Rasûlullah'm bununla ilgili emrini haber vermiştir.

Ateşte pişen şeyi yemekten dolayı abdesti lüzumlu görenler bu hadîse istinâd etmişlerdi. Ömer b.Abdi'l-azîz, Hasen el-Basrî, Zührî, Ebu Kılâbe, Ebû Miclez ve Ebû Dâvûd bu görüştedir.

Ateşte pişen şeyi yemekten dolayı abdestin vacip olmadığı görüşüne sahip olan ulemâ bu hadîsin, bundan önceki bâbta geçen hadîslerle nesh edildiğini söylemişlerdir.

îmam Nevevî, Müslim Şerhi'nde, bu ihtilâfın Islâmın ilk devirlerinde olduğunu, daha sonra abdestin vacip olmadığı hususunda icmâ olduğunu kaydetmektedir. İbn Hâcer de îbn Batardan şu mütâlâayı nakletmiştır: "Araplar câhiliyye devrinde temizliğe alışık olmadıkları için Rasûlullah ateşte pişen şeyi yedikten sonra abdest almalarım emretmiştir, islâm yerleşip, insanlar temizliğe alışınca bu hükmü nesh etmiştir."

"Rasûlullah'in fiili, ümmeti ile ilgili sözlerine mufinz olmaz ve onu neshetmez" şeklindeki ifâdeler, ancak sözün hususiyetine dâir bir delil olduğu takdirde geçerlidir. Burada öyle bir delil olmadığı gibi, Efendimiz Ebû Bekir, Ömer ve Ali {radıyallâhu anhüm)'nin et ve ekmek yedikten sonra adest almamalarına ses çıkarmamıştır.

Ahmed b. Hanbel ve İbn Mâce'nin Câbir'den yaptıkları rivayetlerde, Câbir, Rasûlullah (s.a.) Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'le beraber ekmek ve et yemiş, onlar abdest yenilemeden namaz kılmışlardır.

Bilindiği gibi, nâsih-mensûh meselesinde, iki hadîs-i şerif arasını te'lif etmek imkânı varken birinin diğerini nesh etmesi söz konusu değildir. Bu hadîs-i şerifleri te'vil eden bazı ulemâ konuya daha değişik bir şekilde yaklaşmakta ve şu görUşü ileri sürmektedirler: "Ateşte pişen şeyleri yemekten dolayı abdeste lüzum yoktur diyen hadîslerin, abdest almanın farz olmadığına; abdesti emreden hadislerin de müstehab'a hamledildiğini" söylemektedirler. Böylece neshi söz konusu etmeden hadîsler arasım te'lif etmektedirler. Hattâbî'de bu görüşü benimseyenler arasındadır.

Beyhâkî, Osman ed-Dârimî'den naklen şunları söylemektedir:

"Bir konudaki hadîsler birbiriyle tearuz ederler ve bir tarafı tereme kesin bir işfiret bulunmazsa, Hulefâ-i Râşid’nin ameline bakılır ve onların ameli istikametindeki hadisler tercih edilir."

Nevevî de bu görüşü tercih etmiştir.

Tahâvî Meân-i'1-Âsâr adlı eserinde Hulefâ-i Râşidî'nin, ateşte pişmiş bir şeyi yedikten sonra abdest almadan namaz kıldıklarına dâir birçok haber rivayet etmiştir.[213]

İkinci görüş tercihe daha şayandır. Dört mezhep İmamının görüşleri de bu istikâmettedir. Zira, sahabeler, Rasûlullah'ı yakından izlerler, emirleri nedib te ifâde etse (farz imâsı vermemesi kaydı ile) ona titizlikle uyarlardı. İçlerinde Hulefâ-i Râşidîn'in de bulunduğu seçkin sahabe topluluğu abdest

almadıklarına göre, adest almayı emreden hadîs-i şeriflerin, bir hüküm ifâde etmedikleri yani mensûh oldukları anlaşılır.[214]

76. Süt (İçmek)Ten Dolayı Ağzı Yıkamak

196....Abdullah b. Abbâs (r.a.)'dan rivayet edildiğine göre;

Peygamber (s.a.) süt içmiş, su isteyerek ağzım çalkalamış, sonra da; "Muhakkak bunun yağı vardır" buyurmuştur.[215] [216]

Açıklama

Bu hadîs-i şerif, süt ve bunun gibi yağh bir şeyi yeyip içmekten dolayı ağzj yıkamanın müstehap olduğuna delâlet etmektedir. Her ne kadar bu hadîs-i şerifte ağzı çalkalamanın illetinin sütte yağ oluşu olarak ifâde edilmekte ise de, Buhârî'nin Beşîr b. Yesâr'dan rivayet ettiği ve Rasûlullah'ın "Sevîk" yedikten sonra ağzını su ile çalkaladığını bildiren haberi yağsız yiyecekleri yedikten sonra da ağzı yıkamanın müstehap oluşuna delâlet etmektedir.

Yemekten evvel ve sonra ellerin yıkanması da aynı şekilde müstehaptır.

tmam Nevevî Müslim Şerhi'nde bu konu ile ilgili olarak şunları söylemektedir: "Ulemâ yemekten evvel ve sonra elleri yıkamanın müstehap olup olmadığında ihtilâf etmiştir. Zahir olan, elde pislik ve kir yoksa yemekten önce yıkamanın mütehap oluşudur. Yemekten sonra elde yemek eseri bulunduğu takdirde yine ellerin yıkanması müstehaptır. Ancak, yemeğe dokunmamak suretiyle elde yemek bulaşığı kalmamışsa yıkamak gerekmez."'

İmam Mâlik de bu mevzuda, Nevevî'nin sözlerine benzeyen şeyler söylemiştir. Yemekten önce ve sonra ellerin yıkanmasına işaret eden hadîs, Peygamberler'in sünnetlerindendir.

Hadîs, süt içmekten dolayı ağzı yıkamanın meşru olduğuna delâlet etmektedir.[217]

77. Süt İçmekten Dolayı Ağzı Yıkamak Hususunda Ruhsat

197....Enes b. Mâlik (r.a.) demiştir ki; Rasûlullah (s.a.) süt içti, ağzını çalkalamadan ve abdest almadan namaz kıldı.[218]

Râvt Zeyd dedi ki; "Bu şeyhi (Mûtîb. Râşid'i) bana Şu 'be (b. Haccâc) tanıttı.”[219] [220]

Açıklama

Bu hadîs-i şerif süt içmekten dolayı ağzı yıkamayı ve abdest almayı terketmenin câiz olduğuna delildir.

Hanefî ulemâsından Aynî, Buhârî Şerhi'n de, Tahâvi'nin: "Bu hadîs, süt içmekten dolayı ağzı yıkamanın neshedildiğine delildir” dediğini nakleder.

Buna göre bu hadîs nâsih,bundan önceki hadîsde mensûh olmuş olur. Diğer bir görüşe göre ise, mes'elede nesh sözkonusu değildir. Ağzı yıkamayı emreden haberler vücûba değil, istihbâba delâlet eder.

Ahmed b. Hanbel'in rivayetine göre Enes’in Rasûlullah'dan sonra süt içtiğinde ağzım üç defa yıkamasını belirtmesi bu konuda neshin olmadığım gösterir.

Çünkü bu hüküm neshedilmiş olsaydı, Esnes ağzım çalkalamazdı. Mentael müellifi de bu görüşü tercih etmiştir.

Bu gibi hadîsler âmir hükmünde hadîsler değildir. Yapıldığında iyi olanı, yapılmadığında dînî bir hükmün terkedilmiş sayılmayacağını açıklarlar.

Hadîsten süt içmekten dolayı ağzı yıkamanın şart olmadığı hükmü çıkarılmıştır.[221]

78. Kandan Dolayı Abdest Almak

198....Câbir (r.a.)'den şöyle demiştir:

"Rasûlullah (s.a.)'Ia beraber Zâtürrikâ' Gazvesi'ne[222] çıkmıştık. Müslümanlardan biri, müşriklerden birinin karısını öldürdü (veya esir etti). Müşrik; Muhammed ashabından birinin kanını dökmedikçe peşlerini bırakmayacağına yemin etti. Rasûlullah'ın izine düştü. Rasûlullah (s.a.) bir yerde konaklamıştı. Bize; "Bizi kim korur?" diye sordu. Ensâr ve

Muhacirînden birer[223] kişi; "Biz!" diyerek ileri atılıp görevi kabuİ ettiler. Rasûlullah onlara;

"Dağ yolunun geçidinde durunuz" buyurdu.

Bu iki kişi dağ yolunun ağzına vardıklarında muhacir olanı uzandı, Ensâr'dan olanı da kalkıp namaza durdu. Müşrik geldi, namaz kılan Ensârî'nin karaltısını görünce, onun ordunun nöbetçisi olduğunu anladı ve okunu fırlattı ve sanki bedenine (eli ile koymuş gibi) isabet ettirdi. (Ensârî) oku bedeninden çıkardı (namazına devam etti). Müşrik bu şekilde Üç kerre ok attı. (Ensârî ise üçünü de çıkardı), sonra namazına devamla rükû ve secdesini yaptı. Sonra arkadaşı uyandı [224] Müşrik, bekçilerin kendisini fark edip yerini bildiklerini anlayınca kaçtı.

Muhacir olan (sahâbî) Ensâr üzerinde kam görünce hayretle "Sübhânellah! İlk ok attığında beni uyandırsaydın ya" dedi. Ensârî;

"Ben bir Sûre[225] okuyordum, onu (yarıda) kesmek istemedim" dedi. [226]

Açıklama

Hadîs-i şerif, insan vücûdundan (ön ve arkanın dışında) çıkan kamn abdesti bozmadığına delildir.

İbn Ömer, İbn Abbâs, îbn Ebî Evfâ, Câbir, Ebû Hureyre, Âişe, îbn Museyyeb, Salim b. Abdülah, Kasım b. Muhammed, Atâ, Mekhûl, Rabîa, Mâlik, Ebû Sevr, Dâvûd ve Şâfıîlerin görüşleri de budur.

Hattâbî; Kanın abdesti bozmayacağı görüşünde olanların bu hadîse dayandıklarım söyledikten sonra: "Bu haberden bu şekilde hüküth çıkarmanın nasıl sahîh olduğunu anlamıyorum. Çünkü kan akıp bedenine bulaştığına göre elbisesine de bulaşmıştır. Elbisesine az da olsa kan bulaşıp bu halde namaz kılan kişinin namazı Şafiîye göre de caiz değildir. Ancak yaradan kan çıkar da bedenine bulaşmazsa o zaman müstesna. Eğer burada durum böyle ise, hayret." demektedir.

Bu görüşte olanlar, ayrıca Dârakutnî'nin Enes'ten rivayet ettiği Rasûlıllah'ın kan aldırıp, sadece kan aldırdığı yeri yıkayarak, abdest almadan namaz kılması rivayeti ile İmam Mâlik'in Muvatta'ındaki: "îbn Abbâs'ın burnu kanardı çıkan kam yıkar, daha sonra kaldığı yerden namazına devam ederdi" şeklindeki rivayetini delil kabul etmişlerdir.

Önden ve arkadan gelen kan ise, Şafiîlere göre abdesti bozar, Mâlikîlere göre kanda idrar veya pislik yoksa abdesti bozmaz.

İçerisinde Hulefâ-i Râşidîn'in de bulunduğu Aşere-i Mübeşşere, Îbn Mes'ûd, Sevbân,. Ebu'd-erdâ, Zeyd b. Sabit, Ebü Mûsâ el-Eş’arî, Sevrî, Evzâî, İshâk ve Hanbelîlerle Hanefîlere göre, insan bedeninin her hangi bir yerinden çıkan kan abdesti bozar.

Ancak, Hanefîlere göre yaradan çıkan kan, yaranın başından kenara dağılmazsa abdest bozulmaz. Bu görüşte olanlar, üzerinde durduğumuz hadîs hakkında şöyle demektedirler:

"Bu hareketin vukuunda Peygamberimiz'in her hangi bir takririnin birlikte olmayışı ve bu durumda sahabenin kendi içtihadına binâen böyle yaptığı ihtimâlinin kuvvetli olması sebebiyle, kanın çıkması ile abdestin bozul-masına dâir diğer hadîslere muarız olduğundan, ikinci grup tarafından tercihe şayan görülmemiştir. Ayrıca sahâbînin, Ensârî'nin üzerindeki kanı görmesi, kanın elbiseye de bulaştığına delâlet etmektedir. Bu da, kanın çok olduğunu göstermekte ve Hattâbî'nin yukarıdaki görüşlerine cevap olarak kanın elbiseye bulaşmayacak kadar az olduğunu söyleyenlerin iddialarım geçersiz kılmaktadır."

Aynî; kan aldırmak hususunda, "bu Hanefîler için bir hüccettir. Çünkü, onlara göre sıkmak suretiyle çıkan kandan dolayı abdest bozulmaz. Abdest çıkartılan değil, çıkan kandan dolayı lâzım gelir" der.

Hattâbî bu görüş hakkında; "O, fukahânın ekserisinin görüşüdür. İki görüşten daha ihtiyatlı olanı budur ve ben de bu görüşteyim"demektedir.

Bu görüş sahipleri Dârakutnî ve Îbn Mâce'nin Hz. Âişe vasıtasıyla rivayet ettikleri şu hadîse dayanmışlardır:

"Kime kusmak, burun kanaması veya mezî isabet ederse (namazdan) ayrılıp, abdest alsın sonra da konuşmadan namazın! bina etsin (kaldığı yerden devam etsin).

Buhârî ve Müslim'in Hz. Âişe'den rivayet ettikleri, Rasûlullah'ın kandan dolayı abdest almaşım emrettiği Fâtıma bint, Ebî Hubey$ hadîsi de, kandan dolayı abdestin bozulacağına delâlet etmektedir.

Aynî, "bu hadîs, ashabın dayandığı delillerin en kuvvetlisi ve en sahihidir" demiştir.

Dârakutnî'nin Temîm ed-Dârf den rivayet ettiği, "Her akan karidan dolayı abdest gerekir" mealindeki hadîs de bu görüşü te'yid etmektedir.

Şafii olan İmâm Nevevî bu hadîsleri teker teker ele alıp tenkid etmiş ve kendi mezhebini takviye etmeye çalışmıştır.

İbn Teymiyye, kandan dolayı abdestin bozulmadığına işaret eden hadîslerdeki kanın bir iki damla gibi az; abdestin bozulduğunu ifâde eden hadîslerdeki kanın ise, çok oluşuna hamlederek hadîsler arasını te'Gfc çalışmıştır. İbn Teymiyye şöyle der; "Sahabeden bir cemaatın az kandan dolayı abdesti terkettikleri doğrudur. RasûluUah'ın kan aldırıp, abdest atmadan namaza durduğuna dâir olan Enes Hadîsi buna hamledilir. (Yukarıda tercemesi verilen) Hz. Âişe Hadîs-i ise, kanın çok oluşuna hamledilir."

Dârakutnî'nin EbÛ Hureyre'den merfû' olarak rivayet ettiği, "bir veya iki damla kandan dolayı abdest(e lüzum) yoktur. Ama akan kan olursa müstesna" şeklindeki hadîs de bu te'vîli te'yid etmektedir. Ancak, bu hadîsin senedinde Muhammed b. Fazl b. Atıyye olduğu için tehkîde uğramıştır.

Kusmuk çıkması hâlinde abdestin bozulup bozulmayacağı hususu ihtilaflıdır. Şafiî ve Mâlikîlere göre, kusmuktan dolayı abdest bozulmaz. Hanbelîlere göre, kay(kusmuk)'ın çoğu abdesti bozar. Hanefîlere göre, kusmuğun ağız dolusu abdesti bozar, daha azı bozmaz.

Yukarıda belirtildiği gibi ön ve arka dışında vücûdun her hangi bir yerinden akan kanın abdesti bozacağı Aşere-i Mübeşşerenin, İbn Mesûd, tbn Abbâs, Sevbân, Ebu'd-Derdâ, Zeyd b. Sabit, Ebû Mûsâ el-Eş'arî ve îbn Ömer gibi sahâbîlerin görüşleri de bu istikâmette olduğundan Hanefîlere göre abdest bozulur.[227]

Bazı Hükümler

1. Ashâb-ı kiram dînin yayılması için cihâd etmişler ve bütün fedakârlıklara göğüs gererek ellerinden gelen gayreti sarfetmişlerdir.

2. Düşmana karşı bütün korunma tedbirleri alınmalıdır. Pu, tevekküle aykırı değildir.

3. Başkan kendisi ve tabîleri için en faydalı olan şeyleri yapmalıdır.

4. Tebaanın, canlanın tehlikeye atma pahasına da olsa başkanın emrine itaat etmeleri gerekir.

5. Kur'ân okumak, basiret sahipleri için en mühim işlerden daha önemli ve haz vericidir, özellikle namaz hâli bu hazzın en iyi şekilde alındığı zamanlardır .Müslümanların böyle bir hazzı tadabilmeleri için kendilerini hazırlamaları gerekir.

6. Müslümanların bir işini üzerine alan kimse, en iyi şekilde vazifesini îfâya çalışmalıdır.

7. Hadîs, Ashâb-ı Kiramın Allah'ı zikre ve Kur'ân okumaya olan düşkünlüğünü ve Kur'ân tilâvetini kesmemek için vücûduna saplanan oka bile ehemmiyet vermediklerini ifâde etmektedir. Burada akla gelen, oradaki sa-hâbînin ilk ok atışta namazı bozup düşmanı defi idi. Çünkü, sahâbî orada nöbette idi ve Peygamber ve ashabını bekliyordu. Asıl olan da budur. Fakat, sahâbînin dîni gayreti ve ok atanın, kendileri orada olduğu müddetçe geçemeyeceğinden emin olmasından dolayı bu yolu seçmemiştir.

8. Vücuttan kan çıkması Şâfiîye göre abdesti bozmaz. Hanefilerce bozulur.

9. Hadis, birden fazla kişilerin, birden fazla görevlerde, verilen görevleri canlan pahasına da olsa bihakkın yapmaya çalışmaları gerektiğini gösterdiği gibi, aksamadığı takdirde görevin nöbetleşe yapabileceğine delildir.[228]

79. Uykudan Dolayı Abdest Almaya Dâir

199....Abdullah b. Ömer (r.a.)'den şöyle demiştir:

"Bir gece, Rasulullah (s.a.) yatsı namazından meşgul edilip (namazı) geciktirdi?[229] O kadar ki, biz mescidde uyuduk. Sonra uyandık, tekrar uyuduk, uyandık tekrar uyuduk. Nihayet Rasulullah bizim yanımıza (mescide) geldi ve "Sizden başka namazı bekleyen kimse yoktur" buyurdu. [230] [231]

Açıklama

Rasulullah (s.a.)'in mescidde kendisini bekleyen sahâbîlere “Sizden başka namazı bekleyen kimse yoktur" buyurması onları teselli içindir. Yani, başkaları namazlarım bırakıp yattılar, siz ise, camide namazı bekliyorsunuz. Bu beklemenin fazileti sadece size vardır başkasına değil,, demektir.

Hadîste ashabın uyuyuş sekilerine veya uyandıktan sonra abdest alıp almadıklarına dâir bir açıklık yoktur.

O halde hadîsten ashabın ya abdestin bozulmayacağı bir şekilde uyuduklarını ya da uyandıktan sonra abdest alıp namazlarını o şekilde kıldıklarını anlayabiliriz.

Uyumanın abdesti bozup bozmadığı hususunda ulemâ arasında görüş ayrılıkları vardır:

1. Ebû Mûsâ el-Eş'arî, Sâid b. el-Müseyyeb, Ebû Miclez, Hamîd b. Abdurrahman, A'rac, Evzâî ve Şiflere göre, her ne suretle olursa olsun uyumak abdesti bozmaz.

"Namaza kalktığınız zaman yüzünüzü yıkayınız..."[232] mealindeki âyeti delil olarak ileri sürüp, "Cenâb-ı Allah abdesti bozan şeyleri lıaber vermiş, bunlar arasında uyumayı saymamıştır" derler.Sünnetten delilleri de EbÛ Hu-reyre'den rivayet edilen, "Abdest ancak ses veya kokudan dolayıdır" hadîsi şerifidir.

Ancak, bu âyet ve hadîsten bunların anladığını anlamak mümkün değildir. Çünkü, âyet-i kerîme abdesti bozan şeylere mahsus değildir. Nitekim âyette abdesti bozan şeylerin tümü sayılmamıştır. Meselâ, idrar zikredilme-miştir. Sünnetten delil gösterdikleri hadîs-i şerif ise, abdesti bozan şeyleri haber vermek için değil, kişinin yellenip yellenmediği hususundaki şühesini defetmek için vârid olmuştur.

2. Hasan el-Basrî, Müzeni, EbÛ Ubeyd, Kasım b. Sellâm, İshâk b. Râhûye ve îbn Mttnzir'e göre, ister oturarak, ister yatarak her türlü uyuma ile abdest bozulur. Bunlar Hz. Muâviye'nin rivayet ettiği şu hadîsi delil kabul etmişlerdir.

Rasûlullah şöyle buyurdu: "Göz, dübüriin bağıdır. Gözler uyuduğa zaman o bağ çözülür." (Dârakutnî).

Sünen-i Ebî Dâvûd'da 203 numarada gelecek olan hadîs de bu görüşün delillerindendir.

Bu "görüşte olanlara, "bu hadîsler zayıftır, sıhhatlerinin farz edilmesi hâlinde mütemekkin olmıyan uyuma şekillerine hamledilirler" diye cevap verilmiştir"

3. Zührî, Rabîa, Evzâî, Mâlik ve Ahmed'den bir rivayete göre uyuma şekline bakılmaksızın çok uyuma abdesti bozar, az uyuma bozmaz.

Bunlar, bundan sonraki Enes Hadîsi'ne dayanırlar. O hadîste Ashabın başlarının öne düştüğünden bahsedilmektedir. O da, az uykuda mevzuu bahs olur.

4. Şafiîlere göre kişi mak'adım yere tam yerleştirmiş vaziyette uyursa abdesti bozulmaz. Aksi halde bozulur. Uyumanın az veya çok, namaz içinde veya namaz dışında olması arasında fark yoktur. Üzerinde durduğumuz hadîs ile 201 ve 202 numarada gelecek olan Enes ve tbn Abbâs hadîsleri, Şafiîlerin delilleri arasındadır. Bu hadîslerdeki uyuma şekli, oturup mak'adı yere yerleştirerek uyumaya hamledilmiştir. Şafiîlere göre uyuklamak suretiyle abdest bozulmaz.

Hanefîlere göre, kişi uzanarak, bir şeye dayanarak veya yaslanarak uyur, dayanıp yaslandığı şey çekildiği takdirde düşecek durumda olursa abdesti bozulur. Çünkü, abdesti bozan şey uyumanın kendisi değil, uyku esnasında abdest bozucu yel veya kokunun zuhur etme ihtimâlinin galip olmasıdır. Nitekim, biraz önce geçtiği gibi, "gözler mak'adm bağıdır" hadîs-i şerîfi de buna işaret etmektedir. Bu durumda âdeten bir şeyler çıkabilir. Âdeten sabit olan bir şey de gerçekten varmış gibi kabul edilir. Bir şeye dayanmak veya yaslanmak da, mak'ad yerden kesildiği için mafsalların irtibatını izâle eder. Bu şekilde de istirahat son haddine varmış sayılır.

Ayakta, bir yere dayanmadan, rükûda, secdede veya oturarak uyumak ' ise abdesti bozmaz. Bu şekildeki uyumanın namaz içinde veya namaz dışında olması arasında fark yoktur. İnsan, yanında konuşulan şeylerin çoğunu işitecek şekilde yatarak da olsa ayaklarsa abdesti bozulmaz. Yanımla konuşulanlara çoğunu İstemeyecek derecede uyuklarsa bozulur.

Hanefîler; îbn Abbas'dan rivayet edilen şu hadîse dayanarak abdestin, namaz içinde uyumaktan bozulmayacağı hükmüne varmışlardır. Şöyle ki: "Îbn Abbâs RasÛlullah'ı secdede iken, horlayıp üfler gibi ses çıkarıncaya kadar uyurken gördü. Rasûlullah kalkıp namaz kıldı. Bunun üzerine "Ya Rasûlullah sen gerçekten uyudun" dedim. "Ancak yatarak uyuyana abdest lâzım getir. Çünkü, uzandığı zaman mafsallar gevşer" buyurdu." (Tirmizî, Ebû Dâyûd, Ahmed b. Hanbel Taberânî, îbn Ebî Şeybe, Dârakutnî) '

Rasûlullah şöyle buyurmuştur: "Oturarak, rükû halinde iken veya secde ederken uyuyana abdest gerekmez. Abdest ancak uzanarak uyuyana lâzımdır. Çünkü, İnsan uzanarak uyuduğu zaman mafsalları gevşer."

HldftyeMe mezhebin görüşüne esas olarak bu hadîs-i şerif verildiği halde, Nasbu'r-râveMe bu hadîsin bu lafızla garîp olduğu, meşhur olanın,

bundan evvel tercemesini verdiğimiz lafızla olduğu kaydedilmiştir.[233]

Bazı Hükümler

1. Az uyumak abdesti bozmaz. (Mezheplerdeki farklı görüşler “Açıklama” kısmında verilmiştir).

2. Uykusu gelen kimsenin yatsıdan önce uyuması caizdir. Ancak, yatsıyı kılmak için uyanamamaktan korkarsa uyumamalıdır.

3. Yatsı namazını gecenin ilk üçte birinden sonraya kadar geciktirmek caizdir.

4. İmam veya Âlim'in halka meşakkat verdiğim zannettiği bir şey yapması halinde cemaatten özür dilemesi ve onların gönüllerini alıcı, onları teselli edici sözler söylemesi meşrudur.

5. (Keyfî olmama kaydıyla) camîde yatmak ve uyumak caizdir.

6. Faziletli ve âlim olan bir imamın arkasında namaz kılmak için beklemenin caiz olduğuna da işaret etmektedir.

200....Enes (r.a.) şöyle haber vermiştir: "Rasûlullah (s.a.)'ın ashabı, yatsı namazını beklerlerdi. Hatta başlan öne eğilir, daha sonra namaz kılarlar abdest almazlardı."[234]

Ebû Dâvûd der ki; Şu'be Katâde'den naklen "Biz Rasûlullah zamanında, (yatsı namazını beklerken) başımız öne düşerdi” ibaresini ilâve etmiştir.

Bu hadîsi tbn Ebî Arûbe de Katâde'den değişik lafızlarla rivayet etmiştir.[235]

Açıklama

Hadîsin zahirinden anlaşıldığına göre, Ashâb-ı Kirâm'm yatsı namazıını beklemeleri nâdir hâdiselerden değil, sık sık tekerrür eden bir haldir. Bu hadîs bundan evvelki hadîsin açıklamasında üçüncü görüş olarak verdiğimiz, "az uyumak abdesti bozmaz, çok uyumak abdesti bozar" diyenlerin dayandıktan hadislerdendir. Orada da işaret edildiği gibi başların göğüs üzerine düşmesi ancak az uyumakta görülen bir hâdisedir. Ancak, bu görüşte olanlar az veya çok uyumanın ölçüsünü tayin etmemişlerdir.

Hadîste açıkça ashabın ne şekilde uyudukları tasrîh edilmediğine göre, Safîlerin dedikleri gibi mak'atlan tam yere yapışmış bir vaziyette veya Haneftlerin dediği gibi hiç bir tarafa dayanmadan veya yaslanmadan da olabilir.

Hattâbî bu hadîsin şerhinde şunları söylemektedir: "Bu hadîsten şu anlaşılmaktadır. Uyumanın kendisi abdesti bozucu değildir. Eğer Öyle olsaydı diğer hadislerde olduğu gibi her hâl ü kârda abdesti bozması, uykunun az veya çok, bilerek veya bilmeyerek olması arasında fark olmaması gerekirdi. Öyleyse uyku sadece badesin vukûunun zannedildiği bir haldir. "Uyuyan, hadesin çıkmasına manî olacak bir vaziyette oturarak ve mafsalları derli toplu bir şekilde uyursa, hadcsten selâmetine ve eski abdestin devamına hükmedilir. Ama böyle olmaz da uzanarak, ayakta, rükû veya secde hâlinde ya da bir kalçası üzerine meylederek uyuyacak olursa badesin çıkıp, abdestin bozulduğuna hükmedilir..."

Hattâbî'nin sözlerinin son tarafı Şafiîlere göredir. Hanefîlere göre ayakta, rükû veya secde halinde abdestin bozulmayacağı bir evvelki hadîste ifâde edilmiştir. Zira bu durum onlarca uyku değildir.[236]

Bazı Hükümler

1. Şuuruna hâkim durumdaki uyuklama abdesti bozmaz.
2. Yatsı namazım beklemek meşrudur.

201....Enes b. Mâlik (r.a)'dan, şöyle demiştir:

Yatsı namazına ikâmet getirilmişti ki bir adam kalkıp, "Ey Allah'ın Rasûlü, benim bir hacetim var" dedi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.) onunla gizlice konuşmaya gitti. O kadar ki, cemaat veya cemaatten bazıları[237] uyukladı. (Oturarak uyudu). Sonra (Rasûlullah) onlara namazı kıldırdı."[238] Râvî (Sabit el-Bunânî) abdest alıp-almamalarından söz etmedi.[239]

Açıklama

Bu hadîsi Buhârî, Ezan; Müslim Tahâre ve Namaz bahislerinde tahric etmişlerdir.Müslim'in tahrîrinde: "uyukladı" yerine ( ) "uyudu" kelimesi

kullanılmış, sonundaki ( ) "abdest almalanndan söz etmedi" ibaresi yer almamıştır.

Hadîs-i şerifin muhtelif rivayetlerinden anlaşıldığına göre Âshâb-ı Kiram yatsı namazım kılmak üzere toplanmışlar, ikâmet getirilmiş, tam bu sırada bir kavmin büyüğü olduğu söylenen bir adam gelerek Efendimizle görüşmek istemiş, o da mescidin bir köşesine çekilerek uzun uzadıya gizli olarak konuşup onu İslâm'a girmesi için ikna etmeye çalışmıştır.

Aynî: "Çelen bu adamın insan suretinde bir melek olup ta Enes'in onu insan zannetmesi de mümkündür" demiştir.

Bu hadis-i şerif de oturarak uyuklamanın abdesti bozmayacağına işaret etmektedir.[240]

Bazı Hükümler

1. Bir kimsenin başka biriyle cemaatın önünde gizlice konuşması caizdir. Yalnız bir tek kışının Ününde gizli konuşmak nehyedilmiştir.

2. Namaz için ikâmet edildikten sonra mühim işlerin konuşulması caizdir. Mühim olmayanların konuşulması ise mekruhtur.

3. İkâmet ile namaz arasında uzun da olsa bir fasıla olursa ikâmetin iadesine lüzum yoktur.

4. Oturanın uyuklaması abdesti bozmaz.

202....İbn Abbâs (r.a)’dan, demiştir ki; Râsulullah (s.a.) secde ediyor, uyuyor, horluyor sonra kalkıp abdest almadan namaz kılıyordu. Kendisine;

"Uyuduğun halde abdest almadan namaz kıldın" dedim. O: "Abdest sadece uzanarak uyuyana lâzımdır" buyurdu,

Osman ve Hennâd, (rivayetlerinde): "Çünkü (insan) uzanarak uyuduğu zaman mafsalları gevşer” ibaresini ilâve ettiler.[241]

Ebû Dâvûd dedi ki;'Abdest yont üzerine uzanana lâzımdır." Sözü münker bir hadîsdir. (Çünkü) onu Katâde'den; Yeztd ed-Dâlânî'den başkası rivayet etmemiştir. Hadîsin baş tarafını tbn Abbâs'tan bir cemaat rivayet etmiş, bu hususta hiçbir şey zikretmemişlerdir. İbn Abbâs (veya Ikrime[242]: "Rasûlullah (secdede iken kendisinden abdest bozacak bir şey

çıkmasından) korunmuştur" dedi. Âişe radjyaltahü anhâ da Rasûlullah'ın, "Benim gözlerim uyur kalbim uyumaz"buyurduğunu nakletti.

Şube şöyle demiştir: "Katâde Ebu'l-Âliye'den dört hadîs işitmiştir. Bunlar;

1. Yûnus b. Mettâ hadîsi,

2. Namaz hakkında îbn Ömer hadîsi,

3. Kadılar üçtür hadîsi,

4. ibnAbbâs'm; "Kendilerine güvenilir kişiler bana bu hadîsi nakletti. Onlardan biri ve en güvenilir olanı Hz. Ömer'dir" diye başlayan hadîsidir.

Ebû Dâvûd devamla şöyle der; Yezîd ed-DâlânVnin hadîsini Ahmedb. HanbeVe sordum. Yezîd'in hadîsini (rivayetini bana) yakıştırmayarak beni azarladı ve "Yezid ed-Dâlânî'ye ne oluyor? (Kendisini de başkalarını da) Katâde'nin ashabı arasına sokuyor?" deyip, onun hadisini önemsemedi.[243]

Açıklama

İbn Abbâs'ın, Efendimize: "Uyuduğun halde abdest almadan namaz kıldın" demesi uyumaktan dolayı abdestin bozulduğunu bildiğini göstermektir. Rasûlullah'ın İbn Abbâs'a cevâbı üslûbu hakîm[244] üzere olmuştur. Çünkü İbn Abbâs Rasûlullah'ın yaptığım sormuştur. Kıyâsa göre Rasûlullah'ın vereceği cevap, "Gözlerim uyuyor, kalbim uyumuyor" şeklinde olacaktı. Fakat Peygamberimiz, ümmete âit hükmü öğretmek için soruya hadîste geçtiği şekilde cevap vermiştir.

Hadîs-i ŞerTin Osman ve Hennâd'ın rivâyetlerindeki ilâvede uzanarak uyumanın niçin abdesti bozduğu beyân edilmiştir. Bundan anlaşıldığına göre, (daha önce de ifâde edildiği gibi) uyumanın kendisi abdesti bozucu değildir. Uyku ancak mafsalların gevşemesine sebeptir. Mafsalların gevşemesi durumunda da yellenmenin vukuu kuvvetle muhtemeldir. Vukuu kuvvetle muhtemel olan şey de olmuş gibidir.[245]

Bazı Hükümler

1. Bir kimse bir şey görüp de doğru olmadığını zannederse, agJım araştırmalı, işin hakîkatma ermelidir.[246]

2. Yanı yere koyup uzanarak uyumak abdesti bozar.Secdede uyumak bozmaz.(Bu hadis Hanefilerin delillerindendir.)

3. Namaz içerisinde rükû ve sücudda uyuklayan kişi, namazına devam edebilir, abdest almasına gerek yoktur.

203....Hz. Ali (r.a.) den, Rasülullah'ın (s.a.) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir; "Dübürün bağı gözlerdir. Kim uyursa abdest alsın."[247] [248]

Açıklama

Vikâ: Kese, tulum gibi şeylerin ağzına bağlanan iptir.Hadîs-i şerifte "gözler" uyanıklıktan kinaye olarak kullanılmış ve bağa benzetilmiştir. Nasıl tulum veya kesenin bağı içindekilerin çıkmasına mâni ise, uyanıklık da istenilmeden badesin çıkmasına manîdir. İnsan uyanık olduğu müddetçe mak'adı bağlanmış gibidir. Veya en azından kendi kontrolündedir. Şuûru dışında oradan hiçbir şey çıkmaz. Uyuduğunda bağı çözülür. Bundan dolayı, uyku abdesti bozucudur.

İster az, ister çok ve her ne suretle olursa olsun uyku, abdesti bozar diyenler[249] bu hadîs-i şerife dayanmışlardır.Ancak,bu hadîsin zayıf olduğu söylenmiştir. Aynî der ki;

"Bu hadîs iki yönden malûldür:

1. Bakıyye, hakkında tenkidler bulunan biridir.

2. İnkıta' (kesiklik).

"Hadîsin sahih olduğu farz edilirse, uyumanın az ve mütemekkin bir halde olduğuna hamledilir.

"Bu hadîse dayanarak uykunun, bizzat kendisinin hades olduğunu söyleyenlerin sözleri de, hafif uykunun ve secde hâlinde uyumanın abdesti bozmadığım ifâde eden hadislerle reddedilmiştir."[250]

Bazı Hükümler

1. Peygamber (s.a.) ümmetinin dîni işlerde neye muhtaç olacağını bıhr ve bunları çekinmeden anlatırdı. Bu da dînî konularda lüzumlu olan her şeyin çekinmeden anlatılması gerektiğine işaret eder.

2. Uyumak abdesti bozar. Konu ile ilgili tafsîlat 199. hadîsin açıklamasında verilmiştir.[251]

80. (Ayağıyla) Necasete Basan Kimsenin Abdest Alıp Almayacağı[252]

204....Abdullah (b. Mes'ûd) (r.a.) şöyle demiştir:

"Biz (Rasûlullah'la beraber olur) pisliğe basmaktan dolayı abdest almazdık. (Secdede) saçın ve elbisenin yere değmesine de manî olmazdık." [253]

Ebû Dâvûd şöyle demiştir; İbrahim b. Ebî Muâviye hadîsinde, "A 'rneşten o da Şakîk'den o da Mesruk'tan (vasıtalı olarak)" veya, "Şakîk el-Â'meş'den(aralarwda vâsıta olmadan)Mesruk'tan Abdullah (b. mes'ûd) şöyle dedi... diye haber verdi." dedi.

Hennâdda; "(Mesruk'tan veyaA'meş, Ebû Muâviye'ye) Şaktk'den haber verdi ki Abdlulah (b. Mes'ûd) şöyle demiştir..." dedi.[254]

Açıklama

Bu hadîs-i şerifin Hâkim tarafından rivayeti, "Biz Rasûlullah'la bir|ikte namaz kılar pisliğe basmaktan dolayı abdest almazdık" şeklindedir. Buradaki ( )ibaresinin "Abdest almazdık" anlamında şer'î manâsında mı yoksa "Ayağımızı yıkamazdık" anlamına lügavî manâsında mı kullanıldığı âlimler arasında ihtilâf konusu olmuştur.

Hattâbî, Kelimeyi "abdest almazdık*' manâsına alarak, "Bununla, ayaklarına pislik bulaştığında abdesti yenilemediklerini kasdetmiştir. Ayaklarını yıkamadıklarını, pislikten temizlemediklerini değil" demiştir.

İrâkı de şöyle der; "Buradaki vudû'un temizleme anlamına lügavî manâsına kullanılmış olması muhtemeldir. Buna göre mânâ: Onlar çamur gibi şeylere basmaktan dolayı ayaklarını yıkamazlar, çamurun aslının temiz oluşuna binâen onun üzerinde yürürlerdi, şeklinde olur."

Ancak Hâkim'in rivayetinde pisliğe bastıktan sonra namaz kıldıkları ifâde edildiğine göre Hattâbî'nin söylediğinin daha sahih olması uygun görünmektedir.

Beyhâkî, daha değişik bir anlayışla buradaki necasetin kuru necaset olduğunu ve Ashabın buna basmaktan dolayı ayaklarım yıkamadıklarını ifâde etmiştir.

Tirmizî, bu konuda şöyle der: "Bu, ehl-i ilimden bir çoklarının görüşüdür. İnsan, pis bir yere bastığı zaman ayağım yıkaması gerekmez, ancak pislik yaşsa yıkaması lâzımdır, dediler."

Abdullah b. Mes'ûd hadîsin son tarafında saçlarını ve elbiselerini yerden sakınmadıklarını da ilâve etmiştir.

Hattâbî, bu konu ile alâkalı olarak da şunları kaydetmektedir: "Bunun manâsı şudur: Namaz kıldığımızda onların tozlanmaması için topraktan korumazdık. Bilakis onları yere değecek biçimde sahverirdik. Onlar da azalarla birlikte secde ederlerdi. Ancak saçların temiz olan yerlere dökülmesi halinde buna manî olunmaz."[255]

Bazı Hükümler

1. Necasete basmaktan dolayı abdest bozulmaz. Buna muhalif olan hiçbir alim yoktur.

2. Namazda iken elbise veya saçlar tozlanmasın ya da kırışmasın diye toplamak doğru değildir.[256]

81. Namazda İken Abdestî Bozulan Kişi(Nin Ne Yapması Gerektiği?)

205....Ali b. Talk (r.a.) Rasûlullah'ın şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Sizden biri namazda iken sessizce yellenirse (namazdan) ayrılıp abdest alsın ve namazı iade etsin."[257] [258]

Açıklama

Hadis-i şerifdeki namazın iadesine dâir olan emir, yellenme kasten oıursa vücûba, hatâen olursa istihbâba hamledilir. Yani yellenme olayı iradesiyle olursa bu namaz içindeki müslümana ve ibadet âdâbına aykırı bir davranıştır. Şayet vâki olursa abdest alıp namazını iade etmesi gerekir, irâde

dışı olduğu takdirde en yakın yerden abdest alıp namaza kaldığı yerden devam edebilir. Ancak, namazı yeniden kılması daha evlâdır ve müstehaptır.

Malikî, Şafiî ve Hanbelîlere göre; Namazda iken abdesti bozulan kişinin namazı bozulur. Namazına yeniden başlaması îcâb eder, yaptıklarının üzerine bina edemez.

Hanefilere göre: Namazda irâdesi dışında abdesti bozulan kişi namazına yeniden başlamadan, yaptıkları üzerine bina edebilir. Tafsilâtı fıkıh kitaplarında beyan edilen bu mes'elenin özeti şudur:

Namaz içinde iken abdestin irâde dışı, istenmeden bozulmasına "Sebk i Hades", bile bile isteyerek bozulmasına "Hades-i Amd" denilir.

Namazı bıraktığı yerden başlayıp devam etmeye "Bina", yeni baştan kılmaya "îsti'nâff" tâbirleri kullanılır.

Sebk-i hades suretinde bina caizdir. Namazda iken, istemeyerek abdesti bozulan kişi, hiç konuşmadan gidip en yakın sudan abdest alarak veya (şartlan mevut ise) teyemmüm ederek gelir, namazım bıraktığı yerden başlayıp, abdestinin bozulduğu rüknü iade ederek tamamlar.

Hanefîler: "Namaza devam edebilir" şeklindeki görüşlerinde; "Namazda kendisinden ay veya mezî ge.en veya burnu kanayan kimse, gitsin abdest alsın ve konuşmadıkça namazını bina etsin" hadîs-i şerifine dayanmışlardır. Bu hadîse mürsel diye itiraz edilmiştir.

İbn Nüceym: "Bu hadîsin mürsel olarak sıhhatinde niza yoktur. O da bizce ve ehli ilmin ekserisince hüccettir" demektedir.

Hanefîler; hadisi açıklama kısmında ifâde edildiği biçimde te'vil etmişlerdir.

Binanın cevazı; Hz. Âişe, tbn Abbâs, Hz. Ebü Bekir, Hz. Ömer, Hz. AH, İbn Ömer, İbn Mes'ud, Selmân-ı Fârisî gibi büyük sahâbîlerle, Alkame, Tavus, Salim b. Abdillah, Saîd b. Cübeyr, Şa'bî, İbrahim en-Nehâ'ı, Atâ, Mekhûl ve Sâid b. Müseyyeb gibi tabiîlerden de rivayet edilmiştir.

Bu hadisten insandan her hangi bir şeyin çıkması abdesti bozar ve namazdan çıkmayı gerektirir, hükmü çıkarılmıştır.[259]

82. Mezînin Hükmü

206....Uz. Ali (r.a.) şöyle demiştir: "Ben mezîsi çok gelen biriydim.[260] (fylenîye kıyas ederek) yıkanmaya başladım. Öyle ki sırtım çatladı. Bunun üzerine durumu Rasûlullah (s.a.) anlattım. Veya: anlatıldı.[261]Rasûlullah;

"Böyle yapma, mezîyi gördüğünde, tenasül organım yıka ve namaz için abdest aldığın gibi abdest al. Menî çıkdığında ise, yıkan" buyurdu.[262] [263]

Açıklama

Mezi bevaza Çalan ve yapışkan bir sıvıdır. Oynaşma veya öpüşme anında erkekten de kadından da gelebilir. Bazan çıktığı fark edilemez.

Üzerinde durduğumuz hadisten, mezîden dolayı guslün gerekmediği, guslü gerekli kılan şeyin menî olduğu anlaşılmaktadır. Bu, mezhepler arasında ittifak edilen bir noktadır.

Ancak, meri geldiğinde yıkanacak mahal, mezînin teiniz mi pis mi olduğu gibi mes'elelerde ulemâ arasında hayli görüş ayrılıkları vardır.

Şimdi bunları kısaca açıklayalım;

Rasûlullah'ın: "tenasül organını yıka" sözünü zahirine bakarak Mâli-kîler, zekerin tamamının yıkanmasının şart olduğu görüşüne varmışlardır.

Ahmed b. Han bel'den iki görüş nakledilmiştir. Bunlardan biri Malikîlerin dediği gibidir. Diğerine göre ise, zekerin hayalarla birlikte yıkanmasıdır. İleride gelecek olan İbn Sa'd Hadîs’i de Hanbelîlerin bu görüşünü takviye eder görünmektedir. Fakat îmam Nevevî o hadîsin, mezînin hayalara da bulaşması hâline hamledilmesi gerektiğini veya yıkanmasının mendup olduğunu işaret ettiği görüşündedir.

Mâlikîlere göre, zekeri yıkamak teabbüdî olduğu için, niyet de şarttır. Hanefî ve Şafiîlere göre, necaset mahallinin yıkanması kâfidir.

Nevevî, bunun, Cumhurun mezhebi olduğunu söylemektedir. Çünkü, yıkamayı gerektiren şey, çıkan şeydir, bu da çıkanın mahalline mahsus olur.

Tahâvî'nin Şerhu Meâni'l-Âsâr'ın da Saîd b. Cübeyr'den rivayet ettiği "İnsan mezî çıkardığı zaman haşefeyi yıkar ve abdest alır" sözü de bu görüşü te'yid etmektedir.

Bu hadîs-i şerîf ayrıca meninin çıkmasından dolayı guslün farz olduğuna delâlet etmektedir. Ancak meninin temiz olup olmadığı hususunda da ihtilâf edilmiştir.

Şafiîlere ve Hanbefflerin meşhur olangörüşüne göre,menî temizdir .Bu görüş, ashabtan Ali b. Ebî Tâlib Sa'd b. Ebî Vakkâs, Ibn Ömer ve Âişe (radıyallahü anhüm)den de rivayet edilmiştir.

Hanefî ve Mâlikîlere göre, menî pistir. Ancak Hanefîlere göre, yaşı sadece yıkamakla temizlendiği halde, kurusu ovalamakla da temizlenebilir. Ancak bu durumun, idrarından sonra su ile temizlenmesi şartına bağlı olduğunu, fukahâ ayrıca beyan etmektedirler. Mâlikîlere göre ise, hem yaşının hem de kurusunun yıkanması lâzımdır.

Meninin temiz olduğuna hükmedenler, meninin ovalamakla temizlene-bileceğine dâir olan hadîslere; pis olduğuna hükmedenler de yıkanmasının lüzumuna işaret eden hadîslere dayanmaktadırlar. Hafız îbn Hacer el-Askalânî, Fethu'l-Bârîde, bu hadîsler arasında ihtilâf olmadığını söyler.

Hafız, "yıkamayı istihbâba hamledersek, Şafiî ve Ahmed'in dediği gibi menînin temiz olduğuna, yıkamayı yaş olan menîye, ovalamayı da kuru olanına hamledersek Hanefîlerin dediği gibi menînin pis olduğuna hükmedilir. Birinci görüş tercîhe şayandır..." demektedir.

Yine Buhârî sarihlerinden Aynî, Askalânî'nin bu sözleri Hattâbî'den, değiştirerek aldığını ve bununla Hanefîlerin görüşünü çürütmek istediğini söyledikten sonra, uzun uzun tenkit etmiş ve Hanelileri haklı çıkartarak, Askalânî'nin tercîhe şayan dediği görüşün, tercîhe şayan olma bir tarafa, sahih bile olmadığını söylemiştir. Aynî, bu tenkitlerini yaparken İslâm'ın genel prensiplerini ve Usûl-ü Fıkıh kaidelerini esas almıştır. Burada bu tenkitlerin zikrine lüzum görmedik.

Görüldüğü gibi bu meseleyi Hz. Ali'nin doğrudan doğruya Hz. Peygamber'e sorduğu, Tirmizî ve Tahâvî tarafından desteklenmiş, Nesâî ve Abdurrezzâk'm rivayetlerine göre ise, Hz. Ali'nin bu soruyu; Hz. Ammâr ve Mik-dâd vasıtalarıyla sordurduğu beyan edilmektedir. Buhârî'nin bir rivayetine göre ise, Hz. Ali Rasûlullah'ın kerimesi ile evli olması münasebetiyle, "Bu soruyu sordurdum" dediği de bu görüşü desdeklemektedir. Fukahâ da bu meseleyi bu şekilde izah etmektedirler. İbn Hıbbân ise, Hz. Ali'nin bu meselenin Rasûlullah'a sorulmasını istemesine rağmen kendisinin de sormuş olabileceği şeklinde rivayetleri cem etmiştir. [264]

Bazı Hükümler

1. Mezînin gelmesi guslü gerektirmez, bundan olayı ancak abdest almak icap eder.

2. Mezî pistir.

3. Meninin gelmesi guslü icâbettirir.

207....Mikdâd b. Esved (r.a.)'den, demiştir ki;

Ali b. Ebi Tâlib (r.a.); "Benim nikâhımda kızı var, onun için kendim sormaktan utanıyorum" (diyerek) Mikdâd'a (râvinin kendisine) karısına yaklaşıp (oynaşıp) ta mezî gelen kimseye ne lâzım geldiğini Rasûlullah aleyhisselâmdan soruvermesini istedi. Mikdâd şöyle devam etti:

"Rasûlullah'a bunu sordum; "Sizlerden biri bu durumla karşılaşırsa tenasül organını yıkasın ve namaz için abdest aldığı gibi abdest alsın" buyurdu."[265] [266]

Açıklama

Bu hadîs de aşağı yukarı evvelki hadîsin aynısıdır. Sadece, onda soruyu Hz. Ali'nin kendisi sormuş, bunda ise Mikdâd'a sordurmuştur. Tafsilât için evvelki hadîsin şerhine müracaat edilebilir.[267]

Bazı Hükümler

1. Kişinin, karısının yakınlarıyla, örfen utanılacak meselelerde direkt olarak konuşmaması, konuşulması gereken meseleleri muaşeret kaidelerine göre, vâsıta ile halletmesi uygun olur.

2. Mezîden dolayı gusül değil, abdest gerekir.

3. Soru sormakta, fetva istemekte vekil tâyin etmek caizdir..

4. Vasıtalı da olsa, insan dînî hükümlerden bilmediklerini bilene sormalıdır.

5. Sorulan kişi meseleyi biliyorsa, cevap vermekten çekinmemelidir.

2O8....Urve'den, rivayet edilmiştir.Urve;

"Ali b. Ebi Tâlib Mikdâd'a şöyle dedi;' diyerek (bir önceki) Süleyman b. Yesâr'ın rivâyetindekilerin benzerini zikretti. Sonra Urve dedi ki; Mikdâd,

Rasülullah'a sordu, (s.a.) da; "Zekerini ve hayalarını yıkasın." Buyurdu.[268]

Ebû Dâvûd dedi ki; Bu hadîsi Sevrt ve bir cemaat, Hişâm babası Mikdâd ve Hz. Ali senediyle Rasûlullah'tan rivayet etmiştir.[269]

Açıklama

Hadîs-i şerif, Urve, Hz. Ali iüe Mikdâd arasında geçen bir konuşmayı haber vermektedir. Aslında Urve bu konuşma ânında onların yanında değildi. Hâdiseyi Ali b. Ebi Tâlib veya Mikdâd'dan duymuş olması muhtemeldir.

Bazı nüshalarda ,Ebû Davud'un ilâvesindeki;"Mikdâd'dan" ibaresi mevcut değildir. Doğrusu da böyle olması gerekmektedir. Çünkü, Mikdâd, hadîsi bizzat Rasûlullah'dan duymuştur. Buna göre Hz. Ali'den rivayet etmesine lüzum yoktur.

Hadîsdeki: "Zekerini ve hayalarım yıkasın." ifâdeleri emir olması sebebiyle Ahmed b. Hanbel ve bazı fukahâya göre vücûb ifâde eder. Yani hem zekerin hem de hayaların yıkanması gerekir.

Cumhûr-u ulemâya göre hayaların da zekerle birlikte yıkanması menduptur. Ancak, hayalara da bir şey bulaştığı takdirde yıkanması vaciptir.

Hattâbî de, "Hayaların soğuk su ile yıkanması hakkındaki emir, şehveti kırması, mezîyi azaltması ve tıbben faydalı olduğu içindir" demektedir.

Hadîsten Mezî sebebiyle hayaların ve zekerin yıkanmasının gerektiği hükmü çıkarılabilir.

2O9....Urve, Ali b. EbîTâlib'in "Mikdâd'adedimki..." diye başlayan hadisini yukarıda geçtiği şekilde nakletti.

Ebû Dâvûd dedi ki; Bu hadîsi, Mufaddal b. Fedâte, Sevrî ve İbn Uyeyne Hişâm’dan, Hişâm babasından, o da Ali b. Ebî Talib'den rivayet etti.

Ayrıca, îbn İshâk da Hişâm b. Urve'den, Hişâm babasından, o Mikdâd'dan, Mikdâd da Rasûlullah (s.a.) den rivayet etmiş fakat "Hayalarını" sözünü zikretmemiştir.[270]

Açıklama

Bu hadîsin açıklaması evvelki hadîslerde geçmiştir.

210....Sehl b.Huneyf[271] (r.a)'den, şöyle demiştir: Mezîden dolayı zorluk çekmekte ve sık sık yıkanmaktaydım. Durumumu Rasûlullah (s.a.)'a arzettim. "Mezîden dolayı sadece abdest alman kâfidir" buyurdu. Bunun üzerine: "Yâ Rasûlullah, elbiseme bulaşan mezî ne olacak?" dedim. "Bir avuç su alıp, bu suyu elbisenden mczînin bulaştığını gördüğün yere serpmen (yıkaman) kâfidir" buyurdu.[272] [273]

Açıklama

Her ne kadar bu hadis-i şerifte yalnız mezî'den bahsedilmiş ise de bu konu ile yakından ilgili olan, aşağıdaki hususları beyân etmeyi uygun bulduk.

Erkeklerden çıkan maddeler dörde ayrılır, **a.** İdrar, **b.** Vedî, **c.** Mezî, **d.** Meni.

İdrarın, ittifakla hükmü necistir. Affedilen mikdârı aştığı takdirde yıkanması şarttır.

Vedî; İdrar akabinde çıkan yapışkan bir maddedir. Bu da idrar gibi necistir. Abdestten başka bir şey gerektirmez.

Meni; Şehvetten dolayı akan sıvıdır. Her halükârda guslü gerektirir. Ancak, meninin necis olup olmadığında fukahâ ihtilaf etmiştir.

Hanefîlere göre necistir. Yaşının muhakkak yıkanması, kurumuş olanın (eğer idrardan sonra su ile yıkanmış ise) ovalamakla temizleneceği hadis-Uerde mevcuttur.

Tirmizî, elbiseye bulaşan mezî hakkında ulemânın ihtilaf ettiklerini söyledikten sonra bu ihtilaftan şöylece sıralar;

1. Şafiî ve îshâk mezînin ancak yıkanmakla temizlenebileceği görüşündedir.

2. Bazıları mezî bulaşan yere su serpmekle temizleneceğini söylerler.

3. Ahmed: "Su serpmekle temizleneceğini umarım" demektedir.

Nevevî: "Hadîs-i Şerîf deki ("serpmek" diye terceme ettiğimiz) ( ) kelimesi hem "yıkamak" hem de "su serpmek" manâsına geldiği için burada muradın yıkamak olduğunu söyler. Bu da cumhurun görüşüdür. Başka bir hadîs, mezîden dolayı "avret yerini yıka" şeklinde vârid olduğuna göre, burada da yıkamak manâsında olacağı açığa çıkmış olur" demektedir.

Şevkânî ise, "Esrem' in rivayetinde ( ) "Onun üzerine dök" şeklinde sabittir. Ayrıca din kolaylığı emrettiğine göre burada bu kelimenin serpmek manasında olduğu açıktır" dedikten sonra, mezînin bulaştığı yere su serpmenin yeterli olacağını söylemektedir.

îdrârı yıkamak hususunda ne kadar titiz davranıldığı bilinmektedir. İdrara mülhak olan şeylerin de onun hükmünü alması gerekir. Dolayısıyla Şevkânfnin dediği gibi kolaylık mülâhazası pek görünmemektedir.

Zaten, Cumhurun görüşü yukarıda ifâde edildiği gibi mezî bulaşan yerin yıkanması gerektiği şeklindedir.[274]

Bazı Hükümler

1. lnsan bilmediklerini bilene sormalıdır.
2. Sorulan kişi cevap vermekten çekinmemelidir.
3. Mezî, guslü îcap ettirmez, abdesti gerektirir.

211....Abdullah b. Sa'd el-Ensâri[275] şöyle demiştir; Rasûlullah (s.a.)'e, guslü îcap ettiren şeylerden ve sudan sonra gelen sudan sordum da,o da;" (Sudan sonra gelen su için) o mezîdir ve her erkek mezî çıkarır. Bundan dolayı fercini ve hayalarım yıkarsın, namaz için aldığın abdest gibi abdest alırsın" buyurdu.[276] [277]

Açıklama

"Sudan sonra gelen su" tâbiri mezîye işarettir. Çünkü, mezî çıkmaya başladıktan sonra kesilmeden bir müddet devam eder. Böylece sudan sonra su gelme hâli olur. Menî ise böyle değildir. Menî, fışkırdıktan sonra kesilir, bir müddet sonra tekrar gelir. Şevkânî, bundan maksadın idrardan sonra gelen su olduğunu söylemiştir. Fakat bu, hadîsin devamına uygun düşmemektedir. Çünkü, idrardan sonra gelen suya mezî değil vedî denilir ve daha çok olabilir.

Bu hadîs-i şerif mezî çıkması halinde tenasül organıyla birlikte hayaların da yıkanması gerektiğini söyleyen Hanbelîlerin görüşünü te'yid eder. 206. hadîsin açıklamasında da temas edildiği gibi Nevevî hayaların yıkanmasının, mezînin hayalara da bulaşması halinde bağlamaktadır.[278]

Bazı Hükümler

1. Mezîden dolayı tenasül organıyla birlikte hayalar da yıkanmalıdır.
2. Mezî guslü gerektirmez, yalnız abdesti bozar.
3. İnsanlar dinlerine âit hükümleri öğrenmek için bilenlere sormalıdırlar.
4. Cevap veren, duruma göre, sorulandan başka şeyler de söylenebilir.

212....Haram b. Hakîm, amcası (Abdullah b. Sa'd)dan rivayet etti ki; Abdullah, Rasûlullah (s.a.)'e, "Hayızlı iken karımdan bana neler helâl olur?" diye sordu. Rasûlullah (s.a.); "Sana, peştemalîn üstü helâldir" buyurdu.[279]

(Hadisin ravisi Hârûn b. Muhammed veya Heysem b. Humeyd) hayızlı ile yemek yenebileceğini ekledi ve bu hadîsi zikretti.[280]

Açıklama

İlk bakışta bu hadîsin bâb başlığı ("terceme") ile hiçbir alâkası görünmemektedir. Nitekim, bazı nüshalarda bu ve bundan sonraki hadîs "Hayızlı kadınla mübaşeret ve onunla beraber yemek" adındaki bir bâb'ta yer almaktadır. Ancak nüshaların çoğunda üzerinde durduğumuz "Mezînin hükmü" başlığı altında yer almıştır.

Buna göre, hadîsin başlıkla ilgisi Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde aynı râvîden naklettiği Ensârî, Rasûluilah'a; Guslü gerektiren sudan sonra suyun hükmünden, evinde ve mescitte namaz kılmadan ve hayızlı kadınla yemek yemenin hükmünden sordu; Rasûlullah da;

"Allah hakkın söylenmesinden haya etmez. Ben şöyle şöyle yaptığımda namaz için aldığım abdest gibi abdest alırım, fercimi yıkarım, (diyerek guslün yapılışını beyan etti.)Sudan sonra suyun hükmüne gelince o mezîdir. Her erkek mezî çıkarır. Bundan dolayı fercimi yıkar ve abdest alırım. Mescit ve evde namaz kılma meselesi ise, evimin mescide ne kadar yakın olduğunu biliyorsun. (Buna rağmen) farz namazın dışında kalanları mescitte kılmaktan çok, evimde kılmayı seviyorum. Hayızlı ile yemek yeme işi ise, ben onlarla beraber yemek yiyorum."

Esas metinde bildirilen hadîsten bu hadîs kasdediliyor ise, bir önceki hadisten daha geniş olarak verilen bu hadîs mevzûmuzu ilgilendirir ve

tamamı İçindedir. Ancak, Ebû Dâvud şerhlerinden Menhei'in açıklamaları gözönüne alınırsa ve bununla Tirmizî'nin: "Hayızlı kadınla yemek yenip yenmeyeceğini" sordum da, Peygamberimiz;

"Onunla yemek ye! buyurdu" hadîsi kasdediîiyorsa, MezS Babı ile ilgisi olmadığı ortaya çıkar. Nitekim, Menhel müellifinin yukarıdaki hadîsle sonraki hadîsi ayrı bir babda zikretmesi, bunu göstermektedir. .Zîra, 213'üncü hadîs sadece bu konu ile ilgilidir.[281]

Bazı Hükümler

1. Havız halinde hanımının göbeğinden yukarısından faydalanmak, onunla beraber yemek yemek caizdir.

2. Dînî meselelerde, utanılacak cinsten de olsa bilinmeyen hususların sorulması teşvik edilmelidir.

3. Evde nafile kılmak, camide kılmaktan daha efdaldir.

4. Mezînin ancak, ferci yıkama ve abdest almayı gerektirir; mezi necistir.

213....Muâz b. Cebel (r.a)'den, şöyle demiştir;

Rasûlullah (s.a.)'e; "Karısı hayızlı iken, erkeğin ondan faydalanması helâl olan yerini" sordum; "Peştamalın üstüdür, ama ondan da sakınmak efdaldir'* buyurdu.[282]

Ebû Dâvûd; "Bu hadîs kuvvetli değildir" demiştir.[283]

Açıklama

Bu mevzu ile ilgili geniş bilgi, 103. Bâb 258. hadîste verilecektir.[284]

83. İnzalsiz Cima'ın Hükmü

214....Übeyy b. Ka'b [285] şöyle haber vermiştir;

"Rasûlullah (s.a.) İslâm'ın ilk yıllarında elbisenin azlığından dolayı inzâlsiz cima neticesinde insanlara yıkanmamayı bir ruhsat kıldı. Daha sonra ise guslü emretti. Ruhastı kaldırdı."[286]

Ebû Dâvud şöyle der; Übeyy, bununla; "Sudan dolayı suyu" kasdetmiştir. (Bu da meninin gelmesinden dolayı guslün gerektiğini ifâde etmektedir.)[287]

Açıklama

Übeyy (r.a.)'in haberinden anlaşıldığına göre, İslâm'ın ilk devirlerinde, müslümanlar fakir, elbiseleri az olduğu için, sık sık yıkanmaktan dolayı bir zarara uğramamaları bakımından, menî gelmediği müddetçe cinsi temastan dolayı bir ruhsat ve kolaylık olarak gusül emredilmemişti. Bazı rivayetlerde ( ) "Elbiseler" kelimesinin yerine ( ) "Sebat" sözü kullanılmıştır. Buna göre, müslümanlar henüz İslâm'a yeni girdikleri için dînî emirlere olan sebatları azdı. Bu yüzden kendilerini İslâm'a ısındırmak ve kolaylık göstermek bakımından menî gelmeyen temastan dolayı gusül gerekmiyordu; anlamı çıkar.

İhtimal ki Übeyy, sonraları bu meselenin konuşulup, o şekilde fetva verildiğini duymuş ve onun İslâm'ın ilk zamanlarına mahsus bir ruhsat olduğunu,şimdi ise hükmün değişip menî gelmese bile sünnet mahallerinin birbirine temasından dolayı guslün vacip olduğunu anlatmak istemiştir.

Hadîs, ister menî gelsin, ister gelmesin mutlak manada cinsi temasın, guslü gerektirdiğine işaret etmektedir. Ancak ulemâ bu meselede ihtilâf etmiştir.

Ebû Eyyûb el-Ensârî, Ebsû Sâ'ıd el-Hudrî, İbn Mes'ûd, Sa'd b, Ebî Vakkâs, Übeyy b. Kâ'b, Râfî b. Hadîc, Zeyd b. Hâlid, Atâ b. Ebî Rebâh, Ebû Seleme, Süleyman el-A'meş ve Zahirîlere göre, menî gelmeden, cinsî münâsebet guslü gerektirmez. Bunlar Müslim'in, Ebû Sa'îd el-Hudrî'den, Buhârî'nin, Hâlid el-Cühenî'den ve Tahâvî'nin Ebû Hureyre'den rivayet ettikleri hadîslere istinad etmişlerdir ki,bu hadisler guslün ancak menî gelmesinden dolayı farz olduğuna işaret etmektedirler.

Nevevî, Müslim Şerhi'nde, "bilmiş ol ki, bugün müslümanlar, menî gelmese bile, mücerret temasdan dolayı guslün farz olduğunda ittifak etmişlerdir. Ashaptan bazıları, menî olmadan guslün farz olmadığı görüşünde idiler. Onlardan bir kısmı görüşlerinden döndü ve icmâ meydana geldi..." demektedir.

Cumhur, biraz sonra gelecek olan 216. hadîs ile, Buhârî ve Müslim'in Ebû Hureyre'den, Müslim'in Hz. Âişe'den ve Tahâvî'nin Ebû Sâlih'den rivayet ettikleri ve "menî gelmese bile temastan dolayı guslün farz olduğunu"

ifade eden hadîslere dayanmışlardır. Bunlar, evvelki hadîslerin guslü emreden hadislerle neshedildiğini söylemektedirler.

İbn Abbâs, Guslün şart olmasını meninin gelmesine bağlamanın ihtilâmla ilgili olduğunu söyler.

Subülü's-Selâm'da bu konuda şunlar söylenmektedir; "Hadîs-i şerif nesh hususunda açıktır. Nesh olmasa bile bu hadîs ( ) "Su sudandır" hadîsine tercih edilir. Çünkü, bu "mantûk" öbürü "mefhûm" dur.

"Usül-ü fıkıhta, mantûk mefhûm üzerine tercih edilir. Âyet-i kerîme de bu mantûk'u desteklemektedir. Mâide Sûresinin 6. ayetinde ( ) "Cünup olursanız tertemiz paklanınız" buyuruluyor. İmam Şafiî der ki; "Arap dili, cenabet kelimesinin hakîkat olarak cinsî münâsebet mânâsına gelmesini gerektirir, isterse, menî çıkmasın. Çünkü, birisine, filanca falan kadından cünup oldu deseler, meni inmese bile hemen, o kadın ile cinsî münâsebette bulunduğunu anlar. Bu suretle sadece içeriye girmenin guslü icâp etmesi babında kitab ile Sünnet birbirini desteklemiş oluyor.”[288] [289]

Bazı Hükümler

1. Sünnet mahallî girdikten sonra, menî gelmese bile gusul farzdır.

2. Guslün, meninin gelmesine bağlı olduğu hükmü İslâm'ın ilk dönemlerine mahsustu, sonradan nesh edildi.

3. Şer'î hükümlerin bazıları bazılarını nesh eder.

4. Sünnetin Sünnetle neshi caizdir.

215....Sehl b.Sa'd (r.a.) Übeyy b. Kâ'b (r.a.)'ın kendisine şöyle dediğini haber verdi: "Suyun sudan (guslün meniden) olduğuna dâir sahâbîlerin verdiği fetva, İslâm'ın ilk günlerinde Rasûlullah'ın tanıdığı bir ruhsattı. Rasûlullah, sonraları (menî gelmese bile temastan dolayı) yıkanmayı emretti."[290] [291]

Açıklama

Bu Hadîs-i şerif de bir evvelki hadîsin hemen hemen aynısıdır. Ancak, bu hadîs-i şerîf de evvelkinden farklı olarak, ruhsatın niçin verildiği tâyin edilmemiş, fazla olarak da Ashâb-ı Kirâm'dan bazılannın o ruhsata uygun olarak fetva verdikleri kaydedilmiştir. Menî gelmediği takdirde guslün îcâp etmediğine dâir fetva veren sanayilerin isimleri önceki hadîste belirtilmiştir. Mes'ele hakkında tafsilât için o hadîsin şerhine müracaat edilmelidir.

216....Ebû Hureyre (r.a.) Rasûlullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir; "Erkek, kadının dört dalı (kollan ve bacakları) arasına oturur, (erkek) sünnet mahallini, (kadının) sünnet mahalline bitiştirirse (inzal vuku bulsun, bulmasın) gusül vacip olur."[292] [293]

Açıklama

Hadîste geçen "Şu'ab" kelimesi "Şu'be"kelimesinin çoğuludur. İbnu'l-Esîrln bildirdiğine göre; herşeyin bir kısmı ve parçası demektir. Buradaki "Şu'be"den ne kasdedildiği ulemâ arasında ihtilaflıdır. Bazılarına göre bunlar» kollarla bacaklardır. Nitekim, "Şuab" kelimesi "Misbâh" isimli eserde ifâde edildiği gibi "Şu'be" kelimesinin çoğulu olup ağacın gövdesinden sarkan dalları manâsına, teşbih yoluyla da kadının kol ve bacakları manâsına gelmektedir. Bu teşbihten maksat cimâ'dır.

Diğer bazıları "şuab"uı ayaklarla uyluklar olduğunu söylemişlerdir. Kadı İyâz'a göre; bundan murat kadının dört tarafı, yani kollarıyla bacaklarıdır. Bununla, kinaye suretiyle cinsî münâsebet kasdedilmiştir. Yani cinsî münâsebete niyetlenir ve âletini sünnet yeri kayboluncaya kadar idhal ederse menî gelmese bile gusül vacip olmuş olur.

Tirmizî, bu hükmün, ulemânın ekserisinin görüşü olduğunu söyler.

Ebû Bekir, Ömer, Osman, Ali, Âişe (Radıyallâhü anhüm) gibi büyük sahâbîler, Süfyân-ı Sevrî, Şafiî, Ahmed İshâk ve Hanefîler bu görüştedirler.

Şafiî olan îmam Nevevî bu mevzuda şunları söylemektedir;

"Ashabımız (şafiî âlimler) şöyle demiştir; Kesinlikle yasak olmasına rağmen Haşefe, kadın veya erkeğin dübüründe, bir hayvanın dübür veya fercinde kaybolursa yine gusül vacip olur. Bu durumda kendi ile temas edilen insan ölü veya diri, büyük veya küçük, isteyerek veya istemiyerek,

bilerek veya unutarak olması âletinin sert olup olmaması veya sünnetli ya da sün-netsiz olması hükmü değiştirmez. Bütün bu pozisyonlarda fail ve mef'ûle gusül lâzımdır. Yalnız taraflardan birisi çocuksa, mükellef olmadığı için ona gusül lâzım gelmez. Fakat onun için de "cünüp oldu" denir. Eğer mümeyyiz ise, velîsinin ona abdesti emrettiği gibi guslü de emretmesi gerekir..."

Nevevî'nin ifâdeleri aslında Şafiî Mezhebi'nin görüşleri olmakla beraber, bir çok hususta diğer mezheplerin de görüşlerini yansıtmaktadır. Farklı olarak Mâliki ve Hanbelîler, küçük kızla temas hâlinde, çocuk müştehat olmadığı takdirde menînin inmesini şart koşmuşlardır.

Hanefilere göre de hayvana veya ölüye temas hâlinde guslün farz olması için menînin inmesi şarttır. Âletin bez gibi bir şeye sarılmış vaziyette temas edilmesi hâlinde, fercin hareketi hissedilir ve lezzet alınırsa, menî gelmese de gusül farz olur. Aksi halde menî gelmeden farz olmamakla beraber ihtiyata binâen uygun olanı guslün lüzumudur.[294]

Bazı Hükümler

1. Haşefenin girmesi halinde, menî inmese bile hem fail hem de mef,ul için gusletmek farz olur.

2. Anlatılması güç olan bazı hususların kinaye yoluyla anlatılması caizdir.

3. Sarahaten anlatılmasına gerek duyulan şeylerin açıkça anlatılabileceğine işaret vardır.

217....Ebû Sa'îd el-Hudrî'den Rasûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir;

"Su (yıkanma) sudan (menîden) dir." Ebû Seleme de böyle yapardı.[295] [296]

Açıklama

Hadîste, guslün lüzumunun, meninin inmesine bağlı olduğu ifâde edilmektedir. Ancak bu, yukarıda da işaret edildiği gibi İslâm'ın ilk zamanlarına mahsus bir ruhsattı, bilâhare neshedildi.

İbn Abbâs, bunun neshedilmediği, bununla muradın rüyada ihtilâm olmak olduğu görüşüne sahiptir. Ancak hadîs-i şerîfin sevk edildiği bahis cima ile alâkalıdır. Müslim'in Ebû Sa'îd el-Hudrî'den rivayet ettiği şu hadîs, bu hükmün cima ile ilgili olduğunu tereddüde meydan vermeyecek şekilde ortaya koymaktadır

Hadis şöyledir: "Pazartesi günü Rasûlullah aleyhisselâm'Ia birlikte Kubâ'ya (gitmek üzere yola) çıktım. Beni Sâlim(in bulunduğu yer)e vardığımız zaman, Rasûlullah Itbân'ın kapısı önünde durarak ona seslendi. İtbân esvabını sürükleyerek çıktı.

Rasûlullah (s.a.): "Adam'a acele ettirdik" buyurdu.

Itbân; "Yâ Rasûiellah ne buyurursun, bir adam karısı ile cima hâlinde iken acele ettirilir de menî indirmezse ona ne lâzım gelir" dedi. Rasûlullah (s.a.); “Su ancak sudan dolayı icâp eder" buyurdular.[297]

İbn Abbâs'ın bu hâdiseden haberi olmaması ve bu yüzden; "Suyun ancak sudan dolayı lâzım olacağı" hükmünü ihtilâmla alâkalı sayması muhtemeldir.[298]

84. Cünüp Olan Kişinin (Yıkanmadan) Tekrar Cima Etmesi

218....Enes b. Mâlik (r.a.)'dan rivayet edilmiştir: "Rasulullah (s.a.) bir gün (bütün) hammlarıyla (cinsî) temasta bulundu ve (en sonunda) bir kere gusül abdesti aldı."[299]

Ebû Dâvûd dedi ki; Bunu, Hişâm b. Zeyd, Enes'den; Mâ'mer de Kaiâde vâsıtası ileEnes'ten; Salih b. Ebi'l-Ahdar Zührî'den, hepside Enes tankıyla Rasûlullah 'tan (böylece) rivayet ettiler.[300]

Açıklama

BuhârFnin bir rivayetinde o gün Rasûlullah (s.a.)'in dokuz, başka bir rivayetinde de onbir hanımı bulunduğu beyan ediliyor. Bir başka görüşe göre de dokuz hanımı, iki de cariyesinin olduğu ifâde edilmektedir.

Rasûluüah'ın karı koca muamelesinde bulunduğu hanımları şunlardır;

Hz. Hadîce, Şevde, Âişe, Hafsa, Ümmü Seleme, Hind, Çüveyriye, Zeyneb bint Cahş, Zeynep bint Huzeyme, Reyhâne, (Rasûlullah bunu esir almış sonra âzad edip Hicretin altıncı senesinde onunla evlenmiştir), Ümmü Habîbe, Remle bint Ebî Süfyan, Safiyye, Meymûne, Fa'tıma bint Dahhâk, Esma bint Nûman'dır.

Ayrıca nikahlayıp da karı koca muamelesinde bulunmadığı hanımları da olmuştur. Buhârî Şârihi Aynî, Efendimizin nikahladığı hanımların sayısının yirmi sekize vardığını söyler. Tabiî bunların hepsi aynı anda nikâhı altında bulunmuş değildir.

Peygamber Efendimizin çok evlilik yapmasının birçok hikmetleri vardır. Ailevî münâsebetlere âit ahkâmın tesbit ve yayılması, kimsesiz kalan hanımların himâyesi, devletin gücünü muhafaza ve İslâm'ın yayılmasını temîne yardımcı olması bakımından devrinin ileri gelenleri ile akrabalık kurma, çok evlenmenin Araplar arasında bir fazîlet ve medh vesilesi sayılması, ehl-ü ıyâlin çokluğunun kişiyi Rabbisi ile meşgul olmaktan alıkoymaması gerektiğinin gösterilmesi bu hikmetlerdendir.

Rasûlullah (s.a.)'in çok hanımla evlenmesi dünya zevkine düşkünlüğünden dolayı değildir. Eğer öyle olsaydı daha İslâmı tebliğe ilk başladığı günlerde Müşriklerin, İslâm dâvasını bırakması şartıyla Mekke'nin en güzel kızlarını teklif etmelerini kabul eder, çok evliliğin âdet olduğu bir devirde elli yaşına kadar tek kadınla yetinmezdi.

Nesâî ve Hâkim'in Enes'ten rivayet ettikleri bir hadîste; "Sizin dünyanızdan bana kadın ve güzel koku sevdirildi, gözümün sürüm namazda kılındı" buyurarak namazı hepsinden üstün tuttuğunu ortaya koymuştur.

Üzerinde durduğumuz hadîs-i şerifdeki "Tavaf (dolaşmak)"tan murat cinsî münâsebettir. Buhârî'nin rivayetinde Katâde'nin: "Enes'e; "Rasûlullah aleyhisselâm buna dayanabiliyor muydu?" dedim. Biz aramızda, "Ona otuz erkek kuvveti verildiğini konuşurduk" cevâbım verdi" demesi de bunu gösterir.

Rasûlullah (s.a.)'in bir gusülle bütün hanımlarını dolaşmasının birkaç veçhe ihtimâli vardır. Şöyle ki;

1. Bunu, seferden geldiği zaman yapmıştır. Çünkü o zaman, "Kasm" denilen, zevceler arasında adalete riâyet lâzım değildir, peygamber (a.s.) sefere çıkacağı zaman hanımları arasında kur'a çektirir, kur'a hangisine çıkarsa beraberine onu alırdı. Döndüğü zaman "kasm"e yine başlardı. Fakat

başlarken bu hakta bütün hanımları eşit olduğu için hiçbirini tercih etmez, bir defada hepsinin yanına uğrar kasm'e ondan sonra başlardı.

2. Birden dolaşma mes'elesi, hanımlarının rızası ile olmuştur.

3. Mühelleb'e göre bu iş zevceleri arasında kur'a çektirerek sefere çıkacağı gün olmuştur. Çünkü kur'adan sonra kasm'e riâyet lâzım değildir.

Ancak bu te'viller Rasûlullah (s.a.)e zevceleri arasında devam üzre müsâvâta riâyet farzdır diyenlere göredir ki, ekseri ulemânın kavli budur.

Ona kasm vacip değildir, diyenlere göre Hadîs-i te'vile hacet yoktur. Ebû Bekr İbnu'l-Arabî diyor ki, "Allah, nikâh konusunda bazı şeyleri Peygamberine tahsis buyurmuştur. Onlardan biri de kendisine bir saat tahsis etmesidir. O vakitte zevcelerinin onun üzerinde hakkı yoktur. Onların hepsinin yanına girer, kendilerine dilediği muameleyi yapar, sonra nevbet sırası hangisinirise ona döner .Müslim'in Kitabında İbn Abbâs'tan rivayet edilen bir hadîste bu saatin ikindiden sonra olduğu bildirilmektedir.

Rasûlullah (s.a.)'in zevcelerini bir gusülle fakat ayrı ayrı abdest alarak tavaf etmiş olması muhtemeldir. Yahutta abdest almadan bir gusülle hepsini dolaşmış ve bunun da caiz olduğunu göstermek istemiştir.[301]

Ebû Davûd'da 220 numarada gelecek olan hadîs Efendimizin aralarda abdest aldığını bildirmektedir.[302]

Bazı Hükümler

1. Temas edilen kadın ister aynı, ister ayrı ayrı olsun ikı temas arasında gusul şart değildir. Ancak gusletmek
müstehaptır.

2. Cenabetten dolayı hemen yıkanmak lâzım değildir. Fakat namaz vaktini daraltmaya meydan verilmemelidir.

3. Güç yetmesi hâlinde temasın çokluğu mekruh değildir.

4. Adaletle hareket edileceğine emîn olunduğu takdirde dörde kadar evlenmeye dinimiz ruhsat vermiştir.[303]

85. (Cinsî) Temastan Sonra Tekrar Temasta Bulunmak İsteyenin Abdest Alması

219....Ebû Râfi[304] (r.a)'den, demiştir ki;

Rasûlullah (s.a.) bir gün her birinin yanında (ayrı ayrı) yıkanmak suretiyle, (bütün) hanımları dolaştı. Ebû Râfî şöyle dedi;

"Yâ Rasûlullah, hepsi için bir kerre gusül etsen olmaz mıydı?" dedim.

"Bu, (sevap yönünden) daha iyi (kalbin tatmini için) daha güzel, (beden için) daha temizdir" buyurdu.[305]

Ebû Dâvâdi "Enes'in (Önceki) Hadîsi bundan daha sahihtir" demiştir. [306]

Açıklama

Ebû Dâvûd bu son ifâdesi ile, önceki hadis ile bu hadîs arasındaki ihtilâfa işaret ederek, birini diğerine tercih etmek suretiyle bu ihtilâfı gidermek istiyor.

Şevkânî, Hafızın: "Ebû Dâvûd bu hadîsi ta'n edip, Enes hadîsinin daha sahih olduğunu söyledi" dediğini naklediyor. Aslında Ebû Davud'un yaptığı ta'n değildir. Çünkü, onun sıhhatini inkâr etmemektedir.

Nesaî: "Bu hadîsle Enes hadîsi arasında ihtilâf yoktur. Bilakis Rasûlullah, bazan cimâlar arasında yıkanmaz bazan da yıkanırdı" der.

Nevevî de: "Bu, Rasûlullah'ın değişik zamanlarda her iki uygulamada bulunduğuna hamledilir" demiştir.

Hadîs, cimâın tekrarlanması hâlinde, cima aralarında guslün müstehap olduğuna delâlet eder. Şevkânî'nin beyânına göre, Zahirîlerle, îbn Habîb, temaslar arasında abdest almanın vücûbuna kaildirler. Bu görüş sahipleri, bu babtaki hadîslere dayanırlar.

Diğer, îslâm ulemâsına göre ise, temaslar arasında abdest almak farz değildir. Tahâvî'nin Hz. Âişe'den naklettiği ve Rasûlullah'ın cimâî tekrarlamak istediğinde abdest almadığını ifâde eden haberler Cumhurun delillerindendir.

Ayrıca, hadîs-i şerifin son kısmı ve sahabenin sorusuna cevap niteliği taşıyan bölümünde "Daha faziletli" olduğunu belirtmesi güsûl yapmadan da, ikinci bir temasda bulunulabileceğine işarettir. Böylece iki hadîs arasında tearuz olmadığı açıkça görülmektedir.[307]

Bazı Hükümler

l. Aynı gün. temasın tekrar edilmesi hâlinde arada gusletmek mestehaptır.

2. Gusül yapmadan da cima tekrarlanabilir.

3. Dînî meselelerde tereddüt edilen noktaların sorulup öğrenilmesi lâzımdır.

220....Ebû Sa'îd el-Hudrî (r.a.) Rasûlullah (s.a.)'ın şöyle buyurduğunu nakletmiştir;

"Sizden biri hanımına yaklaştığında, tekrar etmeyi isterse ikisi arasında (sadece) abdest alsın."[308] [309]

Açıklama

Evvelki hadîste de ifâde edildiği gibi Zahirîlerle, Malikîlerden İbn Habîb, arada abdest almamn vücûbuna kail olmuşlardır.Buna da delil olarak hadîsdeki "İki cima arasında abdest alsın" emrini göstermektedirler.

içinde Hanefîlerin de bulunduğu Cumhur ise, abdestin müstehap olduğu" görüşündedirler. Ancak, Ebû Yûsuf abdestin, vacip veya müstehap olmayıp mubah olduğunu söylemiştir.

Ulemâdan bazıları buradaki "Vudû"u lügat mânâsına alarak, maksadın tenasül uzvunun yıkanması olduğunu; abdestin, şehveti tatmin için değil, ibâdet için meşru olduğunu söylerler. Zira, diğer bir rivayette "abdest alsın" yerine "fercini yıkasın" denmektedir. Buna göre yalnız avret mahallinin yıkanmasıyla da iktifa edilebilir.[310]

86. Uyumak İsteyen Cünup (Ne Yapmalıdır?)

221....Abdullah b. Ömer (radıyallâhü anhümâ) şöyle dedi;

Ömer b. el-Hattâb,geceleyin cünup olduğunu Rasûlullah (s.a.)'a anlattı. Rasûlullah (s.a.) ona; "Abdest al, zekerini yıka sonra uyu" buyurdu. [311] [312]

Açıklama

Hadîs-i şerifin bu şeklinden, Hz. Ömer'in, cünup olarak uyumanın hükmünü Rasûlullah'a sorduğu, onun da yukarıdaki cevabı verdiği anlaşılmaktadır. İbn Hacer, Nesaî'nin, bu sorunun sebebini açıkladığını, buna göre Hz. Ömer'in oğlu, Abdullah'ın gece cünup olup, durumu babasına söylediğini, babasının da Rasûlullah (s.a.)'a gelerek, mes'elenin hükmünü sorduğunu kaydetmektedir.

Menhel sahibi, Nesaî'nin es-Sünenu's-Suğrâsında böyle bir hadîse rastlamadığım söyledikten sonra hadîsin es-Sünnenu'I-Kübrâ'da olabileceğini beyân etmiştir. Fakat Hz. Ömer'in bir sefer kendisi bir sefer de oğlu için sormuş olması da mümkündür.

Rasûlullah (s.a.)'in Hz. Ömer'e "Abdest al, zekerini yıka sonra uyu" buyurması, abdest almanın öne alınmasını gerektirmez. Çünkü, cümleleri biri birine bağlayan atıf edatı (vav) tertibe delâlet etmez, sadece iki şeyin bir arada toplanmasını ifâde eder. Buna göre hadîs-i şerifte abdest almakla zekeri yıkama işlerinin ikisinin de yapılması emredilmektedir. İstincânın abdestten evvel olduğu da malumdur. Nitekim hadîsin İmam Mâlik'ten rivayeti; "Zekerini yıka, abdest al, sonra uyu" şeklindedir.

Hadîs-i şerifte abdestin önce alınması, onu ta'zim ve teberrük içindir. Buhârî'nin rivayetinde abdest alma emir siğasiyla değil,"Abdest aldığı zaman uyur" şeklinde şart sîğasiyla gelmiştir.

Cünup olan bir kimsenin uyumadan öne abdest alması meşrudur. Ancak, bunun hükmü hususunda ihtilâf edilmiştir.

Mâlikîlerden tbn Habîb ile Zahirîlere göre cünubün uyumadan abdest alması farzdır. Zahirî İbn Hazm ise bu mes'elede Dâvûd ez-Zâhirî'den ayrılarak, "Cünup bir kimsenin yemek yiyeceği, uyuyacağı, selâm alacağı ve Allah'ı zikredeceği zaman abdest alması vacip değil, müstehaptır" demiştir. Îbnu'l-Arâbî İmam Şafiî ve Mâlik'in de abdestin farz olduğuna kail olduklarını söylemekte ise de, sonra gelen bazı Şafiî ulemâsı bunu red etmişlerdir. Doğru olan da budur.

Süfyân-ı es-Sevrî, Sa'îd b. Müseyyeb, Hasan b. Hayy ve İmam Ebû Yûsuf'a göre, cünubün abdest almadan uyuması caizdir.

Evzâî, Leys, İmam-i Âzam Ebû Hanîfe, İmam Muhammed, İmam Şafiî, İmam Mâlik, Ahmed b. Hanbel, İshâk, İbn Mübarek ve Cumhûr-u ulemâya göre, cünub kimsenin uyumadan öne abdest alması müstehaptır. Bunlar, üzerinde durduğumuz hadîsteki abdestin emredilmesini nedbe

hamletmişlerdir. Zîra, İbn Huzeyme ve îbn Hibbân'm Sahîh'lerinde İbn Ömer'den rivayet ettikleri bir hadîs-i şerifde, İbn Ömer Hz. Peygamber'e, "Cünup iken bizden her hangi biri uyuyabilir mi?" diye sormuş Hz. Peygamber Aleyhisselâtü vesselam da; "Evet, dilerse abdest alır" buyurmuşlardır.

Bir grup ulemâ da buradaki vudû'dan muradın vudû-ı lıığavî olduğunu söylemişlerdir. Bunlara göre, gerekli olan, elleri ve ferci yıkamaktır. İbn Cevzî bunun hikmetinin meleklerin pislik ve kötü kokudan uzaklaşıp Şeytanların yaklaşması olduğunu söyler.

Veliyyuilah Dehlevî de, Hucettullahi'l-Bâliğa'sında şunları söylemektedir; "Cünupluk meleklerin melekliğine zıt olduğuna göre, mü'min hakkında uygun olan, cünup olarak uyumamak ve yemeği uzatmamaktır. Şayet gusl etmesi mümkün olmazsa abdesti terketmemesi gerekir..."

Suyun bulunmaması veya kullanma imkânı olmaması hâlinde teyemmüm, abdestin yerini tutar. Her ne kadar Beyhakî'nin Hz. Âişe'den yaptığı rivayette, "RasÛlullah aleyhisselâm cünupken uyumak istediği zaman abdest alır veya teyemmüm ederdi" denilmekte ise de, teyemmüm hali abdeste kadir olamamaya hamledilmiştir.[313]

Bazı Hükümler

1. Cimâdan sonra tenasül organı yıkanmalıdır.

2. Cunup bir kimse, cunup olarak uyumak isterse, abdest alması müstehaptır.[314]

87. Cünup İken Bir Şey Yemek

222....Âişe (r.anha), şöyle demiştir: "Rasûlullah (s.a.) cünup iken uyumak istediğinde namaz için abdest aldığı gibi abdest alırdı."[315] [316]

Açıklama

Buhârî'nin rivayeti: "Tenasül organım yıkar ve namaz için abdest alırdı" şeklindedir. Yani fercini yıkar ve namaz için abdest aldığı gibi abdest alırdı. İbn Mâce'in rivayeti ise, Ebû Dâvûdun ki gibidir.

Hadîs-i şerifteki (-idi) kelimesi, Efendimizin bu hareketinin bir defaya mahsus olmayıp, tekrar ettiğini ifâde etmektedir. Hadîs-i şerifin konu ile münâsebeti, bundan sonraki hadîsde yer alan Yûnus'un Zührî'den yaptığı ziyâdedir. Ancak bu rivayet önceki bâbla ilgilidir.

223....Yûnus; Zührî'den, öneki hadîsi aynı senet ve mânâ ile rivayet etmiş ve; "Cünup iken (bir şey) yemek istediğinde ellerini yıkardı.” [317] ibaresini ilâve etmiştir.

Ebû Dâvûd şunları söylemiştir:

"Bu hadîsi îbn Vehb, Yûnus'dan rivayet edip, yemek hâdisesini Hz. Âişe'nin sözü olarak göstermiştir.

"Salih b. Ebi'l-Ahdar da ZührVden îbn Mübârek'in dediği gibi rivayet etmiş; fakat,o (Zührî)"Urve veya Ebû Seleme'den..." diye rivayet etmiştir.

"Evzâi ise Yûnus'tan o da Zührî vasıtasıyla Îbn Mübârek'in dediği gibi rasûlullah'tan rivayet etmiştir."[318]

Açıklama

Müellifin bu farklı rivayetleri almaktaki maksadı, hadîsin merfü ve mevkuf rivayetlerine işaret ederek, îbn Mübârek'in rivayetini takviye etmektir.

Hadîs-i Şerifin zahirinden anlaşıldığına göre, cünup olan kişi bir şey yemek isterse ellerini yıkamalıdır. Evzaî'nin görüşü de bu merkezdedir.

Ahmed b. Hanbel'e göre; cünup olan kişinin uyumazdan, ikinci defa temasta bulunmazdan veya yiyip içmezden evvel zekerini yıkamakla beraber abdest alması müstehaptır.

İmam Mâlik'e göre, ellerine pislik bulaşmışsa onları yıkar. İmam Şafiî de aynı görüştedir. İmam Ebû Hanîfe ve Sevrî'ye göre, cünup olan kişi bir şey yemek isterse ellerim yıkar, ağzını da su ile çalkalar. Abdest almadan uyumasında beis olmamakla beraber alması daha uygundur.[319]

88. "Cünup Olan Kimse (Yemek Veya Uyumak İstediği Zaman) Abdest Almalıdır" Diyenlerin Delilleri

224....Âişe (r.anhâ)den, cünüblük halini kasdederek şöyle demiştir; "Rasûlullah (s.a.) (bir şey) yemek veya uyumak istediği zaman abdest alırdı."[320] [321]

Açıklama

Buharı, Müslim, Nesaî ve İbn Mâce'nin rivayetlerinden anladığımıza göre buradaki vudû, el yıkamak manâsına değil, abdest alma manâsına kullanılmıştır. Meselâ, hadîsin Müslim'deki rivayeti şu şekildedir; "Rasûlullah (s.a.) cünup olarak yemek yemek veya uyumak isterse namaz için abdest aldığı gibi abdest alırdı."

Bu hadîs-i şerifle, sadece el yıkamaya işaret eden evvelki hadîs arasında bir zıtlık yoktur. Peygamber Efendimiz, cünup iken yemek veya uyumak istediğinde bazan abdest almış, bazan da cevazına işaret etmek için ellerini yıkamakla iktifa etmiştir. Ancak, bu durumda Efendimizin daha çok yaptığı, abdest almak olmuştur.

Bu hadîsten cünup olan kişinin yemek veya uyumak istemesi halinde adest almasının müstehap olduğu hükmü çıkarılmıştır.

225....Ammâr b. Yâsir (r.a.)den rivayet edildiğine göre; "Rasûlullah (s.a.), cünup olan kişiye (birşey) yiyeceği, içeceği veya uyuyacağı zaman abdest almasına ruhsat verdi."[322]

Ebû Dâvüdşöyle demiştir; "Bu hadîsin senedinde, Yahya b. Yâ'mur ile Ammâr b. Yâsir arasında zikredilmeyen bir râvî vardır."[323]

Ali b. Ebî Tâlib, îbn Ömer ve Abdullah b. Amr; "Cünup olan kişi yemek istediği zaman abdest alır" demişlerdir.[324]

Açıklama

Cünup olan kimsenin yemek, içmek veya uyumak istediği zaman abdest almasının hükmü 221. hadîsin açıklamasında verilmiştir. Müellifin hadîse ilâve olarak, Hz. Ali, İbn Ömer ve Abdullah b. Amr'ın görüşlerini zikretmesi, üzerinde durulan hükmün, hem merfû hem de mevkuf olarak sabit olduğuna işaret içindir.[325]

Bazı Hükümler

Hadîs, cünup olan kişinin, yemek, içmek veya uyumak istediği zaman gusletmesmin cfdaı olduğuna işaret ediyor. Çünkü, abdest ruhsat olarak gösterilmiştir. Azimet de ruhsattan daha efdaldir. Ancak, gusledilmemesi hâlinde abdest alınmalıdır.[326]

89. Cünup Olan Kişinin Guslü Geciktirmesi

226....Ğudayf b. Haris[327] (r.a.) şöyle demiştir: "Âişe (r.a)'ya: Ne dersin? Rasûlullah (s.a.) cünuplükten dolayı, gecenin başında mı, yoksa sonunda mı yıkanırdı? dedim.

Bazan başında bazan da sonunda guslederdi, dedi.

Allahu Ekber... Genişlik (kolaylık) veren Allah'a hamd olsun, dedim.

(Peki) Vitri gecenin başında mı yoksa sonunda mı kılardı? Bana haber ver, dedim.

Bazan başında bazan da sonunda kılardı dedi.

Allahu Ekber... Kolaylık ihsan eden Allah'a hamd olsun, dedim.

(Gece) namazında, açıktan mı yoksa sessiz mi okurdu? diye sordum.

Bazan açıktan bazan da sessiz okurdu, dedi.

Allahu Ekber... Kolaylık ihsan eden Allah'a hamd olsun,dedim." [328] [329]

Açıklama

Hadîs-i Şeriften, cünup olan kişinin, cünup olur olmaz hemen yıkanmasının farz olmadığı, gecenin sonuna kadar guslü tehir ve terketmesinin caiz olduğu anlaşılmaktadır. Ancak, bundan sonraki hadîste

tafsilatı geleceği gibi, gusülde acele etmek efdaldir. Rasûlullah (s.a.) ümmetine bir kolaylık ve cevazına işaret etmek üzere guslü bazan gecnin sonuna kadar te'hir etmiştir.

Vitir konusunda da Hz. Âişe, soru biçimine uyarak, Efendimizin vitri bazan gecenin evvelinde bazan da sonunda kıldığını söylemiştir.

Halbuki Rasûlullah (s.a.)'m gecenin evveline ve sonunda olduğu gibi, ortasında da kıldığı olmuştur. İnşallah vitir namazı bahsinde konu hakkında geniş malûmat verilecektir.

Gece namazlarındaki kıraatin şeklinin ne olacağı hususu da yeri geldikçe mufassalan verilecektir. Burada sadece, geceleyin namaz kılan kişi için Hanefîlere göre, hem açıktan hem de sessiz olarak okumanın caiz olduğunu hatırlatmakla iktifa edelim. Yalnız, Teravih cemaatle kılınırsa, imam olan kişi açıktan okumalıdır. Ayrıca bu mes'ele efdaliyet ınes'elesidir. Hanefi ulemasından Aynî; "Sahih olanın, okuyanın zamanı, yeri ve hali ile mukayyet olduğunu, sesli veya sessiz okumada bu hususların göz önünde bulundurulması gerektiğini" söyler.[330]

Bazı Hükümler

1. Cünup olan kişinin, cünup olur olmaz gusl etmesi farz değildir.

2. Vitir namazının hem gecenin evvelinde hem de sonunda kılınması caizdir. Ancak, gecenin sonunda kalkmaya alışık olanların te'hir etmeleri, alışık olmayanların da, gecenin başında kılmaları efdaldir.

3. Geceleri kılınan nafile namazlarda kıraatin açıktan olması da gizü olması da caizdir.

227....Ali (r.a.) Rasûlullah (s.a.)'in şöyle buyurduğunu haber vermiştir;
'İçinde, resim, köpek ve cünup bulunan eve melekler girmez”[331] [332]

Açıklama

Melâike, melek kelimesinin çoğuludur. Bu kelimenin aslı “mef’al” vezninde, "mel'ek"tir. Hemzenin harekesi lâm'a nakledilerek hemze hazfolunmuş ve "melek" olmuştur. Cemî yapılacağında, hazf edilen hemze geri gelmektedir.

Melekler lâtif, nürânî cisimlerdir. Müslim'in Hz. Âişe'den rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte; "Melekler nurdan, cinler dumansız ateşten, Âdem Kur'an-ı Kerîmde de sizlere belirtildiği gibi (topraktan) yaratılmışlardır? Erkeklik ve dişilikle vasfedilemezler. Muhtelif şekillere girebilirler. Şöyle ki;

a. Meçhul bir insan suretinde görünmeleri; Meselâ; Hz. Cibril'in bilinmeyen bir insan suretinde Hz.Peygamber (s.a.)'in ve sahabelerin bulunduğu meclise gelmesi, Hz. Peygamber'e İman ve İslâm hakkında soru yöneltmesi, Hz. Ömer tarafından rivayet edilmektedir. Ayrıca Meryem Sûresi'nde Meryem'e Cebrail'in tanımadığı bir insan suretinde görünmesi, aynı sûrenin 16, 17, 18 ve 19. âyetlerinde belirtilmiştir.

b. Belirli bir insan suretinde görünmeleri: Meselâ: Cibrîl-i Emin'in sahabelerden Dıhye el-Kelbî suretinde geldiği beyan edilmektedir.

Melekler yemekten, içmekten, evlenmekten, doğmaktan, doğurmaktan uzaktırlar. Hatta insan suretine büründükleri zaman dahi yemez içmezler. Meselâ, Hz. İbrahim kendisine insan suretinde gelen meleklere, ikramda bulunduğunda yemeğe el sürmemişler, Hz. İbrahim de bu olaydan korkmuştu. Zâriyât Sûresi'nin 24, 25, 26, 27 ve 28. âyetlerinde bu olay anlatılmaktadır.

Meleklerin bir kısmı dâima ibâdet, zikir ve fikirle uğraşır. Nitekim, Enbiyâ Sûresî'nin 19 ve 20. âyetlerinde bu husus açıkça belirtilmektedir. Bir kısmı da yerde ve göklerde bir takım vazifelerle meşgul olurlar. Bunlar arasında Cebrail'in peygamberlere vahiy getirmek, Azrail'in ruhları kabzetmek, Mîkâü'in hadîste beyan edildiği gibi, nzik işleriyle meşguliyet, İsrafil'in kıyametten önce Sûr üfürmek, gibi görevleri vardır. Arş'ı taşıyan melekler, Arş'ın etrafını çevreleyip de Cenab-ı Allah'ı teşbih eden melekler, Cennet ve Cehenneme müvekkel olan melekler, insanlarla meşgul olan, 121. gün ruh vermekle mükellef olan melekler, insanların amellerini murakabe eden melekler, insanları korumakla yükümlü olan melekler v.s. olduğu bilinmektedir. Meleklerin şekil olarak iki, üç, dört kanatlı olanları bulunduğu Fâtır Süresı'nin birinci âyeti kerimesinde belirtilmektedir. Ayrıca Hz. Âişe'den mervî bir hadis-i şerifte Rasûlullah'ın Cebrail'i melek suretinde altıyüz kanadıyla ufukları doldurmuş halde iki kere gördüğü; birinin Mîraç Gecesi, diğer birinin de Mekke'deki Ecyâd Vadisinde vâki olduğu belirtilmektedir.

Melekler yerle gök arasında Cenab-i Hak'ın izni ile her çeşit çekim ve akımlar da dahil hiçbir şeyden etkilenemezler. Uzun mesafeleri kısa

zamanda katetmeye muktedir oldukları âyeti kerîmelerde beyan edilmektedir. Meleklerin gücü hiçbir insan gücüyle ölçülemez. Nitekim, Lût Kavmi'nin helak edilmesindeki hâdise bunu açıkça gösterir.

Melekler Allah'ın emirlerine asla isyan etmezler. Vazifelerini emrolundukları biçimde yaparlar. Sayıları insanlarca bilinmez. Taberânînin bir rivayetinde, yedi semâda melek bulunmayan, bir ayak, bir karış, hatta bir avuç yerin olmadığı ifâde edilmektedir.

Üzerinde durduğumuz Hadîs-i Şerifteki Meleklerden murat, Hafaza, Kirâmen Kâtibin ve ruhları kabzetmekle vazifeli olanların dışındakilerdir. Çünkü, bunlar her eve girerler.

Hadîsin zahirinde Meleklerin evlere girmemelerine sebep olan resim'in evsâfı tâyin edilmemiştir. Hadîsin mutlak oluşundan hareketle Nevevî, Meleklerin, içerisinde her türlü resim bulunan eve girmediklerini söylemiştir. Resimle ilgili diğer hadîslerin de gözönüne alınması halinde, buradaki resimden maksadın canlı resmi olduğunu söyleyenler de çoktur.

Mes'ele, aslında yapılması veya kullanılması meşru olan ve olmayan resimlerle ilgilidir. Yani yapılması ve kullanılması meşru olan resimler meleklerin girmesine mâni değil, meşru olmayanlar manîdir.

Tecrîd-i Sarih'de, resimle ilgili değişik hadîsler ve ulemânın değişik görüşleri verildikten sonra hulâsa olarak şunlar kaydedilmiştir.

"...Bubâbda ulemânın iki noktada ittifak ve bir noktada ihtilâf ettiklerini görüyoruz. İttifak ettikleri noktalardan birisi; Ağaç, dağ, taş gibi eşya ve manzara resimlerinin mutlak surette mubah olduğudur. Diğeri de vesikalık fotoğraflar gibi vücudun tamamı olmayarak bedenin bir kısmına âit olan canlı resimlerinin hem yapılmalarının hem de kullanılmalarının caiz olduğudur. Vücudun tamamı olan canlı resimleri hakkında ihtilâf edilmiştir. Bazı âlimler tazim maksadı olmaksızın bunların kullanılmasını da mekruh olmakla beraber caiz görmüşlerdir. Bazıları da caiz görmemişlerdir."[333]

Menhel sahibi ise, Canlı resimlerinin yapılmasının haram olduğunda ulemânın ittifak ettiğini kaydeder.

Resmin nehy edilmesinin en önemli sebebi, bunlara ibâdet edilmesi endişesidir. İslâm, tevhid dînî olduğu için tevhide zarar verme ihtimâli olan her şeyden sakınılmıştır. Hatta, Efendimiz kendi kabrine bile ibâdet edercesine hürmet gösterilmesini istemiyordu. Bu sebeple, İslâm'ın ilk günlerinde Rasûlullah aleyhisselâm, ister tazim ister tahkir ifâde edecek

biçimde kullanılsın, ister ibâdet ister ihanet manâsı arzetsin, resimli eşya kullanılmasını mutlak surette nehyetmiştir. Fakat, İslâm şirke galip gelip, zafer tahakkuk ettikten sonra, ilk günlerdeki kadar dar çerçeveli harekete lüzum kalmamış, resim ve timsallerin ta'zim ifâde etmeyecek biçimde kullanılmasına müsaade edilmeye başlanmıştır.

Netice olarak; İçinde canlı bulunmayan manzara resimlerinin yapılmasında, alınmasında ve kullanılmasında bir mahzur olmadığı ittifakla kabul edilmiştir. Canlı resimler için "mutlak surette caizdir" diyenler olduğu gibi, tamamen yasaklayanlar da olmuştur. Üçüncü bir görüşe göre, ta'zîm kasdedilmek sizin timsâli olmaması şartıyla kullanılmasının caiz olduğu ve meleklerin girmesine mâni olacağı beyan edilmekte ve uygun olan görüşü de bu olduğu ifâde edilmektedir.

Meleklerin evlere girmekten kaçınmalarına ikinci sebep de köpektir. Hadîsin zahiri, ister çoban ve av köpeği gibi alınıp satılması caiz olanlardan olsun, ister olmasın bütün köpekleri içine almaktadır. Çünkü, hadîs-i şerifte "Kelb (köpek)" kelimesi siyakı nefiyde nekre olarak gelmiştir. Bu da umûm ifâde eder. Kurtubî ve Nevevî, bu görüş sahiplerindendir.

Hattâbî ve bir gurup âlim'e göre; bekçilik için bulundurulan köpekler bu hükmün dışındadır.

Meleklerin, köpek bulunan evlere girmekten imtina etmelerine değişik sebepler gösterilmiştir. Kimi, köpeğin aynının pis olmasını, kimi necaset yemesini ileri sürmüşlerdir. Bazı âlimler ise, yukarıdaki sözlere itiraz ederek bunu kulun bilemiyeceğini söylemişlerdir.

Netice olarak: Hadîs-i şeriflerde belirtilen çoban köpeği, av köpeği, ekin ve ziraat koruyuculuğu yapan köpekler ve bunlara kıyasla faydalı ve lüzumlu olan, askeriyede kullanılan muhabere köpekleri, polis köpekleri, bulundurulmalarına izin verilen köpeklerdendir. İhtiyaca binâen bulundurulan bu köpeklerin bulundukları eve, çiftliğe veya müesseseye izin verilmeleri sebebiyle meleklerin girmesine mâni bir hal olmadığı anlaşılmaktadır.

İhtiyaç dışında olan süs köpekleri, sokak köpekleri v.s.'nin bulunduğu evlere meleklerin girmeyeceği hadîs-i şerifte belirtilmiştir.

Allahu âlem hadîsteki hükmün de bu olduğunu söylemek zorlama olmayacaktır. Daha geniş bilgi için 74.'üncü hadîse de müracaat ediniz.

Meleklerin evlerden uzak kalmalarına sebep olan üçüncü şey de hadîsin bu babda şevkine sebep olan cünupluk halidir. Bundan murat guslü

terketmeyi âdet haline getirip, namaz vaktinin geçmesine aldırış etmeyenlerdir. Ra-sûlullah (s.a.)'ın bir gusülle bütün hanımlarını dolaşması, Hz. Âişe'nin bildirdiğine göre, guslü bazan gecenin sonuna kadar geciktirmesi, bir müddet cünup durmanın mahzurlu olmadığını gösterir.

Eğer, bu durum meleklerin eve girmesine engel olsaydı, devamlı melekle haşir-neşir olan Rasûlullah guslü geciktirmezdi.

İçinde cünup bulunan eve meleklerin girmekten imtina etmelerinin hikmeti, cünubun namazdan ve Kur'ân okumaktan uzak olmasıdır.[334]

Bazı Hükümler

1. Hadîs, yukarıda belirtilen ve -istisna edilen köpek ve resimlerin haricindeki- köpek ve resim bulundurmayı yasaklamaktadır.

2. Cünüplükten ötürü yıkanmakta gevşeklik göstermek hayr ve berekete mânidir.

228.... Âişe (r.a.) şöyle demiştir; "Rasûlullah (s.a.) cünup olduğu halde, suya dokunmadan uyurdu."[335]

Ebû Dâvûd dedi ki; Hasen b. A li el- Vâsıtî bize haber verdi ve dedi ki; "Yezîd b. Harun'un Bu hadîs (Ebû îshâk hadîsini kastederek) yanılmadır, dediğini duydum."[336]

Açıklama

Hadîs-i şeriften Rasûlullah Efendimizin cünup olduğu halde abdest almadan ve gusletmeden uyuduğu anlaşılmaktadır. Efendimizin bu hareketi, cünupken, abdest almadan uyumanın caiz olduğunu göstermek içindir.

Nevevî, Müslim Şerhi'nde şunları söyler: "Bu hadîs sahihse, Peygamber aleyhisselâm'ın uyumadan evvel abdest aldığını belirten diğer rivayetlere muhalefet arzetmemektedir. Bu rivayetlerin te'lîfi şu iki şekilde yapılmıştır.

1. Burada swya doVommatoan maVsaVgusüldür. Bu iki büyük imâm (Ebu'l-Abbas ibn Şureyh ve Ebû Bekir el-Beyhâkî)ın te'vîlidir.

2. Bazı hallerde Rasûlullah asla suya el sürmemiştir. Şayet devamlı abdest alsaydı, onun vacip olduğu zannedilebilirdi. Bence uygun olan te'vil de budur."

Müellifin sondaki ziyâdeyi getirmekten maksadı, bu hadîsin hâlini beyan etmektir. Bu hadîste hata olduğunu Ebû Dâvûd'tan başka söyleyenler de vardır. Tirmizî de;

"Rasûlullah'in uyumadan önce abdest aldığına dâir olan Hz. Âişe hadîsini Esved'den bir çok kişi rivayet etmiştir. Bu, Ebû İshâk'ın Esved'den rivayet ettiği (üzerinde durduğumuz) hadisten daha sahihtir. Bu hadîsi, Ebû İshâk'tan, Şu'be, Sevrî ve başkaları rivayet etmiştir. Bunların hepsi hatanın Ebû İshak'tan olduğu görüşündedir" denilmektedir.

Ebû İshâk'ın yanıldığı nokta şudur: O, bu hadîsi uzun bir hadîsten kısaltmış fakat bunu yaparken hata etmiştir. Hadîsin tamamını Tahâvî rivayet etmiştir. Tahavî rivayetinin sonunda; 'Rasûlullah'ın suya dokunmamasından muradı guslet mernesidir, bu da abdest almadığını ifâde etmez" demiştir.

Bütün bu söylenenlere rağmen îbn Mâce de aynı hadîsi, Ebû Dâvûd'taki şekli ile rivayet etmiştir. Bu hususta îmâm Nevevî'nin biraz önce söylediği gibi doğru görüş: "Üzerinden namaz vakti geçmemek ve bunu âdet haline getirmemek kaydı ile cünup olarak bir müddet yatabileceği ve kalabileceği"dir. Bununla birlikte anında yıkanmak ve temiz olmak, ibadetlere hazırlıklı bulunmak müstehaptır.

Hadisten cünup olan bir kimsenin gusletmeden ve abdest almadan uyumasının caiz olduğu anlaşılmaktadır.[337]

90. Cünup Olarak (Kur'ân) Okumak

229....Abdullah b. Seleme'den, demiştir ki; Biri bizden, diğerinin de Benî Esed'den olduğunu zannettiğim iki kişi ile birlikte Ali (r.a.)'ın huzuruna girdim. Ali (r.a.) onları (âmil olarak veya bir başka görevle) bir tarafa gönderdi ve şöyle dedi:

"Siz, ikiniz de güçlü kuvvetlisiniz. Dîniniz için çalışınız (veya dîninizi koruyunuz)."

Sonra kalkıp helaya girdi. Heladan çıktı (ğında) su istedi, bir avucuna alıp onunla (ellerini) yıkadı. Sonra Kur'ân okumaya başladı. (Oradakiler) bunu garipsediler. Bunun üzerine Hz. Ali şöyle dedi:

"Muhakkak, Rasûlullah (s.a); heladan çıkar, bize Kur'ân-ı Kerîm okutur ve bizimle beraber et yerdi. Cünuplükten başka hiç bir şey onu Kur'ân

(okumak)dan ahkoymazdı."[338] [339]

Açıklama

Hadîs-i şerif cünup iken Kur'ân okumanın caiz olmadığına delâlet ediyor. Cumhurun görüşü de budur. Bunlar, üzerinde durduğumuz hadîs ile Tirmizî ve tbn Mâce'in Ibn Ömer'den rivayet ettikleri, "Cünup ve hayızlı olan Kur'ân'dan bir şey okumasın” mealindeki hadîse dayanmışlardır.

Cumhur her ne kadar cünubun Kur'ân okuyamayacağında hem fikir ise de, bazı istisnalarda aralarında görüş ayrılıkları vardır. Şöyle ki;

Şâfiîlere göre, zikir maksadıyla okunabilir.

İmam Mâlik ve Ahmed b. Hanbel, "Cünubun bir âyet kadarını okumasına ruhsat verilir" demiştir,

Hanefilere göre: Duâ ve senaya dâir olan âyetleri, duâ ve sena maksadıyla okumak caizdir.

İbn Münzir, Taberî, İbn Abbas ve Dâvûd ez-Zâhirî'ye göre, cünup iken Kur'ân okumak caizdir. Bunlar Hz. Âişe'den rivayet edilen, "Rasûlullah (s.a.) her halinde Allah'ı zikrederdi" hadîsine dayanmışlardır.

Cünupken Kur'ân okumanın haram olduğunu söyleyen Cumhura göre, bu zikirden maksat, Kur'ân-ı Kerîm'in dışında olanıdır.

Cünup iken, bir örtü veya çubuk ile de olsa Kur'ân'a dokunmak, imamların ekserisine göre haramdır. Hanefilere göre; Kur'ân'a bitişik olmayan bir kılıf, bir mahfaza, bir torba veya sandık içinde bulunan bir Mushaf-ı Şerifi tutmak caizdir. Bunların haricinde haramdır. Kur'âru Kerîme cünup iken el sürmenin haram olduğu görüşünde olan ulemâ "Ona (Kurân'a) tam bir surette temizlenmiş olanlardan başkası el süremez, (O) âlemlerin Rabbi'nden indirilmedir"[340] âyeti kerimesine dayanmışlardır.

Dâvud ez-Zâhirî, cünup kimsenin Kur'am Kerîme dokunmasını caiz görür. Delîli, RasûluUah (s.a.) Herakliyus'a yazdığı mektupta Kur'ân-ı Kerîm'-den âyet bulunuşudur. Gerek Herakliyus gerekse adamları pis (cünup) oldukları ve Efendimizin onların dokunacağını bildiği halde mektubuna âyet yazdığını söyleyerek görüşünü takviye cihetine gider.

Cumhur bu iddiaya, "Rasûlullah’in mektubundaki bir âyettir, buna da mushaf denmez" diyerek cevap vermiştir.

Hanefî, Şafiî ve Hanbelîlere göre, abdestsiz olan kişinin de Kur*ân-ı Kerîme dokunması haramdır. Kur'ân'a bitişik olan cildi, kenanndaki beyaz kısım ve satırlarının arası için de hüküm aynıdır. Yalnız, Hanefî ve Hanbelîİere göre, abdestsizin, Kur'ân-ı Kerîm ona bitişik olmayan kılıfı ile veya elbisesinin yeni ile dokunması caizdir.

Cünup veya abdestsiz olan kimse, yanması, suya batması, kâfirin eline geçmesi veya necasete düşmesinden korktuğu takdirde, Mushafı eline alabilir. Eğer eline almaz ve kurtarma imkânı varken yanmasına, suya batmasına veya kâfirin eline geçmesine göz yumarsa günahkâr olur. Necasette bırakırsa kâfir olur.

Netice olarak: Abdestsiz olan kişinin Kur'ân-ı Kerîm'e dokunması ona bitişik olan kapta olsa dahi caiz değildir. Abdestsiz iken ezberden Kur'ân okumak ve dinlemek caizdir.

Cünup iken Kur'ân'a dokunmak ve okumak caiz değildir. Ancak duâ âyetlerinin, duâ maksadıyla ezbere okunması caizdir.

Cünup, hayızlı ve nifaslı kadınların Kur'ân'ı dinlemelerinde bir beis yoktur. -her ne kadar cünup olan kişinin bir an evvel yıkanması gerekli ise de-[341]

Bazı Hükümler

1. Devlet başkanının, raiyyesinden bazılarını, lüzumlu gördüğü vazifelere ta yını caizdir.

2. Kişi görüşüne muhalif birşey görürse bunu ortaya koymalıdır.

3. Abdesti olmayan kişinin ezberden Kur'ân'ı Kerimi okuması caizdir.

4. Cünubun okuması ise haramdır.[342]

91. Cünup Olanın Musafaha Etmesinin Cevazı)

230....Huzeyfe (b. el-Yemân)den rivayet edildi ki; "Rasûlullah (s.a.) kendisi ile karşılaştı ve elini uzattı. Huzeyfe de;

Ben cünubum, dedi. Buna karşılık rasûlullah; "Müslüman necis olmaz" buyurdu.[343] [344]

Açıklama

Bazı nüshalarda, (Necis olmaz) ibaresi yerine Necis değildir) ifâdesi kullanılmıştır.

Hadîs-i Şerifin Müslim'deki rivayeti; şeklindedir.[345]

Hadîs-i şerifteki "Müslüman necis olmaz" ifâdesinden murat, onun cünuplük sebebiyle pis olmayacağı ve başkasını pisletmeyeceğidir.

Cünupluk sebebiyle insanın pis olmaması, sadece müslümana mahsus değildir. Kâfirlerin vücutları da necasete bulaşmadıkları takdirde temizdir.

Zahirîler, ( ) "Müşrikler necistir.[346]

âyeti kerîmesinin zahirine bakarak, müşriklerin necîsu'1-ayn olduklarına hükmetmişlerdir. İbn Reslân'ın beyânına göre, bunlara şu şekilde cevap verilmiştir: "Âyetten murat, müşriklerin itikatlarının pisliğidir, bedenleri değil. Ayrıca Cenâb-ı Allah, Ehl-i Kitabın kadınları ile evlenmeyi mubah kılmıştır. Onlarla aynı yatağa yatan kimsenin terlerinden korunması mümkün değildir. Buna rağmen, ondan dolayı yıkanmak emredilmemiştir. Şu halde ister müslim, ister kâfir diri olan kimse, necîsu'1-ayn değildir."

Nevevî, bu hadîs-i şerif için şunları söyler:

"Bu hadîs, ister ölü ister diri, müslümanın temiz oluşu hakkında büyük bir asıldır. Diri olanların temizliği icmâ ile zahirdir. Hatta, bir kadın çocuk düşürse, fercinden çocuğa bulaşan ıslaklık dahi temizdir..."

Ölü hakkında ise, ulemâ ihtilaflıdır. Şafiînin ikj görüşü vardır: Sahih olanına göre, o temizdir. Rasûlulîah'm: "Ölü ikejarde, diri iken de müslüman necis olmaz" mealindeki hadîs-i şerîfi de buna işaret etmektedir. Temizlik ve pislik (taharet ve necaset) hususunda kâfir de müslüman gibidir.

Hanefî âlimlerinden Aynî de, ister ölü ister diri olsun müslümanın necis olmayacağım söyledikten sonra şunları ilâve eder: "Eğer sen, müslümanın ölüsünün de dirisinin de pis olmayacağına dâir söylenenlere karşı;"öyle ise, cenazenin yıkanmaması gerekirdi" dersen, şu karşılığı veririm: Cenazenin yıkanmasının vücûbımda âlimlerimiz ihtilâf etmiştir. Bazılarına göre, Necasetten dolayı değil, mafsalların gevşemesi sebebiyle çıkması umulan bir ha-desten dolayı yıkamak farzdır. Çünkü, insanoğlu bir ikram olarak ölümle pislenmez. Eğer pislenseydi diğer hayvanlarda olduğu gibi yıkamakla temizlenmemesi gerekirdi. Normal olarak, bu durumda,

sağlığında olduğu gibi bir abdest aldırmakla iktifa etmek gerekirdi. Fakat hayatta iken hades tekrarlandığı, ölüm sebebiyle ise tekrar etmediği için ölüm hâlindeki hades cünupluğa benzetilmiş ve vücûdun tamâmının yıkanması icâp ettiğine hükmedilmiştir. Çünkü bunda bir güçlük yoktur.

"Irak âlimlerine göre ise; Cenaze hadesten dolayı değil, ölüm sebebiyle pislendiği için yıkanır. Çünkü, insanda, akan kan vardır. Bundan dolayı diğer pis şeylere kıyasla, ölüm hâlinde pislenir. Eğer öyle olmasaydı, insanın kuyuya düşüp ölmesi ile, kuyu pislenmezdi."

Netice olarak diyebiliriz ki; İslâm ulemâsının Cumhuruna göre, cünupluktan dolayı insanın vücûdu pislenmez ve başkasını da pisletmez. Bundan dolayı cünup birisi ile konuşmak da, ona dokunmakta ya da musâfaha etmekte, mahzur yoktur.[347]

Açıklama

1. Âlim olan birisi, karşısındakinde yanlış bir hareket görürse onu ikâz etmeli, doğrusunu söylemelidir.

2. Cünupluktan dolayı guslü te'hir etmek caizdir. Ancak, namaz vaktinin geçmesinden korkutursa acele edilmelidir.

3. Cünupluk, dokunanı pisleyen cinsten bir necaset değildir.

231....Ebû Hureyre (r.a.)'den, şöyle demiştir; "Medîne yollarından birinde, ben cünup iken Rasûlullah (s.a.) bana rastladı. (Ondan) gizlendim, gidip yıkandım ve (geri) geldim.

Rasûlullah (s.a.):

Nerede kaldın? Vâ Ebâ Hureyre? dedi. Ben;

Cünup idim, temizlenmeden seninle beraber oturmayı doğru bulmadım, dedim.

Sübbânellah. Müslüman necis olmaz, buyurdu."[348]

(Ebû Dâvûd dedi ki:) Bişr kendi rivayetinde hadîsi Humeyd ve Bekr'den tahdisen aldığını gösteren ( ) tabirini kullandı.[349]

Açıklama

Hadîs-i şerifteki; ( ) "gizlendim" kelimesi Buhârf nin bir rivayetinde; aynı manada ( ) bir başka rivayetinde ( ) "Sıvıştım" Müslim ( ) “Sıvıştı" Tirmizîde ( ) "Koştum" şekillerindedir. Ayrıca; ( ) " kendimi necis saydım.” ( ) kendimi noksan buldum" ( ) "Kendimi Rasûlullah aleyhisselâmla beraber oturmaktan men ettim" şekillerinde rivayet edenler de olmuştur.

Ebû Hureyre'nin Efendimizden geri kalmasının sebebi şudur: Rasûlullah aleyhisselâm, Ashabından birisi ile karşılaşırsa, musafaha ve duâ ederdi. Ebû Hureyre cunupluk sebebiyle kendisini pis zannetmiş ve O halde Allah Rasûlunun kendisiyle musafaha etmesinden korkmuştur. Bundan dolayı koşarak yıkanmaya gitmiştir.Rasûlullah aleyhisselâm, Ebû Hureyre'nin bu hareketine hayret etmiş ve; "Sübhânellah. Müslüman pis olmaz" buyurmuştur.

"Sübhânellah" kelimesi, tenzîh ve teacüp (hayret) manâsına kullanılır.

Burada teaccup için gelmiştir. Bu kelime, mahzûf bir fiilin mefûlüdür. "Seni tenzih için teşbih ettim, yâ Rabbi" takdirindedir. Bazıları da bu kelimenin "Tâat hususunda Allah'a koşarım" manasına geldiğini söylemişlerdir.[350]

Bazı Hükümler

1. Fazîlet sahiplerine hürmet ve ta'zim'de bulunmak, onların yanında güzel kılık ve kıyafet, terbiye ve nezaketle oturmak müstehaptır.

2. Cünup olan kişinin, namaz vaktinin geçmesinden korkmuyorsa yıkanmadan önce bazı önemli işlerini yapması caizdir.

3. Cemaat reisinin, cemaatını ısındırmak için iltifat etmesi güzeldir.[351]

92. Cünup Olan Kimsenin Camiye Girmesi

232.…Âişe (r.anhâ)'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir; Ashâb-i Kiramın evlerinin kapıları Mescide açılmış bir halde iken, Rasûlullah (s.a.) (Mescide) gelip;

"Şu evlerin yönlerini (kapılarını) mescidden çeviriniz" buyurdu ve(hucre-i saadetine) girdi.

Ashab, kendileri hakkında bir ruhsat inmesini umarak bir şey yapmadılar (evlerin kapılarını çevirmediler.) Bir müddet sonra Rasûlullah aleyhisselâm onlar (ın yanına) tekrar çıktı ve;

"Şu evlerin (kapılarını) çeviriniz. Çünkü ben, mescidi hayız ve cüntıp (olan)lara helâl görmüyorum" buyurdu.[352]

Ebû Dâvûd dedi ki; ıı(Seneddeki)O(Eflet b. Halîfe), Füleyt el-Âmirî'dir.”[353]

Açıklama

Zahirîlerden İbn Hazm, senetteki "Eflefin meçhul olduğunu ileri sürerek bu hadîsin zayıf olduğunu söylemiştir. Buna karşılık; Şevkânî, îbn Kattan, îbn Huzeyme ve İbn Seyyid'in Nâs sahih olduğunu söylemişlerdir.

Hattâbî şöyle der; "Eflet'in meçhul bir râvi olduğunu ileri sürerek bu hadîs için zayıf demişlerdir, ama bu isabetti değildir. Çünkü, İbn Hıbban ona "sıka" Ebû Hatim de "Şeyh" demiştir. Ahmed b. Hanbel, ( ) ifâdesini kullanmış, Süfyân es-Sevrî ve Abdulvâhid b. Ziyâd da kendisinden hadîs rivayet etmişlerdir. Onun hakkında, Kâşifte; "sadûk" Bedru'l-Münîr'de "Meşhur, Sıka" denilmiştir..."

Cünup olanın camiye girmesinin caiz olup olmadığı hususu ihtilaflıdır.

Müzenî, Dâvûd ve îbn Münzir'e göre, özürlü veya özürsüz, abdest alarak ya da almadan, camide oturmak veya caminin içinden geçip gitmek caizdir. Bunlar, bundan evvelki bâbda geçen "Müslüman pis olmaz" hadîsine dayanırlar. Ancak müslumamn necis olmaması, onun camide kalmasının caiz olmasını gerektirmez. Bu konuya has hadîsler bulunmaktadır.

İshak b. Rahûye, Süfyân es-Sevrî ve Mâlikîlerin çoğunluğuna göre, cünubun, caminin içinde Hurması da, geçip gitmesi de caiz değildir. Ancak zaruret hâlinde abdest alarak içinden geçebilir. Bazı Mâlikîlere göre, teyemmüm etmelidir.

Hanbelîlere göre: Zaruret olsun olmasın, abdesti oîmasa bile geçip gitmesi, abdest almak şartıyla da içinde kalması caizdir.

Şafiîier; mescidde durmadan geçip gitme hususunda Hanbelîlerin görüşündedirler. Delilleri şu âyeti kerîmedir.

"Ey iman edenler, siz sarhoşken ne söyleyeceğinizi bilinceye ve cünup iken de -yolcu olmanız müstesna- gusledinceye kadar namaza yaklaşmayın..."[354]

Şafiîler ( ) (geçip gitmenin) ancak namaz kılınan yerlerde olabileceğini, bunun sefere mahsus olduğunu söylemeye delil bulunmadığını söylerler. Üstelik "Müsâfir" kelimesi âyette tekrarlandığı için sefer manâsına kullanılmış olsaydı tekrar olacaktır. Kur'ân-ı Kerîmde ise bunun olmadığı açıktır, derler.

Sa'îd ve îbn Ebî Şeybe'nin Câbir'den İbn Münzir'in de Zeyd b. Eşlem'den rivayet ettikleri hadîsler de Şafiîlerin delillerindendir.

Cünubun, camide durması ise Şafiîlere göre de haramdır.

Hanefîlere göre; Cünubun, eğlenmeden, geçip gitmek içinde olsa mescide girmesi haramdır. Ancak evinin kapısı mescide açılıp da değiştirme imkânı olmayışı gibi zaruret hallerinde haram olmaz. Eğer mescidde iken cünup olur da beklemeden çıkabilirse, teyemmüm edip çıkar. Çıkamazsa, teyemmüm edip bekler. Cünup olduğunu bilmeden camiye girer de camide iken cünup olduğunu hatırlarsa, hemen dışarı çıkar, Çıkamayacaksa teyemmüm edip bekler. Fakat, namaz kılamaz, Kur'ân-ı Kerîm okuyamaz. Hanefîler; üzerinde durduğumuz hadîs ile, Tirmizî'nin rivayet ettiği, "...Yâ Ali şu mescidde cünup olarak (bulunman) seninle benden başka hiçbir kimseye helâl olmaz" hadîs-i şerîfidir. Üzerinde durduğumuz hadis hakkında bazı şeyler söyİenmişse de, Açıklama kısmının başında hadîsin sahih olduğunu söyleyenlerin çoğunlukta olduğu beyan edilmiştir.

Hanefîler, Şafiîlerin delil kabul ettikleri âyeti onlar gibi anlamamışlar, (-namaz) kelimesinin başına (-yerleri) kelimesinin muzaf olarak takdir edilmesine itîraz ederek şöyle demişlerdir: "Kelimenin başına muzaf takdir etmek, aslın hılâfındadır. Buna göre; "Siz sarhoşken ne söyleyeceğinizi bilinceye kadar namaz yerlerine yaklaşmayınız" kısmına da muzaf takdir etmek gerekirdi. O zaman mana;"Sarhoşken ne söyleyeceğinizi bilinceye kadar namaz yerlerine yaklaşmayınız." olur ki bu mümkün değildir. Zaten bunu kimse söylememiştir.

Seferin tekrarı mes'elesine gelince, bu, cenabet hâli ile hastalık hâlinin, hükümde eşit olduğuna işaret içindir."

Hanefîler âyeti kerimeyi şu şekilde anlamışlardır; "...Cünupken namaza yaklaşmayınız, ancak cünup, müsâir olur da su bulamaz veya kullanmaya

muktedir olmazsa müstesna."

Hz. Ali, tbn Abbâs, Mücâhid ve Sa'îd b. Cübeyr de Hanefîlerle aynı görüştedirler.

Hayız ve nifas hâlindeki kadın için de Hanefîlerin görüşü ayıdır. Yani, bunlar da mescide giremezler. Mâlikîler de aynı görüştedir. Tabiî zaruret hâli bu hükmün dışındadır.

Şafiî ve Hanbelîlere göre; Cünup için olduğu gibi ayhali ve lohusa için de, mescidi kirletmeyeceklerinden emin iseler, içinden geçmeleri caizdir. İçeride durmaları, Şafiîlere göre caiz değil, Hanbelîlere göre kanın kesilmesi ve ab-dest almış olmaları şartıyla caizdir.

Mescidin içinde ihtilâm olan bir kimsenin derhal dışarıya çıkması lâzımdır. Kapıların kapalı olması gibi bir sebepten dolayı içerde kalması ise zarurete binâen caizdir. Caminin iki kapısı varsa, kendisine yakın olandan çıkmalıdır.

Mescidde, abdestsiz olarak durmak ittifakla caizdir. Sebepsiz yere abdestsiz duruyorsa mekruh olduğunu söyleyenler de olmuştur.

Mescidde uyumanın hükmü hususunda âlimler ihtilâf etmişlerdir.

Saîd b. Müseyyeb, Hasen el-Basrî, Atâ, Muhammed b. Şîrîn ve Şafiilere göre, kerâhatsiz caizdir. Ancak, namaz kılanlara yeri daraltır veya onların gönlüne vesvese vermesine sebep olursa, caiz değildir, haram olur.

İmam Mâlik, "Evi olanın mescidde gecelemesini veya gündüz uyumasını doğru bulmam" demiştir. İmam Ahmed'le İshâk da bu görüştedir.

İbn Mes'ûd; Tâvûs, Mücâhid ve Evzâî, mescidde uyumayı mekruh görmüşlerdir.

Hanefîlerden Aynî, "İbn Müseyyeb ve Süleyman b. Yesâr'a camide uyumanın hükmü soruldu. "Bunu nasıl sorarsınız, Ehl-i Suffa mescidde uyurlardı, onların meskeni mesciddi" dediler" demiştir.[355]

Bazı Hükümler

1. Şeriata uygun olmayan şeylerin değiştirilmesi gerekir.
2. İlk emirle arzu edilen şey hasa olmamışsa, emrin tekrarı lâzımdır.
3. Cünüb ve hayızlı olanların mescide girmesi haramdır.[356]

93. Cünub Olduğunu Unutarak Cemaate Namaz Kıldıran (İn Durumu)

233....Ebû Berke[357] (r.a.) den rivayet edildiğine göre;

Rasûlullah (s.a.) sabah namazına başlamıştı ki, eliyle (cemaate) "Yerinizden ayrılmayın" diye işaret etti (ve evine gitti, biraz) sonra başından sular damlaya damlaya gelip cemaate namaz kıldırdı."[358] [359]

Açıklama

"Rasûlullah (s.a.)in mescide girip mihraba geçtikten sonra abdestsiz olduğunu namaza başlamadan mı, yoksa başladıktan sonra mı hatırladığına dair bu hadis-i şerifte bir açıklık yoktur" denmesine rağmen "dehale" "namaza girdi" kelimesi ile diğer bir rivayette de "kebbere" "iftitâh tekbirini aldı" kelimesi görülmektedir. Bu yüzden bazı âlimler namaza girdiğini iddia ederken, bazıları da hadisin diğer rivayetindeki "kebbere" "tekbir aldı" fiilinin başına bir "erâde" fiili takdir ederek "tekbir almak istedi" şeklinde manalandırmışlardır. Bütün bunlar hadis-i şerifi tevil açısından zorlamadır.

Dârakutnî'nin Enes'ten îbn Mâce'nin de Ebû Hüreyre'den rivayet ettiği hadisler, Efendimizin iftitah tekbirini alıp, namaza başladığını bildiriyor.Ebû Davud'un bundan sonra gelecek olan rivayeti de aynı şeye delâlet etmektedir.

Ebû Davud'un Ebû Hüreyre'den rivayet ettiği 235 nolu hadisi, (bu hadisi Buharı, Müslim ve Nesâî de rivayet etmişlerdir) ve Müslim'in yine Ebû Hüreyre'den rivayet ettiği hadis, Rasûlullah (s.a.)'ın namaza başlamadığına işaret ediyor.

Ulemâ bu hadislerin, arasım birleştirmek için şu görüşleri ileri sürmüşlerdir:

1. Olay tekerrür etmiştir. Efendimiz bunlardan bazılarında namaza başlamış, bazılarında başlamamıştır. Neyevî ve İbn Hibbân bu şekilde söylemişler ve Ebû Bekre ile Ebû Hüreyre'nin hadislerinin ayrı ayrı iki vak'a ile alâkalı olduğunu ileri sürmüşlerdir.

2. Vak'a tektir. Ebû Dâvûd'taki "namaza girdi" cümlesi bir muzaf takdiri ile "namaz yerine girdi" şeklindedir. Yine Ebû Dâvûd'taki 235 nolu hadis ile

Buhârî'deki ( ) "namaz kıldığı yerde durunca" ifâdeleri bu te'vili takviye etmektedir. Diğer rivâyetlerdeki ( ) "tekbîr aldı" kelimesi de yukarıda işaret edildiği gibi ( ) "tekbir almak istedi" mânâsına hamledümiştir.

3. Resûlullah (s.a.) tekbir almış, Ebû Bekre önde olduğu için bunu duymuş ve duyduğu şekliyle, Ebû Hüreyre ise, uzakta olduğu için duymamış ve gördüğü şekliyle nakletmiştir.

"İmamın, abdestsiz olduğunu unuttuğu için namazı fasit olsa da cemaatin namazı sahihtir" diyenler bu hadis-i şerife dayanmışlardır. Mâlik ve talebeleri, Şafiî, Evzâî, Sevrî ve Ahmed b. Hanbel'in mezhebleri budur. Esrem, Ebû Sevr, İshâk, Hasan el-basrî, İbrahim en-Nehaî ve Saîd b. Cübeyr'in de bu görüşte oldukları rivayet edilmiştir. Bunlar Efendimizin ilk anda tekbir aldığını, cemaatin de Rasûlullah'a tabi olduklarını, Rasûlullah ayrıldıktan sonra yine namazlarına devam ettiklerini söylerler.

Hattâbî bu hadisin şerhinde şunları söyler:

"Bu hadis delâlet etmektedir ki, bir imam cünüb olduğunu unutup da cemaate namaz kildırsa, cemaat onun halini bilmeseler, namazları sahihtir, iadesi gerekmez. İmamın ise, kendi namazım iade etmesi gerekir. Haberin lâfzının zahirinden çıkan hüküm budur .Çünkü sahâbîler Rasûlullah (s.a.)'le birlikte namaza başlamışlar sonra Efendimiz kendisi gusledinceye kadar cemaatten oldukları gibi beklemelerini istemiş, işi bittikten sonra gelip namazlarını tamamlamıştır. Namazdan, üzerine bina caiz olacak kadar bir cüz sahih olunca diğer cüzleri de sahih olur. İmama uymak tamamen ictihâdi bir yoldur. Cemaat imamın zahirini bilmekle mükellef tutulmuştur. İç halini ihata emredilmemiştir. Zaten bunu anlamaya gücü yetmez. Zahire göre verdiği hükümde hata etmişse bu onun işini bozmaz. Hakim de aynen böyledir. İçtihadı bir hükümde hatâ'ederse, bu hüküm bozulmaz. Cemaatin, imamın taharetini bilmesine imkân yoktur. Onu bilemediği için de kınanmaz. Bu, Ömer b. el-Hattâb (r.a.) m görüşüdür ve ona muhalefet eden herhangi biri bilinmemektedir. Şafiî'nin mezhebi de budur.

"Yine bu hadis, muktedînin, namaza imamdan evvel başlaması hâlinde namazının batıl olmadığına delildir. Ayrıca, abdestin bozulması halinde binanın sahih olduğunu söyleyenler için de hüccettir."

Hattâbî'nin bu sözlerine Aynî itiraz ederek şunları söylemiştir:

"Hattâbî'nin "Haberin lâfzından çıkan hükmün zahiri, sahabîler Rasûlullahla beraber namaza başladılar...” sözü merduttur. Çünkü Efendimiz, İbn Hıbbân'ın Sahîh'inde de belirttiği gibi cemaata namazı

(evvelki tekbirle değil) yeni bir tekbirle kıldırmıştır. Sahih-i Müslim'deki "Rasûlullah aleyhisselam tekbir almadan önce ayrıldı" ifâdeleri de bunu göstermektedir."

"Namazsra bir cüz'ü sahih olunca diğer cüz'leri de sahih olur." sözü de aynı şekilde merduttur. Biz, bu cüz'ün sahih olduğunu kabul etmiyoruz. Çünkü -Rasûlullah'm önceden başladığı kabul edildiği takdirde- Efendimiz yerine birini geçirmeden imametten ayrıldığı için bu cüz bâtıl olmuştur. Baş tarafı fasit olunca üzerine bina da fasit olur. Çünkü fasidin üzerine bina kılman şey de fasittir. Ayrıca, sahih veya fasit olma yönünden namaz parçalanmaz. Doğrusu, yukarıda da söylediğimiz gibi Efendimizin yeni bir tekbirle başlamış olmasıdır.

"Hz. Ömer'in görüşü budur ve ona muhalif biri de bilinmemektedir" sözüne gelince, bu doğru değildir. Çünkü Dârakutnî'nin Sünen'inde, Amr b. Hâlid, Habîb b. Ebî Sabit, Âsim b. Hamza ve Hz. Ali senediyle yaptığı rivayette Hz. Ali cemaate cünup olarak namaz kıldırmış sonra kendisi namazını iade etmiş, o cemaate de iade etmelerini emretmiştir. Abdürrezzak da Taberânfnin naklettiği bu hâdiseyi ve şunu rivayet etmiştir: Ebû Ümâ-me'den rivayet edildiğine göre, Hz. Ömer (r.a.) cemaate cünup olarak namaz kıldırmış ve namazını iade etmiş, cemaate ise iade ettirmemiş. Bunun üzerine Hz. Ali, "Seninle birlikte namaz kılanların da namazlarım iade etmeleri gerekirdi" demiş, cemaat de Hz. Ali'nin sözüne dönmüştür. Kasım, "İbn Mes'ûd da Hz. Ali'nin görüşündedir" der.

"Hadiste, imamdan evvel tekbir aldıkları takdirde cemaatin namazının bâtıS olmadığına işaret vardır." sözü de reddedilmiştir. Çünkü hadiste buna işaret yoktur. Zira Efendimiz, ya tekbir almadan yıkanmaya gitmiştir (ki sahih olan da budur) ya da onların zannettiği gibi tekbir aldıktan sonra gitmiştir. Tekbir almadan gitti ise, ne imamdan ne de cemaatten tekbir alan olmamıştır. Tekbir aldıktan sonra gitti ise, cemaat, Efendimizin yeniden aldığı tekbir ile namaza girmişlerdir. Üstelik Şafiî imamdan önce tekbir alanın namazının bâtıl olduğunu söylemiştir."

İmam Ebû Hanîfe, Şa'bî ve Hammad b. Ebî Süleyman, namaza başladıktan sonra imamın abdestsiz olduğu meydana çıkması halinde, cemaatin namazının fâsid olduğu görüşündedirler. Bunlar, İmam Ahmed'in Ebû Hü-reyre'den merfu'an rivayet ettiği ( ) "İmam, koruyucu ve gözeticidir" (yani cemaatin namazının sıhhati imamın namazının sıhhatine bağlıdır) hadis-i şerifine dayanmışlardır. Aynı hadisi Taberânî de Ebû

Umâme'den rivayet etmiştir. Bu görüş sahiblerine göre, imamın namazı cemaatin namazını da şâmil ve mutazammmdır. Cemaatin namazının sıhhati imamın namazının sıhhatine, fesadı da onun namazının fesadına bağlıdır. Bu durumlarda imam cünup olduğu için tahrimesi (iftitah tekbiri) sahih olmaz. Tahrime olmadığı için de imamın namazı fasit olduğuna göre cemaatin namazı da fasittir. Zira Efendimiz: "İmamın namazı fasit olunca, mukiedînin namazı da fasit olur" buyurmuştur. Dârakutnî'nin Saîd b. Müseyyeb'ten Resûlüllah'ın cünupken namaz kıldırıp hem kendisinin hem de cemaatin namazını iade ettiklerine dair haber ve Hz. Ali'nin aynısını yaptığına dair olan haber de bu görüş sahiplerini takviye etmektedir. Bu görüş Hanefî mezhebinin benimsediği görüştür.

Olayın temeli imamın cünuplüğünü unutarak namaza yaklaşması veya durmasıdır, imam cünup ve abdestsiz olduğunu bilerek namaza durursa iman açısından imamın durumu tehlikelidir. Böyle kişilerin namaza durması değil, camiye girmesi dahi yasaktır. Bir önceki hadiste bunun hükmü geçmişti, oraya bakılabilir.[360]

Bazı Hükümler

1. İnsan olmaları sebebiyle Peygamberlerin de herhangi bir şeyi unutmalan mümkündür.

2. Vakit müsait olduğu müddetçe cemaatin imamı beklemesi meşrudur.

3. Cünup olanın, guslü geciktirmesi caizdir.

4. Cünup olduğunu unutarak camiye giren hatırlayınca derhal camiden çıkar. Uygun olanı, teyemmüm ederek çıkmasıdır.

5. Kâamet getirildikten sonra imamın abdestsiz olduğu anlaşılırsa (abdest alıp tekrar) geri geldiğinde kaametin iadesi gerekmez ve böyle bir durumla karşılaşan imamın durumunu cemaate açıkça beyan etmesi gerekir.

234....Hammad b. Seleme önceki hadisi aynı senetle ve aynı manada rivayet etmiş, (fakat) başında (Rasûlullah) "tekbir aldı" sonunda da namazı bitirince, "ben ancak bir beşerim, cünup idim (yıkanmayı unuttum) buyurdu” ifâdelerini ilâve etmiştir. [361]

Ebû Dâvûd, şunları söyledi:

Bu hadîsi Zührî, Ebû Seleme b. Abdurrahmân 'dan, o da Ebû Hüreyre'den (şöylece) rivayet etmiştir: (Ebû Hüreyre) dedi ki:

Namaz kıldığı yerde durunca, biz tekbir almasını bekledik. O,ayrıldı sonra "Olduğunuz halde kaimiz” buyurdu.

Bu hadîsi Eyyüb îbn Avn ve Hişâm, Muhammed kanalıyla (mürsel olarak) Rasûlullah (s.a.) dan şöyle rivayet etmiştir: "(Rasûlullah)Tekbîr aldı, sonra cemaate eliyle oturmalarını işaret edip gitti ve gusletti."

Bunu aynı şekilde Mâlik, îsmâil b. Ebî Hakîm'den o da Atâ'dan rivayet etmiştir.'Ata (rivayetinde) "Resülullah (s.a.) namazında tekbir aldı”demiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bunu aynı şekilde Müslim b. fbrahîm, Ebân’ dan; O, Yahya'dan; Yahya, Râbib. Muhammed'den o da Rasûlullah (s.a.) nakletti ve "tekbîr aldı" dedi.[362]

Açıklama

Bu hadis-i şerifi, Hammâd bir evvelki Ebû Bekre hadisinin senediyle aynı mânâda fakat değişik lâfızlarla rivayet etmiştir. Ancak Hammâd'm rivayetinde, Efendimizin gusletmeye gitmeden evvel tekbir alıp namaza başladığı, sonunda da; "Ben de bir beşerim ve ben cünup idim" buyurduğu sarahaten ifâde edilmiştir. Bu rivayeti İbn Habbân da tahric etmiştir.

Ebû Davud'un ilâve ettiği taliklerden Zührî'ye ait olanı bazı nüshalarda yer almamıştır. Doğrusu da bu olsa gerektir. Çünkü bu talik Ebü Bekre hadisine değil, Ebû Hüreyre hadisine aittir. Bu ta'Ukte, Efendimiz'in tekbir almadığına işaret edilmektedir.

Sonraki iki rivayet ise, Peygamber Efendimizin namaza başladığında tekbir aldığına işaret etmektedir.

235....Ebû Hüreyre (r.a.)'den şöyle demiştir:

Namaza ikâmet edildi ve cemaat saflardaki yerini aldı. Rasûlullah (s.a.) (odasından) çıktı. (Mihrabtaki) yerine durduğunda gusletmediğini hatırlayıp, cemaate (eli ile işaret ederek veya sözle) "Yerinizden ayrılmayın" buyurdu ve evine gitti. (Biraz sonra) biz saflarda (durur) iken, yıkanmış olarak başından sular damlar bir vaziyette aramıza geldi.

(Hadisin zikredilen) bu kısmı, îbn Harb'in lâfzıdır. Ayyaş ise, [363] rivayetinde :

"Biz onu yıkanmış olduğu halde yanımıza gelinceye kadar ayakta beklemeye devam ettik." sözüne yer vermiştir.[364] [365]

Açıklama

Bu hadis-i şeriften, Peygamber aleyhisselâram namaza ikâmet edilip saflar düzeltildikten sonra hane-i saadetlerinden çıktığı anlaşılmaktadır. Müslim'in, Ebû Hüreyre'den yaptığı, "Namaza ikâmet edildi, biz kalktık ve Rasühıllab (s.a.) gelmeden önce safları düzelttik." şeklindedir. Müslim'in Câbir b. Semûre'den yaptığı rivayette ise,

"Bilâl, RasûluHah (s.a.) çıkıncaya kadar kaamet etmezdi" şeklindedir. Buhârî ve Ebû Davud'un başka bir rivayetinde de Efendimizin; "Namaza ikâmet edildiği zaman, beni görünceye kadar ayağa kaikmaymız" buyurduğu ifade edilmektedir.

Görüldüğü gibi, bu rivayetlerin ikisinden Peygamber (s.a.) mescide girmeden ayağa kalkıp onu ayakta bekledikleri anlaşılmakta; diğer ikisi ise bunun aksini ifade etmektedir. Böylece ilk anda hadis-i şerifler arasında bir tearuz göze çarpmaktadır. Ancak Rasûlullah camiye girdiğinde Ashab-i Kirâniî ayakta görmesi ve bunun caiz olabileceği hususunda ikrarda bulunmamaları ve onlara acıyarak, "beni görmeden kalkmayınız" buyurmalarına sebeb olmuştur. Sonraları Rasûlullah gelmeden ayağa kalkmazlardı. Yani genel durumları bu idi. Bu yorumla aradaki tearuz giderilmiş olmaktadır.

Üzerinde durduğumuz hadis-i şerif bundan evvelki hadis-i şerifin Eyyûb îbn Avn ve Hişâm'dan gelen rivayeti ile de bir tenakuz arz etmektedir. Çünkü onda, Efendimizin cemaata oturmalarını emrettiği ifâde edildiği halde, bunda ayakta "oldukları şekilde" durmalarım emrettiği ve onların da durduğu beyan ediliyor. Bezlu'I-Mechûd sahibi bu tearuzu şu şekilde te'lif yoluna gitmiştir: "Rasûlullah (s.a.)'m cemaata işaretini bazılarının mescidden dışarıya çıkmama, bazılarının bulundukları hali bozmama, bazılarının da oturma şeklinde anlamış olmaları mümkündür. Bazı rivayetlerde "işaret etti", bazılarında da "dedi" şeklinde olan farklılığı şöyle cem’ edebiliriz: "Dedi" şeklinde rivayet edenlerin işareti bu şekilde yorumlamış olmaları mümkündür. Ayrıca Efendimizin söz ile işareti birleştirmesi, bazılarının hem sözü duyup hem de işareti görmüş olması,

bazılarının ise, sözü duymayıp sadece işareti görmüş olmaları da muhtemeldir."

Ayrıca bu iki rivayetin birini diğerine tercih ederek tearuzu gidermek de mümkündür. Şöyle ki, Ayyâş'ın rivayeti "onu ayakta beklemeye devam ettik" şeklindedir. Aynı zamanda muttasıl bir rivayettir. Eyyûb İbn Avn ve Hişâm'm Muhammed b. Sirîn'den "eliyle (oturun!)" şeklindeki rivayet ise, mürsel bir rivayettir. "Muttasıl rivayet mürseî rivayet üzerine tercih edilir" kaidesince, Ayyâş'ın rivayetini tercih ederek tearuz giderilmiş olur.[366]

Bazı Hükümler

Önceki hadislerin hükümlerine ilâve olarak, safların düzgün oımasmm gerektiğine işaret etmekle beraber Buhârî şârihi, Aynî bunun icma ile mustehab olduğunu söylemiştir.

Zahirî mezhebinden îbn Hazm'e göre safların düzeltilmesi sıklaştırılması, birinci safta yer varken ikinci saffın inşa edilmemesi saflar düzeltilirken, ayaklara ve omuzlara dikkat edilmesinin farz olduğunu söylemiştir.[367]

94. (İhtilam Olduğunu Hatırlamayıp Da) Uyandıktan Sonra Üzerinde Islaklık Gören Kimsenin Durumu

236....Âise (r.anhâ)'dan şöyle demiştir:

Rasûlullah (s.a.)'a ihtüâm olduğunu hatırlamadığı haîde (çamaşırında) ıslaklık bulan adam (in durumu) soruldu. Efendimiz:

"Gusleder (gusletsin)" buyurdular.

İhtilâm olduğunu gören, fakat ıslaklık bulmayan kişi (nin durumu) soruldu:

"Ona gusl gerekmez" buyurdu.

Ümmü Süleym[368] "bunu gören kadına da gusül icabeder mi?" diye sordu. Rasûlullah (s.a.)

"Evet. Çünkü kadınlar erkeklerin benzeridirler." buyurdu.[369] [370]

Açıklama

Hadism zâhiri, ihtilâm olduğunu hatırlamadığı haide uyamnca elbisesinde veya bedeninde bir yaşlık gören kimsenin gusletmesinin gerekli olduğuna delâlet etmektedir. îbn Abbas, Şa'bî, îbn Cü-beyr ve Nehâî'nin mezhebleri budur.

Hanbelilere göre, uykudan uyanan veya bayılmışken ayılan baliğ bir kimse, kalktığında bedeninde veya elbisesinde bir yaşlık görür de onun meai olduğuna hükmederse yıkanması farzdır; mezi olduğuna hükmederse, yıkanması gerekmez. Fakat o yaşlığı yıkaması gerekir.

Şâfiîîere göre bu durumda, çıkan yaşlığın meni olduğu kesin olarak anlaşılırsa gusletmesi farzdır. Mezi veya vedi ya da idrar olduğu belli ise, yıkanması gerekmez. Meni mi, yoksa mezi mi olduğunda şüphe ederse bir tarafı tercih ederek ona göre hareket edebilir. İhtiyaten gusletmesi daha iyidir.

Hanefilere göre, uykudan uyanan kimse yatağında veya çamaşırında ya da butlarında bir yaşlık görür ve ihtilam olduğunu hatırlarsa, kendisine gusül lâzım gelir. O yaşlığın meni veya mezi olduğunu bilsin veya şüphe etsin fark etmez. Bunda ittifak vardır. Fakat ihtilam olduğunu hatırlamadığı takdirde o yaşlığın mezi mi, meni mi olduğunda şüphe etse veya meni olduğuna kani olsa, Ebû Yusuf'a göre gusül lazım gelmez. Çünkü şehvetle geldiği belli değildir. İmam-i Azam ile İmam Muhammed'e göre bunun mezi olduğuna kani ise, gusül Sazım gelmez; fakat meni olduğuna kani olur veya meni mi, mezi mi, diye şüphe ederse, gusül lâzım gelir. İhtiyatlı olan budur. Zaten fetva da bu şekilde verilmiştir.

Mâlikîlere göre ise, uykudan uyanıp da ihtilam olduğunu hatırlamayan ve fakat bedeninde veya elbisesinde bir ıslaklık gören kişi, kesinlikle bunun meni olduğuna hükmeder veya meni midir, değil midir şüphesine düştüğü zaman gusletmesi gerekir. Meni olmadığına teinükle kanaat getirir veya meni mi, mezi mi, vedi mi olduğunda şüphe ederse, gusül gerekmez.

Bir erkek veya kadın, rüyada ihtüâm olduğunu hatırladığı halde meni dışarıya çıkmasa gusletmeleri gerekmez. îmam Muhammed'e göre bu durumda kadının ihtiyaten yıkanması gerekir. Çünkü kadından çıkacak maddenin gerisin geriye dönmesi muhtemeldir.

Uyanıp yatağından kalkan kimse, ihtilam olduğunu hatırladığı halde tenasül uzvunda bir yaşlık görürse gusletmesi lâzımdır. Ayakta veya oturduğu yerde uyuyan kimse, uyanıp da bu uzvunda bîr yaşlık görür ve bu yaşlığın meni olduğuna hükmederse veya uyumadan evvel âleti hareketsiz bir halde bulunmuş ise, gusl etmesi lâzımdır. Fakat meni olduğuna hükmedemez de tenasül uzvu önceden sert bir vaziyette imişse gusül gerekmez. Uzvun sert olması mezi çıkmasına sebeb olduğu için bu yaşlığın mezi olduğu kabul edilir.

Bu mevzuda geniş bilgi için 206, 210-211 nolu hadislere de bakılabilir.[371]

Bazı Hükümler

1. Kıyas caizdir.

2. İhtüâm olduğunu hatırlamasa bile uyandığında elbise veya bedeninde ıslaklık gören kadın ve erkeğe gusletmek gerekir. Konu ile ilgili tafsilât açıklama kısmında verilmiştir.

3. Kadınlar arasında da erkekler gibi ihtilam olanlar olabilir.

4. Şer'î bir meselede soru sormaktan utanmamak gerekir.[372]

95. Uykusunda Erkekler Gibi İhtilam Olan Kadın

237....Âişe (r.a.)'dan, demiştir ki;

Enes b. Mâlik'in annesi Ümmü Süleym el-Ensâriye (Peygamber aleyhisselama gelerek):

Yâ Rasûlallah, muhakkak Cenab-i Allah gerçeğin sorulması konusunda utanmayı emretmez. Kadın uykusunda erkeğin gördüğünü görürse, gusleder mi, etmez mi? (Bu hükmü) bana bildirir misin?

Rasûlullah (s.a.): "Evet suya(meniye) rastlarsa yıkansın" buyurdu.

Ben Ümmü Süleym'e dönüp, "Öff!.. hiç kadın bunu görür mü?" dedim. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.) bana döndü ve:

"Allah hayrını versin yâ Âişe (çocuğu ona) neden benziyor ya?"

buyurdu.[373]

Ebû Dâvûd şöyle demiştir:

(Bu hadisi) Zübeydt, Ukayl, Yûnus ve Zühfı'nin kardeşinin oğlu (İbrahim), Zührî'den; (ayrıca) îbn Ebi'l-Vezîr, Mâlik'ten, Mâlik de Zührî'den, Yûnus'un Îbn Şihâb'tan rivayet ettiği gibi rivayet ettikleri Müsâfi' el-Hacebîde ZührVye muvafakat edip Urve'den, o da Âişe'den... demiştir. Hişâm b. Urve ise, Urve'den, Urve, Zeyneb bint Ebî Seleme'den o da Ümmü Seleme'den, "Ümmü Süleym Resulüllah sal-lellahü aleyhi veselleme geldi... (Hadisin metni) şeklinde rivayet etmiştir.[374]

Açıklama

Hadis-i şerifin muhtelif rivayetlerinden anlaşıldığına göre, Rasûlullah (s.a.)'a soruyu soran Ürnmü Seleme olduğunu söylemişse de, Kadı Iyâz, doğrusunun ümmü Süleym olduğunu ifade etmiştir. Hi-şâm b. Urve'nin rivayetinden de anlaşıldığı gibi, Ümmü Seleme hâdiseye şöyle şâhid olmuş olabilir; Evvelki rivayetler Hz. Âişe'den geldiği halde Hişam b. Urve'nin yaptığı rivayet Ümmü Seleme'de nihayet bulmaktadır. Ebû Dâvûd, hâdiseye şâhid olan Sahabiyenin Hz. Âişe oluşunu tercih ederken, Kadı Iyaz Ümmü Seleme olduğunu ehl-i hadisten nakl etmiştir. İmam Nevevî ise, bu rivayetlerin arasını birleştirerek, soru sorulduğu sırada hem Hz. Âişe'nin hem de Ümmü Seleme'nin Efendimizin huzurunda olup, Ümmü Süleym'i kınamış olmalarının muhtemel olduğunu söyler. Hafız îbn Hacer de

Nevevî'nin sözlerini beğenerek "Bu güzel bir cem'dir. Çünkü Hz. Âişe ile Ümmü Seleme'nin Rasülullah'ın huzurunda aynı mecliste bulunmaları olmayacak şey değildir" demektedir.

Ümmü Süleym (r. anhâ), kadının ihtilâm olmasının hükmünü Efendimize sormuş, fakat bu, kadın için âdeten ayıp bir şey olduğu için nezâketle ve önceden özür beyan etmiştir. Buna rağmen, Hz. Âişe durumu yadırgayarak Ebû Davud'un rivayetine göre, "Yazıklar olsun sana! Hiç bunu kadın görür mü?" Müslim'deki bir rivayete göre ise, "Yâ Ümmü Süleym kadınları rezîl ettin, Allah hayrını versin” demiştir.

"Allah hayrını versin" diye tercüme ettiğimiz ( ) sözünü, Ebû Davud'un rivayetine göre, Rasûlullah aleyhisselâm Hz. Âişe’ye, Müslim'in bir rivayetine göre. Hz. Âişe Ümmü Süleyme söylemiş, Efendimiz de "asıl senin Allah hayrım versin" buyurmuş. Başka bir rivayete göre ise, Rasûlullah Efendimiz Ümmü Seleme'ye söylemiştir. ( ) cümlesinin esas mânâsı daha önce de ifâde ettiğimiz gibi "sağ elin topraklansın" demektir. Bu cümle hakkında hayli ihtilâf edilmiş ise de, muhakkıkların tesbitine göre "fakir olasın" manası daha sahihtir.Fakat Araplar bunu bizim "Allah hayrını versin, Allah'tan bul" dediğimiz gibi bazan beddua, bazen de takdir ve taaccüp manasına kullanmışlardır.

İbn Abdilberr, Hz, Âişe'nin bu inkârından bütün kadınların ihtilâm olmadıklarının anlaşıldığını ifade ederek "öyle olmasaydı Hz. Âişe bunu inkâr etmezdi" der. Süyûtî de rüyaya giren şeyin şeytan olduğunu söylemiştir. Peygamberler ihtilâm olmazlar, çünkü ihtilâm olayı şeytanî bir olaydır. Peygamberler ise bundan masundur. Diğer bütün erkek ve kadınlar ihtilâm olurlar. Ancak bunun erkeklerde kadınlardan daha çok olduğu söylenmektedir.

Resûlüllah (s.a.) hanımlarından birinin, kadının ihtiîâm olmasını yadırgamasına karşılık, durumu isbat için "peki ya benzerlik nereden gelmektedir?" buyurmuştur. Bu mana Buhârî ve Müslim'de değişik lâfızlarla ifade edilmiştir. Sarihler Efendimizin bu ifâdesinden istifâde ederek erkeğin suyunun galib gelmesi hâlinde çocuk babaya, kadının suyunun galip gelmesi halinde de anaya benzeyeceğini söylemişlerdir. Sahîh-i Müslim'deki bir rivayetin sonunda Rasûlullah Efendimiz "Eğer kadının suyu galip gelirse çocuk dayılarına, erkeğin suyu gaiip gelirse amcalarına benzer" buyurmuşlardır.[375]

Bazı Hükümler

1. Kişinin yararına uygun olan şeyleri sormaktan utanmaması gerekir.

2. Utanılacak cinsten de olsa, bilmediği bir şeyi soran kimseyi ayıplayanı kınamak caizdir.

3. Kadın da erkek gibi ihtilâm olur ve ondan da meni gelir.

4. Doğan çocuk babasına benzediği gibi anasına da benzeyebilir.[376]

96. Gusl İçin Yeterli Su Mikdarı

238....Âişe (r. anhâ) şöyle demiştir: "Resûlullah aleyhisselâm, cünuplükten dolayı ferak (demlen) bir kaptan guslederdi."[377]

Ebû Dâvûd şu rivayetleri de kayd etti:

Bu hadisfin rivayetin)de, Ma'rner Zührî'den naklen şöyle dedi:

Âişe dedi ki "ben ve Rasûlullah (s.a.)' içinde ferak miktarı su olan bir kaptan guslederdik."

îbn Uyeyne Mâlik hadisinin benzerini rivayet etti

Ebû Dâvüd dedi ki; Ahmed b. Hanbel; "Ferak on altı ntldır" derken işittim. Yine onu "İbn Ebi Zi'b'in Sa'ı rıtldır" derken dinledim ve bazılarının "bir sa', sekiz rıtıldır" dediklerini söyledim. "Bu mahfuz değildir" dedi. (Bir seferinde de) Ahmed'i şöyle derken duydum: "Kim fıtır sadakasını bizim şu nalımızla (rıtıl) verirse sadakasını tam çiarak vermiştir. "Kendisine (itiraz olarak) "Sayhanı ağırdır" denildi. İmam, (cevaben önce); "Sayhanı en güzeldir, (dedi, biraz düşündükten sonra da) "bilmiyorum" dedi.[378]

Açıklama

Bu hadis-i şerifi, Buhârî ( ) "...ferak denilen bir kaptan…" şeklinde rivayet etmiştir. Müslim'in rivayeti ise, aynen Ebû Davud'un rivayeti gibidir.

Hadis-i şerifte zikri geçen "Ferak" kelimesi hakkında değişik şeyler söylenmiştir. Son devir âlimlerinden merhum Ahmed Nâim, Tecrid-i Sarih Tercemesi'nde bu konuda şunları kaydetmiştir:

Ferak cumhurun görüşüne göre iki sa' miktarı su alır bir kaptır ki, takriben altı litre eder. İbnü'1-Esîr ise "Ferak"ın 16 rıtl, yani 3 sa’,-ki takriben 9 litredir-Ferk' in ise 120 rıtl, yahut 22 sâ', yani takriben 67,5 litre olduğunu beyan ediyor. Ümmü'l-Mü'minin Âişe (r.anhâ) "ferak altı "kısfdır" demiştir. Ehl-i lügatin bil ittifak beyanıyla her kist yarım sa' diye tarif edilmiş olduğundan Îbnü'l-Esir'in nakline diyecek kalmıyor,, Süfyan b. Uyeyne ile tmam Şafiî ve ehl-i lügat bunda müttefiktir. Ancak Hanefi fukahasi müddü (2) ntl i'tibar edip sa' da (4) müd olduğundan onlara göre ferak (2) sâ’dır ki yine Hicazlılann (3) sa'm toplamı itibar ettikleri (16) ntl demek olur.[379]

Bu ifadelerden anlıyoruz ki; Hanefîlere göre "ferak” altı litre su alan bir kaptır. Hadis-i şerifin Zührî'den gelen tankından Rasûlallah aleyhisse-lamla Hz. Âişe'nin birlikte yıkandıkları kabın isminin "ferak” değil, bir ferak miktarı su alan bir kap olduğu anlaşılmaktadır. Mecmö'daki ifâdelerden de ferakın on altı ntl miktarı su alan bir ölçek olduğunu anlıyoruz. Fakat Buhârî'deki rivayette (yukarıda da işaret edildiği gibi) bu kabın adının "ferak” olduğu ifade edilmektedir. Hadis-i şerifin tercemesi, Buhârî'nin rivayeti gözönüne alınarak yapılmıştır. Rasûlullah aleyhisselamın ferâktan veya ferak miktarı su alan bir kaptan yıkanması onun içindeki suyun tamamını kullandığına delâlet etmez. Öyle bir kaptan su alarak yıkandığı da anlaşılabilir. Nitekim Efendimizin guslettiği suyun miktarı hakkında değişik rivayetler vardır. Rasûlullah aleyhisselam bazan bir sa' (üç litre) su ile gusiettiği halde, bazan daha fazla su kullanmıştır. Aslında gusül için yeterli olan su, bedenin tamamını ıslatabilen sudur. Bu bir sâ' olabileceği gibi az veya çok da olabilir. Ancak israf derecesine kaçmamalı ve dökünen kişiye yıkanmış denemeyecek kadar az olmamalıdır. Ulemânın beyânına göre gusülde müstehab olan bir sa'dan; abdestte müstehab olan bir müdden az su kullanmamaktır.

Deniz kenarında bile olsa suyu israf etmenin men'edilmiş olduğunda bütün ulemâ müttefiktir. Zahire göre bu yasaktan murad, kerâhet-i tenziyyedir. Âlimlerimizden bazıları "israf haramdır" demişlerdir.

Müellif Ebû Dâvûd son olarak "ferak" hakkında Ahmed b. Hanbel'-den duyduklarını kayd etmiştir. İmam Ahmed'in, Sa'ı nisbet ettiği, îbn Ebî Zi'b, İmamın hocasıdır. Ahmed b. Hanbel hocasının, bir sa'ı rıtıl kabul etmesini benimsemiş ve bu miktarda verilecek sadakayı fıtrin yeterli olduğunu ifade

etmiştir. Fakat kendisine Sayhanı denilen hurmanın daha ağır, dolayısıyla rıtlının bir sâ'dan az olacağı ima edilerek itiraz edilince önce, Sayhânî'nin daha iyi olduğunu söylemiştir. Ancak biraz düşününce "bilmiyorum" demiştir.

Hanefî ve Mâlikîlere göre, ağırlığı ne olursa olsun bir sa'a baliğ olmadan verilen fıtır sadakası edâ edilmiş sayılmaz.[380]

Bazı Hükümler

Güsûl abdesti alırken suyu israf derecesinde çok ve yıkanmış denemeyecek kadar az kullanmamak gerekir.[381]

97. Cünublükten Yıkanmak

Bu bâb cünuplükten dolayı yıkanmakla ilgili hadisleri ihtiva etmektedir. ( ) (gasl) yıkamak, ( ) (gusl) yıkanmak mânalarında kullanılır.

Gusl lûgatta "akıtmak" ıstılahta ise, "bedende, suyun varması mümkün olan her yere suyu ulaştırmak (bütün vücûdu yıkamak)" manalarına gelir. Ağızın ve burnun içi, yıkanması gereken yerlerdendir.

Cenabet, lügatta uzaklık demektir. Cünup olan kişi, yıkanıncaya kadar namaz ve mescidlere yaklaşmaktan men' edildiği için, bu isim verilmiştir. Şeriata göre, namazın sıhhatine mâni, bedende olan manevî pisliktir.

239....Cübeyr b. Mut'im[382] 'den rivayet edildi ki:

Sahabe-i Kiram (r.a,) Rasûlullah (s.a.)'m yanında cünuplukten dolayı yıkanmaktan bahsettiler. Rasûlullah (s.a.) her iki eli ile de göstererek "Bakın ben başıma üç defa (üç avuç) dökerim" buyurdu.[383]

Açıklama

Şerhini yaptığımız bu hadis Peygamber sallellahü aleyhi vesellemin guslederken başa üç defa eliyle göstererek (su döküp) gusleltiğini beyan eder.

Şafiî ulemasından Nevevî "Bu hadis başa üç defa su dökmenin rnüstehab olduğuna delâlet eder. Ashabımız başa kıyasla bedeni de aynı hükmün altına sokmuşlardır" der. Hanefî ve Hanbelilerin görüşü de Nevevînin işaret ettiği gibidir. Yani gusülde bütün bedenin üç defa su dökülerek yıkanması müstehabtır.

Mâlikîlere göre sadece başın üç defa yıkanması mendûptur. Beden için mendub oluşuna delâlet edecek bir şey yoktur. Bu hadisin zahiri ile Buhârî (gusül, 5-15) ve Müslim'in Hz. Âişe'den rivayet ettikleri hadis, Malikîlerin görüşünü te'yîd etmektedir. Buhârî, sarihlerinden Askalânî de îbn Battal'dan şu nakli yapar: "Asıl olan bir defa yıkamaktır."

Zaten bedenin üç defa yıkanması sabit olsaydı, bu bize kadar gelirdi. [384]

Bazı Hükümler

1. Din büyüklerinin yanında ilmî konuların müzâkeresi câizdir.

2. Yıkamldığında başa üç defa su dökmek müstehaptır.

3. Öğretmenin Öğreteceği şeyi, öğrencinin anlayabileceği bir şekilde anlatması gerekir.

4. İlmi mevzular konuşulurken bir mevzuyu aydınlatmak için ilim adamının müdâhelede bulunması yerindedir.

240....Âişe (r.anha)den şöyle demiştir: "RasûluIIah (s.a.) cünuplükten dolayı yıkanmak istediği zaman süt kabına benzer bir kap isterdi.[385] (Kap gelince) iki avucu ile su alır ve önce başının sağ tarafım, sonra da sol tarafını yıkardı. Daha sonra iki eline tekrar su alır ve başının tamamına dökerdi."[386] [387]

Açıklama

Bu haciis-i şerif bir Önceki hadisi açıklar mâhiyettedir. Şöyle ki birinci hadiste Hz. Peygamber başına elleriyle üç defa su dökmekle iktifa etmişti. Burda ise, birinci su ahşıyla başının sağım, ikincisi ile solunu, üçüncüsü ile başının tümünü yıkadığı Hz. Âişe tarafından nakledilmektedir.

Hz. Peygamberin yıkanmaya başından başlayıp onu üç defa yıkaması, kir tutmakta başın en önde gelen azalardan olduğunu ve dolayısıyla, bu şekildeki guslün hikmetini tebarüz ettirmektedir. Nitekim, Malikîlerin de baştan başka üç defa yıkanması nıendup olan aza olmadığını söylemeleri bunu göstermektedir.[388]

Bazı Hükümler

1. Gusül ve abdest için su hazırlamak meşru olur.
2. Gusle başı yıkayarak başlamak müstehaptır.
3. Yıkamaya önce sağdan başlanması gerekir.

241....Teymullah b. Sa'lebe'nin oğullarından biri olan Cumey b. Umeyr'den, demiştir ki;

"Annem ve teyzem ile birlikte Âişe (r.anha)nin yanına gitmiştik. Onlardan birisi Âişe (r.anha) ye; gusülde neler yapardınız? diye sordu. Âişe (r.anhâ) da şu cevabı verdi:

Rasûlullah (s.a.) önce namaz için aldığı abdest gibi abdest alır, sonra başına üç defa su dökerdi. Biz ise, saçımızdaki örgülerden do-,layı bes defa dökeriz."[389] [390]

Açıklama

Bundan önceki hadislerde Rasûlullah'ın gusülden önce abdest aldığına dair bir işaret olmamasına rağmen, bu hadis-i şerifte gusülden önce namaz abdesti gibi abdest aldığım daha sonra başına üç defa su dökerek gusül yaptıkları anlatılmaktadır.

Hz. Âişe her iki hadiste Rasülullah'ın başına üç defa su dökerek gusle başladığını, diğer bir olayda birinci hadis-i şerifi şerheder mahiyette gusülden önce abdest aldığım söylemektedir. Yine Hz. Âişe ve Hz. Meymûne, 243-245 no'lu hadisler de Hz. Peygamberin gusül öncesi neler yaptığım anlatmaktadırlar. Her hadis diğer bir hadisin şerhi durumundadır. Böylece ümmetin maslahatı sağlanmış olmaktadır. Bu konuda geniş bilgi 243-245. hadislerde gelecektir. Açıklamaya çalıştığımız hadis-i şerifin delâlet ettiği noktaları ise, ulemâmız şöyle belirlemiştir:

Hadis-i şerifin zahirinden gusülden önce abdest almanın sünnet olduğu anlaşılmaktadır. Ulemânın ekserisinin görüşü de bu merkezdedir. Sadece Dâvûd (-ızâhiri) ile Ebû Sevr gusülden Önce abdest almanın vâcib olduğunu ileri sürmüşlerdir. Ancak bu görüşe delil olabilecek bir açıklama getirilmemiştir.

Ayrıca bu hadis-i şerifteki Âişe (r.anhâ)nın "Biz saçımızdaki örgülerden dolayı beş defa su dökeriz" ifadesine göre, kadınların başlarını beş defa yıkamalarının müstehap olması gerekir. Ancak senedde adı geçen Cümey'den dolayı bu hadis zayıf sayılmış ve delil olarak kabul edilmemiştir. Ayrıca ilerde gelecek olan 251 no'lu hadiste kadınların örgülerinin durumu ve başlarına üç defa su dökebileceklerine dair açık ifadeler bulunmaktadır.[391]

Bazı Hükümler

1. Gusle abdestle başlamak sünettir.

2. Erkekler üç, kadınlar beş defa başlarına su dökebilirler.

3. Kadınlar saçlarım örebilirler.

4. Saçlarının dibine su ulaşıyorsa kadınların saç örgülerini çözmeleri gerekmez.

242....(Ebu Davud'un Süleyman b. Harb el-Vâşihî ve Müsedded'den rivayet ettiği hadiste) Âişe (r.anhâ) şöyle demiştir:

"Rasûlullah (s.a.) cünuplükten dolayı guslet (mek iste)diği zaman -Süleyman b. Harb'in rivayetine göre,- önce sağ eliyle sol eline su döker -Müsedded'in rivayetine göre de- önce kaptan suyu sağ eli üzerine dökerek ellerini yıkar,- sonra ikisinin ittifakla rivayetine göre- ve fercini yıkardı. (Bundan sonra Müsedded): Suyu sol eline dökerdi. Âişe (r.anhâ) bazan ferci kinayeli olarak söylerdi (sözlerini ilâve etti).

(Hadis'in bundan sonraki kısmında Süleyman ve Müsedded ittifak etmişlerdir:) Rasûlullah sonra namaz için aldığı abdest gibi abdest alır, her iki elini de kaba daldırıp (su alır) suyun (başının) derisine ulaştığını bilinceye veya[392] deriyi paklayıncaya kadar saçlarını hilaller ve başına üç defa su dökerdi. Sudan artan olursa onu da vücûduna dökerdi."[393] [394]

Açıklama

Hadiste Rasûlullah'ın gusle ellerinden başladığı ancak Süleymana göre sağ eh ile sol eline su döktüğü; Mısedded e göre ise, kabtan direkt olarak sağ eline su döktüğü şeklinde beyân edilmektedir. Daha sonra her iki râvinin de ittifakı ile avret mahallini -burada Müsedded'in beyânına göre sağ eliyle döküyor sol eliyle avret yerini- yıkıyordu. Bunu müteâkib namaz abdesti gibi abdest alıyor, sonra da iki elini kaba daldırarak su alıyor, saçlarım ve vücudundaki kılları ovalayarak aralarına suyun nüfuz etmesini sağlıyordu. Suyun tenine değmesiyle oranın temizlenmesine kanaat getirdiği an, üç defa başına su alarak bütün vücudunu yıkıyordu. Artan su kalırsa hepsini birden vücuduna döküyordu.

Kadı Iyaz, bazı kişilerin, bu hadise dayanarak vücuttaki bütün kılların ovalanmasının gerektiği görüşünü benimsediklerini söyler. Mâlikîlere göre sık otsun, seyrek olsun, vücuttaki bütün kılların ovalanması vâcibtir. Şafiî ve Hanbelilere göre, ovalanmadığı takdirde su deriye ulaşıyorsa kılların ovalanması mendub, ulaşmıyorsa vâcibtir.

Bu meselede Hanelilerin görüşü de şöyledir: Ovalanmadan su deriye kadar ulaşırsa saçın ve sakalın ovalanması müstehap, ovalanmadan deriye ulaşmazsa, farzdır.

Gusülde bedenin ovalanmasını şart koşmayanlar bu hadisi delil gösterirler. Zira ( ) suyu akıtmak, dökmek anlamına gelmektedir, derler. Vücudu ovalamanın hükmü ile ilgili görüşler, abdestle ilgili bahiste verilmiştir.[395]

Bazı Hükümler

1. Cünuplükten dolayı yıkamldığında önce eller ve avret yen yıkanmalıdır.

2. Gusle başlarken abdest almak sünnettir.

3. Kılların dibi ovalanmalıdır.

4. Rasûlullahın tertibi üzere gusül yapmak sünnettir.

243. …Âişe (r.anhâ) şöyle demiştir:

"Rasûlullah (s.a.) cünuplükten dolayı gusletmek istediği zaman Önce ellerini bileklerine kadar, sonra da fercini kaşığıyla yıkar ve onlar üzerine su dökerdi. Ellerini temizledikten sonra duvara sürterdi. Sonra abdest almaya başlar (abdest aldıktan) sonra da başına su dökerdi."[396] [397]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen ( ) kelimesi kasık ve koltuk altı gibi kirlerin toplandığı suyun zor ulaştığı yerlere denir. Burada fere kast edilmektedir. Zabtı bazı nüshalarda ( ) "dirseklerini" şeklindedir. Irakî doğru olanının bu olduğunu kaydetmektedir, ( ) "sonra onun üzerine suyu döktü" cümlesinin açıklanmasında, sarihlerden kimi kasıklara, kimi ellere kimi de bütününe şâmil olabileceğini söylemişlerdir.

Rasüllah (s.a.)'in avret yerlerini yıkadıktan sonra ellerini duvara sürtmesi, ellerindeki herhangi bir kokunun kalma ihtimaline binaendir. Günümüzde temizleyici sabun ve benzerlerinin kullanılmasının lüzumuna işarettir. Ayrıca önceden de belirtildiği gibi tuvaletten sonra ellerin sabunla yıkanması da gerekmektedir.[398]

Bazı Hükümler

1. Gusulde msan vücudundaki suyun zor yetiştiği yerleri yıkamakta mübalağa edilmesi gerekir.

2. Ellerde pislik eseri kalmaması için ek temizleyici kullanılmalıdır. Böyle bir şey olmadığı takdirde toprakla temizlenmelidir.

244....Âişe (r.anhâ) şöyle buyurmuştur: "Vallahi eğer isterseniz, size cünuplükten dolayı yıkanmış olduğu yerdeki duvarda Rasûlullah'ın elinin izini gösterebilirim.”[399] [400]

Açıklama

Münzirî, bu hadisin mürsel olduğunu, Şa'bî'nin bunu Hz.Aışe (r.anha)den duymadığını söyler.

Fazla bilgi önceki hadiste geçmiştir.

245....İbn Abbâs, teyzesi Meymûne[401] 'nin şöyle dediğini haber vermiştir:

"Rasûlullah (s.a.) için cünuplükten dolayı yıkanacağı suyu hazırladım. Kabı sağ elinin üzerine eğdi, iki veya üç (bu şüphe el-A'meş'tendir) defa yıkadı. Sonra avret yerine su döktü ve orayı sol eliyle yıkadı. Daha sonra da (sol) elini yere sürttü ve yıkadı.Bilahere ağzına ve burnuna su aldı, yüzünü ve ellerini yıkadı, başına ve vücuduna su döktü, kenara çekilerek ayaklarını yıkadı.[402] Ona havluyu verdim almadı, suyu bedeninden (silip silkeleyerek) atmaya başladı. (el-A'meş der ki) Bunu (Rasulullah'm havluyu almayıp, üzerinden su serptiğini) İbrahim (en-Nehâiy)e söyledim. İbrahim; "onlar havlu kullanmakta bir beis görmezlerdi, fakat onu âdet edinmeyi kerih addederlerdi" dedi.

Ebû Dâvud, Müsedded'in şu sözünü nakleder: "Abdullah İbn Dâ-vûd'a, "Onlar havluyu âdet edinmeyi kerih görürlerdi" şeklinde bir şey biliyor musun? dedim o; evet öyledir (Meymune'nin rivayetinde, onlar bunun âdet olmasını kerih görürlerdi ibaresi yoktu) fakat ben kitabımda bu ibareyi mevcut olarak buldum, dedi."[403]

Açıklama

Hadis-i Şerifte geçen "iki veya üç defa yıkadı" ifadesindeki şek, tercümede belirttiğimiz gibi Süleyman el-A'meş'tendir. Nitekim bu şüphenin ondan geldiğim Buhârî de belirtmiş bulunuyor. Ancak yine ei-A'meş'in rivayet ettiği ve Ebû Avâne'nin Sahîh'inde kaydettiği aynı hadîste, "ellerine üçer defa su döktü" deyip şek belirten bir ifade kullanmamıştır. Hafız İbn Hâcer aynı şahıstan gelen bu farklı rivayetler hakkında şu yorumunu yapar: "A'meş anlaşıldığı kadarıyla önceleri bu konuda şek etmekte iken, sonraları hadisi hatırlamış ve "üç defa" diyerek kati bir ifade kullanmıştır. Çünkü bu rivayeti A'meş'ten üç defa ve tereddütsüz olarak rivayet eden ibn Fudayl, şüpheli olarak rivayet edenlerden daha sonraları ondan hadis dinlemiştir."

Hadis'in bundan sonraki kısımlarından Rasûlullah (s.a.)'in sol eliyle edep yerini yıkadığı, bu yıkama esnasında eline herhangi bir kokunun

bulaşmış olma ihtimaline karşılık ellerini yere iyice sürttüğü anlaşılmaktadır. Bu da yüce Rasûl'ün temizliğe ne derece önem verdiğini, hoş olmayan kokuların bedeni üzerinde kalmaması için ne derece dikkat ettiğini göstermektedir.

Gusül ve abdest esnasında ağıza ve buruna su alıp mazmaza ve istinşâk yapmanın hükmünün ne olduğunda ulemâ arasında farklı görüşler vardır:

Îbnu'l-Mübârek, Ahmed b. Hanbel ve İshâk gibi imamlara göre abdestte de gusülde de mazmaza ve istinşâk vâcib (farz) dır.

Hanefîlerle Süfyân es-Sevrî'ye göre, gusülde farzdır, abdestte değildir. Mâlik ve Şafiî âlimlerine göre ise, her ikisinde de sünnettir.

Bu konuda yeterli açıklamalar, daha önceden Abdest ile ilgili hadislerin açıklaması üzerinde durulurken verilmiş bulunuyor. Bu bakımdan burada delillerini ayrıca tekrar etmeye gerek görmüyoruz. "Sonra başına ve bedenine (su) döktü” ifadesinden Rasûlullah (s.a.)'in saçları arasını ovalamadığı, sadece suyu dökmekle iktifa ettiği anlaşılır. Halbuki, daha evvel Rasûlullah (s.a.)'in daha su dökünmeye başlamadan vücutta kıl olan yerlerini ovaladığı zikredilmişti. Burada râvinin hadisi uzatmamak için bunu zikretmemiş olduğu anlaşılabileceği gibi, Peygamber (s.a.)'in ovalamayı bazan terkettiği de anlaşılabilir.

Hadis-i şeriften Rasûlullah (s.a.)'ın ayaklarını yıkamak için yerini değiştirdiği ve ayaklarım yıkamayı en sona bıraktığı anlaşılmaktadır, bu mânâyı ifâde eden başka rivayetler de vardır. Cumhur, bu rivayetlere istinaden, mutlak olarak gusülde ayakları en son yıkamanın müstehap olduğu görüşüne varmışlardır. İmam Mâlik'den eğer yer temiz değilse ayakları yıkamayı sona bırakmamn, temizse abdestin hemen akabinde yıkamanın müstehap olduğu da rivayet edilir.

İmam Ebû Hanife ve talebelerine göre, gusledilen yer leğen, küvet gibi suyun biriktiği bir yerse ayakları yıkamayı en sona bırakmak, değilse abdestin hemen sonunda yıkamak müstehaptır.

"Ona havlu verdim almadı" cümlesinin Buhârî ve Müslim'deki ifadeleri lafız yönünden farklı ise de mânâ itibariyle herhangi bir farklılık yoktur.

Câbir b. Abdillah, İbn Ebî Leylâ ve Saîd b. Müseyyeb bu hadise dayanarak, gusül ve abdestten sonra kurulanmanın mekruh olduğunu söylemişlerdir. Şâfiîlerin meşhur kavline göre, silinmeyi terk etmek müstehaptır. Osman b. Affân, Hasan b. Ali, Enes b. Mâlik, Hasen el-Basrî, Ebû Hanîfe, Mâlik ve Ahmed (Allah hepsine rahmet etsin) abdest ve

gusülden sonra kurulanmada kerahet görmemişlerdir. Bunlar görüşlerine İbn Mâce'nin Selmân-ı Fârisî tankıyla rivayet ettiği;

"Rasûlullah (s.a.) abdest aldı, üzerinde olan yün di b bey i ters çevirdi ve onunla yüzünü sildi"[404] hadisi ile Tirmizî'nin Hz. Âişe'den rivayet ettiği "Rasuiullah'ın bir bez parçası vardı, abdestten sonra bununla kurulanırdı" [405] hadisini delil kabul etmişlerdir.

Resûlullah'ın havlu kullanmaması, her zaman kullandığının hilâfınadır. O'nun bu hareketi o gün havlu kullanma ihtiyacını hissetmemesinden veya serinleme isteğinin bulunmasından olsa gerektir.

Ayrıca bu hükümler sıcak iklimde bulunanlar içindir. Soğuk iklimde yaşayıp silinme zorunluğu olan mü'minler için değildir. Çünkü mevzubahis olan sıhhattir. Soğuğun çok şiddetli olduğu yerlerde bazılarının "sünnettir" diye silinmemede ısrar etmeleri sünnete uygun bir hareket değildir.[406]

Bazı Hükümler

1. Abdest ve gusül suyunun hazırlanmasında başka-sından yardım istemek caizdir.

2. Kadının kocasına hizmet etmesi meşrudur.

3. Avret mahalleri sol elle yıkanmalıdır.

4. Avret mahalli yıkanmadan önce ve yıkandıktan sonra eller yıkanmalıdır.

5. İstincadan sonra ellerde kalması muhtemel necaset artığını gidermek için (temizleyicinin bulmadığı zaman) toprağa sürtmek matluptur.

6. Gusülde mazmaza ve istinşak gereklidir. Üç defa olması sünettir.

7. Gusülde ayaklan yıkamanın en sonraya bırakılması meşrudur.

8. Gusülden sonra havlu ile silinmek terkedilebilir.

246....Şu'be'den rivayet edilmiştir,demiştir ki; İbn Abbas (r.a.) cünuplükten dolayı yıkanmak istediğinde sağ eliyle sol eline yedi defa su döker sonra da avret yerini yıkardı.

"Bir keresinde kaç defa su döktüğünü unuttu ve "kaç defa döktüm?" diye bana sordu. Ben de; bilmiyorum" dedim. Bunun üzerine İbn Abbâs (hayretle) "Hey anasız (kalasıca), niçin bilmiyorsun?" dedi.

Daha sonra namaz için abdest aldığı gibi abdest alıp vücuduna su döker ve "Rasûlullah (sallellahü aleyhi ve sellem) cünuplükten işte böyle temizlenirdi" derdi.[407] [408]

Açıklama

Hadis-i Şerifte geçen ( ) "Anasız kalasıca!" sözü Nihâye'de belirtildiğine göre zem ve sebbetme için kullanılan bir deyimdir. "Sen sokağa bırakılmış, annesi belli olmayan birisin" manasına gelir. Bu sözün bazan teaccübmânâsında medh için kullanıldığı da söylenir. Tîbî daha çok medh için kullanıldığını söyler. Herhalde îbn Abbâs, burada Şu'be'yi zem etmek veya ona küfretmek değil de, dikkatsizliğinden dolayı ona hayret ettiğini göstermek istemiştir.

Bu hadis-i şerifin zahirinden anlaşıldığına göre Rasûlullah (s.a.) cünuplükten dolayı yıkandığında ellerini yedi defa yıkardı. Ancak râvîler içerisinde Şu'be b. Dinar bulunduğu için bu hadis zayıf sayılmıştır. Şu'be b. Dinar tenkid edilmiştir. Hadisi hüccet kabul edilmez, üstelik hadis, Rasûlullah (s.a.)'in yıkandığında ellerini üç defa yıkadığını bildiren sahih hadislere zıt düşmektedir.

Şayet üzerinde durduğumuz hadis sahih kabul edilirse, o zaman Rasûlullah (s.a.)'ın ellerini üç defa yıkadığını bildiren hadislerle neshedilmiş olur. Oysa durum böyle değildir. Hüccet olarak üç defa yıkanmayı bildiren hadisler kabul edilmiştir.

247....Abdullah b. Ömer (r.a.)den, şöyle demiştir:

"Namaz elli (vakit), cünuplükten dolayı yıkanmak yedi defa ve elbiseden idrarı yıkamak yedi defa idi. Rasûlulah (s.a.) namaz beş vakit, cünuplükten dolayı yıkanmak bir ve elbiseden sidiği yıkamak da bir defaya indirilinceye kadar (Allah'a) duaya devam etti."[409]

Açıklama

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre, Cenab-ı Allah başlangıcında namazı elli vakit, cünuplükten dolayı yıkanmayı yedi defa ve elbisedeki sidiği yıkamayı yedi defa gerekli kılmıştı. Rasûlullah (s.a.) Cenabı Allah'ın

rahmet ve şefkatinin büyüklüğüne güvenerek bunların hafifletilmesi için duâ ve tazarruda bulunmaya başladı. Rasûlullah (s.a.)'ın isteği namaz beş vakit, diğerleri de birer defa oluncaya kadar devam etti.

Namazın önce elli vakit olarak farz kılınıp da sonra beş vakte indirilmesi Mi'rac gecesinde olmuştur. Müslim'deki rivayete göre, Rasûlullah (s.a.) hâdiseyi şu şekilde haber vermiştir:

"Allah (c.c) bana her gün ve gece de elli vakit namazı farz kıldı Mûsâ (a.s.)'mn yanına indim, bana "Allah, ümmetine neyi farz kıldı" diye sordu, ben de "elli vakit namazı" dedim.

Rabbine dön ve hafifletilmesini iste. Çünkü ümmetinin gücü buna yetmez. Ben îsrail oğullarım imtihan edip denedim dedi. Ben de Rabbime dönüp "Ya Rabbi benim ümmetime (namazı) hafiflet" diye duâ ettim. Allah (c.c) beş vaktim indirdi. Sonra tekrar Musa (a.s.)'ya döndüm ve Allah'ın benden beş vakti eksilttiğim söyledim, Mûsâ (a.s.):

Ümmetinin gücü buna da yetmez, Rabbine dön ve hafifletilmesini iste, dedi. Cenab-ı Allah: "Ya Muhammed, bunlar her gece ve gündüz beş namazdır. Her namaz için on namaz (sevabı) vardır, bu da elli eder" buyurun caya kadar Allah (c.c) ile Mûsâ (a.s.) arasında gidip gelmeye devam ettim."[410]

Cünuplükten dolayı yıkanmanın bir defaya indirilmesi ile, elbisedeki idrarı yıkamanın bir defaya indirilmesinin namazla birlikte Mi'raç gecesinde veya ayrı ayrı zamanlarda olması muhtemeldir.

Ancak sarihlerin beyânına göre İslâm'ın ilk yıllarında olabileceğini söylemeleri yanında hadis zayıf olduğu için delil değildir, diyenler üzerinde fazla durmadıklarından yeterli bilgi elde edilememiştir. Hadisin sahih olduğu kabul edilse bile namazın elli vakitten beş vakte indirilmesi hususu sahih hadislerle sabittir. Fakat cünuplükten temizliğin, elbisenin yedi defa yıkanarak temizlenmesinin hükmü sahih hadislerde varid olmamıştır. Buna göre de imamların ittifak ettikleri husus cünüplekte su bütün vücûda nüfuz etmesi halinde bir defa ile iktifa edileceğidir. Elbisede de durum aynıdır.

Elbisedeki bir pisliğin yıkanması, Şafiî ve Mâlikîlere göre bir defadır. Ancak Şafiîlere göre üç defa yıkamak menduptur. Eğer necaset bir veya üç defa yıkamakla yok olmamışsa, zail oluncaya kadar yıkamaya devam etmek gerekir. Ahmed b. Hanbel'den gelen iki rivayetten biri de bu şekildedir. Muğnî müellifi İbn Kudâme bunu tercih etmiştir.

Hanefîlere göre necaset ikiye ayrılır:

Necâset-i Galîza: İnsanın tersi ve sicjiği, eti yenmeyen hayvanların tersi, sidiği ve salyası, eti yenen hayvanlardan tavuk, kaz ve ördeğin tersi, kan, irin, meni, mezi, vedî, hayz ve nifas ileistihazakanlan ağız dolusu kusuntu gibi insanın bedeninden çıkıp da abdesti bozan şeyler bir de şarap ve boğazlanmadan ölmüş hayvanın eti ve derisi.

Necâset-i hafife: Atın ve eti yenen ehlî ve vahşi hayvanların sidiği, eti yenmeyen kuşların tersi, eti yenen hayvanların, eşek ve katırın sidiği, İmam A'zam'a göre galiza, imameyne göre hafifedir. Fetva İmameynin görüşüne göre verilmektedir.

Bu necasetlerden galizanın katı olanının dirhem miktarından fazlası namaza mâni, daha azı mâni değildir. Sıvı olanında ise, avuç içi miktarından azı namaza mâni değil, daha fazlası mânidir.

Necâset-i hafifenin isabet ettiği yer elbisenin veya bedenin dörtte birinden az ise namaza mâni değil, dörtte birine denk veya daha fazla ise, namaza mânidir.

İmam Ebû Yûsuf'a göre enine boyuna bir karış miktarı namaza mâni değil, daha fazlası mânidir. Elbise veya bedende namaza mani olacak miktarda pislik varsa (ister galiza, ister hafife) hemen yıkanması gerekir. Bu pisliklerde ya gözle görülür yani, kuruduktan sonra iz bırakır, ya da gözle görülmez yani kuruduktan sonra iz bırakmaz.

Gözle görülen bir necasetle pislenmiş olan şey, pisliğin aynı ve eseri yok olunca temiz olur. Temizleme yolunun, yıkamak, silmek, ovalamak (v.s.) olması arasında fark yoktur. Pislik yıkanarak giderilecekse suyun akıcı veya durgun,az veya çok olması arasında fark olmadığı gibi yıkamanın adedi de mühim değildir. Mühim olan pisliğin kendisi ve eserinin ortadan kaldırılmasıdır.

Renk ve kokudan ibaret olan eserin kalması, (izalesi meşakkatli olduğu için) zarar vermez. Bunları gidermek için sabun ve deterjan kullanmak zarureti yoktur.

Gözle görülmeyen (iz bırakmayan) necasetle pislenmiş olan şey, yıkayanın zann-i galibine göre temizlenmiş oluncaya kadar yıkanır.Müftâbih olan görüşe göre aded mühim değildir. Ancak zann-ı gâlib üç defa yıkamak ve yıkanılan şey sıkilabilecek cinsten ise, her seferinde sıkmakla hasıl olur. Bilhassa üçüncü yıkayışta damlalar kesilinceye kadar sıkılmaya devam edilmelidir.

Bu hususta itibar sıkanın kendi kuvvetinedir. Tahtavî'nin beyânına göre, galebe-i zannın üç defa yıkamakla hasıl olacağı şeklinde bir mecburiyet yoktur. Bu üçten az yıkamakla da hâsıl olabilir. Hatta pis bir elbise üzerinden su akıtılsa ve zann-ı galibe göre o elbisenin temizlendiği kanaati hasıl olsa. yıkama ve sıkma olmadığı halde, o elbisenin kullanılmasicâizolur.Vesveseli olmayan kimse hakkında zahir budur. Vesveseli olan için uygun olan, zann-ı galibi sayı ile takdir etmektir ki, o da üçtür.

Eğer elbisenin yıkandığı su akıcı olmazsa, o zaman her bir yıkanışta sıkılması zâhir-i rivayete göre lâzımdır. Ebû Yûsuf'tan sıkılmanın şart olmadığına dâir bir görüş de rivayet edilmiştir. Esas olan temiz olduğuna dair zann-i galibin hasıl olmasıdır.[411]

Bazı Hükümler

1. Ser'î hükümlerin bazılarının bazıları ile nesh edilmelen caizdir.

2. Cenab-ı Allah, ibâdetleri hafifletmek suretiyle bu ümmete merhamet etmiştir.

3. Kulun mahzurlu olmayan bir şeyi Rabbisin'den istemesi caizdir.

4. Rasûlullah (s.a.)'ın şefaati makbuldür.

248....Ebû Hureyre (r.a)'den, demiştir ki; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu:

"Muhakkak her kılın altında cünuplük vardır. Bütün kılları yıkayınız, teni temizleyiniz."[412]

EbûDâvûd, "Haris b. Vecih'in kendisi zayıf, hadisi münker"dir, dedi. [413] [414]

Açıklama

Bu hadis-i şeriften anlaşılmaktadır ki, cünuplükten dolayı yıkanan kışı vücudunun tamamına suyu ulaştırmahdır. Suyun isabet etmediği bir kıl bile kalsa cünuplük devam eder. Hattâbî "Hadisin zahiri, gusledecek kişinin saç örgülerim çözmesi gerektiğine işaret eder. Çünkü vücuttaki kılların tek tek yıkanması gerekir. Bu da ancak örgülerin çözülmesiyle mümkündür.

İbrahim en-Nehaîbu görüştedir. Ancak ulemânın cumhuruna göre su saçların dibine ulaşırsa örgülerin çözülmesine lüzum yoktur" der.

İmam Nevevî ise, "cumhura göre gusleden kadın saç örgülerini çözmeden su saçlarının tamamına ulaşırsa örgüleri çözmesine lüzum yoktur, aksi takdirde örgülerin çözülmesi vaciptir. Bizim görüşümüz de budur. Ümmü Seleme'nin hadisi, örgüler çözülmeden suyun saçlarının tamamına ulaşmış olduğuna hamledirir" demektedir.

Hanefilere göre, saç örgülerinin çözülüp çözülmemesi hususunda erkekle kadın farklıdır. Kadınların saçlarının dibine su ulaştığı takdirde, örgülerin çözülerek saçların yıkanmasına lüzum yoktur. Çünkü Müslim'in bir rivayetinde, ümmü Seleme (r.a.) Rasûlü Ekrem (s.a.)'e:

"Ya Resulullah ben saçlarımı örerim, cenabetten dolayı yıkanacağımda onu çözeyim mi?" diye sormuş, Rasûllah da "Hayır" cevâbım vermiştir.[415]

Erkeklerin ise saçları örgülü ise, guslettiklerinde örgülerini çözüp suyu saçlarının tamamına ulaştırmaları gerekir. Bu konuda 251. hadisin şerhinde daha fazla bilgi verilecektir.

Yine Hattâbî'nin ifade ettiğine göre, gusülde mazmaza (ağıza alma) ve istinşâk .(buruna su alma) yi farz görenler bu hadis-i şerife istinad etmişlerdir. Çünkü hadis-i şerifte, her kılın yıkanması emredilmektedir. Burunun içinde de kıllar olduğuna göre burunun içinin de yıkanması gerekir, Hadis-i şerifteki ( ) "deriyi (vücûdun dışını) temizleyin" emri de ağıza su almanın farziyetine delâlet eder.

Aynî de yukarıda verilen bilgileri tekrar ettikten sonra İmam-ı Azam'm bu hadise dayanarak mazmazayı ve istinşaki farz saydığını söylemektedir. Hattabî bu hadise dayanılarak mazmazanın farz sayılmasına itiraz ederek şöyle demektedir: ( ) sözü lügatlara göre, vücudun dışı, gözün gördüğü kısımdır. Ağızın ve burunun içine beşere değil, ( ) (edeme) denilir. Dolayısıyla ( ) emri mazmaza (ağıza su alma)nın farz olduğuna delalet etmez."

Ancak lügatçılann ifadesi Hattâbî'nin ortaya attığı görüşe zıt düşmektedir. Meselâ Cevherî'nin beyanına göre ( ) (edeme) derinin ete bitişik olan kısmıdır. Ağız ve burunun içi ise, böyle değildir. Öyleyse bu hadis-i şerifteki ifâdelere dayanarak mazmaza ve istinşakı farz saymak yerinde bir harekettir.

Bu konu ile ilgili bilgi için 106. hadis-i şerif ve açıklamasına bakılabilir. [416]

Bazı Hükümler

1. Cünuplükten dolayı yıkanmada bütün vücudun ve vücuttaki kılların yıkanması farzdır.

2. Deriye suyun ulaşmasına mâni olan pisliklerin izâle edilmesi şarttır.

249....Ali (r.a.)Men rivayet edildiğine göre Rasûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Kim kıl dibi kadar bir yeri yi kam ayıp cünup bırakırsa ona (terk edilen yere veya bu yeri yıkamayıp terk eden kişiye) şöyle böyle (veya şu kadar süre) azab edilir."[417]

Ali (r.a.) "Bunun (bu şiddetli azabı duyduğum) için (üç defa) başıma (saçıma) düşman oldum" der ve saçını da tıraş ederdi.[418]

Açıklama

Hadis"i §erifte Secen ( ) zamiri bazı müshalarda ( ) şeklinde müennes olarak gelmiş ve harf-i cerre sebebiyet ma

nâsı verilmiştir. Bezlü'l-mechûd'deki kayıt o şekildedir. Terceme Menhel'in açıklamasına göre ve zamir müzekker kabul edilerek yapılmıştır.

Tîybî bu hadise dayanarak başı tıraş etmenin sünnet olduğuna hükmetmiş ve; "Rasûlullah (s.a.) Ali'yi başını tıraş etmekten men'etmediğine göre bu bir takrîrî sünnettir. Aynca Rasûlullah (s.a,) ümmetine Hulefâ-i Râşidîn'in sünnetine uymalarını emretmiştir” demiştir.

îbn Hacer, ve Aliyyü'1-Kârî Tîybî'nin görüşünü reddederek "Bir halifenin yaptığı Rasûlullah (s.a.) ve diğer üç halifenin yaptıklarına muhalif olduğunda sünnet değil, ruhsat olur" demişlerdir.[419]

Bazı Hükümler

1. Gusülde vücudun ve vücuttaki kılların tamamına suyu ulaştırmak farzdır.

2. Vücuttan veya vücuttaki kıllardan bir parçayı (kadınların örgüleri müstesna) yıkamayıp kuru bırakan kişi, Allah'ın dilediği kadar azap görecektir. Yıkandıktan hemen sonra bu kuru kalan yerleri de yıkarsa ittifakla guslü tamam olur. Ama hava ve yıkanan kişinin mizacı mutedil olduğu halde diğer azaları kurduktan sonra daha evvel yıkanmayan kısmı yıkarsa Malikilere göre guslün iadesi lâzımdır. Diğer üç mezhebe göre lâzım değildir.

3. Başı tıraş etmek caizdir.[420]

98. Gusülden Sonra Abdest Almak

250.... Âişe (r.anhâ)'dan, demiştir ki;

"Rasûlullah (s.a.) gusleder, iki rekât (sünnet)i ve sabah namazı-nı(n farzını) kılardı. Onun guslettikten sonra abdesti yenilediğini hatırlamıyorum."[421] [422]

Açıklama

RasuIu Ekrem (s.a.)'nin guslettikten sonra kıldığı iki rekat, sabah namazının sünnetidir. Nitekim, Hâkim'in rivayetinde "sabah namazından Önce iki rekât kılardı" denilmektedir.

Hadis-i şerifteki ( ) (zannetmiyorum) kelimesinin elifin fethası ile ( ) şeklinde de okunması mümkündür. O zaman mana, "Onun gusülden sonra abdesti yenilediğini bilmiyorum" şeklinde olur ki, tercemede her iki husus gözetilerek "hatırlamıyorum" tarzı tercih edilmiştir.

Bu hadis-i şeriften anlaşıldığına göre gusülden sonra abdest almaya lüzum yoktur. Tirmizî birçok Sahabe ve Tâbiûn'un bu görüşte olduğunu söyler. Hâkim'in İbn Ömer'den rivayet ettiğine göre, Rasûlullah (s.a.)'a guslettikten sonra abdest almanın gerekli olup olmadığı sorulmuş, O da, "Gusülden daha efdal hangi abdest var ki!..." buyurmuştur.[423]

Bazı Hükümler

1. Sabah namazından önce ıkı rekat namaz kılınır.

2. Cunuplukten dolayı yıkandıktan sonra namaz kılmak için yeniden abdest almaya gerek yoktur.

Şimdiye kadar geçen hadislerden anlaşıldığına göre, sünnet üzere gusletmenin şeklî şudur: Gusledecek olan kişi önce üç defa ellerini yıkar, sonra avret mahallinde veya bedeninin herhangi bir yerinde pislik varsa onu yıkar, abdest alır, önce başına, sonra vücudunun sağ ve sol tarafına su döker. Vücudundaki kılları ovalar. Leğen ve benzeri bir kapta guslediyorsa ayaklarını yıkamayı en sona bırakır. Nehir, göl deniz veya büyük bir havuzda guslediyorsa suya dalması kâfidir.

Guslün Farzları:

Guslün farzları mezheplere göre farklıdır. Bunlar:

Malikîlere göre: **1.** Niyet,

2. Vücudun tamamım yıkamak,

3. Vücudu ovalamak,

4. Saçların arasını ovalamak ve

5. Bunları peşpeşe (tertip üzere) yapmak.

Hanbelilere Göre:

1. Vücuttaki -altına suyun girmesine mâni olan- pislikleri temizlemek, gidermek,

2. Niyet etmek,

3. Besmele çekmek,

4. Ağız ve burun, saçların tamamı ve sünnetsiz ise, haşefe dahil vücudun tamamına suyu ulaştırmak.

Şâfiîlere Göre:

1. Niyet,

2. Bedeninde pislik varsa onu yıkamak,

3. Vücudu ve saçları yıkamak.

Hanefîlere Göre:

1. Mazmaza (ağıza su vermek),

2. îstinşâk (buruna su vermek),

3. Vücudun tamamını yıkamaktır.

Hanefî mezhebinde guslün sünnetleri de şunlardır:

1. Gusle niyet etmek.Niyet, diğer üç mezhepte farzdır. Onun için bile bile terkedümemelidir.

2. Besmele çekmek,

3. Misvak kullanmak,

4. Önce elleri, uylukları yıkamak, bedeninde pislik varsa gidermek,

5. Gusülden evvel abdest almak,

6. Abdestten sonra sırayla üç defa başa, üç defa sağ omuza, üç defa da'sol omuza su dökmek,

7. Her su döküşte bedeni ovalamak,

8. Bir kap içinde yıkamlıyorsa önce sağ, sonra da sol ayağı yıkamak.

9. Suyu haddinden az veya çok kullanmamak,

10. Kimsenin göremeyeceği bir yerde yıkanmak,

11. Tenha yerde de olsa avret mahallini açık bırakmamak,

12. Gusül esnasında konuşmamak,

13. Gusülden sonra silinmek,

14. Elbiseyi giyerken acele etmek.[424]

99. Kadın Gusl Ederken Örülü Saçlarını Çözmeli Mi?

251....Ebû Davud'un Zuheyr b. Harb ve Îbnu's-Serh'ten Rivayet ettiği hadîste Ümmü Seleme (r.a.) şöyle demiştir; "Müslümanlardan bir kadın - Züheyr, dedi ki; Ümmü Seleme kendisi- Rasûlullah (s.a.)'a

"Yâ Rasûllah, ben saçımı bağlayan bir kadınım. Cünuplükten dolayı (yıkanacağımda) onu çözeyim mi?" dedi. Rasûllah (s.a.)

"Başına sadece üç avuç su dökmen sana kâfidir" cevabını verdi."[425] Züheyr bu kısmı, "Rasülullah (s.a.) "Başa üç avuç su dökmen kâfidir. Sonra da (suyu) bedenînin geri kalan kısmına dökersin işte o zaman sen temizlendin demektir" buyurdu" şeklinde rivayet etti."[426]

Açıklama

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre cünuplükten dolayı gusül edecek olan kadının saç örgülerini çözmesine lüzum yoktur. Bu mevzuda Hanefîlerin görüşünü 248. hadiste açıklamıştık. Diğer mezheplerin görüşleri de şöyledir:

Mâlîkilere Göre: Saç kendi kendine kullanılmadan örülmüşse abdestte değil, sadece gusiılde örgünün çözülmesi lâzımdır. Saç üç veya daha fazla iplikle örülmüşse örgüler hem abdest, hem de gusülde çözülmelidir. Bir veya iki iplikle örülmüş olup örgü sert ve sıkı olursa, çözülmesi lüzumlu, aksi halde lüzumlu değildir. Bu hükümlerde, yıkanan kişinin erkek veya kadın olması arasında fark olmadığı gibi; yıkanma sebebinin de cünuplük veya hayız ve nifas olması arasında fark yoktur.

Şâfiîlere Göre: 248. hadisin şerhinde Nevevî'den naklen beyân edildiği gibi, su saçların dibine ve iç kısmına ulaşıyorsa örgülerin çözülmesine lüzum yoktur, ama ulaşmıyorsa örgülerin çözülmesi vâcibtir. Hem erkek hem kadın için hüküm aynıdır. Yıkanmayı gerekli kılan sebebler arasında da fark yoktur.

Hanbelîlere Göre: Yıkanma hayız ve nifastan dolayı ise, kadının saç örgülerini çözmesi vâcibtir. Cenabetten dolayı yıkamlıyorsa ve örgü çözülmeden saçlar ıslanıyorsa çözülmesine ihtiyaç yoktur, Hanbelîlerden bazıları cü-nupluktan veya hayız ve nifastan dolayı yıkanmak arasında fark gözetmemişler ve saç örgülerini çözmeyi gerekli görmemişlerdir.

Hanefîlere göre daha evvel belirttiğimiz gibi, kadınların saç örgülerini çözmesi gerekmez. Erkeklerin ise, sahih kavle göre, çözmesi gerekir.

Saç örgülerinin çözülmesini şart koşmayanlar, örgülerin çözülmesine işaret eden hadisleri vücûba değil de mendûbiyete hamletmişlerdir. Nitekim Dârakutnî'nin Sünen'indeki rivayette örgülerin açılması ile birlikte hıtmî ve üş-nân (çöven) kullanılmasının zikredilmesi bu te'vili desteklemektedir.

Müslim, İbn Mâce ve Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettikleri şu haber de Örgüleri çözmenin farz veya vacip olmadığına işaret eder. Hz. Âişe (r.a)'ye Abdullah îbn Amr'in, kadınlara yıkandıklarında saç Örgülerini çözmelerini emrettiği haberi gelince, şöyle demiştir: "Hayret, madem ki tfon Amr, kadınlara saç örgülerim çözmelerini emrediyor, başlarını tıraş etmelerini de emretse ya! Ben Rasûlullah (s.a.)'la beraber bir kaptan yıkanır, başıma üç avuçtan daha fazla su dökmezdim."

Hadis-i şerifteki "başına üç defa su dökersin" ifadesinin manâsı, üç defa dökmekle suyun saçların dibine vardığına dair zann-ı galib hasıl olmasıdır.

Aksi halde daha çok su dökmek gerekir.

252....Usâme, Makburfden Ümmü Seleme: (r.anhâ)nın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Bir kadın bana geldi (Üsame burada evvelki hadîsi nakleder.) O kadın için Peygamber (s.a.)'e (bundan evvelki hadisde zikredilen meseleyi) sordum. (Usâme, önceki rivayete ilâve olarak) Rasûlulİah (s.a.)

"(Guslederken) her su döküşünde saçının örgülerini sık" buyurdu." dedi. [427]

Açıklama

MussaniPin bu hadisi bu ifâdelerle getirmesinin sebebi, bundan evvelki hadiste yer alan Züheyr ve İbn Şerh rivayetlerinin te'lif yönüne işarettir. Çünkü Züheyr'in rivayetine göre, Rasûlulİah (s.a.)'a soruyu soran Ümmü Seleme (r. anhâ) İbn Serh'in rivayetine göre müslümanlardan başka bir kadındır. Bu rivayetleri birleştirirsek, bir kadın Ümmü Seleme'ye gelerek saçları örülü olan bir kadının yıkanırken, örgülerini çözüp çözmeyeceği meselesini Rasûlullah'tan sormasını istemiş, o da onun için soru-vermiştir. Soruyu sorma işinin Ümrnü Seleme'ye isnad edilmesi hakikat, diğer kadına isnad edilmesi mecazdır. Çünkü o kadın sorunun sorulmasına sebeb olmuştur. Önce o kadın adına Ümmü Seleme (r.anha)'nm sonra te'kid için kadının kendisinin tekrar sormuş olmaları da muhtemeldir. Ancak bu rivayette diğer rivayetten fazla olarak "Başına her su döktüğünde örgülerini sık" ziyâdesi mevcuttur. Bu da saçların dibine suyun nüfuz etmesini sağlamak için olsa gerektir.[428]

Bazı Hükümler

1. Gusulcie suvu saclarm dibine kadar ulaştırmak zaruridir.

2. Kdınların guslettiklerinde saç örgülerini çözmelerine lüzum yokutr.Erkekler ise, çözmek mecburiyetindedirler.

253....Aişe (r.anhâ)'den, şöyle demiştir; "BİzdenDet (Rasûlullah'ın eşlerinden) birine cünuplük isabet ettiği zaman, şöylece üç avuç (su) alıp -

her iki elini kast ediyor- başına dökerdi. (Sonra) bir eliyle (su) alıp şu (sağ) tarafına, başka bir sefer (tek eliyle su alıp) diğer (sol) tarafına dökerdi." [429] [430]

Açıklama

Hadis-i şe"fte Hz. Âişe'nin başına üç avuç su döktüğünü söylemesi, başka hadislerde geçen beş avuç su döktüğüne dâir olan rivayetlere zıt değildir. Bazan beş avuç bazan da üç avuç su dökmüş olması muhtemeldir. [431]

Bazı Hükümler

RasûmIlan'm zevceleri guslettiklerinde saç örgülerini çözmezlerdi.

254....Âişe (r. anhâ)'den, demiştir ki; "Bizler ihramlı ve ihramsız olarak Rasülullah ile beraber iken ve başımızda (saç örgülerimiz de) olduğu halde (onları çözmeden) yıkanırdık."[432] [433]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen ( ) kelimesi aslında yaralı uzuv üzerine sarılan bez sargısı manasına gelir. Bu hadis-i şerifte saça koku sürünmek manasına kullanılmıştır. Hz. Âişe'nin bildirdiğine göre Rasülullah (s.a.)'ın zevceleri ve ashab-ı kiramın hanımları başlarına sürdükleri koku sebebiyle saçları birbibîrine yapışmış olduğu halde gusleder ve bu yapışık saçları açmazlardı. Rasülullah da bunu men etmezdi. Çünkü bu şekilde de olsa saçlarının dibine su ulaşırdı.

Mânânın şu şekilde olması da muhtemeldir: "Biz gusleder ve içerisine hıtmî[434] karıştırılmış su ile yetinir, bundan sonra başka bir su kullanmazdık.."[435]

Bazı Hükümler

Kadınlar guslederken saçlarına sürdükleri koku (v.s.) gibi şeyleri gidermek mecburiyetinde değil dirler.

255....Şureyh b. Ubeyd[436] şöyle demiştir:

"Cübeyr b. Nüfeyr bana cünuplükten yıkanmak hususunda fetva verdi. (Ctibeyr'in dediğine göre) Sevbân, onlara (Cübeyr ve arkadaşlarına): Gusül hususunda Rasûlullah (s.a.)'den fetva istediklerini bildirmiştir. (Rasûlullah s.a.) şöyle buyurmuş: "Erkek, (saçı örgülü ise) saçlarını dağıtsın ve saçların diblerine su ulaşıncaya kadar yıkasın. Kadının ise (örgülerini) çözmemesinde vebal yoktur. O iki eti ile başına üç avuç su döksün."[437]

Açıklama

Erkeklerde sac örme onlar için ziynet olmadığından, kadınlarda ise ziynet olduğundan kadınların çözmemesi erkeklerin ise çözmesi gereklidir.

İbn Reslan, "hadisin zahiri, örgülerin çözülmesi hususunda erkekle kadının farklı olduğunu gösterir. Fakat ben bu görüşte olan kimseyi bilmiyorum" demektedir. Ancak 248. hadisin şerhinde beyân edildiği üzere Hanefîlere göre gusülde erkekler saç örgülerim çözmek mecburiyetinde oldukları halde, kadınlar mecbur değildirler. Onların suyu saçlarının dibine ulaştırmaları kâfidir.[438] Bu hadis-i şerif Haneklerin görüşlerini te'yid etmektedir.[439]

100. Cünup Olan Kişinin (Guslederken) Başını Hıtmî (Karıştırılmış) Su İle Yıkaması

256....Hz. Âişe (r.anhâ)'den rivayet edildiğine göre; "Rasûlullah (s.a.) cünup olduğu halde başını hıtmî (karıştırılmış su) ile yıkar, bununla yetinir ve başına (ayrıca) su dökmezdi."[440] [441]

Açıklama

Hıtmî, Kâmûs\ın ifâdesine göre, çiçeğine "hâtem" denilen bir bitkidir. Mesanedeki taşları düşürme, bazı yaraları iyileştirme, sirke ile mazmaza edildiğinde diş ağrılarını dindirme ve ateş düşürme gibi faydalan vardır. Ayrıca kirlerin ve ter kokusu gibi kokuların izâlesi için sabun yerine kullanılırdı.

Bu hadis, suya temizleyici özelliğini artırmak gayesiyle, sabun, soda gibi bir şey karıştırıldığında, suyun tadı, rengi ve kokusu değişmiş de olsa, bu suyun hadesi (abdestsizlik ve cenabeti) izâle için kullanılmasının caiz olduğuna delildir. Hanefîler bu görüşü benimsemişlerdir. Çünkü bu şekildeki bir suya da su ismi verilir; sadece temizleme özelliği fazlalaşmıştır.

İbn Kudâme'nin Muğnî'deki ifâdesine göre suya, suyun temizleyicilik vasfını artıran bir şey karıştırıldığı takdirde o su ile gusledilip edilmeyeceği hususunda ihtilâf vardır. Ahmed b'. Hambel'den yapılan iki rivayetten birine göre, böyle bir su ile gusül yapılırsa cenabetten kurtulunmaz. Şafiî, Mâlik ve Ishak da aynı görüştedirler. Hanefîlere göre böyle bir su ile gusul caizdir. Yine ibn Kudâme "Suya temiz bir şey karıştırıp da onu değiştirmediği takdirde bu su ile abdest almanın cevazı hususunda hiçbir ihtilâf bilmiyoruz" demektedir.

Bu hadis-i şerif her ne kadar zayıf ise de İbn Ebî Şeybe'nin İbn Mes'ûd'dan yaptığı rivayetle cenazelerin, sidr, çöğen sabunu gibi şeylerle yıkanması nın sünnet oluşu bu hadis-i te'yid etmektedir, ibn Kudâme'nin de ifade ettiği gibi Şafiî, Mâliki ve Hanbelîlere göre, içerisine sabun, soda vs. gibi suyun temizleme özelliğini artıran bir şey karıştırılmış su-ile yıkanmak cenabetin izâlesi için kâfi değildir. Sonradan tekrar normal su dökünmek lâzımdır.

İbn Reslân, içerisine hıtmî karıştırılmış su ile, cünuplükten dolayı yıkanmaya niyet edilirse cenabetten temizlenilebileceğini ayrıca su dökülmesine lüzum olmadığını, ancak bunun sabunu suya kanştırmayıp başa koyarak temizlenildiği takdirde olduğunu söyler. Veya Hz. Peygamber (s.a.) ilk önce normal su île yıkamış daha sonra hıtmî ile ikinci defa yıkamıştır, denebileceği gibi hıtmînin çok az olduğu ve suda hiçbir değişiklik yapmadığı şeklinde de te'vil edilmiştir. Fakat bütün bu te'villere ihtiyaç kalmaksızın, temizleyici olan bu maddenin suya karıştırılarak kullanılması hiçbir mahzur teşkil etmemekte ve bu konuda ihtimale yer

bırakmayacak şekilde Hz. Peygamber tarafından kullanıldığı bilinmektedir.[442]

101. Erkek Ve Kadından Gelen Suyun (Meni Veya Mezinin) Nasıl Yıkanacağı

257....Âişe (r.anhâ); erkek ve kadından gelen su (meni veya mezi) hakkında şöyle demiştir: "Rasûlullah (s.a.) bir avuç su alır, suyun (meni veya mezinin) üzerine dökerdi. Sonra tekrar bir avuç su alır yine suyu (meni veya mezinin) üzerine dökerdi."[443]

Açıklama

Rasûlullah (s.a.)'ın üzerine su döktüğü şey ya meni ya da mezidir. Hanefilere göre temizlenmesi gerektiği Şafiî ve Hanbelîlere göre temiz olduğu ise önceden geçmişti. Meziye gelince bütün mezheplere göre pis olduğundan temizlenmelidir. Dolayısıyla Hanefîlerin dışındakilere göre temizlemek maksadıyla Rasûlullah (s.a.) üzerine su döktüğü şey mezi olmalıdır.

îbn Reslân, bu hadisin, mezinin, üzerine su dökülmekle temizleneceğini söyleyen Hanbelîlere delil olduğunu söyler.[444]

102. Aybaşı Halindeki Kadınla Yemek Yeme Ve Bir Arada Bulunma

Hayız, lügatta, çıkan kan demektir. Şeriat'ta hayz, hades midir, necis midir ihtilaflıdır. Hades olması daha uygundur. Necis oluşuna göre tarifi, hasta veya yaşça küçük olmayan bir kadının rahminden dışarı çıkan kandır. Hades oluşuna göre, bu kan sebebiyle meydana gelen şer-î maniadır.

Bir kadının rahminden, hastalık veya doğum gibi bir sebebe bağlı olmaksızın belli müddetler içinde gelen kandır. Buna "âdet hâli", "ayhâü", "aybaşı hali" de denir .Kız çocukları normal olarak 9 yaşında âdet görmeye başlarlar. Bu hal onların bulûğ çağının başlamasıdır. Hayız halinin sonuna

da "sihn-i iyas" denilir. En son haddi elli beş yaştır. Bu yaşa gelen kadın artık âdet olmaz. Hayzm daha evvel kesilmesi de mümkündür.

Hayz olan kadın ister küçük, ister yaşlı olsun gebe kalmaya, çocuk doğurmaya müsaittir. Kadın gebe kalınca doğum yapıncaya kadar rahmin ağzı kapanır ve kan gelmez. Hanefîlere göre, hayz müddetinin en azı -geceleri ile birlikte- üç, en çoğu on, normali beş gündür. İleride temas edileceği üzere üç günden az ve on günden fazla gelen kanlara istihâza kanı denilir. Hayız hâlindeki kadınlar için bir takım özel hükümler vardır. Yeri geldikçe açıklanacaktır.

258....Enes b. Mâlik (r.a.) demiştir ki;

Yahudiler, bir kadın hayız olduğunda, onu evden çıkarırlar, onunla beraber yemezler, içmezler ve aynı evde birlikte bulunmazlardı. Bu durum Rasûlullah (s.a.)'e soruldu. Bunun üzerine Cenâb-ı Allah:

"Sana kadınların ay hâlini de sorarlar. De ki, O bir ezadır. Onun için hayz zamanında kadınlardan ayrı kalın...ilh"[445] mealindeki âyet-i kerimeyi indirdi; Rasûlullah da:

"Onlarla birlikte evlerde oturunuz ve cinsî temastan başka her şeyi yapınız” buyurdu.

Bunun üzerine Yahudiler:

"Bu adam, bizim (dinimizin) işinden hiç bir şey bırakmadan hepsine muhalefet etmek istiyor" dediler. (Bunu duyan) Üseyd b. Hudayr [446] ve Abbâd b.Bişr[447] Peygamber (s.a.)'e geldiler ve:

"Ya Rasûllah, Yahudiler şöyle şöyle diyorlar (onlara muhalefet olsun diye) hayızh kadınlarla (cinsî) temasta da bulunsak mı?" dediler. Resûlullah sallallahü aleyhi veslelemin (mübarek) yüzünün (rengi) değişti, hatta biz onlara kızdığım zannettik. Bu iki zat (Rasûlullah'm huzurundan) çıkmışlardı ki, Rasûlullah'a hediye olarak süt getiren biri ile karşılaştılar. Resûlullah (s.a.) peşlerinden gönderip kendilerine (bu sütten) içirdi. Böylece biz de Resûllah'ın onlara kızmadığını anladık."[448] [449]

Açıklama

Hadis-i Şeriften anlaşıldığına göre; Yahudiler er ay hâli olan bir kadını evlerinden ayırırlar; onlarla birlikte yemeyi, içmeyi ve bir arada oturmayı

ter kederlerdi. Müslümanlar Resûlullah'a hayızlı kadınlara ait durumun ne olacağını sorunca Bakara Süresinin 222. âyet-i kerimesi nazil oldu. Bazı Müslümanlar, bu âyet-i kerimedeki "aybaşı hâlinde kadınlardan ayrı kalın" ifadelerini görünce, bu ayrılmanın Yahudilerin yaptıkları gibi kadınları terketmek şeklinde olduğunu zannettiler. Bir kısım sahâbiler Resûlullah'a gelerek,

"Ya Resûlullah soğuk şiddetli, elbise az, eğer kadınları tercih edecek olursak, ev halkı helak olacak, ev halkını tercih edersek kadınlar zarar görecek. Ne yapalım?" diye sordular. Resûlullah (s.a.) kendilerine şu cevabı verdi.

"Sizin emrolunduğunuz onlara yaklaşmamamzdır; onları evden çıkarmanız değil."[450]

Resûlullah'ın aybaşı hâlindeki kadından sorulduğu zaman renginin atması, kadına rahatsız olduğu bir zamanda, sinir sistemlerinin bozuk, vücudunun hırpalanmış, kadınlık hislerinin kaybolmuş olduğu bir vaziyette iken ona ezâ vermenin insanlıkla bağdaşmayacağının bir ifadesidir. Ayrıca, Yahudilerin yaptığı gibi ailenin temel direği olan ananın yaratılışının hikmetlerinden olan tabiî bir arızadan dolayı evinden kovulmasının abesliğini, gayr-i insaniliğini ortaya koymaktadır. İslama göre kadın, anadır. Yavrularının bekçisidir. Aileden kopamaz, tahkir edilemez. Nitekim Allah ve Resulü kadının bu hâlini tabiîliğini vurgulamış, bu hali bahane edilerek ona yöneltilmek istenen ithamları ortadan kaldırmıştır.

Resûlullah'a soru soranları daha sonra süt ikram etmek için geri çağırmaları ise, Resûlullah'ın keremidir, onlara kızmadığının işaretidir.[451]

Bazı Hükümler

1. Ay hâli olan bir kadınla cinsî münasebette bulunmak ıcmaen haramdır. Bu konudaki hüküm kesindir.

2. Elinde olmayarak, fıtratının tabii bir icabı olan kadının bu durumunu nefretle değil, şefkatle karşılamak insanlık görevidir.

3. Müslüman olmayan bir kişinin, İslama karşı hareketine sebebiyet verilmemelidir.

4. Müslümanlar arasındaki kırgınlığın uzun sürmemesi gerekir.

5. Bir kimseye kızıp gönlünü kıranın, gücendirdiği kişinin gönlünü almak için iltifat etmesi uygun olur.

259....Âişe (r.anhâ)'den şöyle demiştir;

"Ben hayızlı iken kemiğin üzerindeki eti ısırıp Peygamber (s.a.)'e verirdim; O da ağzını benim (ağzımı) koyduğum yere koyar (ısırır)dı. Bir şey içerken de Resulullah (sallellahü aleyhi vesellem)e verirdim. O da (içerken) ağzını, benim (ağzımı koyup) içtiğim yere koyardı."[452] [453]

Açıklama

ARK: Üzerinde et artığı kalmış kemiktir. Bazılarına göre bir miktar ettir. Halil b. Ahmed'e göre "ark", etsiz kemiktir. ( ) "kemiğin etlerini sıyırırdım" manasındadır.

Hadîs-i Şerif hayızlı kadının artığının ve bedeninin temiz olduğuna delildir. Bazıları, Ebû Yûsuf'a göre hayızlı kadının bedeninin necis olduğunu söylemişlerse de bu rivayet yanlıştır.

Yahudilerin yaptığı gibi kadınları terketmek değil, onlarla beraber olmak, yemek, içmek, şaka yapmak gibi hareketlerde bulunmak gerektiğinin ifadesi vardır.

Nitekim aynı hadis-i şerifi değişik lâfızlarla Beyhakî şöyle nakletmektedir: Sahabelerden biri Hz. Âişe'ye:

"Sen hayızlı iken Resûlullah sana yaklaşır mı?" diye sorduğunda, Hz. Âişe:

"Evet ben o halde iken Resûlullah (s.a.) bana: "Ebû Bekrin kızı peştemalını üzerine (yani göbekle diz kapağı arasına),al" diyerek benimle uzun zaman ilgilenirdi. Sahabe Hz. Âişe'ye:

"O halde iken seninle yer miydi?" diye sorduğunda Hz, Âişe:

"Üzerinde et olan kemiği bdna uzatır ben de onu ısırırdım. Onu benden alarak ısırdığım yerden ısırarak yerdi."

Peki, senin içtiğin kabtan da içer miydi? diye sorduklarında da Hz. Âişe:

"Evet, Resûlullah su kabını bana uzatırdı, ben ondan içerdim, daha sonra benden alır ağzımı koyduğum yere koyarak Resûlullah da içerdi."

Resûlullah (s.a.)'ın eşlerine aybaşı hallerinde bulundukları zamanda da, sair zamanlardan farklı bir harekette bulunmadığı görülmektedir.

Aile mutluluğuna örnek olan Resülullah'a salat-ü selâm olsun.[454]

Bazı Hükümler

1. Hadis-i Şerif Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) in tevazu ve hoşgörüsüne delildir.

2. Erkeğin karısına lâtife yapması onun hoşlanacağı hareketlerde bulunması lâzımdır.

3. Hayızlı kadınla beraber yemek, içmek ve bir arada bulunmak caizdir.

4. Hayızlı kadının artığı ve bedeni temizdir.

260....Âişe(r.anhâ)dan şöyle demiştir; “Ben hayızlı iken Rasülullah (sallallahü aleyhi vesellem) başım kucağıma koyar (Kur'ân) okurdu."[455] [456]

Açıklama

Hicr: Koltuk altı ile böğür arasındaki kısma denir. Buharı'deki bir rivayetle Müslim'in rivayeti. "Kucağıma yaslanırdı", Buharî'deki diğer bir rivayet de "Başı benim kucağımda olduğu halde Kur'an okurdu" şeklindedir.

Hz. Âişe'nin bu rivayetinde Kur'ân okumayı Rasûlullah'a atfetmesi hayızh olan kadının Kur'ân okuyamayacağına işaret sayılabileceğini, bazı âlimlerimiz beyan etmişlerdir.

Nevevî Müslim Şerhi'nde, "Bu hadiste uzanarak, hayızlı bir kadına yaslanmış olduğu halde Kur'ân okumanın cevazına işaret vardır."

Aynî bununla ilgili olarak şöyle der: "Hayızlı kadın temizdir, pis olan kandır. Kan her zaman pistir.

Buna göre helaya karşı Kur'ân okumanın mekruh olmaması icabeder. Bununla birlikte Kur'ân-ı Kerim'e hürmeten heîâya karış Kur'ân okumanın mekruh olması gerekir. Çünkü bir şeye yakın olan onun hükmünü alır."

Muvafık olanı da Aynî'nin dediği olsa gerektir. Çünkü müslüman Allah'ın Kitabım okurken mümkün mertebe edepli hareket etmelidir; pis yerlerden uzaklaşmalıdır.[457]

Bazı Hükümler

1. Yan yatmış (uzanmış) halde ve hayızlı kadına yaslanarak (ezberden) Kuru an-ı Kerim okunabilir.

2. Kur'ân okurken hayızlı kadından uzaklaşmak gerekmez.[458]

103. Aybaşı Halindeki Kadının Mescidden Bir Şey Alıp Vermesi

kelimesi "TEFAÜL" babından olabileceği gibi "müfâle" babından da olabilir. Tefâul babından olduğu kabul edilirse "tâ" mn fethası ile (tenâvele) şeklinde okunur ve "tâ"lardan birinin hazfedildiğine hükmedilir. Mufâale babından olduğu kabul edilirse tâ'nın zammesi ile ( ) (tünâvilü) şeklinde okunur ve mana, aybaşı halindeki

bir kadının mescitte birine bir şey vermesi şeklinde olur. Başlık her iki ihtimale göre terceme, edilmiştir.

261....Âişe (r.anhâ)'dan demiştir ki:

"Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) bana, "Mescitten seccadeyi alıver." dedi.

"Ben hayzhyım" dedim. Bunun üzerine:

"Senin hayzın elinde değildir" buyurdu.[459] [460]

Açıklama

Hadis-i Şerifteki (min) harf-i cerrinin müteallâkı hakkında ihtilaf edilmiştir. Kadı Iyaz, harf-i cenin müteallâkmın (dedi) fiili olduğunu söyler. Buna göre manâ, "Rasûlullah (s.a.) mescitten bana seslendi"olur.Bu durumda Rasûlullah mescidin içerisinde, seccade dışarıdadır. Rasûlullah hayızlı olan Hz. Âişe'ye uzatıvermesini emretmiştir. Hz. Âişe hayızlı iken elini mescide sokmayı istemediği için durumunu Efendimize bildirmiş. O da, "hayız senin elinde değildir" karşılığını vermiştir.

Hattâbî ve ulemânın ekserisine göre harf-i cerrin muteallaki "bana alıver" fiilidir. Bu mütalaa babın adına daha muvafıktır. Ebû Dâvüd sarihleri de bunu benimsemişlerdir. Hadis-i şerif tercemesi bu takdire göre yapılmıştır. Buna göre, Rasûlullah (s.a.) mescidin dışında, seccade içeridedir. Hz. Âişe elini uzattığı takdirde mescidin içerisindeki seccadeyi alabilecek bir yerde oturmuştur. Ancak hayızlı iken elini mescide uzatmayı uygun bulmadığı için mazeret beyan etmiş, Rasûlla Efendimiz de "hayız senin elinde değil" karşılığını vermiştir.

İbn Hacer de, Hattâbî'nin dediği gibi harf-i cerrin müteallakımn fiili olmasının daha muvafık olacağını, ( ) tealluk ettirmenin uzak bir ihtimal olduğunu söylemektedir.

Kadı Iyaz'ı bu görüşe sevkeden şey, NesâTnin Ebû Hureyre'den rivayet ettiği, "Resûhıllah (s.a.) mescitte iken,

"Ey Âişe bana elbiseyi ver" buyurdu hadîs-i şerifi olabilir. Fakat bu babın hadisi ile Nesâî'deki hadis arasında fark vardır. Çünkü Rasûlullah (s.a.) birisinde seccade, diğerinde elbise istemiştir. Her iki hadisin ayrı ayrı olaylardan bahsetmiş olması mümkündür.

Hadis-i şerifteki ( ) kelimesini muhaddislerin ekserisi "Hâ" nın fethası ile ( ) şeklinde okumuşlardır. Buna göre kelime hayız kanının akıntılarından bir akıntı mânâsına gelir. Kadı Iyaz bunu tercih etmiştir. Nevevfnin beyânına göre rivayetlerin ekserisi bu şekilde vâki olmuştur.

Hattâbî muhaddislere itiraz ederek kelimenin "ha"nın kesresi ile ( ) (hizateki) şeklinde okunması gerektiğini söyler. Buna göre kelime, hayızlı kadının, kendisine helâl olmayan şeylerden uzaklaşmasını gerektiren hal ve hey'eti mânâsına gelir.

Bezlü'I-Mechûd sahibi, Hattâbî'nin görüşünü benimsemiştir. Çünkü Hz. Âişe elinde, elini mescide sokmasına mâni bir hayız pisliği olmadığını biliyordu. Onu elini mescide sokmaktan men'eden şey, hayızdan dolayı kendisine arız olan manevî pisliktir.[461]

Bazı Hükümler

1. Ay hâli gören bir kadının elini mescide sokarak, ora-dan bırşey alması caizdir. Ancak mescide giremez.

2. Kadının kocasına hizmet etmesi gerekir.[462]

104. Hayızlı Kadının Namazını Kaza Etmez

262....Muâze[463] (r.anhâ) demiştir ki; Bir kadın Âişe (r.anhâ)ya; "hayızh kadın (namazını) kaza eder mi?" diye sordu. Hz. Âişe:

"Yoksa sen Harûrî[464] misin? Bilesin ki, biz Rasûlullah (s.a.) yanında (zamanında) hayız olur, (hayız günlerindeki namazları) kaza etmez ve kaza etmekle de emrolunmazdık" karşılığını verdi.[465] [466]

Açıklama

Hz. Aişeye soru soran kadının kim olduğu kesin olarak beili değildir. Ebû Dâvûd ve Müslim'deki Eyyûb'un rivayetlerinde ve Buhârî'deki Hemmâm'ın rivayetinde bu kadının ismi açıklanmamıştır. Yalnız Müslim'in Şube tarikiyle Yezid'den yaptığı rivayetten, soruyu soranın bizzat Muâze olduğu anlaşılmaktadır. Sorunun Hz. Âişe'ye bir defa Muâze, başka bir kez de bir başka kadın tarafından sorulmuş olması da pek tabiî mümkündür.

Hadisteki "Harûrîler"den maksat Haricilerdir. Onlar ay hali olan kadının hayız müddetince kılamadığı namazları, temizlendikten sonra kaza etmesinin gerektiğini kabul ederler.

Hz. Âişe (r.anhâ), bu soruyu soran kadının hâlinden hayız halinde iken kılamadığı namazların sonradan kaza edilmeyeceği hükmünü yadırgadığım anlamış ve"sen Harici misin yoksa?"diye sormuştur. Müslim'in Asım tarikiyle Muâze'den yaptığı rivayete göre soruyu soran bizzat Muâze'dir ve Hz. Âişe'ye, "hayır ben Haruri değilim, hükmünü öğrenmek için sordum"cevabını vermiştir.

Namaz ibâdeti, bedenî olma bakımından oruca benzemektedir. Hayızlı olan kadınların orucu kaza etmeleri gerekir. Zira oruç ibâdeti yılda bir kere olduğundan kazasında güçlük yoktur, aybaşı hâli ise, her ay tekerrür etmesinden dolayı günlük ibâdet olan namazın birikmesine, böylece de ibâdette güçlük doğmasına sebebtir. İslâm bu güçlüğü kaldırmıştır.

Aybaşı haliyle ilgili bazı hükümler:

Âdet gören müslüman kadınlar için şu hükümler cereyan eder: Âdet gören bir kadın, namaz kılamaz, şükür secdesi yapamaz, oruç tutamaz, Kur'ân-ı Kerîm'den bir âyet de olsa okuyamaz. Ancak dua âyetlerini duâ maksadı ile okuyabilir. Kur'ân-ı Kerîm'e veya Kur'ân-ı Kerîm'den bir âyet veya bir âyetten daha az bir bölüm yazılmış bir şeye el süremez. Esah olan kavle göre Kur'ân tercemesi hakkında da hüküm böyledir. Camiye giremez. Kabe'yi tavaf edemez, kocasıyla cinsî münasebette bulunamaz. Kocası, kendisinin diz kapağı ile göbek arasından çıplak olarak istifâde edemez. Hayızlının Allah'ı zikretmesi, teşbih okuması, kabir ziyaret etmesi, yiyip içmesi ise caizdir.

Selef ulemâsından bazıları, hayızlı kadının namaz vakti girdiğinde, abdest alıp, kıbleye dönerek Allah'ı zikretmekle meşgul olmasının müstehap olduğunu söylemişlerdir. Ebû Cafer de bu görüştedir. Bazıları da bunun bir emir olup terkinin mekruh olduğunu söyler.

Nevevî, cumhura göre hayızlı kadın için ne namaz vakitlerinde, ne de başka bir zamanda abdest, teşbih ve zikrin olmadığını söyler. İbn Cerîr, Evzâî, Mâlik, Sevrî, İmam-ı Azam ve talebeleri ve Ebû Sevr'in de aynı görüşte olduklarını kayd eder. Ancak bundan maksat teşbih ve zikrin emredümediğidir. Emredilmemiş olması zikir ve teşbihin caiz oluşuna mâni değildir. Nitekim Dürrü'l-Muhtâr'da hayızlımn zikredebileceği, teşbih okuyabileceği kaydedilir.

263....Ma'mer Eyyûb'dan, Eyyûb Muâze'den, O da Hz. Âişe (r.anhâ)dan, bir önceki hadisi rivayet etmişler. (Mâmer rivayetinde ilave olarak Âişe (r.anhâ)nin:

"Biz orucu kaza etmekle emrolunur, namazı kaza etmekle emrolunmazdık"[467] demiştir.[468]

Açıklama

Mussamfin bu rivayeti nakletmekteki maksadı hadisteki senet ve metin farklarına işarettir. Evvelki hadisi Eyyûb sadece Kılâbe vasıtasıyla Muâze'den; bu hadisi ise, doğrudan Muâze'den almıştır. Ayrıca Eyyûb ile musannif arasında evvelki hadiste iki, bu hadiste ise, dört râvî vardır. Metin yönünden de evvelki hadiste orucun kazasının emredildiğine dâir bir işaret yokken bu hadiste emredilmiş olduğu belirtilmektedir.[469]

---

[1] Nesaî, tahâre 105; İbn Mâce, tahâre 48.

[2] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 245.

[3] Buhârî, vudû' 1, 22,42; Tirmizî, tahâre 26, 32, 34, 35; Nesât tahâre 64; tbn Mâce, tahâre 45,47; Dârimî, tahâre 29 ve ileride gelecek olan (138) nolu hadis; Sa'ati el-Fethurrabbani II, 47.

[4] Sa'âtî, el-Fethu'r-rabbftnî, II, 18 ve bundan sonraki babın hadisleri.

[5] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 245-247.

[6] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 247.

[7] Buhârî, vudû11,23,41,42,45,46; Tirmizî, tahâre 33-36; İbn Mâce, tahâre 47; Dârimî, tahâre 28; Ahmed b. Hanbcl 1,315, 11,288, 364.

[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 247-248.

[9] Nevevî, Şerhu Müslim, III, 106.

[10] TirmizS, tahâre 35.

[11] Buhârî, tahâre 22, Tirmizî, tahâre 42; Ibn Mâce, tahâre 45; Nesâî, tahâre 64.

[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 248-249.

[13] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 249-250.

[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 250.

[15] bk. Buhârî, vudû" !, 22, 42; Tirmizî, tahârc 26, 32, 34, 35; Nesâî, tahâre 64; Îbn Mâce tahâre 45, 47; Darîmî salât 29, Ahmed b. Hanbel I, 23, 233, 332, 336, 372; H, 27, 38, 109, V, 368.
[16] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi: 1/ 250-251.
[17] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi: 1/ 251.
[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 251.
[19] ibnMâce, tahâre 43.
[20] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 251-252.
[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 252.
[22] Buhârî, vudû* 25, 26; Müslim, tahâre 20, 22; Tirmizî, tahâre 21; Nesâî, tahâre 69; 71, 72; Ahmcd b. Hanbel II, 277, 308, 352, IV-313, 314.
[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 252.
[24] Tirmizî, salât 110.
[25] Buhârî, bedül-halk II; Müslim, tahâre 23; Nesâî, tahâre 72; Ahmed b. Hanbel, II, 352.
[26] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 253-254.
[27] İbn Mâce, tahâre 44; Ahmed b. Hanbel I, 228.
[28] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 254.
[29] Tirmizî, Savm 69, Ncsaî, tahâre 91, Ibn Mace, tahâre 54; Dârimî vudû' 34;Ahmed b. HanbelIV, 211.
[30] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 254-256.
[31] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 256-258.
[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 258-260.
[33] bk. Şevkani, Neylu’l-evtar I, 166.
[34] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 260.
[35] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 260-261.
[36] bk. 248 numaralı hadis.
[37] Şevkânî, Neylu'l-evttr, 1.177; SehârenfÜrî, Bezlu'l-mtchûd, I, 356.
[38] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 261-262.
[39] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 262-263.
[40] Müslim, tahâre 81.
[41] Şevkânî, Ncyln'l-Evtflr, I 195.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 263-264.
[43] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 264.
[44] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 264-265.
[45] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 265.
[46] el-Müslevrld b. Şeddad b. Amr el-Kureşî el-Fihrî el-Mekkî. Hem kendisi hem de babası

Rasûlü ekrem (s.a.)'ın sohbetinde bulunmak saadetini tatmışlardır. Rasûlullah (s.a.)'dan ve babasından hadîs-i şerif rivayetinde bulunmuştur. Kendisinden de Kays b.Ebî Hazm, Vakkas b. Rabîa, Abdurrahman b. Cübeyr, Ma'bed b. Hâlld ve daha pek çokları hadîs rivayet etmişlerdir. Hadîsleri Buhari ve Tirmizi’de bulunmaktadır. Mısır'ın fethinde bulunmuş 45 hicri yılında iskenderiye'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Ibnu'1-Esir, Üsdu'l-gabe, V, 154)

[47] Tirmizî, tahâre 30; tbn Mace, tahâre 54.
[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 265.
[49] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 266.
[50] bk. Ahmed b. Hanbel, IV, 39.
[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 266.
[52] Buhfirf, tahâre 35; Müslim, tahâre 75, NesâS tahare 96; İbn Mftce, tahâre 84. Tirmizî, tahâre72.
[53] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 266-268.
[54] et-Tevbe (9), 38, 39.
[55] bk. et-Tevbe (9), 117,118.
[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 268-271.
[57] bk. Buhârî, tahâre 35, 48; Müslim, tahâre 75; Nesâî, tahâre 96; lbn Mâce, tahâre 84; Tirmizî tahâre 72.
[58] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 271-272.
[59] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 272-273.

[60] Buhârî, tahâre 35; Müslim, tah&re 75; Nesâî, tahâre 96; İbn Mâce, tahtre 84; Tirmizî, tahâre 72.

[61] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 273-274.

[62] Nevevi, Şerbu Müslim III, 170.

[63] Meylanî Ahmed, Hidâye Tercümesi, I, 61.

[64] bk. Aynî, UmdHn'1-kaari III, 102.103; Davudoglu Ahmed, Sahlh-1 Müsüm Terane ve Şerhi, II, 400-401.

[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 274-276.

[66] Buhâri, tahare 35; 48; Müslim, tabire 75; Ncsâî, tahâre96; ibn Mâce, Uhân 84; Tirmizî, tahâre72.

[67] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 276-277.

[68] Abdurrahman b. Avf b. Abd b. Haris b. Zühre b. Kilâb b. Mttrre b. LOey Ebû Mu-hammed. Asıl adı Abdu Amr idi. Islâmiyete girdikten sonra Rasûlü Ekrem (s.a.) bu ismi değiştirdi ve adını Abdurrahman koydu. Umûmi rivayete göre FiTyıbnda dünyaya gelmiştir. Rasûlü Ekrem'le aym yastadır. Rasûlü Ekrem (s.a.)'m tcvhid akidesini nesr ve tebliğ ettiği sırada kırk yasını geçmiş bulunuyordu. Fıtraten afif ve son derece temiz bir kimse olan hazreti Abdurrahman, Hazreti Sıddık'ın delaletiyle tarffc-ı hakka girmiş, tik müslümanlardan olma şerefini kazanmıştır. Islflmiyeti kabul ettikten sonra o da diğer möslümanlar gibi türlü tûriü mihnet ve eziyetlere uğradı. O da evini ve yurdunu terk ile hicrete mecbur oldu ve Habeş muhâcirleriyle birlikte Habeşistan'a hicret etti. RasÛ-lü Ekrem'(sa) in Medme4 mttnevvereye hicretinden sonra da Medine'ye Meret etti Orada Rasûlullah Abdurrahman'ı Sa'd b. er-Rebî İle kardeş yaptı. Sa'd bütün malım ve möl-kttnü Hz. Abdurrahman İle paylaşmak istediyse de o buna rftzı olmamış "Arfz kardeşim, Allah sana ve çolak çocuğun» bereket Ih»* etabı mal ve hdMİnİçog«tara,SMbw» çarşının yolunu göster, ben orada Mraı ah| veriş Be meşgul ohyrn" demiş ve bir kaç gün içinde zengin olmuştu. Hz. Abdurrahman bu serveti kendisi İçin kullanmamış bütün bu serveti Allah yoluna vakfetmiştir.

Berâe SÛresi'nde sahâbe-i kiram hayra teşvik edilince Hz. Abdurrahman malının yansıra teşkil eden 4000 dirhemi hemen teberru' etmiş, binlerce atoram vafcfttmişti. Aynea birçok köleleri de kazancıyla hürriyete kavuşturmuştu. Diğer taraftan 500 ath süvariyi ve 500 de deve süvarisini Allah yolunda silahla donatıp kendileriııe hayvan te'minettiği rivayet edilir. Hz. Abdurrahman namazlarını son derece huşu ile edft eder, bilhassa flğ-İe namazının farzım edadan sonra nafile namazı kılardı. Günlerinin çoğunu oruçtu geçirirdi. Her sene hacca giderdi.

Kendisinden 65 hadîs rivayet edilmiştir. Bunlardan ikisini Buhâri ve Müslim rivayet etmişlerdir. Beş tanesini de sadece Buhârî rivayet etmiştir. Kendisinden ise İbrahim, Humeyd, Musa b. EbÛ Seleme, İbn Ömer. Itm Abbas, Enes b. Mâlik rivayette bulunmuştur. Hicretin 32«nesindc bu fftni hayattan ebedi hayata intikal etmiştir. Cennetle müjdelenen bahtiyarlardandır. (Geniş bilgi için, bk. İbn Sa*d, Tabakât, IH, 87-97, Bu hari et-Tftribu'l-kebir, V, 240; İbn Ebî Hatim, et-Cerıı ve'Ma'dil, V, 247; Ebû Nuaym, Hüyeta'l-evliy», I, 198.100; lbnu'1-Esîr, ÜıdtiM-iâbe, III, 480-485; Zehebî A'ttmn'n-nabetfi, i, 68-92; İbn Hacer, el-İsibe H, 416-417; Tehribu't-Tehrib, VI, 244; lbnu'l-tm*d , Ş«erttuVieheb, 1, 38; Ansârî, Asr-ı Satdel, 1, 400-413).

[69] Bilâl b. Rcbah Ebû Abdillah. Ebû Bekr es-Sıddik'm hürriyetine kavuşturduğu bir büyük sahâbîdir. Bedir muharebe» başta olmak üzere bütan savaşlara Rasûlti Ekrem (s.a.)'le beraber katılmıştır. Köle iken inancı uğruna korkunç İşkencelere tabı tutulmuş fakat bütün banlar onun Allah'ı (c.c.) zikirden alakoyamamıştı. Bilindiği gibi O'nu efendisi Umeyye b. Halef, öğlenin yakıcı sıcağında kızgın kumlar üzerine yatırır, sonra da alev saçan «gır kayaları göğsünün üzerine koyar; "Ya Muhammedi inkâr edersin veya-hutta Ölünceye kadar böyle kalırsın" derdi. O, " AJUh (c.c.) bir, Allah birdir1' demekten geri durmazdı. Bir gün yine bu haldi iken Ebû Bekr O'na tesadüf elti, satın alarak hürriyetine kavuşturdu,Rasûlü Ekrem (s.a.) den 44 hadîs rivayet etmiştir. Bunlardan birini hem Buhar? ve hem de Müslim rivayet etmiş, ikisini de sadece Buhâri rivayet etmiştir. Kendisinden de Ebû Bekr, Ömer, tbn Ömer, Üsftme b. Zeyd, Nehaî. Sa*id b. Müseyyeb rivayette bulunmuştur. Şam'da Hicrî 20. senede 60 küsur yaşında iken vefat etmiştir, (r.a.) (Geniş bilgi tein bk. tbn Sa'd, Ttbmkit, 1U, 165; tbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-tt'dU, U, 395; EbÛ Nuaym, HüyetuM-evHya, 1,147-151; lbnu'1-Esîr, Üfdo'Htbe, 1,243; Zehc-bî, A'HiraB'n-ıınbcta, 1,347-360; tbn Hacer, el-tsftbt, 1,165; Tehribu't-Tehrib, 1,502; lbnu'1-lmâd, Şneritta^-zcbeb I, 31, Ansârî, Asm Saadet, 11, 44-52).

[70] Müslim, tahâre 84; Tirmiri, tahftre 75; Mesai, tah&re 85; tbn Mftce. tahâre 89; Ahmed b. Hanbel, IV, 135; V, 281, 288, 439, 440; VI, 12, 13.

[71] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 277-280.

[72] Zafer Ahmet el-Osmani, tlau's-SttnM, I, 22.

[73] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 280-281.

[74] Buhârî, salftt 1, 25; Müslim, tahârc 72; Tirmizî, tahâre 70; Nesflt tahârc 96; tbn Mâce, tahlre84.

[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 281-282.

[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 282-283.

[77] Btireyde b. Husayb Efendimiz (s.a.)'c Mekke'den Medine'ye hicret ettiklerinde Gamîm adlı yerde seksen kişiyle gelerek sohbet şerefine ermiş, yatsı namazını RasÛlü Ekrem (s.a.)'in arkasında kıldıktan sonra kavmine dönmüştür. Bedirden başka bütün savaşlara katılmıştır. Bir rivayete göre de (6 savaşa katılmıştır. Hz. Osman zamanında Hora san savaşma katılmış oradan da Merv'e gitmiş ve yerleşmişin-. Orada h. 63. yılında vefat etmiştir. Horasan'da en son vefat eden sahâbî olarak bilinmektedir.

Kendisinden 164 hadîs-i şerif rivayet edilmiştir. Bunlardan birini hem Buhârî ve hem de Müslim rivayet etmiş, ikisini sadece Buhârî, onbirini de sadece Müslim rivayet etmiştir. Kendisinden de oğullan Abdullah, Süleyman ve Üsâmc, EbuM-MeRh el-Hûzelî ve cs-Şa'bî hadîs rivayet etmişlerdi. (Geniş bilgi için bk. Ibn Sa'd, Tabak» t, IV, 241-242; VII, 365; İbjı Ebî Hatim, et-Ccrh ve*Ma*dfl, II, 424; tbnu'1-Esîr, Üsdu'l^abe 1,209; Zchebî, A'llmu'n-nttbeia, II, 469-471; Ibn Hacer el-İsâbt, !, 146; tbnu'1-tmâd, Şezertta^zeheb, I, 70; Ansârî, A»r-ı Saadet, II, 433-436.)

[78] Tirmizt, edeb 55; tfcn Mace, tahâre 84; Libâs 31; Ahmed b. HanbeU V, 352.

[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 283-284.

[80] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 284-285.

[81] Buhârî, tahâre 35; Müslim, tahâre 75; Nesâî, tahâre 96; tbn Mâce, tahâre 84; Tirmizî, tahâre 72.

[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 285-286.

[83] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 286.

[84] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 286.

[85] Tirmizî, tahâre 71; Ibn Mâce, tahâre 86.

[86] Ubey b. lmâre kendisine İbn Ubftde de denilir. Sahabenin ilen gelenlerındendır. Mısır'da yerleşmiş, kendisinden Mest üzerine mesh ile ilgili bir hadis rivayet edilmişse de onun da senedinde "İzdırâb" vardır. Ebû Hâtem onun isminin astında Abdullah b. Amr b. ÜrnmU Haram olduğunu, künyesinin de Ebû Ubeyy olduğunu söyler.

[87] İbn Mâcc, tahâre 87.

[88] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 286-288.

[89] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 288-291.

[90] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 291.

[91] Tinnizî, tahâre 99; İbn Mâce, tah&re 559.

[92] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 291-292.

[93] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 292-294.

[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 294.

[95] Ahmed b. Hanbel IV, 7.

[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 294-295.

[97] İbn Kudâme, el-Mugnl, I, 296.

[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 295-296.

[99] Tirmizî, tahâre 73.

[100] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 297.

[101] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 297-298.

[102] bk. 4607 numaralı hadis.

[103] el-Haşr (59), 7.

[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 298-300.

[105] bk. 164. hadis; M.A.Nâzıf, ei-Tftc, I, 106-107.

[106] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 300-301.

[107] İbn Mâcc, tahâre 85; Tirmizî, tahâre 76, 80.

[108] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 301-302.

[109] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 302-303.

[110] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 303.

[111] Nesaî, tahâre 102; İbn Mâce, tahâre 58; Tirmizi, tahâre 38.

[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 304.

[113] bk. Mübârekfûrî.Tuhfelu'l-ahvezî, I, 168.

[114] bk. Mübârekfûrî.Tuhfelu'l-ahvezî, I, 168.

[115] Nesâî, tahâre 102; tbn Mâce, tahâre 58; Tirmizî, taftâre 38.

[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 304-305.
[117] Tirmizî, tahâre 38; Nesfiî, tahâre 102; fbn Mâce, tahâre 58.
[118] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 306.
[119] Ukbe b. Amir b. Abs b. Atnr Ebû Hammâd, cl-Cühcnî: Meşhur sahftbt, RasûlÛ Ekrem (s.a.»'den bir çok hadîs-i şerif rivayet etmiştir. Kendisinden de bir çok sahfibî ve tabiî hadîs naklet m iştir. İbn Abbâs, Ebû Umflme Cübeyr b. Nüfeyr ve Ebû ldris el-Havlanî bunlardandır. Ebû Said b. Yûnus der ki: "Ukbe (r.a.) kâri, ferâiz (miras hukuku) alimiydi. Güzel konuşan bir şâir ve yazardı. Kur'ân'ı Kerîm'i toplayıp bii/ kitap haline belirenlerdendir..Renurıuniiz ^snıanhn.miKha&adar^vX':«üVi«ahiriini!fihAfınıııM> sır'da gördüm. Sonunda "Bu mushafı Ukbe b. Âmir gibi kendi eliyle .»azdı" ibaresi vardı." Ukbe (r.a.) Dımask fethini Hz. Ömer'e ileten postacı idi. Pekçok fetihlerde hazır bulundu. Sıffîn savaşında Hz. Muâviye safında bulundu. Daha sonra da Hz. Muâ-vtye kendisini Mısır'a emir ta'yin etti. Hicretin 58 senesinde Mısır'da vefat etti. (Bilgi için bk. tbn Sa'd. Tabakftt, IV, 343,344; Buhârî et-Tarihu'l-kebfr VI, 430; İbn Ebî Ha-tim d-Cerh ve't-ta'dlt VI, 313; İbnu'1-Esîr Ü*du'l-ftalw IV, 53; Zehebî, A'ttmB'D-nobea. ir, 467; İbn Ha cer. Tetazlbu'l-Tehrfb, VII, 242-244; H-lsftbe, VII, 21; Asm Saadet II. 441-444 (Şâmil Yayınlan).
[120] Müslim, tahâre 17; Tirmizî, tahâre 41; Nesâî, tahâre 109.
[121] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 306-308.
[122] bk. Buhftrt, İmân 33.
[123] bk. el-muttakî, Kenz-ül-Ummfil IX, 46, 467, 468.
[124] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 308-309.
[125] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 310.
[126] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 311.
[127] Concordanceda bu bflb'a numara verilmemiîlir.
[128] Buhârî, vudû' 54; Müslim, tahöre 86; Tirmkî, tahâre 44; Nesât, tahftre 101, İbn Mace, tfihâre 72.
[129] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 311.
[130] bk. Buhari, vudû 54.
[131] Nevevî, Şerha Müslim III, 171.
[132] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 311-313.
[133] Müslim, tahâre 86; Tirmizî, tahâre 44; İbn Mâce, tahârc 72; Nesâî, tahâre 101, Dârimi tahâre 3, 46; Ahmed b. Hanbel III, 132, 133, 154; V 225, 358.
[134] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 313.
[135] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 313-315.
[136] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 315.
[137] Îbn Mâce, tahâre 139.
[138] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 315-316.
[139] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 316-317.
[140] bk. lbn Mâce, tahâre 139.
[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 317-318.
[142] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 318-319.
[143] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 319.
[144] Buharı, vudû 4, 34; büyü, 5; Müslim, hayz 98, 99; tbû DâvÛd tahâre 67; salât 192; Tirmizî, tahâre 56; Nesâî, tahâre 114^bn Mâce.'tahâre 74; Ahmed b. Hanbel, H, 330, 410, 414, 435, 471; III, 12, 37, 50, 51, 53, 54, 96.
[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 319.
[146] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 319-321.
[147] Müslim, bayz 9; Tirmizî, tahârc 56; İbn M&ce, tahâre 74.
[148] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 321.
[149] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 322-323.
[150] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 323.
[151] Nesâî, tahârc 120,121; Tirmiri, tahâre 63; tbn Mfice, tahâre 69, Ahmed b, Hanbel VI, 62.
[152] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 323.
[153] bk. 712 numarıb hadis.
[154] Noat, tahfire 121; Tİrmitf, tahâre 63. tbn Mftce, tahâre 6», Ahmed b. Hanbd VI, 2, 10,207.
[155] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 324-326.

[156] el Bakara (2), 140.

[157] Ncsaî, tahâre l2l; Tirmizî, tahâre 63; Ibn Mâce.'tahâre 69 Ahmcd b. Hanbel VI, 2, 10, 207.

[158] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 326-327.

[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 327-328.

[160] Mervân b. Hakan: Hicretten iki veya dört sene sonra dünyaya gelmiştir. Rasûlullah'-tan rivayeti olmamakla beraber sahâbîlerin büyüklerinden hadis rivayet etmiştir. Kendisi fakîhlerden sayılır. Babası ile beraber Tâifte ikâmet ediyordu. Hz. Osman, Hakem "in Medîneye dönmesine izin verince babası ile birlikte Medine'ye geldi. Hz. Âişe'nin safında Cemel, Hz. Muâviyc'nin safında Sıffîn muharebelerine iştirak etti. Hz. Muâviye tarafından Medine emirliğine tâyin edildi. Yezid b. Muâviye devrinde, İbnu'z-Zübeyr, bunları Medine'den çıkanncaya kadar.orada kaldı. Sonra Şam'a gitti. Muâviye b. Ye-zîd b. Muâviye Ölünceye kadar Şam'da kaldı. Şamlıların bir kısmı Mervân'a biat ettiler. Hilâfet müddeti altı ay kadardır. H. 65 senesinin Ramazan ayında vefat etti. (Bilgi için bk. İbn Sa'd TabakJt V, 35; Buhftrî, et-TârihÛ'l-keMr, VII, 368, fbnu'1-Esîr, Üsdu'l-ftabe, V, 144; et-KftmH IV, 191; Zehebî, Tarih u'l-İslam, III, 70; A'lâmu'n-nubd*, III, 476-479; İbn Hacer, d-lsâbe, III, 477; Tefcriba't-TehzSb, X, 91; tbnu'1-tmad, Şenratn'z-reheb, I, 73).

[161] Büsra bint Safvfin, Mervân b. Hakem'in teyzesidir. AbdUlmelik b. Mervan'ın ninesi olur.Abdullah b. Amr, Urve b. Zübeyr, Mervân b. Hakem ve Sflid b. Müseyyeb kendisinden rivayette bulunmuşlardır. (el-Menbel, II, 192).

[162] İbn Mflce, tahâre 63, 64; Tirmizî, tahâre 61, 62; Nesflî, tahâre 117, gusül, 30; Dârimî, vudû 50; Muvattâ, tahâre 58; 60, 62; Ahmed b. Hanbel II, 223, 333, IV, 22, 23.

[163] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 328-329.

[164] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 329-331.

[165] Buradaki şek râvîterden birinden gelmektedir.

[166] Tirmizî tahâre 62; Nesaî, tahâre 118.

[167] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 331-332.

[168] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 332-334.

[169] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 334.

[170] Müslim, hayz 97; Tirmizî, salât 142; tbn Mâce, Mesâcid 12; Dârimî, salât 112; Ahmed bjHanbel 11,451, 491, 509; IV, 67, 85, 86, 150, 288, 303, 352, V, 54, 55, 57, 93, 98, 100, 106, 108, 113.

[171] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 334-335.

[172] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 335-337.

[173] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 337.

[174] İbn Mâce, Zebâih 6.

[175] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 337-338.

[176] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 338-339.

[177] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 339.

[178] Âliye: Medîne arazisinin yüksek kısımlarındaki yerlerdir. Medine'ye en yakın olanı dört mil, en uzak olanı da Necid istikâmetinde sekiz mil mesafededir.

[179] Müslim, Ztthd 2; Ahmcd b. HanbelJII, 365.

[180] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 339.

[181] Müslim, Zühd 2.

[182] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 339-340.

[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 340.

[184] Buharî, vudû' 30; Müslim, hayz 91; Muvalta, tahftre 19; Ahmed b. Hanbel, 1,267,28!, 366, 11,389.

[185] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 340-341.

[186] Aslında fakirlik ve zillet dilemek için söylenen bir bedduadır. Asıl manâsı "Ellerin topraklımın" demektir. Ancak burada levm için kullanılmıştır. Çünkü RasûtuUah'm misafirle beraber yemek yerken BilâTin namaza çağırması uygun değildi. Fakat Rasûlullah, Allah'ın daveti olduğu için yemeği bırakıp namaza gitmiştir.

[187] Ahmed b. Hanbel IV, 252, 255.

[188] Buradaki jüphe IbBu'l-Eabârt ye aittir.

[189] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 341-342.

[190] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 342.

[191] İbn Mâcc tahâre 66.

[192] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 342-343.
[193] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 343.
[194] Ahmcd b. Hanbel I, 279* 361; VI, 306, 371, 419.
[195] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 343-344.
[196] Tirmizî, tahare 59; Dftitmt, tahflre 15; Muvatti tahare 25.
[197] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 344.
[198] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 344-345.
[199] Buhârî, et'ime 53; Müslim, hayz 90; tirmizî, tahâre 41, 38; Nesaî, tahâre 121, 122; Ibn Mâce, tahâre 65; Muvattft, tahâre 22; Ahmed b. Hanbel 1,264; II, 265, 271, 272,427, 45»* 479, 503, 529; IH, 264, 275; IV, 28, 30, 297, 413; V, 184, 188, 190, 192; VI, 89, 306,319,321,326,328,426,429, Not: Bu kaynaklardaki hadîsler aynı konuda olmakla beraber, rivayetler farklıdır.
[200] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 345.
[201] Rasûlullah'ın ashabındandır. Efendimizden hadîs rivayet etmiştir. Mısır'da ikâmet etmiş, Mısırlılar kendisinden hadîs almışlardır. TaberTnin nakline göre asıl adı Ast idi, RasûtuUah adım deştirerek Abdullah yaptı. Ahmed b. Muhammed b. Selime bu sa-1 hâbînin ölümünün Mısır'ın aşağı kısnunda Sıkt e\-Kudur adındaki köyde olduğunu söyler. Mısır'da en son vefat eden sahâbîdir. Vefatı H. 85 yılında olmuştur. 86, 87,88 rivayetten" de vardır.
[202] Buradaki şek râvflerden birine aittir.
[203] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[204] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 345-347.
[205] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 347.
[206] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 347.
[207] Nesâî, tahfire 121; Ahmed b. Hanbel, İl, 4S8; iV,30.
[208] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 347-348.
[209] Ümmü Habîbe Ramle bini Ebî Süfyan Sahr b. Harb: Rasûlullah'm hanımlarındandır. Babası Ebû Süfyan'dan senelerce önce müslüman olmuş ve kocası Ubeydullah b. Cahş ile beraber Habeşistan'a hicret etmiştir. Fakat kocası orada vefat etmiş, Rasûlullah kendisi ile Hicrî altı veya yedi senesinde evlenmiştir. Bir seferinde Ebû Süfyân Medine'ye gelmiş ve kızı Ummu Habîbe'nin odasına girmiş, Ummü Habîbe yerdeki yatağı toplıyarak babasını oturtmamış, Ebû Süfyân: Demek babandan bir döşeği kıskandın?deyince,"Bu, Rasûlullah'm döşeğidir. Sen hala şirk üzeresin" cevâbını vermiştir. Hz. Âişe'nin anlattığına göre, Ummu Habîbe öleceğinde Hz. Âişe'yi çağırtmış ve "Aramızda eşler arasında olan şeyler olmuş olabilir. Hakkını helâl et" demiş, Hz. Âişe'de hakkını helâl edip onun için duâ etmiştir. Bunun üzerine Ümmü Habîbe "Sen beni sevindirdin, Allah'da seni sevindirsin" demiştir. Ümmü Habîbe Hz. Aişe'ye söylediğinin aynısını Ümmü Seleme'ye de söylemşitir. H. 44 yılında Medine'de vefat etmiştir. Rasûlullah'tan 65 hadîs rivayet etmiştir .Bunlardan ikisinde Buhârî ve Müslim ittifak etmişlerdir. (Geniş bilgi için, bk. İbn Sa'd Tabaka t, VIII, 96-100; lbnu'1-Esir, Usdu'l-gabc, VII, 110; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, II, 218-233; İbn Hacer, el-tsabe, IV; Tehzîbu't-Tehzîb, XII, 419; tbnu'1-Imad, ŞezerAtu'z-zelıeb, I, 54.)
[210] Şüphe râvîlerden birine aittir.
[211] Ahmed b. Hanbel, VI, 326.
[212] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 348-349.
[213] bk. Şerfau Meâni'l-Âsâr I, 64, 65.
[214] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 349-350.
[215] Buhârî, vudÛ' 52, eşribe 12; Müslim, hayz 95; Tirmizî, tahâre 66; Nesaî, tahâre 124; İbn Mâce, tahâre 68; Ahmed b. Hanbel, I, 223, 227, 329, 337, 373.
[216] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 351.
[217] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 351.
[218] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[219] Bu ifâdeden maksat, Mûtî b. Râşid'in güvenilir bir râvî olduğuna işaret etmektir.
[220] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 352.
[221] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 352.
[222] Zâtürrikâ Gazve» hicretin 4, senesinde yapılmıştır. Buhârî'nin haberine göre bu gazve Hâyber'in fethinden sonradır. Oradaki bir ağaçtan dolayı b,u ad verilmiştir. Kendisinde beyaz, siyah ve kırmızılık olan bir dağdan

dolayı bu adın verildiği de söylenmektedir. Bir başka görüşe göre de Ashabın ayaklan delinmiş ve ayaklarına bezler bağlamışlar, bu yüzden bu isim verilmiştir. Buhar! ve Müslim'in Ebû Mûsâ el-Eş'ari'den naklettikleri habere en uygun görüş budur.

[223] Muhacirlerden olan Ammâr b. Yâsir, Ensâr'dan olan da Abbâd b. Beşîr veya imâra b. Hazm'dı.

[224] Bazı nüshalarda ( ) "arkadaşım uyandırdı" şeklindedir.

[225] Beyhâkî'nin ifâdesine göre bu sûre Kehf Süresidir.

[226] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 353-354.

[227] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 354-346.

[228] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 356-357.

[229] Rasûlullah'ın meşgul olduğu şey Taberânî'nin tasrîhine göre ordunun hazırlanmasıdır.

[230] Buhârî, mevâkît 24; Müslim.mesâcid 221, 225; Ahmed b. Hanbel, II, 88, 126.

[231] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 357-358.

[232] el-Mâide (5), 6.

[233] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 358-360.

[234] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

[235] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 360-361.

[236] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 361-362.

[237] Şüphe râvîlerdeiTbirine aittir.

[238] Buhârî, ezan 27; Müslim, hayz 126.

[239] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 362.

[240] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 362-363.

[241] Tirmizi, tahârtf 57.

[242] Siyaktan buradaki (JU) nin failinin tbn Abbâs olması gerekir. Ancak Bcyhâki, Ebû Davud'un ibaresini nakletmiş ve ( ) "terime dedr demiştir. Her halde eldeki nüshalarda "İlerine" kelimesi düşmüş olacaktır, (bk. AvmTI-ma'bud, 1,344).

[243] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 363-364.

[244] Üslûb-u hakîm; Muhatabın, sorusuna beklediğinden başka bir cevap almasıdır. Bu, sözü ya kastettiğinden başka bir mânâya çelçmek veya sorusunu terkedip sormadığı bir soruya cevap vermek suretiyle olur. Cevap verenin böyle davranmasından maksat, soru soranın adında bu soruyu sorması ya da bu manâyı kasdetmesi gerektiğine işaret etmektir.

[245] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 365.

[246] Bu bölümün tefsirinde sarihler şu açıklamayı yapmışlardır:

Hadis, RasÛlullah'tan abdest bozucu herhangi bir şeyin kendisinden çıkmadığı anlamında değildir. Kendisinin ( ) her halinde (uyku, uyanık halinde) kontrolü dışında abdesti bozucu herhangi bir şeyin çıkmasında mahfuz (korunmuş) olduğu anlaimndadır. ( ) "Benim gözlerim uyur ama kalbim uyumaz" ifâdeleri Hz. Peygambere mahsus olmayıp başka bir hadîste ifâde edildiği gibi bütün peygamberlerin ortak özelliklerindendir.Hz. Peygamber (s.a.) uyku halinde de kendisine vahiy gelir ve bunu olduğu gibi zabt ederdi. Kalbinin uyumaması hadesle ilgilidir. Vftdfde uyuyup namazının kazaya kalması, bazı hususlarda kalbinin de uyuduğuna işaret eder. Fakat İmam Nevevî: "Sabah namazının kazaya kalması olayı, kalple değil, gözle ilgili olan meselelerdendir. Ama hadesle ilgili meselelerin zuhuru yalnız kaible ilgilidir" demektedir.

[247] Ibn Mâce tahâre 62; Dârimî, vudü' 48; Ahmed b. Hanbel IV, 97.

[248] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 365-366.

[249] 199. hadîsin şerhine bk.

[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 366.

[251] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 366.

[252] Bazı nushalarda"( ) ayağıyla" kelimesi yoktur.

[253] Tırmızî, tahâre 109; İbn Mâce İkâme 67.

[254] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 367.

[255] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 367-368.

[256] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 368.

[257] Ebû Dâvûd salât 187; TinnızS, radâ' 12.

[258] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 369.

[259] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 369-370.

[260] Hz. Ali'nin hikâye yoluyla "Ben mezîsi çok olan biriydim" demesi, ya sonradan bu halin geçtiğine delâlet eder veya "Allah alîm ve hakimdir" âyetinde olduğu gibidir. Hz. Ali den mezî gelmesi devamlıydı. (Ibn Reslan).

[261] Buradaki şek râvîlerden birine aittir.

[262] Nesaî, tahâre 129; Ahmed b. Hanbel.I, 109, 125.

[263] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 370-371.

[264] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 371-373.

[265] Nesâî, tahâre 111, İbn Mâce, tahâre 70; Muvatta, tahâre 53; Ahmed b. Hanbel, VI , 4.

[266] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 373.

[267] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 373.

[268] Ahmed b. Hanbel, I, 124, 126, 145.

[269] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 374.

[270] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 374-375.

[271] Sehl b. Huneyb b. Vâhib b. Akîm b. Sa'lebe el-Ensârf el-Evsî el-Medenî Ebû Sabit veya Ebû Abdillah. Bedir ve diğer gazvelere iştirak etmiştir. Uhud savaşında müslümanlar dağıldığı zaman yerinden ayrılmamış, ölünceye kadar Rasûlullah'ı korumak üzere bîat etmiştir. O gün Rasûlullah'a atılan okları def etmişti. Cemel Vak'ası'ndan sonra Hz. Ali Basra'ya vali tâyin etmiş, sonra da Hz. Ali ile birlikte Sıffîn Muharebesi'ne iştirak etmiştir. Rasûlullah'ın onu Hz. Ali ile kardeş yaptığı söylenir. Rasülullah'dan kırk hadîs rivayet etmiştir. Bunların dördünde Buhârî ve Müslim ittifak .etmiştir. Müslim ayrıca iki hadîsini rivayet etmiştir. (Bilgi için bk. ibn'Sa'd, Tabakât, VI, 15; Buhârî, et-Târîhu'l kebîr, IV, 97; IbnuM-Esîr, Üsdu'1-ğabe, II, 470; Zehebî, A'lâmu'n-nuhelâ, II, 325-329; Ibn Hacer el-İsâbe, II, 87, Tehzibu't-Tehzîb, IV, 251; Asr-ı Saadet, III, 436-437.)

[272] Tirmizî, tahâre 84; Ibn Mâce, tahâre 70.

[273] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 375-376.

[274] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 376-377.

[275] Abdullah b. Sa'd el-Ensârî'nin hem Kureyşli hem de Ezdli olduğu söylenir. Haram b. Hakîm'in amcasıdır. Şam'da bir sure katmıştır. Kendisinden Haram ve Hâlid b. Mî'-dân hadîs rivayet etmiştir. Ebû Hatim ve tbn Hıbbân, kendisinden bundan başka hadîs rivayet edilmediğini söylerler. (Bilgi İçin bk. Îbnu'1-Esir, Üsdu'î-ğabe, III, 258;îbn Ha-cer, el-İsâbe, II, 318).

[276] Ahmed b. Hanbel, I, 145; IV, 342.

[277] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 377-378.

[278] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 378.

[279] Ahmed b. Hanbel, I, 14.

[280] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 378-379.

[281] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 379-380.

[282] Kütüb-ü Sitte arasında yalnız Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

[283] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 380.

[284] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 380.

[285] Übeyy b. Ka'b b. Kays. Kurrânın efendisidir. İkinci Akabe Bîâtında hazır bulunmuş, Bedir ve bir çok savaşa katılmıştır. Rasûlullah onu ilimle müjdelemiştir. Hâkim'in, Müs-tedrek'te rivayetine göre Rasûlullah kendisine, Kur'ân-ı Kerimdeki en efdal âyetin hangisi olduğunu sormuş o da Âyetü'l-Kürsî olduğunu söylemiş, bunun üzerine Efendimiz onu tebrik etmiştir. Ubeyy, fetva ehlindendir. Efendimiz onu "Ensârın efendisi" diye isimlendirmiştir. Sonraları "Müslümanların efendisi" unvanım kazanmıştır. Efendimiz, onu, Saîd b. Zeyd ve Amr b. Nevfel'le kardeş yapmıştır. Rasûlullah'm ilk kâtibidir. Ashâb'ın büyükleri kendisinden rivayette bulunmuşlardır. Hz. Osman'ın hilâfeti zamanında H. 30 yılında vefat etmiştir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât.III, 59; Buhârî, et-Tarîhu'1-Kebir II, 39-40; tbn Ebî Hatim el-Cerh ve'Ma'dÜ, II, 290; Ebû Nuaym, HHyefu'l-evliyâ, I, 250-256; tbnu'I-Esîr, Usdu'l-ğâbe, I, 61; Zehebî, TezkiretıTl-huffâz, 1,16; A'lâmıı'n-nıbelâ, I, 389-402; İbn Hacer el-İsâbe, I, 26, Tehzîbu't-Tehzîb, I, 187; ibnu'Mmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 32-33, Ansârî, Asr-ı Sasdet, III, 210-230.).

[286] ibn Mâce tahâre İH, Tirmizî, tahâre 81; Ahmed b. Hanbel, V, 115, 116.

[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 381.

[288] A. Davudoğlu, Selâmet Yollan I, 145-146.

[289] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 381-383.

[290] Ahmed b. Hanbel, V, 115, 116.

[291] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 383.

[292] Buhârî Gusl 28, Müslim, hayz 88; Tirmizî, Tahâre 80; Nesâî, tahâre 128; îbn Mâce, tahâre 111; Dârimî, Vudû 75; Muvattâ, tahâre 71, 73, 75; Ahmed b. Hanbel II, 178, V, 115, VI, 47, 97, 112,123, 135, 161, 227, 239, 265.

[293] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 383-384.

[294] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 384-385.

[295] Müslim, hayz 81; Tirmizî, tahâre 81; Nesâî, tahâre 131; ibn Mâce, tahâre 110; Dârimî, vudû 74; Ahmed b. Hanbel, III, 29, 36; V, 115, 116, 416, 421.

[296] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 385-386.

[297] Müslim, hayz 21.

[298] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 386.

[299] Buhârî, Nikâh 102; Nesâî, tahâre 169; İbn Mâce, tahâre 102; Dârîftıî, Vudû' 71; Ah-med b. Hanbel VI, 8, 9, 391.

[300] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 386-387.

[301] A. Davudoğlu, Sahihi Müslim Terecine ve Şerhi II, 1008, 1009.

[302] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 387-389.

[303] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 389.

[304] Ebû Râfi', Rasûlullah (s.a.)m azattadır. Adının ibrahim, Eşlem veya Sabit olduğu söylenir. Önce, Hz. Peygamber'in amcası Hz. Abbâs'ın kölesi idi. Hz. Abbâs RasÛIullah'a hîbe etti. Ebû Râfî', Abbâs'ın müslüman oluşunu müjdeleyince Efendimiz kendisini âzad etti. Bedir Gazvesİ'nden evvel müslüman olduğu halde ona iştirak etmemiş, Uhud ve sonraki savaşlara katılmıştır. Rasûlullah'tan ve Abdullah b. Mes'ud'dan rivayette bulunmuştur. Hz. Ali'nin hilâfeti zamanında vefat etmiştir. (Bilgi, için bk. Ibn Sa'd, Ta-bakâl IV, 73-75; Ibn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dü, II, 149; lbnu'1-Esîr, Üsdu'1-ğabe, I, 52; Zehebî, A'lâınu'n-nubelâ, II, 16-17; tbn Hacer, el-tsâbe, IV, 67; TchzîbıTt-Tehzîb, XII, 92-93.).

[305] Ibn Mâce, Tahâre 102; Ahmed b. Hanbel, VI, 8, 10, 39.

[306] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 389-390.

[307] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 390-391.

[308] Müslim, hayz 27; Tirmizî, tahâre 107; İbn Mâce, tahâre 100.

[309] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 391.

[310] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 391.

[311] Buhârî, gusül 13, 27; Müslim, hayz 25; Nesaî, tahâre 129,166; Muvattâ;, tahâre 76; Ah-med b. Hanbel 11,46, 64.

[312] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 392.

[313] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 392-393.

[314] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 393.

[315] Buhârî, gusl 27; Müslim, hayz 21, 22; Nesâî, tahâre 162, 165; İbn Mâceh, tahâre 99; Muvatta', tahâre 78; Ahmed b. Hanbel, VI, 26, 85, 91, 102, 103, 119, 143, 191, 192, 200, 260, 279.

[316] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 394.

[317] Bu açıklama ravîlerden birisine aittir.

[318] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 394-395.

[319] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 395.

[320] 222 nolu hadîsteki kaynaklar.

[321] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 395-396.

[322] Tirmizî, cum'a 78.

[323] Müellifin bu ilâveyi yapmaktan maksadı, hadîsin muhkatı' olduğuna işaret etmektir. Her ne kadar bu za'f alâmeti ise de, abdest almanın mustehap oluşuna işaret eden hadîsler, bu hadîsi takviye etmektedir.

[324] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 396-397.

[325] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 397.

[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 397.

[327] Rasûlullah (a.s.) devrini idrâk etmiştir. Ancak,Rasûlullah'la görüşüp görüşmediği ihtilaflıdır. "Bazı şeyleri unuttum fakat Rasûlullah'ı namazda sağ elini sol eli üzerine koymuş halde gördüğümü unutmadım" dediği rivayet edilmiştir. Hz. Ömer, Bilâl, Ebû Zer, Ebu'd-Derdâ ve Hz. ÂĮşe'den rivayetleri vardır. Aclî, îbn Sa'd ve Dârakutnî

onu "güvenilir" olmakla vasıflandırmışlardır.Mervân b. Hakem'in hilâfeti zamanında vefat etmiştir. Ebû Dâvûd, Nesâî ve Îbn Mâce kendisinden hadîs rivayet etmişlerdir. (Bilgi için bk: tbnu'1-Esîr, Üsdu'1-gâbc, IV, 340; tbn Hacer, el-tsâbe, W, 186-187).

[328] Nesâî, tahâre 140, 141, gusl b; Ahmed b. Hanbel.Vl, 47.

[329] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 397-398.

[330] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 398-399.

[331] EbûDâvüd, libâs 129; Nesaî, tahâre 167, hayl 11; Dârimî istîzân 34; Ahmed b. Hanbel, I, 80, 83, 107, 139, 150.

[332] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 399-400.

[333] Kâmil Mîras, Tecrîd Tercemesi, VI, 421, (Ankara 1969).

[334] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 400-403.

[335] Tirmizî, tahâre 87; Ahmed b. Hanbel.VI, 146, 171.

[336] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 403-404.

[337] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 404-405.

[338] Nesaî, tahâre 170; İbn Mace, tahâre 105; Ahmed b. Hanbel, I, 84, 107, 124.

[339] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 405.

[340] el-Vâkıa (56), 79, 80.

[341] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 406-407.

[342] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 407.

[343] Buhârî, gusl 23, 24, Cenâiz 8; Müslim, Hayz 115,116; Tirmizî, talıâre 89: Nesaî, tahâre 171; İbn Mâce, tahâre 80: Ahmed b. HanbeMI, 235, 382, 371, 5,384, 402.

[344] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 407-408.

[345] Hadisin anlamı şöyledir: Kendisi cünup iken Rasûlullah (s.a.v.) ile karşılaştı. Ondan uzaklaşıp (gitti ve) yıkandı. Daha sonra gelip şöyle dedi: "Ben cünup idim" (Rasûlullah Efendimiz.) "Muhakkak mûslûman necis olmaz" buyurdu.

[346] et-Tevbe 9, 28.

[347] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 408-409.

[348] Buhârî, gusl 23; Tırmızî, tahâre 89; Ahmed b. Hanbel, II, 471.

[349] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 409-410.

[350] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 410.

[351] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 411.

[352] İbn Mâce, tahâre 126.

[353] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 411-412.

[354] en-Nısâ (4), 43.

[355] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 412-414.

[356] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 414.

[357] Ebû Bekre; adı Nüfey', babasının adı Hâris'tır. Tâıf kalesinden bir makara ile atlayıp Rasûlullah'a geldiği için bu isilme anılmıştır. Bu zata, bu künyeyi bizzat Efendimiz vermiş ve azâd etmiştir. Rasûlullah'tan 132 hadis rivayet etmiştir. Bunların sekizini hem Bu-hârî hem de Müslim müştereken, beşer tanesini de ayrı ayrı rivayet etmişlerdir. H. 5) senesinde Basra'da vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Îbn Sa'd, Tabakât, VII, 15; Ibn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dfl, VIII, 489; tbnu'l-Kayserânî, el-Cem' beyne ricâli's-sahîhayn, II, 533; fbnu'1-Esîr, Üsdu'1-gâbe, V, 354; Zehebî, A'lamu'n-nubelâ, III, 5-10; tbn Ha-cer, el-tsâbe, III, 571, 572; Tehzîbu't-Tehzîb, X, 469; Ibnu'1-İmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 58).

[358] Buhârî, vudu' 34; gusl 17; mevâkît 24; ezan 25; temennî9; Müslim, hayz 83; mesacıd 225; Nesâî, mevâkît 20; Îbn Mâce, tahâre 83, 110; İkâme 137; Ahmed b. Hanbel, I, 88, 99, 366; II, 448, 518; III, 21, 26; V, 41, 45, 69, 359, VI, 99, 102, 111, \M, 182, 190, 221, 262.

[359] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 415.

[360] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 415-418.

[361] Ahmed b. Hanbel, V, 41.

[362] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 418-420.

[363] Hadis-i şerif dört ayrı yoldan gelmiştir. Bunlardan Ibn Harb ile Ayyâş'ın rivayetleri arasında işaret edilen bu fark vardır.

[364] bk. 233. hadisin kaynakları.

[365] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 420-421.

[366] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 421-422.

[367] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 422.

[368] Ümmü Süleym, Ens^rdan Milhân b. Zeyd'ın kızıdır. Efendimizin hizmetçisi, Enes'in annesidir. İsmi hakkında ihtilâf edilmiştir. Kimi Sehle, kimi Remıle, kimi de Muleyke olduğunu söylemiştir. Daha çok künyesi olan Ümmu Süleym diye meşhur olmuştur. Câhiliye devrinde Mâlik b. Nadr ile evlenmiş ve ondan Enes (r.a.) dünyaya gelmiştir. Bu hanım, Ensârdan, İslama ilk girenlerdendir. Kocası buna kızarak Şam'a gitmiş ve orada ^î™«ş. Ümmü Süleym de Ebû Talha ile evlenmiştir. Ahmed b. h^ : **"i*ijn Enes b. Mâlik'ten rivayetine göre: Ebû Talha henüz müsiüman olmadan Ummü Suîeym'Ie evlenmek istemiş, bunun üzerine Ümmü Süleym "Ya Ebâ Talha sen taptığın ilahının arzın bir bitkisi olduğunu bilmiyor musun?" demiş Ebû Talha da "Evet bilmiyorum" cevabını vermiş. Bunun üzerine "Bir ağaca tapmaktan utanmıyor musun? Eğer Müslüman olursan senden başka bir mehir istemem" demiştir. Ebû Talha "Biraz düşüneyim" deyip gitmiş ve Kelime-i Şehadet getirerek geri dönmüş. Bunun üzerine Ümmu Süleym oğluna "Ya Encs beni evlendir" demiş, o da evlendirmiş-tir. Rasûlullahla birlikte bazs gazvelere iştirak etmiştir. Buhârî, Müslim, Ebû Dâvûd ve Nesâî kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. (Bilgi için bk. Îbn Sa'd, Tabakat VIII, 424; îbn Ebı Hatim, eE-Certı ve't-ta'dîl, IX, 464; tbnıfl-Esîr, Üsdu'l-ğfihe, VII, 345; Zehebî.-A'lfinıu'D-nubelâ, II, 304-311; tbn Hacer, Tehzîbu't-Tehzîb, XII, 471).

[369] TirmM, tahâre 82; Dârimî, vudu'76; Ahmed b. Hanbel VI, 256, 377.

[370] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 423.

[371] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 424-425.

[372] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 425.

[373] Buhârî, gusl 22; Müslim, hayz 29, 30; Nesâı, tahâre 130; tbn Mâce, tahâre 107; Tirmi-zî, tahâre 90; Ahmed b. Hanbel, II, 90; III, 199, 282; VI, 306.

[374] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 425-426.

[375] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 427-428.

[376] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 428.

[377] bk. Buhârî, gusl 2; Müslîm, hayz 40, 41; Nesâî, tahâre 143, 144; Gusl 8; Dârimî, vudû' 68; Muvattâ', tahâre 68; Ahmed b. Hanbel, VI, 37, 199.

[378] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 428-429.

[379] Tecrid-i Sarih Tercemesi I, 205.

[380] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 429-430.

[381] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 431.

[382] Cübeyr b. Mut'im Kureyş'in büyüklerindendir. Ensâb ilmini çok iyi bilirdi. Bedir'de esir edilen kureyşlileri kurtarmak maksadıyla Medine'ye gelmiş ve Rasûlullah (s.a.)ın okuduğu Kur'ân-ı Kerim'i dinlemişti. Bu gönlünde İslama karşı bir yakınlığın doğmasına sebeb olmuştur. Cübeyr, Hayber Savaşı olduğu sene müslüman olmuştur. Mekke'nin fethi senesinde İslama girdiğini söyleyenler de vardır. Rasûlullah'tan 60 hadis rivayet etmiştir. Bunlardan 6'sı Buhârî ve Müslim'de müşterek olarak mevcuttur. H. 57 veya 59 senesinde Medine'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Buhârî el-Tarîhu'l-kebir, II, 223; İbn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dît, II, 512; tbnu'I-Kayserânî, el-Cem' beyne ricâli's-sahîhayn, I, 76; lbnu'1-Esîr, Usdu'l-ğâbe I, 323; Zehebî A'lâmu'nmıbelâ, III, 95-99; İbn Hacer, el-tsâbe, I, 225; Tehzîbu't-Tehzîb, II, 63; Ibnu'i-İmad Şezerâtu'z-zeheb, I, 64.).

[383] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 431-432.

[384] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 432.

[385] Ahmed Naîm Efendi hadis-i şerifteki (k-j1^) kelimesini, Kâmûs tercemesine istinaden "külek" şeklinde terceme etmiştir. Kâmûs'ta "el-hiiâb" kelimesi İçin: "Sut sağacak kaba denir ki, külek ve susak tabir olunur" diyor. Ahmed Naım Ebû Avâne'nın Ebû Âsim en-Nebîl'den naklen bu kabın, uzunluğunun ve genişliğinin bir karıştan az olduğunu, Beyhakî'nin de sekiz rıtıl su alan bir testi olarak takdir ettiğini kayd etmektedir. (Tecrid-i Sarih Tercemesi, I, 207).

[386] bk. Buhârî, gusl 6; savm 65; buyu' 98; Müslim, hayz 39; mesâcîd 229; sıyâm 110; buyu' 23; Nesâî, gusl 19; Ahmed b. Hanbel, I, 321, 346, 367; II, 19, 116, 375.

[387] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 432-433.

[388] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 433.

[389] bk. Nesâî, tahâre 149; Ibn Mâce, tahâre 94; Dârimî, vudû' 115; Ahmed b. Hanbel, VI, 188.

[390] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 433-434.
[391] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 434.
[392] Buradaki şüphe râvilerden birisindendir.
[393] Ahmed b. Hanbel, I, 183; IV, 188.
[394] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 435-436.
[395] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 436.
[396] bk. Ahmed b. Hanbel, VI, 102, 227.
[397] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 436-437.
[398] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 437.
[399] Hadisi sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[400] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 437-438.
[401] Meymûne binti'l-Hâris.RasûluIIah'ın hammlarındandır. Rasûlullah (s.a.) onunla hicretin altıncı senesinde evlenmiştir. Kendisinden 46 hadis rivayet edilmiştir. Bunların yedisinde Buhârî ve Müslim ittifak etmiştir. Ayrıca Buhârî'de bir, Müslim'de de beş hadisi vardır. H. 51 de vefat etmiş ve namazını tbn Abbâs (aldırmıştır. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakâl VIII, 132-140; tbnu'1-Esîr, Üsdu'I-ğâbe, VII, 272; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, II, 238-245; İbn Hacer, el-İsâbe, IV, 411-413; Tehzîbu't-Tehzîb, XII, 452; îbnu'1-tmâd, ŞezerfituVzeheb, I, 12, 58).
[402] Buhârî, gusl 8, 11, 18, 21; Nesâî, Gusl 22; Ahmed b. Hanbel, VI, 335.
[403] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 438-439.
[404] İbn Mâce, tahâre 59.
[405] Tirmizî, tahâre 40.
[406] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 439-441.
[407] Ahmed b. Hanbel, I, 307.
[408] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 441-442.
[409] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 442-443.
[410] bk. Buhârî, salat 1; enbiya 5; Müslim İman 259, ?63, Tirmizî, mevâkıt 45; Nesâî, salat 1; İbn Mace Likâme 194; Ahmed b. Hanbel, IH, 149; V, 144.
[411] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 443-446.
[412] Tırmızî, tahâre 78; İbn Mâce, tahâre 106.
[413] Tırmizî: "Haris b. Vecih'in hadisi garibtir"; Şâfıî, "Bu hadis sabit değildir"; Beyhakî, "Bunu ehl-i ilim inkâr etmiştir" der.Dârakutnî İlel'inde: "Malik b. Dinar Hasen'den mursel olarak, Ebânü'l-Attar Kata-de tarikiyle Hasen'den o da Ebû Hureyre'den rivayet ettiklerini" söylemektedir.
[414] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 446.
[415] Müslim, hayz 58; Tirmizî, tahâre 77; Nesaî, tahâre 149; tbn Mâce, tahâre 108; Dârimî, vudû 115; Ahmed b. Hanbel, VI, 289, 315.
[416] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 446-448.
[417] İbn Mâce, tahâre 106. Ahmed b. Hanbel, I, 94, 101, 133.
[418] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 448.
[419] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 448-449.
[420] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 449.
[421] Benzer rivayetler için bk. Tirmizi, tahâre 79; Nesâî, tahâre 159; Gusl 24; tbn Mâce, ta-hâre 96; Ahmed b. Hanbel, VI, 68, 192, 253, 258.
[422] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 449.
[423] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 450.
[424] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 450-451.
[425] Tirmizi, tahâre 77; Nesâi, tahâre 149; lbn Mâce, tahâre 108.
[426] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 451-452.
[427] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 452-453.
[428] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 453-454.
[429] bk. Buhârî, gusl 19.
[430] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 454.
[431] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 454.
[432] bk. Ahmed b. Hanbel, VE, 79, 138.

[433] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 454-455.
[434] Hitmî: sabun yerine kullanılan bir bitkidir.
[435] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 455.
[436] Şureyh tabiûndandır. Muâviye b. Ebî Süfyân, Ebü Zerr el-Ğifârî, Ebû Ümâme, Ebu'd-Derdâ ve diğer bazı sahâbilerdcn hadis rivayet etmiştir. (el-Menhel, III 32).
[437] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 455-456.
[438] bk. Hİdiye-, 1,16; Fethu'l-Kadİr I, 50; İbn Âbidin 1,153-154; Tahtâvîf Haşiyetü MenOu'I-Fdfth, 82; Zeylaî Tebytnti'l-Hafcftlk 1, 14-15.
[439] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 456.
[440] Bu hadisi bu lafızlarla sadece Ebû Dâvûd rivayet etrtıiştir. Benzer bir rivayet için bk. Ahmed b. Hanbel, VI, 78.
[441] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 456-457.
[442] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 457-458.
[443] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 458.
[444] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 458.
[445] Bakara; (2) 222.
[446] Useyd b. Hudayr b. Simak b, Atîk e!-Ensârî el-Eşhelî: Künyesi Ebû Yahya'dır, tslâm'ı ilk kabul edenlerdendir. Mus'ab b. Umeyr vasıtası ile muslüman olmuş ve ikinci Akabe Biatında bulunmuştur. Bedir savaşında bulunup,bulunmadığı ihtilaflıdır. RasülüHah kendisini Zeyd b. Harise ile kardeş yapmıştı. Uhud savaşına katılmış ve yedi yerinden yara almıştır. Buhârî'nin Tarih'inde haber verdiğine göre öldüğünde dört bin dirhem borcu vardı. Alacaklılara verilmek üzere arazisi satıldı. Hz. Ömer (r.a.): "Ben kardeşimin çocuklarını eli boş, fakir bırakmam!" dedi ve araziyi geri verdi. Dört senelik meyvesini dört bin dirheme alacaklılara sattı. H. 20 veya 21'de vefat etti. (Bilgi için bk. Buhârî, et-Tarihu'l-kebir, II, 47; İbnu'1-Esir, Üsdu'l-gâbe, I, 111-113; Zehebî, A'l&mu'n-njibeîâ, I, 340-343; İbn Hacer, el-tsâbe, I, 49; Tehzîbu't-Tehzîb I, 347; tbnu'1-tmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 31; el-Ensârî, Asr-ı Saadet, III, 297-303 (Şamil Yayını)).
[447] Abbâd b. Bİşr b. Vakş el-Ensârî el-Eşhelî. Mus'ab b. Umeyr vasıtasıyla Medine'de müs-lüman olmuştur. ResûluUah'm yaptığı bütün savaşlara katılmıştır. Kırk beş yaşında İken Yemâme savaşında şehid olmuştur. Resûlullah kendisini Ebû Huzeyfe b. Utbe ile kardeş yapmıştır. (Bilgi için bk. tbn EbîHatîm el-Certı ve'Ma'dil, VI, 77; lbnu'1-Esîr, Üsdü'l-gâbe, III, 150; Zehebî A'lâmu'n-nubelfi, I, 337-340; tbn Hacer, el-tsâbe, II, 363).
[448] Ebû Dâvûd, nikâh 46; Tirmizî, tefsiru sure (2) 24; Nesâi, hayz 8; Dârimî, vudu 107; Ahmed b. Hanbel I, 419, 421, 452, VI, 150.
[449] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 459-461.
[450] es-Subki, el-Menhel, III, 36.
[451] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 461.
[452] Müslim, hayz 14; Nesâî, tahâre 55; miyah 9; İbn Mâce, tahâre 125; Ahmed b. Hanbel, VI. 127, 210.
[453] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 462.
[454] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 462-463.
[455] Buhârî, hayz3; Müslim, hayz 15; Nesâî, tahâre 173, 174;hayz 16, 19; tbn Mâce, tahâre 160; Ahmed b. Hanbel, VI. 69, 331, 334.
[456] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 463-464.
[457] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 464.
[458] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 464.
[459] Müslim, hayz 11-13; Tırmizî, tahâre 101; Nesâî, tahâre 176; hayz 18; Dârimî, vudû 108; Ahmed b. Hanbel, II, 70.
[460] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 465.
[461] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 465-466.
[462] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 466.
[463] Muâze bint-i Abdillah el-Adeviyye el-Basriyye ÜmmüVsahbâ: İbn Maîn kendisinin güvenilir olduğunu söyler. Zehebî, bu kadının geceleri ihya ettiğini ve "kabirlerdeki uykunun uzunluğunu bilip de bu dünyada uyuyan göze hayret ederim" dediğini haber verir. Hz. Âişe, Hz. Ali ve Hişâm b. Âmir'den hadis rivayet etmiştir. H. 83 senesinde vefat etmiştir.

[464] Harûrâ: Kûfe'ye iki mil uzaklıktaki bir köyün adıdır- Haricîlerin toplandıkları ilk yerdir. Bu yüzden Haricîlere bu köye nisbetle Harûrî de denilir. Haricîler Sıffîn Savaşından sonraki hakem olayında önce Hz. Ali'yi hakem tayinine zorladıkları halde daha sonra hakem işine razı olup Ebû Mûsâ el-Eş'arî'yi hakem tayin ettiği için karşı çıkmışlar, hatta onu küfürle İtham etmişlerdir. Bunun için Hâriciler diye meşhur olmuşlardır. Sayılan 8 bin (veya 12 bin) kadardır. Başlarında Abdullah b. el-Kevvâ adında birisi vardı. Hz. AlÎ bunlara Abdullah b. Abbâs'ı göndermiş, Abdullah'ın konuşmaları sonucu iki bini geri dönmüş, gerisi fikirlerinde ısrar etmişlerdir. Bunun üzerine Hz. Ali bunlara harp açmıştır.

Haricîler görüşlerini müdafaa bakımından İslâm mezheplerinin en katı, kızıp şiddetlenme bakımından en şiddetli olanıdır. "El-hukmü IHlah Hüküm ancak Allah'ındır." sözünü kendilerine düstur edinmişlerdir.

Haricîler Ezârıka, Necedât, Sufriye, Acâride, İbâdiye, Yezîdiye, Meymûniyye vs. adındaki fırkalara ayrılmışlardır. Bunlardan son ikisi İslâm dini çerçevesinin dışında mütalaa edilir.

Haricî fırkalarının bazı müşterek görüşleri şunlardır:

1. Halife, herhangi bir fırka veya gurup tarafından değil, bütün müslümanlarm iştirak edeceği bir seçimle seçilebilir.

2. Arap ailelerinden hiç biri halife kendi ailesinden olduğu için bir imtiyaz kazanamaz.

3. Necedat fırkasına göre, insanlar kendi aralarında birlik ve beraberliği kurabilirlerse, halifeye muhtaç değildirler.

4. Günahlar arasında hiçbir fark gözetmezler. Günah İşleyen bir kimsenin dinden çıkıp kâfir olduğuna hükmedilir.

5. Kur'ân'da bulunan emirleri kabul ederler; Hadiste bulunup Kur'ânda bulunmayan emirleri reddederler. (Bilgi için bk. Abdulkâhir el-Bağdâdî, Mezhepler Arasındaki Farklar <trc. E,R. Fığlalı), s. 66-100, tslâm Esasları (ter. S. Yeprem), S. 73-92, İstanbul 1981).

[465] Buhârî, hayz 20; Müslim, Hayz68; Nesâî, hayz7; siyam 64; İbn Mâce, Tahâre 119;Dâ-rimî, vudû' 102; Ahmed b. Hanbel, VI, 32, 94, 97, 120, 143, 185, 231.

[466] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 467-468.

[467] Müslim, hayz 69.

[468] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 468-469.

[469] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 469.

TEMİZLİK-DEVAMI

105. Hayızlı Kadına Yaklaşmanın Hükmü

264....İbn Abbâs (r.a.) hanımına, hayızh iken münâsebette bulunan kimse hakkında Rasûlullah (s.a.)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Bir veya yarım dinar sadaka verir (versin)."[1]

Ebû Dâvûd dedi ki, "sahih olan rivayet (burada olduğu gibi) "Bir dinar veya yarım dinar" şeklindedir. Ancak çoğu kere Şû'be bu hadisi Hz. Peygambere ref etmemiştir.[2]

Açıklama

Hayızlı olan kadına yaklaşmanın kesinlikle caiz olmadığını bundan doğacak zararların neler olabileceğini 258. hadiste beyân etmiştik.

Bu yasağa uymayıp karısına yaklaşmış olanın cezası bu Hadis ile belirlenmiştir. Ancak bu ceza maddi bir ceza değildir. Ekseri ulemâ tevbe ve istiğfardan sonra maddî ceza ile temizlenileceği görüşündedirler.

Hadis-i şeriften, karısına hayızh iken temasta bulunan bir kimsenin bir veya yarım dinar sadaka vermesinin gerekli olduğu anlaşılmaktadır.

Dinar, Lâtinceden arapcaya geçmiş bir kelimedir. Latincede "denarius" kelimesinden, o da öşür manasına olan "decem" ıstılahından müştaktır.

Fıkıh istilâhı olarak hâlis on dirhem gümüş kıymetindeki altını ifâde eder. Bir miskal ağırlığında altın sikkeye de ıtlak olunur.

Kamus mütercimi Âsim Efendi, Zemahşerî'den naklen dinarın 48 arpa ağırlığında altın olduğunu söyler.

Zihnî Efendi, "Dinar, altın sikkedir; yarım altın lira değerindedir",der.

Ömer Nasûhi Efendi de, "Bir dinar bir miskal, yani yüz arpa ağırlığında bulunan attın sikkedir" demektedir.

Bir miskal, yirmi kırattan, her kırat da beş arpa miktarından ibarettir. O halde bir miskal 100 arpa ağırlığına denk olur. Bugünkü ölçülerle 4. 1/4 grama eşittir.

Hadisin metnindeki "veya" kelimesi şek için değil tenvî' ve taksim içindir. Yani münâsebet, hayzın ük günlerinde olmuşsa bir dinar; sonuna doğru olmuşsa yarım dinar sadaka verileceğini bildirir. Nitekim Tirmizî'nin yaptığı bir rivayette:

"Kan kırmızı ise bir dinar; san ise, yarım dinar (sa'daka verir)" [3] buyrulmaktadır.

Hadisin zahirinden hayızlı iken karısına temasta bulunan kişinin keffâret vermesinin vacip olduğu anlaşılmaktadır. Ancak konu âlimleri arasında ihtilaflıdır.

İbn Abbâs, Hasen eİ-Basrî, Said b. Cübeyr, Katâde, Evzâî, İshâk ve bir rivayetinde de Şafiî, keffâretin vacip olduğu görüşündedirler. Keffâretin vücûbuna hükmedenler, keffâretin cins ve miktarında mütefik değildirler.

Bunlardan, Hasen el-Basrî ve Said b. Cübeyr, ramazanda cinsî münâsebette bulunana kıyas ederek, bir köle azad eder, demişlerdir. Diğerleri ise, bu babın hadisini delil göstererek, -münâsebetin zamanına göre- bir veya yarım dinar tasaddukta bulunması gerektiği görüşündedirler.

Atâ, Şâ'bî, Neha'î, Mekhûl, Zuhrî, Eyyûb es-Sahtiyânî, Sufyân es-Sevrî, Leys b. Sa'd, Malik, Ebû Hanîfe ve ashabı, esah olan rivayetinde Şafiî, bir rivayetinde Ahmed b. Hanbel ve selefin cumhuruna göre hayızlı iken karısına temas eden kişiye keffâret vacip değildir. Onun için vâcib olan istiğfardır. Eğer temas âdetin ilk günlerinde olmuşsa bir dinar, son günlerinde olmuşsa yarım dinar sadaka vermesi menduptur.

îbn Abdilberr, "Sadaka icabetmez" diyenin delili bu hadisin muzdanp oluşudur. Bir de "Berâet-i zimmet asıldır" kaidesidir.

Hattâbîde, "ulemanın ekserisine göre buna bir şey lâzım gelmez" dedikten sonra, bunların hadisi mürsel, ya da mevkuf kabul ettiklerini belirtir. Doğru olanın hadisin merfu olduğu görüşünü kaydeder.

lbn Seyyidi'n-Nâs, hadisin merfu olduğunu tercih ederken, Ebû Bekir el-Hatib, bu mevkuf-merfu münakaşalarının hadisin sıhhatine tesir etmeyeceğini söyler. İbn Dakiki'1-Iyd, İbnü'l-Kattân ve Şevkânîde hadisin salih olduğunu tercih edenlerdendir.

Ebû Davud'un "Şu'be bunu, Rasûlullah'a ref etmeyin, İbn Abbas'tan mevkûfen rivayet ettiğini" söylemesi, hadiste bir ızdırap gördüğüne işarettir.[4]

Bazı Hükümler

1. Kişinin karısı hayızlı iken onunla cinsi temasta bulunması haramdır. Bunda icma vardır.

2. Bu durumda münâsebette bulunmanın tevbe ve istiğfardan sonra dünyalık ceza olarak temas zamanına göre bir veya yarım dinar sadaka vermesi gerekir.

265....İbn Abbâs (r.a.) demiştir ki;

"(Bir kimse), kanın başlangıcında karısına yaklaşırsa bir dinar, kanın kesilmesi sırasında (yaklaştığında) cima ederse yarım dinar sadaka versin.”[5]

Ebû Dâvûd, "îbn Cüreyc A bdülkerim 'den, o da Miksem 'den aynısını rivayet etmiştir" dedi.[6]

Açıklama

Bu hadis bundan evvelki hadisi tefsir eden bir mâhiyet arzetmektedir. İbn Abbâs (r.a.) hayız hâlinin ilk günlerinde, (kanın çokça geldiği zamanlarda) cimada bulunmanın keffâretinin bir dinar, hayzın sonunda cimada bulunmanın keffâretinin ise, yanm dinar olduğunu söylemektedir. Hayız halinin sonundan maksat, kanın kesilmesinin yaklaşmasıdır. Kan kesilip de gusül etmeden evvelki hal olduğunu söyleyenler de vardır. Hanefi mezhebine göre kan kesildikten sonra gusül etmediği halde, üzerinden bir namaz vakti geçerse temasta bulunmakta mahzur yoktur.

Hayzın başlangıcı ile sonu arasındaki farklılığın hikmeti şudur: İlk günler cinsî münasebette bulunmanın mubah olduğu temizlik günlerine daha yakın, sonu ise, daha uzaktır. Dolayısıyla hayzın ilk günlerinde temasta bulunmak hiç bir şekilde mazur görülemez. Sonunda ise, bir dereceye kadar mazur görülmüş ve cezası hafifletilmiştir.

îmam Gazali, hayz müddeti bitip kan kesildiği halde gusletmeden temasta bulunmanın erkekte veya doğacak çocukta cüzzâm hastalığına sebep olabileceğini söylemiştir.

Burada mevzuu bahs edilen kef fâretin cumhura göre vacip olmayıp men-dup olduğunu, bundan evvelki hadisin izahında belirtmiştik.

266....tbn Abbâs (r.a), Rasûlullah (s.a.)'ıı şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Bir kimse ailesiyle hayı/lı iken cinsî temasta bulunursa, yarım dinar sadaka versin"[7]

Ebû Dâvûd dedi ki; "Ali b. Bezîme'nin Miksam tarikiyle Rasûlullah 'tan mürsel olarak bunun aynısını rivayet etti. Keza Evzaî, Yezîd b. Ebi Mâlik'ten, O da Abdülharnid b. Abdurrahman'dan, o da Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem)'den: "Rasûlullah onun(soruyu soran Hz. Ömer'in) beşte iki dinar sadaka vermesini emretti", diye rivayet etmiştir. Bu rivayet mu'daldır.[8]

Açıklama

Bu hadis, hayz halinin son günlerinde karısıyla temasta bulunanm cezasının yarım dinar olduğuna hamledilir. Böylece evvelki hadislerle herhangi bir ihtilaf ortaya çıkmaz. Hadis-i şerifte bir hazfin olduğu da muhtemeldir. Bu durumda hadisin aslı, "Hayzın başlangıcında cima ederse, bir dinar; sonunda ederse, yarım dinar sadaka versin" şeklinde olur. Taberânî ve Darekutnî'deki bazı rivayetler bu ihtimali te'yid etmektedir.

Ebü Dâvûd bunu ayrı bir hadis olarak değil 266. hadisin sonunda bir değişik rivayet olarak vermiştir.

Beyhakî'nin rivayetine göre, Hz. Ömer (radıyallahü anh)'m cimâdan hoşlanmayan bir hanımı vardı. Hz. Ömer'in her müracaatına hazıylı olduğunu bahane ederek karşı çıkardı. Yine böyle bir müracaatında kadın hayız halinde olduğunu söylemiş, Hz. ömer de onun yalan söylediğini zannederek temasta bulunmuş, fakat kadının doğru söylediği meydana çıkmış. Bunun üzerine Hz. Ömer (r.a.) Rasûlullah'a gelerek durumu arz etmiş. O da bir dinarın beşte ikisini sadaka olarak vermesini emretmiştir...

Bu rivayet Mû'dal () dır.[9] Ancak Beyhakî müteselsil bir rivayetle hadisi tahriç etmiştir.

Bu rivayette hayızlıya temasın keffaretinin beşte iki dinar olduğu ifade edilmektedir. Ancak gerek hadisin mu'dal oluşu, gerekse bunun Hz. Ömer'e mahsus bir cevap olması ihtimalinden dolayı ulemadan hiç kimse tarafından delil kabul edilmemiştir. Çünkü Hz. Ömer bu işi, kadının hayz olmadığına inanarak yapmıştır. Bu yüzden Rasûlullah (s.a.) onun keffâretini hafifleterek bir veya yarım dinar değil de, beşte iki dinar sadaka vermesini emretmiştir.[10]

106. Hayız Halindeki Hanımına Cîmâ Dışında Kişinin Yapabileceği Şeyler

267....Meymûne demiştir ki; Rasûlullah (s.a.) hammlanndan birisi hayızlı iken, üzerinde uyluklarının yarısına veya diz kapaklarına kadar (olan kısmı) örten bir örtü olduğu halde, ondan faydalanırdı.[11] [12]

Açıklama

Mübaşeret, çıplak olarak vücudu vücuda dokundurmaktır. Bazı hallerde cima için de kullanılıyorsa da burada ittifakla birinci mânâyadır.

Hadis-i şerif, Rasûlullah'in, diz kapağı ile göbeği arası kapalı olan hayız halindeki hanımlarından istifâde ettiğini göstermektedir.

Hayızlı olan kadından mübaşeret şu şekillerde olur:

1. Cima, bu Kur'ân-ı Kerim'in açık nassı ve sahih hadislerle yasaklanmıştır; haramdır. Bir müslüman bunun helâl olduğunu söylerse kâfir olur. Haram olduğunu inkâr etmeden, kadının hayızlı olduğunu bildiği halde cima ederse, günahkâr olur. Tevbe istiğfar etmesi lazımdır. Cumhura göre bir veya yarım dinar sadaka vermesi müstehaptır. Bazılarına göre vaciptir. Bundan evvelki bâbta tafsilât verilmiştir.

Unutarak veya hayızlı olduğunu bilmeden temas ederse günah da, keffâret de yoktur.

2. Göbek ile diz kapağı arası hariç vücudun geri kalan kısmı ile, her ne suretle olursa olsun faydalanmak helâldir. Bunda da icmâ vardır.

Netice olarak, İmam Ebû Hanîfe, îmam Malik, Said b. Müseyyeb, Şureyh, Tâvûs, Atâ, Süleyman b. Yesâr, Katâde, Ebû Yûsuf'tan bir rivayette Şâfiîlerin esah olan görüşüne göre hayzh kadının diz kapağı ile göbek arasından çıplak olarak her türlü istifâde haramdır. Bunlar, bu babtaki hadislerle Zeyd b. Eslem'den gelen bir rivayeti delil kabul etmişlerdir.[13]

Bazı Hükümler

Kişinin, hayız olan karısından diz kapağı ile göbek arası örtülü olması şartıyla çımadan başka her turlu istifâdede bulunması caizdir.

268....Âişe (r. anhâ)'den, şöyle demiştir:

"Bizden biri hayız olduğunda, Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) Ona (diz kapağı ile göbeği arasım örtecek) bir izar (peştemal) bağlamasını emreder, sonra da kocası onunla (aynı yatağa) yatardı."

(Esved) bir defasında ("onunla yatardı" cümlesinin yerine) "cildini cildine dokundururdu" demiştir.[14] [15]

Açıklama

Irâkî.( )"sonra kocası beraber yatardı" cümlesinin sadece Ebû Dâvûd'ta olduğunu, diğer imamların bu cümleyi rivayet etmediğini söyler. Ebû Davud'un rivâyetindeki "kocası" kelimesinden murad, ya Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem)'dir, kelime zamir yerindedir; ya da Hz. Âişe "Bizden birine emrederdi" derken Rasûlullah'ın hanımlarını değil, bütün müslüman kadınlarını kastetmiştir. Buna göre ( ) dan murat sadece Rasûlullah değil, hayız olan kadının kocasıdır. Yani Rasûlullah, bütün müslüman kadınlara, hayız olduklarında üzerlerine bir izar (peştemal) bağlayıp sonra da kocalarının kendileriyle beraber yatmalarını emretmiş olmaktadır.

269....Âişe (r.anhâ) şöyle demiştir:

"Biz geceleyin Rasûlullah (sallellahü aleyhi vessellem)le beraber, ben hayızlıyken hem de hayzın ilk günlerinde, aynı örtünün altında yatardık. Eğer Rasûlullah'a (bedenine) benden bir şey (kan) bulaşırsa, kenarına taşırmadan sadece bulaştığı yeri yıkar, sonra da namaz kılardı. Yok eğer ona -elbisesini kastediyor- kandan bir şey bulaşırsa, kenarına taşmadan sadece bulaştığı yeri yıkar sonra da o elbise ile namaz kılardı."[16] [17]

Açıklama

İç çamaşırı veya bütün vücudu örten elbisedir.Tercemeye "örtü" diye geçirilmiştir.kelimesi hayızlı manasındadır. Te'kid için getirilmiştir.İbn Reslân"et-tamsu","hayzın ilk günleridir" demektedir. Terceme bu mânâya göre yapılmıştır.

Bu hadis, bundan evvelki izar sarmanın lüzumuna delâlet eden hadislere zıt değildir. Çünkü Hz. Âişe'nin üzerinde izar olduğu halde Rasûlullah'la beraber bir örtünün altında yatardı.[18]

Bazı Hükümler

1. Hayizh kadınla bir örtünün altında yatmak veya ona dokunmak caizdir.

2. Elbiseye bir pislik bulaştığında, elbisenin tamamını yıkamaya lüzum yoktur, sadece pisliğin bulaştığı yeri yıkamak kâfidir.

3. Kan bulaşmadığı müddetçe hayızh kadının giydiği elbise temizdir.

4. Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) hanımlarının hayızh hallerini anlayışla karşılardı.

270....Umara b. Gurâb[19] rivayet etmiştir: Umârenin halası, Âişe (r.anhâ)ya:

Bizden biri hayız oluyor; halbuki onun ve kocasının sadece bir yatağı var, (ikisi aynı yatakta yatabilir mi?) diye sormuş. Âişe (r.anhâ) da şöyle cevap vermiş:

Sana Rasûlullah (s.a.)'ın yaptığını haber vereyim: Rasûlullah (bir gece odama) girdi doğruca mescidine geçti. Ebû Dâvûd, "evinin mescidini kast ediyor"dedi.Ben uyuyuncaya ve kendisini de soğuk rahatsız edinceye kadar (namaz kıldığı yerden) ayrılmadı. Sonra:

Bana yaklaş, buyurdu.

Ben hay izliyim, dedim.

Uyluklarını aç dedi, ben de açtım. Yanağını göğsünü uyluklarım üzerine koydu. Rasûlullah ısınıp da uyuyuncay kadar ona doğru eğildim (kaldım).[20] [21]

Açıklama

Munzirî hadisin ravilerinin zayıf olduğunu ve bunun delil gösterilemeyeceğini söylemektedir.

271....Âişe (r.anhâ)'dan, şöyle demiştir;

"Ben hayızlı olduğum zaman (Rasûlullah'm) yatağından bir hasır üzerine iner ve temizleninceye kadar Rasûlullah (s.a.)'a yaklaşmazdım."[22] [23]

Açıklama

İlk bakışta bu hadis-i şerif daha evvelki hadislerle çatışır gibi görünürse de, aslında hadis, Hz. Aışe validemizin bir nezaketve hassasiyet örneği verdiğini göstermektedir.

Hz. Âişe kadının o halinde erkeğini rahatsız edebileceğini düşünerek, RasûluÎlah'ı rahatsız etmemek ve O'na duyduğu sevgiye halel getirmemek için böyle davranmaktadır. Ayrıca bu durum Rasûlullah'm isteği ile değil, Hz. Âişe'nin isteğiyle olan bir durumdur.

272....îkrime, Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem)'ın hanımlarının birinin[24] şöyle elediğini rivayet etmiştir:

"Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) hayızlı olan (bir hanımından bir şey (cima dışında faydalanmak) istediği zaman, hanımının ferci üzerine bir bez örterdi."[25] [26]

Açıklama

Bu ve bundan evvelki hadislerden anlaşıldığına göre Peygamber (s.a.) hayız halindeki bir hanımından faydalanmak istediğinde, bazan söz konusu hanımının göbeği ile diz kapağı arasını bir elbise ile kapatmasını emreder, bazan da avret mahalli üzerine bir bez atardı. Bu hadîs ferç gibi belirli yerler hariç hayızlı kadının vücudunun her tarafından faydalanmayı caiz görenlerin delillerindendir. Fakat Rasûlullah'ın örttüğü bezin büyük olup da göbek ile diz kapağının arasını tamamen Örtmüş olması da muhtemeldir. Ayrıca elbiseyi bizzat Rasûlullah'ın örtmesi düşünülebileceği gibi, hanımına Örtmesini emretmesi de mümkündür. Hatta bu daha muvafık görünmektedir.

Diğer bir görüşe göre hayzın başında göbekle diz arasının sonlarında ise yalnız avret yerinin kapatılması şeklindedir. Gelecek hadis-i şerif de bu ihtimali desteklemektedir.

273....Âişe (r.anhâ)dan demiştir ki;

"Rasûlullah (s.a.) hayamızın ilk günlerinde bize (belimizden aşağısına) izar (peştemal) sarmamızı emreder, sonra da tenini tenimize dokundururdu. Sizlerden hanginiz Rasûlullah'ın nefsine hâkim olduğu gibi nefsine sahip olabilir?" [27] [28]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen ( ) "fevh" kelimesinin mânâsı Nihâye'de belirtildiğine göre hayzın başlangıcı ve kanın çok olduğu zamandır. Buhârî ve Müslim'in rivayetlerinde "fevr" şeklinde kaydedilmiştir ki, aynı manayı ifâde etmektedir.

Daha evvel geçen bazı hadislerde Rasûlullah'ın hayız halindeki hanımları ile cima haricinde beraber olmak istediğinde onların bellerinden aşağısını örtecek bir peştemal bağlamalarını emrettiğini görmüştük. Fakat o hadislerde bu örtünme için bir zaman tayin edilmemişti. Bu hadis-i şerif ise, peştemal bağlamayı kayıtlamakta ve hayzın ilk günlerine mahsus olduğuna işaret etmektedir. Buna göre Rasûlullah (s.a.)'in hayız olan bir hanımı ile hayzının ilk günlerinde mübaşeret etmek isterse, onun peştemal bağlamasını, son günlerinde ise, ferci üzerine bir bez örtmesini emrettiği anlaşılmaktadır.

Hz. Âişe, "hanginiz Rasûlullah'ın nefsine mâlik olduğu gibi nefsine mâlik olabilir?" derken, "Rasûlullah bunu yapıyordu ama, onun haddi tecâvüz edip harama dalma korkusu yoktu. Ama siz Rasûlullah'ın yaptığını yapamazsınız. Binaenaleyh nefsinizden emin değilseniz, meşru da olsa, bu şekilde bir faydalanma cihetine gitmeyin" demek istemiştir.

Yukarıdaki hadislerde görüldüğü gibi hayızlı kadına yaklaşmak istendiğinde göbekle diz kapağı arasının kapatılması emredildiği gibi yalnız avret yerinin örtülmesi ile iktifa edilebileceğine de işaret vardır.

Sübkî der ki: "Rasûlullah (s.a.)'in zevcelerine mübaşerette bulunması, şehvetini tatmin için değil, onun caiz olduğunu göstermek içindir. Mübaşereti zevcelerinden her birine yapması, hükmün (îslâmî emirlerin) yayılması içindir. Nitekim çok adınla evlenmesinin bir hikmeti de hükümleri neşredip öğretmektir. Çünkü hanımlarından her biri gördüğünü ümmete haber verecektir."

Yukarıda verilen hadis-i şeriflerde özet olarak şu üç husus yer almıştır. Fukahânın içtihadı da bu istikâmettedir:

1. 272 nolu hadiste yalnız avret yerinin örtülmesi yer almaktadır. Bu görüşü savunanların az da olsalar delili bu hadistir. Ancak "yasak bölgeye yaklaşan o yasağı işleyebilir" fetvasınca bu durum tehlike arz etmektedir. Bundan dolayı büyük fıkıh imamları bu görüşü benimsememektedirler.

2. Hayzın başlangıcında diz-göbel; arasının kapatılması, sonunda yalnız fercin örtülmesi görüşü ise, Hz. Âişe'nin son hadiste belirttiği gibi, "nefsine malik olabilecek kişilere mahsustur. Bunu da ancak Rasûlullah başarır" demekle işin nezâketini belirtmek istemiş, bizim için yasak olması gerektiğim işaret etmiştir.

3. Hayız müddetince kadınlara yaklaşmak istendiğinde bir peştemalle göbek ve diz arası kapatılması cumhuru ulemânın görüşüdür. Hanefî mezhebinin de görüşü budur.[29]

Bazı Hükümler

1. Hayızlı kadından hayzmın ilk günlerinde de olsa, avret mahallim bir örtü ile örtmek şartıyla faydalanmak caizdir.

2. Nefsinden emin olmayan kişinin, cima dışındaki faydalanmalardan da uzak kalması daha uygundur.[30]

107. İstihazalı Kadın Hakkındaki Hükümler Ve "Ayhali Olduğu Gün Sayısınca Namaz Kılmaz" Diyenler

274....Rasûlullah (s.a.)'ın hanımı Ümmü Seleme (r.anhâ')dan, demiştir ki;

Rasûlullah (s.a.) zamanında, kendisinden devamlı kan gelen bir kadın vardı. Ümmü Seleme (r.anhâ) onun için Peygamber (s.a.) den fetva istedi. Rasûlullah (s.a.):

"Kendisine bu hal arız olmadan evvelki aylarda hayz olduğu gece ve gündüzlerin sayısını hesap edip (her) aydan bu kadar (günün) namazını terketsin. Bu günler geçtikten sonra yıkansın ve avret yerine (kanın akmasını önleyecek) bir bez bağlayıp namazını kılsın" buyurdu. [31] [32]

Açıklama

Fukahâmiz kadınların gördükleri kanı üçe ayırmışlardır. **1.** İstihâza, **2.** Hayız kanı, **3.** Nifas kanı.

İstîhâza kanı: Kadınların yaşla ilgisi olmadan bir hastalık sonucu görmüş oldukları renk ve koku itibariyle diğer iki kandan farklı olan kan. Damar çatlamasından olabileceği gibi, herhangi bir hastalıktan da meydana gelebilir.

Bu haldeki kadınlar özürlü sayılmaları sebebiyle her vakit namaz için abdest alırlar, namazlarını kılarlar. Bu durumları, ne namaz kılmalarına, ne de kocalarının yaklaşmalarına mânidir.

Hayız kanı: Balığa olan kadın (kızın)ın belirli zamanlarda gördüğü siyaha meyyal, kokulu bir kandır. Bu kan ekseriyetle 9-55 yaş arasında görülür.

Bu durumdaki bir kadın, namaz kılamaz, oruç tutamaz. Kur'ân-i Kerim'e el süremez, camiye giremez, eşi ile cinsî münâsebette bulunamaz...

Nifas kanı: Doğumla ilgili olan kandır. Kadının lohusa olduğu müddet içerisinde gördüğü kandır: Görülmeyebilir de. Görüldüğü takdirde

Hanefîlere göre 40, Şafiîlere göre 60 gün devam edebilir. Bu haldeki bir kadının durumu, hayız olan kadının durumundan farksızdır.

Hadis-i şerifte adı zikredilmeyen müstehâza kadın, Ebû Davud'un 278. hadiste tasrih edeceği üzere Fatıma binti Ebî Hubeyş'tir. Süyûtf nin Nesâî Şerhi'nde ifâde ettiğine göre, Peygamber (s.a.) Efendimiz zamanında dokuz tane müstehâza kadın vardı. Bunlar: Fâtıma bint Ebi Hubeyş, Ümmü Habîbe bint Cahş, kızkardeşi Hamne, kızkardeşi Ümmü'l-Mü'minin Zeyneb binti Cahş, Sehle binti Sehl, Ümmü'l-Mü'minîn Şevde, Esma bint Mürşit el-Hârisî, Zeyneb bint Ebî Seleme ve Bâdine bint Gaylân es-Sekafî'dir.

Bu hadis-i şerif devamlı kan gören istihazalı bir kadının devamlı kan germesinden dolayı âdet günlerinde de istihzalı olduğundan, ibâdetle mükellef olup olmadığı günleri belirlemektedir. Şöyle ki; bu duruma mübtelâ olan bir kadın için iki durum vardır:

1. Hayız hali başlamadan önce istihazaya mübtelâ olan ve bu durum devam ederken hayız görme dönemine giren kadın,

2. Daha evvel hayız görüp âdet günlerini bilen bir kadının istihâza haline mübtelâ olması. Şerhini yaptığımız hadis, bu ikinci durumu açıklamaktadır. Bu iki meselede ulemâ şöyle demektedir:

a) Müstehâzanın hükmü temiz kadın gibidir. Binaenaleyh cumhur-u ulemâya göre, kocası o kadınla cinsî temasta bulunabilir. Namazlarını kılıp, oruçlarını tutmakla mükelleftir. Kur'ân okuma, mushafa el sürme, secde-i tilâvet, secde-i şükür ve Kabe'yi tavaf meselelerinde ulemânın ittifakı ile temiz hükmündedir.

İbnü'l-Münzir'in el-Işrâk adındaki eserinde bildirdiğine göre, Hz. Âişe, İbrahim en-Nehâî ve Hâkim'e göre istihzalı kadına kocasının temasta bulunması haram; İbn Sîrîn'e göre de mekruhtur. îmam Ahmed b. HanbeFden iki görüş nakledilmiştir: Bir görüşe göre, temas her hâlü kârda caiz değil; diğer görüşe göre, kocasının zinaya sapma ihtimâli varsa, caizdir. Bu görüşlerden makbul olanı cumhurun görüşüdür. Delilleri İkrime'nin rivayet ettiği Harone bint Cahş hadîsidir. Bu hadiste Hamne'nin istihazalı bir kadın olduğu ve kocasının kendisi ile münâsebette bulunduğu beyân edilir. Ayrıca bir şeyin haram olması ancak şer'î bir delille sabit olur. İstihazalı kadınla münâsebette bulunulmayacağına dair serî bir delil yoktur.

Hattâbî, bu hadis-i şerifteki hükmün, normal halinde, âdet günleri değişmeyip belli olan kadınlar hakkında olduğunu söylemektedir, istihazalı bir kadının, sıhhatli günlerinde âdeti hangi günlerde ve ne kadar ise,

müstehaza olduktan sonra her ay o kadar gün kendisini hayızlı sayıp namazı terketmesi emredilmektedir. Meselâ; Normal halinde âdeti beş gün olan bir kadına bir hastalık arız olup kanı hiç kesilmeyecek olsa, bundan sonra her ayın başında beş gün namazını terkeder.

b) Hanefî mezhebinde, yeni hayız görmeye başlayan bir kızın âdeti sabit olmaksızın kanı kesilmeyip devam edecek olursa, her ayın on günü âdetine mahsub edilir, yirmi gün de temizlik müddeti sayılır.

Daha evvel âdeti belli olan müstehaza bir kadının hayzının bittiği, Hanefilere göre âdet zamanının geçmesi ile bilinir. Kadın âdet zamanını şaşırırsa araştırır. Adet günlerinin geçtiğine kanaat getiremezse bildiği günlerin en azı ile amel eder.

Şafiîlere göre: Hayzın bittiği kanın renginden anlaşılır. Kadından gelen kan sarıyla siyah, kırmızımtırak, sarı ve bulanık renklerdedir. Bu renklerin en koyusunu gördüğü günlerde kadın hayzlı, açığını gördüğünde de hayzı bitmiş sayılır.

Hayız günlerini ayırmak için Şafiîlerin üç şartı vardır:

1. Kanın koyu renkte geldiği günler 15 günü geçmeyecektir.

2. Koyu renkte gelen kan en az bir gün - bir gece devam edecektir.

3. Açık renkte gelen kana bakarak kadının temizlendiğine hükmedebilmek için, bu kan en az on beş gün devam etmelidir.

İmam Mâlik ile İmam Ahmed b. Hanbel'in görüşleri de aynıdır.

c) Namaz kılmak isteyen istihazalı bir kadının hem hadesten, hem de necasetten temizlenmesi lâzımdır. Bunun için abdest veya teyemmümden evvel fercini yıkaması, içine pamuk veya bez gibi birşey koyarak kanın dışarıya çıkmasını önlemesi veya azaltması lâzımdır.

Hanefilere göre özürlü kimsenin çamaşırına özüründen neş'et edip bulaşan kan vs. özür devam ettikçe namazın sıhhatine mani olmaz. Fakat bu pislikler çamaşırına tekrar bulaşmayacaksa bunların yıkanması icab eder. Ancak kalbini tatmin etmesi bakımından temizlenmesi elbette daha iyidir.

Şafiîlere göre böyle bir kadın fercine hem pamuk koymalı, hem de üzerini bir kuşakla sarmalıdır. Bu vaciptir. İmam Nevevî bu kuşağın sarılış şeklini tafsilatıyla anlatır. Buna teleccüm, istisfâr veya ta'sîb denilir. Şafiîlere göre, müstehâza olan kadın bu şekilde, pamuk, kuşak vs. ile fercini iyice bağlamaz da, abdesti aldıktan sonra kan gelirse, abdestin iadesi gerekir. İdrarını tutamayan kişi için de hüküm aynıdır. Bu durumda olan bir

kimsenin elinden geldiği kadar idrar yollarım tıkaması, tıkamadan idrar damlaması halinde abdestini iade etmesi gerekir.

Urve b. ez-Zübeyr, Süfyân es-Sevrî, Ahmed b. Hanbel ve Şafiîlere göre istihazalı bir kadın bir abdestle, -edâ olsun kaza olsun- sadece bir farz namaz kılabilir. Fakat aynı abdestle farzdan Önce ve sonra istediği kadar nafile kılabilir.

Hanefilere göre istihazalı kadının temizliği vakitle mukayyettir. Vaktin çıkması ile abdest bozulur. Tercih edilen görüşe göre sonraki namaz için tekrar abdest almak icab eder. İdrarım tutamayan, devamlı burnu kanayan ve yarasından devamlı kan gelen özür sahibi için de hüküm aynıdır.

İmam Züfer'e göre özürlünün abdesti, vaktin girmesi ile, Ebû Yûsuf'a göre, vaktin hem girmesi hem çıkması ile; İmanı-ı Azam'la İmam Muhammed'e göre vaktin çıkması ile bozulur. Meselâ özürlü bir kimse güneş doğduktan sonra, abdest alsa tmam Azam'la İmam-ı Muhammed'e göre o abdestle öğieyi kılabilir. Çünkü vakit girmiştir, çıkmamıştır. İmam Ebû Yûsuf'la Züfer'e göre kılamaz. Çünkü vakit girmiştir. Fetva İmam A'zam ve Mu-hammed'in görüşlerine göredir. Özürlü bir kimse her vakit için abdest alır ve bu abdestle farz, vacip, nafile, dilediği kadar namaz kılabilir. İstihazalı kadın sadece hayız vakti geçtiği zaman yıkanır. Her namaz için yıkanmasına lüzum yoktur. Cumhurun görüşü bu merkezdedir. Bu meseleye ileride tekrar temas edilecektir.[33]

Bazı Hükümler

1. Dinî konularda bilinmeyen hususlar ehline sorularak öğrenilmeli.

2. Vasıta ve rivayetle ilim almak caizdir.

3. Haber-i vâhid hüccettir. Onunla amel edilir.

4. Hayızlı kişi namaz kılamaz.

5. Adeti mûtad iken müstehâza olan kadının malum günleri gelip geçtiğinde yıkanması lâzımdır.

6. Müstehâza olan kadın fercini bir bezle kapayıp, kanın dışarı akmasına mani olmaya çalışmalı. Bu husus bilhassa Şafiî mezhebinde mühimdir.

275....Ümmü Seleme (r.anhâ) demiştir ki; "Kendisinden devamlı kan gelen bir kadın vardı... -(Leys) evvelki hadisin mânâsını nakletti ve- (Hz.

Peygamber): "Bu günler geçip de namaz vakti gelince yıkansın... ılı." dedi." [34]

Açıklama

Bu rivayet, yukarıdaki hadisin aynıdır. Musannif, senetteki bazı farklılıklara işaret için hadisi tekrar eie almıştır. Rivayetlerin senetlerinde görüldüğü üzere, evvelki hadis Nâfî'den Mâlik kanalıyla, bu rivayet ise Nâfi'den Leys kanalıyla gelmekledir. Ayrıca Leys bu rivayetinde, Ümmü Seleme ile İbn Yesâr arasında adını vermediği bir zatı zikretmiş ve metinde "namaz vakti gelince" sozünu ilâve etmiştir.

276....Süleyman b. Yesâr, Ensârdân olan birisinden rivayet etmiştir ki;

Kendisinden devamlı kan gelen bir kadın vardı... (dedikten sonra Leys, yukarıdaki hadisinin mânâsını nakletti.)

Rasûlullah (s.a.): "O günleri geçip namaz vakti gelince yıkansın..." buyurdu ve ravi önceki hadisi manâ olarak nakletti.[35]

Açıklama

Bu rivayet de, evvelki hadislerin aynıdır. Burada zikredilmesine sebep sened ve metindeki bazı ayrılıklara işarettir.

277....Sahr b. Cüveyriye Nâfi'den, Leys'in hadisinin senet ve manasına uygun olarak rivayet etti. (Bu rivayette) Rasülullah (s.a.):

"Bu gün ve geceler miktarınca namazı terk etsin. Namaz vakti gelince gusletsin, bîr elbise ile ((ercini) bağlasın sonra da namaz kılsın" buyurdu. [36]

Açıklama

Bu hadis de öncekilerin aynıdır. Ancak bu rivayette kelimesinin yerme kelimesi kullanılmıştır."zafer" aslında güzel veya çirkin kokunun çıkmasıdır. Bundan dolayı bazı sarihler hadisin tercemesini, "Güzel koku

kullansın" şeklinde yapmışlardır. Ancak burada M en h el sahibinin de belirttiği gibi mânâsında olması daha uygun görülmüş ve terceme buna göre yapılmıştır.

278....Eyyûb, Süleyman b. Yesâr'dan o da Ümmü Seleme'den bu kıssayı (yukarıda geçen hâdiseyi) rivayet edip şöyle demiştir:

"O günlerde namazı terkeder. Bu günlerin dışında yıkanır, bir bez ile (fercini) kapatır ve namazını kılar."

Ebû Dâvûd dedi ki: Hammad b. Zeyd, Eyyûb'tan rivayet ettiği bu hadiste müstehâza olan kadının adını vermiş ve onun Fâtıma bint Ebî Hubeyş olduğunu söylemiştir.[37]

Açıklama

Bu hadis de diğerlerinin aynıdır. Musannif bunu ilk hadisi takviye bakımından nakletmiş ayrıca sonunda müstehâza olan kadının adını vermiştir. Ebû Davud'un temas ettiği Hammâd b. Zeyd hadisini Dârakutnî şulâfızla rivayet etmiştir:

"Fâtıma bint Hubeyş istihâzah bir kadındı. Hatta altında leğen bulundurulur ve bu leğen kanla dolu olarak alınırdı. Ümmü Seleme (r.a)'dan (ne yapacağını) Rasülullah (s.a.)'e soruvermesini İstedi.

Rasûlullah (s.a.) "Hayz günlerinde namazı terketsin, sonra yıkanıp bir bez bağlasın ve namazını kılsın" buyurdu.

Ebû Davud'un ilâvesi ve Dârakutnî'nin bu rivayetinden, müstehaza olan kadının adını sadece Hammâd b. Zeyd'in açıkladığı anlaşılabilirse de hakikatte Vühey b. Abdülvâris ve Süfyân da bu kadının Fâtıma bint Ebî Hubeyş olduğunu açıklamışlardır.

279....Âişe (r.anhâ)dan, demiştir ki; Ümmü Habibe[38] (r.anha) Rasûlullah (s.a.)'e (istihaza) kanından sordu. Hz. Âişe de:

"Onun leğenini kan ile dolu gördüm" dedi. Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) şu cevabı verdi:

"Hayzının seni (namazdan) alakoyduğu (günler) sayısınca bekle, sonra yıkan."

Ebû Dâvûd Kuteybe'nin bu hadisi Cafer b. Rabia hadisinin arasında yazdığını ve Ali b. Ayyaş ile Yûnus b. Muhammed'in Leys'ten rivayet edip -Leys'in yerine babasını zikrederek- Cafer b. Rabia dediklerini, söylemiştir.[39]

Açıklama

Hadisten anlaşıldığına göre Hz. Peygamber'in hanımlarından Hz. Zeyneb'in kızkardeşi Ümmü Habibe bint Cahş (r.anha) Rasûlullah (s.a.)'e gelerek kendisinden devamlı kan gelen müstehâzanın durumu ile ilgili hükümleri sormuş. Orada bulunan Hz. Âişe de Ümmü Habibe'nin durumunu açıklamak için "ben onun leğenini kan ile dolu vaziyette gördüm" demiştir.

leğenin kan ile dolu olmasından maksad, saf kan ile dolu olması demek değildir. îşin aslı o leğen içinde yıkandığında leğendeki suyun içerisine damlayan kan, suyun rengini kan rengine çevirmiş olmasıdır. Sanki leğen kan ile dolu gibi olurdu. Nitekim Müslim'in rivayeti de meselenin bu şekilde olduğunu göstermektedir.

Mirken, içerisinde çamaşır yıkanan küvet, tekne, leğen, manasındadır ki "iccâne"de aynı manaya gelir.

Peygamber (s.a.) Ümmü Habibe'ye daha evvel hayz olduğu günler miktannca namazı terk edip, daha sonra yıkanarak namazını kılmasını emretmiştir. Zaten bu babın bütün hadisleri aynı hüküm etrafında birleşmektedir. Konu ile ilgili tafsilat babın ilk hadisinde verilmiştir.

280....Urve b. ez-Zübeyr'den demiştir ki; Fâtima bint Ebî Hu-beyş, Rasûlullah (s.a.)'e (istihâza) kanından şikayet edip (hükmünü) sordu.

Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) ona:

"Bu bir damar (kanı)dır, (hayz kanı değil). Bak (mûtad olan) hayz günlerin geldiğinde namaz kılma; hayz günlerin geçince yıkan. İki ay hali arasında namaz kılmaya devam et" buyurdu.[40] [41]

Açıklama

"Kâr"kelime olarak hem hayz hem de hayzdan temizlenme manalarına gelir. İbn Reslân, bu hadisin kar' kelimesinin hayz manasında olduğunu söyleyenlere delil olduğunu söyler. Çünkü hayzdan diğer kar'a kadar namazın kılınması, kar içinde ise terk edilmesi emredilmektedir.

Rasûlullah Efendimiz kendisine istihaza kanının hükmünü soran Fâtima bint Ebî Hubeyş'e, onun bir damar kanı olduğunu, bu kanın hayız kanının mâni olduğu şeylere mani olmadığını söylemiştir. Bu hadis de evvelki hadislerin hükmünü te'yid eder.[42]

Bazı Hükümler

1. Müslüman dinî meselelerdeki sorularını utanmadan bilenlere sormalı.

2. Soru sorulan kişi kendi mevki ve soru soranın durumu ne olursa olsun cevap vermelidir.

3. Hayız olan kadın namaz kılmaktan nehyedildiğî halde, müstehaza olari namaz kılmakla emredilmiştir.

281....Urve b. ez-Zübeyr şöyle demiştir:

Bana Fâtıma bint Ebî Hubeyş haber verdi ki; o Esmâ'dan istedi. Veya Esma bana haber verdi ki;[43] Fâtıma bint Ebî Hubeyş kendisinden (Esmâ'dan)' Rasûlullah sallallahü aleyhi veselleme (istihazanın hükmünü) soruvermesini istedi. Rasûlullah da ona daha evvel (hayz olup) namazı kılamadığı günlerdeki namazını kılmamasını, daha sonra da yıkanmasını emretti.[44]

Ebû Dâvûd demiştir ki: "Bunu Katâde, Urve'den, o da Zeyneb bint Ümmi Seleme'den: "Ümmü Habibe bint Cahş istihaza oldu da Rasûlullah sallallahü aleyhi vessellem ona (mûtadı olan) hayız günlerinde namazı terketmesinu sonra yıkanıp namazına devam etmesini emretti" şeklinde de rivayet etti.

Ebû Dâvûd, (senetteki bir inkıtaa işâreten) "Katâde Urve'den hiç bir şey duymamıştır. " dedi.

Ebû Dâvûd, "İbn Uy ey ne, ZührVnin amra tarikiyle Âişe'den rivayet ettiği hadisinde (Âişe'nin): Ümmü Habibe müstehaza idi. Rasûlullah (s.a.)'a (istihazanın hükmünü) sordu. O da (eski) hayz günlerinde namazı terketmesini emretti (dediğini) ilâve etti." deniektedir.

Yine Ebû Dâvûd dedi ki; "Bu, İbn Uy ey ne'nin bir vehmidir. Çünkü Hafızların Zührî'den rivayet ettikleri hadiste (namazı terkeder ifadesi) yoktur. Süheyl b. Ebî Salih bundan müstesnadır. Nitekim Humeydî bu hadisi, İbn Uyeyne'den rivayet etmiş, onda; "Hayız günlerinde namazı terk eder" cümlesini zikretmemiştir."

Mesrûk'un hanımı Kâmîr bint Amr, Âişe (r.anhâ)'dan:

Müstahaza hayz günlerinde namazı terk eder sonra yıkanır, şeklinde rivayet etmiştir.[45]

Abdurrahman b. Kasım babasından Rasûlullah (s.a.)'ın müstehaza olan kadına, hayz günleri miktannca namazı terk etmesini emrettiğini rivayet etmiştir.

Ebû Bişr Cafer b. Ebî Vahşiyye, îkrime'den o da Peygamber (s.a.)'den yapdığı rivayette:

"Ümmü Habibe bint Cahş müstehaza idi" (dedikten sonra) yukarıdaki rivayetin aynını nakletti.

Şerîk, Ebu'l-Yekzân'dan, O, Adiy b. Sâbit'ten, o da babası tankıyla dedesinden Rasûlullah (s.a.)'in,

"Müstehaza olan kadın, hayz günlerinde namazı terkeder. Sonra gusl edip namazını kılar" buyurduğunu rivayet etmiştir.

Alâ b. el-Museyyeb Hakem'den o da Ebu Ca'fer'den rivayet etmiştir ki: Şevde (r.a.)[46] îstihaze oldu. Rasûlullah (s.a.) kendisine mutad günleri geçtiğinde yıkanıp namazını kılmasını emretti.

Saîd b. Cubeyr, AH ve İbn Abbas'tan müstehazanın hayız günlerinde namazı terk edeceğini rivayet etmiştir. Beni Hâşimin azatlısı Am-mâr ve Talk b. Habîb, İbn Abbas'tan; Ma'kil el-Has'amî, Ali'den ve Şa'bî, Mesrûk'un hanımı Kamîr vasıtasıyla Âişe'den aynısını rivayet etmişlerdir.

Ebû Dâvûd dedi ki; "Müstehaza hayz günlerinde namazı terk eder” sözü Hasen, Saîd b. Müseyyeb, Atâ, Mekhül, İbrahim ve Kasım'in kavlidir, Ebû Dâvûd dedi ki; Katâde Urve'den hiç bir şey duymamıştır.[47]

Açıklama

Müellif bir hadisin on ayrı rivayetini tek hadis halinde nakletmiştir. Bunlar esas olarak ilk rivayeti te'yid eder mâhiyettedir. Hz. Peygamber (s.a.) müstehâza olan bir kadına (Fâtıma bint Ebî Hubeyş, Ümmü Habibe

bint Cahş veya Şevde olduğuna dair rivayetler var) her ay mûtadı olan hayz günleri gelince namazına ara vermesini, bu günler geçince yıkanarak namazlarına devam etmesini emretmiştir. Hadisin bütün rivayetleri aynı manayı kuvvetlendirmektedir. Ancak aralarında çok cüz'î ifâde farkları görülmektedir. Ayrıca bazı rivayetlerde "namazı terk eder(veya terk etsin)" cümlesi bulunduğu halde bazı rivayetlerde yoktur.

Musannifin bu hadisi değişik rivâyetleriyle birlikte getirmesindeki sebep, hayız günleri belli olan bir kadın sonradan müstehâza olursa eski âdet günlerine dönüp o günlerde kendisini hayızh sayacağını isbattır. Nitekim son rivayette, Ali b. Ebî Tâlib, Âişe ve İbn Abbâs gibi sahâbîlerle Hasan el-Basrî, Saîd b. el-Müseyyeb, Atâ, Mekhûl, Nehaî, Salim b. Abdullah ve Kasım b. Muhammed b. Ebî Bekir gibi tâbiûnun büyüklerinin de bu görüşte olduklarını beyân etmektedir.[48]

108. İstihazalı Bir Kadın Hayız Günleri Geçtiği Zaman Namazını Terk Edemez

282....Âişe (r.anhâ)dan demiştir ki; Fâtıma bint Ebî Hubeyş, Rasülullah (s.a.)'e gelerek:

"(Yâ Râsulallah) Ben istihazalı bir kadınım, hiç temizlenemiyorum, namazı terk edeyim mi?" diye sordu.

Rasûlullah sallallahti aleyhi ve sellem:

"(Hayır) bu hayız kanı değil, bir damar (kam)dır. Hayız (günleri) gelince namazı bırak, bitince kanını yıka ve (gusledip) namazını kıl" buyurdu.[49] [50]

Açıklama

Bu rivayetin istihazalı kadının hükmünü Rasûlullah'a soran kadının bizzat Fâtıma bint Ebî Hubeyş'in kendisi olduğu anlaşılmaktadır. Daha evel bu soruyu, ümmü Seleme ve Esma bint Umeys'in sorduğuna dâir rivayetler geçmişti. Ancak bu, rivayetler arasında tezat olmasını gerektirmez. Çünkü Fâtıma bint Ebî Hubeyş'in, bir seferinde de vasıta ile sormuş olması

mümkün olduğu gibi, râvinin, bu rivayette iktisar İçin vasıtayı zikretmemiş olmasLda muhtemeldir.

Buhârî'nin rivayetinde "kanını yıka"cümlesi zikredilmemiş, fazla olarak "guslet" kelimesi yer almıştır.

îstihazalı bir kadının hayz günlerini ayırdetmek için ne şekilde hareket etmesi icabettiğine dâir ihtilaflar ve mezheplerin görüşleri ile istihazalıya ait hükümler 274. hadisin açıklamasında verilmiştir.[51]

Bazı Hükümler

1. İhtiyaç anında kadının erkekle konuşması, kadın sesjnm işitilmesi ve ayıp gibi görünen şeylerin sorulması caizdir.

2. İnsan bilmediğini bilene sormalı, sorulan kişi de cevap vermekten kaçınmamalıdır.

3. Hayızlı kadın, hayz günlerinde namazını terk eder ve sonra da kaza etmez.

4. İstihazalı kadın da âdeti olan günlerde namazı terk etmek mecburiyetindedir, Farz, vacip ve nafile bütün namazlar için hüküm aynıdır.

5. Hayız kanı pistir.

283....Ka'nebî, Mâlik'ten, o da Hişâm'dan: Züheyr'in (rivâyetindeki) isnadı ile evvelki hadisin mânâsını rivayet ederek, Rasûlullah (s.a.)'ın:

"Hayız hali gelince namazı terk et, hayz (günleri) kadarı gidince kanını yıka ve namazı kıl" buyurduğunu söylemiştir.[52]

Açıklama

Bu lıadis-i şerif evvelki hadisten pek farklı değildir. Ancak bu rivayette hayz günleri miktarınca namazı terketmesi emredilmektedir. Bu rivayet istihazalı kadının, hayz günlerini evvelki âdet günlerine göre tesbit edeceği görüşünde olan Hanefîlerin fikrini te'yid etmektedir.[53]

109. (İstihazalı Kadın) Hayzı Gelince Namazı Terk Eder

284....Bukeyye (r.anhâ) demiştir ki:

"Hayzı (hayzı istihaza ile karışarak) bozulup kendisinden devamlı kan gelen bir kadının durumunu Âişe'ye soran bir kadım işittim. (Âişe dedi ki):

Rasûlullah (s.a.) bana o kadına "âdeti düzgün iken her ay hayz olduğu (günler) kadarını araştırmasını, o kadar günü sayıp o günlerde (o günler miktarınca) namazı terk etmesini, sonra yıkanıp (fercine) bir bez koymasını, sonra namaz kılmasını" söylememi emretti.[54]

285....Âişe (r.anhâ)'dan demiştir ki;

"Rasûlullah (s.a.) baldızı ve Abdurrahman b. Avf'ın hanımı Ümmü Habîbe bint Cahş yedi sene istihaza oldu. Rasûlullah'tan fetva istedi. Rasûlullah (s.a.):

Bu hayz değil, bir damar (kanı)dır. Yıkan ve namazım kıl" buyurdu.[55]

Ebû Dâvûd demiştir ki; Evzâî, bu hadiste ZührVden o da Urve ve Amre kanalıyla Âişe'den şöyle dediğini ilâve etmiştir:

Abdurrahman b. Avf'ın hanımı Ümmü Habibe bint Cahş yedi sene istihaza oldu. Rasûlullah (s.a.) ona, "Hayz vakti geldiğinde namazı terketmesini, gittiğinde de yıkanıp namazı kılmasını emretti"...

(Yine) Ebû Dâvûd, bu sözü Zührî'nin ashabından EvzâVden başka kimse söylememiştir. Bunu ZührVden, Amr b. Haris, Leys, Yûnus, îbn Ebî Zi'b, Mâ'mer, ibrahim b. Sa'd, Süleyman b. Kesîr, İbn İshâk ve Süfyan b. Uyeyne rivayet etmişler ve bu sözü zikretmemişlerdir. Ancak bu, (yanUHayız geldiğinde namazı terketmesini...) lâfzı Hişâm b. Urve'nin, babasından, onun da Âişe (r. anhâ)dan rivayet ettiği hadisin lâfzıdır" dedi.

Ebû Dâvûd (ilave olarak); îbn Uyeyne;"Rasûlullah ona hayz günlerinde namazı terketmesini emretti"lâfzını ilave etmiştir. Fakat bu, îbn Uyeyne'den bir vehmdir. Muhammedb. Amr'ın ZührVden (rivayet ettiği) hadiste, EvzâVnin hadisinde ilâve ettiği söze yakın bir şey var demiştir.[56]

Açıklama

Görüldüğü üzere müellif hadisi zikrettikten sonra, birkaç değişik rivayete de işaret etmiştir. Bu değişik rivayetler çeşitli hadis kitaplarında yer almaktadır.

Hadis-i şerifin metnindeki Rasûlullah (s.a.)'in"Bu hayız değil, bir damar kanıdır, yıkan ve namazını kıl" buyruğundan şu akla gelebilir: Madem ki bu hayz değil, damardan gelen bir kandır, guslü gerektirmemesi gerekir. O halde Rasûlullah, gusletmesini niçin emretmiştir.

Rasûlullah'ın bu emri hayzdan yıkanmaya hamledililir. Peygamberin sözünün hülasası: "Bu devam eden kan hayz kanı değil, istihaza kanıdır, hayz günleri geçince guslet ve namazını kıl" şeklindedir.

Sahihayndaki rivayette "her namaz için gusül ederdi" ifâdesi yer almaktadır.

İmam Şafiî, istihaza olan Ümmü Habibe'nin her namaz için tetavvû olarak guslettiğini söylemektedir. Cumhura göre, Rasûlullah Efendimiz Ümmü Habîbeye her namaz için yıkanmasını emretmemiştir. Bu hanım kendi kendine bu işi yapmıştır. Mütehayyire (hayız günlerini şaşıran) kadının dışındaki müstehaza olan kadınların her namaz için gusletmeleri gerekmez. Ancak her namaz için abdest almaları farzdır.

Bu hanımın, her namaz için yıkanmasını, kanın azalmasını te'min için bir tedavi usûlü olduğuna hamletmek de mümkündür.

Bu hadisin, bâb başlığı ile alâkası daha çok Evzâî'inîn rivâyetindeki ilâvede kendisini gösteriyor. Geri kalan kısımda bu alâka görülmemektedir.

286....Urve b. Zübeyr, Fâtıma bint Ebî Hubeyş'ten şunu rivayet etmiştir:

Fâtıma müstehaza idi. Rasûlullah (s.a.) kendisine:

"(Gelen kan) hayız kanı olduğunda -ki o, (kadınlar tarafından) bilinen bir kandır- namazı terk et. Başkası (siyahın dışındaki bir renkte) olunca (guslet, her namaz için) abdest al ve namaz kıl. Çünkü o sadece bir damar (kanı)dır" buyurdu.[57]

Ebû Dâvûd (hadis-i şerifin farklı rivayetlerini sıralamak maksadıyla) dedi ki;

tbn Müsennâ şöyle demiştir: îbn EbîAdiy bu hadisi bize kitabından böylece (yukarıda geçtiği gibi) haber verdi. Daha sonra ezberinde;

Bize Muhammed b. Amr, ZührVden o da Urve'den, Urve de Hz. Âişe'den haber verdi ki, Patıma müstehaza idi... şeklinde rivayet etti.

Enes b. Şîrîn, İbn Abbâs (radıyallahü anhumâ) dan müstehaza hakkında şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Müstehaza koyu renkte çok kan gördüğü zaman namazı terk eder (bu bol ve koyu renkteki kanın kesilmesi ile) kısa bir müddet de olsa temizlik

görürse yıkanıp namaz kılar."[58]

Mekhûl şöyle demiştir:

"Kadınlara hayz gizli değildir. Çünkü onun kanı koyu ve siyahtır. Bu (hâl) gidip de, san ve rakîk olarak devam edince o (kadın) müs-tehazadır, yıkansın ve namazını kılsın."[59]

Hammâd b. Zeyd, Yahya b. Saîd'den, o da Kâ'kâ' b. Hakim'den, o da Sa 'îd b. el-Müseyyeb 'den müstehaza hakkında şöyle rivayet etmiştir;

"Hayz (önceki mûtad olan hayz günleri) gelince namazı terk eder, gidince yıkanır ve namazını kılar.”[60]

Sümeyy ve başkaları da Sa'îd b. el-Müseyyeb'ten "Hayz günlerinde oturur"şeklinde rivayet etmişlerdir. Hammâd b. Seleme, Yahya b. Said'den o da Sa'îd b. el-Museyyeb'den aynı şekilde rivayet etmiştir.

Yûnus, Hasan (el-Basrî)den şöyle rivayet etmiştir:

"Hayızh kadının âdeti bittikten sonra kan devam ederse, bir veya iki gün namazı terk eder. (Bundan sonra) o müstehazadtr. "[61]

Teymi Katâde'den rivayetle:

"Mûtadı olan kadın hayz günlerinden fazla kan gelirse beş gün (bekler) sonra (yıkanır) namazını kılar." demiştir. Teymîdevamla: "Ben (günleri) iki güne ininceye kadar azaltmaya devam ettim" der. (Katâde); "(Zaid olan) iki gün olunca o hayzdandır" demiştir. Bu îbn Sîrîn'den soruldu o da: "Bunu kadınlar daha iyi bilir" cevabını verdi.[62] [63]

Açıklama

Ebu Davud bu hadisi zayıf bulurken tbn Hibbân, Hâkim ve Îbn Hazm sahih olduğunu söylemişlerdir. tbnü's-Salâh da bu hadis ile ihticac olunur demiştir.

Hadis-i şerifte, istihazalı olan kadının hayz kanım ayırmak için kanın rengine bakması emredilmektedir. imâm Şâfi'î ve Mâlik bu görüşü benimsemişlerdir.

Sübülü's-Selâm'da şöyle denilmektedir: "Bu hadisin daha önce geçen "Bu ancak bir- damar (kam)dir. Hayzın geldi mi namazı terket, gitti mi kendinden kanı yıka ve namazını kıl"[64] mealindeki hadise zıt değildir. Çünkü "hayız kanı siyahtır, bilinir" demek hayzın başlayış ve bitiş zamanını beyandır. İstihazalı kadın, ya kanın sıfatından, ya da âdet günlerinde kanın

gelmesinden, gelen kanın hayz kanı olduğunu bilir. İhtimal ki Fâtıma bint Ebî Hubeyş âdeti malum olan bir kadındı. Bu takdirde "hayzın geldi mi" sözü "âdet günlerin geldiği zaman" demek olur. Şayet âdet günleri belli değil idiyse, o zaman da kanın sıfatına bakarak, "hayzın geldiyse" demek olur. Bir kadın hakkında hem âdet günleri, hem de kanın sıfatı bir araya gelebilir."

Hanefîlerle, Ahmed b. Hanbel'in meşhur olan görüşüne göre bu meselede kanın rengine değil, âdete itibar edileceğini daha evvel ifade etmiştik.

287....Hamne bint Cahş (r. anha) şöyle demiştir:

"(Normal gününden)fazla ve sıkıntılı hayız görürdüm. Durumu haber verip fetva almak üzere Rasûlullah (sallallahü aleyhi veseüem)e geldim. O'nu kız kardeşim Zeyneb bint Ca'ş'in evinde buldum ve dedim ki: Ya Rasûlullah ben (gününden) fazla ve sıkıntılı hayz gören bir kadınım. Bu duruma ne buyurursun (ne yapayım)? Bu beni namazdan oruçtan alıkoydu.

Rasûlullah (s.a.):"Sana pamuğu tavsiye ederim. Çünkü o kanı giderir" buyurdu.

O kan bundan (pamuğun mani olacağından) daha çoktur[65] dedim.

Bez kullan[66] buyurdu.

Kan bundan da fazla devamlı geliyor, dedim. Bunun üzerine Rasûlullah:

İki hüküm söyleyeyim. Hangisini yaparsan sana yeter, ikisine de gücün yeterse, orasını sen bilirsin: Onlardan kuvvetli olanını seç şunu bil ki bu, (kanın gelmesi) ancak şeytanın darbelerinden biridir.[67]

Altı veya [68] yedi gün, Allah'ın sana (kadınların âdetlerinden) bildirdiği şeylerde kendini hayızh say[69] sonra da yıkan. Temizlendiğine ve paklandığına kanaat getirdiğinde yirmi üç veya yirmidört gün namaz kıl ve oruç tut.[70] Çünkü bu (takdir edilen müddet) sana yeter. (Sıhhatli) kadınlar nasıl hayz vaktinde hayz oluyorlar, temizlik günlerinde de temizleniyorlarsa sen de her ay öylece yap. Eğer öğleyi (son vaktine kadar) geciktirip ikindiyi (ilk vaktinde) öne almaya ve yıkanıp bu iki namazı bir arada kılmaya, akşamı geciktirip yatsıyı öne almaya, sonra da yıkanıp iki namazı birleştirmeye gücün yeterse öyle yap. Sabah namazında yıkanabilirsen yıkan, (namaz kıl) ve gücün yeterse oruç tut." Rasûlullah:

"Bu (iki namazı birleştirerek ikisi için bir gusul etmek) bana iki işin daha sevimli olanıdır" buyurdu.[71]

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisi Amr b. Sabit İbn Aktl'den rivayet etmiştir. İbn Akıl Hamne'nin;"Dedim ki bu bana iki işin daha sevimli olanıdır"dediğini söylemiş, bu sözü Rasûlullahhn sözü değil, Hamne'nin sözü kabul etmiştir.

Ebû Dâvûd, Yahya b. Maîn'den naklen Amr b. Sâbit'in Rafızî olduğunu söylemiştir.

Yine Ebû Dâvûd, Ahmedb. Hambel'in "İbn AkîVin hadisi hakkında içimde bir şüphe var" derken işittim demiştir.[72]

Açıklama

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre, Fâtıma bint Cahş'dan normal hayz günlerinden daha fazla ve keyfiyet itibariyle de çok şiddetli kan gelmekte idi. Rasülullah'a gelerek hâlini arz etti ve fetva istedi.

îbn Reslân bu ifâdelere dayanarak hayzın şiddetli ve zayıf olmak üzere iki kısma ayrıldığını söylemektedir. Bazıları kuvvet ve zâfın sadece renkle fark edildiğini söylerler. Iraklılara göre kuvvet üç şeyle belli olur: Renk, koyuluk ve koku... Ancak hadisin bab başlığı ile olan münâsebetine bakılırsa1 kuvvet alâmetinin renk olması gerekir.

Hadis-i şerifin sonlarında Rasûlullah sallallahü aleyhi vesellem iki vaktin birini vaktin sonuna te'hir etmek, diğerini de vaktin başına almak suretiyle iki namazı birleştirmesini ve bu iki namaz için gusletmesini tavsiye ettikten sonra,"bu, bana iki şeyin daha sevîmlisidir"buyurmuşlardır. Bu iki işten murat Bezlü'l-mechûd müellifinin beyânına göre, müstehazanın her namaz için abucst alması veya iki namazı birleştirerek bunlar için gusletmesi-dir. İki namaz için gusl daha meşakkatli olacağı ve Cenab-ı Allah, mü'min-lere kolaylık murat ettiği için, Rasûlullah'ın bunu sevimli bulması biraz garib görünmektedir. Bundan dolayı İbn Melek bu ifâdeyi te'vil etmiş ve iki işten muradın, Sefer ve istihaza olduğunu söylemiştir. Ancak hadis-i şerifte bu te'vili doğrulayıcı hiç bir ipucu yoktur. Bundan dolayı Aliyyü'1-Karî buna itiraz etmiş ve "Bundaki iki şeyden muradın her namaz için ayrı ayrı gusletmek veya iki namazı birleştirerek ikisi için bir defa gusletmektir. Çünkü iki namazı cem'ettikten sonra ikisi için bir

gusletmek daha kolaydır" demiştir. Biraz sonra gelecek olan babda Ebû Davud'un îbn Akıl hadisi hakkında "Eğer gücün yeterse her namaz için yıkan, olmazsa cem'et" demesi de Aliyyü'l-Karî'nin sözlerini te'yid etmektedir.

Avnü'l-Mâ'bûd sahibi, "İkincisi bana daha sevimli geliyor. Çünkü o daha meşakkatlidir. Ecir meşakkate göredir. Rasûlullah sallallahü aleyhi ve-sel-'emin kendisi de büyük ecir olan şeyi sever" demektedir. Ancak bu anlayış Bezlü'l-Mechûd daki ifâdelere göre büyük bir gaflettir. Çünkü Ebû Davud'un ibn Akıl hadisi hakkında yukarıya aldığımız ifadeleri, hadisten bu mananın anlaşılmasına imkân vermez.Ayrıca Rasûlullah sallallahü aleyhi vesellem hiç bir zaman ümmeti için güçlüğü murat etmez. Bundan dolayı visal orucunu nehyetmiştir. Rasûlullah iki şey arasında muhayyer bırakıldığı zaman daima kolayını seçmiştir.

Müstehaza olan kadından gelen kan devamlı aynı ölçüde ve renkte olur,daha evvel âdeti muayyen olmasa veya müstehaza olarak bulûğa ermişse böyle bir kadının ne şekilde hareket edeceği hususu mezhepler arasında, ihtilaflıdır.

İmam Mâlik böyle bir kadının hayzının on beş gün itibar edileceğini bundan sonra yıkanıp namazım kılacağını söylemiştir.

Şâfiîlere göre hayız günleri belli olmayan müstehaza bir kadın ilk defa kan gelmeye başladığı günden itibaren namazı terk eder ve hayızlıya caiz olmayan şeylerden uzaklaşır. Eğer kan on beş günde veya daha az zamanda kesilirse, bu müddet oruın hayz müddetidir. Onbeş günden fazla devam edecek olursa, bir gün ve bir gece hayızlı sayılır, ayın geri kalan kısmında temiz hükmündedir. Bir günün dışındaki namazlarım kaza eder. tik aydan sonraki aylarda hayzı bir gün bir gece, temizliği de yirmi dokuz gün olmuş olur.

Âdet zamanı ve miktarı belli olduğu halde bunu unutan kadın için talaktan başka, niyete bağlı olmayan ve namaz, oruç, itikâf, tavaf gibi niyyete muhtaç olan bir şeyde hayızlının hükmü vardır. Bu kadın eğer kanın kesilme vaktini bilmiyorsa her namaz için vaktinde gusleder. Sıhhat zamanındaki kanın kesilme vaktini biliyorsa her gün o vakitte gusleder ve geri kalan namazlar için ayrı ayrı abdest alır.

Hanefîlere göre,âdet gören bir kadından bir hastalık neticesi kan kesilmeyecek olursa, sıhhat hâlindeki mûtadına göre hareket eder. Mesela normal zamandaki hayzı her ay başında on gün olursa, devamlı olarak her

ayın ilk on günü hayızlı, geri kalan yirmi gününde temiz sayılır. Fakat normal zamanında temizlik müddeti altı ay veya daha fazla ise, istihaza olduktan sonraki temizlik müddeti altı aydan bir saat noksan olarak kabul edilir.

Yeni hayız görmeye başlayan bir kızın âdeti sabit olmadan, kan kesilmeyip devam edecek olsa, her aydan on günü âdetine mahsub edilir. Yirmi günü temizlik müddeti sayılır. Her vakit için yıkanır ve namazını kılar,

Bir hastalık veya ihtimamsızhk sonucu âdet günlerini unutmuş olan bir kadına mütehayyire denir. Böyle bir kadından gelen akıntı kesilmeyecek olursa, âdeti hakkında zann-ı galibi ile amel eder. Zann-ı galib bulunmayınca ihtiyat yönüne sarılır. Boşanmış ise, iddeti hususunda hayzı on gün, temizlik müddeti de altı aydan bir saat noksan olmak üzere takdir edilir. Diğer bir kavle göre temizlik müddeti iki ay olarak takdir edilir.

Kadının sıhhat hâinde belli bir âdeti yoksa, meselâ bazı aylar altı gün, bazı aylar yedi gün âdet görüyor idiyse ve bilâhere istihaza olsa, bu kadın, namaz, oruç, ric'at[73] hususunda daha az olanı, iddetin bitmesi ve cinsî münasebet hususunda daha fazla olanı tercih etmelidir Bu şekildeki bir kadın yedinci gün girince yıkanır namazını kılar, ramazana tesadüf etmişse orucunu tutar, fakat cinsî temasta bulunulamaz. Sekizinci gün girince tekrar yıkanır ve ramazana tesadüf etmesi halinde yedinci günün orucunu kaza eder. Çünkü yedinci günün hayızlı olması muhtemeldir. Namazları kazaya ihtiyaç yoktur. Çünkü yedinci gün temizlendi idiyse zaten namazlarını kıldı; ha-yızlıysa, hayızlı olana da namaz farz değildir.

Müstehaza olan kadın, sıhhat hâlindeki âdeti sâbitse ve onu hatırlıyorsa kendisini her ay o kadar gün hayızlı, geri kalanında da temiz sayar. Bu mesele daha evvel açıklanmıştı.

Önceden âdeti sabit iken kan kesilmeyip devam etse ve âdetinin ne zaman olduğuna dair hiç bir görüşü olmasa, kadının ne hayızlı olduğuna, ne de temiz olduğuna hüküm edilemez. Bu durumda ihtiyatlı hareket eder.Ebe-diyyen hayızlının sakındığı şeylerden sakınır. Her namaz için yıkanır. Farz, vâcib ve sünneti müekkedeleri kılar,nafile kılamaz. Farz olan miktarı kadarını okur. Sahih kayle göre farzların son iki rek'atinde de okur.

Eğer hayzın girip girmediğinde tereddüt ederse, her namaz için abdest alır. Hayzın çıkıp çıkmadığında tereddüt ederse her namaz için gusleder.

Ramazanın tamamını oruçlu geçirir, sonra hayz günleri adedince orucu kaza eder. Hayzının gece başladığını bilirse yirmi, gündüz başladığını bilirse yirmi iki günlük orucu kaza etmesi lâzımdır. Gece mi, yoksa gündüz mü başladığını bilemiyorsa yirmi günlük orucu kaza eder. Mevzu ile ilgili olarak fıkıh kitaplarında tafsilat vardır,

İstihazah kadınlardan gelen kan bazan hiç kesilmeden fasılasız, bazı hallerde de arasira kesilerek fasılalı biçimde gelir. Bunlardan birincisine "istimrarı muttasıl" ikincisine de “istimrâr-i munfasıl" denilir. Yukarıdaki açıklamalar istimrâr-ı muttasılla ilgilidir.

İstimrâr-ı munfasıl ile ilgili hükümleri de şu şekilde özetleyebiliriz:

İki kan arasındaki temizlik müddeti on beş gün veya daha fazla ise, normal hükümler cereyan eder. İki kan arasına giren temizlik hâli üç günden az olursa, bu fasıla sayılmaz. Her iki kan da tek hayızdır. Meselâ bir kadın üç gün kan görse, sonra iki gün görmese, daha sonra tekrar üç gün daha görse, bu sekiz günün tamamı aynı hayz müddetidir. Bunların dışındaki tasavvurlar hususunda Hanefi ulemâsının ihtilafı vardır. Tafsilat fıkıh kitaplarında mevcuttur.

Âdeti on gün olarak sabit olan bir kadın on günden fazla kan görecek olursa, bu fazlalık istihazadır. Âdeti on günden az olan bir kadından oagün veya daha az kan gelirse, tamamı hayız, on günden fazla kan gelirse, önceki âdet müddeti hayız, geri kalanı istihazadır. .

Hayız kanının rengi de mezhepler arasında ihtilaflıdır.

Şâfıîlere göre hayız kanı ancak siyah renkte olur. Çünkü Rasülullah (s.a.) Fâtıma bint Ebî Hubeyş'e "Hayz olduğunda -ki o siyah kandır- namazı terk et..." buyurmuştur.

Hariefîlere göre hayz kanı siyah olabileceği gibi kırmızı kenkte de olabilir. Şâfiîlerin dayandıkları hadis garibtir, meşhur hadise muarız olamaz, Cenab-ı Allah Kur'an-i Kerimde 'Sana hayz hâlinden soruyorlar, de ki: O bir ezadır..”[74] buyurmaktadır... Ezâ ismi sadece siyah kana mahsus değildir.

Kadınlar Hz. Âişe'ye sarı renkte kan bulaştırılmış pamuk göndererek hayzın sona erip ermediğini sorarlar, o da "beyazı görünceye kadar acele etmeyin" karşılığını verirdi. Yine Âişe (r.anha), "Beyazın dışındakiler

hayzdır" buyurmuştur. Bu gibi şeyler akılla bilinemeyeceğine göre, Hz. Âişe bunu Rasûlullah'tan duymuştur. Ayrıca kanın rengi alınan gıdaya göre değişiklik arzeder. Öyleyse hayz kanını sadece renge tahsis etmek uygun değildir.

Fatıma bint Ebî Hubeyş hadîsinin sübûtu kabul edilirse, -ki, Rasülullah (s.a.) bu kadının hayzının siyah renkte olduğunu vahy ile bilmiş ve haber vermiştir- Rasûlullah'tan başka kimse hayz vaktini kanın rengi ile tayin edemez. Buhârî ve Müslim'in rivayet ettikleri bazı hadisler de bu mütâlâayı te'yid etmektedir. İkiyuz yetmiş dördüncü hadisin açıklamasında, Şafiîlere göre istihazalı bir kadının hayız günlerini kanın rengi ile tayin edeceğini beyân etmiştik.

Aynî ve Hattabî, bu hadisin daha evvel geçen Ümmü Seleme ve Hz. Âişe (r.anhümâ) hadislerinin hilâfına olduğunu, bu kadının daha önce hayz olmamış, âdet günlerini ayırd edemeyen birisi olduğunu söylerler. Rasülullah (s.a.) bu kadına, kadınlar daha çok altı veya yedi gün âdet oldukları için zahirî örfe göre cevap vermiştir. Nitekim "Kadınların hayz günlerinde hayız oldukları, temizlik günlerinde temiz oldukları gibi.." ifâdeleri bunu te'yid etmektedir.

Eimme-i selâse, îbn Akîl'i zayıf buldukları için bu hadisi hüccet saymamışlardır.[75]

Bazı Hükümler

1. Sorulan şey, haya edilecek.cinsten de olsa, dinî hükümlerm sorulması teşvik edilmektedir.

2. Cevap veren kişi, işin en kolay yönünü göstermelidir.

3. Hastalıklardan tedavi meşrudur.

4. Şeytan insanın bir takım hallerini vesvese mevzuu yaparak insana tasallut etmeye çalışır.

5. İstihazahya namaz, oruç vs. farzdır, hayz hâlinde olana değil.

6. Âdet günlerini bilmeyen veya unutan kadın diğer kadınların ekserisinin âdetine göre hareket eder. Bu hüküm sadece Şâfiîlere göredir. Diğer mezheplerce kabul edilmemiştir.

7. Müftü fetva isteyene en güzel yönü de belirtmelidir.[76]

110. Müstehazanîn Her Namaz İçin Yıkanacağını İşaret Eden Hadisler

288. .. Rasûlullah'ın hanımı, Âişe (r.anha)'dan, demiştir ki;

Rasûlullah'ın baldızı, Abdurrahman b. AvPın hanımı Ümmü Ha-bibe bint Cahş yedi sene istihaza oldu ve bu hususta Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem)den fetva istedi. Rasûlullah sallallahü aleyhi vesellem:

"Bu hayz değil, bir damar (kanı)dır. Yıkan ve namazını kıl" buyurdu.

O, kız kardeşi Zeyneb bint Cahş'ın hücresinde bir leğende yıkanır, kanın kırmızılığı suyun yüzüne çıkardı.[77] [78]

Açıklama

Bu hadis-i şerif 285 numarada da geçmiştir. Orada hadisin sonundaki Hz. Aişe'nin sözü mevcut değildir. Musannif bu fazlalıktan dolayı hadisi tekrar etmiştir. Hadisin bu rivayetinde bab başlığı ile hiçbir alâkası yoktur. Ancak bundan sonra gelen iki rivayette Ommü Habibe'nin her namazda yıkandığına işaret edilmektedir. Bundan sonraki rivayetler bazı nüshalarda müstakil bir hadis sayılmamış, bu hadisin peşinde zikredilmiştir.

289....İbn Şihâb demiştir ki:

"Amre bint Abdirrahman bana Ümmü Habîbe'den bu (bir önceki) hadisi haber verdi. Âişe (r.anha):

O, (Ümmü Habibe) her namaz için guslederdi dedi."

290....Leys b. Sa'd, İbn Şihâb'dan o da Urve tarikiyle Âişe (r.anha) dan bu hadisi rivayet edip "O (Ümmü Habibe) her namaz için yıkanırdı" dedi.

Ebû Dâvûd, bu hadisi Kasım b. Mebrûr'un Yûnus'tan, onun İbn Şihâb'tan Onun Amre'den, Amre'nin de Âişe kanalıyla Ümmü Habibe bint Cahş'tan rivayet ettiğini söyledi.

Aynı şekilde Ma'mer, Zührî'den; o da Amre Tarikiyle Âişe'den rivayet etmiştir. Bazan Ma'mer, Amre vasıtasıyla Ümmü Habibe'den hadisi (mu 'an 'an olarak) bu manada rivayet etti.

Yine aynı şekilde İbrahim b, Sa'd ve İbn Uyeyne Zührî'den, o Amre'den Amre de Âişe'den rivayet etmiştir. İbn Uyeyne, hadisinde Rasûlullah sallallahü aleyhi vesselemin ona (Ümmü Habibe'ye) yıkanmasını emrettiğini söylememiştir. Evzaî de aynı şekilde Âişe (r.anha)nın "her namaz için yıkanırdı" dediğini rivayet etmiştir.[79]

Açıklama

Bâbın başındaki iki yüz seksen sekizinci hadiste Peygamber (s.a.)'in Ümmü Habibe'ye verdiği yıkanma emri mutlaktır. Her namazda yıkanması gerektiğine dair bir kayıt yoktur. Bu iki hadiste ise, Ümmü Habibe'nin her namazda yıkandığı anlaşılmaktadır. Yalnız rivayetlerden anlaşılan, bu yıkanmanın Peygamberimizin bir emri değil, Ümmü Habibe'nin yaptığını haber vermedir. Müslim'in rivayetinde de Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem)in her namaz için yıkanmayı emretmediği, Hz. Ümmü Habibe'nin kendiliğinden yıkandığı bildirilmektedir.

Biraz sonra gelecek olan ikiyüz doksan ikinci hadiste ise, Rasülullahın her namaz için yıkanmayı emrettiği zikredilmektedir. Beyhakî bu rivayetin yanlış olduğunu söylemiştir.

Bazı âlimler, Ümmü Habîbe'nin her namaz için yıkanmasını tetavvuya hamletmişler, bazıları da bu hadisin Fâtıma bint Ebî Hubeyş hadisi ile neshedildiğini söylemişlerdir. Hz. Âişe, Rasûlullah'ın vefatından sonra Fâtıma hadisiyle fetva vermiş, Ümmü Habibe hadisine muhalefet etmiştir. Bundan dolayı Ebû Muhammed îşbilî: "Fâtıma hadisi istihaza hakkında rivayet edilen en sahih hadistir" demiştir. İmam Şafiî'den "Ümmü Habibe'nin her namaz için yıkanması, Rasûlullah'ın emri ile değil, kendi fiilidir" dediği rivayet edilmektedir.

Ümmü Habibe'nin, mütehayyire olduğu ve kendisine her namaz için yıkanmanın vacib olduğu şeklinde de görüş serdedilmiştir.

Hanefî ve Şafiîlerin görüşü Ümmü Habibe'nin mütehayyire olduğudur. Muğnî'de beyân edildiğine göre, İmam Ahmed, her müstehazanın gusletmesinin müstehap olduğu görüşünü benimsemiştir.

Hâftz İbn Hacer, Ümmü Habibe'nin mütehayyire oluşunu red etmiş ve "doğrusu, Ümmü Habibe'nin mûtâde oluşudur, kendi kendine istihbâben yıkanırdı" demiş ve kendisine guslün emredildiğini ilâve etmeyi doğru bulmamıştır.

İbn Reslân, mütehayyire olan müstehazanın, kanın belli bir zamanda kesildiğini bilemezse her namaz için yıkanması gerektiğini söyler. Hanefî ve Şafiîler de aynı görüşteler. Hanefîlerin görüşü ile ilgili olarak iki yüz seksen yedinci hadiste tafsilat verilmiştir.

Sıhhat halindeki âdeti sabit olup değişmeyen ve âdet günlerini hatırlayan kadının her namaz için yıkanması ulemanın cumhuruna göre gerekli değildir. Bu iki hadisten, istihazah bir kadının her namaz için yıkanmasının müstehap olduğu anlaşılmaktadır.

291....Âişe (r.anha)'dan, demiştir ki;

"Ümmü Habibe yedi sene istihaza oldu. Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) kendisine yıkanmasını emretti. Bunun üzerine Ümmü Habibe her namaz için yıkanırdı."[80] [81]

Açıklama

Bu hadis hakkında söylenebilecek şeyler, bundan evvelki hadiste mufassal olarak söylenmiştir. Bu rivayette de her namaz için yıkanma Hz. Âişe (r.anha)'nm sözüdür. Rasûlullah'ın sözü değildir.

292....Âişe (r.anha) şöyle demiştir:

"Ümmü Habibe bint Cahş Rasûlullah (sallallahü aleyhi vesellem) zamanında istihaza oldu. Rasûlullah kendisine her namaz için yıkanmasını emretti."

(İbn İshâk bunu söyledikten) sonra (babın başında zikredilen Ümmü Habîbe) hadisi(ni) nakletti.

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisi Ebu'i-Velîd et-Tayâlisî -ancak ben bunu kendisinden işitmedim- Süleyman b. Kesîr'den, o Zührî tankıyla Urve'den, o da, Hz. Âişe'den şöyle dediğini rivayet etmiştir:

Zeyneb bint Cahş istihaza oldu. Rasûlullah (s.a.) ona: "Her namaz için guslet" buyurdu. (Süleyman b. Kesir bunları zikrettikten sonra babın başındaki) hadisi ilâve etti.[82]

Ebû Dâvûd dedi ki;

Bu hadisi AbdüsSamed Süleyman b. Kesîr'den "Her namaz için abdest al" dedi şeklinde rivayet etti. Fakat bu Abdussamed'in vehmidir. Doğrusu Ebu'l-Velîd'ırı dediğidir.[83]

Açıklama

Hadis hafızlarından birçoğu "Resûlüllah ona her namaz için yıkanmasını emretti” ilavesini tenkıd etmiştir. Beyhakı de Zührî'den gelen diğer rivayetlere muhalif olduğu için İbn İshak'ın rivayetinin yanlış olduğunu söylemiştir.

Bu rivayetlerin Ümmiı Habîbe hadisindeki her namaz için yıkanma emri, nedbe hamledilmek suretiyle cem ve te'lif edilebilir.

Hattabî, Ümmü Habîbe'nin mütehayyire olduğunu, bundan dolayı Resûlullah'ın bu hanıma her namaz için gusletmesini emrettiğini söylemiştir.

Hadisin Abdüssanıed tarikıyla gelen rivayetinde Resûlüllah (sallellâhu aleyhi vesellem) Ümmü Habîbe'ye her namaz için abdest almasını emretmiştir. Ancak Ebû Dâvûd bunu tenkid etmiş ve bu ifâdelerin Abdüssamed'den bir vehm olduğunu, doğrusunun "her namaz için yıkan" şeklindeki Ebu'l Velîd'in rivayeti olduğunu söylemiştir.

Müstehâzanın guslü ile ilgili tafsilat önceden verilmişti. Her namaz için abdest alması hususu da ihtilaflıdır.

Mâlikîlere göre, her namaz için gusletmesi müstehaptır, başka bir hades yoksa abdest alması şart değildir.

Hanefî ve Han belilere göre, abdest namaz vaktine bağlıdır. Müstehâzanın vakit çıkmadıkça bir abdestle o vaktin farzım kılması ve geçmiş namazlardan dilediği kadarını kaza etmesi caizdir.

Hanefîler, Abdüssamed'in rivâyetindeki "Her namaz için abdesl al" ibaresinde mecazi hazf olduğunu, mânânın, "her namaz vakti için abdest al” şeklinde olduğunu söylemişlerdir. Ayrıca Ebû Hanife'den merfu'an rivayet edilen "Müstehaza her namaz vakti için abdest alır" şeklide rivayet ile, Tahâvî'nin ŞerhiH-Muhtasar'ında yine Ebu Hanîfe'nin Hişam b. Urve, onun da babası tankıyla Hz. Âişe'den rivayet ettiği "Resulullah (s.a.) Fâtima bint Ebî Hubeyş'e her namaz vakti için abdest al, dedi" mealindeki hadis de bu görüşün delilleridir.

293....Ebû Seleme (r.a.) şöyle demiştir:

"Zeyneb bint Ebî Seleme bana haber verdi ki; Abdurrahman b. Avf'in nikâhı altında bulunan hanımından[84] devamlı kan geliyordu. Resûlullah ona her namaz vaktinde yıkanmasını ve namazını kılmasını emretti."

(Yahya b. Ebi Kesir der ki: Ebû Seleme bana) haber verdi ki: Ümmü Bekr Âişe'nin şöyle dediğini söyledi:

"Resûlullah (s.a.) temizlendikten (hayzı bittikten) sonra kendisini şüpheye düşüren bir şey (kan) gören kadın hakkında: "Bu ancak bir damar (kanı)dır."[85] buyurmuştur."[86]

Ebû Dâvûd der ki:

(Hayz geldiğinde namazı terk eder, babındaki) İbn Akıl hadisinde; her iki emri (işi) birlikte zikrederek Kasım 'in (aşağıda) dediği gibi "Eğer gücün yeterse her namaz için yıkan, aksi takdirde cem 'et" demiştir.

Bu söz (gücü yeterse her namaz için gusletmesi aksi halde cem 'etmesi), Said b. Cubeyr tarafından, Hz. Ali ve İbn Abbâs (r.anhümâ)dan rivayet edilmiştir.[87]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, İbn İshak ve Süleyman b. Kesîr'in Zührî'den rivayet ettikleri hadisleri takviye etmektedir. Bu hadis-i şerif için de o hadisler hakkında söylenilenleri söylemek mümkündür.

Yani Rasûlullah'ın Ümmü Habîbe'ye her namaz vakti yıkanmasını emretmesi ya nedb içindir; ya da Ümmü Habibe mütehayyiredir. Resûlullah bunu bildiği için her namazda gusletmesini emretmiştir.

Bu hadis hakkında Hattabî şunları söylemektedir:

"Bu hadis muhtasardır, bunda mezkûr kadının hali, ne şekilde bir müstehaza olduğu zikrediimemiştir. Müstehaza olan her kadına her namaz için gusletmek gerekli değildir. Ümmü Habibe ya hayız günlerini hiç ayırdede-memiştir, veya unutmuştur. Hayzın zamanını, gün adedini ve kanın kesildiği zamanı bilmiyordur. Böyle bir kadın hiç bir namazını terk edemez ve her namaz vaktinde yıkanması lâzımdır. Kocası hiç bir zaman kendisine yakla-şamaz. Çünkü hayız olduğu günler belli değildir. Eğer haccediyorsa iki defa tavaf yapması gerekir ve bu tavaflar arasında on beş gün aralık bulunmalıdır. Ancak bu hayzın azamî müddetini on beş gün kabul edenlerin görüşüdür."

Aynî, "Hayzın azamî müddetini on gün görenlere (Hanefiler) göre iki tavaf arasında on gün aralık bulunması gerekir" der.

Hattabî'nin, "Ümmü Habibe mütehayyire idi" şeklindeki mütalaası reddedilmiştir. Çünkü Müslim'in Bekr b. Mudar'dan yaptığı rivayette Ümmü Habîbe'nin istihaza olmadan Önce mûtade olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim Hafız İbn Hacer de buna işaret etmiş ve "Hattabî'nin, Ümmü Habibe'nin mûtahayyire olduğuna dair söylediklerini ihtiyatla karşılamak lâzımdır" demiştir.

Hanefîlerden Tahavî de Ümmü Habîbe hadisinin her namaz İçin guslü değil, abdesti emreden Fâtıma bint Ebî Hubeyş hadisiyle neshedildiğini söylemiştir.

Bu rivayetlerin arasını bulmanın en uygun yolu, her namaz için yıkanmayı emreden Ümmü Habibe hadisindeki guslü nedbe hamletmektir. [88]

111. Müstehaza İki Namazı Birleştirir Ve İkisi İçin Bir Gusül Eder Diyenlere (Delil Olan Hadisler)

294....Âişe (r.anhâ) şöyle demiştir:

"ResûlüIIah devrinde bir kadın[89] istihaza oldu. İkindiyi öne (ilk vaktine) alıp, öğleyi te'hir ederek ikisi için bir defa; akşamı te'hir edip, yatsıyı öne alarak ikisi için bir defa gusletmekle ve sabah için de bir defa gusletmekle emrolundu."[90]

(Şu'be der ki): Abdurrahman'a, Resûlullah'tan mı (haber veriyorsun)? dedim. "Sana Resûlullahtan başka kimseden bir şey haber veremem" dedi. [91] [92]

Açıklama

Bu hadisi şerifte îstihaza olan kadının öğleyi son vaktine kadar te hır edip ikindiyi de ilk vaktine alması ve her ıkısı için bir defa gusletmesi, akşam ile yatsı için de aynısını yapması ve sabah için ayrıca yıkanması emredilmektedir. İkiyüz yetmiş sekizinci hadiste de aynı manaya gelen ifadeler yer almıştır. Ancak oradaki ifadelerden bu şekilde hareketin ihtiyarî, bu hadisten ise iltizâmî olduğu anlaşılmaktadır.

Mezkûr kadının istihazası uzayıp, kendisine her namaz için gusletmesi ağır gelince bir kolaylık olmak üzere bu şekilde emredilmiştir. Menhel sahibinin ifâdesine göre, iki namazı cem'ederek ikisi için bir defa gusletmekle emrolunan kadın âdetini unutup da hayz ile istihazanm arasını ayıramayan kadındır.

295....Âişe (r.anhâ)dan, demiştir ki;

Sehle bint Süheyl istihâza oldu ve Resûlullah (s.a.)'a istihazanm hükmünü sormaya geldi. Resûlullah da ona her namazda gusletmesini, bu kendisine ağır gelince öğleyle ikindiyi bir gusülle, akşamla yatsıyı da bir gusülle birleştirmesini ve sabah için de ayrıca gusletmesini emretti.[93]

Ebû Dâvûd dedi ki; "Bu hadisi İbn Uyeyne Abdurrahman b. Kasım'dan; o da, babasından, "bir kadın istihaza oldu ve Resâlullah'a sordu. Resûlullah

da ona emretti... (yukarıdaki hadisin manasım naklen)" şeklinde rivayet etti.[94]

Açıklama

Bu hadis tön Beyhakî, Ebû Bekr b. İshak'm "Meşayihirnizden bazısı, bu haberi îbn îshak ve Şu'be'den başka hiç bir kimse Resûlüllah'a kadar ref'etmemiştir" dediğini nakleder. Bu hadis için Anzatü'l-ahvezî'de (ma'lûl) denilmiş fakat illet yönü beyân edilmemiştir.

Tahavî bu hadisi tahric ettikten sonra, "bu, bu hükmün evvelki eserlerdeki hükmü (her namaz için gusletmeyi) neshettiğine delâlet eder, dediler" demektedir.

Hattâbî, bu kadınla, her namaz için yıkanması emredilen kadının durumlarının aynı olduğunu, ancak Resûlullah bu kadına her namaz için yıkanmak zor geldiği için iki namazı 'birleştirmeye ruhsat verdiğini söyler. Hattabî devamla Hanefîlerle İbn Museyyeb, Sufyân es-Sevrî, Hasen ve Zührî gibi bir teyemmümle iki namazın farzını kılmayı caiz görenlerin bu hadise dayandıklarını söyler. Mâlik, Şafiî, Ahmed ve îshak'a göre bir teyemmümle iki vaktin farzı kılınamaz. Her biri için ayrı ayrı teyemmüm yapılmalıdır. Ali, İbn Ömer, İbn Abbas, Nehaî, Şâbî ve Katâde'den de bu şekilde rivayet edilmiştir.

Hanefî ulemasınca suyun bulunmadığı yerde teyemmüm abdest yerine geçer, bir abdestle birden fazla namaz kıhnabildiği gibi bir teyemmümle de birden fazla namaz kıhnabilir.

296....Esma bint Umeys şöyle demiştir:

"Yâ Resûlallah, Fâtıma bint Ebi Hubeyş şu kadar zamandan[95] beri müstehazadır, (istihaza kanının namaza manî olduğunu zannettiği için) namazım kılmamaktadır, dedim.

Bunun üzerine Resûlullah:

Sübhânellâh!... Bu şeytandandır. Bir leğene otursun, suyun üzerinde bir sanlık görürse öğlen ve ikindi için bir defa, akşam ve yatsı için de bir defa, sabah için de bir defa gusletsin. Bunların arasında da abdest alsın" buyurdular."[96]

Ebû Dâvûd dedi ki;

Mücâhid, îbn Abbâs'tan; "Ona gusul zor gelince iki namazı birleştirmesini istedi" şeklinde rivayet etmiştir. Bunu İbrahim de îbn Abbas'tan rivayet etmiştir. Bu, İbrahim en-Nehaî ve Abdullah b. Şeddadin görüşüdür.[97]

Açıklama

Hadis-i şeriften anlaşılmaktadır ki, Fâtıma bint Ebî Hubeyş istihaza olunca Resûlullah kendisine içerisinde su bulunan bir leğene oturmasını, suyun yüzüne çıkan renk sarı ise, bunun istihaza kanı olduğuna hüküm etmesini, başka bir renk çıkarsa, hayza hükmetmesini emretmiştir. Bu hadis-i şerif müstehazanın hayz günlerini kanın rengi ile tayin edeceğini söyleyen Şafiîlerin görüşünü te'yid etmektedir. Hanefîlerin bu husustaki görüşleri ve Şafiilere cevaplan daha evvel kaydedilmiştir.

Hadis-i şerifteki "bunlar arasında abdest alır" ifâdesini Hane fil er hakîki manasında anlamışlar ve "bir namaz için gusledince sonraki namaz için abdesti bozan bir şey olmazsa abdest almasın" diye hükmetmişlerdir.

Şafiilere göre ise, cem edeceği namazlar arasında kaza namazı kılacaksa o namaz için abdest alır, gusletmesine lüzum yoktur. Çünkü gusül sadece beş vakit namaza mahsustur. Malikilere göre, iki namaz arasında abdesti bozan bir şey meydana gelmezse abdest almasına lüzum yoktur.[98]

112. (Müstehaza) Bîr Temizlikten Diğer Temizliğe Kadar Gusleder Diyenler(İn Dayandığı Hadisler)

297.... Adiy b. Sabit, babası tarikiyla dedesinden Nebî (s.a.)in müstehaza hakkında şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

(Müstehaza hastalanmadan evvelki) hayız günlerinde namazı terk eder, sonra (hayız günleri bitince) gusleder ve namazım kılar. Her namazda da abdest alması lâzımdır. [99]

Ebû Dâvûd dedi ki:

(Râvi)i Osman "Oruç tutar ve namaz kılar", ibaresini ilâve etti.[100]

Açıklama

Hadis-i şeriften anladığımıza göre, mu'tâde olan müstehaza eski hayız günleri bitince gusleder ve temizlenmiş sayılır. Ancak özür sahibi sayıldğı için Hanefilere göre her namaz vaktinde abdest alır ve sonraki hayız günleri gelinceye kadar, namazını kılmaya devam eder. Hanefîlerden Tahâvîbu meselede şunları söylemektedir: "Müstehaza her namaz için abdest alır, diyenler ihtilaf etmişlerdir. Bunlardan Ebû Ha-nîfe, Züfer, Ebû Yûsuf ve Muhammed b. Hasen'e göre her namaz vakti için abdest alır. Bazıları ise, vakti söz konusu etmeden her namaz için abdest alır demişlerdir. Biz, bu iki görüşten sahih olanı ortaya koymak istedik ve gördük ki, müstehaza abdest alıp daha namazını kılmadan vakit çıksa ve bu abdestle namaz kılmak istese yeniden abdest almadan bunun caiz olmayacağında ittifak etmişlerdir. Yine gördük ki, istihazah bir kadın bir namaz vaktinde abdest alsa ve bu abdestle namaz kılsa, sonra da bu abdeste nafile kılmak istese vakit çıkmadığı müddetçe bunun caiz olduğunda icma etmişlerdir. Bu söylediklerimiz abdesti bozan şeyin vaktin çıkması olduğuna ve abdestli olmayı gerekli kılan şeyin namaz değil, vakit olduğuna delildir..."

Tahâvî'nin bu ifâdeleri aslında Hanefî mezhebinde fetva verilen görüşü tesbit ve takviyedir. Buna göre, Hanefîlerce müstehaza her namaz vakti için bir ayrı abdest alacaktır. Bu mesele hakkında daha evvel de bilgi verilmiştir.

imam Kâsânî, Bedâyi'de bu hususta mezheplerin görüşünü vermiştir. Kâsânî'nin söylediklerinin hülâsası şudur:

"Müstehaza gibi kendisinde hades bulunmadığı halde üzerinden namaz vakti geçmeyen özür sahiplerine gelince, namaz vakti devam ettiği müddetçe bunlardan necaset çıkması abdesti bozmaz. Bu biz Hanefilerin görüşüdür.

"Şâfif, özür istihaza, idrarı tutamama ve devamlı yellenme gibi iki yoldan birisinden ise, her farz için abdest alır ve bununla istediği kadar nafile kılabilir, demiştir.

"İmam Mâlik'in iki görüşünden birine göre her namaz için abdest alması lâzımdır. İmam Mâlik "Müstehaza her namaz için abdest alır" hadisine dayanmış, Şafîi de bu namazı farz olarak kayıtlandırmış ve nafileyi de farza tâbi saymıştır.

"Bizim delilimiz ise, Ebû Hanîfe'nin nivâyet ettiği "müstehaza her namaz vakti için abdest alır" hadis-i şerifidir. Bu hadis bu babda nasstır.

Ayrıca azîmet, nimete şükür bakımından vaktin tamamını edâ ile meşgul etmektir. Ancak bir ruhsat, kolaylık, rahmet ve fazl olarak Sâri, vaktin bir kısmını edâ ile meşgul etmeyi terke cevaz vermiş ve bunu, hükmen bütün vakti namazla meşgul etmek saymıştır. Öyleyse vaktin tümünü Şer'an edâ etmek fiîlen edâ etmek demektir. Bu da taharetin bekası ile mümkündür..."

Kâsânî bu şekilde Hanefî mezhebinin görüşünü müdafaa ettikten onra Şafiî ve Malikilerin dayandıkları hadisin aslında kendi görüşleri aleyhine bir delil olduğunu söyleyerek bunu ispat cihetine gitmiştir. Fakat burada bu münakaşaları nakletmeye lüzum yoktur.

298....Âişe (r. anha)dan, şöyle demiştir:

Fatıma bint Ebî Hubeyş Resülullah (sallallahü aleyhi vesellem)e geldi (Burada Urve) yukarıda geçen Fâtıma ile ilgili haberi nekletti. Resülullah:

"Sonra guslet ve her namaz (vakti) için abdest ahp namazını kıl" buyurdu.[101] [102]

Açıklama

İbni Mâce ve Beyhakî'de Fâtıma'nın haberi lâfzan şöyle zikredilmektedir:

Fatıma; Ya Resülullah ben istihaza olan bir kadınım, temizlenemiyorum. Namazı terkedeyim mi? dedi. Resülulah; "hayır bu ancak damar(kam)dır hayz değildir. Hayz günlerinde namazı bırak, sonra yıkan ve kan hasır (seccade) üzerine damlasa da her namaz (vakti) için abedst al!" buyurdu.

Yukarıda beyan edildiği gibi "her namaz için abdest al" ifadesinde bulunan lâm vakit mânâsındadır. Buna göre mana, "her namaz vakti için abdest al," şeklinde olur. Tereceme de buna göre yapılmıştır. Hanefîlerin görüşü budur. Yani özür sahibi bir kadının her farz namaz için değil, her vakit için abdest alması lâzımdır.

Şafiîlere göre ise, hadisteki lâm vakit manasında tefsir edilmemiştir. Dolayısıyle her namaz için abdest alması gereklidir, denilmiştir.

Mâli kilere göre ise, buradaki emir istihbâba hamdedilmiş, her namaz için abdest alması müstehab addedilmiştir.

Burada söz konusu olan ihtilaflar farz namazlar içindir; istihazalubir kadın bir farz namazın arkasında istediği kadar nafile kılabilir. Bunda bütün imamlar ittifak etmişlerdir.

299....Âişe (r.anhâ) Müstehaza hakkında "Bir kere gusleder, sonra hayız günleri gelinceye kadar abdest alır" demiştir.[103] [104]

Açıklama

Görüldüğü gibi, bu hadis-i şerifin senedi Hz. Âişeîde kalmak-tadır. Yani mevkuf bir hadistir. Ancak Beyhakî, Abbas b. Mu-hammed tarikiyle merfûan, biraz değişik lafızlarla Resulüllah'dan nakletmiştir.

Hadis-i şerif daha evvelki hadislerde olduğu gibi mu'tâde olan müstehazanın hayz günleri bitince bir defa gusledeceğine sonra da her namaz vakti için abdest alacağına işaret etmektedir.

300....Mesrûk'un hanımı, Hz. Âişe validemizden, o da, Resulüllah (s.a.)den aynen önceki hadisin benzerini rivayet etmiştir.[105]

Ebu Dâvud bu rivayetler hakkında şöyle demektedir: Adiy b. Sâbit'in bu hadisi A'meş'inHabîb'denrivâyet ettiği hadis ve Eyyûb Ebul-âlâ'nın (Hz. Âişe'den mevkuf ve merfu olarak rivayet ettiği) hadislerin hepsi zayıftır, sahih değildir. A 'meş'in Habîb 'den rivayet ettiği hadisin zayıflığına bu (evvelki) hadis delildir. Hafs b. öı~ yâs bunu A 'meş'den mevkuf olarak rivayet ederek Habîb'in hadisinin merfû olduğunu red etmiştir. Aynı şekilde Esbât, A 'meş'ten; o da mevkuf olarak Hz. Âişe'den rivayet etmiştir.

Ebû Dâvûd devamla, tbn Dâvûd bu hadisin baş tarafını merfû olarak rivayet etmiş ve onda, her namazda abdest almafnın gerekli) olduğunu (bildiren ifadenin mevcudiyetini) red etmiştir. ZuhrVnin Ur-ve'den; onun da Hz. Âişe'den rivayet ettiği müstehaza hadisinde "Her namaz için guslederdi" demesi Habîb'in bu hadisinin Zaafına delildir. Ebu'l-Yekzân Adiy b. Sabit'ten; o da, babası tarikiyle Ali (r.a.), Beni Hâşim'in azatlısı Ammâr; İbn Abbas'tan, Abdülmelik b. Mey-sere, Beyân, Muğîre, Firâs, ve Mücâhid de Şâbî'den; o da Kamîr vasıtasıyla Hz. Âişe'den "her namaz için abdest alır*1 şeklinde rivayet etmişlerdir. Dâvûd ve Âsim'tn Şabt'den; onun da Kamîr vasıtasıyla Âişe'den rivayeti "müstehaza her gün bir defa yıkatıp"

şeklindedir. Hişâmb. Urve de babasından "müstehaza her namaz için abdestahr" diye rivayet etmiştir.

Kâmir ve Beni Başım 'in azatlısı Ammâr ile Hişâm b. Urve'in babasından rivayet ettiği hadislerin dışındaki bütün bu hadisler zayıftır, îbn Abbâs tan bilinen (her namaz için abdest değil), gusüldür.[106]

Açıklama

Ebu Dâvûd bu rivayetleri, bu babdaki hadislerin zayıf oldu-ğunu isbat etmek için getirmiştir. Bu dokuz rivayetten altısı mevkuf, üçü merfûdur. Sarihler, A'meş'in Habîb'den rivayet ettiği hadisin zayıf olduğu iddiasını reddetmişlerdir ve bu rivayetin zayıf olmadığını ispat için hayli söz söylemişler.[107]

(Müstehaza),Öğleden Öğleye Yıkanır Diyenler (İn Dayandıkları Hadisler) [108]

301.... Ebû Bekr (İbn Abdirraman)m azatlısı Sümeyy'den rivayet edilmiştir ki: Ka'kâ ve Zeyd b. Eşlem, Sümeyy'i müstehazanın nasıl yıkandığını sormak üzere Saîd b. Müseyyeb'e gönderdiler[109] Saîd:

"Öğleden Öğleye gusleder ve her namaz için abdest alır. Eğer kan çok gelecek olursa fercine bir bez bağlar" karşılığını verdi.[110]

Ebû Dâvûd dedi ki;

îbn Ömer, ve Enes b. Mâlik'ten "öğleden Öğleye yıkanır" şeklinde rivayet edilmiştir. Dâvûd ve Âsim, ŞâbVden o karısı kanalıyla Kamtr'den, Kamîr de, Âişe'den aynısını rivayet etmişlerdir. Ancak Dâvûd (yukarıdakine ilave olarak) "hergün" (sözünü de) eklemiştir. Âsim *ın hadisinde de "öğle vaktinde" ilâvesi vardır. Bu görüş Salim b. Abdillah, Hasen ve Atâ'nın görüşüdür.

Ebû Dâvûd dedi ki,

Mâlik: "Ben İbn Müseyyeb'in"öğleden öğleye.:.." şeklindeki hadisinin "temizlikten temizliğe,,."şeklinde olduğunu zannediyorum. Ancak buna vehm girmiştir ve insanlar bunu değiştirerek, "öğleden öğleye" şekline çevirmişlerdir." Misver b. Adlimelik b. Saîd b. Abdirrahman b. Yerbû; bu

hadisi rivayet etmiş ve "temizlikten temizliğe...." demiş, insanlar bunu "öğleden öğleye..."şeklinde çevirmişlerdir.[111]

Açıklama

Hadis-i şerifin metninden anlaşılan, müstehaza olan bir kadın öğleden öğleye bir defa yıkanmalı, geri kalan namazlar için de abdest almalıdır.

Ebû Dâvûd, Salim b. Abdullah, Hasen ve Atâ'nın bu görüşte olduğunu söylemiştir.

Mâlik, hadis-i şerifteki Öğle mânâsına gelen (zuhr) kelimelerinin, aslında noktasız olarak temizlik manasındaki (tuhr) şeklinde olduğunu, fakat insanların zamanla bunu bozduğunu söylemiştir.

Hattâbî de Mâlik'in bu sözünü beğenmiş ve "Mâlik'in sözü ne kadar güzel ve zannı ne kadar uygundur. Çünkü müstehazamn öğle vaktinde gusletmesinde hiç bir mana yoktur. Nitekim, fukahanın hiç birisinin bu görüşte olduğunu bilmiyorum. Doğrusu "temizlikten temizliğe gusleder" şeklindedir ki, bu hayz kanının kesildiği vakittir. Ancak, "öğleden Öğleye yıkanır" rivayeti bazı hallerde bazı kadınlar için uygun olabilir. Meselâ kadın normal âdet günlerini ve vaktini unutur, sadece kanın daima öğle vaktinde kesildiğini hatırlar. îşte o zaman bu kadının Öğle vaktinde yıkanması, diğer vakitler için de abdest alması lâzımdır. Said b. eli Müseyyeb'e soru soran kimsenin hâli böyle olan bir kadın hakkındaki hükmün ne olduğunu sorması, Said'in de mezkûr cevabı vermiş olması.muhtemeldir." Hattabî'inin sözü burada sona ermektedir. Ancak hadis-i şerifin başka muhaddisler tarafından "zâ" harfi ile "zuhr" şeklinde yapılan rivayetleri mevcuttur. Bunların hepsine vehm karışması biraz müşkil görünmektedir. Bazı sarihlerin ifâdelerine göre hadisin hem (zuhr) hem de (tuhr) şeklinde değişik olarak rivayet edilmiş olması da mümkündür.

Görüldüğü gibi, bu Resulüllah'(s.a.v.)ın bir hadisi değil, Saîd b. el-Museyyeb'in bir sözüdür.[112]

113. (Müstehaza) Öğle Vaktinde Değil Her Gün Bir Defa Yıkanır Diyenler

302.... Ali (r.a.) dan, şöyle demiştir:

"Müstehaza (olan bir kadın) hayzı bittiği zaman her gün gusleder ve yağ veya zeytin yağı sürülmüş bir yün (veya pamuk) kullanır."[113] [114]

Açıklama

Hz.Ali kendisine müstehazanm hükmünü sorulduğunda, onun her gün gusletmesini ve tereyağı veya zeytin yağı sürülmüş bir bezi fercine koymasını söylemiştir. Daha evvel de müstehazanm pamuk kullanması tavsiye edilmiştir. Bunlardan maksat tedavi ve kanın akışını azaltmaktır. [115]

114. (Müstehaza Temizlik) Günleri Esnasında Yıkanır Diyenler(İn Dayandığı Hadisler

303.... Muhammed b. Osman, Kasım b. Muhammed (b.Ebî Bekr)e müstehazanm hükmü sordu; O da:

"Hayz günlerinde namazı terk eder, hayzı bitince yıkanır, namazını kılar sonra da (temiz olduğunu kabul ettiği) günlerde yıkanır."[116]

Açıklama

Kasım b. Muhammed'in bu ifâdelerine göre müstehaza olan bir kadın iki defa yıkanır. Birisi kendini hayızlı saydığı günlerin bitiminde, diğeri de temizlik günleri esnasında. Bu sadece Kasım b. Muhammed'in görüşüdür.

Cumhura göre ilk gusül farz, sonraki ise, kanı azaltmak ve bedeni temizlemek için mendubtur.[117]

115. (Mustehaza) Her Namaz İçin Abdest Alır Diyenlerin Delilleri)

304.... Urve b. Zübeyr, Fâtıma bint Ebî Hübeyş'ten rivayet etmiştir:

Fatıma müstehaza idi. Resulüllah (s.a.) kendisine:

"Hayız kam (olduğu zaman) siyah olur, bilinir. Böyle olduğu zaman namazı terket. Başkası olunca abdest al ve namaz kıl" buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki;

Îbnü'l-Müsennâ "bize tbn EbîAdiy ezber olarak Urve'den o da Hz. Âişe'den "muhakkak Fatıma...." diye haber verdi."

Bu hadis aynı zamanda Ala b. Müseyyeb ve Şube'den -ki o Hakem kanalıyla, Ebü Cafer'den- de rivayet edilmiştir. Ala doğrudan doğruya Resulüllah (s.a.), Şube ise, mevkuf en Ebû Cafer'den "Her namaz için abdest alır'9 diye nakletmişlerdir.[118] [119]

116. (Müstehazanın) Sadece Hades Vâki Olduğunda Abdest Alacağı Nı Söyleyenler

305.... (tbn Abbâs azatlısı) tkrime'den şöyle rivayet edilmiştir:

Ümmü Hâbibe bint Cahş istihaza oldu. Resulüllah (s.a.) ona hayz günlerini(n geçmesini) beklemesini; sonra yıkanıp namazım kılmasını, (hayz günler bittikten sonra) ancak bundan (abdesti bozan hallerden) birşey görürse, abdest alıp namazını kılmasını emretti.[120] [121]

Açıklama

Bu hadis-i şerif mürseldir- Anlaşıldığına göre, mustehaza olan kadın mûtâde ise, âdeti olan hayz günleri bitince gusleder. Daha sonra abdesti bozan bir şey gelirse abdest alır. Bu abdesti bozan şeyin kan mı, yoksa başka bir şey mi olduğu hususunda ihtilâf edilmiştir. Aynî, bu mesele ile ilgili olarak Hanefi imamlarının ihtilaflarını dercetmiştir. Bu ihtilafın özeti şudur: Ebû Hanife ve Muhammedi göre müstehazanm abdesti vaktin çıkmasıyla Ebû Yûsuf'a göre girmesi ve çıkmasıyle bozulur. İmam Ahmed'-in görüşü de Ebû Yüsuf'unki gibidir.

306....Rabia, (b. Ebû Abdurrahman), müstehazanın her namaz için abdest alması gerektiği görüşünde değildi: "Ancak kendisine kandan başka bir hades gelirse abdest alır" derdi.

Ebû Dâvûd: "Bu, Mâlik'in görüşüdür" dedi.[122]

Açıklama

Rabia'nın görüşüne göre müstehaza olan kadın ancak kendisinden kandan başka bir hades (abdesti bozan şey) vaki olursa abdest almak zorundadır.

Rabîa'mn bu görüşü aynı zamanda Hanefî mezhebinin de görüşüdür. Daha önceden de temas edildiği üzere Hanefîlere göre özür sahibinden, özürün dışında bir hades olmadığı müddetçe abdesti vakte bağlanır. Bu abdest-Ie vakit içinde dilediği kadar namaz kılabilir. Fakat özrün dışında abdesti bozan bir hal arız olursa, namaz kılmak için abdestini yenilemesi gerekir.

Ebû Davud'un kaydına göre Mâlik'in görüşü de budur.[123]

117. Temizlendikten Sonra Sarı Ve Bulanık Renkte Akıntı Gören Kadına Ait Hükümler

307....Resulüllah (s.a.)a bi'at etmiş olan Ümmü Atıyye[124] den, şöyle demiştir:

"Biz hayz, bittikten sonra sarıldığı ve bulanıklığı bir şey (hayz) saymazdık."[125] [126]

Açıklama

Hadis-i şerifte her ne kadar "Resulüllah'in zamanında" kaydı yoksa da Ümmü Atıyye'nin ifâdesinden, zikredilen durumun Resulüllah (s.a.) devrinde hayz sayılmadığı anlaşılmaktadır.

Hadisin zahirinden anlaşıldığına göre; âdet günleri bittikten sonra kadının gördüğü toprak rengi veya sarı renkteki akıntı hayz değil, âdet günleri içinde gördüğü ise, hayzdır. Bu hal içindeki kadınların sarı renkte akıntı bulaştırılmış pamuklan Hz. Âişe'ye göndermeleri, Hz. Âişe'nin de onlara acele etmemelerini bildirdiğine dâir rivayet, bu hâdisenin âdet

günleri içerisinde olduğuna hamledilir. Dolayısıyle bu iki hadis arasında zıtlık yoktur.

Hattâbî'nin ifâdesine göre hayz bittikten sonra gelen sarımtırak ve bulanık su şeklindeki akıntı hakkında ulema ihtilaf etmiştir. Hz. Ali, Süfyan es-Sevrî ve Evzaî'ye göre bu hayz değildir, namaza mâni olmaz. Said b. el-Müseyyeb ve Ahmed b. Hanbel'e göre kadın bunu görünce gusledip namazım kılar.

Şâfiîlere göre muhteliftir. Meşhur olana göre, bu renklerdeki akıntı kan kesildikten sonra fakat onbeş gün içinde gelirse, hayz sayılır. On beş gün geçtikten sonraki akıntı ise, hayz değildir.

Haneğîlere göre ise kan kesildikten sonra fakat on gün içinde gelen bir veya iki günlük akıntı hayzdan sayılır. Hâiz olan kişi beyaz görünceye kadar temizlenmiş sayılmaz.

Hiç hayz olmamış kadının ilk gördüğü kan sarı veya bulanık renkte ise, fukahanm ekserisine göre hayz sayılmaz. Şâfiîlerin bazıları, bunlar için hayz hükmünün câri olduğunu söylemişlerdir.

Ebû Dâvûd dediki; Yahyab.Maîn, "Mualiâ Sikadır" derdi. Ah-med b. Hanbel ise, Muallâ re*ye değer veren biri olduğu için ondar hadis rivayet etmedi.

308....Muhammed b. Sîrin; Ümmü Atıyye'den evvelki hadisin aynısını rivayet etti.

Ebû Dâvûd dedi ki;

(Evvelki hadisin senedinde adı geçen) Ümmü Hüzeyl, Hafsa bint Sîrtn'dir. Oğlunun ismi Huzeyl, kocasının ismi de Abdurrahman'dır.[127]

118. Kocası Müstehazayla Cinsî Temasta Bulunabilir

309.... îkrime şöyle demiştir:

"Üramü Habîbe müstehaza idi ve kocası kendisiyle cinsi temasta bulunurdu."[128] Ebû Davûd dedi ki: Yahya b. Main, "Muallâ sıkadır" dedi Ahmed b. Hanbel ise, Muâllâ re'ye değer veren biri olduğu için ondan hadis rivayet etmedi.[129]

Açıklama

Ebu Davud'un üzerinde durduğu râvî Muallâ, Ebû Yûsuf ve Muhammed'in arkadaşlarındandır. Ahmed b. Hanbel'in, onu rey taraftan görerek hadis rivayet etmemesi, Muallâ'yı ta'n etmeye delil olamaz. Zehebî, "Ahmed, Muallâ'ya yalancılık isnad etti, diyenler hata etmiştir" der.

"Eser"den anlaşıldığına göre Müstehâza olan bir kadına kocasının temasta bulunması caizdir. Ulemanın çoğunluğunun görüşü de bu merkezdedir.

Sadece îbn Şîrîn müstehâzaya teması mekruh görmüş, Ahmed b. Hanbel de temasın cevazım istihâza halinin uzamasına bağlamıştır. Ahmed'den başka bir görüşe göre ise, erkeğin zinaya sapmasından korkulursa temas caiz, korkulmazsa caiz değildir.

Hanefî, Şafiî ve Mâliklere göre; müstehâza, temiz hükmündedir. Namaz, oruç, mushafa el sürme, i'tikâf caiz olduğu gibi, cinsî temas da caizdir.

310. ...îkrime'nin Hamne bint Cahş'tan rivayetine göre;

Hamne müstehâza idi ve kocası kendisiyle cinsi temasta bulunurdu. [130] [131]

Açıklama

Bu “eser"de yukandakinde olduğu gibi müstehâzaya, kocasının temas etmesinin caiz olduğuna delildir. Münzirî; "îkrime'nin bunları Ümmü Habîbe ve Hamne'den işitmiş olmasını ihtiyatla karşılamak lâzımdır" demiş, “Eser"[132] lerde inkıta olduğuna işaret etmiştir.

Hayz halindeki kadına yaklaşmanın nass ile yasaklandığını bilen sahâbîlerin, müstehâzaya temasta beis görmemeleri, bunun cevazına delildir. Ayrıca Resulüllah'(s.a.)'dan bunu nehyedenhiç bir haber yoktur. Darimî de îbn Abbâs'danbunun caiz olduğunu rivayet etmiştir.[133]

119. Lohusalığın Müddetini (Tayin) Hakkındaki Hadisler

Türkçemize lohusahk olarak geçen nifas, fakîhlere göre, doğumdan sonra gelen kandır. Lügatçılara göre nifas, "doğum yapmak"tır.

Doğum yapan kadına nüfesâ denilir, çoğulu "nifâs" şeklindedir. Ha-yızh olan kadına haram olan şeyler lohusa olan kadınlarada haramdır. Yani namaz, kılamaz, oruç tutamaz, Kur'an-ı Kerim'e el süremez ve okuyamaz, Kabe'yi tavaf edemez, Mescid'e giremez vs... Lohusalık müddeti hakkında farklı görüşler vardır. Bunlar hadislerin açıklaması yapılırken beyan edilecektir.

311....Ümmü Seleme (r.anhâ) şöyle demiştir:

"Resulüllah (sallellahü aleyhi vesellem) zamanında lohusa olan bir kadın doğumdan sonra kırk gün veya[134] kırk gece oturur (namazı, orucu terk eder)di." Biz (yüzdeki çığıttan dolayı) yüzlerimize vers [135] sürerdik. [136] [137]

Açıklama

Hadis-i şeriften lohusalığın azamî müddetinin kırk gün olduğu anlaşılmaktadır. Ulemânın ekserisinin görüşü bu merkezdedir. Ömer b. Hattâb Osman, Ali, îbn Abbâs, Enes, b. Mâlik, Âişe, Ümmü Seleme, Süfyân-es-Sevrî, Ebû Hanife ile ashabı, Ahmed ve İshak b. Râhûye bu görüştedirler.

Şâbî, Atâ ve Şafiî'ye göre lahusalığın ekser müddetli iki aydır. İmam Mâlik'in görüşü de bu merkezde iken sonra bundan dönmüş ve lohusalığın âzâmî müddeti için bir sınır tayin etmemiştir. Mâlik'in ashabı ise İmam Mâlik'in ilk görüşünü benimsemişlerdir.

Hasan el-Basri'ye göre elli gündür.

Bu hadisin senedi hakkında bazı tenkitler yapılmışsa da, Tirmizî,. İbn Mâce ve Teberânî'de bu hadisi takviye eden başka rivayetler vardır.

Lohusalık müddetinin asgarisi hakkında da ihtilaf edilmiştir.

Şafiî, Mâlikî ve Hanbelîlere göre lohusalığın asgarî müddeti için sınır yoktur. İbâdet meselesinde Hanefiler de aynı görüştedir.

Doğumdan sonraki kan gelmezse kadın hiç lohusa olmamış sayılır. Kan gelir de kırk günden önce kesilirse, lohusalık müddeti kanın kesilme

müddetidir. Kan kırk günden fazla devam ederse Hanefîlere göre, kırk günü mfâs, kalanı istahâzadır. Şafiîlere göre ise, iki aydan sonrası istihâzadır. Nifas müddeti içinde görülen temizlik de nifastan sayılır. Meselâ, on gün kan gelip beş gün kesildikten sonra tekrar on gün kan gelecekolsa, bu yirmi beş günün hepsi nifas müddeti sayılır.

Şafiîlere göre bu temizlik günleri en az onbeş gün devam ederse tuhr sayılır. Bu günlerden evvelki hal nifas, sonraki günler de hayz hali sayılır. Fakat temizlik on beş günden az devam ederse, hepsi nifastan sayılır. Ancak iddet için nifas müddetine ihtiyaç hissedilirse bu, Ebû Hanîfe'ye göre yirmi beş gün, Ebû Yûsuf'a göre on bir gün, İmam Muhammed'e göre on bir saattir. Şöyleki, bir adam karısına, "sen doğurduğun zaman boşsun" dese, bilâhere kadın gelerek ben doğum yaptım, lohusa oldum, sonra da üç defa hayz görüp temizlendim dese, kadının sözünün tasdik edilebilmesi için, Hanefî imamlarına göre, yukarıda geçtiği şekilde nifas müddeti şart koşulur. [138]

Bazı Hükümler

1. Nifas müddetinin âzamisi kırk gündür,

2. Tedavi için ilaç kullanılabilir, buna cevaz vardır.

312....Müsse (r.anha) şöyle demiştir:

Hacca gitmiştim, Ümmü Seleme (r.anha)nın huzuruna girdim ve

Ey mü'minlerin annesi, Semure b. Cündub kadınların hayz günlerindeki namazlarım kaza etmelerini emrediyor dedim.

Bunun üzerine Ümmü Seleme:

(Hayır) kaza etmezler, Resulüllah (sallellahü aleyhi veseilem)m kadınları[139] lohusahkta kırk gece otururlar (namazı, orucu, terk ederlerdi de Resulüllah (s.a.) onlara lohusalık zamanındaki namazlarını kaza etmelerini emretmezdi, dedi.[140]

Muhammed b. Hatim dedi ki, (Senetteki el-Ezdiyye'nin) ismi Müsse, künyesi Ümmü Büsse'dir.

Ebü Dâvûd, "(Hadisin senedinde geçen) Kesîr b. Ziyâd'ın künyesi Ebû Sehl'dir" dedi.[141]

Açıklama

Semure b. Çündüb'un kadınlara hayz günlerindeki namazla-rım kaza etmelerini emretmesi tamamen içtihadıdır. Her halde ikiyüz altmış iki numaradaki Hz. Âişe hadisini duymamıştır. Semure'nin bu hareketine Ümmü Seleme, Resultillah'ın akrabaları olan hanımların lohusahk esnasında geçirdikleri namazları kaza etmediklerini delil getirerek, hayız halinde geçen namazları kaza edilmeyecek diye cevap vermiştir. Halbuki nifas hayizdan çok daha nâdirdir. Hayız da geçen namazlar kaza edilecek olsaydı nifasta geçenlerin evleviyyetle kaza edilmeleri gerekirdi.

Bu hadisin burada getirilmesine sebep lohusalık müddetini kırk gece olarak tayin etmesidir. Konu ile ilgili malumat önceki hadisin açıklanmasında verilmiştir.[142]

Bazı Hükümler

1. Hayz ve nifas halinde kılınamayan namazlar sonradan kaza edilmezler.

2. Lohusalığın azamî müddeti kırk gündür.[143]

120. Hayzdan Dolayı Yıkanma (Nın Keyfiyeti)

313....Süleyman b. Sühaym; Ümeyye bint Ebi Sait'in ismini kendisine açıkladığı Benî Gifâr'dan bir kadının şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Resulüllah (sallellahü aleyhi vessellem) beni terkisine (hayvanının semerinin arkasına) bindirdi. Vallahi Resulullah sabah namazı için indi(ği yere kadar yola devam etti.) (Sabah olunca) hayvanını çöktür-dü. Ben de hayvanının semerinden indim. Bir de ne göreyim, semerin arkasına benden kan bulaşmış. Bu benim ilk hayz görüşümdü. Utanarak devenin yanma çekildim, Resulullah benim hâlimi ve kanı görünce.

Sana ne oluyor? Her halde sen hayz oldun, buyurdu. Ben de:

Evet, dedim. Resulullah:

Kendine (kanın akmasına mani olacak) uygun bir şey bul, sonra bir su kabı al ve içine tuz at ve semere bulaşan kanı yıka sonra da bineğine dön

buyurdu."

(öifârlı kadın devamla) dedi ki:

"Resulullah (sallellahü aleyhi vesellem) Hayberi fethedince ganimetten bize de bir miktar verdi."[144]

(Ümeyye) dedi ki: Bu Gifârh kadın bundan sonra, suyuna tuz katmadan hiç hayzdan temizlenmezdi. Öldüğü zaman yıkanacağı suya da tuz karıştırılmasını vasiyet etti.[145]

Açıklama

ResululIan (s-a-). Hayber kalesini fethetmek için yola çıktığında hayvanına henüz bâliğa olmamış bir kız çocuğunu da bindirmişti. Gerek bu kızın küçük olması, gerekse hayvanın semerinin büyüklüğünden Peygamber Efendimize dokunmaması, "Resulullah yabancı bir kadınla nasıl aynı hayvana biner?" gibi bir soru sormaya meydan vermez.

Hz. Resulullah semere bulaşan kanın temizlenmesi için suya tuz karıştırılmasını emretmiştir. Hattâbî buna istinad ederek elbise sabundan zarar görecek cinsten ise, bu elbiseyi bal ile veya elbiseye bulaşan mürekkebi sirke ile yıkamanın ve insanın kepek ile kirini sürttürmesinin caiz olduğunu söylemiştir. Yûnus b. Abdilalâ'da "Mısır'da bir hamama girdim, Şafiî'yi kepekle vücudunu ovdururken gördüm" demiştir.

Yukarıda temas edildiği gijîî üzerinde durduğumuz olay Hayber fethi esnasında olmuştur. Hayber bir takım kale ve köylerden müteşekkil bir yerin adıdır. Medine ile Şam arasındadır. Orada yerleşen Amâlikahlardan Hayber b. Kâniye'den dolayı bu ismi almıştır. Hicretin yedinci senesi Muharrem ayında fethedilmiştir. Resulullah (s.a.) Hudeybiye'den dönerken Hayber'in fethi ile va'd olunmuştur. Hayber'in kaleleri teker teker fetholunmuş en sağlam kalelerini muhasara, on gece kadar devam etmiş, Resulullah'ın hastalığı dolayısıyle zafer gecikmiştir. Bunun üzerine sancağı Hz. Ebu Bekir almış, şiddetli çarpışmalar yapmış fakat sonuç alamamıştır. Daha sonra Hz. Ömer sancağı almış fakat netice yine değişmemiştir. Bir gün Resulullah, "Yarın sancağı Allah ve Resulünü seven birine vereceğim Allah ve Resulü de onu sever. Allah fethi onun elleri ile müyesser kılacaktır" buyurdu. Sabah olunca Resulullah Hz. Ali'yi sordu. Ashab "Ya Resulullah Hz. Ali'nin gözleri ağrıyor" karşılığını verdiler. Bunun üzerine

Resulullah Hz. Ali'nin gözlerine tükrüğünü sürüp dua etti. O da şifa buldu. Sancağı Ali'ye verdi, o da fetih tamamlanıncaya kadar savaştı.[146]

Bazı Hükümler

1. Elbiselerin yıkanmasında tuz kullanılması caizdir. Dıger gıda maddeleri de aynı hükümdedir. Yanı temizleyici özellikleri bilindiği takdirde bu maksatla kullanılabilirler.

2. Hayz kanının yıkanması lâzımdır.

3. Savaşa katılan kadınlara da ganimetten bir miktar verilir.

4. Sahabe hanımlarının cihâda rağbeti tanındı. Resulullah da onlara itinâ ederdi.

314. .. Âişe (r.anha)dan demiştir ki; "Esma Resulullah (s.a.)ın huzuruna girdi ve;

Ya Resulallah bizden biri hayızdan temizlediğinde nasıl yıkanmalı? diye sordu. Resûlullah (s.a.)î

Sidrini[147] ve suyunu alıp abdest alır, su saçlarının dibine varıncaya kadar ovalayarak başım yıkar ve vücuduna döker; sonra da bezini[148] alıp onunla temizlenir, buyurdu.

Esma;

Ya Resulallah, o bezle nasıl temizleneyim? diye sordu.

Âişe (r.anha), Resulüllah'm kastettiğinianladımveEsmâ'ya; “o bezle kan izlerini silersin dedim" dedi.[149] [150]

Açıklama

Esmâ bint Şekel adında bir kadın Resulullah'a gelerek hayızdan temizlendikten sonra nasıl yıkanacağını sormuş, Hz. Peygamber Efendimiz de ona tafsilatlı olarak anlatmıştır. Ancak Resuhıllah'ın söylediklerinin farz olarak telakki edilmemesi lâzımdır. Gusülde abdest almak veya sidr kullanmak farz değildir. Hayzdan temizlendikten sonra yıkanmakla, cenabetten dolayı yıkanmak arasında fark yoktur. İnsanın nasıl gusledeceği ve guslün mezheplere göre farzları önceden verilmiştir.

Bu hadisi şeriften sabun soda, deterjan gibi suyun içine karıştırılan ve suyun temizleyicilik özelliğini artıran maddelerin guslün ve abdestin sıhhatine mani olmadığı anlaşılmaktadır.[151]

Bazı Hükümler

1. Dinî hükümleri öğrenmek için, yapmak, gurbete çıkmak faziletli bir ıştır.

2. Söylenilmesi, hayayı gerektiren şeylerden de olsa, dinî hükümlerin öğrenilmesi maksadıyla büyüklere soru sormak meşrudur, hatta teşvik edilir.

3. Halk arasında ayıp telâkki edilen şeylerin, kinâ olarak söylenmesi, açıklanmaması efdaldır,

4. Kendisine soru sorulan kişi, soruya açıkça cevap vermelidir.

5. Gusle, abdestle başlamak sünnettir.

6. Yıkanırken sabun, şampuan, soda gibi şeyler kullanılabilir; meşrudur.

7. Başı diğer azalardan evvel yıkamalıdır.

8. Saçların dibine kadar suyun ulaşması için başı yıkarken ovalamalıdır.

9. Hayzı biten kadının, vücûdunda kalan pislik ve fena kokuları gidermek için misk gibi güzel koku sürülmüş bir pamuğu veya bezle vücuttaki kan ve kirleri silmesi müstehaptır.

315....Safiyye bint Şeybe'den rivayet edildi ki,

Âişe (r.anhâ) Ensâr kadınlarını anıp övdü; onlar hakkında güzel şeyler söyledi ve:

"Onlar (Ensar)dan bir kadın Resûlullah'ın huzuruna girdi. ..." dedi. Ebû Avâne dan geçen, kadınların hayızdan nasıl temizlenmesi gerektiğine dair soru ile ilgili hadisi nakletti ancak "bezini alırsın" sözünün yerine "misk sürülmüş bir bez alırsın" demiştir.

Musedded dedi ki: Ebû Avâne (fırsaten), Ebü'l-Ahvas ise, (kırsaten) derdi.[152]

Açıklama

Bu hadisin burada getirilmesinden maksat, Sellâm (b. Sûleym) ile Ebû Avâne'nin rivayetleri arasındaki ihtilâflara işarettir.Hadis metninde de görüldüğü gibi Ebû Avâne'nin rivayetinde, kullanılması tavsiye edilen bezin misk sürülmüş olması ziyâde edilmiştir. Bunun hikmeti, avret mahallinin temizlenmesi ve pis kokularının giderilmesidir.

316....Âişe (r.anhâ)dan rivayet edildi ki;

Esma, önceki hadiste zikredilen şeyleri Resûlullah'a sordu. (Resûlullah, cevabının sonunda) "misk sürülmüş bir bez alır" buyurdu. Esma:

Onunla nasıl temizleneyim? dedi, Resûlullah bir elbise ile gizlenerek;

Sübhanellah... Onunla temizlen buyurdu. (Şube rivayetinde şunları) ilâve etti:

Esma, Resûlullah'a cünüplükten dolayı nasıl yıkanacağını sordu, Resûlullah da şu karşılığı verdi:

Suyunu alır güzelce temizlenir (abdest alır)sın. Sonra başına su döker, saçlarının dibine (su) ulaşıncaya kadar iyice ovalarsın. Daha sonra da bedenine dökersin.

(Şube) dedi ki:

Hz. Âişe; "Ensarın kadınları ne iyi kadınlardır. Haya onları dinlerini (n hükümlerini) sorup anlamaktan alıkoymadı" demiştir.[153] [154]

Açıklama

Bu hadiis babın başındaki hadisin bazı ilâvelerle değişik bir rivâyetinden ibarettir. Görüldüğü gibi burada hazıylının nasıl gusledeceği sorusuna ilâveten, cenabetten dolayı nasıl gusledileceği sorusu ve cevabı da yer almıştır. Hz. Âişe bu gibi şeyleri sormaktan haya etme dikleri için Ensar kadınlarını övmüştür. Aslında haya, bir korku veya ayıplanma anında arız olan hâldir. Burada kasdedilen bu değil, halk arasında iyi bir haslet olarak kabul edilen utangaçlık hâlidir.[155]

Bazı Hükümler

1. Taacüp anında teşbih (süphanellah demek) caizdir.

2. Mahrem şeylerle ilgili konuların üstü kapalı ifadelerle anlatılması uygundur.

3. Yıkanmakta mübalağa edilmeli ve vücut ovulmalıdır; bu müstahaptır.

4. Gerekli olduğunda hayayı izhar etmek matlup amellerdendir.

5. Hayzdan dolayı yıkanan kadının vücûduna güzel koku sürmesi müstehaptır.

6. Âlimin sözü, Onun huzurunda başkaları tarafından tefsir edilebilir.

7. Âlim birinin huzurunda, İlimde aşağı derecede birinden ilim almak caizdir.

8. Yaratılıştan da olsa kişinin ayıplarını gizlemesi lâzımdır. [156]

121. Teyemmüm

Müellif, su ile temizlenmeye ait hükümleri ihtiva eden hadis-i şerifleri sıraladıktan sonra, toprakla temizlenme demek olan teyemmüm bahsine geçmiştir. Teyemmüm, abdest ve gusle bedel olduğu için ancak onlara muktedir olunamaması halinde taharet sebebi olabilir. Teyemmüm bir çeşit taharet olduğundan müellif bu konuyu ayrı bir "kitap" olarak değil de, "Kitabü't-Tahâre"nin içerisinde mütalaa etmiştir.

"Teyemmüm" tefe'ül babından mastardır. "Su bulunmadığı veya bulunduğu halde, kullanılmasına imkân olmadığı takdirde, temiz olan toprak cinsinden bir şey ile hadesi gidermek maksadıyla, yüzü ve elleri (dirseklere kadar) meshetmek" demektir.

Teyemmüm, bu ümmete mahsus bir ruhsattır. Önceki ümmetlere böyle bir ruhsatın verilmediğini bizzat Efendimiz (s.a.) haber vermiştir. Seyhan'ın (Buharî-Müslim), Hz. Câbir vasıtasıyla rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamber (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Bana, benden evvelki Peygamberlere verilmeyen şu beş şey verilmiştir : Bir aylık mesafeden düşmanlarımın kalbine korku vermekle bana yardım edildi, bana (bir rivayette "Ümmetime") yer yüzü namazgah ve temizleyici kılındı, Onun için ümmetimden namaz vakti gelip çatmış her kim olursa olsun, hemen (orada) namazını kılıversin. (Savaşta alınan) ganimetler de bana helâl kılındı. Halbuki benden evvel kimseye helâl kılınmamıştı. Bana şefaat verildi. Bir de, (benden evvelki) her peygamber sadece kendi kavmine gönerilmişken, ben bütün insanlara gönderildim."[157]

Teyemmümün meşruiyeti Kitab, Sünnet ve icmâ ile s,abittir.Onun azîmet mi, yoksa ruhsat mı olduğunda ihtilâf vardır.

Bazıları, suyun bulunmaması hâlinde azîmet; hastalık gibi bir özürden dolayı olursa, ruhsat olduğunu söylemişlerdir.

Teyemmüm, hicret'in beşinci yılının Şaban ayının ilk günlerinde meşru kılınmıştır. Benî Mustalik Gazvesinde Resûlullah (s.a) ile bin kadar İslâm askeri, Hz. Âişe'nin kaybolan gerdanlığım aramak için susuz bir yerde konaklamak mecburiyetinde kalmışlardı. Sabah namazını kılmak için abdest almaya su bulamadılar. Sabaha yakın, "Su bulamazsanız temiz toprak ile teyemmüm ediniz.”[158] mealindeki âyet-i kerime nazil oldu. Bu ayet-i kerime, teyemmümün meşruiyetinin Kitab'tan delilidir.

Ulema, teyemmümün hem küçük nemde büyük hadeslerde (abdests izlik-gusül) meşru olduğunda müttefiktir. Sadece İbrahim en-Nehâî ve Amr b. Mes'üd'un, teyemmümün ancak küçük hadesi (abdestsizliliği) izâlede meşru olduğu görüşünde oldukları rivayet edilmiştir. Onların bu görüşlerinden döndüklerini söyleyenler de bulunmaktadır.

Hanefîlere göre, tahâretsiz yapılması caiz olmayan her şey,,teyemmümle mübâh olur. Meselâ, cünup kimse teyemmüm ettiğinde, Kur'ân-ı Kerîm'i eline alabilir mescide girebilir...Teyemmüm eden bir kimse abdesti bozacak bir şey olmadığı ve suyu bulmadığı müddetçe dilediği kadar farz ve nafile namaz kılabilir. Özür devam ettiği müddetçe onunla hades izâle olur.

Diğer mezheblere göre teyemmüm, hadesi izâle etmez. Onunla sadece

bir farz edâ edilebilir. Ancak, istenildiği kadar nafile kılınabilir. Bir teyemmümle iki farz edâ edilemez. Teyemmüm eden kişi, teyemmüm ederken farz kılmaya niyet etmişse hem farz, hem de nafile namaz kılabilir. Nafile kılmak için niyet etmişse, ancak nafile kılabilir, farz kılamaz. Bir teyemmümle birden fazla cenaze namazı kılabileceği gibi bir farz namaz ve birden fazla cenaze namazı da kılabilir.

Teyemmüm edecek olan bir kimse, iki elini Şâfiîlere göre toprağa; Hanefîlere göre, yer yüzü cinsinden temiz bir şeye bir defa vurup, bununla yüzünü mesheder. Sonra iki elini bir daha vurup bununla da dirseklerine kadar iki elini mesh eder. Yaptığı bu işleri, hadesi gidermek veya namaz kılmak ya da tahâretsiz sahîh olmayan diğer bir ibâdette bulunmak maksadıyla yapar.

Hanefî mezhebine göre teyemmümün farzları, bir niyet ve iki meshten ibarettir. İmam Züfer'e göre niyet farz değildir.

Şâfiîlere göre, teyemmümün farzı beştir: **1.** Niyet etmek, **2.** Toprağı mesh edilecek uzva nakletmek, **3.** Bütün yüzü meshetmek, **4.** Elleri dirseklerle beraber meshetmek, **5.** Tertibe riâyet etmektir.

Teyemmüm bahsine girerken şu hususları da belirtelim:

Su yerine toprak kullanılmasının hikmet-i teşriiyyesini bazı âlimlerimiz şu şekilde açıklamışlardır: İnsan iki unsurdan meydana gelmiştir: Toprak ve su.|Su tabiatı itibariyle temizleyicidir. Su bulunmadığı takdirde, görünürde kirletici olan fakat insanın ikinci unsuru bulunan toprak da temizleyici olarak kabul edilmiştir. Bu da insanın aslını hatırlatmak noktasından olsa gerektir.

Teyemmümde dört abdest azası değil de bunlardan yalnız ikisi olan el ve yüze meshetmek gereklidir. Zira teyemmüm abdeste bedeldir. Abdestte vasıtalı veya vasıtasız meshi caiz olan baş ve ayaklar, teyemmümde bir ruhsat olarak çıkarılmıştır.

Diğer bir husus ise,teyemmümün namazla beraber farz olan abdestten takriben 6,5 -7 yıl sonra meşfru olması nazar-ı dikkatten uzak tutulmamalıdır.

Başka bir husus ise, teyemmüm sadece abdestsizliği gidermek için değil, gerektiğinde cenabeti izâle etmek içinde yapılır :Bu iki teyemmüm arasında yapılış bakımından hiç bir fark yoktur. Abdest için yapılan teyemmüm neyse, cenabeti temizleyen gusül yerine geçen teyemmüm de odur-.

Teyemmümün şartları, teyemmümü mubah kılan özürler, teyemmümü bozan haller ve diğer hükümler yeri geldikçe beyân edilecektir.[159]

317. ...Âişe (r.anha)dân;demiştir ki;

"Resûlullah (s.a.) Üseyd b. Hüdayr[160] ile birlikte bazı kişileri Âi-şe'nin kaybettiği bir gerdanlığı aramak üzere gönderdi. (Gerdanlığı ararlarken) namaz vakti geldi, onlar da namazı abdestsiz olarak kılıp Resûlullah (s.a.)'a geldiler ve yaptıklarını haber verdiler. Bunun üzerine teyemmüm âyeti (el-Maide (5), (6) nazil oldu."

İbn Nufeyl şunu da ilave etti: "Üseyd b. Hudayr Âişe'ye dedi ki;

Allah'ın rahmeti üzerine olsun, senin başına, hoşlanmadığın ne gelmişse Allah sana ve müslümanlara ondan bir kurtuluş ihsan etmiştir."[161]

Açıklama

Hadis-i şerifte zikredilen sahâbîlerin, su olmadığı için abdest-siz namaz kılmaları ve bunu Resûlullah (s.a.)a haber verdikleri halde, Efendimizin men'etmemesi, abdest alacak su veya teyemmüm edecek bir şey bulamayan kimsenin bu halde kıldığı namazın sahih olduğuna delil gösterilmiştir. Zira bu durumda namaz sahih olmasaydı, Resûlullah buna tepki gösterir, böyle durumlarda namazın farz olmadığını söylerdi. Halbuki Efendimiz böyle yapmamış, Onların yaptığını ikrar etmiştir. İmam Şafiî, İmam Ahmed ve Muhaddislerin cumhuru bu görüştedir. İmam Mâlik'in ashabının çoğu da aynı şeyi söylemişlerdir. Ancak bu görüşte olanlar, bu durumda kılınan namazın iade edilip edilmeyeceğinde ihtilâf etmişlerdir. İmam Şafiî ve ashabının ekserisine göre iadesi gerekir. İmam Ahmed'in meşhur görüşüne, Müzenî ve Sehnûn'a göre bu şekilde kılınan namazın iadesi gerekmez.

İmam Ebû Hanife ve İmam Malik'e göre, Abdest için su, teyemmüm içinde teyemmüm edecek bir şey bulamayan kimsenin abdestsiz veya teyemmümsüz olarak namaz kılmaları sahih değildir Bâbu farzi'1-Vudu' (abdestin farzları) daki 59,60 ve 61 numaralı hadisler bu görüşün delilleridir. İşaret edilen hadislerde abdestsiz namazın sahih olmayacağı açıkça ifâde edilmektedir. Bu görüşte olanlar, üzerinde durduğumuz hadis hakkında şu mütalaada bulunmuşlardır: "Resûlullah aleyhisselâmm, zikredilen sahâbilerin abdestsiz namaz kılmalarını hoş karşılamamış olması muhtemeldir. Hadiste inkârın zikredilmemesi, aslında onun olmamasını gerektirmez. O sahâbilerin abdestsiz olarak namaz kılmaları kendi ictihadlarıyla olmuştur. Müctehid isabet edebileceği gibi hata da edebilir. Ayrıca meselenin beyânının daha sonra yapılmış olması da mümkündür. Üstelik tahâretsiz namazın olmayacağını ifâde eden hadisler sarihtir. Üzerinde durduğumuz hadiste, Resûlul-lah'ın onların hâlini red etmediği kabul edilse bile, bu tahâretsiz namazı men'eden hadislere muarız olamaz. Çünkü bu hadis tahâretsiz namazın sıhhatine ihtimâlli olarak delâlet eder. Öbürleri ise sarihtir.

Hanefîlere göre bu durumdaki bir kimsenin, imkân bulduğunda geçen namazını kaza etmesi lâzımdır. Medinelilerin rivayetine göre, İmam Mâlik bu durumda kılınamayan namazın kaza edilmesini şart görmez.

Hadisteki İbn Nufeyl'in ilâvesinden anlaşıldığına göre, teyemmüm âyetinin inmesine sebep olan bu hâdise İfk Hâdisesi değildir. Buradan Hz. Âişe'nin gerdanlığının bir kaç defa kaybolduğu anlaşılmaktadır.[162]

Bazı Hükümler

1. Az da olsa, malın korunması lâzımdır.

2. Savaş veya başka bir maksat için kadınlarla birlikte sefere çıkmak caizdir.

3. Kaybolan malı aramak meşrudur.

4. Kadınların kocalarına güzel görünmek için süslenmeleri ve ziynet eşyası takmaları caizdir.[163]

318. ...Ammâr b. Yâsir (r.a) şöyle haber vermiştir:

"Sahâbîler, Resûlullah (s.a) ile beraber oldukları halde, sabah namazı için yeryüzü (toprak) cinsinden bir şeyle teyemmüm ettiler. Şöyleki: Ellerini yere vurdular sonra yüzlerini bir kere meshettiler. Bilâhere ellerini tekrar yere vurdular ve her iki ellerini omuzlarına ve koltuk altlarına kadar avuçlarının içiyle meshettiler."[164]

Açıklama

İbn Reslan ve el- Munziri, Ubeydullah b. Abdullah'ın Ammar b Yasın görmediğini söyleyerek bu hadisin munkatı olduğuna hükmetmişlerdir. îbn Mâce bu hadisi Ubeyhudullah'ın babasından,onun da Ammâr'dan rivayeti şeklinde muttasıl olarak tahrîc etmiştir. İbnü'l-Arabî de "Ammar hadisindeki ıztırap, noksanlık, ziyâde ve başka illetlere rağmen, ulemanın bu hadisin sıhhati üzerindeki ittifakı şaşılacak şey!" demiştir.

Müellifin bu ve bundan sonraki hadisi getirmekten maksadı teyemmümün yapılış şeklini göstermek ve teyemmümün ne ile yapılacağını belirtmektir.

Hadis-i şerifte geçen “said” kelimesinin mânâsı, ister toprak, ister başka birşey olsun, yer yüzünün adıdır ,Zeccâc:in mânâsının bu olduğunda lûgatçılar arasında bir ihtilaf bilmiyorum" demiştir. Bu kelimenin, sadece toprak için kullanıldığını söyleyenler de olmuştur. Bu yüzden âlimler kendisiyle teyemmüm yapılabilecek maddeler hakkında ihtilaf etmişlerdir.

Evzâi ve Sevrî'ye göre, yer yüzündeki her şeyle hatta kar ile teyemmüm edilebilir.

îmam Şafiî, İmam Ahmed b. Hanbel, Hanefî imamlarından Ebû Yûsuf, Dâvûd ve İbn Munzir, teyemmümün ancak uzuvlara tozu yapışan toprakla sahih olduğu görüşündedirler.

İmam Mâlik, yanmadığı müddetçe yer yüzündeki her türlü madde ile teyemmümün sahih olduğunu söylemiştir.

îmam Ebû Hanîfe ve İmam Muhammed'e göre (mezhebin görüşü de budur) yandığı zaman kül olmayan ve erimeyen arz cinsinden her şey ile teyemmüm yapılabilir. Buna göre toprak kum, taş, kireç ve sürme gibi maddelerle teyemmüm sahihdir. Ama odun, tahta gibi yamnea kül olan, demir, kurşun, bakır gibi ateşte yumuşayan maddelerle teyemmüm sahih değildir. Bu görüş, "saîd" kelimesinin manasına en uygun düşenidir. Ayrıca bu babın mukaddimesinde mânâsım naklettiğimiz '"Bana yeryüzü namazgah ve temizleyici kılındı" şeklindeki hadis-i şerif ile Ebû Dâvûd'da 331 numarada gelecek olan ve Resûlullah (s.a) in duvardan teyemmüm ettiğini bildiren hadis-i şerif de Hanefî mezhebinin görüşünü te'yid etmektedir.

Hadis-i şerifte geçen ibaresindeki "min" harf-i cerrinin mânâsında olması mümkün olduğu gibi, ibtidâi gaye için olması da caizdir. Ter ceme birinci ihtimâle göre yapılmıştır. İkinci veçhe göre mânâ, "avuçlarının içinden omuzlan ve koltuk altlarına kadar mesnettiler" şeklinde olur.

Teyemmümde, ellerden mesh edilecek kısmın, parmak uçlarından, dirseklere kadar olduğunda ulema aşağı yukarı müttefiktir. Sadece Zührî'nin bu hadisin zahiri ile amel ederek koltuğa kadar meshedilmesinin gerektiği görüşünde olduğu nakledilmiştir.

Cumhur, bu hadisle ilgili olarak şöyle demiştir: "Ammâr ve beraberindekiler, kendilerinde husus ifâde eden bir delil bulunmadığı için el kelimesini zahiri mânâsına göre tâbir etmişlerdir. Çünkü el, parmak uçlarından koltuğa kadar uzanan uzvun adıdır. Ama bilâhere, dirseklerden sonraki kışımın sükûtuna dâir icmâ delili meydana gelmiş geriye kalan kısım yani parmaklardan dirseklere kadar olan uzuv aslı üzere kalmıştır. Üstelik teyemmüm abdestten bedeldir. Bedel olan birşey bedel kılınana muhalif olamaz."

İmam Şafiî, -üzerinde durduğumuz hadisteki koltuklara kadar- "mesh ile ilgili haber, Resûlulah'ın emri ile olmuşsa, bu mensûh efendimizin emri ile

olmamışsa hüccet yine Resulullah'ın emri olandır." der.

Hattâbî "Dirseklerden yukarısını meshetmenin lüzumlu olmadığı hususunda ulemâ müttefiktir" demiştir.

Bu hadis-i şerifin zahiri, teyemmümde, biri yüz, diğeri de eller için olmak üzere iki defa yere vurulacağına delildir. Ulemânın çoğunluğunun görüşü de bu şekildedir.

Atâ, Mekhûl, Dâvûd, Evzâî, Taberî, Ahmed, İshak b. Râhûye ve İbn Munzir'e göre yüz ve eller için sadece bir vuruş kâfidir. Mâlikiler'e göre eller yere iki defa vurulur, fakat bunlardan birincisi farz ikincisi sünnettir.

îbn Şîrîn ve İbnu'l-Museyyeb ise, elleri yere üç defa vurmanın şart olduğu görüşündedirler.

Hanefî ve Şâfiîlere göre teyemmümün farzları, bu babın mukaddimesinde verilmiştir.[165]

Bazı Hükümler

1. Teyemmüm biri yüz diğeri de kollar için olmak üzere iki vuruşla yapılar.

2. Kollar koltuklara kadar meshedilebilir

3. Teyemmüm yer yüzü cinsinden bir şeyle yapılabilir.[166]

319. ...Abdülmelik b. Şuayb, İbn Vehb'den önceki hadisin benzerini rivayet etti. îbn Vehb rivayetinde şöyle dedi:

"Müslümanlar kalktılar ve topraktan bir şey avuçlamadan ellerini yere vurdular." (İbn Vehb bundan sonra) önceki hadisin benzerini söyledi. Ancak omuzlan ve koltuk altlarım zikretmedi. İbnu'1-leys ise, "dirseklerin üstüne kadar..." dedi.[167]

Açıklama

Görüldüğü gibi, bu hadis aşağı yukarı bir önceki hadisin aynısıdır Ancak bu rivayette, Sahâbilerin toprağı avuçlamadan, sadece yere vurdukları tasrih edilmiş, omuzlar ve koltuk altlan zikredilmemiştir. Ayrıca İbnu'l-Leys'in rivayetinde dirsek üstlerine kadar meshedileceği beyan edilmektedir.[168]

320. ...Ammâr b. Yâsir'den rivayet edilmiştir ki;

Resûlullah (s.a.) yanında Âişe olduğu halde gece yarısından sonra Ulâtü'1-Ceyş (denilen yer)[169] de konakladı.

(Burada) Âişe'nin Zafâr[170] boncuğundan olan gerdanlığı kayboldu. Ordu tanyeri ağarıncaya kadar bu gerdanlığı aramakla meşgul oldu. Halbuki yanlarında su yoktu. Bundan dolayı Ebû Bekir, Âişe'ye kızdı ve, "insanları (yola devam etmekten) alakoydun. Halbuki onların yanında su yok" dedi. Bunun üzerine Allah Celle Celâlühü, Resûlullah (s.a.)'a temiz olan yer yüzü cinsinden bir şeyle temizlenme ruhsatını (teyemmüm âyetini) indirdi. Hemen müslümanlar Resûlullah'Ia birliktekalktılarıve ellerini yere vurdular,sonra da topraktan bir şey avuçlamadan kaldırıp yüzlerini ve ellerini üstten omuzlarına, avuç-larının içinden de koltuk altlarına kadar mesnettiler.[171]

İbn Yahya rivayetinde, îbn Şihâb'ın; "insanlar buna (omuzlara ve koltuk altlarına kadar meshetmeye) itibar etmiyorlar" dediğini ilâve etti.

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadis-i şerifi, îbn îshâk da böylece (Salih b. Keysân 'in rivayet ettiği gibi) rivayet etti ve rivayetinde (Ubeydullah b. Abdillah ile Am-mârb. Yâsir'in arasına) îbn Abbâs'ı soktu. (îbn îshâk ayrıca) Yûnus'un dediği gibi, "iki defa vurdular" dedi. (Musannifin bu sözü, Salih b. Keysân 'in "bir defa vurdular”şeklinde rivayet ettiğine delâlet ediyor.)

Bunu Mâ'mer de Zührî'den "iki vuruş" şeklinde rivayet etti.

Mâlik, ZührVden, Zührî, Ubeydullah b. Abdillah'dan o da babası tankıyla Ammâr'dan rivayet etti.

Ebû Uveys de aynı şekilde (Mâlik'in dediği gibi Abdullah 'in ilâvesiyle) Zührî'den rivayet etti.

îbn Uyeyne, Ubeydullah'ın babası(nın zikredilip ve zikredilmediği)nde şüphe etti.

Bir seferinde "Ubeydullah'dan o da babasından, veya Ubeydullah'tan, o da îbn Abbâs'tan" şeklinde, başka bir seferinde i 'babasından “bir seferinde de' 'îbn Abbâs 'tan” şeklinde rivayet etti

Yine îbn Uyeyne, o hadisi Zührî'den duyup duymadığında da tereddüt etti.

Onlardan (Ammâr hadîsini Zührî'den rivayet edenlerden) ismini verdiğim (Yûnus, Îbn îshâk ve Ma'mer)den başka hiçbirisi bu hadiste "iki

vuruştu zikretmedi.[172]

Açıklama

Görüldüğü S'bibu hadis-i Şerif teyemmüm âyetinin inmesine sebep olan hâdiseyi anlatmaktadır. Ancak bu mevzudaki rivayetler arasında bazı farklılıklar göze çarpmaktadır. Bazı rivayetlerde gerdanlığı bütün ordunun aradığı beyân edilirken bazılarında (317. hadiste olduğu gibi), gerdanlığı arayanların ordudan bir kısmı olduğu ifâde edilmektedir.

Buhârî ve Müslim'in rivayetinde, Resûlullah Efendimizin, Âişe validemizin uylukları üzerine başını koyup uyuduğu ve Hz. Âişe'nin, "Beni yola çıkmaktan men'eden şey (gerdanlığı aramak değil) Resûlullah (s.a.)'ın uyluklarım üzerinde oluşudur" dediği nakledilmektedir.

Ashâb-ı Kiram, teyemmüm ettiklerinde, Resûlullah (s.a.) da teyemmüm etti mi, yoksa o'nun namazını abdestte mi kıldığı konusunda ihtilâf edilmiştir. Hadisin zahirinden onun da teyemmüm ettiği anlaşılmaktadır. Fakat îbn Reslân,îbn AbdiIUerr'demnaklen efendimizin namaz farz kılındıktan sonra bütün namazlarını abdestle kıldığını nakletmektedir. Buna göre Efendimizin teyemmümünü anlatan haberleri ümmetini ta'lime hamletmek gerekir.

Görüldüğü gibi bütün bu hadis-i şerifler Kur'ân-ı Kerim'de mücmel olan teyemmüm âyetini tefsir ve beyân etmektedir. Teyemmümde toprağa vurmanın bir veya iki olması ve el ve kollardan nerelere kadar mesh yapılacağı hususunda geçen ve ileride gelecek hadisler ışığında fukahâ üç görüşe ayrılmışlardır. Ayrıca ulemânın ekserisinin kabul ettiği gibi toprağa vuruş bir değil, her ne kadar bir defa ile iktifa edilebileceğini söyleyenler ve hatta üç kere vurulmasının gerektiğini söyleyenler var ise de iki defa olması istikametindedir. Ulemânın mesh konusundaki ihtilâflarını şu şekil de sıralayabiliriz:

1. Parmak uçlarından omuzlara kadar mesh edilmesi görüşüdür. Bu İmam-i Zuhrî'ye aittir.

2. Yalnız bileklere kadar meshedilmesi gerekir diyenlerin görüşüdür. Bu da Ammâr b. Yâsir'den vârid olan sahîh bir hadise dayanmaktadır.

3. Dirsekler de dahil dirseklere kadar mesh edilmesi görüşüdür. Bu, Hanefiler de dahil, cumhurun görüşü oluyor. Bu hususta İmam Dehlevî "İki

vuruşla dirseklere kadar meshedilmesi amel bakımından ihtiyata en uygundur" demektedir.

Buhâri ve Müslim'in rivayetlerinde Hz, Âişe'nin gerdanlığının kayboluşu anlaşılmakta, fakat teyemmümün keyfi1 yetinden söz edilmemektedir.[173]

321. ...Şakîk (r.a.)'den; şöyle demiştir:

Ben, Abdullah (b.Mes'ud) ile Ebû Mûsâ el-Eşârî'nin yanında oturmakta idim. Ebû Mûsâ;

Ya Ebû Abdirrahman[174] bir adam cünup olsa ve bir ay su bulamazsa teyemmüm yapamaz mı? Ne dersin? dedi. Abdullah;

Hayır, bir ay da su bulamasa teyemmüm yapamaz, karşılığını verdi. Bunun üzerine Ebû Musa:

Peki, Mâide Süresindeki "Su bulamazsanız temiz yer yüzü ile teyemmüm ediniz" âyetini ne yapacaksın? dedi, Abdullah;

İnsanlara ruhsat verilseydi, suları soğuk gördükleri zaman hemen toprakla teyemmüme yönelirlerdi. Ebû Mûsâ:

Demek bunu (cünüplükten dolayı teyemmümü)bunun için kerih gördünüz, öyle mi? Abdullah:

Evet, dedi.Ebû Musa;

Ammâr'ın, Hz. Ömer'e (söylediği) şu sözü duymadın mı? "Resûlullah (s.a.) beni bir ihtiyaç için göndermişti, Cünup oldum, fakat su bulamadım .Bunun üzerine hayvanın yerde yuvarlandığı gibi yuvarlandım, sonra da Resûlullah sallelahü aleyhi vesellem'e gelip bu durumu haber verdim. Resûlullah; "Şöyle yapman kâfi idi" dedi ve elini yere vurup, silkeledi, sonra sol eliyle sağ elinin üstünü, sağ eliyle de sol elinin üstünü daha sonra da yüzünü mesnetti" Abdullah (b.Mesûd, Ebû Musa'ya cevaben);

Sen de Ömer (b. Hattâb)ın, Ammâr'ın sözü ile ikna olmadığını bilmiyor musun? dedi."[175]

Açıklama

Üzerinde durduğumuz haberin Buhârî ve Müslim'deki rivayetlerinde bazı farklılıklar göze çarpmaktadır. Ancak bu farklılıklar mânâyı pek

değiştirmemekte» laf uzların ayrılığına rağmen mefhum itibariyle aynı sonuç elde edilmektedir.

Haberin zahirinden anlaşıldığına göre Abdullah b. Mesûd, cünup olan kişinin su bulunmaması veya suyu kullanma imkânı Olmaması hâlinde teyemmüm edemiyeceğini söylüyordu. Bu, Ebû Mûsâ el-Eş'ârî'nin kulağına gitmiş ve aralarında, haberin metninde görülen konuşma cereyan etmiştir. İbn Mes'üd'un cünubün teyemmümünü kerih görmesi, insanların soğuktan korktukları takdirde guslü bırakıp teyemmüme yönelmeleri endişesinden doğmaktadır. Buhârî sarihlerinden Kirmânî'nin beyânına göre, cünubün teyemmüm edebilmesi ruhsatı ile, soğuktan dolayı teyemmüme yönelmesi arasındaki alâka, suyu kullanmaya kudretinin yetmemesidir. Suyu kullanmaya gücün yetmemesi, ya suyun bulunmaması veya kullanılmasının mümkün olmamasıdır.

Ulemânın büyük çoğunluğu, hem abdestsizlik, hem de cünublükten dolayı teyemmüm edip namaz kılmanın sahih olduğu görüşündedirler ,Dört mezhebin görüşü budur. Sadece, Ömer b. el-Hattab, Abdullah b. Mesûd ve İbrahim en-Nehaî'den, cünubün teyemmümle namaz kılamayacağı görüşünde oldukları nakledilmiştir.Yine bunlardan Hz.Ömer ile îbnMes'ûdunbu görüşlerinden döndükleri de rivayet edilmiştir.

Bu haberin tertibinden, teyemmümde tertibin şart olmadığı anlaşılmaktadır. Çünkü Ammâr'ın haberine göre, Efendimiz önce kollarını meshetmiş, yüzünün meshini sonraya bırakmıştır. Tertip ise bunun tam aksidir. Hanefî ve Mâlikîlerin mezheplerinde tertip şart değildir. Ahmed b. Hanbel de büyük hadesten dolayı teyemmümde tertibe riâyeti şart koşmaz. Yine bu haberden, teyemmüm için ellerde toz izlerinin bulunmasının şart olmadığı anlaşılmaktadır. Resûlullah Efendimizin ellerini silkelemesi bu görüş sahiplerini te'yid etmektedir. Ellerde toz izlerinin kalmasını şart koşanlar bu silkelemenin hafif olduğunu, tozları düşürmediğini söylemektedirler.[176]

Bazı Hükümler

1. Cünüplükten dolayı teyemmüm caizdir.
2. Teyemmüm ederken elleri silkelemek caizdir.

3. Teyemmümde tertibe riâyet şart değildir.Gusül için yapılan teyemmüm, abdest için yapılanın aynıdır.[177]

322. ...Abdurrahmânb. Ebza[178] (r.a.)den şöyle demiştir:

Ben Ömer b. el-Hattab (r.a)ın yanında idim. Bir adam geldi ve;

(Yâ emire'1-mü'minin) biz bir iki ay bir yerde kalıyoruz. (Cünub oluyor su bulamıyoruz, ne yapalım?) dedi. Hz. Ömer;

Ben olsam su buluncaya kadar yıkanmam, cevabını verdi. (Orada bulunan) Ammâr şöyle dedi:

Yâ emir'el-mü'minin, hatırlıyor musun? Hani senjnle deve (gütmek) de idik de ikimiz de cünup olmuştuk. Bunun üzerine ben yerde yuvarlandım.Resûlullah (s.a) a gelip durumu söyledim. Resûlullah;

"Şöyle yapman sana yeterdi" buyurdu ve ellerini yere vurdu, sonra onlara üfledi. Sonra da elleriyle yüzünü ve kolunun yansına kadar ellerini meshetti. Hz. Ömer:

Yâ Ammâr Allah'tan kork! dedi. Ammâr da:

Yâ Emirel-mü'minin, eğer sen istersen vallahi bunu ebediyyen (bir daha) söylemem, dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer:

Hayır, vallahi bundan (teyemmüm hadisesinden) üzerine aldığın sorumluluğu sana bırakıyorum, dedi.[179]

Haberden anlaşıldığına göre, bir adam Hz. Ömer'e gelerek kendilerinin çok az su bulunan bir yerde olduklarım, bu yüzden bazan yıkanabilmek için bir iki ay su bulamadıklarını, bu durumda ne yapmaları gerkektiğini sormuş. Hz. Ömer de"Ben olsam su buluncaya kadar yıkanmam" diyerek bu durumda namaz Alamayacaklarını söylemiş; orada bulunan Hz. Ammâr başlarından geçen bir hâdiseyi hatırlatarak, böyle hallerde teyemmüm yapılabileceğini belirtmek istemiştir. Ancak Hz. Ömer bu hâdiseyi hatırlayamamış ve bu istikâmetteki birfetvânın vebalinin Ammâr'a ait olacağını söylemiştir.

Bu hadiste Resûlullah'ın, ellerini yere vurduktan sonra üflediği beyân edilmektedir ki önceki hadiste de ifâde edildiği üzere teyemmümde elde toz bulunmasını şart koşmayanların görüşlerini te'yid eder. Karşı görüşte olanlar, bu üflemenin, tozu uçurmayacak şekilde hafif olduğunu söylemişlerdir.

Yine hadis-i şeriften, teyemmümde bir vuruşun yeterli olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim, bazı âlimlerin bu görüşte oldukları daha evvel

beyân edilmişti. İki vuruşun farz olduğu görüşünde olanlar, bu hadis-i şerifi şu şekilde anlamışlardır: "Bu ve bundan önceki hadis, meshin nasıl yapıldığını beyân içindir. Teyemmümle ilgili bütün esasları ifade etmemekdedir. Cenab-ı Allah, abdestte elleri dirseklere kadar yıkamayı "yüzünüzü ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayınız"[180] ayet-i kerimesi ile farz kılmıştır. "Teyemmüm'de de meshi "yüzünüzü ve ellerinizi mesh ediniz"[181] ayeti ile vacip kılmıştır. Teyemmüm âyetinde mutlak olarak zikredilen el, abdest âyetinde "dirseklere kadar" diye kaydedilen eldir.Bu açık beyân ancak bunun kadar açık bir beyanla terkedilebilir ki, o da yoktur. Öyleyse teyemmümde ellerin mes-hedileceği miktar, "dirseklere kadar"dır. Bu ifâdeler, ayrıca teyemmümde, ellerin bileklere kadar meshini yeterli görenlere de bir cevap mahiyetindedir.

Hafız İbn Hacer el-Askalânî Buhârî şerhi Fethu'l-Bârî'de teyemmümde vacip olan şeylerin bu hadiste anlatılanlar olduğunu, bunlara ilave olarak fiilen yapılan şeylerin kemâle delâlet ettiğini, kavli bir ziyâdenin de mevcut olmadığını söylemektedir.

Ammâr (radıyallahü anh)ın bu kıssası Resûlullah (s.a.) zamanında içti-Mdm caiz olduğuna ve bunun fiilen tatbik edildiğine delildir. Fakat konu, usûl âlimleri arasında ihtilâflara yolaçmıştır.Kimi, Resûlullah (s.a.) devrinde içtihadın mutlak olarak caiz olmadığını; kimi, Efendimiz'in gıyabında caiz olduğunu, huzurunda caiz olmadığını söylerken bazıları da Efendimizin hem huzurunda hem de gıyabında içtihadın caiz olduğu görüşünü benimsemektedirler. Menhel sahibinin beyânına göre esah olan, her hâlükârda cevazıdır.[182]

Bazı Hükümler

1. Öğreticinin, öğreteceği şeyleri en iyi metotla karşıdakine aktarması lâzımdır.

2. Teyemmümde bir vuruş kâfidir. Tafsilat yukarıdaki hadislerin şerhinde açıklanmıştır. Bu hadis de bir vuruş ile kifayet edilir diyenlere delildir.

3. Yere vurduktan sonra ellere üflemek caizdir.

4. Ashâb-ı kiramın, Resûlullah zamanında ictihâd ettikleri vakîdir.

5. Müctehid bütün gayretini sarfettikten sonra hata ederse, bu hatadan dolayı kınanamaz.[183]

323. ...Abdurrahman b. Ebzâ; Ammâr b. Yâsir'den bu hadis-i şerifi (şu şekilde) rivayet etti:

"Resûlullah (s.a.)î

"Ya Ammâr, şöyle yapman sana yeterdi" buyurdu Ve ellerini bir kere yere, sonra da birini diğerine vurdu. Sonra yüzünü ve dirsekleri aşmadan kollarını, yarısına kadar mesnetti."[184]

Ebû Dâvûd dedi ki; Bu hadisi Veki' A'meş-Seleme b. Küheyl-Abdurrahman b. Ebzâ senediyle; Cerîr de A 'meş-Seleme b, Küheyl-Said b. Abdirrahman b. Ebzâ ve babası (Abdurrahman b. Ebzâ) senediyle rivayet etti.[185]

Açıklama

Bu hadis bazı küçük farklarla önceki hadisin tekrarı gibi görünmektedir. Ancak bu rivayette Resulullah in teyemmümü beyan etmesine sebep olan hâdise yer almamıştır. Bir de Efendimizin yere bir defa vurduğu ve kollan meshederken dirsekleri aşmadığı açıkça ifâde edilmiştir.

Müellifin, sonraki ziyâdeyi kitabına almaktan maksadı A'meş'in talebeleri arasındaki ihtilaflara işaret etmektir.[186]

Bazı Hükümler

1. Teyemmümde yere bir vuruş kâfidir

2. Dirsekten mesh etmek şart değildir. Ancak teyemmüm abdestten bedel olduğu için hanefîlere göre dirsekler de meshedilmelidir.[187]

324. ...Abdurrahman b. Ebzâ'nın oğlu, babası vasıtasıyla Ammâr (r.a.)dan bu (önceki hadislerde geçen)kıssayı rivayet etti.^Bu rivayete göre) Resulullah (sallellâhü aleyhi vesellem): "Sana sadece (şu) yeterdi" buyurdu ve elini yere vurup ona üfledi sonra da yüzü ve ellerini mesnetti.[188]

(Şube dedi ki); Seleme şüphe etti ve “Bu hadiste, dirseklere kadar mı, yoksa bileklere kadar (manasına gelen bir şey) mi (dediğini) bilmiyorum" dedi.[189]

Açıklama

Bu rivayet de, öncekilerle aynı mânâyı ifâde emektedir. Ancak bu rivayette: Seleme, Rasûlullah (s.a.)'ın ellerini dirseklerine kadar mı, yoksa "ellerine kadar" mânâsına gelen başka bir mafsala kadar mı, meshettiğini bilmediğini kaydetmiştir. Ancak Seleme "ellerine kadar” mânâsı ifâde eden sözü, lâfzan, hatırlayamadığını fakat bu manayı ifâde eden bir söz olduğunu söylemiştir.[190]

325. ...Şube bu (önceki) hadisi ayrı isnatla rivayet etti ve şöyle dedi: (Ammâr) dedi ki;

"Resûlullah (s.a.) sonra eline üfleyip, onunla (elleriyle) yüzünü ve dirseklere -veya kollara- kadar ellerini mesnetti."

Şube dedi ki;

"Seleme, (Resûlullah) ellerini, yüzünü ve kollarım (mesnetti)" derdi. Bir gün Mansûr kendisine "söylediğine dikkat et çünkü kolları (Zerr b. Abdullah'ın talebelerinden) senden başka hiç biri söylemedi" dedi.[191]

Açıklama

Bu Dâvûd bu rivayeti Sünen'e almaktaki maksadı, yukarıda Seleme'nin lâfzını hatırlayamayıp mânâsıyle naklettiği sözün,"Kollara kadar" ibaresi olduğuna işaret etmektir. Ancak bu ilâveyi sadece Seleme, bazı rivayetlerinde zikretmiştir.[192]

326. ...Abdurrahmân b. Ebzâ bu (yukarıda geçen) hadisi Ammâr' dan, rivayet etti. Bu rivayetinde Ammâr der ki:

"Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

Ellerini yere vurup onlarla yüzünü ve ellerini meshedivermen sana yeterdi." Ammâr (bunu dedikterî sonra) hadisin tamamım nakletti.

Ebû Dâvüd dedi ki;

Bu hadisi Şu'be, Husayn'den, o da Ebû Mâlik'ten şöylece rivayet etti: "Ammâr'ı (Önceki hadisin) benzerini söylerken işittim. Ancak o "üflemedi" dedi."

Bu hadisi, Huseyn b. Muhammed ve Şu 'be 'den o da Hakem 'den: (Ammâr), "Resûlullah ellerini yere vurdu ve üfledi dedi" şeklinde rivayet etti.[193]

Açıklama

Bu rivayet de aşağı yukarı öncekilerdeki mefhumu içine almaktadır. Ne var ki, önceki rivayetlerde Efendimizin, teyemmümü bizzat yaparak tarif ettiği beyân edilirken, bunda lisânen tarif ettiği anlaşılmaktadır. Ayrıca, bu rivayette ellerde meshin son haddi beyân edilmemektedir.Herneıkada^bazı âlimler bu hadisin elleri bileklere'kadar mesh etmeyi kâfi görenlerin görüşünü te'yid ettiğini söylemekte ise de, buna delâlet eden açık bir ifâde yoktur. Çünkü dirseklere kadar mesh de elleri içine alır.

Ebû Dâvûd bu hadisi Müsedded'den,bundan önceki rivayetleri ise, başa doğru sırayla, Ali b. Selh er-Remlî, Muhammed b. Beşşâr, Muhammed b. Ali, Muhammed b. Kesir el1-Abdı ve Muhammed b. Süleyman el-Enbârî isimli hocalarından almıştır.[194]

327. ...Ammâr b. Yâsir'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Resûlullah (s.a.Ve teyemmümü sordum. Bana hem yüz, hem de eller için bir defa vurmamı emretti."[195]

Açıklama

Bu hadisin zahirine göre, yüzü ve elleri meshetmek için yere bir kere vuruş yeterli olmaktadır. Ellerin meshedilmesinde son bir had zikredilmediği için de sadece ellerin meshi kâfi gibi görünmektedir.

Yere iki kere vurmayı ve dirseklere kadar meshetmeyi şart koşanlar, bu hadisi şöyle te'vil etmişlerdir: "Daha önce Ammâr'ın teyemmümde iki kere vurmaya işaret eden rivayetinde olduğu gibi bu hadisin manası bir kere yüz bir kere de eller için vurmanı emretti" şeklindedir. Bu hadis-i şerifte sadece eller zikredilmiş ise de, dirseklere kadar meshi işaret eden hadisler ve teyemmümün abdeste bedel olması keyfiyeti ellerin dirseklere kadar meshedileceği hükmünü ortaya koymaktadır.

Tahâvî, Şerhu Meânil-Âsâr'da bu hususa işaretle şunları söylemektedir;

"Teyemmüm hakkındaki rivayetlerin farklılığı ve ulemânın ihtilâfından dolayı bu görüşlerden sahih olanı ortaya çıkarmak için düşündük ve gördük ki, teyemmüm, Cenab-ı Allah'ın zikrettiği abdest azalarından bazılarını düşürmüştür. Meselâ, baş ve ayakların teyemmümde meshine lüzum yoktur. Ancak meshedilmeme o uzvun bir kısmını değil, tümünü içine almaktadır. Yani teyemmümde meshedilmesi gerekmeyen uzvun tümü hükmün dışında bırakıldığı gibi, meshedilecek uzvun da tamamı hükmün içine girmekdedir. Abdest de yüzün tamamını yıkamak gerektiği gibi, teyemmümde de yüzün tamamını meshetmek lâzımdır Aynı şekilde, nasıiki abdestte elleri dirseklere kaçlar ykamak icabediyor ise teyemmümde de dirseklere kadar meshetmek gerekir."

Bu konuda söylenecek en güzel söz bu olsa gerektir.[196]

328. ...Katâde'ye seferde iken teyemmümün hükmü soruldu. Katâde;

Bana bir muhaddis Şâ'bî'den, o Abdurrahman b. Ebzâ'dan o da Ammâr b. Yâsir'den (Ammâr'ın) şöyle dediğini haber verdi:

"Resûlullah (s.a.) (bana yüzü ve) dirseklere kadar (elleri) meshetmemi emretti."[197]

Açıklama

Bu rivayet elleri dirseklere kadar meshetmeyi şart görenlerin görüşlerim te’yid etmektedir.

Katâde'nin kendisinden hadis aldığı muhaddisin ismini söylememesi hadisin sıhhatine mâni değildir. Çünkü bu zat onun katında güvenilir bir

kimsedir. Nitekim, Buhârî'nin de bu şekilde rivayet ettiği hadisler vardır. [198]

122. Hazarda Teyemmüm

329. ..İbn Abbâs (r.anhümâ)'nın azatlısı Umeyr şöyle demiştir:

"Resûlullah (s.a.)'uı zevcesi Meymune (r.anhâ)'nın azatlısı Ab-durrahman b. Yesâr'la birlikte geldik ve Ebû Cuheym[199] b. Haris b. Simme el-Ensâri'nin yanma girdik. Ebû Cuheym şunları söyledi:

Resûlullah (s.a.) Bi'ri Cemel tarafından geliyordu. Kendisine bir adam rastlayıp selâm verdi. Fakat Resûlullah selâmını almadı. Bir duvara gelip yüzünü ve ellerini meshetti sonra da adamın selâmını aldı."[200]

Açıklama

Bu hadis-i şerifin ana mezvuu, şartların elverdiği takdirde seferde olduğu gibi hazarda da teyemmümün caiz olduğudur.

İkinci husus ise Hz. Peygamber'in selâmı almak için de teyemmüm etmeleri hususudur. Halbuki yine ittifakla kabul edilen hükme göre selâm alan birinin abdestli veya teyemmümlü olması gerekmez. Abdestsiz bir kimse de selâm alabilir. Ancak burada Peygamber (s.a)'m tahâretsiz gezmemeye ve zikruilah olan selâmı da taharet üzere almasma itinası görülmektedir ve bunda ümmeti teşvik vardır. Bu husustaki hadisler ilerde gelecektir.

Resûlullah sallellâhü aleyhi vesellem'in, Medîne'nin yakınındaki Bi'r-i Cemel denilen yerden gelirken karşılaş ip abdesti olmadığı için selâmına karşılık vermediği şahabı, Ebû Cuheym'in, Begavî'deki rivayetinden anlaşıldığına göre, kendisidir. Bu hâdise, Medine içinde vuku bulduğu için seferde olduğu gibi hazarda da teyemmümün caiz olduğuna delildir. Dört mezhebin muteber görüşü de budur.

Peygamber (s.a.)'ın teyemmüm yaptığı duvar, ya vakıf gibi mubah bir maldır ya da Efendimiz, sahibinin rızâsı olacağını bildiği için izin almak ihtiyacını hissetmedi. Rıza hâlinde sahibine sormadan bir kimsenin malından istifade etmek müslümanlara caizdir.

Resûlullah (s.a.)ın bu teyemmümünü bazı âlimler suyu bulamadığına hamletmişlerdir. Aynî şöyle der:

"Şeyh Muhyiddin; Bu hadis, Peygamber aleyhisselâmın suyu bulamadığına hemledilir. Çünkü suyun bulunması halinde, onu (suyu) kullanmaya muktedir olan kimsenin ister vakit dar, ister geniş, ister cenaze ve bayram namazı olsun, teyemmümün caiz olmadığını söylemiştir. Ben de derim ki, hadis mutlaktır. Bundan selâm almak gibi bir şey için, su bulunsa da bulunmasa da teyemmüm etmenin caiz olduğu anlaşılır. Vaktin çıkmasından korkulduğu takdirde cenaze ve bayram namazları için de hüküm budur. Yani su olsa bile teyemmüm yapılabilir. Onun için hadisi, suyun bulunmadığına hamletme mecburiyeti yoktur."

Begavî, Şâfitlerden naklen, vaktin darlığı hâlinde teyemmüm ederek farz namazın kılınacağını, sonra abdest alarak o namazın kaza edileceğini söylemişse de bu Şafiîler arasında pek muteber değildir. Hatta onlara göre vaktin daralması sebebiyle cenaze ve bayram namazları için bile (su bulunduğu takdirde) teyemmüm edilemez.

Hanefilere göre, hüküm yukarıda Aynî'den naklettiğimiz gibidir. Vaktin çıkması korkusuyla vakit ve cuma namazı için teyemmüm yapılamaz. Fakat cenaze ve bayram namazı için caizdir. Ayrıca Hanefî âlimlerinden bazıları bu hadise dayanarak, suyu kullanma imkânı olduğu halde mendup olan abdestin yerine teyemmümün caiz olduğunu söylemişlerdir.

Yine bu hadis taş üzerinde teyemmüm caiz olduğu görüşünü de te'yid etmektedir. Çünkü Medine'nin duvarları taş ile yapılmakta idi. Resûlullah öyle bir duvarda teyemmüm yaptı. Teyemmüm için tozu şart koşan Şafiîler . hadisi duvarda tozun bulunduğuna hamletmişlerdir.[201]

Bazı Hükümler

1. Hadis, selâmın meşru oluşuna delildir.

2. Selamı alırken, teyemmümle de olsa taharet üzere bulunmak müstehabtır.

3. Duvar ve taş üzerine teyemmüm yapmak caizdir.[202]

330. ...(Abdullah İbn Ömer'in azatlısı) Nâfi' demiştir ki;

Bir ihtiyaç içinîbnömer'leberaber İbn Abbâs'a gittik. İbn Ömer, (İbn Abbas'la ilgili olan) ihtiyacım giderdi, (sonra döndük). İbn Ömer o günkü konuşması arasında şöyle dedi:

(Medine) yollar(m)dan birinde bir adam büyük veya küçük ab-destinden çıkmış olan Resûlullah (s.a.)'a rastlayıp selâm verdi. Fakat Efendimiz selâmını almadı. Adam nerde ise sokakta kayboluyordu (uzaklaşmıştı) ki, Peygamber (s.a.) ellerini duvara vurdu yüzünü mesnetti. Sonra tekrar vurdu, kollarını meshetti, sonra da adamın selâmını iade edip şöyle buyurdu:

"Selâmını almadığıma sebep abdestsiz olmamdan başka bir şey değildir."[203]

Ebû Dâvûd dedi ki;

Ahmed b. Hanbel'i, "(Bu hadisin râviierinden olan) Muhammed b. Sabit teyemmüm hakkında münker bir hadis rivayet etti" derken işittim. (Ebû Davud'un talebeleriden) îbn Dâse de şöyle demiştir:

Ebû Dâvûd; "Bu kıssadaki yere iki defa vurmanın Resûlullah aleyhisselâmdan nakledildiğinde Muhammed b. Sabit'e mutâbeat edilmemiştir. (Başkaları) onu İbn Ömer'in fiilî olarak rivayet etmişlerdir" dedi.[204]

Açıklama

Musannifin bu son ilâveleri yapmaktan maksadı habisin zayıf-lığına işarettir. Aynî, Buhârî'nin, Muhammed b, Sâbit'in bu hadisi Resûlullah'a kadar ref etmesini red ettiğini söylerken, Hattâbî de Muhammed b. Sâbit'in> hadisi ile amel edilemeyecek kadar zayıf bir râvi olduğunu, bu yüzden bu hadisin sahih olmadığını kaydeder. Beyhakî ise, bazı Hafızların bu hadîsin Resûlullaha ref'ini inkâr ettiklerini,bir gurubun da bunu Nâfî'den İbn Ömer'in fiilî olarak rivayet ettiklerini söylemiştir. Daha sonra bu hadisin ref'inin münker olmadığını, Müslim b. İbrahim'in Muhammed b. Sâbit'i övüp ondan rivayette bulunduğunu ilâve etmiştir.

Resûlullah (s.a.)'ın yolda karşılaştığı sahâbînin kim olduğu bu hadiste tasrih edilmemiştir. Fakat eğer bu hâdise, evvelki hâdis-i şerifte beyân edilen hâdisenin aynısı ise, o zatın Ebû'l-Cuheym olması gerekir.

Efendimizin bu zâtın selâmını almaması hadis-i şerifte de beyân edildiği üzere abdesti olmadığından dolayıdır. Bu konuda Aynî, İbn'l-Cevzî'nin şöyle dediğini söylemiştir: "Ya, Selâm Allah'ın isimlerinden biri olduğu için, Resûlullah abdestsizken selâm almayı doğru bulmamıştır, ya da önceden hüküm bu iken sonradan değişmiştir." ,

Tahâvi, şerhinde ise "Abdestsiz iken selâm aimayı men'eden hadis ab-dest âyeti ile neshedümiştir.ıBu hükümün"Resûlullah her zaman Allah'ı zikrederdi" mealindeki Hz. Âişe hadisi ile neshedildiği de söylenmiştir" denilmektedir.[205]

331. ...Nâfijbn Ömer(r.ahumâ)ınşöyle dediğini rivayet etmiştir:

Resûlullah (s.a.) def-i hacetten gelmişti ki,Bi'r-i Cemel'in yanında bir adam (Ebû Cuheym) kendisi ile karşılaşıp selâm verdi.

Resûlullah hemen selâmım almadı. Ancak duvara yönetip de, elini üzerine koyup yüzünü ve ellerini meshettikten sonra o zatın selâmını aldı.[206]

Açıklama

Bu hadis-i şerifin diğerlerinden farklı olan tarafı Peygamber (s.a.)'ın duvara kaç defa el sürdüğünün belirtilmemesidir.

îbn Mâce ise bu konuda şöyle bir hadis nekletmektedir:

"Resûlullah (s.a.) bevlederken birisi yanından geçti ve selâm verdi. Resûlullah selâmını almadı. Hacetini bitirince, yere iki elini vurdu, teyemmüm etti, sonra da selâmım aldı."

Bu rivayet ise, bir önceki Muhammed b. Sâbit'in merfü denilen hadîsini desteklemekte ve merfu olduğunun inkâr edilmemesinin uygun olacağı istikametindedir. Ayrıca Münzirî de bu hadis-î şerife basen demiştir.[207]

123. Cünübün Teyemmüm Etmesi

332. ...Ebû Zerr[208] (r.a.)'den demiştir ki;

"Resûlullah (sallellâhü aleyhi vesellem)in yanında (gelen zekâtlardan) küçük bir koyun sürüsü birikti. Resûlullah (s.a.):

"Yâ Ebâ Zer, bu sürüyü (gütmük üzere) kıra götür”,buyurdular.

Ben de Rebeze köyüne[209] sürdüm. Ben cünup oluyor ve (su olmadığı için yıkanamadan) beş altı (gece) kalıyordum. Nihayet Resûlullah (s.a.)a geldim:

"Sen ha Ebü Zer" (bu halin ne!)? buyurdular. Ben (cevap vermeden) sustum. Efendimiz;

"Ya Ebâ Zer, Anan acını görmesin yazık anana" buyurdu ve benim için siyah bir câriye kız çocuğu çağırdı. Câriye, içerisinde su dolu bir kova getirdi, beni (bir taraftan) bir örtü ile gizledi. Ben de (öte yandan bir) devenin arkasına geçerek gizlendim ve yıkandım. Üstümden bir dağı atmış gibi oldum. Bilâhere Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

On seneye kadar bile olsa temiz toprak müslümanın abdest suyu (temizleyicisi)dur. Ancak suyu bulduğun zaman onu bedenine dök, (guslet). Çünkü bu daha hayırlıdır."[210]

Müsedded, "Sürünün zekâtlardan biriktiğini" söylemiştir. (Tercemede de bu gözönünde bulundurulmuştur.)

Ebû Dâvûd, Amr (İbn Avn)ın rivayeti daha tamdır, dedi.[211]

Açıklama

Hadis-i şerifin siyakından anlaşıldığına göre, kıra koyun gütmek üzere giden Ebû Zerr-i Gıfârî cünup olmuş, su bulamadığı için beş altı gün yıkanamamış ve namazlarını bu halde kılmıştır. Ancak bu durum kendisini rahatsız etmiş ve Resûlullah (s.a.)'a gelerek halini haber vermiştir. Resûlullah, Ebû Zerr'in durumunu yadırgayarak "Sen ha, Ebû Zer?!" buyurmuş Ebû Zer ise utandığı için susmuştur. Bu hadisten sonra gelecek olan rivayette ise, Ebû Zer Resûlullah'm sorusuna "Evet" diyerek mukabelede bulunmuştur. Bu iki rivayet birleştirildiği takdirde, Hz. Ebû Zerr'in önce sustuğu daha sonra da meselenin hükmünü öğrenmek için "evet" diyerek mukabelede bulunduğu anlaşılır.

Bunun üzerine Hz. Peygamber, "Anan oğulsuz kala, yazık senin anana" buyurmuştur. Bu mânâyı ifade eden deyimi, bir beddua olabileceği

gibi "Sen bu hâle geldikten sonra ölseydin daha iyi idi" manasına da gelebilir. Buradaki söyleniş beddua manasına olmayıp, ayıplama, kınama mânâsına olması akla yakındır. Bu bakımdan tercümede bu deyimleri, "Anan acını görmesin, yazık senin anana!" diye çevirdik.

Resûlullah (s.a.)a bunu söyledikten sonra, Ebû Zerr'in gusletmesi için siyahı bir cariyeyi vazifelendirmiş, daha sonra da suyun bulunmaması halinde teyemmümü tavsiye etmiştir.

Hattâbî bu hadis hakkında şunları söylemektedir:

"Teyemmüm eden bir kimsenin bu teyemmümü ile birden fazla namaz kılmasını caiz gören Hanefîler, bu hadis-i şerifi delil alırlar. Ayrıca her hâlü kârda ister namaz içinde, ister dışına suyun bulunması ile, teyemmümle yapılan taharetin bozulacağı da hadisin hükmü içindedir.

"Vücûdunun tamamına su yetişmediği takdirde yetiştiği kadarını yıkayıp geri kalan uzuvların ise, teyemmüm edileceği görüşünde olanlar da bu hadise dayanırlar.

"Aynı şekilde, bazı uzuvlarında yara olanların, yaralı kısımları teyemmüm edip, kalan kısımları yıkayacağını ve şehir içerisinde cenaze ve bayram namazı için de olsa teyemmümü caiz görmeyen Şâfiîler için de bu hadis hüccettir."

Efendimizin "on seneye kadar bile olsa" sözünün mânâsı, belirli bir süre ile tahdit etmek olmayıp uzun süre yapılabileceğini ifade etmektir, "on seneye kadar bir teyemmüm kâfidir" demek değildir.

Ancak Hattabî'nin söylediği şeylere hadisin delâleti açık değildir. Nitekim Buhârî şârihi Aynî, Hattabî'ye itiraz ederek şöyle der:

"Bu hadis, mübdel ile (teyemmümle) mübdelün minh olan (guslün) birleştirilerek bir taharet yapılacağı anlamına gelmemektedir. Cildin bir kısmını yıkamak, bir kısmını da teyemmüm etmek Efendimizin "onu bedenine sür" sözünün neresinden anlaşılır? İbare asla buna delâlet etmez. Bilakis bu Şâfiîlere karşı bizim için bir hüccettir. Çünkü "suyu bulduğun zaman" sözü gusül veya abdeste yetecek kadar suyu bulduğun zaman onu bedenine sür, demektir. Zira Efenimiz, (s.a.), "su" kelimesini harf-i tarifle söylemiştir ki, bu tam olanı içine alır. Dolayısıyle abdest veya gusle yetmeyecek kadar su bulunursa, teyemmüm yapılır. İhtiyaca kâfi gelmediği takdirde suyun varlığı ile yokluğu arasında fark yoktur. Aynı şekilde bir kimse su bulduğu halde, kullandığı takdirde kendisinin veya hayvanının susuz kalacağından korkarsa, su bulamamış gibidir. Yani teyemmüm yapar.

"Şehir içinde, cenaze veya bayram namazları için teyemmüm edilmeyeceği istidlali de sahih değildir. Çünkü sadece suyu bulmak kâfi değildir. Şart olan onu kullanmaya muktedir olmaktır. Cenaze hazır olup da ona yetişe-meyeceğinden korkan kişi, suyu kullanmaya gücü yetmiyor demektir. Ama abdest alıp cenazeye veya bayram namazına yetişebilecekse teyemmüm edemez. Bu mes'ele Hanefi fıkıh kitaplarında açıktır."

Yukarıda Hattâbî'den naklettiğimiz Şâfiîlerin; Aynî'den naklettiklerimiz de Hanefîlerin görüşleridir» Onun için mesele hakkında mezheplerin görüşlerini ayrıca tekrarlamaya lüzum görülmemiştir.[212]

Bazı Hükümler

1. Malın korunması ve artırılması için gayret sarfedilmelidir.

2. İdarecinin, idaresi altındakileri gerektiği şekilde eğitmesi uygundur.

3. Küçüğün büyüğe hizmeti meşrudur.

4. Avret mahallin'in örtülmesi lâzımdır.

5. Suyun bulunmaması halinde gusül için de teyemmüm meşrudur. Bu teyemmüm de abdest yerine yapılan teyemmüm gibidir.

6. Teyemmüm eden kişi bu teyemmümle birden fazla namaz kılabilir. Bu, Ebû Hanîfenin görüşüdür.

7. Su bulunduğu zaman teyemmüm bozulur.

8. Teyemmüm hususunda abdestsiz olanla cünup olan arasında fark yoktur.[213]

333. ...Benû Âmir'den bir zatın,[214] şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"İslama (yeni) girmiştim. Dinim beni gayrete getirdi. (Dini konulara sarıldım). Ebû Zerr'e geldim. Ebû Zerr şöyle dedi:

Medine'nin havası bana dokundu. Resûlullah (s.a.) bir zevd (üç yaş ile dokuz yaş arasındaki deve) ile bir koyun (almamı) emretti ve "Sütlerinden iç " buyurdu.

Hammad dedi ki: "(Şeyhimin) idrarından da iç (deyip demediğinde) şüphe ediyorum. "

Ebû Zerr devamla şöyle dedi:

Ben sudan uzakta idim, ve hanımım da benimle beraberdi. Bu yüzden cünup oluyor ve abdestsiz namaz kılıyordum. (Bir gün) öğle vakti Resûlullah (s.a.)'a geldim. Efendimiz ashabından bir cemaat içinde mescidin gölgesinde idi. (Beni görünce):

(Ne bu halin) Ebû Zerr? buyurdu.

Evet, ya Resûlullah helak oldum, dedim. Resûlullah:

"Seni helak eden nedir? "diye buyurdu.

Ben sudan uzakta idim ve ailem benim yanımda idi. Bu yüzden cünup oluyor ve abdestsiz namaz kılıyordum, dedim. Resûlullah (s.a.) benim için su getirilmesini emretti ve siyah bir câriye (kız çocuğu)içinde su çalkalanan bir kap getirdi. Tam dolu olmayan o su kabını alıp devemin arkasına gizlenip yıkandım ve (geri) geldim. Resûlullah (s.a.) şöye buyurdu:

Ey Ebâ Zerr, on seneye kadar bile su bulamazsan muhakkak temiz toprak temizleyicidir suyu bulduğun zaman suyla yıkan (guslet).[215]

Ebû Dâvûd şunları ilave etti:

Bunu Hammâd b. Zeyd, Eyyûb'dan "idrarlarını" zikretmeden rivayet etti.

(Bu hadiste) "idrarlarını" sözü sahih değildir. "İdrarlar" (lâfzı) hakkında Enes hadisinden başkası yoktur. Onu da sadece Basralılar rivayet etmiştir.[216]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu rivayet, önceki hadisle hemen hemen aynıdır.Fazla olarak bu rivâyette, Ebû Zerr (r.a.)m koyunla birlikte bir de deve götürdüğü ve ailesi yanında olduğu için cünüplüğün temas neticesinde meydana geldiği anlaşılmaktadır. Buna göre, teyemmümâle temizlenilen cünüplüğün isteyerek olması ile elde olmadan olması arasında fark yoktur.

Hammâd'ın şüphe olarak belirtdiği fakat Enes hadisinde açıkça ifade edilen "idrariarı" kelimesinden,İmam Mâlik'le İmam Ahmed, deve ve buna kıyasla eti yenen hayvanların idrarlarının temiz olduğu hükmüne varmışlardır.

Hanefî ve Şâfiîlere göre eti yenen ve yenmeyen bütün hayvanların idrarları ve tersleri pistir. "İdrardan sakınınız. Çünkü kabir azabının çoğu,

idrardandır" hadis-i şerifinin umumu delil olarak kabul edilmiştir. Bu görüş sahipleri, adı geçen Enes hadisi ile yapılan istidlale, Efendimiz (s.a.)in vahy ile şifâ vereceğini bildiği için tedâvî maksadıyle idrarı süte karıştırarak içmeyi emrettiğini söyleyerek cevap vermişlerdir.

Resûlullah (s.a.)uı, "Muhakkak temiz toprak temizleyicidir" beyânının mutlak oluşundan, teyemmüm hususunda yolcu ile yolcu olmayan arasında fark olamadığı, zaman uzasa bile suyu kullanma imkânı olmadığı takdirde teyemmümün caiz olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü Efendimiz teyemmümün cevazı için bir mekân tayin etmemiştir.[217]

124. Soğuktan Korktuğu Zaman Cünub Teyemmüm Edebilir Mi?

334. ...Amr b. el-Âs (r.a.)den demiştir ki;

"Zâtü's-selâsil gazvesinde iken soğuk bir gecede ihtilâm oldum. Gusledersem helak olacağımdan korkup teyemmüm ettim ve arkadaşlarıma (orduya) sabah namazını kıldırdım. (Medine'ye döndükten sonra) bunu Resûlullah (s.a.)'a haber verdiler. Resûlullah (s.a.):

"Ya Amr, sen ashabına cünup olarak mı, namaz kıldırdın? dîye sordu.

Beni yıkanmaktan alıkoyan şeyi haber vererek şöyle dedim;

Ben Cenab-ı Allah'ın şöyle buyurduğunu işittim: “Kendi kendinizi öldürmeyiniz, muhakkak Allah size karşı merhametlidir."[218] Bunun üzerine Peygamber (s.a.) güldü, hiç bir şey demedi.[219]

Ebû Üâvûd dedi ki; Abdurrahman b. Cubeyr Mısırlı 'dır, Hârice b. Huzâfe'nin azathsıdır. Cubeyr b. Nufeyr değildir.[220]

Açıklama

Zâtü’s-selâsil gazvesi h.8.senede yapılmıştır.Müşrikler, içlerinden bazılarının korkarak kaçmalarından çekindikleri için birbirlerine zincirlerle bağlanmışlardı.Bu yüzden bu isimle anılmaktadır.Bu isim hakkında başka görüşler varsa da meşhur olanı budur. Bu gazve hakkında kısaca şu bilgileri yazalım:

Kuzâa Kabilesinden bir gurup toplanarak Medine civarına yaklaşmak isdediler. Resûlullah (s.a.) Amr b. Âs'ı çağırarak üç yüz kişi ile düşmana karşı gönderdi. Amr, onlara yaklaşınca çok kalabalık olduklarını öğrendi ve Hz. Peygamber'den yardım istedi. Efendimiz de içlerinde Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer de bulunan iki yüz kişilik bir kuvvetle Ebû Ubeyde'yi gönderdi. Müslümanlar, düşmana şiddetli bir hamle yaptılar. Onlar da korkarak dağıldılar.

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre, soğuğun zarar vermesinden korkulduğu takdirde gusül yerine teyemmüm caizdir. Çünkü Peygamber Efendimiz Amr b. Âs'ın gusletmeyip teyemmüm etmesinin sebebini öğrenince ona karşı çıkmamış, bilakis gülerek mukabelede bulunmuştur. İbn Reslân, tebessüm ve gülmenin ikrar yönünden sükûttan daha kuvvetli olduğunu söyler. Ancak soğuktan korkan kimsenin gusül yerine teyemmüm edip edemeyeceği ulemâ arasında ihtilaflıdır.

Atâ b. Ebî Rebâh ve Hasen el-Basrî'ye göre Ölecek de olsa, bu durumda teyemmüm caiz değildir, gusletmesi gerekir. Süfyan es-Sevri ve İmam Mâlik soğuğu hastalık mesabesinde tutarak mutlak manada teyemmümü caiz görmüşlerdir. İmam-ı âzam Ebû Hanife bu durumda teyemmümü hazarca bile caiz görürken, Ebû Yûsuf ve Muhammed hazar hâlinde caiz görmemişler; cevazı seferle kayıtlamışlardır.

İmam Şafiî'ye göre yıkandığı takdirde helak olacağından korkan kimse teyemmüm ederek namazını kılar, fakat sonradan bu şekilde kıldığı namazlarını kaza eder. Bu konuda İbn Reslân da şöyle der:

"Suyu ısıtmaya veya hatta onu, zarar vermeyecek şekilde kullanmaya imkân bulan kimse teyemmüm edemez. Meselâ Uzuvlarını teker teker yıkayıp örtmeye böylece soğuktan korunmaya muktedir olan kimse

gusletmeli-dir. Ama buna imkân bulamazsa teyemmüm edebilir. Ulemânın çoğunuluğunun görüşü bu merkezdedir."

Bu durumda teyemmümü caiz görenler hükmen, suyu yok kabul etmişlerdir.Hanefîlere göre sudan bir mil (1855m) uzakta olan kimse de hükmen suya sahip değildir. Teyemmüm edebilir. Yine aynı şekilde suya gittiği takdirde kendisine veya malına (İmam Ebû Hanife'ye göre bir dirhem, Mâlik'e göre temizleneceği suyun parası kadar bile olsa) zarar geleceğinden korkan kimseye göre de su hükmen yok sayılır, teyemmüm edebilir.[221]

Bazı Hükümler

1. Peygamber (s.a.) devrinde ictihâd yapılmıştır.

2. Hakimin hüküm vermeden önce davalıyı dinlemesi sadece hasmının iddiasıyla yetinmemesi gerekiyor.

3. Dâvâlının ileri sürdüğü deliller doğru ve geçerli ise, hâkimin bunu kabul ettiğini göstermesi lâzımdır.

4. Resûlullah (s.a.)ın susması ve tebessümü ikrardır; hüküm için hüccettir.

5. Su olduğu halde kullanma imkânı yoksa teyemmüm caizdir. Çünkü bu halde hükmen su yok sayılır.[222]

335. ...Amr b. el-Âs'ın azatlısı Ebû Kays:

"Amr b. el-Âs, bir seriyyenin başında idi" (diye başlayarak) önceki hadisin bir benzerini rivayet etti ve şöyle dedi:

"Amr, koltuk altlarını ve eteğini yıkadı, namaz için aldığı abdest gibi abdest aldı, sonra da cemate namaz kıldırdı." Ebû'Kays önceki hadisin benzerini nakletti[223] ancak teyemmümü zikretmedi.[224]

Ebû Dâvûd bu kıssa Evzâî tarikiyle Hassan b. Atiyye'den: "Daha sonra teyemmüm eti" şeklinde rivayet edildi demiştir.[225]

Açıklama

Bu hadis, önceki hadisin değişik bir rivayetidir.Ancak önceki rivayette Hz. Amr'ın teyemmüm ederek namazı kıldırdığı söylenirken, bu rivayette teyemmüm zikredilmemiş, buna mukabil, koltuk altlan ile eteğini yıkayıp abdest aldığı ve bu şekilde namazı kıldırdığı belirtilmiştir.

Beyhakî'nin beyânına göre, Amr b. el-Âs'ın her iki rivayette nakledilenleri yapması yani hem abdest alarak hem de teyemmüm ederek namazı kıldırmış olması muhtemedir. Böylece iki rivayet arasındaki ihtilâf giderilmiş olmaktadır.[226]

125. Yaralının[227] Teyemmümü

336. ...Câbir b. Abdillah (r.a.)den, şöyle demiştir:

Bir sefere çıkmıştık, bizden bir adama taş değdi ve başını yardı. Sonra bu zat ihtüâm oldu. Arkadaşlarına:

Benim teyemmüm etmeme ruhsat buluyor musunuz? diye sordu.

Sen suyu kullanabilirsin, sana (teyemmüm için) ruhsat bulmuyoruz dediler.

Adam yıkandı akabinde de öldü. Peygamber (s.a.)ın huzuruna geldiğimizde bu hâdise (kendisine) haber verildi. Bunun üzerine Efendimiz (s.a.):

"(Fetvayı verenler) onu Öldürdüler, Allah da onları öldürsün. Bilmediklerini sorsalardı ya! Cehaletin ilacı ancak sormaktır. Onun teyemmüm etmesi, yarasının üzerine bir bez bağlayıp[228] sonra üzerine meshetmesi ve vücudunun geri kalan kısmım da yıkaması ona yeterdi, diye buyurdu.[229]

Açıklama

Hadis-i şerif, yaralı olan kişinin teyemmüm edebileceğini göstermektedır.Hattabi, bu hadisin teyemmümle guslü beraber yapmayı emrettiğini, diğeri olmadan birisinin kâfi olmayacağını söyledikten sonra, Hanefi ve Şâfiîlerin bu meseledeki görüşlerini kaydeder. Hattâbî'nin kaydına göre, Hanefî mezhebinde, uzuvların azı yaralı ise, su ile teyemmüm

arası birleştirilir. Azaların çoğu yaralı ise, yıkanmaya lüzum yoktur, her tarafı için teyemmüm yeterlidir. Şafiî'de esah olan görüşe göre, yara az olsun çok olsun mutlaka gusül gerekir.

Ancak Hanefilerden Aynî, Hanefî Mezhebinin görüşünün, Hattâbî'nin isnad ettiği gibi olamadığını, doğrusunun şu şekilde olduğunu söyler: "Bir kimsenin vücudunun yandan çoğu sağlam olup da bazı yerlerinde yara varsa, sıhhatli yerlerini yıkar, sargıların üzerine mesheder, teyemmüm edemez. Eğer bedeninin çoğu yaralı ise, sadece teyemmüm eder sıhhatli yerlerini yıkamasına lüzum yoktur."

Hanefi Mezhebinin yaralılar hakkındaki görüşü Hattâbî'nin dediği gibi değil, Aynî'nin söylediği gibidir.

Aynî, üzerinde durduğumuz hadis-i şerifteki, teyemmümle guslü birleştirmeyi ifâde eder mahiyetteki ibareyi de şu şekilde izah etmiştir: "Peygamber (s.a.) gusulle teyemmümü birlikte yapmayı emretmemiştir. Ancak yaralı olan cünub bir kimsenin, ya teyemmüm edeceğini, ya da yaranın üzerini mes-hedip bedeninin kalan kısmını yıkayacağım beyân etmiştir. Fakat buradaki "teyemmüm edip yarasını mesheder" sözü, vücudunun ekserisinin yaralı oluşuna,"bedeninin geri kalanım yıkar" sözü de vücudunun ekserisinin sıhhatli oluşuna hamledilir. Böyle olmasa bile bu hadis ma'lûldür. Çünkü senedinde Zübeyr b. Hurayk vardır. Dârakutnî bu zat için "kuvvetli değildir", Beyhakî de bu hadis kuvvetli değildir, demektedir."

Aynî'nin sözleri burada sona ermektedir. Aynî ve Hattâbî'nin söyledikleri ile beraber diğer mütalaalar da değerlendirilirse, şöyle bir sonuca varılabilir:

Suyu kullandığı takdirde öleceğinden korkan bir kimsenin teyemmüm etmesi ittifakla caizdir. Eğer hastalığın artması veya tedavinin gecikmesinden korkarsa, Ebû Hanife ve Mâlik'e göre teyemmüm ederek namaz kılabilir, iadesi de gerekmez. Şafiî mezhebindeki râcih görüş de budur. Bir kimsenin bir uzvunda yara, çıban veya kırık olur da üzerine sargı sarar ve onu çözdüğü takdirde öleceğinden korkarsa, Şafiî'ye göre sargının üzerine mesheder ve teyemmüm eder. Eğer sargıyı taharet üzere iken sarmışsa, bu şekilde kıldığı namazı iade gerekmez. Hanefîlerle Mâlik'e göre vücudunun bir kısmının yaralı veya çıban olmakla beraber, sağlam tarafı fazla ise, oraları yıkayıp yaranın üzerini mesheder.Yaralı kısım daha fazla

ise, sadece teyemmüm eder. Ahmed b. Hanbel ise sağlam kısımların yıkanacağını, kalan kısımların da teyemmüm edileceğini söyler.

Resûlullah (s.a.), yaralı olan sahâbiye teyemmüm ruhsatı vermedikleri için ölümüne sebep olanlara "Onu öldürdüler" dediği halde diyet almaması,haksız yere de olsa yanlış fetva verip de birisinin ölümüne sebep olan müftüye diyet gerekmediğine işaret eder.

Resûlullah (s.a.)ın yanlış fetva verenler için, "Onu öldürdüler, Allah da onları öldürsün" buyurması, onların ölümü için dua değil, onları tehdid ve azarlamak içindir. Bundan sonra da Efendimiz, bilmeden fetva vermeyi ayıplamış ve bilmediklerini sorup öğrenmeye teşvik etmiştir.[230]

Bazı Hükümler

1. Bilmeden fetva vermek büyük bir günahtır.

2. Ilım öğrenmek cehaletin ilacıdır.

3. Hata da etse, fetva veren kimseye diyet yoktur.

4. Zarara uğramakdan korkan kişinin, guslü bırakıp teyemmüm etmesi caizdir.

5. Yaralı olan kimsenin yarayı bir sargı ile sardıktan sonra üzerine meshetmesi caizdir.[231]

337. ...Abdullah b. Abbâs (r. anhüma)dan; demiştir ki;

Resûlullah (s.a.) zamanında bir adam yaralandı sonra da ihtilam oldu. Yıkanmasını emrettiler o da yıkandı. Bunun üzerine adam öldü. Hâdise Peygamber (s.a.)e aktarıldı. Resûlullah (s.a.) şöyle buyurdu:

Onu öldürdüler, Allah da onları öldürsün, cehaletin şifâsı sormak değil miydi?[232]

Açıklama

Bir önceki hadiste zikredilen hâdisenin değişik bir rivayeti olan bu hadisi Evzâî'nin Ata'dan bizzat işitip işitmediğinde ihtilâf vardır. Ebû Zür'a ve Ebû Hâtim'den, Evzâî'nin bu hadisi Atâ'dan işitmediği, onun İsmail b.

Müslim'den, onun da Atâ'dan işittiği nakledilmiştir. Fakat Hâkim bu hadisi, Bişr b. Bekir, Evzaî ve Atâ b.^Ebî Rebah senediyle rivayet edip, "Bişr b. Bekir sıkadır, me'mundur" demiştir.

Evzâ'nin bu hadisi Atâ'dan bir defa vasıtalı, bir defa da vasıtasız olarak iki kere rivayet etmiş olması muhtemeldir. İmam Nevevî, "Bu, yân'ı bu babın hadisi ittifakla zayıftır. Peygamber (s.a.)'in Hz. Ali'ye sargı üzerine meshetmesini emrettiği haberine benzer." demektedir.

Hadisin muhtevası hakkında malumat edinmek için bir önceki hadisin açıklamasına bakılmalıdır.[233]

126. Namazı Kıldıktan Sonra Vakit İçinde Su Bulan Müteyemmimin Durumu

338. ...Ebû Saîd el-Hudrî'den ; demiştir ki;

"İki kişi bir yolculuğa çıktılar. Namaz vakti geldi ama yanlarında su yoktu. Temiz toprakla teyemmüm edip namazlarını kıldılar. Bilâhere vakit çıkmadan suyu buldular. Birisi abdestini ve namazım iade etti, öbürü ise iade edemedi. Sonra Resûlullah (s.a.)'e gelip durumu anlattılar, Resûlullah (s.a.) iade etmeyene:

Sünnete uydun, namazın sahihdir; abdest alıp namazını iade edene de "senin de ecrin iki kattır." buyurdu.[234]

Ebû Dâvûd dedi ki:

İbn Nâfî'den başkaları bu hadisi, Leys, Amîre b, EbîNaciye, Bekr b. Sevâde, Ata b. Yesâr senediyle Resûlullah (s.a.)dan rivayet etti.

Ebû Dâvûd dedi ki; Bu hadiste, Ebû Saîd el-Hudrî'nin zikredilmesi mahfuz değildir.. Dolay isiyle hadis mürseldir.[235]

Açıklama

Hattabi bu hadis hakkında şunları söylemektedir:

"Bu hadisten anlaşıldığına göre, su ile abdest alan hakkında olduğu gibi, teyemmüm eden için de namazı vaktin başında kılmak sünnettir. Ancak bu meselede ulema ihtilaf etmişlerdir. İbn Ömer'in, vakit içerisinde istediği

anda teyemmüm eder dediği rivayet edilmiştir. Atâ, Süfyân, Ebû Hanife ve Ahmed b. Hanbel de aynı şeyi söylemişlerdir. İmam Mâlik'-in görüşü de buna benzemektedir. Ancak Mâlik, kişi suyun bulunması umulmayan bir yerde ise, vaktin başında teyemmüm eder ve namazını kılar demiştir.

Zuhrî'nin, "vaktin çıkmasından korktuğu bir zamana kadar teyemmüm edemez" dediği rivayet edilmiştir.

Aynı şekilde teyemmüm edip namazını kıldıktan sonra, daha vakit çıkmadan suyu bulan kişinin ne yapması gerektiği de ihtilaflıdır. Atâ, Tâvûs, İbn Sırın, Mekhûl ve Zührî'ye göre namazını iade etmelidir. Evzâî ise, bunu müstehab görmüş "vâcib" dememiştir.

Cumhurun görüşüne göre ise, namazı iadeye lüzum yoktur. Bu, îbn Ömer'den de rivayet edilmiştir. Şafiî, Mâlikî,Hanbelî ve Hanefî mezheplerinin görüşleri de bu şekildedir.

Hattâbî'nin özet olarak verdiği bu malumat namazı kıldıktan sonra suyu gören kimseye ait hükümler ile namaz vakti girince hemen teyemmüm edilip namazın kılınıp kılınmayacağı husundaki ihtilaflara işaret etmektedir. Teyemmümle namaza duran veya henüz namaza durmadan suyu gören kimsenin ne yapması gerekdiği de aynı şekilde ihtilaflıdır.

Cumhura göre, namaza durduktan sora suyu bulan kimse namazını kesmez. Ebû Hanîfe ve bir rivayetinde Ahmed b. Hanbel teyemmümün bozulduğu görüşündedirler. Ancak Muğnî'nin ifâdesine göre, Ahmed b. Hanbel cumhurun görüşünden dönmüştür. Hanefî mezhebinde namaz içinde su bulunsa teyemmüm bozulacağından namaz da bozulmuş olur, yeniden namazın kılınması icab eder. Muzenî, Sevrî, Evzâî ve İbn Şureyh'de bu görüştedir.

Teyemmüm edip de henüz namaza durulmadan su bulunacak olursa, ittifakla teyemmüm bozulur.

Her ne kadar yukarıda Hattâbî'nin sözleri nakledilirken, namazını teyemmüm ile kılıp vakit çıkmadan suyu gören kimsenin namazını iadeye lüzum olmadığı dört mezhebin görüşü olarak verilmişse de bu konuda Şâfiiî mezhebinde bazı ayrılıklar vardır. Bunları İmam Nevevî şu şekiide ifâde etmektedir:

"Teyemmümle kılman namazın iadesi meselesine gelince, bizim mezhebimize (safilere) göre hastalık, yara ve buna benzer bir sebepten dolayı teyemmüm etmişse, iade gerekmez. Suyu kullanmaktan âciz olduğu için teyemmüm etmişse -ki, yolculukta olduğu gibi- suyun olmadığı bir

yerde ise yine iade gerekmez. Ama suyun bulunmaması nâdir olan bir yerde teyemmüm etmişse iadesi gerekir. Sahih olan görüş budur."[236]

Bazı Hükümler

1. Suyun bulunmadığı yerde teyemmüm yapılabilir.
2. Önemli meselelerin merciine götürülmesi gerekir.
3. İçtihada ehil olan kişi içtihadından mes'ûldür.
4. Teyemmüm eden kimsenin namazını kıldıktan sonra vakit çıkmadan suyu bulması halinde namazını iade etmesine gerek yoktur.[237]

339. ...İsmail b. Ubeyd, Atâ b, Yesâr'dan:
"Resûlullah'in ashabından iki zat" (diye başlayarak) önceki hadisi manâ olarak rivayet etti.[238]

Açıklama

Musannifin bu rivayeti Sünen'e alması, senetlerdejki bazı farklılıklara işaret etmek içindir. Bu farklılıklar, hadis metinlerinin başındaki isnat silsilesinde kendisini göstermektedir.[239]

127. Cuma Günü Gusletmek[240]

340. ...Ebû Hureyre (r.a.) şöyle haber vermiştir:
"Ömer b. el-Hattab (r.a.) bir cuma günü hutbe okurken, bir zat (mescide) giriverdi. Hz. Ömer:
Niçin namaza (vaktinde) gelmiyorsunuz? dedi. Adam:
Ezam duyup abdest aldım (ancak geldim) , dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer şu karşılığı verdi:
Hem de sadece abdest (öyle mi)? Resûlullah (s.a.)ın, "Sizden biri cumaya geldiği zaman gusletsin" buyurduğunu işitmediniz mi?[241]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Buhârî'deki rivayetinde cuma namazına geç kalan sahabînin muhacirlerden biri, Müslim'deki bir rivayette ise, daha da müşahhas olarak Hz. Osman olduğu beyân edilmektedir. Buna göre, Ebû Davud'un adını vermediği şahsın. Hz. Osman olduğu anlaşılmış olmaktadır.

Hz. Ömer, önce Hz. Osman'ın namaza geç kalmasına tariz ederken, Onun gusletmeden sadece abdest alarak geldiğini duyunca sözü o yöne çevirmiş ve "namaza geç kalmak suretiyle fazileti kaçırmakla yetinmedin bir de, guslü terkettin öyle mi?" demiştir.

Hz. Osman başka bir rivayetten anladığımıza göre pazara gittiği için gecikmiş, ezanı işitince, hutbe dinlemenin faziletini, guslün faziletine tercih ettiği için gusletmeden abdest alarak mescide koşmuştur.

Hattâbî, bu hadisin cuma günü gusletmenin vâcib olmadığına delalet ettiğini söyler. Çünkü eğer vacip olsaydı, Hz. Ömer, Hz. Osman'a gidip gusletmesini emreder veya Hz. Osman gusletmeden camiye gelmezdi. Hz. Osman'ın cevâbına karşılık, Hz. Ömer ve mescitte hazır olan ashâb'ı kiramın susması, cuma günü gusletmenin müstehap olduğuna delâlet eder. Bütün bu zevatın, vacibin terki üzere içtima etmeleri düşünülmez.

Fethıı'l-Bârî'de de İmam Şafiî hazretlerinin şöyle dediği nakledilmektedir: "Hz. Osman gusletmek için namazı terketmediğine ve Hz. Ömer de çıkıp gusletmesi için emretmediğine göre, onlar gusülle ilgili emrin ihtiyarî olduğunu biliyorlardı."

Hattâbî ve diğer bazı ulemadan, cuma günü gusletmeden namazın cevâzmda icmâ olduğu nakledilmiştir. Bu guslün hükmü hakkında bazı ihtilaflara rastlanmaktadır. Ebû Hureyre, Ammâr b. Yâsir ve Mâlik'ten bu guslün vacip olduğu nakledilmiştir. Zahirî mezhebinin görüşü de bu şekildedir. Hattâbî, Hasan el-Basrî'den de aynısını rivayet etmiştir.

Selef ve Halef ulemâsının cunhüruna göre bu gusül sünnettir.

Efendimizin cuma için guslü emretmesindeki hikmet, diğer bazı rivayetlerden anlaşıldığına göre, vücuttaki kirleri, yağlan ve fena kokuları izâle edip cemaate eziyet vermemektir. Bu sebep göz önüne alınırsa guslün, cuma namazından evvel olması iktiza eder. Nitekim cumhura göre, gusül

cuma namazından evvel yapılmışsa, efendimizin emrine ittiba edilmiş sayılır. Namazdan sonraki gusül cuma guslü sayılmaz. Sabah namazından sonra gusletmek de Imam-i Azam ve İmam-ı Şafiî'ye göre fazileti kazanmaya kâfidir, ancak cuma namazına gidecek zamana yakın olması efdaldir.

İmam Mâlik, Evzâî ve Leys b. Sa'd ise sabah namazından sonraki guslü kâfi görmeyip fazileti kazanabilmek için cumaya giderken gusledilmesini şart koşarlar.

Hanefîlerden Hasan b. Ziyâd ve Zahirîlere göre, cuma namazından sonra yapılan gusül de, fazilet elde etmeye kâfidir. Çünkü bu gusül cuma gününün faziletini izhar içindir. Mebsût'un beyânına göre İmam Muhammed'in kavli de budur. Hidâye'nin ifadesine göre Ebû Yûsuf'un görüşü, cumhurun görüşüne muvafıktır. Niketim Âişe (r.anha.) şöyle demektedir: 'İnsanlar İş sahibi idiler yeterli vakitleri de yoktu. İş sonucu terlemeden ötürü ter kokulan hissedilirdi. Bunun için de onlara cuma günü yıkanabilirsiniz.." denilmiştir.[242]

341. ...Ebû Said el-Hudrî (r.a.)'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (s,a.) şöyle buyurmuştur;

"Cuma günü gusletmek, baliğ olan herkese vaciptir.”[243]

Açıklama

Hadis-i Şerifte "bâliğ olan" diye terceme edilen kelime "ihtilâm olan" mânasına gelecek şekildedir. Bundan maksat baliğ olandır. İhtilâm olmak bulûğa ermeyi gerekli kıldığı için, mecazen bulûğa eren yerine "ihtilâm olan" kullanılmıştır. Burada "ihtilâm olan" kelimesini, hakiki mânâda anlamak mümkün değildir. Çünkü ihtilâm olan kimsenin cuma olsun olmasın mutlaka yıkanması lâzımdır. Bazıları ise bu kelimeden muradın erkekler olduğunu söylerler.

Yine hadis-i şerifteki "vâcibtir" kelimesinin mânâsı "sabittir" şeklinde anlaşılmalıdır. Çünkü bundan evvelki hadisin şerhinden de anlaşılabileceği gibi, cuma günü gusletmenin vacip olmadığını ifâde eden bir çok rivayet mevcuttur. Meselâ Hz. Semure'den rivayet edilen bir hadiste, "Bir kimse

abdest alırsa ne alâ! Fakat guslederse, gusül daha efdaldir" buyurulmaktadır.

Hattâbî, bu kelimenin bilinen mânâda vacibin karşılığı olmadığım şu sözleri ile ifâde eder: Buradaki "vâcib" kelimesinin mânâsı vücub-i ihtiyari ve istihbâbî'dir, vücub-i farzî değildir. Bir adamın arkadaşına "Senin hakkın bende vâcibtir, ben hakkını ödeyeceğim" demesi gibidir. Bu, uyulması şart olan lüzum mânâsına değildir. Bu te'vilin sıhhatine bir önce geçen Hz. Ömer radiyellahü anh hadisi şahittir."

Cuma günü gusletmenin vacip olduğu görüşünde olanların dayandıkları hadislerden birisi budur. Vâcib olmadığım söyleyenler ise, ya yukarıda ifâde edildiği gibi te'vil etmişler, ya da vücûbiyetinin mensûh olduğunu söylemişlerdir. Aynî şöyle der:

"Ashabımızdan (Hanefîler) bazıları, zahiri guslün vücübuna delâlet eden hadislerin "Bir kimse abdest alırsa ne alâ! Guslederse daha efdaldir" hadisi ile neshedildiğini söylemişlerdir."

İbn Dakîki'1-İyd, İbnu'l-Cevzî ve Şevkânî bu te'villere karşı çıkarak vücûba delâlet edenierin daha sarîh ve daha sağlam olduklarım, bundan daha zayıf olan hadislerle nesh edilemeyeceğini söylemişlerdir.

Dikkat edilmesi gereken hususlar:

1. Bu hadisten anlaşıldığına göre "Her baliğ (ergin) olan kişiye gusül" gerektiğinden, hem kadın hem de erkek için bu bir emirdir.

2. Bu Fethii'1-Bârî sahibi îbn Hacer'in görüşüdür, diğer âlimlere göre ise, yalnız erkeklere şâmildir.[244]

342. ...Hafsa (r.anhâ) Peygamber (s.a.)in şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Her ihtilam (baliğ) olana, cumaya gitmek vâcibtir. Cumaya giden (gitmek isteyen) herkese de gusül vaciptir."[245]

Ebû Dâvûd dedi ki: Bir adam cünüblükten dolayı da olsa fecrin doğmasından sonra gusül ederse, ona kâfidir.[246]

Açıklama

Bu hadis-i şerifteki harf-i çerler mukaddem ve mahfuz bir habere müteallikti̇rler.Bezlu'l-Mechud sahibi bu mahzufu olarak takdir etmiştir. Terceme de bu takdir göz önünde bulundurularak yapılmıştır.

Hadis-i şerifden mutlak olarak cumanın baliğ olan herkese vacip olduğu anlaşılmaktadır. Ancak ileride cuma namazı bahsinde de temas edileceği gibi hasta, misafir, kadın, köle vs. ye cuma namazı farz değildir. 1067. no'-da gelecek olan Târik b. Şihâb'ın rivayet ettiği "Cuma, köle, kadın, çocuk ve hastaların haricinde her müslümana vâcib bir haktır" mealindeki hadis, üzerinde durduğumuz hadisi kayıtlamaktadır.

Ebû Davud'un ilâvesinden, cünuplükten dolayı yıkanıldığı takdirde, ayrıca cuma için tekrar gusletmenin gerekli olmadığını anlıyoruz.

Bundan da cuma günü yapılan guslün cuma namazı için camiye gelecek müslümanları kerih kokularla rahatsız etmemek için olduğu anlaşılmaktadır. [247]

343. ...Ebû Hureyre ve Ebû Saîd el-Hudrî (r.anhüma), Resûlullah (s.a.)in şöyle buyurduğunu haber vermişlerdir:

"Kim cuma günü gusül eder, en güzel elbisesini giyer, yanında varsa (güzel) koku sürünür, sonra da cumaya gelip insanların omuzlarına basmaz ve Allah'ın kendisine yazdığı ve takdir ettiği (tahiyyetu'el-mescidi)ni kılar; imam (hutbe için) çıktığı zaman namazını bitirinceye kadar (konuşmaz) susarsa, (onun bu durumu) bu cuma ile geçmiş cuma arasındaki (günah) ler için keffârettir."[248]

Ebû Seleme, Ebû Hureyre'nin;"iki cuma arasındakilere" (ilâve olarak) ve üç gün ziyâdesinin,(günahlarına kefaret olur.) Çünkü haseneler on misli iledir" dediğini nakletti.

Ebû Dâvûd dedi ki; Muhammed b. Ebî Seleme'nin hadisi (Hammad'ın hadisinden) daha tamdır, Hammâd, Ebû Hureyre'nin sözünü zikretmemiştir. [249]

Açıklama

Müellif, hadis-i şerifi üç ayrı şeyhten almış ve bunlara senette işaret etmiştir. Bunlar: Yezîd b. Hâlid, Abdül-Aziz b. Yahya ve Musa b. İsmail'dir.

Yezîd'Ie Abdulaziz, Muhammed b. Seleme'den, Musa b. İsmail de Hammâd'dan Muhammed b. Seleme ile Hammad da Muhammed b. îshâk'dan rivayet etmişlerdir. Hadisin metni Muhammed b. Seleme'nin rivayet ettiği metindir.

Bu hadis-i şerifte, Resûhıllah (s.a.) Cuma günü gusül edip en güzel elbiselerini giyen ve varsa güzel kokular sürünüp mescide gelerek öne geçmek için insanların omuzlarına basıp eziyet etmeden tahiyyetü'l-mescid veya nafile namaz kılıp, imam hutbeye çıktıktan sonra namaz bitinceye kadar hiç konuşmadan dinleyen kimsenin bu hareketlerinin, iki cuma arasındaki günahlarına keffâret olacağını haber vermiştir. Ebû Hureyre (r.a.) her iyiliğin on katı ile mukabele göreceği esasını dikkate alarak, iki cuma arasındakilere ilâve olarak üç günün daha (7 + 3 = 10 gün) günahına keffâret olacağım söylemiştir.

Hattâbî, keffârete konu olan günahların namazı kılınmakta olan ile önceki cuma namazının kılındığı vakit arasındaki geçen müddet olduğu kanaatindedir.

Hadisin açıklamasında beyân edilen tahiyyetü'l-mescid ve mutlak nafile veya kaza namazının zikredilmesi, diğer imamların bir çoğunun bu görüşte olması dolayısıyladır. Hanefî mezhebine göre ise, bu hadis-i şerif iki şekilde te'vil edilmelidir:

a. "Allahın yazdığı ve takdir ettiği ifâdesini Hanefiler Peygamber (s.a.)in söylediği de Allah'ın takdir ettiği gibi olacağından vaktin girmesi ile kılınan namazı cumanın ilk sünnetine hamletmişlerdir. Amel de buna göre olmuştur.

b. Hanefilerden bazılarına göre bu hadis-i şerifin mutlak ifâdesinden ve diğer bazı hadislerden de istifâde ederek cuma günü öğle vaktinde tahîyyetü'l-mescit için ruhsat olduğuna cevaz vermişlerdir. Bu, da Ebû Yûsuf'un görüşüdür.[250]

Bazı Hükümler

1. Cuma günü gusletmek ve güzel elbise giymek sünnettir.
2. Cuma günü güzel koku sürmek müstehaptır.
3. Ön saflara geçmek için camide cemaat rahatsız edilmemelidir.

4. Mescide giren bir kimsenin orada namaz kılması meşrudur.

5. İmam hutbe okumak için minbere çıktığı zaman, namaz bitinceye kadar konuşulmaz.[251]

344. ...Ebû Saîd el-Hudrî (r.a.) Peygamber (s.a.)ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Cuma günü gusül etmek ve dişleri misvaklamak baliğ olan herkese sabittir.[252] (Baliğ kimse o gün) kendisi için takdir edilen kokudan (da) sürer."

(Râvilerden) Bukeyr, Abdurrahman'ı zikretmemiş, koku hakkında da "kadınların kokusundan bile olsa" demiştir.[253]

Açıklama

Hadis-i şerifinin Buhârîdeki rivayeti şeklindedir. Dipnotta işaret edilen Ebû Dâvûd nüshasındaki rivayet de aynıdır.Buradaki cümlesi de Müslim'de "bulabildiği takdirde" demektir. Bu cümle hakkında Kadı Iyâz, "Bu cümle bulabildiğini sürmesi hususunda te'kid için ya da çok sürmek istediğini anlatmak için söylenmiş olabilir. Birinci mânâ daha zahirdir" demiştir.

BehlüI-mechûd sahibi ise, "Kadı İyaz'ın dediği bu iki ihtimal, Müslim'in rivayetine göredir; Ebû Davud'un rivayetine göre, te'kid olma ihtimali daha yakındır" demiştir. Ancak bu ifâdeler Kadı iyaz'ın söylediklerinden pek farklı değildir.

Bu hadis-i şerifin Buhârî'de yer alan rivâyetindeki "vacib" lâfzının açık ifâdesine bakarak, cuma günü guslü vacip görenler bu hadisi delilleri arasına almışlardır. Cumhur ise buradaki "vâcib"in terkedilmesi uygun olmayan müekked sünnete delâlet ettiğini, gusülden sonra zikredilen misvak kullanma ve koku sürünmenin de bunu pekiştirdiğini söylemişlerdir. Çünkü misvak kullanmak ve koku sürünmek ittifakla vacip değildir. Vacib olmayan bir şeyin vacip olanla birlikte tek lâfızla müşterek olarak kullanılması sahih değildir. O halde cuma günkü gusül de vacip değil, misvak kullanma ve koku sürünmenin hükmündedir.

İbnü'l-Cevzî: "Özellikle ma'tûfun hükmü sarahaten ifâde edilmediği zaman, vacib olmayan bir şeyin vacib olan birşey üzerine atfına manî bir

durum yoktur" demiş ve cumhurun bu hadisi,kendi mezheplerine göre te'villerini tenkid etmiştir.

Bu hadis cumaya gitsin veya gitmesin, baliğ olan her müslüman kişiye guslün lâzım olduğuna delâlet ediyor. Bu babın ilk hadîsinde ise, "Sizden biriniz cumaya gittiği zaman gusletsin" buyurulmaktadir. Cuma günündeki gusül etmenin herkes için müstehap, cumaya gitmek isteyenlere de sünnet-i müekkede olduğunu söyleyerek bu hadisilerin arasını birleştirmek mümkündür. Ancak cumhura göre meşhur olan görüş guslün cumaya gitmek isteyenlere müstehap olduğu şeklindedir.

Misafir ve kendisine cuma farz olmayanların gusletmelerinin müstehap olup olmadığı ihtilaflıdır. Cumhura göre bunlar cumaya gitmek isterlerse gusletmeleri müstehabtır. Hanbelîler, kadınlar için gusletmenin gerekli olmadığım söylemişlerdir.

İmam Şafiî: "Ben suyu bir dinara satın alsam bile hazarda da seferde de cuma günü guslü terk etmedim" demiştir.

Alkame, Abdullah b. Amr, İbn Cubeyr, Kasım b. Muhammed, Esved ve İyas b. Muâviye kendisine cuma farz olmayanlara guslü gerekli görmezler. [254]

345. ...Evs b. Evs es-Sekâfî, Resûlullah (s.a.)'i şöyle buyururken işittim demiştir:

"Her kim cuma günü (başını ve vücudunun geri kalan kısmını) yıkar ve gusleder erkenden yola çıkıp (hutbenin evveline) yetişir (bir şeye) binmeyip yürür, imamın yakınına oturarak abesle iştigal etmeyip (konuşmadan) hutbeyi dinlerse onun için attığı her adıma bir senelik oruç ve namazının ecri vardır."[255]

Açıklama

İmam Nevevî Muhezzeb Şerhi'nde bu hadisin şeddeli ve şeddesiz olarak şekilleriyle rivâyet edildiğini, muhakkikler nazarında şeddesiz olarak "ğasele"nin daha tercihe şayan olduğunu ve mânâsının "başını yıkadı" şeklinde olduğunu, Ebû Davud'un bundan sonra rivayet ettiği hadis-i şerifinin bu mânâyı kuvvetlendirdiğini söyler. Araplar hıtmî ve yağ sürerek

önce başlarını yıkayıp sonra gusül ettikleri için başı yıkama gusulden ayrı olarak zikredilmektedir.

“camiye erken gitti, ilk saatte yola çıktı" demektir. İbn En-bârî, nin "sadaka verdi" mânâsında olduğunu söyler. Buna göre mânâ, "camiye gitmeden Önce sadaka verirse..." şeklinde olacaktır.

Namaz kılmak, Kur'ân okumak ve zikretmek gibi, erken gelenlerin yaptığını yapar veya hutbenin evveline yetişirse, demektir.

"konuşmadı" manasındadır. Çünkü hutbe esnasında konuşma Iağvdır.Hutbe esnasında konuşmak, cumhura göre haram Şâfiîlere göre tenzihen mekruhtur.

Hadis-i şeriften tavsiye edildiği şekilde camiye gelip hutbeyi dinleyen ve namazını kılan kimseye bütün senenin gecelerini namaz kılarak, gündüzlerini de oruç tutarak geçirmiş gibi sevap verileceği anlaşılmaktadır.[256]

Bazı Hükümler

1. Cuma günü gusledilmelidir.

2. Camiye erkence gitmelidir.

3. Camiye giderken -mümkünse- yürüyerek gitmek daha efdaldir.

4. Hatibe yakın bir yere oturup hutbeyi dinlemeli ve hutbe okunurken konuşulmamalıdır.[257]

346. ...Evs es- Sekafî (r.a.) Resûlullah (s.a.)ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Her kim cuma günü başını yıkar ve gusleder..." Daha sonra (ubâde) önceki hadisin lâfızları ile devam etti.[258]

Açıklama

Bundan önceki hadisin aşağı yukarı aynıdır.Sadece kelimesi şeddesiz olarak ve mef ulu ile beraber vârid olmuştur. Bu hadis yukarıda da

işaret edildiği gibi önceki hadisteki nin "başını yıkadı" mânâsında kullanıldığına delildir.[259]

347. ...Abdullah b. Amr b. el-Âs, Resûlullah (s.a.)'uı şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Her kim cuma günü gusleder, -varsa- hanımımn kokusundan sürünür, en güzel (temiz) elbisesini giyer, insanların omuzları üzerinden aşmaz ve hutbe esnasında konuşmazsa (bunlar) iki cuma arasındaki (günahlara) keffâret olur. Konuşan ve insanların omuzlarına basan kimseye ise (cuma namazı) Öğlen namazı (gibi) olur, (Ancak öğlen namazının sevabını alır." [260]

Açıklama

Bu hadis-i Şerif de önceki hadislerde olduğu gibi cuma günü müslümanların temiz olmalarım, insanlara eziyet verecek koku ve davranışlardan sakınmalarım ve hutbe esnasında konuşmamalarını tavsiye etmektedir.

"Varsa hanımının kokusundan sürünür" cümlesinden maksat, kendilerinin kokusu olmadığı takdirde hanımların kokularım kullanabileceklerine işarettir. Çünkü kadınlar, genellikle koku bulundururlar.

"İnsanların omuzları üzerinden aşmak" ise, sonradan gelen bir kimsenin ön saflara geçebilmek için cemaate ezâ etmesi, onların üzerlerinden geçmesidir. Efendimiz, her konuda olduğu gibi, burada da sevap kazanmak kasdıyla bile olsa, müslümana eziyet edilmemesini emretmiştir.

Bu tavsiyelere uymayan kimsenin ise iki cuma arasındaki hatalara keffaret olan ecirden istafâde edemeyeceği, cumanın sevabını bile alamayıp sadece öğle namazının sevabını alabileceği Resûlullah (s.a.) tarafından haber verilmiştir.[261]

348. ...Abdullah b. ez-Zübeyr, (r.anha)nın kendisine şöyle dediğini rivayet eder:

"Peygamber sallellahü aleyhi vesellem (şu) dört şeyden dolayı guslederdi: Cenabet, cuma günü, kan aldırmak ve cenaze yıkamak."[262]

Açıklama

Bu hadis-i şerif sünen'in Cenâiz bölümünde 3160 numarada tekrar gelecektir.Müellif aynı anlamdaki 3162. hadisin akabinde bu hadis-i şerifin mensuh olduğunu söylemektedir.

Resûlullah (s.aj'in bizzat cenaze yıkamadığını ileri sürerek "Peygamber sallellahü aleyhi vesellem bu dört şeyden dolayı gusülederdi" ibaresini "gusletmeyi emrederdi" şeklinde takdir edenler olmuştur.

Hadis-i şerif zikri geçen dört şeyden dolayı gusül etmenin meşru olduğuna delâlet etmektedir. Cenabetten dolayı yıkanmanın hükmü bellidir. Cuma günü gusletmenin de hükmü bundan evvelki hadislerin şerhlerinde beyân edilmiştir.

Kan aldırmadan dolayı gusül, cumhura göre müstehap değildir. Bu, burun kanamasına benzer. Üzerinde durduğumuz hadis ile de istidlal edilemez. Çünkü biraz önce de işaret edildiği gibi buna "mensühtur" diyenler olduğu gibi, başka yönlerden tenkide tabi tutanlar da vardır. Buhârî "bu konudaki Âişe hadisi bir şey değildir", İmam Ahmed ve İbn Medînî: "Bu konuda hiçbir şey sabit değildir" demişlerdir. Bu hadisin tenkidi daha çok Mus'ab b. Şeybe yönünden olmuştur. Kendisi hakkında "kavi değildir, hafızası sağlam değildir." denilmektedir. Dârakutnînin rivayet ettiği ve Peygamber (s.a.)'ın kan aldırdığını ve kan alınan yerden başka bir tarafını yıkamadığını bildiren hadis de cumhurun mezhebini takviye etmektedir. Ancak senedinde Salih b. Mukâtil olduğu için Dârakutnî'nin hadisi de tenkide tâbîdir.

Cenaze yıkamaktan dolayı gusülün hükmü de ihtilaflıdır.

Hz. Ali ve Ebû Hureyre (r.anhüma)dan onun vâcib olduğu rivayet edilmiştir, îmam Mâlik, İmam Ahmed ve İmam Şafiî'nin ashabına göre, müstehaptır.

Leys ve Hanefîlere göre, müstehap da değildir. Bunlar, cenaze yıkayanın gusül edeceğine dâir olan hadislerdeki guslü el yıkamaya hamletmişlerdir. Beyhakî'nin rivayet ettiği, "Sizin ölüleriniz temiz olarak

ölür. Ellerinizi yıkamanız kâfidir." mealindeki hadis, bu gürüş sahiplerinin delillerindendir.

Her nekadar bazı Hanefî fıkıh kitaplarında sünnet ve müstehap olan gusüller arasında kan aldırmak ve cenaze yıkamaktan dolayı gusül etmek de sayılmamakta ise de bazılarında ihtilâftan (bunlardan dolayı gusül etmenin vacib olduğunu söyleyenlerin ihtilâfından) sakınmak için, kan aldırmak ve cenaze yıkayanın gusül etmesinin mendub olduğu beyân edilmektedir, ki ihtiyath olanı da budur.[263]

349. ...Ali b. Havşeb şöyle demiştir:

sözünün manasını Mekhûl'a sordum.Başım ve bedenini yıkar (demektir) dedi."[264]

350. ...Saîd b. Abdilazîz (Evs hadisindeki) sözü hakkında şöyle demiştir: "Başını ve bedenini yıkar."[265]

Açıklama

Müellefîn bu eserleri kitabına almaktaki maksadı 345 numaradaki Evs b. Evs es-Sekafî hadisindeki cümlesi hakkında) Mekhûl}ve Said b. Abdilaziz'in görüşlerini nakletmekdir. Ancak bu eserler mezkûr hadisin hemen akabinde verilmiş olsaydı daha uygun olurdu.[266]

351. ...Ebû Hureyre (r.a.) Resûlullah (s.a.)'ın şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Bir kimse cuma günü cünüplükten dolayı yıkandığı gibi yıkanır, sonra da erkenden (mescide) giderse, bir deve tasadduk etmiş gibi olur. ikinci saatte giden bir sığır, üçüncü saatte giden boynuzlu bir koç, dördüncü saatte giden bir tavuk, beşinci saatte giden de bir yumurta tasadduk etmiş sayılır. İmam (minbere) çıktığı zaman melekler (minberin yanında) hutbeyi dinlemeye gelirler."[267]

Açıklama

Hadis-i şerifteki kelimesi ile ifâde edilen mânâ hususunda âlimler değişik görüşler serdetmişlerdir. Muvatta'da fülinden sonra (ilk saatte) ibaresi ziyâde edilmiş ve îmâmMâlik bu hadisteki saatleri "güneşin zevalinden sonraki latif anlar" diye tefsir etmiştir. Şâfiilerden Kadı Hüseyin ve İmamü'l-Haremeyn de aynı görüşü benimsemişlerdir. Ulemânın cumhuruna göre cuma günü müstehap olan günün evvelinde gitmektir.Ezherî'nin ifâde ettiğine göre, günün başında da, sonunda da gitmek manasına kullanılabilir.

Râfiîye göre, "saatler"den murat gece ve gündüzün zaman dilimleri olan saatler değil, dereceleri tertibe koymak ve önce gelenlerin sonra gelenlerden daha çok fazilete nail olduklarını bildirmektir.

Cumhur hadis-i şerifteki saatleri zaman mânâsına hamletmişlerdir. Ancak bu saatlerin ne zamandan itibaren başlayacağı hususunda görüş ayrılıkları vardır.

Rûyânî: "İmam Şafiî'nin sözünün zahiri erken gitmenin fecrin doğmasından itibaren olduğunu gösterir" demiş. Râfiî ve Nevevî de bunu sahih görmüşlerdir. Mâverdî ise bu saatlerin güneşin doğmasından itibaren başlayacağım çünkü bundan evvelki vaktin gusül vakti olduğunu söyler.

Hadis-i şerifin diğer hadis kitaplarındaki rivayetleri arasında ufak-tefek bazı farklılıklar göze çarpmaktadır. Bununla beraber hepsinin ittifak ettiği mânâya göre, cumaya gelenlerin alacakları sevaplar geliş sırasına göre farklıdır. Melekler, hatip minbere çıkıncaya kadar bunları zapt ve tesbit ederler. Yukarıda beyân ettiğimiz farklı görüşlere göre, sabahın erken vaktinde veya hemen zevalden sonra gelenlere bir deve tasadduk etmiş gibi sevap yazarlar. Daha sonra gelenlere de sırayla, sığır, boynuzlu koç, tavuk ve yumurta tasadduk etmiş sevabı yazarlar. Hatip minbere çıkınca bu yazma işini bırakırlar ve okunacak hutbeyi dinlemek üzere minberin yanına gelirler. Artık bu vakitten sonra gelenler yukarıda adı geçen sevaplardan istifâde edemezler. t Sadece cuma namazına ait sevaplara nail olurlar. Camiye erken gelenlere verilen sevapların farklı oluşu gelenlerin namaz kılmak, Kur'ân okumak, teşbih ve zikir gibi ibadetleri daha çok yapacakları içindir.[268]

Bazı Hükümler

1. Cuma günü gusletmek teşvik edilmiştir.
2. Camiye gitmek hususunda, erken davranılmalıdır.
3. Mükafatlar amellere göre verilecektir.
4. Cumaya melekler de iştirak ederler.[269]

128. Cuma Günü Guslünü Terketme Ruhsatı

352. ...Âişe (r.anha)dan, demiştir ki;

"İnsanlar, kendi işlerini kendileri yapıyorlar ve o halleriyle (iş elbiseleriyle, terli bir halde yıkanmadan) cumaya geliyorlardı. (Bundan dolayı) kendilerine, "keşke yıkansaydınız" denildi."[270]

Açıklama

Hadis-i şerifin Buhârî ve Müslim'deki rivayetleri birbirlerinden farklılıklar arz etmektedir.

Hadisten anlaşıldığına göre Asr-ı Saadette genel olarak ashab-ı kiram işlerinde bizzat çalışır hizmetçi, işçi kullanmazlardı. Bu yüzden tabiatiyle terlerler, üzerlerinde ter kokusu olduğu halde cumaya gelirler ve bu durum cemaati rahatsız ederdi. Bundan dolayı kendilerine "keşke yıkansanız" denilmiştir. Bu sözü söyleyen (Buhârî'nin rivayetinden anlaşıldığına göre) Peygamber (s.a.)'in kendisidir.

Resûlullah (s.a.)in ashaba yıkanmayı emretmeyip de temenni suretiyle tavsiyede bulunması cuma günü gusletmenin farz olmadığına delâlet etmektedir. Şayet farz olsaydı, temenni etmez, emrederdi. Guslü emreden hadislerdeki emir siğasının emretmeyen hadislerle tearuza düşmemesi için mendûbiyete hamledilrniştir.[271]

Bazı Hükümler

l. Cumanın vakti, öğlenin vaktidir ki, o da zevalden sonradır. Çünkü ashabın cumaya gıdısı fiiliyle ifâde edilmiştir. Lûgatçılann ekserisine göre bu kelime, öğleden sonra gitme mânâsında kullanılır.

2. Cuma günü gusletmenin hikmeti, insanlara ve meleklere eza vermemesi için pis kokuların izâlesidir.[272]

353. ...İkrime (r.a.)den rivayet edilmiştir.; "Iraklılardan (bazı) insanlar (Ibn Abbâs'a) gelip:

Ya İbn Abb. a, cuma günü gusletmeyi vâcib görür müsün?dediler. İbn Abbas,:

Hayır, fakat o daha çok temizlik ve gusleden için daha hayırlıdır. Gusletmeyen kimseye de vâcib değildir. Size (cuma günü) gusletmenin nasıl başladığını haber vereyim:

İnsanlar darlık ve meşakkatte idiler. Yünden (elbiseler) giyerler, bedenen (yük taşıyarak) çalışırlardı. Mescidleri dar, tavam basıktı, o (tavan) bir gölgelikten ibaretti. Sıcak bir günde, Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem) mescide geldi. Yün elbiseler içerisinde insanlar terlemiş, kendilerinden kokular yayılmıştı. Bu kokularla bir birlerine eziyet ediyorlardı. Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem) bu kokuyu hissedince:

"Ey insanlar, Bugün (cuma günü) olunca yıkanınız.Her biriniz bulabildiği koku ve yağların en güzelini sürünsün” buyurdu.

Aradan zaman geçti Şanı yüce Allah, (mallar, elbiseler, hizmetçilerle onlara) bolluk verdi. Müslümanlar yünden başka elbiseler giydiler, (bizzat bedenen) çalışmaya ihtiyaçları kalmadı, mescidleri genişletildi. Böylece bir birlerine eziyet veren ter de kısmen zail oldi.[273]

Açıklama

Abdullah ibn Abbas'ın azatlısı ikrime'nin naklettiği bu konuşma, İbn Abbas Basra'da vali iken onunla Iraklı bazı kimseler arasında geçmiştir. Irak o zamanlar İran körfezi ile Musul arasındaki bölgenin adı idi.

Abdullah İbn Abbas'ın sözlerinden anladığımıza göre, Müslümanlar ilk günlerinde fakir oldukları için bizzat kendileri bedenen çalışarak maişetlerini te'min ediyorlardı. Yünden dokunmuş elbiseden başka

giyecekleri de olmadığı için terliyorlar ve bu kendilerinde hoş olmayan kokular bırakıyordu. Bu halleriyle, mescidin üstünün hurrna dallan ile örtülü olması, hava almaması, mescidin dar ve tavanının basıklığına izdiham da eklerince, çıkan ter kokuları gelen cemaati rahatsız ediyordu. Bu yüzden Efendimiz Cuma günleri yıkanmalarını emretmişti. Ancak müslümanlar bolluk ve refaha kavuşunca içlerinde hizmetçiler çalıştırmaya başlamışlar, yünün dışında daha hafif elbiseler giyme imkânına kavuşmuşlar, böylece eskiden olduğu gibi, başkalarını rahatsız edecek biçimde terlemez olmuşlardır. Böylelikle cuma günleri gusletme zorunlulukları da ortadan kalkmıştı.

Hanefi âlimlerinden Tahavî Şerhu Meânil-Âsâr adındaki eserinde bu hadisi rivayet ettikten sonra şunları söylemektedir:

"Resûlullah (s.a.)'ın guslü emrettiğini haber veren İbn Abbâs bunun vücûb için olmadığını söylemektedir. Bu emir, bir illete mebnidir. Bu illet ortadan kalkınca guslün vücûbu da ortadan kalkmış demektir. Bunları söyleyen İbn Abbas, ayin zamanda cuma günü guslü emreden hadisleri rivayet edenlerden biridir."[274]

Bazı Hükümler

1. Mescid veya bir toplantıya gidecek olan kişi üzerideki kerih kokuları izale etmelidir.

2. Cuma günü gusletmek teşvik edilmektedir.[275]

354. ...Semure b. Cündüb (r.a.)den demiştir ki; Resûlullah (s.a.)şöyle buyurdu.

"Kim cuma günü abdest alırsa gerekeni yapmıştır ve güzeldir. Ama kim guslederse o daha faziletlidir."[276]

Açıklama

Bu hadis-i şerif biraz değişik lâfızlarla Ashâb-ı kirâmdan Enes, Ebû Saidel-Hudrî,ve Ebû Hureyre,Câbir, Abdurrahrnan b.Semure veîbn Abbâs

tarafından da rivayet edilmiştir.

Hattâbinin de dediği gibi hadis-i şerif bu konuda gayet açıktır. Cuma namazı için abdest kâfidir. Gusül farz değildir, fakat gusleden için fazilet vardır. Tirmizî de şöyle demiştir; "Bu hadis delâlet etmektedir ki cuma günü gusletmekte fazilet vardır, vacip değildir."[277]

129. Yeni Müslüman Olan Kimseye Gusletmesi Emrolunur

355. ...Kays b. Âsim[278] (r.a.)'den, şöyle demiştir:

"Müslüman olmak gayesiyle ResuluIIah (s.a.)'a geldim, Sidr karışmış su ile gusletmemi emretti."[279]

Açıklama

Hadis-i şerif, müslüman olmak isteyen bu zâta Efendimizin Sidr karıştırılmış su ile yıkanmasını emrettiğini haber vermektedir.

Sidr:kelimesinin çoğuludur. Trabzon hurmasına benzer bir ağacın adıdır. Yaprakları kurutularak dövülür ve sabun yerine kullanılırdı.

Yeni müslüman olan kimsenin gusletmesinin vücûbuna kail olanlar bu hadis ile istidlal etmişlerdir. Ebû Hureyre (r.a.)den rivayet edilen ve Sumâme müsluman olduğu zaman, Efendimizin ona gusletmesini emrettiği hadis de aynı mevzudadır. İmam Ahmed ve Ebû Sevr'in mezhebi budur. Bunlar, "Müşrikin, küfr halinde cima veya ihtilâmdan hali olmayacağını İslama girmeden önce gusletmiş bile olsalar, farz-ı ikâmeye kâfi gelmeyeceğini" söylemişlerdir.

Şâfîî ve Mâlikîlere göre, İslama girmeden önce cünup olan kimsenin küfür halinde gusletse de etmese de müsluman olunca yıkanması farz, cünup olmayan kimsenin yıkanması ise, müstehaptır. Bunlar Efendimizin, her İslama girene guslü emretmeyiyim delil kabul etmişler ve eğer yeni müslüman olan herkesin gusIetmesi vacip olsaydı, Peygamber (s.a.) herkese emrederdi, halbuki böyle yapmamıştır. Bu, emrin bazen istihbâba

delâlet ettiğine, guslün vücöbunu gösteren emirlerin de cünub olana gusletmenin vacib olduğuna karinedir demişlerdir.

Hanefilere göre ise küfür halinde cünup olup da gusleden kişiye müsluman olduktan sonra tekrar yıkanmak farz değildir. Çünkü su temizleyicidir ve gusl için niyet şart değildir. Ancak bu halde yıkanmak müstehaptır. Müslüman olmadan önce cünup olup da, gusletmemişse İslama girdikten sonra gusletmesi farz olur.

İslama girmeden önce abdest alıp da abdesti bozmadan müslüman olan bir kimsenin o abdestle namaz kılıp kılamayacağı meselesi de ihtilaflıdır.

Şafiî, Mâlikî ve Hanbelîlere göre,bu durumda olan bir kimse namaz kılamaz, abdestini yenilemesi gerekir, Teyemmüm için de hüküm aynıdır.

Hanefîler, teyemmüm niyete muhtaç olduğu için teyemmüm konusunda diğer mezheplerle aynı fikirde oldukları halde abdest hususunda farklı görüştedirler. Hanefî mezhebine göre cenabetten daha önce yıkanmış ise, şirk hâlinde abdest alan kimse, bu abdest ile müslüman olduktan sonra namaz kılabilir. Çünkü abdest için niyet şart değildir. Dolayısıyle abdestin iadesine ihtiyaç yoktur. Eski abdestin kullanılması daha faziletlidir.[280]

Bazı Hükümler

1. İslama yeni giren kimsenin gusletmesi gerekir.

2. Sabun gibi, suyun temizleyicilik özelliğim artıran maddelerin suya katılması caizdir.[281]

356. ...Useym b. Kuleyb[282] babası tarikiyle.dedesinden rivayet etmiştir ki:

"O (Kuleyb el-Cuhenî) Peygamber (s.a.)e gelip:

Ben müslüman oldum, demiş, Resulûllah (s.a.) de 'ona:

"Kendinden küfür kıllarını al, buyurmuştur."

(Kavilerden biri Resûlullah (s.a.)'ın sözünü) "traş ol" diye açıklamıştır.

(Useym'in babası Kesîr) şöyle dedi:

"Bir başkası bana haber verdi ki; Peygamber (s.a.) kendisi (Haberi veren veya Resûlullah) ile beraber olan diğer birine:

"Kendinden küfür kıllarını at ve sünnet ol, buyurdu."[283]

Açıklama

Resûlullah (s.a.)ın yeni müslüman olan bu zata "kendinden küfür kıllarını at" buyurması umûma şâmil değildir. Yani İslama yeni giren herkesin traş olması şart değildir. Burada; "kıl'ın küfre izafe edilemesi, bazı kâfirlerin, alemeti farikası olarak uzattıkları saçlarının kesilmesi gereğine işarettir. Çünkü bazı bölgelerdeki gayr-i müslimler başlarını değişik bir biçimde traş ederlerdi. Ve kendilerine has bir alâmet olarak başlarının bir yerindeki saçları uzatırlardı. Meselâ, Mısır ve Hindistan'da durum böyle idi. İşte Resûlullah (s.a.)'ın kesilmesini emrettiği kıllar bu tipteki saçlardır.

Aynî bu mevzuda şunları söyler: "Peygamber (sallellahu aleyhi ve sellem)in tıraş olmayı emretmesi, temizlikten mübalağa ve kâfirken büyüyen kıllarım izâle içindir. Sünnet olmayı emretmesi ise, gayet açıktır. Eğer kâfir müslüman olur ve sünnet olmanın vereceği eleme katlanamayacak durumda olursa, olduğu hal üzere terk edilir."

Aynî'nin, sünnet hususunda söylediği günümüzde problem değildir. Zira uyuşturucu iğnelerle hiç bir acı duymadan sünnet olmak mümkündür. Dolayısıyle İslama yeni girenlerin sünnet olmamasını meşru kılacak bir özür kalmamıştır.

Bu mevzudaki görüş farkları 54. hadis-i şerifin şerhinde verilmiştir. Ayrıca, hanefî fukahası bu konuda şunları da ilâve etmiştir:

Bülûg çağından sonra müslüman olan kişinin mümkünse, kendi kendini sünnet etmesi veya eşi tarafından (sünnet) edilmesi daha uygundur.

Hz.İbrahim'in, 80 yaşında iken kendi kendisini sünnet ettiği sahih hadislerde bildirilmiştir. Bütün buna rağmen mümkün olmadığı takdirde "sünnetin ikâmesi için haram irtikab edilmez" kaidesinden hareketle sünnet olma işini terk eder diyenler, olmuş ise de bu görüş muteber sayılmamaktadır. Zira sünnet olma hüküm bakımından her ne kadar sünnet ise de İslâmın şiarı olması açısından lüzumlu görülmüş ve doktor tarafından sünnet edilmesi gereği üzerine durulmuş, fetva da buna göre verilmiştir.

Peygamber Efendimiz, küfür halinden kalma kılların kesilmesini İslâmın şiar olan sünneti emrettiğine göre, küfür halinden kalma kirlerin izâlesi öncelikle emredilmiş olmaktadır. Netice itibariyle hadis-i şerifte, müslüman olan kimsenin üzerindeki İslam adabına uymayan kılları kesmesi ve sünnet olması istenmektedir.[284]

130. Kadın, Hayızken Giydiği Elbisesini Yıkar

357. ...Muâze (bint Abdullah el-Adevî) şöyle demiştir:

"Âişe (r.anhâ)'ye elbisesine kan bulaşan hayızlı kadının ne yapacağını sordum.

Onu yıkasın eğer kanın eseri gitmezse, onu (n rengini) sarı bir şeyle değiştirsin. Muhakkak ben Resûlullah (s.a.)'ın yanında (peşi peşine) uç hayızı (birden) olur, elbisemi yıkamazdım (elbiseme kan bulaştırmadım.)" [285]

Açıklama

Bu hadis-i şerif mevkuftur fakat merfû hükmündedir.Çünkü Âişe (r.anhâ)'nın hayız halinde giydiği elbisesini yıkamaması Resûlullah devrinde olmuş ve Peygamberimiz buna müdâhale etmemiştir. Hz. Âişe kendisine bunu soran kadına elbisesinde kan izi varsa onu yıkamasını, kanın rengi çıkmıyorsa üzerine rengini değiştirecek başka bir şey sürmesini tavsiye etmiştir.[286]

Bazı Hükümler

1. Kadınların özel hallerinde titiz ve dikkat gerekir.

2. Kadınlar, mahrem yerlerinden çıkan her hangi bir şeyin izâlesi mümkün olmadığı takdirde rengini değiştirerek kullanabilirler.

3. Kadınların, utancakları herhangi bir şeyi yok edici tedbire baş vurmaları mümkündür.[287]

358. ...Âişe (r.anhâ) şöyle demiştir;

"Bizden (Resulüllah'ın hanımlarından) birinin sadece bir elbisesi vardı. O elbisesi üzerinde iken de hayız olurdu. Eğer elbisece kan bulaşırsa, onu tükürüğü ile ıslatır, sonra ovalardı."[288]

Açıklama

Hz. Âişe'nin elbisedeki kanı tukruğu ile ovaladıktan sonra su ile yıkaması fakat ravinin bunu zikretmemesi mümkün olduğu gibi, kanın yıkamaya lüzum hissettirmeyecek derecede az olması da muhtemeldir. Çünkü her ne kadar Menlıel müellifi "Hanefîler elbisedeki necasetin suyun dışındaki sirke ve tukrük gibi maddelerle izâlesine bu hadisle istidlal etmişlerdir" demekte ise de, tükrükle necaset izâle edilemez. Ancak burada şu söylenebilir, bu necaset namaza manî olacak miktarda değildir. Tükürükle izâlesi ise, eserin gözlerden uzak tutulmasını sağlamaktı. Hanefîlere göre bazı şartlarla, sudan başka da bazı mayiler ile necaset izâle edilebilir. Zaten hadis de, necasetin suyun dışındaki bazı maddelerle de izale edileceğine delâlet etmektedir.[289]

359. ...Bekkâr b. Yahya, ninesinin şöyle dediğini haber verdi:

"(Bir gün) Ümmü Seleme'nin yanına gitmiştim ki, Kureyş'ten bir kadın, (kadının) hayızlı iken giydiği elbisede namazı (n hükmünü) sordu. Um mu Seleme şu cevabı verdi:

Resülullah (s.a.) zamanında biz hayz olur, hayz günlerinde bir elbise giyer, temizlenince hayızlı iken giydiğimiz bu elbiseye bakardık: Eğer ona kan bulaşmışsa, yıkar ve o elbise içinde namazı kılardık. Ona bir şey bulaşmamışsa (yıkamaya gerek duymaz), onunla namaz kılardık.

Saçı taralı olana gelince, bizden (Resûlullah'ın hanımlarından) birinin saçları taralı (saçları taranacak kadar uzun) ise; guslettiğinde saçlarını çözmez, başı üzerine üç avuç su döker, saçlarının dibine ıslaklık nüfuz ettiği zaman onu ovalar sonra da (suyu) bedeninin geri kalan kısmına dökerdi. [290]

Açıklama

Hadis-i şerif eğer kan bulaştınlmamışsa hayız halinde ikengiyilen elbiseyi yıkamadan giyip onunla namaz kılmanın caiz olduğuna delâlet etmektedir. Zira pis olan giyilen elbise değil, o haldeki kandır. Kan olmayınca da elbise temizdir. Ümmü Seleme cevâbında, saçı sık olduğu için saçını tarakla tarayan kadının guslederken saçlarını ve örgülerini çözmesine lüzum olmadığını da söylemiştir. Hadisteki ifâdede saçın sık oluşundan

bahesedilmemekte ise de, kadının saçlarını tarayıcı olmasından maksat onların sık olduğunu ifâde etmektir. Mecazen buna "mümteşita" denmiştir. Burada ifâde edilmek istenen husus, hayızdan kurtulan kadının yıkanırken örgülerini çözmesi gerekmediğidir.

Kadının âdet halinde giydiği elbiseye kan bulaşmaması halinde o elbise ile namaz kılabilir.Bulaşmışsa, yıkadıktan sonra kılabilir.[291]

360. ...Esma bint Ebî Bekr[292] (r.anhümâ)'dan, demiştir ki;

"Bir kadının Resûlullah (s.a.)'a "Bizden (kadınlardan) biri temizlendiği zaman (hayızh iken giydiği) elbisesini ne yapsın, onunla namaz kılsın mı?" diye sorduğunu işittim (Resûlüllâh sallellahü aleyhi vesellem) şöyle cevap verdi:

"Baksın, eğer onda kan görürse, biraz su ile ovalasın (bu suda veya elbisede kan izi) görmeyinceye kadar yıkasın[293] ve namazını kılsın.”[294]

Açıklama

Son cümlenin mânâsı dipnottaki şekilde olduğu takdirde, bu yıkama,, kokuların,vesvesenin giderilmesi ve temizlik içindir. Necasetten temizlenmesinde (sirke, elma suyu vs. gibi) sudan başka maddeleri caiz görmeyenler bu hadis-i şerifi görüşlerine destek saymaktadırlar. Ancak su haricindeki bazı mayilerle de temizlenmeyi caiz gören Hanefîler "bu hadisteki suyun zikri tahsis için değil, temizlenme daha çok su ile olduğu için Efendimiz su ile ovalamayı emretmiştir" derler.[295]

Bazı Hükümler

1. Soru sorulan kişi bildiği şekliyle cevap vermekten kaçınmamahdır.

2. Kan ittifakla necistir, temizlenmelidir.

3. Namaz kılabilmek için elbisedeki necasetin izâlesi şarttır.[296]

361. ...Esma bint Ebî Bekr (r.ahhâ)dan, demiştir ki; "Bir kadını Resûlullah (s.a.)'a şöyle sorarken duydum:

Ya Resûlullah, bizden birinin elbisesine hayız kanı bulaşırsa, ne yapsın? Nebi (s.a.) şu cevabı verdi:

" Sizden birinize hayz kanı bulaşırsa onu (pamukla) ovalasın sonra su ile yıkasın ve namazım kılsın."[297]

Açıklama

Aynî' Buhârî Şerni'nde İbn Battâl'ın "Esma hadisi, ulemâ katında necasetin yıkanması hususunda esastır" dediğini naklettikten sonra şunları söyler: "Bu hadis ulemâ indinde çok olan kana hamledilir. Çünkü Cenâb-ı Allah kanın necaseti konusunda mesfuh olmayı şart koşmuştur. O da akıcı olan çok kandan kinayedir. Fakihler çok olanın miktarım tayinde ihtilâf etmişlerdir. Küfeliler (Hanefîler) kanda ve diğer necasette az ile çoğun arasını ayıklamakta bir dirhem den daha aza itibar etmişlerdir..."

İmam Mâlik'e göre kanın azı affedilir, fakat diğer necasetlerin azı da, çoğu da yıkanmalıdır.

Şâfiîlere göre kanın azı affedilmiştir. Yalnız köpek ve domuz kanının azıda, afdan müstesnadır. Pire kanı, bazı şartlarla çok da olsa mâfuvdür. Diğer necasetlerde gözle görülebilen pislik necistir.[298]

362. ...Hammâd b. Seleme, Hişâmb. Urve'den önceki hadisi mânâ bakımından (aynen) rivayet etti: (Müsedded ve Musa b. İsmail rivayetlerinde) şöyle dediler: "Resûlullah (s.a.):

"Onu (kanı) kazı, sonra su ile ovala, sonra da yıka','buyurdu.[299]

363. ...Ümmu Kays bint Mihsan ([300]) şöyle demiştir:

"Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem)'e elbisede olan hayz kanım(n hükmünü) sordum.

"Onu bir çubuk (çöp) ile kazı, su ve sidr ile yıka','buyurdu.[301]

Açıklama

Tercemeye çubuk (çöp) diye aktardığımız kelimesi aslında kaburga kemiğinin Arapçası olduğu halde, ona benzeyen eğri çubuk için de ad olmuştur îbn Dakiki'1-iyd, Nesâî'den Ibn Hay-ve tarafından yapılan

rivayette bu kelimeyi "taş" şeklinde bulduğunu söylemiş fakat Irakî bunu tenkid etmiştir.

Kanın yıkanmadan ince bir çubuk parçasıyla kazınması, yıkanmayı kolaylaştırmak, suya sidr karıştırılması ise, temizlikte mübalağa bakımından suyun temizleyecilik özelliğini artırmak içindir. Bugünkü deterjanlar sidrin görevini fazlasıyla yapmaktadır. Tabii bu ameliyeler, uyulması şart olmayıp kolaylık bakımından yapılmış tavsiyelerdir.[302]

Bazı Hükümler

1. Elbisedeki hayz kanını yıkamadan önce sert bir cisimle kazımak, daha çok temizlenmeye vesiledir.

2. Necasetin yıkanacağı suya, suyun temizleme gücünün artması gayesiyle uygun maddelerin karıştırılması meşrudur.[303]

364. ...Âişe (r.anhâ)dan, demiştir ki;

"Bizim (Rasûlullah'ın zevcelerinden) birimizin bir tek gömleği olurdu. O gömlek üzerinde iken hayız olur, o üzerinde iken cünüp olurdu. Sonra onda bir kan damlası görür ve onu tükrüğü ile ovalardı."[304]

Açıklama

Hz.Âişenin naber verdiği hanımın kendisi olması muhtemeldir. Bu hadis her ne kadar mevkuf ise de Resûlullah'ın huzurunda olduğu ve Efendimiz reddetmediği için merfû' hükmündedir.

Hz. Âişe bu haberi verirken, hayız veya cenabet halinde giyilen bir elbisenin pis olmadığını, şayet elbisede az bir kan lekesi olursa, bunun namaza manî olmadığını söylemek istemesinden dolayı zikretmiştir.[305]

365. ...Ebû Hureyre (r.a.)den rivayet edilmiştir; "Havle bint Yesâr, Resûlullah (s.a.)'a gelip:

Ya Resûlullah! Benim sadece bir tane elbisem var, ben o (elbisem) üzerimde iken hayız oluyorum, ne.yapayım? dedi.

Nebî(s.a.) şu cevabı verdi:

Temizlendiğin zaman onu yıka ve onda (onu giyerek) namazını kıl."

Havle dedi ki:

Kan çıkmazsa (ne yapayım)? Nebî (s.a.);

"'Kam yıkamak sana yeter, izi zarar vermez" buyurdular.[306]

Açıklama

Bu hadis-i şerif de Efendimiz, hayız olunan elbisenin yıkanmasını emretmişlerdir. Bunu kanın çok oluşuna hamledersek önceki hadislerle olan ihtilâf halledilmiş olur. Ayrıca buradan anlıyoruz ki, temizce yıkandıktan sonra necaset eserinin kalması, o elbisenin temiz olmasına manî değildir. Bu şekildeki necasetler, temizlendiğine kanaat gelinceye kadar yıkanır, Hanefîlere göre üç defa yıkanıp sıkıldığında temizlenmiş sayılır.[307]

131. Hanımıyla Cinsi Temasta Bulunurken Giydiği Elbise İle Namaz Kılmanın Hükmü

366. ...Muâviye b. Ebî Süfyân'dan rivayet edilmiştir;

"O, Peygamberimizin hanımı olan, kızkardeşi Ummu Habîbe'ye:

Resûlullah (s.a.) cima ederken üzerinde bulunan elbisesi ile namaz kılar mıydı? diye sordu. Ummu Habîbe (Radıyellahü anhâ):

Evet, O elbisede pislik görmediğinde (kılardı) dedi."[308]

Açıklama

Meninin pis olduğuna hükmedenlerin dayandıkları hadisIerden birisi budur. Çünkü cinsi temastan sonra elbiseye bulaşabilecek pislik nıezi veya menidir. Efendimiz, elbisede pislik görmediğinde o elbise ile namaz kıldığına göre, meni veya mezi gördüğü zaman yıkattığı anlaşılmaktadır.

Bu, Efendimizden çıkan şeylerin temiz oluşuna muhalif değildir. Çünkü hükümlerde ümmetin durumu göz önünde bulundurulur.

Yine bu hadis-i şeriften şüphe ile amelin vacip olmadığı anlaşılmaktadır. Zira cima esnasında giyilmiş olan elbisede meni veya mezi eserinin bulunacağı muhtemeldir. Buna rağmen Efendimiz necasetin olduğunu yakinen bilmedikçe şüpheye binâen amel etmeyerek şüphe ile değil, kesin bilgi ile amelin vacip olduğuna işaret etmiştir.[309]

Bazı Hükümler

1. Cinsi temas esnasında giyilen elbiseye meni veya mezi bulaşmamışsa yıkanmadan o elbise ile namaz kı-hnabilir. Çünkü meni ve mezinin her ikisi de necistir. (İmam Şafiî'ye göre meni tâhirdir.)

2. Elbiseye meni bulaşmışsa yıkanması gerekir.

3. Bir şeyin aksi ortaya çıkmadıkça aslı üzere hükümedilir.

4. Şüphe ile değil kesin bilgi ile amel vaciptir.[310]

132. Kadınların İç Çamaşırları İle Namaz Kılmak

kelimesi Arapçada kelimesinin çoğuludur. Aslında insanın vücuduna temas eden iç çamaşırı demektir. Ancak burada uyku esnasında örtülen örtü mânâsında olması da muhtemeldin. Fakat terceme, kelimenin asıl manasına göre yapılmıştır.[311]

367. ... Âişe (r.a.)'dan demiştir ki
Rasûlullah (salallallahü aleyhi vesellem) bizim çamaşır larımiz da veya çarşaflarımızda namaz kılmazdı.[312]

Ubeydullah: "Babam (çamaşır mı, yoksa çarşaf mı olduğunu) şüphe etti" demiştir.[313]

Açıklama

Hadis-i şerif hayız kanı gibi necaset bulunması ihtilmali olan kadın elbiselerinden sakınmanın matlup olduğuna işaret etmektedir. Her ne kadar vacip olan, zanna göre değil de, kesin bilgiye göre hükmetmek ise de ihtiyatlı davranmak dinimizin teşvik ettiği hususlardandır. Ancak bu farz değil menduptur. Nitekim bir sonraki babta gelecek olan hadis-i şeriflerden, kadınların iç elbiselerinde namaz kılmanın caiz olduğu anlaşılmaktadır.[314]

368. ...Âişe (r.anhâ)'nm şöyle dediği rivayet edilmiştir:
"Peygamber (s.a.) bizim elbiselerimizde (veya çarşaflarımızda) namaz kılmazdı."
Hammâd;Said b. Ebi Sadaka 'nın şöyle dediğini duydum demiştir:
Bu hadis-i şerifi Muhammed b. Sırın 'e sordum, rivayet etmedi ve "Ben onu eskiden beri duydum. Fakat kimden duyduğumu bilmiyorum. Güvenilir birinden mi, yoksa başkasından mı duyduğumu hatırlayamıyorum. Onu (başkasına) sorunuz" dedi.[315]

Açıklama

Hadis-i Şerifin Hz. Âişe'ye nisbet edilen bölümü bir evvelki hadisle aynıdır.
Müellifin Hampvîd'ın sözünü kaydetmekten maksadı, hadisin münkatı' olduğuna işaret etmektir. Çünkü hadisin senet zincirine göre Hammâd Hişâm'dan, Hişâm da İbn Şîrîn vasıtasıyla Hz. Âişe'den rivayet etmiş görünmektedir. Said b. Ebî Sadaka, bu hadisi İbn Sîrîn'e sorduğunda kesin bir cevap da almamış, ne red etmiş ne de olumlu karşılık vermiştir. Bu, hadis-i şerifte bir inkıta olma ihtimalini ortaya koymaktadır.[316]

133. Kadınların İç Çamaşırları İle Namaz Kılma Ruhsatı

369. ...Meymûne (r.anha)dan;
"Resûlullah (s.a.)'m bir bölümü kendi üzerinde, diğer bölümü hayız hâlindeki bir hanımının üstünde olan bir elbise ile namaz kıldığı" rivayet edilmiştir.[317]

Açıklama

Hadis-i Şerifin konu ile alâkası şudur: Peygamber (s.a.) kendi üzerindeki elbisenin yarışımda hayız halindeki hanımının üzerine örttüğü halde namaz kıldığını ifâde etmektedir. Efendimiz bu şekilde namaz kılarken yanında olan zevcesi, Meymûne olabileceği gibi aşağıdaki hadisten anlaşılacağı üzere Hz. Âişe de olabilir. Ancak Buharî'nin rivayetinden Meymûne olduğu anlaşılmaktadır.
Hadiste geçen kelimesinin mânâsı yün, keten veya başka bir şeyden yapılan, hem erkeklerin, hem de kadınların göbekten aşağıya ve yukarıya giyebüdekleri bir elbise çeşididir.[318]

Bazı Hükümler

1. Üzerinde kan görülmedikçe hayızlı olan kadının elbisesi temizdir.
2. Bir kimsenin hayız olan hanımının yakınında namaz kılması caizdir.
3. Bir kısmı namaz kılanın, diğer bir kısmı da hayız halindeki hanımının üstünde olan elbisede namaz kılmak caizdir.[319]

370. ...Âişe (r.a.)dan; demiştir ki;
"BenResûlullah (s.a.)'m yakınında, hayızlı bulunduğumda, üzerimdeki elbisenin bir kısmı Resûlullah'ın üzerine (sarkmış) bir vaziyetteyken geceleyin namaz kılardı."[320]

Açıklama

Yukandaki hadisle aynı gibi görülen bu hadis farklı bir manaya gelmektedir. Şöyle ki; birinci hadis-i şerif Peygamber (s.a.)'ın elbisesinin hayızlı hanımının üzerine sarktığını anlatırken hayızlı kadının pis olmadığını, onun üzerine sarkan elbisenin pis olmayacağına işaret etmektedir. Halbuki bu hadis-i şerif, Hz. Âişe validemizin üzerindeki elbisenin Resûlullah (s.a.)'e örttüğünü, dolayısıyla hayızlı kadının elbisesinin pis olmadığı gibi başkasını da kirletemediğini ortaya koymaktadır.[321]

134. Elbiseye Bulaşan Meninin Hükmü

371. ...Hemmam b. Haris[322] ten rivayet edilmiştir:
"(Bir gün) Hemmâm Hz. Âişe'nin yanında (misafir) iken ihtilâm olmuştu.Elbisesini veya[323] elbisesindeki.cenabet eserini (meniyi) yıkarken Hz. Âişe'nin cariyesi onu gördü ve Hz. Âişe'ye haber verdi. Bunun üzerine Aişe (r.anha) şöyle dedi:
(Şu anda) Resûlullah (s.a.)'m elbisesinden onu ovaladığımı görür (gibiyim).[324]
Ebû Dâvâd: "Bunu, Hakem rivayet ettiği gibi, A 'meş de rivayet etmiştir" dedi.[325]

Açıklama

Bu hadis-i şerîf, kurumuş olan meninin ovalamakla temizleneceği görüşünde olanların del iHeırindendir. Konu ulema arasında ihtilaflıdır.
Şafiî, Dâvûd, İbn Munzir, Said b. el-Müseyyeb, Atâ İshak ve Ebû Sevr'e göre meni temizdir. İmam Ahmed'in iki rivayetinden esah olanı da bu şekildedir. Ancak Şafiî mezhebinin muteber kitaplarından Muğnî'l-muhtâc'ta "Bir kimse küçük abdestten sonra tenasül uzvunu yıkamazsa ondan çıkan meni pistir" denilmektedir.
Bu görüşte olanların delili, meninin ovalanmakla izâle edilebildiğini, gösteren rivayettir. Pis olsaydı ovalamakla temizlenmezdi, demektedirler.
Hanefî Mezhebine göre meni pistir. Yaşı ancak yıkamakla, kurusu ise, ovalamak suretiyle de temizlenebilir. Ancak küçük abdestinden sonra su ile temizlenmiş olması şarttır. Aksi halde ovalamakla da temizlenmez. Zira uzuv üzerinde kurumuş olan idrar ıslak meni ile yayıldığından temizlenmez.
Üzerinde durduğumuz, Hz. Âişe'nin rivayeti, bu görüşün delilerinden-dir. Meninin ovalamakla izâle edilmesi, Onun temiz olmasını gerektirmez. Nitekim, ayakkabıya, bulaşan ve cüssesi olan pislik yere veya toprağa sürtmek suretiyle temizlenebilir, yıkamaya ihtiyaç göstermez. Su ile yıkanmadan silmek, tehavvül, kuruma vs. gibi daha birçok temizleme yollan vardır. İbn Abbâs'tan nakledilen ve meniyi bir burun akıntısına benzeten rivayeti ise, İshâk el-Ezrak'm Şureyk tarikiyle yaptığından başka ref eden olmamıştır. Gerçekte bu rivayet Beyhakî'nin dediği gibi mevkuftur, hüccet olmaz.
Dârekutnî'nin Hz. Âişe'den rivayet ettiği, "Ben Resûlullah (s.a.)'nı elbisesindeki meniyi kuru ise ovalar, yaş ise yıkardım" şeklindeki hadis de açıkça bu görüşü takviye etmektedir.[326]

Bazı Hükümler

1. Meni pistir

2. Elbiseye bulaşan meni kuru ise ovalayarak, temizlenebilir; yaşı ise yıkanır.[327]

372. ...Âişe (r.anha) şöyle demiştir:
"Ben Resûlullah (s.a.)'ın elbisesinden meniyi ovalardım. Resûlullah da o elbisede namaz kılardı."[328]
Ebû Dâvûd dedi ki:
Hammâd'a bu rivayetinde Muğîre, Ebû Ma'şer ve Vâsıl muvafakat ettiler.[329]

373. ...Süleyman b. Yesâr Âişe (r.anhâ)'yı şöyle söylerken dinlemiştir:

"Ben Resûlullah (s.a.)'ın elbisesinden meniyi yıkardım daha sonra elbisedeki temizleme izlerini görürdüm." [330]

Açıklama

Bu hadis-i şerif, meninin pis olduğu görüşünü kabul edenlerin delil gösterdikleri hadislerden biridir. Çünkü Hz. Âişe Efendimizin elbisesindeki meniyi kendi kendine değil, Resûlullah aleyhisselâmın emri ile yıkamıştır. Eğer meni pis olmasaydı Efendimiz onu yıkamayı emretmez, Hz. Âişe de yıkamazdı. Âişe validemizin meniyi ovaladığını gösteren hadisler ise, İmam-ı A'zam'ın kavline göre, meninin kuru oluşuna hamledilir.
Meninin temiz olduğunu söyleyenler ise, buradaki yıkama işinin, istihbabâ delâlet ettiğini söylerler. Meninin temiz olup olmadığı hususunda ulemânın görüşleri 371. hadisin açıklaması içerisinde verilmiştik.[331]

Bazı Hükümler

1. Meni pistir.
2. Kadının kocasına hizmet etmesi, elbiselerim yıkaması meşrudur."[332]

135. Çocuk İdrarının Elbiseye Bulaşması

374. ...Üramü Kays bint Mihsan'dan rivayet edilmiştir ki:
"O, (bir gün) henüz yemek yemeye(başlamaya)n küçük oğlunu Resûlullah (s.a.)'a getirdi Ffendimiz de çocuğu kucağına oturttu. Çocuk Resûlullah(s.a.)'m elbisesine bevletti.Efendimiz su isteyerek (sidiğin) üzerine döktü, onu yıkamadı."[333]

Açıklama

İmam Nevevî'nin beyânına göre, küçük çocuğun idrarının pis olduğunda ihtilâf yoktur. Hatta bu konuda icmâ olduğunu bile söyleyenler vardır. Ancak Dâvûd-u Zâhirî'ye göre çocuğun bevli temizdir. İmam Şafiî'den de onun temizliğine dâir bir nakil yapılmakta ise de, Nevevî bunun kesinlikle bâtıl olduğunu kaydeder.
Çocuğun idrarının temizleniş biçimi ise, mezhepler arasında ihtilaflıdır.
Şafiî mezhebinde üç ayrı kavil vardır. Bunlardan esah olanına göre, oğlan çocuğunun idrarı, üzerine su serpmekle, kız çocuğununki ise, diğer necasetlerde olduğu gibi ancak yıkamakla temizlenir. Hz. Ali, Atâ b. Ebî Rebah, Hasan el-Basrî, Ahmed b. Hanbel, İshak b. Râhûye ve Mâlikîlerden İbn Vehb'e göre de oğlan çocuğu ile kız çocuğunun idrarları farklıdır. İmam Ahmed, İshak ve Ebû Sevr de Şâfiîlerle aynı görüştedirler. Bu görüşte olanların dayandığı bir çok hadis-i şerif vardır. Mesela Ebû Dâvûd, Tirmizî ve İbn Mâce'nin tahric ettikleri, "kızın idrarı yıkanır oğlanınkinin üzerine su dökülür" mealindeki hadis bunlardandır.
Hanefi mezhebi ile İmam Malik, İbrahim en-Nehaî, Said b. El-Müseyyeb, Hasan b. Hayy ve Sevriye göre kız ve oğlan çocuklarının idrarları arasında fark yoktur. Her ikisi de pistir ve ancak yıkamakla temizlenir.
tmam Muhammed, "Yemek yemeye başlamamış oğlan çocuğunun idrarı hakkında ruhsat verilmiş, kız b'evli ise yıkanması emredilmiştir. Fakat bize göre her ikisini de yıkamak daha makbuldür" demiştir.
Bu görüş sahipleri, hadislerdeki "Su serpme, su dökme" şeklinde anlaşılan "Nadh" kelimesinden bazan yıkamak da kastedilir demişler ve mezkûr kelimenin yıkamak mânâsında kullanıldığnı bazı hadislerle isbat

etmişlerdir. Bazı hadislerde "nadh" kelimesinden sonra "onu yıkamadı" şekilindeki ilâveleri de "yıkamada mübalağa etmedi" şeklinde tefsir etmişlerdir.

Buraya kadar, ifâde etmeye çalıştığımız bilgiler henüz yemek yemeğe başlamayan, süt ile beslenen çocuklar ile ilgilidir. Yemek yiyen çocukların idrarı ise, ittifakla ancak yıkamakla temizlenebilir.[334]

Bazı Hükümler

1. Sütle beslenen çocuğun idrarı üzerine su dökmekle temizlenebilir.
2. Çocuklara şefkatli davranmak gerekir.[335]

375. ...Lûbâbe bint el-Hâris[336] (r.anhâ)'dan; demiştir ki;

"Ali(r.a.)nın oğlu Hüseyin, Resûlullah (s.a.)'ın kucağında idi. Efendimizin üzerine bevletti.

Bir elbise giy, izarını da bana ver yıkayayım, dedim. Resûlullah (s. a.);

"Ancak kızın idrarından dolayı yıkanır oğlanın idrarından ise (üzerine) su dökülür," buyurdu.[337]

Açıklama

Bu hadisin zahiri erkek çocuğu ile kız çocuğunun idrarları arasında fark görenlerin görüşünü te'yıd etmektedir. Ancak Hattâbî, buradaki "nadh" kelimesini su serpme değil de önceden suyla ıslamadan ve ovalamadan yıkamak şeklinde açıklamıştır. Erkek ve kız çocuklarının idrarları arasında fark görmeyen Hanefîler de hadisi Hattâbî'nin dediği gibi anlamışlardır.

Hanefi âlimlerinden Tahâvî de bu hadis hakkında şunları söyler:

"Erkek çocuğun idrarının çıkış yeri dar olduğu için dar bir satha isabet eder. Kız çocuğunun idrarı ise, daha geniş bir alana yayılır. Bundan dolayı Efendimiz oğlanın idrarı üzerine su dökmeyi kız çocuğun idrarında ise, muhtelif yerlere bulaşacağı için yıkamayı murat etmiştir."

Bu ifâdelere göre hadis-i şerifin her iki görüşe de aykırı olmadığı, taraflardan birini, hadise zıt görüşe sahip olmakla töhmet altında bırakmağa mahal olmadığı anlaşılmaktadır.[338]

376. ...Ebu 's-Semh[339] den; demiştir ki;

"Resûllullah (s.a.)'e hizmet ederdim. Efendimiz gusletmek istediğinde bana "Yönünü çevir" der, ben de çevirir ve onu gizlerdim, (siper olurdum). (Bir gün) Hasan veya Hüseyin (r.anhumâ) getirildi. Efendimiz'in göğsü üzerine bevletti. Ben hemen onu yıkamaya geldim. Resûlullah (s.a.):

"Kız çocuğunun idrarı(ndan dolayı)yıkamr, oğlanınkine ise, su serpilir" buyurdu.[340]

Abbâs (b. Abdilazîm) dedi ki;

(Çoğul sigasıyla) Bize Yahya b. Velid haber verdi. Ebû Davûd da dedi ki; Yahya b, Velid, Ebu'z-Za'râ dır. Harun b. Ebî Temim, Hasen el-Basrî'nin "Bütün idrarlar eşittir," dediğini söyledi.[341]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, küçük çocuğun idrarının hükmünün yani sıra ikinci bir konu dikkatimizi çekmektedir ki, o da gusul esnasında örtünme meselesidir. Bundan önceki hadis-i şeriflerin şerhinde çocuğun idrarı ile ilgili yeterli bilgi verildiği için burada gusül esnasında örtünme meselesini ele alacağız.

İnsanların görebileceği açık bir yerde gusleden kimsenin tesettüre riâyetinin farz olduğunda ulemâ müttefiktir. Açık bir yerde fakat kimsenin görme ihtimali olmadan veya kapalı bir yerde gusleden kimsenin örtünmesinin hükmü ise, ihtilaflıdır.

İbn Ebî Leylâ'ya göre, her hâl-ü kârda gusleden kimsenin avret yerini örtmesi farzdır.

Cumhur-u ulemâya göre bu durumlarda örtünmek farz değil, müstehaptır. Üzerinde durduğumuz hadis-i şerifte ki Ebû s-Semh'in Efendimize siper olmasının, Efendimizin emri ile değil kendi arzusu ile,olduğunu ve bunun vücûba delâlet etmediğini söylerler.

Hadisin sonundaki ta'lik'de Hârûn b. Temîm, Hasan el-Basrî'nin "Bütün idrarlar eşittir." dediğini rivayet etmiştir.[342]

Bazı Hükümler

1. Fazilet erbabına hizmet etmek meşrudur.
2. Satr-ı avrete itina edilmelidir.[343]

377. ...Ali (r.a.) şöyle demiştir:
"Kız çocuğun idrarı yıkanır, oğlan çocuğunun ise (sütten başka) yemek yemediği müddetçe idrarına su serpilir."[344]

Açıklama

Bu "eser" de, oğlan ve kız çocuklarının idrarlarının temizlenmesinin farklı olması bakımından önceki hadisler gibidir. Ancak bunda ilâve olarak bu hükmün, henüz yemeye başlamayan, ana sütü ile beslenen oğlan çocuklara ait olduğu sarahaten beyân edilmektedir.[345]

378. ...Ali (k.v.) yukarıdaki hadisi Resûlullah (s.a.)dan merfûan rivayet etmiştir. Ancak (bu rivayette) "yemedikçe" kaydını (Katâde'nin talebesi Hişâm) zikretmemiştir. (Hişam ilâveten) Katâde'nin; "Bu, yemek yemedikleri müddetçedir, yemek yerlerse her ikisi de yıkanır"
dediğini de bildirmiştir.[346]

Açıklama

Müellif burada Hz. Ali'nin hadisim, tekrar rivayet, etmiştir. Ancak önceki hadis Hz. Ali'nin sözü olarak mevkuf iken, aynı manadaki bu ikinci hadis-i şerif Resûlullah (s.a.)'a nisbet edilmektedir.
Bir de birinci hadiste "yemedikçe" ifâdesi erkek çocuğa inhisar ettirilmiş bu rivayette ise, her ikisine teşmil edilerek "yemedikleri müddetçe" denilmiştir.
Buna göre de erkek ve kız çocuğunun idrarı aynı derecededir.[347]

379. ...Hasan (el-Basrî), annesinin şöyle dediğini haber verdi:
"(Ben) Ümmü Seleme (r.anha)yı henüz yemek yemeyen erkek çocuğun idrarı üzerine su dökerken gördü (m). Eğer (çocuk) yerse, onu yıkardı. Kız çocuğunun idrarını da yıkardı."[348]

Açıklama

Buraya kadar bu bölümle ilgili hadislerde henüz yemek yemeyen süt çocuklarının idrarlarının aynı derecede pis olmadığı, kız çocuğununkinin her hâl-ü kârda yıkanması, erkek çocuğunkinin ise üzerine su dökülerek temizleneceği ifâde edilmektedir. Bu hadislere dayanarak cumhûr-u ulemâ iki idrar arasında fark olduğuna zâhib olmuşlardır. Ancak Hanefî fukahası "İdrardan temizlenin! Çünkü kabir azabının çoğu idrardandır" hadis-i şerifi ve benzeri hadislerle isdidlâl ederek bir ayırım yapmaksızın erkek ve kız çocuğunun idrarları, henüz süt çocuğu bile olsalar eşit ve aynı derecede pistir ve büyüklerin idrarına eşittir; affedilen miktarı aştığı takdirde yıkanması gerekir, görüşündedirler. Bununla beraber Hanefî uleması bu bölümdeki hadislerle diğer babtaki hadisler arasında görünen tearuza cevaben hadislerde geçen "nadh" kelimesini yıkama ile tefsir etmişler ve bu tefsirlerini diğer hadislerdeki yıkama manasına gelen "nadh" ile takviye etmişlerdir.[349]

136. İdrarın İsabet Ettiği Toprak(In Temizlenmesi)

380. ... Ebû Hureyre (r.a.)'dan rivayet edilmiştir ki;
Resûlullah (s.a.) Mescidde otururken bir bedevi Mescide girip namaz kıldı.(İbn Abd bu namazın iki rekat olduğunu söyler). Sonra da:
Allah'ım, bana ve Muhammed (s.a.)'e rahmet eyle, bizimle beraber bir başkasına acıma, dedi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.):

Geniş olan şeyi men'ettin (Allah'ın geniş tuttuğu rahmetini daralttın), buyurdu. Aradan fazla bir zaman geçmeden bedevi Mescidin içinde (bir kenara) bevletti. Bunu gören sahâbîler bedeviye doğru koştular, fakat Resûlullah (s.a.) onlara mâni oldu ve:

Siz ancak kolaylaştırcı olarak gönderildim, zorlaştırıcı olarak değil. O (bedevinin) bevli üzerine büyük bir kova dolusu veya doluya yakın su dökünüz" buyurdu.[350]

Açıklama

A’rabi çöllerde, kırlarda yaşayan ancak bir ihtiyaç için zamanla şehre gelen Araplara denir.

Hadis-i şerifte bahsi geçen A'rabî'nin adı, başka rivayetlerden anlaşıldığına göre Zu'I-Huveysıra el-Yemânî veya Ekra' b. Habis et-Temimîdir.

Hadis-i şerifin siyakından da anlaşılacağı üzere bu zat İslâmı yeni kabul etmişti. Henüz İslâm edep ve kültürünü tam olarak elde edememiş, câhiliye ve çöl geleneğini üzerinden atamamıştı. Bu yüzden Cenab-ı Allah'tan rahmet isterken, başkalarının rahmetten mahrum olmasını ister hissini veren ifâdeler kullanmış ve Mescide idrar yapmıştı. Rahmet Peygamberi sallellahü aleyhi vesellem Efendimiz, bu şahsın her iki hatasını da gayet nâzik bir şekilde düzeltmiş ve güzel bir ders vermiştir. Bedevînin bevletmesine mâni olmak üzere harekete geçen sahâbileri de daha büyük zararlar tevlid edebileceği mülahazasıyla durdurmuştur.O'nun"Siz zorlaştırıcı olarak değil, kolaylaştırıcı olarak gönderildiniz" tabirini kullanması mecazî mânâdadır. Çünkü aslında tebliğ vazifesi ile gönderilen sahâbiler değil, bizzat Resûllah'ın kendisidir. Fakat, sahâbiler de Resûlullah'tan gerek huzurunda, gerek gıyabında tebliğ vazifesi için onun tarafından gönderilmiş olmaktadırlar.

Hadis-i şerif necis olan arz (yer) üzerine su dökmek suretiyle o mahallin temizleneceğine delâlet etmektedir ki, cumhurun görüşü de bu merkezdedir.

Hanefîlere göre, yeryüzü ve yeryüzünde sabit bulunan her hangi bir şey, pislenince kurumakla temizlenir. Hidâye'de "güneşte kurumakla" deniyorsa da, İbn Humam "güneş" kelimesinin kaydı ittifakı olduğunu, rüzgâr veya güneşle kuruması arasında fark olmadığım söyler ki, mezhebin görüşü de bu şekildedir. Ancak pisliğin renk vekokusudan eser kalmaması lâzımdır.

Necaset bulaşan yer yüzü (mahal) süratle temizlenmek istenirse, o yeri alt-üst ederek necasetin kokusu hissedilmeyecek şekilde gömmek ya da üzerine toprak taşımak veya eseri kalmayıncaya kadar üzerine su dökmekle de temizlenebilir.

Merâkf 1-Felâh Haşiyesi Tahtâvî'nin beyânına göre arz, üzerine su dökülerek temizlenecekse toprağın sert veya yumuşak oluşuna göre farklı ameliyeler uygulanır.

Yer gevşekse, temizlendiği kanaati hasıl oluncaya kadar su dökülür, adet önemli değildir. Yer engebeli ve sertse, necaset mahalinin alt kısmına bir çukur kazılır ve necasetin üstüne su dökülür. Çukurun içine dolan suyun üzerine toprak doldurulur. Yer sert ve düz ise, necaset üzerine üç defa su dökülür fakat her döküşte temiz bir bez ile kurutulur.

Yukarıda da işaret edildiği gibi diğer mezheplere göre necaset bulaşan yeryüzü, üzerine her hangi bir şekil ve tafsilata lüzum görülmeden su dökülerek temizlenir.

Hadis-i şerifin sonunda seçil ve zenîib kelimelerinin aynı mânâya geldiği belirtilmiş ve ikisi arasında zikredilen ev (veya) râvinin rivayetteki şüphesine hamledilmiştir. Diğer bir ifâdeye göre "seçil" dolu kova; "zenûb" ise, biraz eksik (doluya yakın) olan manalarına gelir. Buna göre râviden bir şüphe varid olmamış her iki lafız da Resûlullah'tan (s.a.) varit olmuş olur. O zaman "ev" kelimesi muhayyerliğe hamledilir. Tercüme buna göre yapılmıştır.[351]

Bazı Hükümler

1. Dua eden kişi, duasında sadece kendisi için değil, diğer müslümanlar için de istekte bulunmalıdır.
2. Cahil, söylenileni küçümseyip inadına muhalif hareket etmedikçe ona yumuşak davranmak gerekir.
3. İki zarardan büyüğü, küçüğü irtikâb edilerek def'edilebilir.
4. Mâbedlere hürmet edilmeli ve temiz tutulmalıdır.
5. Toprağa bulaşan necaset, üzerine su dökülmek suretiyle temizlenir.[352]

381. ...Ma'kıl b. Mukarrin[353] den; şöyle demiştir:

"Bir bedevî, Resûlullah (s.a.) ile birlikte namaz kıldı..." (Ma'kıl bundan sonra) Önceki hadisteki hâdiseyi (anlattı) ve şunları ilâve etti: Resûlullah (s.a.);

"Üzerine bevlettiğî toprağı alın ve (Mescidin dışına) atın, yerine de su dökün" buyurdu.[354]

EbûDâvûd; "Bu hadis mürseldir. Çünkü İbn Ma'kıl, Resûlullah (s.a.)'ı görmemiştir" dedi.[355]

Açıklama

Görüldüğü gibi bu hadis-i şerif Tâbiûndan bir zât tarafından, aradaki sahâbî zikredilmeksizin bizzat Resûlullah'tan duyulmuş gibi rivayet edildiği için mürseldir. Fakat bu durum, hadisin kuvvetine zarar vermemektedir. Çünkü aynı hadisi Dârakutnî, kesintisiz olarak -Ahmed ve Taberânî de dahil- iki ayrı senette rivayet etmişlerdir.

Ancak bu rivayetlerden İbn Mes'ücTdan geleni, senette Sem'anb. Malik olduğu için; Vasile b. Eska'dan geleni de râviler arasında Ubeydullah b. Ebî Humeyd el-Huzelî olduğundan tenkide uğramıştır, kuvvetli sayılmamıştır.[356]

Bu hadis ihtiva ettiği ahkâm itibariyle bir önceki hadisten pek farklı değildir. Sadece öncekine ilâve olarak necaset mahalline su dökülmeden evvel o toprağın alınıp atılması emredilmektedir.[357]

137. Yeryüzünün (Toprağın) Kurumakla Temizlenmesi Hakkında

382. ...Abdullah b. Ömer (r.a.)'dan, şöyle demiştir:

"Ben Resûlullah (s.a.) zamanında bekâr bir genç idim ve Mescidde gecelerdim. Köpekler mescide girerler, çıkarlar, bevlederler, (sa-habiler de) bundan dolayı hiç bir şey (su) dökmezlerdi."[358]

Açıklama

Abdullah İbn Ömer'in Mescitte gecelemesi orada uyumasına delâlet etmez. Çünkü "geceledi" fiili "geceleyin uyudu" mânâsına pek nadir kullanılır. Ferrâ demiştirki, "gecenin tamamını taatle veya masiyetle uyanık geçirdi manasında "geceledi" denilir. Ancak İbn Ömer'in geceyi Mescitte uyuyarak geçirdiğini anlamaya da bir mani yoktur. Nitekim bazı sarihler fiiline "geceleyin uyudu" mânâsını vermişlerdir. Mescitte uyumayı men eden açık bir nass olmadığına göre orada geceleyin uyumaya da bir mâni yoktur. Fakat yine de bu konu ihtilâflıdır. îbn Abbâs ibâdet maksadı olmasa, İbn Mesûd ise her halü kârda mescitte gecelemeyi mekruh görürler. îmam Mâlik, kalacak evi olmayanın mescitte kalmasını mubah sayarken evi olanın kalmasını mekruh sayar. İmam Nevevî'nin bildirdiğine göre, İmam Şafiî mutlak olarak, İmam Ahmed de misafirin kalmasını caiz görmüşlerdir. Hanefîlerin görüşü de bu merkezdedir.

Yeryüzündeki necasetin, kurumak suretiyle temizleneceğini söyleyen Hanefîler, bu hadis-i şerifi delil kabul ederler.

îbn Hümam bu hadis ile ilgili olarak özetle şöyle der: "Eğer necasetin kuruyarak temizlendiği kabul edilmezse sahâbilerin bile bile orayı pis bırakmış olmalarına hamletmek gerekir ki, bu mümkün değildir. Çünkü mescid-i Nebevî dar ve mü slümanlar hemen hemen tamamen namazı mescidde kıldıkları için, köpeklerin bevlettiği yerlerde namaz kılmamış olabilirler denemez. Ayrıca köpeklerin mescidin bir köşesine değil, bir çok yerine bevletmeleri kuvvetle muhtemeldir. Bedevi'nin bevli üzerine Resûlullah'ın su dökülmesini emretmesi, bunun ancak su ile temizleneceği manasına gelmez. Zira o hâdise gündüz olmuştur. Gündüz Mescitte peşi peşine devamlı namaz kılınacağı için Efendimiz pislenen mahallin hemen temizlenmesini istemiş, kuruyunca-ya kadar beklemeden üzerine bolca su dökmelerini emretmiştir. Abdullah îbn Ömer'in haberinde köpeklerin Mescide bevletmeleri geceleyin olduğu ve geceleri de kısa aralıklarla cemaat halinde namaz kılınmadığı için su dökme ihtiyacı hissedilmemiş, temizlik konusunda kurumaya itibar edilmiştir."

Necaset bulaşan yer yüzünün kurumakla temizlenemeyeceğini mutlaka su dökülmesi gerektiğini söyleyenler ise, bu hadîse daha değişik bir açıdan bakarlar. Kimi "köpeklerin mescide girip çıkmaları oraya bevletmiş olmalarını gerektirmez. Mescide girip çıkarlar, fakat dışarıya bevletmiş olabilir." Bazıları da, "köpek idrarlarının

üzerine su dökülmeyişi ya yerleri bilinemediği veya temizlenmesine lüzum kalmayacak kadar az olduğu içindir" demişlerdir.

Şüphesiz her iki görüşün sahipleri makul fikirler ileri sürerek hadis-i şerifin mânâsım te'vil etmişler ve görüşlerini mesnetsiz bırakmamışlardır. Ne varki, kuramakla yer yüzünün temizlenmeyeceğini söyleyenlerin te'villerinde bir zorlama olduğu hissedilmektedir.

Temizlendiğini söyleyenlere göre ise, bu sadece üzerinde namaz kılmak içindir. Oradan teyemmüm etmek için yine de temiz sayılmamaktadır. Hanefîlerin görüşü budur.

Daha önce de bildirdiğimiz gibi, o günkü mescidleri bugünkülerle mukayese etmemek gerekir. Peygamber aleyhisselâm zamanında kapılar açık pencereler açık, yerlerde örtü yoktu. Dışarıdan farkı, duvarlarla çevrili olması idi. Bu durumda kedi ve köpeklerin geceleyin bu gibi yerlere girmesi gayet normaldir.

Bununla beraber, hadisten mescidlerde kedi ve köpek beslenir hükmü çıkarılamaz. Güvercinler müstesna, bütün hayvanların mescidde beslenme, büyütülmeleri ve aralara sokulmaları yaksaktır.[359]

Bazı Hükümler

1. Mescitte gecelemek câizdir.

2. Toprağa isabet eden necaset mahalli kurumak sureti ile temizlenebilir.[360]

Elbisenin) Eteğine Bulaşan Necaset İn Hükmü

383. ...Abdurrahman b. Avf'ın oğlu İbrahim'in Ümmü Veledi (Humeyde)[361] den rivayet edilmiştir. O; ResûluIIah'ın hanımı Ümmü Seleme (r.anhâ) ya;

Ben eteğim uzatan bir kadınım, pis yerlerde yürüyorum (ne yapmalıyım)? diye sordu. Ümmü Seleme (r.anha);

Resûlullah (sallellahü aleyhi vesellem) "Onu sonraki (temiz yerler) temizler" buyurdu diye cevap verdi.[362]

Açıklama

Ümmü Seleme (r.anha) kendisine sorulan bir soruya delilini söyleyerek cevab vermiştir. Çünkü soru soran hanımı zeki, anlayışlı zaptı kuvvetli ve ilmi nakletmeye kabiliyetli görmüştür. Bundan anlaşılmaktadır ki, bir âlime soru sorulduğu zaman soru soran anlayışlı ve tâlime kabiliyetli ise, cevabı verirken delilini de zikretmeli ve bu konu ile ilgili lüzumlu malumatı aktarmalıdır.

Ulemâdan bir gurup bu hadis-i şerifin zahirini alarak, "temiz bir yerde yürümek pis yerden geçerken elbisenin eteğine ve paçasına bulaşan pisliği temizler. Elbisenin eteği ayakkabı hükmündedir. Eteği pisleten yerin kuru veya yaş olması arasında fark yoktur" demişlerdir.

Cumhura göre ise, bir kimse üzerinde necaset olan kuru bir yerden geçip de elbiseye pislik bulaşmazsa sonradan yürüdüğü temiz yerlerle temizlendiği görüşündedir. Üzerinde necaset bulunan yer yaş ise, ancak yıkamakla temizlenebilir. İmam Şafiî, "Bu, kuru bir yerden geçip de üzerine necaset bulaşmayan kimse hakkındadır. Ama yaş (ve pis) yerden geçerse ancak yıkamakla temizlenir" demiştir.

Şafiîlerde mezhebin görüşüne göre pis olan yolun çamuru şu dört şartın tahakkuku ile affedilir:

1. Necasetin görülmemesi,

2. Yoldan geçenin dikkat edip, necasetten sakınması,

3. Yürürken veya binek üzerinde iken kendisine isabet etmesi.Şayet düşer veya başkasından sıçrayarak kendisine bulaşırsa af yoktur.

4. Necasetin elbiseye veya vücuda isabet etmesi. Başka bir şeye isabet ederse af yoktur.

İmam Ahmed b. Hanbel de şöyle der: "Bunun mânâsı, üzerine idrar bulaşır sonra da temiz bir yerden geçerse, o elbise temizlenir demek değildir. Maksat, bir yerden geçerken eteği pislenirse sonraki temiz yer Onu temizler demektir."

Zürkânî, İmam Mâlik'ten şunu nakleder: "Resûlulah'tan rivayet edilen "arzın bazısı bazısını temizler" hadisinin mânâsı şudur: Bir kimse pis bir yere basar sonra da kuru ve temiz bir yerde yürürse, sonraki yürüdüğü yer, evvelkinin pislettiğini temizler. Fakat necaset bevl veya bu hükümde olan bir şey olur ve elbise yada bedene bulaşırsa, ancak yıkamakla temizlenir. Bunda icmâ vardır."

Bu hadis hakkında Şah Veliyullah Dehlevî'nin şu sözleri de kayda değer: "Bu şu demektir. Bir kimsenin eteğine yol pisliği bulaşır, sonra bir başka yerden geçer ve necasete temiz yerin çamur veya tozu karışıp kurur. Bu

durumdaki etek ovalamak veya çitilenmekle temizlenir. Bu kadar zorIuğa binâen sâri tarafından affedilmiştir."

Hanefîlere göre üzerinde necasetin aynı görülmedikçe yol çamurları temizdir. Bu çamurun cıvık veya kuru, az veya çok olması arasında fark yoktur. Köpeklerin yattığı yerler, pis şeylerden çıkan buharlar ve hayvan gübresinin tozu da aynı hükümdedir. Çünkü bunlardan korunmak mümkün değildir.

Şunu unutmamak gerekir ki "elbiselerini de temiz tut"[363] ayet-i kerimesi genel manada elbiselerin temizlenmesini emrettiği gibi, "eteklerini yerde sürünemeyecek şekilde kısaltarak temiz tut"

şeklinde de tefsir edilmiştir. Ayrıca etekleri yere sürünecek şekilde elbise giymek kibir ve gurur alâmeti olduğu için İslâm'da makbul sayılmamıştır. Kadınların ayaklarını1 topuk üstü göstermeyecek tarzda ve bilhassa çorap giyme adeti olmayan Arap köylü kadınları için lüzumlu görülmüştür ki, bu bir istisna niteliğindedir.[364]

Bazı Hükümler

1. Hanımların uzun etekli elbise giymeleri meşrudur.

2. Yollardaki kuru pislik ile pislenen etekler daha sonra temiz bir yerden geçilerek temizlenir.[365]

384. ...Abdu'l-Eşhel oğullarından bir kadın şöyle demiştir;

"(Resûlullah'a); Ya Resûlullah! Bizim mescide giden yolumuz pis, kerih kokuludur. Yağmur yağdığında ne yapalım? diye sordum.

Bu kirli yoldan sonra daha temizi yok mu? dedi.

Evet (var) dedim,

Temiz yer pis yerin pislettiğini temizler" buyurdu.[366]

Açıklama

Hattâbî, bu ve bundan önceki hadislerin senetlerindeki sahabî râvilerin halleri meçhul olduğu için bu iki hadîsi tedbirle karşılamak gerektiğini söyler. Ancak hali bilinmeyen râviler, sahabî olduğu ve sahâbiler tümüyle sika (güvenilir) kabul edildiği için Hattâbî'nin bu sözlerine itiraz edilmektedir.[367]

Bazı Hükümler

1. Dini hükümleri öğrenmek için soru sormak gerekli ve tabiidir.

2. Kadın doğrudan ilgili makama soru sorabilir.

3. Fitneye sebep olmadığı takdirde kadınlar da camiye gidebilerler, caizdir.[368]

Ayakkabıya Bulaşan Pisliğin Temizlenmesi

385. ...Ebû Hureyre'den rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.) şöyle buyurmuştur:

"Sizden biriniz ayakkabısı ile bir pisliğin üzerine basarsa (bilsin ki) toprak onun için temizleyicidir."[369]

Açıklama

Hadîsin zânirî ayakkabıya bulaşan pisliğin (cinsi ne olursa olsun) yere sürtülerek temizlenebileceğine delâlet etmektedir. Evza'î Ebû Sevr (bir rivayette) Ebû Yûsuf, İshâk, (bir rivayette) İmam Ahmed, ve Zahirîler bu görüşü benimsemişlerdir.

Beğavî, ulemânın çoğunluğunun bu görüşte olduklarım söyler.

İmam Mâlik, Şafiî, Züfer ve Muhammed'e göre, pislenen ayakkabı ancak yıkamakla temizlenir, toprağa sürterek temizlenemez. Bunlar, üzerinde durduğumuz hadisteki "necâset"i kuru olanına hamletmişlerdir.

İmam Azama göre, ayakkabıya bulaşan pislik katı (cüsseli, maddi varlığı bilinen türden) olursa, toprağa sürtülerek temizlenir. îdrar gibi sıvı haldeki cüssesiz necasetler ise ancak yıkamakla temizlenir, yere sürtmekle temizlenmez. Hanefî mezhebinde fetva, îmam-ı Âzam'm kavline göredir.[370]

Bazı Hükümler

1. Toprak, ayakkabıya bulaşan katı pisliği temizler.
2. Ayakkabı tarafından emilen sıvı pislikler yıkanmalıdır.[371]

386. ...Ebû Hureyre (r.a.) mânâ olarak öncekine benzeyen rivayetinde Resûlullah (s.a.)'ın şöyle buyurduğunu haber vermiştir.
"(Bir kimse) Necaset üzerine mestleri ile basarsa onların temizleyicisi topraktır."[372]

Açıklama

Râvîlerî arasında Muhammed b. Kesîr olduğu için bu hadisi sahih kabul etmeyenler olduğu gibi, başka yönlerden bu kusuru takviye edip hadisin sıhhatini savunanlar da vardır. Yine senetteki Muhammed b. Aclân'i zayıf sayanlar olmakla beraber, çoğunluk sika kabul etmiştir.
Hadis-i şerifin ihtiva ettiği hüküm önceki hadisle aynıdır.[373]

387. ...Âişe (r.anhâ) Resûlullah (s.a.)dan aynı manada bir hadis rivayet etmiştir.[374]

138. Elbisedeki Necasetten Dolayı (Namazı) İade (Gerekir Mi?)

388. ...Ummu Câhder el-Âmiriye'den; O, Âişe (r.anhâ)ya elbiseye bulaşan hayız kanının hükmünü sordu. Âişe (r.anhâ) şu cevabı verdi:
"Ben (hayızlı iken bir gece) üzerimizde şiltemiz olduğu halde Resûlullah (s.a.) ile beraberdik. Şiltenin üstüne bir elbise örtmüştük. Sabah olunca Hz. Peygamber elbiseyi alıp giydi, çıktı. Sabah namazını kıldırdı ve oturdu. Bir adam:
Ya Resûlullah! Bu bir kan (lekesi) parıltısı (değil mi, diye kanı gösterdi).
Resûlullah lekeli kısmın kenarım avuçlayıri durulmuş bir vaziyette bir çocukla bana gönderdi, ve:
'Bunu yıka kurut ve bana gönder,' buyurdu.
Çanağımı isteyip onu yıkadım, kuruttum ve Resûlullah (s.a.)a gönderdim. Resûlullah öğleye doğru o elbise üzerinde olduğu halde
geldi."[375]

Açıklama

Bu hadisin bâb ile münâsebeti, Resûlullah (s.a.Vın namazı kıldıktan sonra üzerindeki kan lekesine vakıf olması ve fakat namazı iade ettiğine dair bir işaretin bulunmayışıdır. Yani Resûlullah kan lekesini öğrendikten sonra namazını iade etmemiştir. Bu mesele mezhepler arasında ihtilaflıdır.
Mâlikîler e göre, üzerinde necaset varken kılınan bir namaz necaset farkediîdikten sonra iade edilmez. Şafiî ve Hanbelîlerden iki görüş vardır. Hanefîlere göre namaz iade edilmelidir.
Hanefîler, üzerinde durduğumuz hadisten, Resûlullah (s.a.)'m namazı iade etmediği hükmü çıkartılırsa, bu görülen kanın namaza mâni olmayacak kadar az olmasındandır, derler.[376]

Bazı Hükümler

1. Erkeğin navız hâlindeki hanımıyla aynı yatağa yatması caizdir,
2. Bir müslümanın, başka bir müslüman da gördüğü ve ıslahı gereken şeyi haber vermesi caizdir.
3. Başkasının uyarmasını   anlayışla karşılamak gerekir.
4. Necaseti izâlede acele edilmelidir.
5. Kadının kocasına hizmet etmesi meşrudur.
6. Elbisedeki necaset yeri belli ise, sadece oranın yıkanması kâfidir, elbisenin tamamını yıkamaya lüzum yoktur.

7. Hadis Resûlullah (s.a.)'ın tevazuunu göstermektedir.[377]

139. Elbiseye Bulaşan Tükrüğün Hükmü

389. ...Ebû Nadra'dan, demiştir ki;
"Resûlullah (s.a.) elbisesine tükürdü ve orayı biri biri üstüne (katlayıp) sürttü."[378]

Açıklama

Bu hadis-i şerif mürseldir. Çünkü Ebû Nadra tabiûndandır. Resûlullah (s.a.)'ı görmemiştir. Başka rivayetlerden
anlaşıldığına göre, Efendimiz'in elbisesinin bir ucuna tükürmesi namazda iken zarurete binâen olmuştur. Ebû Nuaym'ın rivayeti de böyledir. Şöyleki namazdaki bir insanın yutamayacağı ve açığa da tüküremeyeceği bir tükürüğü, yanında da mendili bulunmadığım düşünürsek, başkalarının kendisinin rahatsız olacağı bir manzara zuhur etmemesi için, elbisesinin bir kenarına bırakmak ve onu izâle etmek en iyi bir durumdur ki, onun temizlenmesi ise, daha kolaydır. Bu husus Hadisin rivayetinde "tükürdü" manasına gelen lafzın tefsir ve te'vilidir.

Ebû Nuaym'in rivayetin de "Resûlullah namazda iken ağzındaki ıslaklığı elbisesinin bir ucu ile çıkardı" şeklindedir.

Buna göre normal olan bu durumun te'vile ihtiyacı yoktur. Nitekim Menhel sahibi de hadisi bu şekilde açıklamıştır.

Hadis-i şerif tükrüğün mutlak olarak temiz olduğuna delâlet eder. Aynî, İbn Battâl'dan rivayetle, "tükrüğün temiz oluşu icmâ ile sabittir. Selman' dan rivayet edilenden başka bu konuda ihtilaf bilmiyorum. Hasan b. Hayy da onu elbisede kerih bulmuştur" demektedir. îbn Hazm: "Selman'-ı Fârisî ve Nehaî'ye göre ağızdan ayrılan tükrüğün necis olduğu rivayeti sahihtir" der. İbn Ebî Şeybe de Musannef inde onun temiz olmadığını söyler.

Bunların dışındaki bütün müctehid imamlar tükrüğün temiz olduğu hususunda tüttefiktir. Bu İbn Battâl'ın da dediği gibi icmâ hükmündedir.[379]

390. ...Enes b. Mâlik (r.a.), Resûlullah (s.a.)'dan önceki hadisin benzerini rivayet etmiştir.[380]

Açıklama

Bu rivâvetin Nesâî'de zikredilen metni “Resûlullah ri dasının bir ucunu alıp içine tükürdü. Sonra bir kısmını, diğer kısmı üzerine örttü" şeklindedir.[381]

---

[1] Ebû Dâvûd, nikâh 77, Nesâî, tahâre 181; hayz 9; İbn Mâce, tahâre 123; Ahmed b Hanbel, I, 230, 237, 245, 272, 286, 306, 312, 339, 363.
[2] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 470.
[3] Tİrmizî tahâre, 103.
[4] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 470-472.
[5] Hadisi bu şekliyle kütub-İ sitte müelliflerinden sadece Ebû Dâvûd burada ve nikâh 47'de.
[6] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 472-473.
[7] Ibn Mâce, tahâre 129; Dâriraî, vudû' 111.
[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 473-474.
[9] Mu'dal: Senedinde biribiri peşinden iki veya daha fazla râvinın düştüğü hadistir.
[10] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 474-475.
[11] Nesâî, hayz 13; Ayrıca bk. Müslim, hayz 3; Ebû Davûd, nikâh 46; Dârîmî, vudû' 107; Muvatta, tahâre 95; Ahmed b. Hanbel, VI, 33, 55, 72, 113, 134, 143, 174, 189, 204, 209, 235.
[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 475.
[13] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 475-476.
[14] Ahmed b. Hanbel, VI, 174.
[15] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 476.

[16] Ebû Dâvûd, nikah 46; Nesâî, tahâre 178; hayz 11.
[17] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 476-477.
[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 477.
[19] Umara: Tabiûndandır. îbn Hibbân Sika raviler arasında sayar. Halasından ve Abdur-rahmân b. Ziyâd'dan hadis rivayet etmiştir. [Bilgi için bk. tbnu'l-Esîr, Üsdu'l-gabe, IV, 142; Îbn Hacer el-tsâbe, III, 170-171].
[20] Hadisi kutub-u sıtte müelliflerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 477-479.
[22] Bu hadisi de sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 479.
[24] Bu hanımın, Hz. Âişe veya Meymune olması muhtemeldir.
[25] Ahmed b. Hanbel, VI, 59.
[26] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 479-480.
[27] Buhârî, hayz 5; Müslim, hayz 2; İbn Mâce tahâre 12V, Ahmed b. Hanbel, VI, 40, 42, 44, 98, 113, 126, 128, 156, 161, 201, 204, 206, 216, 230, 266.
[28] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 480-481.
[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 481-482.
[30] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 482.
[31] Ncsâî, tahâre 133; hayz 3; İbn Mâce menasik 12; Darimî, vudu 84; Muvatta' 105; Ah-med b. Hanbel, VI, 293, 304, 320, 323, 464.
[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 482-483.
[33] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 483-486.
[34] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 486.
[35] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 486-487.
[36] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 487.
[37] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 488.
[38] Ümmü Habibp: Cahş'ın kızıdır. Abdurrahman b. Avf'm hanımı. Resulûllah (s.a.)'ın hanımı Hz. Zeyneb'in kardeşidir. Üçüncü bii kardeşleri daha vardı ki o da Hamne'dir. İbn Abdilberr bu üç kardeşin de mustehâza olduğunu söyler. Suyûtî'nin de bunları müsteha-zalar arasında saydığı daha evvel zikredilmişti. tbnü'l-Arâbî Zeyneb'i müstehaza saymaz, (bk. el-Menhel, III, 67-68.).
[39] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 488-489.
[40] Nesâî, talâk 74; tahâre 134; hayz 4; İbn Mâce tahâre 115; Ahmed b. Hanbel VI, 420, 464.
[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 490-491.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 491.
[43] Urve kendisine hadiseyi haber verenin Fâtıma mı, yoksa Esma mı olduğunda şüphe etmiştir. Fakat her hâl u kârda Resûlullah'a soruyu soran Esma olmuştur. Bu Esma, Umeys'in kızıdır.
[44] Bu hadisi kütüb-i sitte sahiplerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[45] Müellifin bu ve bundan sonraki rivayetleri getirmesi cümlesinin Zührî hadisinde vehm olmakla birlikte başka rivayetlerde sabit olduğunu göstermek İçindir.
[46] Şevde binti Zem'a b. Kays b. Abdi Şems el-Kureşî el-Âmirî: Resûlullah sallellahu aleyhi vesellem kendisi ile Hz. Hatice'nin vefatından sonra -daha Hz. Âişe ile evlenmeden evvel evlenmiştir.-Tirmizî'nin, İbn Abbas'tan rivayet ettiğine göre, Şevde, Resûluilah'ın kendisini boşamasından korkmuş ve Efendimize (s.a.): "Beni boşama yanında tut ve sıramı Hz. Âişe'ye ver" demiş. Resûlullah da bunu yapmış bunun üzerine: "Eğer bir kadın kocasının uzaklaşmasından yahut (herhangi bir suretle kendisinden) yuz çevirmesinden endişe ederse sulh ile aralarını düzeltmekte ikisine de vebal yoktur. Sulh daha hayırlıdır..." mealindeki Nisa, 128. âyeti nazil olmuştur.
Şevde (r.a.) Resûluilah'tan hadis rivayet etmiştir, ibn Abbâs ve Yahya b. Abdullah da ondan rivayet etmişlerdir. Buhârî kendisinden iki hadis rivayet etmiştir. H. 54 senesinde vefat etmiştir. [Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, VIII, 52-58; İbnu'1-Esir, Üsdii'l-gâbe, VII, 157; Zehebi A'lamu'n-nubelâ, II, 265-269; İbn Hacer, el-lsâbe, IV, 338; Tehzibu't-Tehzîb, XII, 426-427; tbnu'1-tmad, Şezerâtu'z-zeheb, I, 24, 60.].
[47] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 491-494.
[48] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 495.
[49] Buhârî, hayz   19, 28; Tirmizî, tahâre 93; Nesâî, tahâre 133, 134, 137; hayz 2, 4, 6; tbn Mâce, tahâre 115, 116, Dârimî, vudû' 84.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 495-496.
[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 496.

[52] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 496-497.
[53] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 497.
[54] Hadisi Kutûb-i sitte içinde yalnızca Ebû Davud rivayet etmiştir.
[55] Buhârî, hayz 8, 19; Müslim, hayz 64; Tirmizî, tahâre 94; Nesâî tahâre 133, 134, 137, hayz 4, 6, İbn Mâce, tahâre 115, 116; Dârimî, vudû' 80.
[56] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 497-499.
[57] Nesâî, tahâre 137; hayz 6.
[58] Bu rivayetten anlaşılmaktadır ki, İbn Abbâs'a göre hayız kanının alâmeti çok miktarda kan gelmesi, istihaza kanının alameti de az kan gelmesidir. (el-Menhel, III, 88).
[59] Bu eseri Beyhakî musannifin tarikiyla tahriç etmiş ve "Mekhûl ün dediğinin manası zayıf bir isnadla Ebû İmameden merfuan rivayet edilmiştir" demiştir.
[60] Daha evvel zikredildiği gibi bu, Ebû Hanîfe ve Ahmed b. Hanbel'in mezhebidir.
[61] Bır rivayette imâm Mâlik bu görüşü benimsemiştir.
[62] Bu son iki eseri Dârimî tahriç .etmiştir.
[63] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 499-503.
[64] Söz konusu Hadis: 282-283.
[65] Hamne bundan sonra gaibe sıygasını kullanmıştır. Fakat Turkçeye uygun olması için mu tekellim (1. şahıs) siygasına göre terceme edilmiştir.
[66] Bir nüshada "bez kullan" ibaresinden önce ifadesi yer almaktadır Tırmızî'deki rivayet de bu şekildedir. Telemim ise, bezi önünden ve arkadan dolayıp belde üzerine ip ya da kuşakla iyice bağlamak demektir.
[67] aslında ayakla vurmak, tepmek manasına gelir. Bununla zarar vermek ve ifsâd etmek kast edilir. Hattâbî'nin ifadesine göre kanın çokça gelmesinin şeytanın bir darbesi olmasından maksat, şeytanın bununla dinî vazifelerinde işini karıştırmaya yol bulması Hammâne'ye bu emirleri unutturmasıdır.
[68] Buradaki Ahyyu'l-Kârî'nın beyanına göre, râvıden gelen bir sektir Buna göre Ravî, Resülüllah'ın altı gun mu, yoksa yedi gun mü dediğinde şüphe etmiştir Neve-vî'ye göre taksim içindir. Yanı sıhhatli iken âdeti altı gün ise, altı yedi gun ise yedi gun kendim hayızlı say, demektir. Resulüllah kadınların ekserisi daha çok altı-yedı gun âdet gördükleri için bu iki rakamı zikretmiş olabilir.
[69] ibaresi bazı nüshalarda kelimesi olmadan geçmektedir. Bu ibareye şerhler değişik manalar vermişlerdir. Terceme, Muhammed AH Esse-yid neşrinin hâmişindeki ifadeler esas alınarak yapılmıştır. Hattâbî: "Senin işin hakkında altı veya yedi günden Allah'ın bildiğinde kendini hayızlı say" şeklinde mana vermiştir. Buna göre Hamne daha evvelki âdetinin altı günmü, yoksa yedi gün mu olduğunu unutmuştur. Resulüllah da kendisine âdetinin altı gün mü yoksa yedi gün mü olduğunu araştırmasını ve ona göre hareket etmesini emretmiştir.
[70] Hayız hâli yedi günse yirmi üç gün, altı günse yirmi dört gün temiz olur.
[71] Tirmizî, tahâre 95; Dârimî, vudû' 94; MuvattS', hacc 124; Ahmed b. Hanbel, VI, 439, 464.
[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 503-506.
[73] Ric'at: Karısını bir veya iki ric'î talakla boşamiş olan bir kimsenin iddet içerisinde, evliliği devam ettirmek maksadıyla, sözle, cinsî temas veya Öpme vs. gibi bir şekilde karısına geri dönmesidir.
[74] el-Bakara (2), 222.
[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 507-511.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 511.
[77] Bk. 285. hadisin kaynaklan.
[78] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 511-512.
[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 512-513.
[80] Buhârî.hayz 26; Müslim, hayz 64; Nesâî,tahârel33, 134; tbnMâce, tahâre, 116-Dâri-mî, vudu 80, 84, 96; Ahmed b. Hanbel, VI, 83, 119, 128, 187, 237.
[81] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 513-515.
[82] Musannifin bu rivayeti almasının maksadı, tbn Ishâk'ın rivayetini takviyedir.
[83] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 515-516.
[84] Bu kadın Ümmü Habîbe bint Cahş'tır.
[85] Râvîlerden birisi zamirin müzekker olarak mi, yoksa müennes olarak mı olduğunda ve mı yoksa mu olduğunda şüphe etmişlerdir.
[86] Ümmü Bekr'in rivayetini sadece tbn Mâce tahric etmiştir.
[87] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 516-518.
[88] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 518-519.
[89] Aşağıdaki hadisten anlaşıldığına göre, bu kadın Sehje bint Süheyl'dir.

[90] Bazı nüshalarda istisna edatı yoktur. Buna göre mana "Sana Rasulüllah'tan (s.a.) hiç bir şey söyleyemem" şeklinde olur.
[91] bk. Tirmizî tahâre 95; Nesâî, tahâre 135; hayz 5; mevâkît 21; tbn Mâce, tahâre 117;Dârimî, vudu 84, 94, 95, 96, Ahmed b. Hanbel, VI,;172, 382, 439, 440.
[92] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 519-520.
[93] Dârimî, vudû' 84; Ahmed b. Hanbel VI, 119.
[94] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 520-521.
[95] Yedi seneden beri.
[96] Hadisi, kütüb-i sütte müelliflerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[97] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 521-522.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 522-523.
[99] Tirmizi, tahâre 44; Dârimi, vudÛ'46.
[100] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 523.
[101] Tirmizi, tahâre 93; İbn Mâce, tahâre 115; Ahmed b. Hanbel, VI, 42, 204, 262.
[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 523-525.
[103] Hadisi Beyhâkî merfu olarak rivayet etmiştir.
[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 525-526.
[105] Önceki hadis mevkuf olduğu halde, bu Resul u İlah'a (s.a.) kadar çıkan merffi bir hadistir.
[106] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 526-528.
[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 528.
[108] Aynî bunun Said b. Müseyyeb ve Hasen'in görüşü olduğunu söylemektedir. Concordance bu bâb'a bab numarası vermemiştir.
[109] Buradaki soru guslün keyfiyetini değil vaktini sormadır.
[110] bk. Dârimî, vudû'85 (bab başlığında).
[111] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 528-529.
[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 529-530.
[113] Sadece Ebû DâvÛd rivayet etmiştir.
[114] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 530-531.
[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 531.
[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 531.
[117] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 531.
[118] Bu hadis 286. hadisin tekrarıdır. Orada gerekli açılmamda bulunulmuştur.
[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 532-533.
[120] Bu hadisi Kutub-i Sitte müelliflerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[121] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 533.
[122] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 533-534.
[123] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 534.
[124] Ummü Atlyye'nin asıl adı Nesibe bini Ka'b el-Ensâriyye'dir. Resûlullah'tan kırk kadar rivayeti vardır. Bunların altısında Buhar! ve Müslim ittifak etmiştir. Müstakil olarak her birinde birer hadisi vardır. Kadın cenazeleri yıkardı, Resûlullahın kızım da bu hanım yıkamıştır. (Bilgi için bk. İbn Ebî Hatim, el-Cerh ne'I-ta'dil, IX, 465; lbnu'1-Esir, Üsdii'l-ğftbe, VII, 280; Zehebî, A'lfimu'n-nubelfi, II, 318; tbn Hacer, el-ts&be, 476; TehzEbıTt-Tehzib, XII, 455).
[125] Nesâi, hayz 7; Ibn Mâve, tahâre 127; Dârimi vudû 93,94; Ayrıca bk. Buhârî, hayz 25.
[126] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 534-535.
[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 535-536.
[128] Sadece Ebü Dâvûd rivayet etmiştir.
[129] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 536-537.
[130] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 537.
[132] "Eser" hz. Peygambere ulaşmayıp sahâbi veya tâbü'de kalan, onlara ait olan görüş vt haberlere denir.
[133] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 537.
[134] Buradaki şüphe râvidendir.
[135] Vers: Yemen'de biter, kadınların hamilelikten dolayı yüzlerinde çıkan ve halk arasında "çiğit" denilen benekler üzerine sürdükleri san renkte bir bitkidir.
[136] Tirmizi, tahâre 105; tbn Mâce, tahâre 128; Ahmed b. Hanbel VI, 300, 303, 304, 310.

[137] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 538.
[138] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 538-539.
[139] Bundan murat, Resühıllah'ın hanımları değil,akrabalarıoiankadınlardır. Zira Resûlul-lah'ın hanımlarından Hz. Hadîce'dcn başka hiç birisi Resûlullah'm yanında lohusa olmamıştır. Hadîce de hicretten evvel vefat etmiştir. Mâriye de câriyesidır.
[140] Hadisi Kütüb-i Sitte müelliflerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 539-540.
[142] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 540-541.
[143] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 541.
[144] Ahmed b. Hanbel, VI, 380.
[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 541-542.
[146] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 542-543.
[147] Sidr: Trabzon hurmasına benzer bir ağaçtır. Yapraklan suya atılarak kaynatılır. Böylece suyun temizleyicilik özelliği artar.
[148] Bir pamuk veya bez parçasıdır.
[149] bk. Buhârî, hayz 13; Müslim, hayz 60, 61; İbn Mâce, tahâre 124; Dârimi, vudü 84.
[150] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 543-544.
[151] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 544.
[152] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 544-545.
[153] İbn Mâce, tahâre 124;Müslim, hayz 61;Ahmed b.Hanbel, V, 72; VI, 148.
[154] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 545-547.
[155] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 547.
[156] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 1/ 547.
[157] Buhârî, teyemmüm 1; salât 56; cihâd 122; ta'bir 11: i'tisam 1; Müslim, mesâc id 3, 5, 8; Tirmizî, siyer 5; Nesâî, gusl 26; cihâd 1; Dârimî, siyer 29; Ahmed b. Hanbel, I, 98, 301; II, 222, 264, 268, 314, 394, 412, 455/501; III, 304; IV, 416: V, 145, 148, 162, 248, 256.
[158] el-Mâide (5), 6.
[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/7-10.
[160] Useyd b. Hudayr : İbn Simâk b. Atik el-Ensârî. İslama ilk girenlerdendir. Bedr dışındaki bütün savaşlara katılmıştır. Uhud günü, Resûlullah'Ia birlikte sebat etmiş ve yedi yerinden yaralanmıştır. Menkıbeleri çoktur. Ebû Hureyre'den, Resûlullah (s.a.)'m kendisi için "Useyd b. Hudayr ne iyi adamdır!" buyurduğu rivayet edilmiştir. Hz. Âişe; "Useyd, insanların en fazıllarındandır" demiştir. Bir gün Useyd bir topluluğa konuşuyor ve onları güldürüyordu. Efendimiz onun böğrüne dürttü. Useyd: "Beni incittin ya Resûlullah" dedi. Efendimiz: "Aynısını sen de bana yap" buyurdu. Useyd: "Ya Resûlullah senin üzerinde gömlek var, bende İse yok" dedi. Efendimiz gömleğini topladı. Useyd onu bağrına bastı ve böğrünü öpmeye başladı. "Anam, babam sana feda olsun ya Resûlullah, ben işte bunu istedim" dedi.
Useyd H. 20 yılında vefat eti. [Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakât, III, 135; Buhârî, et-Tarîhu'l-Kebîr, II, 47; İbn Ebî Hatîm, ei-Cerh ve't-ta'dîl, II, 310; İbnu'1-Esîr, Usdu'l-gâbe, I, 111, 113; Zehebî, A'lâmıTn-nubelâ, I, 340 - 343; İbn Hacer, el-İsâbe, I; Tehzîbu't-tehzîb, İbnu'1-İmâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 31; Ansârî, Asr-ı Saadet, III, 297 - 303 (Şamil Yayınları)].
[161] Buhârî, teyemmüm 1, 2; Tefsiru's-Sûre: 3, 4, 5, 10; nikâh 65; Müslim, tahâre 28; Ibn-i Mâce, tahâre 90; Nesâî, tahâre 193; Muvattâ, tahâre 89; Ahmed b. Hanbel, I, 238' VI 57, 171.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/10-11.
[162] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/11-12.
[163] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/12.
[164] ibn Mâce, tahâre 92; Ahmed b. Hanbel, IV, 321.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/12.
[165] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/12-14.
[166] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/14.
[167] İbn Mâce, tahâre 92.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/14-15.
[168] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/15.
[169] Ulatü'lceyş: Buhârî ve Müslim'de, Beyda ve Zâtü'1-Ceyş diye rivayet edilmiştir. Avnu'l-Mâbud'un İfâdesine göre Ulâtü'1-Ceyş ile Zatü'1-Ceyş aynı yerin adıdır. Medine ile Mekke arasındaki konak yerlerinden biridir.

[170] Zafâr, Yemen sahillerinde bir şehrin adıdır.
[171] Buhârî, teyemmüm 1; şehâdât 15; meğâzî 34; Müslim, hayz 108; tevbe 56; Nesâî, tahâ-re 196; Ahmed b. Hanbel, IV, 264, VI, 195, 197, 198.
[172] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/15-17.
[173] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/17-18.
[174] Abdullah b. Mes'ûd'un künyesidir.
[175] Buhârî, teyemmüm 7; Müslim, hayz 110; Nesâî, tahâre 198, 201; Ahmed b. Hanbel, IV, 264, 265.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/18-19.
[176] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/20.
[177] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/20.
[178] Abdurrahmar b. Ebzâ; Nâfi' b. Hâris'in azatlısıdır. Kendisinin Resûlullah'a sohbeti hususunda ihtilâf edilmiştir. Ancak onun Efendimizden on iki hadisi olduğu rivayet edilmektedir. Ayrıca Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'den rivayetleri vardır. Ibn Hibbân onu, tâbiûnun sikalarından saymış, Ebû Hatim sahâbidir, demrş. Buhârî, Tirmizî, Yâ-kub b. Sufyan ve Dârakutnî de sahâbî olduğunu söyleyenlerdendir. (Bilgi için bk. İbn Sa'd, Tabakat, V, 462; Buhârî, et-Tarîhul-kebir, V, 245; İbn Ebi Hatim, el-cerh ve't-ta'dil, V, 209; Ibnu'l-Kayserânİ, el-Cem'beyne ricali's-Sahihayn, I, 282; İbnu'1-Esir, Üsdul-ğâbe, III, 278; Zehebî, A'lamu'n-nubelâ, III, 202 - 202; ibn Hacer^el-İsâbe, 11,388; Tehribu't-Tehzîb, VI, 132.).
[179] Buhârî, teyemmüm 4, 5, 8; Müslim, hayz 112; Nesâî, tahâre 195, 199, 200; İbn Mâce, tahâre 91; Ahmed b. Hanbel IV, 263, 265, 320.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/20-22.
[180] el-Maide (5), 6
[181] Nisa (4), 43.
[182] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/22-23.
[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/23.
[184] bk. Önceki hadisin kaynakları.
[185] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/23-24.
[186] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/24.
[187] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/24.
[188] bk. önceki hadislerin kaynaklan.
[189] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/24.
[190] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/25.
[191] bk. aynı kaynaklar.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/25.
[192] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/25.
[193] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/25-26.
[194] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/26.
[195] Ahmed b. Hanbel, IV, 263, 265.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/27.
[196] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/27.
[197] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/28.
[198] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/28.
[199] Ebû Cuheym'in Müslim'deki zaptı Ebû Celim şeklindedir. İbn Hacer, doğrusunun Ebû Cuheym olduğunu, Ebû Cehm'in Kureyş'li başka biri, bunun ise Ensârî olduğunu söyler. Ubey b. Kâ'b'm kız kardeşinin oğlu olduğu söylenir. Buhârî ve Müslim İki rivayetinde ittifak etmişlerdir.
[200] Buhârî, teyemmüm 3; Müslim, hayz 114; Nesâî, tahâre 194; Ahmed b. Hanbel, IV, 169.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/28-29.
[201] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/29-30.
[202] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/30.
[203] Hadisi sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[204] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/30-32.
[205] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/29-30.
[206] Buhârî, teyemmüm 3; Müslim, hayz 114; Nesaî, tahâre İ94; Ahmed b. Hanbel IV, 169.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/32-33.
[207] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/33.

[208] Ebû Zerr: Asıl adının ne olduğunda hayli ihtilâflar vardır. Cundub b. Ci'nlde b. Kays diyenler olduğu gibi Bureyr ve Berîr diyen ler de vardır, islâm dinini ilk kabul edenlerdendir. Kendisi "Gıfâr" kabilesindendir. Ebû Zerr-i Gıfârî diye tanınmıştır. Resûlul-lah'm davetini duyup Mekke'ye gelmiş, Efendimiz'in tebliğini dinleyip, davranışlarını inceledikten sonra îslâma girmiş, bu yüzden Mekke müşriklerinin hakaret ve saldırılarına uğramıştır. Peygamberimiz, kavmine dönüp duyduklarını ve bildiklerini onlara da aktarmasını emretmiştir. Ebû Zerr ilk müslüman olanlardan olmakla beraber, hicreti hayli geç olmuş, bu yüzden Bedr ve Uhud muharebelerine iştirak edememiştir. Dünyaya hiç değer vermezdi. İlimde İbn Mes'ûd'a denk sayılır. Kendisinden 281 hadis rivayet edilmiştir. Bunların 12'sinde Buhârî ve Müslim müttefiktir. Ayrıca Buhâri'de iki, Müslim'de yedi rivayeti vardır. H. 32'de vefat etmiştir. (Bilgi için bk. tbn Sa'd, Tabâkât, IV, 219 - 237; Buhârî, et-Târihu'1-kebir, II, 221; Ebû Nuaym, Hilyetu'l-evliyâ, I, 156, 170; lbnu'1-Esir, Üsdii'1-ğâbe, I, 357; VI, 99, 101; Zehebî, A'lamu'n-nubelâ, II, 46 -78; Ibn Hacer, el-tsâbe, IV, 62 - 64: Telızîbu't-tehzîb, XII, 90-91; İbn İmâd, ŞezerâtuVzeheb, I, 24, 56, 63; Ansârî, Asr-ı Saadet, (Ashâb-i kiram), H, 315, 324. 22.

[209] Rebeze: Medine'ye üç konak uzaklıkta bir köydür.

[210] Nesâî, tahâre 203; Tirmizî, tahâre 92; Ahmed b. Hanbel, V, 146, 147, 155, 180.

[211] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/33-35.

[212] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/35-36.

[213] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/36-37.

[214] Bu zat Munzirî'ye göre önceki hadiste adı geçen Amr b. Bucdân'dır.

[215] Nesâî, tahâre 203; Ahmed b. Hanbel, V, 146.

[216] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/37-39.

[217] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/39.

[218] en-Nisâ (4), 29.

[219] Biraz değişik şekli için bk. Buhârî, teyemmüm 7.

[220] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/40-41.

[221] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/41-42.

[222] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/42.

[223] Bu ifâde, Bezlu'I-Mechûd sahibinin dediğine göre te'kiddir. Menhel sahibine göre ise, önceki(ayi) (benzerini) Amr b.el-As'm ihtilâm olup teyemmüm ile namaz kıldırmasına, ikinci ise Amr'ın Hz. Peygamberle konuşmasına işarettir.

[224] bk. Buhârî teyemmüm 7.

[225] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/42-43.

[226] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/43.

[227] Bazı nüshalarda "yaralı"kelimesininyerine “özürlü” bazılarında da "sivilceli" kelimeleri yer almaktadır.

[228] Buradaki bağlama manasına gelen kelimenin mı, yoksa mı olduğunda râvî şüpheye düşmüştür.

[229] İbn Mâce tahâre 93 (değişik şekilde).

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/43-44.

[230] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/44-46.

[231] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/46.

[232] Ibn Mâce, tahâre 93; Ahmed b. Hanbel,!, 370.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/46.

[233] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/46-47.

[234] Nesâî, ğusul 27; Dârimı, vudu 65.

[235] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/47-48.

[236] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/48-49.

[237] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/49.

[238] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/49-50.

[239] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/50.

[240] Bir nüshadababın isme "Cuma için gusletmekle ilgi hadisler" şeklindedir.

[241] bk. Buharı, cuma 2, 5, 12, 26; MüsIim,Cuma, 1, 3, 4; Tirmizi, Cuma 3, 29," Nesâî, Cuma 25; muvatta, cuma 5, Dârimî, salat 190; Ahmed b. Hanbel, I,15, 46.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/50.

[242] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/51-52.

[243] Buhârî, ezan 161; cuma 2, 3, 12; şehâdât 18; Müslim, cuma 5; Dârimî, salât J90; Ibn Mace, ikâme 80; Muvatta,cuma 2, 4; Ahmed b. Hanbel, III, 6, 30, 60.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/52.

[244] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/52-53.
[245] Nesâî, cuma 25.
[246] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/53-54.
[247] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/54.
[248] Müslim, cuma 26-27 (muhtasar olarak).
[249] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/54-55.
[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/55-56.
[251] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/56.
[252] Bu cümle başka bir nüshada "cuma günü gusletmek her baliğ üzerine vacibtir" şeklindedir.
[253] Müslim, cuma 7; Nesâî, cuma 6, 11; Ahmed b. Hanbel, III, 30, 69; IV, 34.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/57.
[254] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/57-58.
[255] Nesâî, cuma 10, 12, 19; Ibn Mâce, ikâme 80; Tirmizî,cuma 4; Ahmed b. Hanbel, III, 209; IV, 8, 9, 10.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/58-59.
[256] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/59.
[257] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/59.
[258] bk. Bir önceki hadisin kaynaklan.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/60.
[259] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/60.
[260] Nesâî, cum'a'10, 12, 19; İbn Mâce, ikâme 80,83; Ahmed b. Hanbel, I, 93;IV, 9, 10, 104.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/0-61.
[261] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/61.
[262] Ebû Dâvûd, cenâiz 35.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/61-62.
[263] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/62-63.
[264] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/63.
[265] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/63.
[266] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/63.
[267] Buhârî, cuma 4; Müslim, cuma 10; Nesâî, cuma 14; Tirmizî, cuma 6; Muvatta, cuma 5; Ahmed b. Hanbel, II, 460.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/63-64.
[268] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/64-65.
[269] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/65.
[270] Buhârî, cuma 16; Müslim, cuma 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/65.
[271] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/66.
[272] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/66.
[273] Hadisi kutub-ı sitte müelliflerinden sadece Ebû Davûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/66-67.
[274] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/67-68.
[275] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/68.
[276] Nesâî, cuma, 9; Tirmİzî, cuma 5; salât 337; Ahmed b. Hanbel; 8,11,15, 16, 22.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/68.
[277] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/69.
[278] Kays b. Asım: Sinan b. Minkâr'ın oğludur. H. 9. senesinde îbni Temim kabilesinden gelen heyetle birlikte Resûlullah (s.a.)'a gelip mü^ıiman olmuştur. Gayet zeki, halim-selim ve cömert bir zat idi. Efendimiz kendisi için "Göçebe hayatı yaşayanların efendisi" diyerek iltifat etmiştir. Ibn Abdilberr'İn beyânına göre câhiliye hayatında da şarabı kep-disine haram kılmıştı. Basra'ya yerleşerek orada vefat etmiştir. Ebû Dâvûd, Nesâi ve Tirmizi kendisinden rivayette bulunmuştur. (Bilgi için bk. lbnu'1-Esir, üsdü'1-ğâbe, IV, 432 - 434; Ibn Hacer, el-îsâbe, III, 252 - 254).
[279] Nesâî, tahâre 125; Tirmizî, cuma 72; Ahmed b. Hanbel.V, 61.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/69.
[280] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/69-70.
[281] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/70.

[282] Sarihlerin beyânına göre Useym'in babası Kesîr, dedesi de .Kuleyb el-Cuhenîveya el-Hadramî'dir. Senedde Useym, dedesine nisbet edilerek zikredilmiş, sanki Useym'in babası Kuleyb olarak gösterilmiştir. Buna göre senedin Useym b. Kesir b. Kuleyb olması gerekir. Ancak lerceme hadisin senedindeki ibareye göre yapılmıştır. (Bilgi İçin bk. İb-nul Esîr, Usdul -ğâbe, III, 602; İbn Hacer, el-İsâbe, III, 163'te yanlışlıklasahâbi sayılmış olanlar arasında zikreder.)

[283] Kütüb-i sitte sahiplerinden sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/70-71.

[284] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/71-72.

[285] Dârlmî, vudu', 84, 92.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/72-73.

[286] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/73.

[287] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/73.

[288] Buhârî, hayz 11.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/73-74.

[289] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/74.

[290] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/74-75.

[291] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/75.

[292] Esma bint Ebî Bekr: H7. Ebû Bekir'in kızı, Zubeyr b. Avvâm'ın hanımıdır. Kendisine "Zatun-Nitakayn" (iki kemer sahibi) denilir, tslâmiyeti kabul bakımından musluman-lann onsekizincisidir. Oğlu Abdullah'a hamile iken Medine'ye hicret etmiş oğlu Abdullah'ın katlinden on veya yirmi gun sonra Mekke'de vefat etmiştir. (H. 73) Hişam b. Urve babasından rivayetle Hz. Esmâ'nın yuz yaşma bastığını, bir tane dişinin dahi düşmediğini söylemiştir. Resulullah'tan hadis rivayet etmiştir. Oğullan Abdullah Urve ve torunları da kendisinden hadis almışlardır. (Bilgi için bk. Ibn Sa'd, Tabakât, VI-II, 249 - 255; Îbnu'1-Esîr, Üsdu'1-ğâbe, VII, 9; Zehebî, A'lâmu'n-nubelâ, II, 287, 296; Ibn Hacer, el-İsâbe, 229 - 230; Tehzîbu't-Tehzîb, XII, 398; lbnu'1-Imâd, Şezerâtu'z-zeheb, I, 44, 80.)

[293] Bu cümleyi, "Kan izi göremediği (fakat şüphe ettiği) yeri yıkasın" şeklinde de anlamak mümkündür.

[294] Buhârî, hayz 9.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/75-76.

[295] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/76.

[296] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/76.

[297] Buhârî, hayz 9, vudu 63; Müslim, tahâre 110; Tirmizî, tahare 104, Ibn Mâce, tahâre 118; Nesâî, hayz 26; muvatta tahâre 103; Ahmed b. Hanbel, VI, 246, 253.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/76-77.

[298] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/77.

[299] Tirmızî, tahare 104; Nesaî, tahare 26; hayz 26; Darimi, vudu 83, 105;.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/77-78.

[300] Ummu Kays bint Mihsanı AdınınCuzâme,Âmine veya Ümeyyelolduğu söylenir. Ukka-şe'nin kız kardeşidir. Mekke'de Islâmı kabul edip, Medine'ye hicret edenlerdendir. Efendimiz kendisinin uzun omurlu olması İçin dua etmiştir. Gerçekten de onun kadar yaşayan başka bir kadın sahabi bilinmemektedir. Resûlullah'dan 24 hadis rivayet etmiştir. İkisinde Buhârî ve Müslim müttefiktir. (Bilgi için bk. Îbnu'1-Esîr, Usdu'l-ğâbe, VII, Ibn Hacer, el-lsâbe, Isâbe, IV, 485.).

[301] Nesai, tahare 184; hayz 26; Ibn Mâce, tahare 118; Dârimî, vudû 83, 105; Ahmed b. Hanbel, VI, 355, 356.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/78.

[302] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/78.

[303] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/79.

[304] Dârimî, vudû, 105.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/79.

[305] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/79.

[306] Ahmed b. Hanbel, II, 380.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/79-80.

[307] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/80.

[308] Nesâi, tahâre 185; İbn Mâce, tahare 83.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/80-81.

[309] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/81.

[310] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/81.
[311] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/81-82.
[312] Ebû Dâvûd, salât 86; Nesâi, ziynet 115; Tirmîzî, cuma 64; Ahmed b. Hanbel, VI, 101.
[313] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/82.
[314] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/82.
[315] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/82-83.
[316] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/83.
[317] Müslim, salât 274; İbn Mâce, tahare 131; Ahmed b. Hanbel, VI, 67, 99, 129, 137.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/82-83.
[318] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/84.
[319] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/84.
[320] İbn Mâce, tahâre 131; Ahmedb. Hanbel, VI, 204; ayrıca bk. Buhârî, salat 19, Müslim, salat 273, 274.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/84.
[321] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/84.
[322] Tabiûndandır, İbn Mes'ûd, Ammâr b. Yâsir, Huzeyfe ve Hz. Âişe'den rivayette bulunmuştur. (Bilgi için bk. ibn Ebî Hatim, el-Cerh, IX, 106).
[323] Buradaki şüphe, râvilerden birine aittir.
[324] Müslim, tahâre 105, 106, 45; Nesâi, tahâre 187; ibn Mâce, tahare 82 (mânâ olarak); Tirmizî, tahâre 85 (mânâ olarak);Ahmed b. Hanbel, VI, 35 97, 135.
[325] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/85.
[326] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/85-86.
[327] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/86.
[328] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
[329] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/86.
[330] Buhârî, vudû' 65; Müslim, tahâre 108 (benzeri); Tirmizî, tahare 86 (benzeri);Nesaî tahâre 186; İbn Mâce, tahâre 81 (benzeri); Ahmed b. Hanbel, VI, 142, 235.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/87.
[331] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/87.
[332] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/87.
[333] Buhârî, vudû 59; Muslim.tahâre 101, 104; Nesâî,tahâre 188; Tirmizî, tahare 54 (benzeri) ibn Mace, tahâre 77; Darİmî, vudû' 63; muvatta', tahâre 110; Ahmed b. Hanbel, VI, 356, 464.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/87-88.
[334] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/88-89.
[335] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/89.
[336] Lubâbe bint el-Hâris: Resûlullah'm amcası Hz. Abbâs'm hanımıdır. Hz. Hatice'den sonra Islâmı ilk kabul eden kadın olduğu söylenir. Efendimizden otuz hadis rivayet etmiştir. Buhârî ve Müslim bir rivayetinde ittifak etmişler, birerini de ayrı ayrı rivayet etmişlerdir. Hz. Osman'ın hilâfeti devrinde vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Ibnu'1-Esîr, Üsdu'l-ğabe, VII, 253; Zehebî, A'lamu'n-nubelâ, II, 314 - 315; Ibn Hacer, el-İsâbe, IV.; Tehzîbu't-Tehzîb, XII, 449).
[337] Buharı, vudu 59; İbn Mâce, tahâre 77; Ahmed b. Hanbel, VI, 239, 240, 255, 256.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/89-90.
[338] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/90.
[339] Resûlullah'ın azatlısı ve hizmetcisidir. Ebû Zur'a; "Onun adını da bundan başka bir rivayetini de bilmiyorum" demiştir. Başkaları adının; Iyad veya Ebû Zer olduğunu söylemişlerdir.
[340] Nesâî, tahâre 189; İbn Mâce, tahâre, 77.
[341] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/90-91.
[342] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/91.
[343] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/91.
[344] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/92.
[345] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/92.
[346] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/92.
[347] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/92.
[348] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/93.
[349] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/93.
[350] Buhârî, vudû 57, 58, edeb 35, 80; Müslim, tahâre 98, 100; Tirmızî, tahâre 112; Nesâî, tahâre 44; mjyâh 2, İbn Mâce, tahâre 78; Dârimî, vudü' 62; Muvattâ', tahâre 111; Ah-med b. Hanbel, ÎI, 282.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/93-94.
[351] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/94-96.
[352] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/96.
[353] Tâbıûndandır. Sika bir râvî olarak tanınır. H. 88'de Basra'da vefat etmiştir. (Bilgi için bk. Ibn Ebî Hatim, el-Cerh ve't-ta'dîl, VIII, 285; İbnu'1-Esir, Üsdu'1-ğâbe, V, 221 -222; Ibn HAcer, el-İsâbe, ili, 447).
[354] bk. önceki hadisin kaynakları.
[355] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/96.
[356] Bezlu'l-mechûd, III, 130.
[357] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/97.
[358] Buharı, ta'bir 36; fedailu ashabın-Nebi 19; Müslim, fedailu's-sahâbe 140.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/97.
[359] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/98-99.
[360] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/99.
[361] Ümmü Veled, Efendisinden çocuk dünyaya getiren câriyedir. Bu hanım tabiîdir.
[362] Tirmizî, tahâre 109; İbn Mâce, tahâre 79; Dârimî, vudû 64; muvatta, tahâre 16.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/99-100.
[363] el-Müddessir (74), 4.
[364] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınları: 2/99-100.
[365] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/101.
[366] Ibn Mâce, tahâre 79.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/102.
[367] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/102.
[368] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/102.
[369] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/102-103.
[370] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/103.
[371] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/103.
[372] Sadece Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/103-104.
[373] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/104.
[374] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/104.
[375] Sadece Ebû Dâvud rivayet etmiştir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/104-105.
[376] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/105-106.
[377] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/106.
[378] Nesâî, tahâre 192; İbn Mâce, ikâme 61; Ahmed b.Hanbel, III, 42.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/106.
[379] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/106-107.
[380] Sunen-i Ebû Dâvûd, Kıtabu’t-Tahâre (Temizlik Bölümü)'nün sonu.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/107.
[381] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi,Şamil Yayınları: 2/107.

27. TIP BÖLÜMÜ

1. İnsanın Tedavi Olması Caizdir

3855... Üsâme b. Şerik'ten rivayet olmuştur; dedi ki:

Peygamber (s.a)'in yanına varmıştım. Sahâbîleri (onun yanında) sanki başlarının üzerinde bir kuş varmış gibi (sessiz ve hareketsiz durmakta) idiler. Selâm verip (yanlarına) oturdum. Şuradan buradan (bir takım) bedeviler gelip;

Ey Allah'ın Rasûlü, tedavi olabilir miyiz? diye sormaya başladılar. (Hz. Peygamber de);

"Tedavi olunuz. Çünkü aziz ve celü olan Allah, şifasını yaratmadığı bir hastalık yaratmamıştır. Ancak bir hastalık müstesna o da ihtiyarlıktır" buyurdu.[1]

Açıklama

Tıb: İnbsan vücudunun sıhhat ve hastalığı kendisiyle bilinen bir ilimdir.

Bir de insan kalbine arız olan küfür, şüphe, vesvese gibi manevi hastalıkları ve bu hastalıkların tedavisini araştiran tıb ilmi vardır.Ancak burada kastedilen birinci manadaki tıb ilmidir.

a) Sıhhati korumak.

b) Vücudu rahatsız eden şeylerden sakınmak,

c) Vücuttaki zararlı maddeleri dışarı atmak.

Bunlardan birincisi, "Kim hastaolur yahut seferde bulunursa tutamadığı günler sayısınca başka günlerde oruç tutsun"[2] ayet-i kerimesinden alınmıştır.Bu ayet-i kerimede sıhhati kormak gayesiyle Ramazan'da yolculuk yapan bir kimsenin oruç tutmasına izin verilmiştir.İkinscisi, "nefislerinizi öldürmeyiniz."[3] Ayet-i kerimesinde alınmıştır.Üçüncüsü ise, "...Ya da başından bir rahatsızlığı bulunan kimse oruçtan, sadakadan veya kurbandan(biriyle) fidye verir."[4] Ayet-i kerimesinde alınmıştır.Bu ayette, hacda ihramlı olan bir kimsenin başında kendisini rahatsız edecek haşerelerin üremesi halinde, onlardan kurtulmak için başının tıraş edip karşılığında fidye edilmesiene müsaade edilmektedir.

Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifteki "tedavi olunuz" emrinin zahiri ibahe ifade eder.Hafız İbn Hacer ile Hanefi ulemasından Ayni bu görüştedirler.Fetava-yı Hindiyye'nin zahirinden anlaşılan da budur.İmam Gazali de el-Erbain isimli eserde bu görüşü savunmuştur.

Ancak Mecmau'l-Bihar yazarının açıklamasına göre; cumhur ulemaya göre bu emrin zahiri müsteheblık ifade eder.İbn Kayyim el-Cevziyye ile Aliyyü'l-kari de bu görüştedir.

Ayrıca bu hadis-i şerifte, ihityarlıktan başka her hastalığın bir ilacı olduğu bildirilmekte, ilacı bilinmeyen hastalığın ilacını bulmak için araştırmalar yapılması teşvik edilmektedir.

Bazı kimselein, “Allah’ın imtihan için verdiği hastalığa razı olmadıkça velayet mertebesi tamam olmaz.Bu bakımdan veli için tedavi caiz değilidr.” Şeklindeki sözleri Hz. Peygamber’in mübah kıldığı tedavi hükümne aykırıdır.Eğer tedavi olunan hastalıklar iyileşmiyorsa bunun sebebi ya hastalığın hakiki tedavisi bilinememesinden ve yahutta teşhis olunamamasındandır.[5]

Tedavilerin tümünü tevekküle aykırı saymak doğru değildir.Çünkü İslam alimlerinin açıklamasına göre vücudun zararlarını giderecek sebepler üçtür:

1- Zararı gidermesi kesin olan sebepler, susuzluk zararının gideren su, açlık zararının gideren ekmek gibi.Bu gibi sebepleri tevekkül maksadıyla terk etmek haramdır.

2- Zararı gidermesi kesin olmayan fakat gidermesi ihtimal dahilinde olan sebepler.Kan aldırmak, üşümeyi giderebilen sıcaklık verici ilaçlar kullanmak gibi.bu gibi ilaçlara başvurmak da tevekküle mani değildir.

3- Kendilerinden şifa beklemek tamamen bir vehimden ibaret olan sebepler.Efsun yaptırmak gibi.Müslümana yakışan, bu kısma giren sebeplerden uzak durup Allah’a tevekkül etmektir.

İbn Mes’ud’dan rivayet olunduğuna göre Hz.Peygamber, bu kısma giren sebeplerden kaçıp Allah’a tevekkül edenler hesapsız olarak cennete gireceklerdir, buyurmuşladır.[6]

Binaenaleyh hastalığın gelip gitmesi Allah’ın emriyledir.Allah hastalığın iyileşmesine sebep olacak devalar yaratmıştır.Bu sebeplere sarılmak tevekküle mani değildir.[7]

Hadis-i şerifte ihtiyarlığın hastalıktan sayılması, kendisini ölümün takib etmesi sebebiyle hastalığa benzemiş olmasındandır.[8]

2. Perhiz

3856... Ümmü Münzir binti Kays el-Ensâriyye'den rivayet olunmuştur; dedi ki:

Rasûlullah (s.a) (bir gün) yanıma geldi. Henüz hastalıktan yeni kurtulmak üzere olan Ali (a.s) beraberindeydi. (O sırada) bizim asılı (hurma) salkımlarımız vardı. Rasûlullah (s.a) kalkıp onlardan yemeye başladı. Ali (a.s) de (onlardan) yemek için ayağa kalktı. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a) Ali'ye:

"Sakın ha, sen hastalıktan yeni kurtuluyorsun" buyurdu. Ali (a.s) de (onlardan yemekten) vazgeçti. Ben (onlara) arpa ve şalgam (yemeği) yapıp getirdim. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a) (benim hazırladığım bu yemeği göstererek):

"Ey AH, (işte) bundan ye, bu senin için daha faydalıdır" buyurdu.

Ebû Dâvud dedi ki; (Bu hadisi rivayet eden) Harun, (hadisi kendisine rivayet eden Ebû Davud'un, Ebû Davûd et-Tayâlisî olmayıp) Ebû Dâvûd el-Adeviyye (olduğunu) söyledi.[9]

Açıklama

Perhiz, insanın bedene zarar mideye ağırlık veren yemeklerden sakınması demektir.

Hadis-i şerifte insan vücuduna zararlı ve faydalı olan şeyleri bilmenin, bir başka ifadeyle tıp ilminin faziletine delâlet ve bu ilmi öğrenmeye teşvik vardır.

Görüldüğü gibi Hz. Peygamber, daha hastalıktan yeni kurtulmaya başlamış olan Hz. Ali'ye bazı yiyecekleri yemeyi yasaklamıştır.

Bugün modern tıpta böbrek hastalığı, damar sertliği, romatizma, mide çıbanları ve çocuk ishalleri gibi hastalıkların tedavileri hemen hemen perhizle yapılmaktadır.

Nitekim, "Mide hastalık evidir. Perhiz ise her devanın başıdır." buyurulmuştur.[10]

3. Kan Aldırma

3857... Ebû Hureyre'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a):

“Sizin tedavi olduğunuz şeylerde hayırlı olan biri varsa o da kan aldırmadır" buyurmuştur.[11]

3858... (Ubeydullah b. Ali b. Ebû Râfi'in) ninesi ve Rasûlullah (s.a)'ın hizmetçisi Selmâ'dan rivayet olunmuştur; dedi ki:

Rasûlullah (s.a), başındaki ağrıdan şikâyet eden bir kişi yoktur ki ona "Kan aldır" dememiş olsun. Ayaklarındaki ağrıdan sızlanan bir kişi de yoktur ki ona, "Onlara kına yak" dememiş olsun.[12]

Açıklama

Bu hadis-i şerifler kan aldırmanın müstehap olduğuna delâlet etmektedir.

Diğer bir hadis-i şerifte kan aldırmanın önemi ifade edilirken, “Eğer sizin ilaçlarınızdan bir şey de hayır varsa bu ya neşter vurmakta, yabal şerbetinde yahutta ateşle dağlamaktadır.” buyurulmaktadır.[13]

Kan aldırnmaını önemini bildiren hadislerden bazılarının mealleri şöyledir:

“Kan alan köle ne iyidir.Kan almak sülbün yükünü hafifletiyor ve gözleri kuvvetlenidiryor.”[14]

“Hz. Peygamber (s.a.), mirac gecesi meleklerden hangi topluluğa uğradıysa; ümmetine kan aldırmarı emretmesini söylediler.”[15]

Bugünün tıbbıda genellikle 50 yaşın üzerindeki kişilerde görülen sebebi bilinmeyen, organizmada alyuvar kitlesinin devamlı be mutlak suretle artmasıyla meydana gelen Polsitemia Vera isminde bir hastalık tesbit edilmiştir ki ,hasta da baş ağrısı, baş dönmesi halsizlik, fenalık hissi, geçici körlük, görme keskinliğinde azalma g,b, şikayetleri vardır.

Bu hastalık kan alma suretiyle tedavi edllir. Böylece kısa zamanda alyuvar kitlesini azaltarak hastalığın vücut için kötü olan etkileri önlenmiş olur.

Her defasında 300 ml. Kan alınır ve bu haftada 1-2 kere uygulanır. Bu işleme alyuvarlar sayısı normal seviyeye gelinceye kadar devam edilir.Bazı vakalarda sadece kan almayla hastalık kontrol altında tutulkabilir.

“Ani sol kalp yetmezliği ve buna bağlı akciğer bozukluklarında da kan alma suretyle tedavi yapılır.Ani sol kalp yetmezliğinde toplardamar yoluyla süratle ve fazla miktarda (500 ml) bir kan alımı kalbe kan dökümünü azaltarak sağ kalp atım hacmini azaltmak suretiyle sol kalp yükünü hafifleteceğinden ani sol kalp yetmezliği ve buna bağlı akciğer bozukluklarına ait krizlerde hastayı kısa zamanda rahatlatabilir.”[16]

4. Kan Aldırma Yeri (Neresidir)?

3859... Ebu Keşbe el-Emmari, İbn sevban’a şöyle demiştir:

Peygamber (s.a.) başından ve iki omuzu arasından kan aldırır ve (alınan kana işaret ederek):

“Kim (kendisinden) şu kanları (dışarı) akıtırsa, artık başka bir hastalık için bir başka yolla tedavi olmaması ona zarar vermez.” buyururdu.[17]

3860... Enes (r.a.)’den rivayet olunduğuna göre;

Peygamber (s.a.), (boynun iki tarafında bulunan) ahdan (isimli iki damarın bulunduğu yer)den ve iki omuz arasından üç defa kan aldırmıştır.

Ma’mer dedi ki: “(Bir gün) kan aldırmıştım.Aklım (başımdan) gitti. Öyle ki namazımda Fatiha’yı bile ezbere okuyamıyordum.” Ma’mer başından kan aldırmıştı.[18]

Açıklama

Bu hadis-i şeiflerde kan aldırmanın çok tesirli bir tedavi şekil olduğu, usullerine riayet edildiği takdirde önemli faydaları olabileceği ifade edilmektedir.

Kan aldırırken göz önünde bulundurulması gereken hususlardan biri, hastalığın cinsini, vücudun kan alınacak yerini iyi tesbit etmektir.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifler kanın iki omuz arasından, boyunun sağ ve solunda bulunan el-ahdeân denilen iki damardan ve baştan alınabileceği ifade edilmektedir. 3863 numaralı hadis-i şerifte ise kanın kalçadan da alınabileceği belirtilmektedir.

Hadis sarihlerinden AIiyyü'l-Kârî'nin açıklamasına göre; Ma'mer, kan aldırırken Hz. Peygamber'in riayet ettiği hususlara dikkat etmediği için bu

duruma düşmüştür.[19]

Kan aldırmayı gerektiren sebeplerin bilinmesi kadar vücuttan kan alınabilecek noktaların bilinmesi de önemlidir.

İbnü'l-Kayyım el-Cevziyye'nin Zâdü'1-Meâd isimli eserinde açıkladığı gibi; başta bulunan ağrı, kulak ve diş ağrısı gibi ağrılar, vücutta bulunan kanın çoğalmasından ve bozulmasından doğmuş olabilir. Bu gibi ağrılar için boynun iki tarafında bulunan damarlardan kan almak gerekir.

Sıcak ülkelerde bulunan kimselerin kanlan sıcaklığın cazibesi sebebiyle kılcal damarlara hücum ettiği için, derilerinde bulunan solunum delikleri geniş olduğundan bu kimselerden kan almak tehlikeli olabilir. Bu bakımdan kan aldırmanın zaman ve zeminini iyi tesbit etmek gerekir.[20]

5. Kan Aldırmanın Müstehap Olan Vakti Ne Zamandır?

3861... Ebû Hureyre'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Kim (kamerî ayların) onyedi, ondokuz ve yirmi bir (inci günlerinden bir)inde kan aldırırsa (bu, kanın çoğalmasından ve bozulmasından doğan) her hastalığa şifa olur."[21]

3862... Keyyise binti Ebû Bekre'nin haber verdiğine göre; babası, aile halkını salı günü kan aldırmaktan nehyeder ve Rasûlullah (s.a)'ın:

"Salı günü kan(ların artma) günüdür. Salı gününde bir saat vardır ki (o saatte akıtılan kan bir daha) dinmez” dediğini söylermiş.[22]

3863... Câbir (r.a)'den rivayet olunduğuna göre;

Rasûlullah (s.a) kendisinde bulunan bir ağrıdan dolayı kalçasından kan aldırmıştır.[23]

Açıklama

Bu babdaki hadis-i şeriflerde kan aldırmak için kamerî ayların onyedi, ondokuz ve yirmibirinci günlerinden birinin seçilmesi ve salı günü

kan aldırmaktan kaçınılması tavsiye edilmekte ve Hz. Peygamber'in vücudunda bulunan bir ağrıdan dolayı kalçasından kan aldırdığı bildirilmektedir.

Neylü'l-Evtâr sahibi Şevkânî'nin de açıkladığı gibi; doktorlar, kan aldırmak için ayın üçüncü haftasındaki günlerin en uygun olduğunda ittifak etmişlerdir. İstikbalde anlaşılabilecek bir gerçeği yüzyıllarca önce bildirmesi yönünden 3861 numaralı hadis bir mucize niteliği taşımaktadır.

Herhalde ayın üçüncü haftasının kan aldırmak için ayın birinci, ikinci ve dördüncü haftalarından daha uygun olması, ayın dünyaya etkisinden kaynaklanmaktadır.

Çünkü Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın da ifade ettiği gibi, "ayın ilk yarısında sıcaklıkla nemliliğin fazlalığından damarlarda kan çoğalır." [24] Kanın çoğaldığı bir sırada damardan kan alınması halinde kanın dindirilmesi zorlaşacağından tehlikeli olacağı gibi, ayın son haftalarında da kan iyice azalacağından o haftada da kan aldırmak tehlikeli olabilir.

Hadis sarihlerinin açıklamasına göre; salı günü kan aldırmanın tehlikesi de o günde kanın fazlalaşması sebebiyle dindirilmesinin zorlaşması ve ölüme sebep olabileceğinden doğmaktadır. Ancak, sah günü kan aldırmanın yasak-landığını bildiren bu 3862 numaralı hadis, senet yönünden tenkid edilmiştir. Hatta İbn Cevzî bu hadisin mevzu olduğunu söylemiştir. Ayrıca bu hadisi, "Salı günü Hz. Adem'in oğlu Habil'in kardeşi Kabil'i öldürdüğü kan günüdür" şeklinde tefsir edenler de olmuştur.

Hz. Peygamber'in kalçasından kan aldırdığını ifade eden 3863 numaralı hadiste de çözülmesi müşkil görünen kapalı bir husus vardır. Çünkü Ahmed b. Hanbel'in rivayetindeki Hz. Peygamber'in vücudundaki ağrıyla ilgili ifadede kesinlik yoktur. Bu ağrının sırtında mı yoksa kalçasında mı olduğunda tereddüt edilmektedir.

Ayrıca aslında bu ağrının Hz. Peygamber'in attan düşmesinden[25] dolayı meydana geHen ağrı olabileceği kabul edilirse, o zaman kal aldırma hâdisesinin Medine'de ve ayaktan olması gerekirdi. Oysa bu kan aldırma hâdisesinin Mekke'de ve ihramlı iken olduğuna delâlet eden rivayetler de vardır.[26]

Netice olarak burada kan aldırma hadisesinin kalçasından mı yoksa sırtından mı olduğu araştırılmaya muhtaçtır.

Esasen 3863 numaralı hadisin mevzumuzu teşkil eden bab başlığı ile pek ilgisi görülmüyor. Bu bakımdan bu hadisin yeri bir sonraki bab yahutta

bir önceki bab olmalıydı. Nitekim elimizde bulunan Avnü'l-Ma'bûd nüshasında bu hadis bir sonraki bab başlığı altında zikredilmiştir.[27]

6. (Tedavi İçin) Damar Kesme Ve Kan Alınacak Yer

3864... Câbir (r.a)'den rivayet olunmuştur; dedi ki: Peygamber (s.a) Übeyy'e bir doktor gönderdi. (Doktor tedavi maksadıyla) onun bir damarını kesti.[28]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Hz. Peyamber'in damar kesmeninde tedavi için bir yol olduğunu tasvib ettiğine delâlet etmektedir. Müslim'in rivayetinden anlaşılacağı üzere, Hz. Peygamber'in Übeyy'e gönderdiği doktor, Übeyy'in damarım kestikten sonra kanı dindirmek için kestiği yeri dağîamıştır.

Bu da gösteriyor ki, doktor tedavi için hastanın durumuna en uygun yol hangisi ise o yolu tercih eder ve hastasını o yolla tedavi etmeye çalışır. Hadis-i şerifin delâlet ettiği mana budur.

Nitekim bugünkü doktorlar da hastayı en hafif yoldan tedavi etmenin yolu ne ise tedavi için o yolu seçmek gerektiğinde ittifak etmişler. Hastayı daha hafif bir yolla tedavi etme imkânı varken daha ağır bir yola gitmenin doğru olmayacağını; fakat daha hafif yollarla tedavi imkânı kalmadığı zaman en ağır tedavi yollarına dahi başvurulabileceğini söylemişlerdir.[29]

7. Dağlamakla Tedavi Etmenin Hükmü

3865... İmrân b. Husayn'dan rivayet olunmuştur: Peygamber (s.a) (bize) dağla(mak suretiyle tedavi yap)mayı yasakladı. (Biz ise tedavi için) dağlama yoluna başvurduk. (Fakat bu rahasızlıklarımız) ne iyileşti, ne de şifa buldu.

Ebû Dâvûd dedi ki: (îmrân b. Husayn, Hz. Peygamber'in yasakladığı bu dağlama ile tedavi etme yoluna başvurmadan) önce meleklerin selâmım

işitirdi. Dağlandıktan sonra bu halden mahrum oldu. Dağlanmayı bırakınca eski hali tekrar kendisine döndü.[30]

3866... Câbir (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a), ok yarasından dolayı Sa'd b. Muaz'ı dağla-mtştır.[31]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifte de açıkladığımız gibi, bir hastalığı daha hafif ve daha kolay yoldan tedavi imkânı varken dağlama ile tedavi etmek yasaklanmıştır. Ancak dağlamadan başka tedavi imkânı kalmadığı zaman tedavi için dağlama yoluna başvurmakta şer'î bir sakınca yoktur.

Nitekim had cezasıyla eli ve ayağı kesilen kimselerin kanlarını dindirmek için başvurulan yol dağlama yoludur.

Fahr-i Kâinat Efendimiz, Sa'd b. Muaz'ın yarasını dağlamak suretiyle bize bu gerçekleri öğretmiştir. Rasûluüah Efendimizin İmrân b. Husayn'ı dağlanmaktan nehyedişinin sebebini de bu şekilde açıklamak icab eder.

Siyer kitaplarında açıklandığına göre Hz. İmrân'ın tedavi olmak için dağlanmasını istediği yarası basur yarası idi. Burası çok nazik ve tehlikeli bir yer olduğu için Hz. Peygamber buna izin vermedi.

Hattâbî, Hz. Peygamber'in dağlamayı yasaklamasına sebep olarak iki ayrı önemli sebep daha gösterir:

1) Hz. Peygamber'in dağlama yoluyla tedaviyi yasaklamasının bir sebebi de cahiliye araplannın, "Nerede olsanız, sağlam kaleler içinde bulunsanız yine ölüm sizi bulur”[32] kaziyye-i ilâhiyesine aykırı olarak, ölüm ve kalımı Allah'ın irade ve kazasına değiî de tamamen maddî sebeplere bağlamaları ve dağlamanın ölüme karşı kesin bir çare olabileceğine dair inançları idi.

Oysa bütün tedavi yöntemleri kesin sonuç almak için yeterli ve mutlak sebep değil, ancak şifa için Allah'ın izni ve iradesi dahilinde birer vasıtadan ibaretti.

Hz. Peygamber işte bu sözü geçen yanlış inançla kendisine başvurulan dağlama ile tedavi yolunu yasaklamıştı.

2) Hz. Peygamber'in bu tedavi yolunu yasaklamasının diğer bir sebebi de onların daha hastalık gelmeden önce hastalıktan korunmak maksadıyla

kendilerini dağlamayı bir adet haline getirmiş olmalarıydı. Oysa zaruret olmadan vücudu dağlattırmak mekruhtur.

Bir ihtimal uğruna böylesine tehlikeli bir tedavi yolunu göze almanın yanlışlığını açıklamak icap ediyordu. İşte Hz. Peygamber'in dağlama ile ilgili olarak getirdiği yasağın bir sebebi de bu idi.

Bu mevzuda İbn Kuteybe şöyie diyor:

"Bazı hadisler arasında çelişki bulunduğunu iddia eden sapık mezhep sahipleri bu iddialarını ispat için şöyle diyorlar:

Siz Rasûlullah'ın, "Hastalığını iyileştirmesi için vücudunu dağlattıran veya (kendisine) okutup üflettiren Allah'a tevekkül etmemiştir" [33] buyurduğunu rivayet ettiniz, sonra da Rasûlullah'ın Es'ad b. Zürâre'yi dağladığını ve; "Sizin tedavi olduğunuz şeylerde bir hayır varsa şüpesiz hacamatçının kan akıtmak için neşterle vücudu yarmasında veya ateşle dağlamasmdadır."[34] buyurduğunu rivayet ettiniz. Bu ise birinci hadisin hilâfınadır.

Cevap: Biz deriz ki, burada herhangi bir uyuşmazlık yoktur. Her bir hadisin yeri vardır. Oraya konulduğu zaman uyuşmazlık ortadan kalkar. Dağlamak iki çeşittir:

Birisi, Acemlerin pek çoğunun yaptığı gibi hastalığa yakalanmamak, hasta olmamak için sağlam birisini dağlamaktır. Onlar çocuklarını ve gençlerini kendilerinde hastalık olmadığı halde dağlarlar. Bu dağlamanın onların (çocukların) sıhhatini koruyacağını ve hastalıkları onlardan uzaklaştıracağını zannederler.

İşte Rasûlullah'ın (s.a) iptal ettiği ve hakkında, "Dağlanan tevekkül etmemiştir" dediği husus da budur. Çünkü o sıhhatli olduğu halde dağlanmak ve tabiatını ateşle korkutmakla kendisinden Allah'ın kaderini uzaklaş-tırabileceğini zannetmektedir. Eğer Allah'a tevekkül etmiş olsaydı, O'nun (c.c) kazasından insanı kurtaracak hiçbir şey olmadığını bilirdi ve sıhhatli olduğu halde tedavi olmaz ve hastalıktan kurtulmak için hastalık olmayan yeri dağîamazdı.

Diğer dağlamaya gelince; yara iltihaplandığı ve kan akıp kesilmediği zaman yarayı dağlama, karında ve bedende su toplandığı zaman damarların dağlanması da böyledir.

İşte Rasûlullah'ın, "Muhakkak onda şifa vardır" dediği dağlama budur. (Resulullah) Es'ad b.Zürâre'yi, boynunda hissettiği bir hastalıktan dolayı

dağlamıştır. Bu ise birici gibi değildir. Çünkü hastalığa yakalanınca tedavi olan bir kimseye "tevekkül etmemiştir" denilemez.

Halbuki Rasûlullah (s.a) tedavi olunmasını emretmiş ve, "Her hastalığın ilacı vardır"[35] buyurmuştur. İlaç mutlaka şifa vereceğinden değil, sadece bu ilaç ile Allah'ın kendisine afiyet vermesi umularak içilir. Çünkü Alla-hu Teâlâ herşey için bir sebep kılmıştır."[36]

Bu konuda âlimlerce verilen izahlardan şu netice alınır:

Dağlamanın yasak olduğu durumlar:

1- Dağlamaktan başka tedavi mümkün iken,

2- Dağlamak tehlikeli iken,

3- Şifayı Allah'dan değil de dağlamaktan beklerken,

4- Sağlıklı olduğu halde hastalanmamak için ve bir tedbir mahiyetinde olmak üzere dağlamak.

Yukarıdaki maddelerde yazılı durumlarda dağlamak da dağlanmak da yani kişinin kendi nefsini dağlaması veya başkasını dağlaması yasaktır, yani mekruhtur.

Hastalıktan kurtulmanın başka çaresi görülmüyorsa zaruret halinde ve son çare olarak dağlama yoluna gidebilir.[37]

8. Buruna İlaç Damlatma

3867... İbn Abbas'dan rivayet olunduğuna göre;

Rasûlullah (s.a), buruna ilaç damlatırmış.[38]

Açıklama

Seut: Hastayı omuzlarının altına yastık gibi bir şey koyarak sırtüstü yatırmak demektir. Hasta bu şekilde yatırıhnca burnuna damlatılan ilaç dimağına daha çabuk erişerek orayı tahriş edip hastayı aksırtır. Bu aksırık vasıtasıyla dimağında bulunan rahatsızlığı dışarı atmış olur. Bu hadis-i şerif tababetin müsbet ve güvenilir bir ilim olduğuna, burna ilaç damlatmakla tedavi olmanın müstehabhğına delâlet etmekte ve tedavi için bu yola bizzat Fahr-i Kâinat Efendimiz'in de başvurduğunu ifade etmektedir.[39]

9. Nuşre

3868... Câbir b. Abdullah'dan rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a)'a nuşre (denilen tedavi usulü) sorulmuş da:

"O şeytan işidir" cevabını vermiş.[40]

Açıklama

Avnü'l-Ma'bûd yazarının açıklamasına göre nuşre, kendisini cinlerin çarptığı zannedilen bir kimseyi tedavi için kullanılan bir nevî okuyup üflemekle yapılan tedavi usulüdür.

Bu tedavi usulünün uygulanması neticesinde hastayı rahatsız eden sebeplerin içinden çıkarak önüne dökülüp neşr olunacağı umulduğu için bu tedavi usulüne "nuşre" ismi verilmiştir.

Fethu'l-Vedûd yazarı bu mevzuda şöyle diyor: "Öyle zannederim ki bu tedavi usulü içerisinde şeytanların isimleri, ya da anlaşılmaz ibareler bulunan bir takım metinleri hastaya okumaktan ibarettir. Bu bakımdan bu tedavi şeklinin bir nevi sihir olduğu kabul edilmiş, yapanlar hastanın içinde bulunan hastalığın bu yolla dökülüp saçılacağına inandıkları için de ona nuşre ismi verilmiştir."

Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte "şeytan işi" olduğu haber verilerek yasaklanan bu asılsız tedavi yolu İslâmiyyetten önce araplar tarafından kesin sonuç alınacağına inanılarak uygulanan yaygın bir tedavi yolu idi. İslâmiyet gelince bunu yasakladı ve yerine Allah'ın izni ve iradesi ile şifalı olabilen bazı âyetleri ve Peygamberin öğrettiği duaları okuyarak tedavi etme yolu getirildi ki bunu inşallah bu bölümün 18. ve 19. bablarında ayrıntılı olarak anlatacağız.[41]

10. Panzehir Kullanmak

3869... Abdullah b. Amr, Rasûlullah (s.a)'i şöyle derken işittiğini söylemiştir:

"Eğer ben panzehir içersem veya muska takınırsam ya da kendi kafamdan şiir söylersem (artık islâmî ölçülerin dışına çıkmış olacağımdan

bir daha) yaptıklarımın islâmî ölçülere uyup uymadığın)a aldırış etmem."

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu yasak sadece Peygamber (s. a) 'e aittir. (İslâm â/imlerinden) bir topluluk buna, yani panzehir kullanmaya cevaz vermiştir. [42]

Açıklama

Bu hadis-i şerifle Rasûl-i Zîşan Efendimiz ümmetini; panzehir içmek, muska takmak ve hikmetle ilgisi olmayan şiirle meşgul olmaktan nehyetmek istemektedir.

Ancak bunu ümmetinden hiç bahsetmeden, sözü kendi üzerinden açarak yapmaktadır.

Bilindiği gibi insanın muhatabı ile ilgili bir meseleyi bu şekilde anlatmasına "üslubu hakimane" denir.

Hadis-i şerifte üslubu hakîmane'nin en güzel örneklerinden birini görmekteyiz. Bu sanatı merhum Tâhîru'l-Mevîevî şöyle tarif ediyor: "Üslubu hakimane tariz nevilerindendîr. Birini takdir makamında; niçin böyle yapıyorsun? diyecek yerde; niçin böyle yapıyoruz, yapmasak daha iyi olmaz mı? tarzında nefsini teşrik ederek söylemektir."[43]

Tiryak: Zehirlenmeye karşı kullanılan zehirli ilaçtır.

İbnü'l-Esîr'in en-Nihâye isimli eserindeki açıklamasına göre, hadis-i şerifte kastedilen ve yasaklanan zehirli ilaçtan maksat yılan etinden ve şaraptan yapılan bir ilaçtır. İçinde böyle pis ve haram karışımlar olduğu için haram kılınmıştır. Fakat içerisinde pis ve haram bileşimler bulunmayan zehirli ilaçların kullanılmasında sakınca yoktur.

Bezlü'l-Mechûd yazarının açıklamasına göre, cumhur ulema zehirli ilaç kullanmanın caiz olmadığını söylemişlerdir. Mâlikîlere göre bunda bir sakınca yoktur. Musannif Ebû Davud'un metnin sonuna ilâve ettiği, "bir topluluk buna cevaz vermiştir" sözü ile herhalde Mâlikîleri kasdetmiştir. Çünkü onlar yılan etinin helâl olduğu görüşündedirler.

İbn Reslân'a göre, kafadan şiir söyleme ve muska takma yasağı sadece Hz. Peygamber'e aittir. Ümmetine helâl kılınmıştır. Zehirli ilaç kullanmak ise içinde haram bileşikler bulunmadığı takdirde yine ümmetine helâl kılınmıştır.

Aslında söz konusu üç fiilin haram olanı da vardır, helâl olanı da. Meselâ zehirli ilaç haram maddelerden yapılmış ise kullanılması haramdır. Helâl maddelerden yapılmışsa kullanılması helâldir. İçerisinde söylenmesi haram sözler bulunan şiir yazmak ve okumak haram oldğu gibi, içerisinde söylenmesi haram sözler bulunmayan şiirleri yazmak ve okumak helâldir.

Muska takmak da böyledir, İçerisinde söylenmesi küfrü gerektiren sözler bulunan bir muskayı yazmak veya takmak haram olduğu gibi, tesirini Allah'dan değil de bizzat muskadan bekleyerek bunu takmak da haramdır. Fakat içerisinde böylesi sözler bulunmayan bir muskayı tesirini sadece Allah'dan bekleyerek takmakta hiçbir sakınca yoktur. Bezi yazarının tercih ettiği görüş de budur.

Abdullah b. Amr'm rivayetine göre, Hz. Peygamber uykuda korkanlar için şu duayı okumalarım tavsiye buyurmuşlardır:

Ravi Abdullah b. Amr bu duayı aklı eren çocuklarına öğretir, aklı ermeyenler için de yazıp boyunlarına asardı.

Din bilginlerinden bir kısmı bu meyanda Hz. Âişe, Mâlik, Ahmed b. Hanbel ve Şâfiîlerin bir çoğu yukardaki rivayeti göz önüne alarak bunun caiz olduğunu söylemişlerdir. İbn Abbas, İbn Mes'ud, Hanefîler ve Şâfiîler de nazarlık vb.'nin taşınmaması hakkındaki rivayetlere bakarak âyet ve duaların da yazılıp taşınmasının caiz olmadığı görüşünü benimsemişlerdir.

Muskacılığın bir meslek haline gelmemesi, dinin ve din? duyguların hasis menfaatlere âlet edilmemesi bakımından ikinci görüş dikkat çekicidir. Çocuklara ve okuma bilmeyenlere bilenler bir menfaat beklemeden okumalıdırlar. Okuyacak bulunmazsa yazma yoluna başvurulur.[44]

11. Kullanılması Hoş Olmayan Kötü İlaçları Kullanmak

3870... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Rasûkıllah (s.a) kötü ilaç (kullanmayı) yasaklamıştır.[45]

3871... Abdurrahman b. Osman (r.a)'dan rivayet olunduğuna göre;

Bir doktor ilaca kurbağa (eti) koymanın hükmünü sordu. Peygamber (s.a) kurbağayı öldürmekten nehyetti.[46]

3872... Ebû Hureyre'den rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a):

"Zehir yut (up da canına kıy) an cehennem ateşi içinde ebedi kalarak o zehiri yutmaya çalışmakla meşgul olacaktır" buyurmuştur.[47]

3873... Simâk'dan rivayet olunduğuna göre;

Târik b. Süveyd, Peygamber (s.a)'e, (tedavi için) şarap (kullanmayı) sormuş, (Hz. Peygamber) onu (bundan) nehyetmiş. Sonra o (bunu) Hz. Peygamber'e (tekrar) sormuş. (Hz. Peygamber) onu (yine) nehyetmiş. Sonra o, Hz. Peygamber'e:

Ey Allah'ın Peygamberi, şarap gerçekten şifadır, demiş. Peygamber (s.a) de:

"Hayır, (o şifa değildir) fakat hastalıktır" buyurmuş.[48]

3874... Ebu'd-Derdâ'dan rivayet olunduğuna göre, Rasûlullah (s.a):

"Kuşkusuz Allah hastalığı da şifayı da yarattı ve her dert için bir derman yarattı. Binaenaleyh (Allah'ın yarattığı bu şifalı ilaçlarla) tedavi olmaya çalışınız, (fakat) haramla tedavi olmaya kalkışmayınız" buyurmuştur.[49]

Açıklama

Bu bab tedavi olmak için yenilip içilmesi İslama göre kötü sayılan maddelerden yapılmış ilaçlan kullanmanın caiz olmadığını belirten hadisleri ihtiva etmektedir.

Hattâbî'nin dediği gibi yenilip içilmeleri dinen kötü sayılan şeyler iki kısımdır:

1) Pis olan şeylerdir. Bilindiği gibi pis olan şeyler tümüyle kötüdür. İçilmesi haram kılınan şarap gibi maddeler bunların en açık örneğini teşkil ederler.

2) Tadları insan tabiatına uygun düşmeyen ve yenilip içilmeleri çok zor olan maddeler. İnsan tabiatı bunlardan hoşlanmadığı için kötü sayılmış ve yenilip içilmeleri yasaklanmıştır.

Binaenaleyh bu babda yer alan hadis-i şerifler, yiyilip içilmeleri dinimizce kötü sayılan maddelerden yapılan ilaçlarla tedavi olmanın caiz olmadığını ifade etmektedir. Çünkü dinen kötü kabul edilen şeyler haram kılınmıştır.[50]

Nitekim İmam Ahmed bu gibi hadis-i şeriflere dayanarak haramla veya içinde haram bulunan bir ilaçla tedavi olmanın haram olduğunu söylemiştir.

Zahirîlere göre, haram kılınmış şeylerle tedavi caizdir. Bu mevzuda İbn Hazm şöyle der:

"Şarap darda kalan ve zaruret haline düşen için mubahtır. Susuzluğu gidermek tedavi olmak veya boğulmayı önlemek için şarap içen kimseye ceza düşmez."

Delili: Tedavi zaruret hallerinden birisidir. Zaruretler ise haram olan şeyleri mubah kılar. Yine İbn Hazm bu hususu şöyle ifade eder: "Tedavi zaruret derecesindedir. Allah Teâlâ: 'Darda kalmanız müstesna olmak üzere size haram kıldıklarını size bir bir açıkladı' buyurmuştur. Şu halde kişinin zaruret duyduğu yiyecek ve içecekler haram değildir." İbn Hazm mezhebini takviye için şu delili de ileri sürmüştür: "Sidiği içmek haramdır; ancak tedavi ve benzeri zaruret hallerinde haram değildir. Nitekim Rasûlullah (s.a), Urey-nelilere hastalıklarının tedavisi için deve sidiğini mubah kılmıştır." İbn Hazm, caiz değildir diyenlerin dayandığı hadisleri teker teker ele almış, bir kısmı-minin zayıf olduğunu ileri sürmüş bir kısmını da şöyle te'vil etmiştir: "Zaruret halinde tedavi maksadıyla haram kılınmış şeyleri içmek mubahtır. Bunlar mubah olunca, tedavide kullanılması yasaklanmış "pis ilaçlar" içinde mü-taala edilemezler, bunlara pis denemez."

Hanefîlere göre; şifa vereceği kesin olarak biliniyorsa haram ile tedavi caizdir, bilinmiyorsa mubah değildir. İmam Kâsânî, el-Bedâyi' isimli eserinde şöyle diyor:

"Açlık halinde murdar hayvan yemek, susuzluk halinde şarap içmek ve boğazda kalan lokmayı indirmek, boğulmayı önlemek için şarap içmek nasıl caiz ise, şifa vereceği kesin olarak bilindiği takdirde, haram yiyecek ve içeceklerle tedavi de öylece caizdir. Ancak onlarla şifanın hasıl olacağı bilinmiyorsa tedavi caiz olmaz. Şu da var ki İmam Ebû Yusuf, aslında haram olduğu halde deve sidiğinin tedavi maksadıyla içilmesini -bu mevzuda gelmiş olan bir hadisten[51] dolayı mubah kılınmıştır, demiştir. Ebû Hanîfe'ye göre ise bu caiz değildir. Çünkü şifa olacağı kesin olarak bilinmeyen haram ile tedavi caiz değildir. Ona göre Ureyneliler hadisini şöyle anlamak gerekir: Rasûlullah (s.a) o sidiğin yalnız onların hastalığına şifa vereceğini bilmiştir.

Şâfiîler, şarap ile diğer haram nesneleri birbirinden ayırıyorlar. Onlara göre; pis ve haram olan şeylerle tedavi caizdir, ancak şarapla tedavi caiz

değildir. Mezhebin en kuvvetli ve çoğunlukla benimsenmiş görüşü budur. Delilleri, yukarda geçen ve Enes'den rivayet edilen hadistir. Ureynelilerden bir gurup Rasûlulîah'a gelerek İslâm'ı kabul ve biat ettiler. Medine'nin havası kendilerine ağır geldiği için bir müddet sonra hastalandılar ve durumlarını Rasûlulîah'a arzedince şöyle buyurdu: "Deve çobanımızla beraber Medine dışına çıkıp develerin süt ve sidiğinden faydalansanız." Kabul edip çıktılar, süt ve sidiğinden içtiler ve şifa buldular. Bu isbatlamadan anlaşılıyor ki Şâfiîler, diğer pis ve haram şeyleri pis olan deve sidiğine kıyas ediyor ve onlarla da tedavinin caiz olduğu neticesine varıyor, ancak şarabı bundan istisna ediyorlar. Bu kıyasın gereği, zaruret halinde şarapla da tedavinin mubah olması iken Şâfiîlerin ekseriyeti bunu kabul etmemişlerdir. Bunun sebebine gelince; Şâfiîler de boğazda kalan lokmayı indirmek için, başka helâl bir sıvı bulunmadığı takdirde şarabın içilebileceğİni kabul ederek şöyle diyorlar:

Boğazına lokma dursa ve indirecek başka bir şey de bulamasa, şarapla indirmesinin caiz olduğunda ittifak vardır. Şafiî bunu açıkça söylemiş, bu görüş üzerinde fıkıhçılar da ittifak etmiş, hatta şöyle demişlerdir: "Bu durumda şarabı içerek kurtulması farzdır. Çünkü burada şarabı içince kurtulacağı katidir. Halbuki susuzluk ve hastalık için içilmesi böyle değildir." Şarapla ve diğer sarhoşluk veren şeyler ile tedavi mevzuuna gelince; ihtilâf etmişlerdir. Ekseriyete göre caiz değildir. Bu hüküm, mezhebin de sahih görüşü haline gelmiştir.[52]

Şâfiîlerin bu mevzudaki delilleri ise mevzumuzu teşkil eden babda yer alan hadis-i şeriflerdir.

Bu mevzuda üstad Abdülkerim Zeydan şöyle diyor:

"İşte bunlardan dolayı biz tedavi için haram şeylerin ilaç olarak alınabileceği görüşünü tercih ediyoruz. Ancak bunun şartları vardır:

a) Hastalık tehlikeli olacak,

b) Haram kılınmış ilacın yerini tutacak mubah bir ilaç bulunmayacak,

c) Doktorlar o ilacın hastalığı iyi edeceğini kuvvetii zanla dayanarak açıklamış olacak,

d) Tedavi müddeti uzasa bile ilaçtan alınan miktar hastalık zaruretini giderecek kadar olacak.

Burada şunu da hatırlatmakta fayda vardır. Birçok doktora, "şaraptan başka ilacı olmayan bir hastalık var mıdır?" diye sordum. "Bugüne kadar böyle bir hastalığın mevcut olduğunu bilmiyoruz" cevabını verdiler."[53]

Bazı Hükümler

1. Haramla tedavi olmak caiz değildir.

2. intihar eden ebedi cehennemliktir. Ancak Ayninin açıklamasına göre buradaki intihardan maksat intiharın helâl olduğuna inanılarak işlenen intihar suçudur.

3. Kurbağa öldürmek haramdır.[54]

12. İyi Cins Hurma (İle Tedavi Olmak)

3875... Sa'd (b. Ebî Vakkâs)'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: Bir gün iyice hastalanmıştım. Rasûlullah (s.a) ziyaretime geldi ve elini göğsümün üzerine koyup;

"Sen kalp hastası bir adamsın. Sakîf'in kardeşi Haris b. Kele-de'nin yanına git. Çünkü o hastalıklara ilaç yapmakla uğraşan bir kimsedir. (Ona şöyle) Medine'nin Acve (denilen bir hurma) sından yedi tane alsın, çekirdekleriyle (birlikte) dövsün, sonra onları suya koyup sana içirsin" buyurdu.[55]

3876... Sa'd b. Ebî Vakkâs'dan rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Kim her sabah (aç karnına Medine'nin en iyi hurması olan) Acve'den yedi tane yerse ona o gün zehir de zarar vermez, sihir de."[56]

Açıklama

3875 numaralı hadis-i şerifte Rasûl-i Zîşan Efendimiz'in Sa'd b. Ebî Vakkâs'ın hastalığının kalp hastalığı olduğunu.teşhis ettiğini ve bu hastalığa Acve denilen iyi cins Medine hurmasının şifa olacağını ve bu ilacın kullanılış şeklini tarif ettiğini, ayrıca hastayı tıptan anlayan bir kimsenin tedavi etmesi gerektiğine dikkat çektiğini görüyoruz.

Aynı zamanda Hz. Peygamber'in doktora Acve hurmasının şifa vermesi için nasıl kullanacağını açıklamış olması, ilacın kullanış tarzını doktordan

daha iyi bildiğini göstermektedir.[57]

Hattâbî de 3876 numaralı hadisi şöyle açıklıyor:

"Acve denilen hurmanın zehire ve sihire karşı koruyucu olması, Hz. Peygamber'in Medine hurması için yaptığı duanın bereketinden dolayıdır. Yoksa hurmanın özelliği sebebiyle değildir."

Nevevî ise şöyle diyor: "Medine hurmasının tahsis edilmesi ve hurmanın yedi tane almasının hikmetini Allah ve Rasûlü bilir, biz bilemeyiz. Ancak namazın rekâtlarının sayıları ve zekâtın miktarında olduğu gibi bir hikmeti bulunduğuna inanmanız gerekir."[58]

Acve denilen bu hurma ile tedavi olmak isteyen bir kimsenin bundan yedi tane almasını, bu tedavi ile ilgili bir sırra bağlamak mümkün olduğu gibi, "Allah tekdir, teki sever"[59] hadis-i şerifinde açıklandığı üzere tek sayılardaki sırra bağlamak da mümkündür.[60]

13. Ağıza Parmağı Sokup Boğazdaki Bademciği Sıkarak Patlatmak Suretiyle Tedavi Etme

3877... Ümmü Kays binti'l-Mıhsân'dan rivayet olunmuştur; dedi ki:

Üzre (denilen boğaz hastalığı) sebebiyle parmağını boğazına sokarak bademciğini çekip almış olduğum oğlumla birlikte Rasûlullah (s.a)'ın yanına girmiştim.

"Niçin çocuklarınızın ağzına parmak sokarak bademciklerini çekip alıyorsunuz? Çocuklarınızın bu hastalığını tedavi etmek için size gereken şu ûd-i hindî (denilen bitki) dir. Onda yedi (çeşit şifa vardır), bu şifalardan biri de zâtülcenb hastalığının şifasıdır. (Bu bitki) üzre (hastalığını tedavi) için buruna çekilir.” buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Ûd (-i hindî demlen bitkijden maksat, topalak (denilen ot)tur.[61]

Açıklama

Üzre, boğazda kan toplanması ile bademciklerin iltihaplanmasından meydana gelen bir boğaz hastalığıdır.

Hâk, üzerine parmakla basmak suretiyle bu yarayı söküp almaktır.

Dağr, kelimesi de bu manaya gelir.

îsât; buruna ilaç çekmek; led ise ağıza ilaç damlatmak, demektir.

Musannif Ebû Dâvûd ûd-i hindî kelimesini el-kust kelimesiyle açıklamıştır. el-Kust kelimesi hakkında Ahterî'de şöyle deniyor: "el-Kust, topalak dedikleri bir ottur; iki çeşit olur: Birincisi, Hindistan'da biter; siyah, hafif ve tatlı olur. İkincisi ise Şam'da biter, Şemşad ağacı renginde ve hoş kokulu olur. Bunun bir de beyaz renkli olanı vardır ki acı olur."

İbnü'l-Kayyım'in açıklamasına göre; "Doktorlar zâtü'I-cenbi, hakiki ve hakiki olmayan diye iki kısma ayırırlar:

1- Hakiki zâtülcenb: Göğsü kaplayan ve akciğerleri kuşatan sulu zarda meydana gelen iltihaptır. Bu hastalığın ateş, öksürük, kesik sancı ve nefes darlığı gibi belirtileri vardır. Hadiste tavsiye edilen ilaç ise bu hastalığın ikinci kısmı için faydalıdır.

2- Hakiki olmayan zâtülcenb: Bir takım kaba ve zararlı yellerin bazı yerlerde tıkanıp kalmasının meydana getirdiği ve hakikisine benzeyen bir sancıdan ibarettir. Ancak hakiki zâtülcenbde sancı ke.sik kesik, hakiki olmayanda ise devamlıdır.

Ûd-i hindînin kokusu nezleyi giderir, yağı sırt ağrısına fayda verir. İç uzuvları takviye eder, vücuttaki gazı çıkarır, zâtülcenb hastalığına faydalıdır.

İbn Sina, ûd-i hindî'nin bademciklerin tedavisinde ilaç olarak kullanıldığını zikrediyor."

Bugünkü tıpta bademciklerin çıkarılmış olmasına rağmen boğazdaki lenfa halkasının iltihaplanmaları, boğaz ağrısına ve komplikasyonlara sebep olacağı belirtilmekte, tedavi için de aspirin veya diğer ağn kesiciler kullanılmakta, hastanın allerjik olmadığı biliniyorsa antibiyotik olarak penisilin tercih edilmektedir.[62]

14. Gözlere Sürme Çekmek

3878... İbn Abbas (r.a)'dan rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Beyaz elbise giyiniz. Çünkü beyaz elbise, elbiselerinizin en hayırlilanndandır. Ölülerinizi de beyaz kumaşlarla kefenleyiniz.

Sürmelerinizin en hayırlısı ismid (denilen sürme taşı) dır. O gözün nurunu artırır, kirpikleri kuvvetlendirir."[63]

Açıklama

Bezlü'I-Mechûd yazarının açıklamasına göre; bu hadis-i şerifteki beyaz elbise giymekle ilgili emir mendupluk içindir.

Avnü'l-Ma'bûd yazarı, ölülerin kefenini beyaz kumaşlardan yapmakla ilgili emrin hükmünün de müstehap olduğunu söylüyor.

Gerçekten beyaz elbise giymenin giyen kimse üzerinde birtakım ruhî tesirleri vardır. Beyaz elbise gurur ve kibiri kırar, onun yerine tevazu duygusu getirir. Ayrıca beyaz elbise kiri çabuk belli ettiği için sahibini hemen elbisesini yıkamaya zorlar. Renkli elbiselerde ise kir pas belli olmadığından sahibi günlerce kirli paslı dolaşır da ne kendisi ne de başkası bunun farkına varır.

Bu sebeple Fahr-i Kâinat Efendimiz, ümmetine temizliğin ve alçak gönüllülüğün sembolü olan beyaz elbiseler giymelerini ve ölülerine de beyaz kumaşlardan yapılmış kefenler kullanmalarını tavsiye etmiştir.

Bundan başka Rasûl-i Zîşan Efendimiz'in ümmetine ismid denilen sürme taşını gözlerine sürmelerini tavsiye ettiğini görüyoruz ki, bugünkü tıpta da birçok hastalıkların ilaçlarının bitkilerden ve tabii maddelerden yapıldığını ve bu yöntemin çok da başarılı olduğunu biliyoruz.

Hadis-i şeriflerden öğrendiğimize göre Hz. Peygamber geceleri yatmazdan önce gözlerini ismid taşıyla sürmeler ve bunu tavsiye edermiş.[64]

15. Göz Değmesi Hakkında Gelen Hadisler

3879... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a):

"Göz (değmesi olayı) doğrudur" buyurmuştur.[65]

3880... Âişe (r.anha)'nın şöyle dediği rivayet olunmuştur: (Hz. Peygamber zamanında bir göz değmesi hadisesi olduğunda) gözü değen kimseye (abdest alması) emredilirdi de o abdest alırdı. Sonra (onun abdest

suyu bir kapta toplanırdı). Göz değdirilen kimse de (başı üzerine dökerek) bu suyla yıkanırdı.[66]

Açıklama

Hadis-i şerifte açıklandığı üzere, göz değmesi hâdisesi bir gerçektir, tecrübe ve müşahade ile sabittir. Onun varlığını saplantı içine düşmüş inatçı kimselerden başka kimse inkâr edemez.

Bu mevzuda İmam Kastalânî şöyle diyor:

"Bazı bid'at ehli göz değmesini inkâr etmişlerdir. Ama abes söylemişlerdir. Zira bir şey ki, nefsinde muhal değildir. Kalp hakikatini anlayamaz ve aksini icap edecek bir delil bulunamaz. Akıl indinde de caiz olur, vukuunu şeriat sahibi haber verdiği zamanda inkâra mecal kalmaz. Bunu inkâr etmekle diğer haber verdiklerini inkâr etmek arasında fark olmaz.

Göz değmesi olayı eşyanın hassaları kabilindendir. Bir eserdir, görünür. Fakat sırrının ve sebebinin ne olduğu Hak Teâlâ hazretlerinden başkasına malum olmaz. Görmez misin ki mıknatıs demiri kendisine çeker fakat sebebinin ne olduğunu kimse bilmez. Bir çanak içinde süt olsa ve hayız gören bir kadın elini sütün içine soksa süt bozulur, eğer temiz bir kadın elini soksa bir şey olmaz. Diğer hassalar da buna kıyas olunsun.

Gözü değen kimselerin kendilerinden nakledilmiştir ki: Ne zaman bir şey görsem ve beğensem hemen gözlerimden bir hararet çıkar, diye hikâye etmişlerdir. Böyle bir kimsenin gözünden hararet çıktığı gibi hararetten gözü

de çıkabilirdi.

Sözün kısası bu husus vakidir. Hakkında hadis-i şerif gelmiştir. Bunun ilacı Fahr-i Âlem hazretlerinden naklolunduğu üzere, Muavvizeteyn sûrelerini, ayrıca Fatiha sûresi ve Âyetel-kürsî okumaktır."[67]

İmam Kurtubî'nin de ifade ettiği gibi, "Ehli sünnet ulemasının tümü göz değme olayının bir gerçek olduğunu kabul etmişlerdir. Ancak ehli bid'attan bazıları bunu inkâra yeltenmişlerse de görünen olaylar onları yalanlamıştır. Nice insanlar ve nice kıymetli develer göz değmesi yüzünden toprağa girmişlerdir."[68]

3880 numaralı hadis-i şerifte kendisine göz değdirilen kimsenin, gözü değen kimsenin abdest aldığı suyla yıkanmak suretiyle bu hastalıktan kurtulabileceği ifade edilmektedir. Ulema, gözü değen kimsenin bu abdesti almaya zorlanıp zorlanamayacağı konusunda ihtilâf etmişlerdir. İmam Mâzirî, "Sizden gusül istenirse yıkanıverin"[69] meâlindeki hadis-i şerife dayanarak zorlanabileceğini söylemiştir.

Ulemaya göre bu abdestin sıfatı şöyledir: Bir kabın içine su doldurulur. Kap yere konmaz. Ondan bir avuç alarak mazmaza yapar ve suyu yine kabın içine püskürür. Sonra aynı sudan alarak yüzünü yıkar. Sonra sol eliyle su alarak sağ elini yıkar. Sonra sağ eliyle su alarak sol dirseğini yıkar, dirseklerle topuklarının arasını yıkamaz. Sonra yine bu şekilde sağ ayağını sonra sol ayağını yıkar. Bunlar hep kabın İçerisinde yıkanır. Sonra gömleğinin iç tarafını sağ böğrüne doğru yıkar. Böylece abdesti bitirir ve suyu arkasından başına döker.[70] Ancak anlattığımız bu işlemin hikmet ve sebeplerinin tahlilini yapmak bizim için mümkün değildir. Fakat bizim bu hikmetleri kavramaya güç yetiremeyişimiz, inkâr etmemizi gerektirmez. Nitekim İmam Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, Âmir b. Rabîa'nın, bir yolculuk esnasında yol arkadaşlarından beyaz tenli ve güzel vücutlu birini yıkanırken görüp ona nazar değdiği ve Hz. Peygamber'in ona bu şekilde abdest aldırarak abdest suyu ile hastaya gusl ettirdiği ve hastanın derhal iyileşip halkın arasına katıldığı ifade edilmektedir.[71] İnşallah 3888 numaralı hadisin şerhinde bu mevzuya tekrar döneceğiz.

Kâdî, gözü değen bir kimseden sakınmak gerektiğini söylüyor. İmam Kastalânî'nin açıklamasına göre, "Böyle bir kimseden sakınmak; onun gözünden iyilikleri, güzellikleri ve zinetleri gizlemekle olur. Yani kişinin kendini veya evladını süsleyip ellere göstermesi uygun değildir. İmam Bağavî Şerhu's-Sünne'de zikretmiştir ki, Hz. Osman b. Affân güzel bir çocuk görmüş de velilerine; "Göz değmemesi için yanağının çukuruna kara sürünüz" demiştir."[72]

Bezlü'l Mechûd yazarı da bu konuda şöyle diyor: "Devlet başkanının gözü değdiği bilinen kimselerin sokağa çıkıp halkın arasına karışmalarını yasaklaması ve evinde oturmaya mecbur etmesi icab eder. Eğer o kimse fakir ise devlet başkanı ona yetecek kadar maaş bağlayarak evinden dışarı çıkarmaz. Çünkü bu gibi kimselerin insanlara verdiği zarar, soğan, sarımsak yiyerek dışarı çıkan kimselerin insanlara verdiği zarardan daha fazladır." Bir kimse kendi gözünün başkalarına zarar vermesinden korkarsa nazar

ettiği zaman, "Allahümme bârik aleyhi = Allah'ım, onun hakkında mübarek olsun" demelidir. Yahutta, "Maşallah, Iâkuvvete illa billâh = Allah ne güzel yaratmış, Allah'tan başka kuvvet sahibi yoktur" demelidir.[73]

16. Emzikli Kadınla Cima Etmenin Hükmü

3881... Esma binti Yezid b. Seken'den rivayet olunmuştur; dedi ki: Ben Rasûlullah (s.a)'ı şöyle derken işittim:

"(Emzikli kadınlarınızla cima etmek suretiyle) çocuklarınızı gizlice Öldürmeyiniz. Çünkü emzikli kadınla cinsel temasta bulunma (nın tesiri öylesine büyük ki) atlıya (arkasından) yetişir ve onu atından (yere) düşürür."[74]

3882... Cüdâme el-Esediyye (r.anha)'den rivayet olunduğuna göre; kendisi Rasûlullah (s,a)'i şöyle derken işitmiş:

"Vallahi, ben erkeğin emzikli kadınla cinsi münasebette bulunmasını yasaklamayı (epeyce) düşündüm. Nihayet Rumlarla İranlıların bunu yaptıklarını ve çocuklarına (hiç) zarar vermediğini hatırla (yıp bundan vazgeç) tim."

(İmam) Mâlik; "gfle" kelimesinin emzikli kadınla cinsi temasta bulunmak anlamına geldiğini söylemiştir.[75]

Açıklama

Gayl: Emzikli kadınla cinsi münasebette bulunmak demektir. Fahr-i Kâinat Efendimiz, zamanındaki doktorların kanaatine dayanarak emzikli kadınla cinsi temasta bulunmanın onun sütünü bozup çocuğun beslenmesini olumsuz yönde etkileyerek zihinsel sağlığının bozulmasına sebep olacağından bu fiili yasaklamak istemiştir. Bu fiilin çocuk üzerinde mutlaka olumsuz bir tesir yapacağı kabul edildiği takdirde kuşkusuz bunun sorumlusu çocuk süt emerken cinsi münasebette bulunan annesiyle babasıdır. Meseleye emzikli iken anne ve babasının bu hareketinden zarar gören bir çocuk açısından bakan Fahr-i Kâinat Efendimiz, bu fiili gizli olarak çocuk öldürmeye benzetmiş, "atlıya yetişir ve onu atından düşürür" sözüyle de bu hareketin çocuk üzerinde nasıl bir etki yapacağını kinayeli bir

şekilde ifade buyurmuştur. Fakat bu fiilin her zaman çocuk üzerinde olumsuz bir tesir yapmadığını anlayınca yasaklama düşüncesinden vazgeçmiş ve emzikli bir kadınla cinsi münasebette bulunmaya izin vermiştir.[76]

Bazı Hükümler

1. Gile caizdir. Çünkü Hz- Peygamber onu yasaklamadığını açıkça ifade buyurmuştur.

2. Hz. Peygamber'in içtihatta bulunması caizdir. Usul-i fıkıh âlimlerin büyük çoğunluğu bu görüştedir.[77]

17. Muska Takmak

3883... Abdullah (b. Mes'ud)'un hanımı Zeyneb'den şöyle dediği rivayet olunmuştur:

Abdullah (b. Mes'ud): Ben Rasûlullah (s.a)'ı " (İçerisinde sihre ya da küfre ihtimali bulunan anlaşılmaz sözleri) okuyarak (hasta) tedavi etmek, muska takmak ve sevgi ilacı yapmak şirktir" buyururken işittim, dedi.

(Zeyneb, sözlerine devamla) dedi ki:

(Bunun üzerine ben Abdullah'a dönerek; "Acaba Rasûlullah s.a) bunu niçin söylüyor? Vallahi (benim) gözüm (bir ağrıdan dolayı) ça-paklamyordu da ben (tedavi için) falanca yahudiye gidip geliyordum (o da) bana okuyordu. (Bu sayede gözümün ağrısı) dindi" dedim.

Abdullah da (şöyle) cevap verdi:

Bu şeytanın işinden başka bir şey değildir. (Şeytan seni buna inandırmak için senin) gözünü eliyle (devamlı) dürtüyor (ve onu ağrıtıyor). Sen (yahudinin yanına varıp da yahudi senin) gözüne okuyunca (şeytan elini) gözünden çekiyor. Oysa senin sadece Rasûlullah (s.a)'ın dediği gibi;

"Ey tüm insanların Rabbi (olan Allah'ım. Benden) bu sıkıntıyı gider, (yegâne) şifa verici sensin. Senin şifandan başka şifa yoktur. (Bana) hiç hastalık bırakmayacak bir şifa ver" diyerek dua etmen sana yeter.[78]

3884... İmrân b. Husayn'dan rivayet olunduğuna göre Peygamber (s. a):

"Okuyarak tedavi etme usulü (nün) göz değmesinden ve zehirli böceklerin sokmasından başka (hiçbir hastalıkta bu iki hastalık kadar olumlu tesiri) yoktur" buyurmuştur.[79]

Açıklama

Rukye: Sözlükte büyü anlamına gelir. Şifa ümidiyle dua okumaya da "rukye" denir. Şifa ümidiyle, Kur'an âyetlerini, Allah'ın güzel isimlerini ve Hz. Peygamber'in öğrettiği duaları ve bunlardan alınan ilhamla yazılan dua ve münacatları okumanın caiz olduğunda ittifak vardır.

Ancak tedavi maksadıyla bunlardan başka şeyleri okumak, özellikle içlerinde manası anlaşılmaz kelimeler bulunan sözleri okumak haramdır. Çünkü bu sözlerin sihir için kullanılan sözler olması ihtimali bulunduğu gibi onların bir takım putların veya şeytanların ismi ya da küfür ifade eden sözler olması ihtimali de vardır.

Tekili "temîme" olan "temaim" kelimesi ise muska demektir. Biz İslâmın bu konudaki hükmünü 3869 numaralı hadisin sonunda açıkladığımızdan burada tekrara lüzum görmüyoruz.

Tivele: Karı ile kocanın arasında bir sevginin doğması ümidiyle okunan bir takım sihirli sözlerdir. Bunlar ya ipler üzerine okunur, yahutta kâğıt üzerine yazılarak ve bir takım ameliyelerden sonra gayeye erişmeye çalışılır.

Görüldüğü gibi 3883 numaralı hadis-i şerifte; nefes etmek, muska takmak ve bir takım ibareler okumakla tedavi etme yöntemlerinin şeytan işi ve şirk olduğu ifade edilirken, 3884 numaralı hadis-i şerifte okunup üflemenin, bazı hastalıkların tedavisinde geçerli bir yol olduğu ifade edilmektedir.

Zahiren bu iki hadis arasında bir çelişki görünüyorsa da aslında burada çelişki yoktur. Çünkü Hz. Peygamber tarafından yasaklanan söz konusu tedavi usûlleri, şifası Allah'dan değil de sırf kendilerinden beklenen ve İslâmî usûllere ters düşen tedavi şekilleridir.

Bu zihniyetten ve bâtıl sözlerden uzak, âyet ve hadislerden alınmış dualarla hastalan tedavi etmenin caiz olduğunda ise ittifak vardır.

"Hume" kelimesinin aslı "humevun" dur. Sonunda bulunan yuvarlak "ta" hazfedilen vavın yerine getirilmiştir.

Bu kelime akrep zehiri, bazılarına göre ise mutlak zehir demektir, el-Ezherî, sadece akrep zehirine "hume" dendiğini söylemektedir. Hume, aynı zamanda akrebin iğnesine de ıtlak edilir. Çünkü akrep zehirini bu iğneden akıtır.[80]

18. Okuma Île Tedavi

3885... Sabit b. Kays'dan rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a) bir gün kendisinin yanma girmiş. -Ahmed (b. Salih, o sırada) Sâ-bit'in hasta olduğunu söylüyor- Ve (Hz. Peygamber):

"Ey insanların Rabbi, (bu hastalığı) Sabit b. Kays b. Şemmâs'-dan gider" diye dua etmiş. Sonra (Medine'deki) Bathâ (denilen vadi)den toprak alıp onu bir bardağa koymuş, sonra (o toprağın) üzerine (birazcık) su ile birlikte üflemiş ve bu (suyla karışık) toprağı Sâ-bit'in üzerine dökmüş.

Ebû Dâvûd dedi ki: (Hadisin senedinde bulunan) İbn es-Serh (den maksad), Yusuf b. Muhammed'dir. Doğrusu budur.[81]

Açıklama

Rukye, bir hastayı okuyup üfleyerek tedavi etmek demektir.

Bu hadis-i şerifte; Fahr-i Kâinat E fendimiz'in hasta düşen Sabit b. Kays'ı ziyareti sırasında onun iyileşmesi için dua ettikten sonra gidip (Medine'deki) Bathâ denilen vadiden bir bardak toprak alıp üzerine Kur'an-ı Kerim'den bazı dualar okuyup üfledikten ve bir miktar da su ilâve ettikten sonra bu suyla karışık toprağı hastanın üzerine dökmek suretiyle onu tedavi ettiği ifade edilmektedir.

Bezi yazarının da dediği gibi Hz. Peygamber'in bu toprağa ettiği nefes tükrüğü ile karışıktı.

Hz. Peygamber'in hastaları bu şekilde tedavi ettiğine 3895 numaralı hadis-i şerif de delalet etmektedir.

Hafız İbn Hacer el-Askalânî'nin dediği gibi, Hz. Peygamber'in bu tedavisi, başka bir ilaç bulmanın mümkün olmadığı yerlerde özellikle yara, çıban gibi rutubetli hastalıkları tedavide çok başarılı ve kolay bir tedavi usulüdür.

Çünkü, toprak her yerde kolayca bulunur ve kendisinde kuruluk ve soğukluk özelliklen vardır. Toprağın soğukluk özelliği bilhassa sıcak ülkelerde yaşayan insanlar için çok şifalı olduğu gibi onun kuruluk özelliği de kendisinde rutubetli hastalık bulunan bütün insanlar için fevkalâde şifalıdır. Bazılarına göre bu şifa her toprakta yoktur, sadece Medine toprağında vardır. Görüldüğü gibi Fahr-i Kâinat Efendimiz, ilaç temini yönünden fevkalâde fakir ve imkânsızlıklar içinde yüzen bir ortamda hastaları, mevcut imkânlardan faydalanarak tedavi etmek yoluna gitmiş, maddî sebepler yanında manevî sebeplere de sarılmayı terketmemiş, bu maksatla hastaların iyileşmesi için Allah'a dua ederek şifa istemiştir.

İslâm âlimleri tarafından büyük bir dikkat ve itina ile toplanmış olan bu dualar mü'minler için tükenmez bir şifa kaynağıdır.

Hz. Peygamber'in hayatını tetkik edenler çok iyi bilirler ki, Allah (c.c) onun tükrüğü ve nefesini de maddî ve manevî hastalıkların tedavisinde çok tesirli bir şifa olarak yaratmıştır.

Görülüyor ki bu hadis-i şerif, cahilıye döneminin bâtıl düşünce ve manasız sözlerinden tamamen uzak ve ayrı olarak, sadece Kur'an-ı Kerim'in âyetlerini veya islâmî manada duaları okuyup üflemek suretiyle tedavi etmeye çalışmanın caiz olduğunu ifade etmektedir.

Gerçekten iyi niyet ve temiz nefesle, Allah'a sığınarak, Allah'dan şifa niyaz ederek okuyup üflemeyi, mutlaka sihirbazlık gibi telakki etmek doğru olmaz.

Binaenaleyh, bu hadis okuyup üflemekle hasta tedavi etmenin caiz olduğunu söyleyen ehl-i sünnet ulemasının delilidir.[82]

3886... Avf b. Mâlik'den rivayet olunmuştur; dedi ki:

Biz cahiliye döneminde okuyup üfleyerek hastaları tedavi ederdik. (Bir gün);

Ey Allah'ın Rasûlü, bu hususta ne buyurursun? dedik.

"Bana (yaptığınız bu tedavi şeklini) gösteriniz. İçerisinde şirk olmadıkça, okuyup üfleyerek tedavi etmede bir sakınca yoktur" buyurdu.[83]

3887... Şifâ binti Abdullah'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: (Bir gün) ben Hafsa'nın yanında iken Rasûlullah (s.a) yanıma geldi ve bana:

"Şu Hafsa'ya yazı yazmayı öğrettiğin gibi (insanın böğürlerinde çıkan) karınca (şeklindeki yaraların) duasını da öğretsen ya" buyurdu.[84]

3888... Sehl b. Huneyf şöyle demiştir:

Biz (yolculuğumuzda) bir akarsuya rastlamıştık. Ben (bu suya) girip içerisinde yıkandım. (Fakat sudan) rahatsızlanarak çıktım. Bir tedavi çaresi bulma ümidiyle, durum Rasûlullah (s.a)'a bildirildi. (Hz. Peygamber beni kastederek):

"Ebû Sâbit'e söyleyin, (kendisine isabet eden bu göz değmesinden okunarak Allah'a) sığınsın" buyurdu. Bunun üzerine ben;

Ey efendim, okunarak tedavi olmak caiz midir? diye sordum.

"Okuyup üfleyerek tedavi etme (nin); göz değmesinin, (zehirli böceklerin sokması neticesinde meydana gelen) zehirlenmenin, -ya da zehirli böcek sokmasının- dışında (o kadar tesiri) yoktur" buyurdu.

Ebû Dövûd dedi ki: Hume; yılanın ve (diğer) sokucu böceklerin sokmasından meydana gelen zehirlenmedir.[85]

3889... Enes (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Okuyup liflemekle tedavi etme (nin), gözdeğmesinin, (zehirli böceklerin sokmasıyla meydana gelen) zehirlenmenin ve kanamanın dışında (bu hastalıklardaki kadar tesiri) yoktur. (Okuyup üfleme kanamayı) keser."

(Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisi bana rivayet eden iki raviden biri olan) el-Abbas, (metinde geçen) göz değmesini rivayet etmedi. (Benim naklettiğim) bu (hadisteki sözler) Süleyman b. Davud'un (bana rivayet ettiği hadisin sözleridir.[86]

Açıklama

3885 numaralı hadis-i şerifin şerhinde açıkladığımız gibi, bu hadisler Hz. Peygamber'in okuyup liflemek suretiyle hastaları tedavi etmenin caizliğine delâlet etmektedir. Ancak bu cevaz; okunacak duaların içerisinde manası anlaşılmayan veya söyleyeni şirke düşüren ve dinî esaslara aykırı olan sözlerin bulunmamasına bağlıdır.

Kurtubî'nin açıklamasına göre; okunup üflemekle yapılan tedavi üç çeşittir:

1- Allah'ın kelâmını ve isimlerini okumak suretiyle yapılan tedaviler. Bunlar meşrudur.

2- Hz. Peygamber tarafından şifa niyetiyle okunan âyet ve dualarla yapılan tedaviler.Bunları yapmak müstehaptır.

3- Anlamı bilinmeyen, küfür ve şirk ifade etmeleri ihtimali bulunan sözleri okuyup üflemek suretiyle yapılan tedaviler. Bunlardan kaçınmak farzdır.

Kendilerine saygı duyulan melek, arş, kurs? gibi mukaddes varlıkların isimlerini okuyarak tedavi yapmakta bir sakınca bulunmamakla beraber, içinde Allah'a sığınmak ve iltica etmek bulunmadığı için yapılmaması daha iyidir.[87]

3888 numaralı hadis-i şerifte geçen "nemle" sözlükte karınca manasına gelir. Ancak burada insanın özellikle yan taraflarında çıkan çıbanlar anlamında kullanılmıştır. Bu çıbanlar okunup üflenince Allah'ın izni ile kaybolurlar.

Bu dua cahiliye döneminde arap kadınları tarafından bilinen ve hastalıklarında tedavisi için okunan bir takım sözlerden ibaretmiş. Aslında bir geline hitaben söylenmiş bu sözler, "Sen düğüne derneğe gidebilirsin, kına yakınabilirsin. Ama kocana karşı gelemezsin" anlamına gelen sözlerden oluşmaktadır.

Rasûl-i Zîşan Efendimiz Şifâ (r.anha)'ya, "Sen bu sözleri Hafsa'ya öğret" demekle bu sözlerin fevkalâde faydalı ve makbul sözler olduğunu söylemek istemiş değildir. Hz. Peygamber'in maksadı, bu sözlerin içinde geçen "kocana karşı gelemezsin" anlamındaki sözcüklerin Hz. Hafsa'ya hatırlatılması idi. Çünkü, "Peygamber eşlerinden birine gizli bir söz söylemişti, fakat eşi o sözü (saklamayıp başkasına) haber verdi"[88] âyet-i kerimesinde açıklandığı üzere Hafsa, Hz. Peygamber'in kendisine verdiği bir sırrı ifşa etmişti. Hz. Peygamber karınca duasındaki çok meşhur olan bu sözü Hz. Hafsa'ya hatırlatarak ona tarizde bulunmak istemişti.

Hadis sarihlerinin dediği gibi, hadis-i şerifte geçen "yazı yazmayı öğrettiğin gibi" anlamındaki sözler, kadınlara okuma yazma öğretmenin caiz olduğuna delâlet etmektedir.

Nitekim şu hadis-i şerif de buna delâlet ediyor:

"Ben Hz. Âişe (r.anha)'nın himayesinde idim. Ona her şehirden insanlar gelirdi. Onun yanında benim mevkiim bulunduğundan yaşlılar da sıra ile bana gelirlerdi. Gençler de beni kardeş edinirlerdi ve bana hediye verirlerdi. Şehirlerden bana mektup yazarlardı. Hz. Âişe'ye derdim ki:

Teyzeciğim, bu falanın mektubu ve hediyesidir. Hz. Âişe de bana şöyle derdi:

Kızcağızım, ona cevap ver ve ona mukabelede bulun. Eğer sende verecek mükâfat (hediye) yoksa ben sana veririm.

Talha kızı demiştir ki: Hz. Âişe bana (hediyelik) verirdi."[89]

Her ne kadar bazıları "onlara yazı öğretmeyiniz"[90] mealinde bir mevkuf hadis rivayet etmişlerse de, bu hadisin senedinde hadis uydurmada meşhur Muhammed b. İbrahim eş-Şâmî isimli bir ravi bulunduğundan muhakkik âlimler bu hadisin aslı olmadığını söylemişlerdir. Özellikle Ebu't-Tayyib Şemsü'1-Hak el-Azîmâbâdî, Avnü'l-Ma'bûd isimli eserinde sözü geçen hadisin asılsızlığını isbat etmiş ve kadınlara yazı öğretmenin cevazını ve lüzumunu ispatlayan özel bir risale de hazırladığını ifade etmiştir.

3888 numaralı hadis-i şerifte anlatılan hâdise ise daha önce 3880 numaralı hadis-i şerifte anlatılan göz değmesi ile ilgili hadisedir.

Bu hâdise İmam Mâlik'in bir rivayetinde şöyle anlatılıyor:

"Babam Sehl b. Huneyf, Harrâr'da gusl yaptı. Üzerindeki cübbeİerini çıkarmıştı. Âmir b. Rabîa da bakıyordu. Sehl cildi güzel, beyaz bir adamdı.

Âmir b. Rabîa ona; "Bakirelerin cildi bile bugünkü gördüğüm gibi değildi" deyince sehl olduğu yere yıkıldı, elem ve acılan şiddetlendi. Rasûlullah (s.a)'a: "Sehl rahatsızlandı, seninle gidemeyecek" dediler. Bunun üzerine Rasûluilah (s.a) Sehl'in yanına gelince, Sehl ona Âmir'in kendisine bakışım ve dediklerini anlattı. Rasûluilah (s.a) da (Âmir'e hitaben):

"Sizden biri kardeşini neden öldürüyor? Allah mübarek kılsın, demeliydin. Göz değmesi vakidir. Onun için (yani Sehl için) abdest al" dedi. Âmir de onun (iyileşmesi) için abdest alınca Sehl Rasûluilah (s.a) ile beraber gitti. Hiçbir şikâyeti kalmadı ve rahatladı."[91]

Bütün bunlar gösteriyor ki, göz değmesi olayı gerçekten vardır. Göz değmesi, zehirli böcek sokması, kanama gibi rahatsızlıklarda duanın tedavi edici tesiri diğer hastalıklardaki tesirinden daha çok ve çabuktur. 3888 ve 3889 numaralı hadis-i şeriflerden anlaşılan budur.

Gözdeki bu tesiri yaratan Allah olduğuna göre, O'nun ve Rasûlü'nün öğrettiği dualarla bu hastalığı tedavi etmenin mümkün olacağını kabul

etmek son derece makuldür. Bunu akıl sahibi her insanın kabul etmesi gerekir.[92]

19. Okuma İle Tedavi Nasıl Olur?

3890... Abdülaziz b. Suheyb (r.a)'den rivayet olunduğuna göre;

Enes, Sabit (el-Bünânî)ye: "Seni Rasûluilah (s.a)'ın duası ile tedavi edeyim mi?" demiş. O da "Evet" demiş. Bunun üzerine (Enes):

"Ey insanların Rabbi ve sıkıntıların gidericisi olan Allah'ım. Sen den başka bir şifa verici yoktur. Buna hiç hastalık bırakmayan bir şi fa ver" diyerek dua etmiş.[93]

Açıklama

Bu hadis-i şerif Hz. Peygamber'in hastaları, metinde geçen duaları okuyarak tedavi ettiğine ve hastaları okuyarak tedavi etmenin caizliğine delâlet etmektedir.

Metin geçen cümlesi fiili ile onun mefulu mutlakı olan cümlesi arasına giren cümle-i mu'tanza (parantez cümlesidir. Esasen bu cümle, "Hastalandığım zaman bana şifa veren odur."[94] âyet-i kerimesinden iktibas edilmiştir.

Sükum, hastalık demektir. Bezlü'l-Mechûd yazarının açıklamasına göre, buradaki hastalık kelimesiyle vücudu saran maddî hastalıklarla günahlardan meydana gelen ve kalbe arız olan manevî hastalıkların tümü kastedilmektedir.

Binaenaleyh Hz. Peygamber'in bu duasında maddî manevî hastalıklara şifa vardır.[95]

Bazı Hükümler

1. Şifa veren ancak Allah’tır.

2. Dua ile tedavi etmek

3. Kur'anda olmasa bile Allah'ın şanına nakısa getirilmeyen kelimelerle Allah'ı anmak caizdir. Hadis-i şerifte Cenab-ı Hakkın isminin "Allahümme"

kelimesiyle anılması bunu gösterir.[96]

3891... Osman b. Ebi'l-Âs(r.a)'dan rivayet edildiğine göre;

Kendisi (bir gün rahatsızlığından dolayı) Rasûluilah (s.a)'ın yanına varmış. Osman (başından geçen hâdiseyi anlatırken şöyle) dedi:

Bende bir ağrı vardı, neredeyse canımı alacaktı, Peygamber (s.a):

"Bu ağrıyan yeri sağ (el)inle yedi defa ov (ve her defasında):

'Duyduğum ağrının şerrinden Allah'ın izzet ve kudretine sığınırım' diye dua et" buyurdu. Ben bunu yaptım, Aziz ve Celîl olan Allah bendeki olan (bu ağny)i giderdi. (O günden beri) aileme ve başkalarına sürekli bunu tavsiye ediyorum.[97]

Açıklama

Bu dua Hz. Peygamber tarafından öğretilen, tesiri kesin ve emniyetli dualardan biridir. İnsanların yaptıkları ilaçların ve uyguladıkları tedavi yöntemlerinin insana güven verebilmesi için çeşitli deneme safhalarından geçmeleri ve yan tesirleri olup olmadığının iyice bilinmesi gerekir. Bu bakımdan insanların uyguladıkları tedavi usûllerine her zaman aynı derecede güvenilemez. Hz. Peygamber'in vahye dayanan tedavi usûlleri ise her zaman aynı derece şifalı ve emniyetlidir.

Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerifte öğretilen tedavi usulü de böylesine tesirli ve güvenilir bir tedavi usulüdür. Çünkü içerisinde, neticeyi, yegâne şifa verici olan Allah'a havale etme, onun izzet ve kudretine sığınma ifade eden kelimeler vardır.

Bu duanın tekrarı maddi ilaçların tekrarı gibi hastalığın daha çabuk şifa bulması bakımından daha faziletlidir. Bu tekrarın yedi defa olmasındaki hikmet tek sayılardan olan yedi sayısının özelliği ile ilgilidir.[98]

3892... Ebu'd-Derdâ'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: Rasûlullah (s.a)'ı şöyle derken işittim:

"Sizden kimin bir tarafı ağınrsa, veya bir (din) kardeşi, ona hastalığından dolayı müracaat edecek olursa;

“Ey göklerdeki Rabbimiz, (senin) ismin ve zâtın (noksan sıfatlardan) münezzehtir. Rahmetin gökte (her tarafa şamil) olduğu gibi emrin de hem

gökte hem de yerde (hâkim) dir. Rahmetini yere de indir. Bizim (büyük olan günah (lar) ımızi ve hatalarımızı bağışla. Sen temiz kimselerin Rabbisin. Şu ağrıya rahmet (denizinden) bir rahmet, şifa (hazine)nden bir şifa indir' diye dua etsin. (Allah'ın izniyle) ağrıdan kurtulur."[99]

Açıklama

Allah'ın göklerde olmasından maksat kudret ve hükmünün göklerde hükümran olmasıdır.

Metinde geçen, "rahmetini yere de indir" mealindeki cümle de "Şüphesiz Allah insanlara şefkatli ve merhametlidir."[100] gibi âyet-i kerimelerde bildirilen Cenab-i Hakkın rahmetine işaret vardır.

kelimesiyle kastedilenler, büyük günahlardır. Nitekim bu kelime Nisa sûresinin 2. âyet-i kerimesinde de bu manada kullanılmıştır. "Hata" ise, insanın farkında olmayarak işlediği günahlardır. Cenab-ı Hak herşeyin sahibi ve yaratıcısı olduğu halde kedisine kötülükleri nisbet etmek caiz olmadığından hadis-i şerifte kendisine "sen temiz kimselerin Rabbisin" sözleriyle niyazda bulunulmuştur.

Hadis-i şerif, söz konusu dualarla hastaları tedavi etmenin caiz olduğunu ve bu duaların şifasının kesin olduğunu ifade etmektedir.

Ancak Münzirî'nin açıklamasına göre, bu hadisin senedinde Ziyad b. Muhammed el-Ensârî vardır. Bu ravi rivayetleri hatalarla dolu olan bir ravi-dir. Kendisinin Medineli olduğu zannediliyor.[101]

3893... (Şu'ayb b. Abdullah b. Amr b. Âs'ın) dedesinden rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a) kendilerine korkudan (kurtulmaları için şu) sözleri öğretirmiş:

"Allah'ın gazabından, kullarının şerrinden, şeytanların vesveselerinden ve (onların) bana uğramalarından, Allah'ın tanı olan kelimelerine sığınırım."

(Ravi sözlerine devam ederek dedi ki): Abdullah b. Amr (b.Âs), bu sözleri çocuklarından aklı eren kimselere öğretir, aklı ermeyenlere de yazıp üzerine asardı.[102]

Açıklama

Rasûl-i Zîşan Efendimiz, uykusu içerisinde korkan kimselere bu duayı öğrettiği gibi, uykusu kaçıp kendisini uyku tutmayan Halid b. Velid'e de uykusuzluktan kurtulması için yine bu duayı öğretmiştir.[103] Bu bakımdan metinde geçen bu dua, uyku içinde ve uyku dışında her türlü korkulu ve sıkıntılı haller için çok tesirli bir şifadır.

Hz. Âişe (r.anha)'nın haber verdiğine göre; Hz. Peygamber duayı öğrettikten üç gün sonra Halid Hz. Peygamber'in huzuruna gelip, bu duayı okuduktan sonra geceleyin kendisine arız olan korkudan kurtulduğunu söyleyerek teşekkür etmiştir.[104]

Metinde geçen "Allah'ın gazabı" kelimesinden maksat, Allah'ın yardımını kesip intikam almasıdır. Şeytanların bir kula musallat olabilmeleri ise ancak Allah'ın ondan yardımım kesmesinden sonra mümkün olur.

Hadİs-i şerifte öğretilen bu dua, "... ve onların yanımda bulunmalarından sana sığınırım Rabbim"[105] meâlindeki âyet-i kerimeden iktibas edilmiştir

Bu hadis-İ şerif âyet ve duaların muska şeklinde yazılarak taşınmasının caiz olduğunu söyleyen Hz. Âişe ile Ahmed b. Hanbel ve Şâfiîlerin çoğunluğunun delilidir.

Ancak İbn Abbas, İbn Mes'ud, Hanefîler ve bazı Şâfiîler; nazarlık vb. şeylerin taşınmaması hakkındaki rivayetlere bakarak âyet ve duaları muska şeklinde yazarak takınmanın caiz olmadığını söylemişlerdir.[106]

3894... Yezid b. Ebî Ubeyd'den rivayet olunmuştur; dedi ki: Seleme (b. el-Ekvâ')'nin dizinde bir darbe (izi) gördüm ve, "bu nedir?" diye (kendisine sordum). Şöyle cevapladı:

(Bu darbe) bana Hayber (savaşı) günü isabet etti. Bunun üzerine (orada bulunan) halk 'Seleme vuruldu' diye feryada başladılar. Derken Peygamber (s.a) yanıma getirildi ve bana üç defa nefes etti. Nihayet bir saat sonra hiç rahatsızlığım kalmadı.[107]

Açıklama

Bu hadis-i şerif kılıç, mızrak ve ok yarası gibi yaraların acı-sının da okuyup üfleme ile geçeceğine delâlet etmektedir.[108]

3895... Âişe (r.anha)'nın şöyle dediği rivayet olunmuştur: Peygamber (s.a), bir insan hastalandığı zaman (önce) tükrüğü ile (toprağa) bir işaret (çizgi) çizerdi. -(Ravi bu işareti göstermek için kendisi de) tükrükle toprağı çizdi.- Sonra;

"Yerimizin toprağı, bazılarımızın tükrüğü ile, Rabbimizin izni ile hastalarımıza şifa verir" diye dua ederdi.[109]

Açıklama

Bilindiği gibi, bir hadisi raviler Hz. Peygamber'in o hadisi söylemesi esnasındaki hareketleri ile birlikte rivayet etmişlerse ona "Müselsel hadis" denir. Bu hadis de bu şekilde rivayet edilmiş olduğundan müselsel hadisler sınıfına girmektedir.

İmam Nevevî'nin açıklamasına göre, hadis-i şerifin manası şudur: Peygamber (s.a) şehadet parmağı ile kendi tükürüğünü alır, sonra parmağını toprağa sürerek ona yerden bir şeyler yapışmasını sağlar, sonra yara veya hasta olan yeri onunla sıvazlar ve bir yandan da bu duayı okurdu.

"Yerimizin toprağı"ndan murat, bütün yeryüzü ise de bazılarına göre bereketinden dolayı bununla hasseten Medine'nin toprağı kastedilmiştir.[110]

Tıybî, Şerhu'l-Mişkât isimli eserinde "türbe" kelimesinin "arzinâ" kelimesine, "rîka" kelimesinin de "ba'zunâ" kelimesine muzaf kılınmasına bakarak, bu şifanın her toprakta ve her müslümamn tükrüğünde bulunmayıp sadece Medine gibi mukaddes beldelerin toprağı ile kuvve-i kudsiye sahibi salih kimselerin tükrüğünde bulunabileceğini söylemiştir.[111]

Bu hadis-i şerif hastayı tükrük ve toprakla sıvazlayarak okumak suretiyle tedavi etmenin caiz olduğuna delâlet etmektedir.[112]

3896... (Hârice b. es-Salt et-Temîmrnin) amcası (İlâka b. Sahr)'dan rivayet olunduğuna göre;

Kendisi Rasûlullah (s.a)'a gelmiş, sonra onun yanından ayrılıp geri dönmüş. Daha sonra yanlarında demirle bağlı deli bir adam bulunan bir topluluğa uğramış. (Bu adamın) ailesi (ona): "Bize anlatıldığına göre şu sizin arkadaşınız (Allah'tan bir takım) hayır (lar) getirmiş. Senin yanında bu

deliyi tedavi edecek bir şifa var mı?" diye sormuşlar. (İlâka sözlerine devam ederek olayı şöyle anlattı):

Bunun üzerine ben de (deliye) FâtihatüM-Kitâb’ı okudum, (deli) iyi oldu. Bana (okumanın karşılığı olarak) yüz koyun verdiler. Rasûlullah (s.a)'a varıp bunu anlattım.

“Bundan başka (okuduğun bir şey) var mı?” dedi.

(Ravi) Müsedded (bu hadisi) başka bir yerde (Hz. Peygamber'in bu sorusunu): "Başka bir şey demedin mi?" şeklinde rivayet etti.

(İlâka sözlerine devam ederek şöyle dedi:)

Ben de (Hz.Peygamber'in bu sorusuna); "Hayır" cevabını verdim. (Hz. Peygamber de):

"Vallahi, bâtıl bir şey okuyup üfleme karşılığında (ücret alıp) yiyen kimse (kuşkusuz bunun günahını çekecektir. Sen ise) hak olan bir duayı okuyup üfleme ile (yaptığın) tedavi karşılığında (aldığın ücreti) yiyorsun" buyurdu.[113]

Açıklama

Metinde geçen "demirle bağlı" sözü, "demir gibi sağlam bağlarla bagh anlamında kullanılmıştır.

"Bâtıl bir şey okuyup üfleme karşılığında ücret alıp yiyen kimse" anlamındaki şart cümlesinin cevabı fnahzufdur. Tercümemizde bu cümlenin cevabı yerine koyduğumuz "kuşkusuz bunun günahını çekecektir" cümlesiyle hazfedilen cevabı açıklamış olduk.[114]

Bazı Hükümler

1. Okuyup üfleme ile delileri tedavi etmek mümkundur.

2. Okuyup üfleme ile tedavi iki kısımdır: **a)** Hak olan nefesle tedavi, **b)** Bâtıl olan nefesle tedavi.

Hak olan nefesten maksat Kitap ve Sünnet'ten alınan dualarla yapılan tedavilerdir. Temiz niyetlerle olmak şartıyla bu nevi tedavi caizdir.

Bâtıl olan nefesten maksat ise, içerisinde bulunan sözler Kitap ve Sünnet'ten alınmış olmayan ve anlaşılmaz bir takım kelimeler ihtiva eden sözlerle yapılan dualardır. Bu gibi sözleri okuyup üfleyerek hastaları tedavi

etmeye çalışmak caiz değildir. Çünkü bu sözlerin küfür ifade eden ya da şeytanların veya putların ismi olan sözler olması ihtimali vardır.

3. Fatiha sûresinin şifaları çok ve tesiri çabuktur.

4. Nefes etmek karşılığında ücret almak caizdir. İmam Ebû Hanîfe (r.a) bu hadisi delil getirerek, nefesle tedavinin dışında Kur'an okuma ve okutmaya karşılık ücret almanın caiz olmadığını söylemiştir.[115]

3897... (Hârice b. es-Salt)'m amcasından rivayet olunduğuna göre;

Kendisi (bir kavme) uğramış (ve onların arasında bulunan) bir deliyi) üç gün sabah akşam Fatiha okumak suretiyle tedavi etmiş, Fâti-ha'yı her bitirişinde (ağzında) tükrüğünü toplayıp (deliye) tükürmüş. (Üç gün sonra deli içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan) sanki bağlandığı iplerden kurtulur gibi kurtulmuş. Onlar da kendisine (bu tedavisine karşılık olmak,üzere) bir ücret vermişler. Bunun üzerine (kalkıp) Hz. Peygamber'e gelmiş...

(Hârice'nin amcası İlâka, sözlerinin bundan) sonra(ki kısmında bir önceki) Müsedded hadisin manasını (ifade eden sözler) söylemiştir.[116]

3898... (Ebû Salih'in) babasından rivayet olunduğuna göre; Eşlem (kabilesin)den bir adam şöyle demiştir:

Rasûlullah (s.a)'ın yanında oturuyordum. Sahâbîlerden biri gelip:

Ey Allah'ın Rasûlü, bu gece (bir hayvan tarafından) sokuldum, sabaha kadar uyuyamadım, dedi. (Hz.Peygamber):

"(Seni sokan) nedir?'1 dedi. (Sahâbî):

Akreptir, cevabını verdi. (Bunun üzerine Hz. Peygamber);

"Şunu bit ki, eğer sen ikindi ile akşam arasında;

'Yarattığı şeylerin şerrinden Allah'ın tam olan kelimelerine sığınırım' diye dua etmiş olsaydın sana inşallah (o akrep) zarar veremezdi" buyurmuş.[117]

3899... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunmuştur; dedi ki:

Peygamber (s.a)'e akrep sokmuş bir adam getirildi. "Eğer (bu kimse);

'Yarattığı şeylerin şerrinden Allah'ın tam olan kelimelerine sığınırını' diye dua edeydi sokulmazdı -yahutta kendisine (hiç bir şey) zarar veremezdi-." buyurdu.[118]

Açıklama

"Tam olan kelimeler" sözünden maksat, içinde Allah'ın zat, sıfat ve ef'aline noksanlık getirmeyen bilakis Allah'ın zat, sıfat ve ef'aline muvafık olan kelimelerdir ki bu kelimeler de âyet ve hadislerde öğretilen dualardır.

Çünkü en-Nihâye yazarı İbnü'l-Esîr'in de dediği gibi, yüce Allah'ın ve Rasûlünün öğrettiği dualarda Allah'ın şanına noksanlık getiren bir ifade bulunması söz konusu olamaz.[119]

Bazı Hükümler

1. Metinde geçen duayı ikindiden sonra okuyan bir kimseyi o gece zehirli bir böcek sokmaz. Ancak kış günündeki karın ve soğuğun ateşin yanmasını zorlaştırdığı gibi ihlâs noksanlığının ve günahların, sahibinin yaptığı duaların tesirini azaltacağını unutmamak gerekir.

2. İlahî şifalar, tabiî şifalardan farklı olarak hastalıkları gelmeden önce önleyebilirler.[120]

3900... Ebû Saîd e-Hudrî (r.a)'den rivayet olunduğuna göre;

Peygamber (s.a)'in sahâbîlerinden küçük bir topluluk çıktıkları bir yolculukta arap kabilelerinden birine uğramışlar. (Kabilenin fertlerinden) biri (onlara);

Bizim başkanımız (zehirli bir böcek tarafından) sokuldu. Birinizin yanında (bizim bu) arkadaşımıza yarayacak (şifalı) bir şey var mıdır? demiş.

Yolculardan bir adam da:

Evet (var), vallahi ben (hastalan) okuyarak tedavi ederim. Fakat biz size misafir olmak istediğimiz halde siz bizi misafir etmek istemediniz. (Bu sebeple) siz (yapacağım tedaviye karşılık) bana bir ücret, tayin etmedikçe ben nefes etmem, diye karşılık vermiş.

Bunun üzerine (kabile mensupları tutmuşlar) bu adam (in edeceği nefes) için (ortaya) bir koyun sürüsü koymuşlar. (Tedavi edeceğini söyleyen bu yolcu) hastanın yanına varıp ona Fatiha sûresini okumuş ve üfürmüş. Nihayet adam ipten kurtulmuş gibi olmuş.

Bunun üzerine (yukarıda sözü geçen şahıs) kabilenin (vermek için) üzerinde anlaşmış oldukları ücreti yolculara ödemiş. (Ücreti alan) yolcular, (birbirlerine) "Bunu bölüşünüz" demeye başlamışlar. Nefes ederek (hastayı) tedavi eden şahıs, "Rasûlullah (s.a)'a varıp kendisine da-nışıncaya kadar (bunu) yapmayınız" demiş.

Rasûlullah (s.a)'a varıp bunu (kendisine) arzetmişler. Rasülullah (s.a):

"Fâtiha'nın tedaviye yaradığını nereden bildin? Aferin size, (haydi bu koyunları) bölüşünüz. Sizinle beraber bana da bir pay ayırınız" buyurmuş.[121]

3901... (Hârice b. Salt et-Temîmî'nin İlâka isimli) amcasından rivayet olunmuştur; dedi ki:

Biz Rasûlullah (s.a)'ın yanından dönüyorduk. (Yolda) bir arap kabilesine rastladık. "Bize gelen habere göre siz şu hayırlı adamın yanından geliyormuşsunuz. Sizin yanınızda bir ilaç yahutta bir dua var mıdır (bizim buna çok ihtiyacımız var)? Çünkü bizim yanımızda bağlı bir deli bulunuyor" dediler. (Biz de) "Evet" cevabını verdik. Kalkıp deliyi bağlı olarak getirdiler. Bunun üzerine ona sabah akşam üç gün Fatiha okudum. Fâtiha'yı her bitirişimde tükürüğümü (ağzımda) biriktirip (ona) tükrüyordum. (Üç gün sonra deli) ipten kurtulmuş gibi oldu. Bana ücret ver(mek iste)diler. (Ben de; "Hayır) Rasûlullah (s.a)'a danışıncaya kadar almam" dedim (ve gidip Hz. Peygamber'e danıştım).

"(Sen aldığın bu ücreti tereddüt etmeden) ye. Vallahi bâtıl bir şey okuyup üfleme karşılığında (ücret alıp) yiyen kimse (kuşkusuz bunun günahını çekecektir. Sen ise) hak olan bir okuyup üfleme ile (yaptığın) tedavi karşılığında (aldığın ücreti) yiyorsun" buyurdu.[122]

Açıklama

İmam Kastalânî'nin açıklamasına göre, 3896 numaralı hadis-i şerifle, mevzumuzu teşkil eden 3901 numaralı hadiste anlatılan olay aynı olaydır. Fakat 3900 numaralı hadis-i şerifte anlatılan olay ayrı bir olaydır. Çünkü 3900 numaralı hadis-i şerifte anlatılan tedavi Ebû Saîd el-Hudrî tarafından, 3896 ve 3907 numaralı hadis-i şeriflerde anlatılan tedavi ise İlâka tarafından gerçekleştirilmiştir.[123]

3902... Peygamber (s.a)'in hanımı Âişe'den rivayet edilmiştir; dedi ki:

Peygamber (s.a) rahatsızlandığı zaman kendi kendine Muavvizât (sûre)leri(ni) okur ve üfürürdü. (Bunları okuyamayacak derecede) ağrısı şiddetlendiği zaman (bu sûreleleri) ona ben okurdum ve bereketini umarak (onun) eliyle vücudunu sıvazlardım.[124]

Açıklama

İçlerinde Allah'a sığınma (istiâze) bulunduğu için Felak ve Nâs sûrelerine "Muavvizetân sûreleri" denir. Bunlar, iki sûreden ibaret olmaları cihetiyle onlardan tesniye kalıbıyla "Muavizzeteyn" sûreleri diye bahsedilmesi kaide icabı iken, çoğul kalıbıyla "Muavvizât" sûreleri diye bahsedilmeleri, onlarla birlikte içerisinde istiaze bulunan Kur'an âyetlerinin de tedavi için okunabileceğini ifade etmek maksadına mebni olabileceği gibi, bu sûrelerle İhlas sûresinin okunduğunu bildirmek gayesine bağlı da olabilir.

Çünkü bazı haberlerde[125] Fahr-i Kâinat Efendimiz'in Muavvizeteyn ile birlikte İhlâs sûresini okuduğu da bildirilmektedir. İmam Nevevî bu mevzuda şöyle diyor:

"Nefes, tükürüksüz hafif üfürüktür. Hadis-i şerif hastaya okurken üfürmenin müstehab olduğuna delildir. Ulema bunun caiz olduğuna ittifak etmişlerdir. Sahabe, tabiîn ve onlardan sonra gelen ulema bunu hep müstehap görmüşlerdir. Fakat Kadı Iyâz, ulemadan bir topluluğun bunu kabul etmediklerini, hastaya okurken tükürüksüz üfürmenin caiz olduğunu söylediklerini rivayet etmiştir. Ancak bu görüş ve bu fark zayıf bir kavle dayanır. Zira nefes tükürüklü üfürüktür, diyenler olmuştur. Yine Kadı'nın beyanına göre, ulema "nefes" ile "tefel" kelimelerinin manalarında ihtilâf etmişlerdir. Bazıları, "Bunların ikisi de bir manaya gelir ve ikisi de tükürüklü üfürüktür" demişler. Ebû Ubeyd; tefelde azıcık tükürük şart olduğunu, nefeste ise hiç tükürük bulunmadığını söylemiştir. Bunun aksini iddia edenler de vardır. Ebû Ubeyd: "Ben Âişe'ye, Peygamber (s.a)'in hasta okurken nasıl üfürdü-ğünü sordum da; kuru üzüm yiyen gibi tükürüksüz üfürürdü, cevabını verdi" demiştir. Kadı Iyâz; tefel denilen ıslak üfürüğün faydası bu rutubet ve hava ile teberrüktür, diyor.

İam Mâlik; kendine okursa üfürürmüş. Demirle, tuzla rukye yapmayı ve keza hatem-i Süleyman şeklinde yazmayı şiddetle kerih görürmüş. Zira bunda sihre benzerlik vardır.[126]

Bazı Hükümler

1. Hastanın İhlâs, Felâk ve Nâs sûrelerini okuyup ellerine üfleyerek vücudunu sıvazlamak suretiyle kendi kendini tedaviye çalışması müstehabdır.

2. Bir kimsenin bir hastayı bu şekilde tedavi etmesi de müstehabdır.

3. Okunan hasta, ilim ve takva yönünden okuyandan daha üstünse, okuyan kimsenin bu sûreleri kendi ellerine değil de hastanın ellerine üfleyerek hastanın vücudunu, hastanın elleriyle sıvaması müstehabdır.[127]

20. Şişmanlama Yollarına Başvurmak

3903... Âişe (r.anha)'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: Rasûlullah (s.a) ile zifafa girmem için annem beni şişmanlatma! istiyordu. (Bütün çabalarına rağmen) onun istediği kiloyu alamadım Nihayet bana yaş hurma ile hıyar yedirdi de en güzel şekilde şişmanladım.[128]

Açıklama

Metinde geçen cümlesine Avnü'l Mabud yazarı, "Ben onun bana yedirmek ve içirmek istediği şişmanlatıcı ilaçları kabul etmedim ve onları kullanmadım" şeklinde bi mana vermiştir. Fakat biz îbn Mâce'nin, "fakat bu isteği gerçekleşmedi' anlamına gelen rivayetini de göz önünde bulundurarak ve Bezi yazarının açık lamasına uygun olarak bu cümleyi "onun istediği kiloyu alamadım" şeklin de tercüme ettik.

Metinde geçen kelimesi "şişmanlığın en güzeli" anlamına gelir ki, haddinden fazla olmayan ve sahibine hantallık getirmeyen ortı halde (mutedil) bir şişmanlıktır. İdeal olan şişmanlık budur.[129]

Bazı Hükümler

1. Gerdeğe girecek bir kızı gerdeğe girmeden önce haddi aşmayacak şekilde şişmanlatmak mustehaptır

2. Bir kimseyi şişmanlatmak için pahalı ilaçlar yerine ucuz temin edilеı gıdalar kullanmak mustehaptır.

3. Kadında güzellik gibi orta halli bir şişmanlık da aranan bir husustur "Kıyamet gününde şişman kadınların vay haline"[130] anlamında bir hadis rivayet edilmişse de bu tehdit yabancı erkeklerin gönlünde yer almak için ve ya diğer kadınlara böbürlenmek için şişmanlayan kadınlar içindir.

4. Sofrada iki katık bulundurmak caizdir. Nitekim 3835-3837 numaralı hadislerin şerhinde açıklamıştık.[131]

21. Gaipten Haber Verdiğini İddia Eden (Kâhin) Hakkında

3904... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Rasûlul-lah (s.a) şöyle buyurmuştur:

"Kim (gaipten haber almak gayesiyle) bir kâhine giderse" Musa (b. İsmail, şu cümleyi de) nakletti: "Ve onun söylediğim tasdik ederse" -(Hadisin bundan) sonra (ki kısmında Müsedded ile Musa) birleşerek şu sözü rivayet ettiler: "Kim de (cinsi münasebet için) bir kadına varırsa", (-Ancak burada) Müsedded, "karısına hayızlı iken ve dübii-ründen (yaklaşırsa)" demiştir.- (Hadis şöyle sona eriyor): "O kimse Allah'ın Muhammed'e indirdiği (dinin dairesi)nden dışarı çıkmıştır."[132]

Açıklama

Kâhin: Kâinattan geleceğe ait haber vermek ve esrarı bildiğini iddia etmektir.

"Nihâyetü'l-Hadis'te beyan edildiğine göre, cahiliye devrinde araplarda "Şık" ve "Satıh" gibi kâhinler varmış. Bunlardan bazıları, kendisinin bir tabii bulunduğunu ve ona haber getirdiğini söyler; bir takımları da olacak şeyleri bazı mukaddimelerle bildiğini ve bu mukaddimelerle sual sorduğu kimsenin sözünden, halinden veya fiilinden onlara muvafık şekilde istidlalde bulunduğunu iddia edermiş. Araplar buna "arrâf" adını ve-rirlermiş. Çalman şeyi bildiğini iddia edenler bu kabildendir. "Her kim bir kâhine giderse" hadisi, arrâf ve müneccimlere şâmildir."[133]

Mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif, bu gibi kâhinlere giderek onların sözlerini dinlemenin haram olduğuna ve onlarda gaipten haber verme gücünün bulunduğuna inananların din dairesinden çıkacağına delâlet etmektedir.

Bir başka hadisi şerifte de, "Kâhine inanan kimsenin kırk gün namazı kabul olmaz"[134] buyurulmaktadır. İbn Hacer el-Heysemî, kâhinlik yapmanın ve yitiğin bulunması için kâhine başvurmanın büyük günahlardan olduğunu söylemiştir.[135]

Hadis-i şerif aynı zamanda bir kimsenin karısı ile hayızlı iken cinsi münasebette bulunmasının caiz olmadığına da delâlet etmektedir.

Her ne kadar hadisin zahirinden bu işi yapan kimselerin dinden çıktığı anlaşılırsa da, bu işi yapan kimsenin keffaret olarak sadaka verilmesinden bahsedilmesi[136] onun dinden çıkmayıp çirkin bir iş yaptığına delâlet eder. Sarihlerin açıklamasına göre, hadisteki "dinden çıkar" sözü bu işi helâl sayanlar içindir, tehdit için söylenmiş de olabilir.

İmam Ebû Hanîfe ile îmam Mâlik ve Şafiî'ye göre, hayızın ilk günlerinde karısı ile cinsi münasebette bulunan kimsenin bir dinar, son günlerinde cinsi münasebette bulunan kimsenin de yarım dinar vermesi ve istiğfar etmesi müstehabdır.

Bir kimsenin karısına ters taraftan yaklaşmasının çirkinliği ona hayızlı iken yaklaşmasının çirkinliğinden daha fazladır. Çünkü kadına hayızlı iken yaklaşmanın başta gelen sebeplerinden birisi hayız halindeki pisliktir. Arkadan

yaklaşmadaki pisliğin daha da fazla olduğunda şüphe yoktur. Bu bakımdan onun haramhğında şüphe yoktur. İslâm uleması onun büyük günahlardan olduğunu söylemişlerdir.[137]

22. Yıldızlar(dan Hüküm Çıkarma) Hakkında

3905... İbn Abbas'dan rivayet olunduğuna göre; Rasûlullah (s.a): "- Yıldızlardan bir ilim alan kimse sihirden bir bölüm almış olur.

(Yıldızlardan aldığı bilgiler) arttıkça (sihirle olan ilgisi de) artmış olur" buyurmuştur.[138]

3906... Zeyd b. Halid el-Cühenî'den rivayet olunmuştur; dedi ki:

Rasûlullah (s.a) Hudeybiye'de geceleyin (yağan) bir yağmurdan sonra bize sabah namazını kıldırdı. (Namaz) bitince halka dönüp:

"Rabbinizin ne dediğini biliyor musunuz?" dedi. (Orada bulunan halk):

Allah ve Rasûlü daha iyi bilir, dediler. (Bunun üzerine Hz. Peygamber şöyle) buyurdu:

"(Rabbiniz buyuruyor ki:) Kullarımdan bir kısmı bana inamcı, bir kısmı da (beni) inkâr edici olarak sabahladı. 'Allah'ın fazlı ve rahmeti ile (bu gece) bize yağmur yağdı' diyenler bana inanmıştır. Yıldızlar (m yaratıcılığın^ da inkâr edicidir.

Fakat, 'şu veya bu yıldızın hareketi sayesinde bize yağmur yağdı' diyenler ise beni inkâr etmiş, yıldızlara inanmıştır."[139]

Açıklama

Yıldızlardan hüküm çıkarma ilmi mevzuunda Hanefî ulemasından Ibn Abıdm şöyle diyor:

"Bu ilim gök cisimlerinin teşekküllerinden adi hâdiselerin vuku bulacağını istidlal ilmidir. Merginânî'nin, MuhtârıTn-Nevâzil adlı eserinde şöyle deniyor: Bilmiş ol ki ilmi nücûm haddizatında kötü değildir. Çünkü o iki nevidir:

Birincisi: Hesap yolu iledir ve haktır. Kur'an'da zikredilmiştir. Allah Teâlâ; "Güneş ve ay hesab iledir." buyurmuştur. Bundan murad güneşle ayın seyretmeleridir.

İkincisi: İstidlal yolu iledir.Yıldızların seyri ve feleklerin (gezegenlerin) hareketi vasıtasıyla hâdisatın, Allah'ın kaza ve kaderi ile vuku bulacağına istidlal edilir; bu caizdir. Doktorun hasta kimsenin nabzına bakarak hastalığa ve sıhhate istidlali gibidir.

Ama hâdisatın Allah'ın kazası ile olduğuna inanmaz, yahut kendisinin gaybı bildiğini iddia ederse kâfir olur." [140]

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şeriflerde geçen, yıldızlara bakarak yeryüzünde vukua gelecek hâdiseler hakkında hüküm çıkarmanın küfür, ve yıldızlarla ilgili ilimlerin sihirin bir dalı olduğuna dair ifadeler, İbn Âbidin'-in açıkladığı ikinci kışıma gören yasaklanmış bilgilerdir.

Fakat her hâdisenin yaratıcısının Allah olduğuna inanmak şartıyla Astronomi ilmi ile uğraşmak insanın Allah'a ait imanını takviye eden çok faziletli bir iş olması cihetiyle kıymet ve fazileti çok büyüktür.[141]

23. (Yere) Çizgi (Çizmek) Ve Kuş Uçurmak (Suretiyle İstikbale Dair Hükümler Çıkarma) Konusunda Gelen Hadisler

3907... (Katan b. Kabîsa'nın) babası dedi ki: Ben Rasûlullah (s.a)'ı şöyle buyururken işittim:

"Kuş uçur(arak, bu uçuştan hüküm çıkar)mak, uğursuzluğa inanmak, çakıl taşlan ile fal açmak puta tapıcıhktandır."

(Musannif Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadiste geçen) "Tark" (kelimesi, kuş) uçurmak; "el-ıyâfe" (kelimesi de; kum üzerine) çizgi çizmek anlamına gelir.[142]

3908... Avf (el-Arabî); "el-Iyâfe, kuş uçur(tarak kuşun uçuşundan istikbale ait manalar çıkar) maktır. Tark da, yere çizilen çizgidir" demiştir.[143]

3909... Muaviye b. el-Hakem es-Sülemî'den rivayet olunmuştur; dedi ki:

Ben (Hz. Peygamber'e hitaben);

Ey Allah'ın Rasûlü, bizden bir takım adamlar da (istikbale dair bilgiler keşfetmek için) çizgi çiziyorlar, dedim. (Peygamber (s.a) de:)

"Peygamberlerden biri (böyle) çizgi çizerdi. Her kim (çizgisini onun) çizgisine uygun düşürürse, o kimse (gerçeğe isabet etmiş olur)" buyurdu.[144]

Açıklama

Iyafe: Kuş kovalamak, kuş uçurmak anlamlarına gelir. Cahiliye döneminde araplar, kuşları ürküterek uçururlar ve uçan kuşun ismine, sesine ve uçtuğu tarafa göre bir mana çıkararak yapacakları işlere karar verirlerdi. Meselâ, ürküp uçan kuş tavşancıl ise bunu sıkıntıya, karga ise gurbete, ibibik ise hidayete; eğer kuş sağ tarafa uçarsa uğura, sol tarafa uçarsa uğursuzluğa yorarlardı. İslâmiyet bunların hepsinin bâtıl olduğunu ilan ederek bu inançların hepsini iptal etmiştir.

Tıyâre ise, uğursuz saymak demektir. Bu kelime ile ıyâfe arasındaki fark şudur: Iyâfe, kuş aracılığı ile olduğu halde bunda kuşun aracılığı şart değildir. Kuşun dışında bir hayvan aracılığı ile de olabilir.

Tark: Çakıl taşlan ile fal açmak anlamına geldiği, gibi,[145] kum üzerine çizgi çizmek anlamına da gelir.[146] Zemahşerî, el-Fâik isimli eserinde birinci manayı tercih ettiğinden tercümemizde biz de birinci manayı esas aldık.

Cibt;kelimesi ise "put" demektir. Kâhin anlamına da gelir. Allah'dan başka ittihaz edilen mabud karşılığıdır.[147]

Ömer b. Hattâb (r.a), "Cibt sihirdir, tağut ise şeytandır" demiştir. Bu açıklama İbn Abbas, Ebû Aliye, Mücâhid, Atâ, İkrime, Saîd b. Cübeyr, Şa'bî, Hasan, Dahhâk ve Süddî'den de rivayet edilmiştir.[148]

Hat: Çizgi demektir. İbn Abbas'dan rivayet olunduğuna göre, cahiliye devrinde bu çizgiyi çizen belli remilciler varmış, ihtiyaç sahipleri bunlara müracaat edince bunların yanında bulunan erkek bir çocuk sayıları bilinmemesi için çok acele olarak yere bir takım çizgiler çizer sonra da ikişer ikişer ve yavaş yavaş bu çizgileri silermiş. Eğer en sona kalan iki çizgi olursa bu kurtuluş alameti, tek çizgi kalırsa zarar alameti kabul edilirmiş.[149]

İslâmiyet bütün bu fal cinslerinin asılsız olduğunu bildirerek bunları haram kılmış ve büyük günahlardan saymıştır.[150]

Her ne kadar peygamberlerden birisi Allah'ın kendisine verdiği ledünnî bir ilimle veya Allah'dan aldığı bir emirle kumlar üzerine çizdiği bir takım çizgilerden istikbale dair bazı hadiselerin vukuunu keşfedermiş ise de, daha sonraki insanların çizecekleri çizgilerin onun çizgilerine uygun düşeceği kesin olarak bilinmediğinden bu iş diğer insanlara yasaklanmıştır.

Bu bakımdan metinde geçen, "her kim çizgisini onun çizgisine uygun düşürürse" cümlesini, "bazı kimselerin çizgisi o peygamberin çizgisine uygun düşebilir" şeklinde anlamak gerekir. "Onun çizgisine isabet eden kimseye bu hareketi yapmak caiz olur" şeklinde anlamak doğru değildir.[151]

Sahih olan kavle göre bu ibarenin manası şöyledir: Kimin çizgisi o peygamberin çizgisine muvafık düşerse o çizgiyi çizmek mubahtır. Lakin muvafık düşüp düşmeyeceğini yüzdeyüz bilmeye bizim için imkân yoktur. Binaenaleyh remilcilik bize mubah değil haramdır.

Rasûluilah (s.a)'ın doğrudan doğruya "Remilcilik haramdır" demeyip, "Her kim (çizgisini onun) çizgisine muvafık düşürürse o kimse gerçeğe isabet etmiş olur" buyurması, remille meşgul olan peygamberin bu hükme dahil olduğu anlaşılmasın diyedir.

Remil ile meşgul olan bu peygamberin İdris (a.s) veya Daniyel (a.s) olduğu rivayet edilmiştir.[152]

24. Uğursuzluğa İnanmak

3910... Abdullah b. Mes'ud'dan rivayet olunmuştur; dedi ki:

Rasûluilah (s.a) üç defa, "Uğursuzluğa inanmak şirktir, uğursuzluğa inanmak şirktir" buyurdu.

Oysa bizden (kalbinde bu düşünce geçmeyen bir kimse) yoktur. Fakat Allah bu duyguyu tevekkülle giderir.[153]

3911... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Resulullah (s.a):

“Hastalık bulaşması, uğursuzluk, (karında bulunan yılan gibi bir hayvanın hareketinden doğan bir) karın ağrısı ve (uğursuzluk getiren bir) baykuş yoktur" buyurmuş.

Bunun üzerine (orada bulunan) bir bedevi:

(Ey Allah'ın Rasûlü), peki kumda geyik gibi (sıhhatli) oldukları halde (içlerine) karışıp da kendilerini uyuzlaştırdığı uyuz devlerin hali nedir? dedi.

(Hz. Peygamber de ona):

"Ya birinciye kim bulaştırdı?" karşılığını verdi.

Mâmer'in Zührî'den, (Zührî'nin de) bir adamdan rivayet ettiğine göre, Ebû Hureyre; Rasûluilah (s.a)'ı:**Deveterı hasta olan kimseler (develerini), develeri sağlam alan kimseler(in develerinin yanın)a götürmesinler" derken işittiğini söylemiş. Bunun üzerine (bu sözü Ebû Hureyre'den dinleyen) adam Ebû Hureyre'ye dönüp: Sen bize (daha önce) Peygamber (s.a)'in, "Hastalık bulaşması da yoktur, (karında bulunan bir yılan hareketinden doğan bir) karın ağrısı da yoktur, (uğursuzluk getiren bir) baykuş da yoktur." dediğini söylememiş miydin? demiş. Ebû Hureyre de: "Bunu size ben söylemedim" karşılığım vermiş.

Zührî dedi ki: Ebû Seleme, "Ebû Hureyre'nin bu hadisi rivayet ettiğini" (söyledi) ve: "Ben Ebû Hureyre' nin bu hadisten başka (rivayet ettiği) bir hadisi unuttuğunu duymadım." dedi.[154]

3912... Ebû Hureyre'den rivayet olunduğuna göre; Rasûluilah (s.a):

"Hastalığın(sebepsiz olarak) bulaşması, (uğursuzluk getiren) baykuş, (insanların kaderine hükmeden bir) yıldız batması, (karında bulunan bir yılanın hareketlerinden doğan ve başkalarına bulaşan bir) karın ağrısı yoktur" buyurdu.[155]

3913... Ebû Hureyre'den rivayet olunduğuna göre; Rasûluilah (s.a):

“(Kırlarda çeşitli kılıklara girerek insanların yolunu kaybettire-bilecek güce sahip bir) cin taifesi yoktur" buyurmuştur.[156]

3914... Ebû Dâvûd dedi ki: Eşheb (şöyle) dedi: (İmam) Mâlik'e, "lâ safere" sözü(nün manası) soruldu da; "Ca hiliye halkı Safer ayını helâl (aylardan) sayarlardı. (Sonradan) onu bi sene helâl, bir sene de haram saymaya başladılar. Hz. Peygamber (s.a de onların bu âdetini kaldırmak için); "(Böyle bir sene helâl, bir sen< de haram sayılan) bir Safer (ayj) yoktur" buyurdu" cevabını verdi.[157]

3915... Bakiyye dedi ki:

Ben Muhammed b. Râşid'e hadisteki "hâm = baykuş" kelimesini sordum da;" Cahiliye dönemi (halkı) 'Ölüp de defnedildikten sonra bir baykuş olarak mezarından çıkmayan kimse yoktur' derlerdi, (işte hâm budur)" diye cevap verdi.

(Bunun üzerine): "Pekâla Safer nedir?" dedim. (Muhammed b. Râ-şid de): İşittiğime göre cahiliye halkı Safer ayını uğursuz sayarlarmış da Peygamber (s.a):"Safer ayında (bir uğursuzluk) yoktur" buyurmuş" dedi.

(Muhammed b. Râşid sözlerine devam ederek şöyle) dedi: "Biz 'Safer, karında tutan bir ağrıdır' diyeni de işittik. (Bu görüşte olan cahiliye halkı) 'bu ağrı (başkasına da) bulaşır' derlerdi. Bunun üzerine (Hz. Peygamber), "Safer (denilen böyle bir ağrı) yoktur" buyurdu."[158]

3916... Enes (ra.)'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a): "Hastalık bulaşması da yoktur, uğursuzluk da yoktur. Ben yararlı olan hayırlı ve uğurlu saymadan hoşlanırım. Yararlı olan hayırlı ve uğurlu saymak ise, güzel söz(lerle yapılan hayırlı yorumlar)dır" buyurmuştur.[159]

Açıklama

Tıyere:Bir şeyi uğursuzluğa yormak, uğursuz saymak, bir şeyin uğursuzluk getireceğine inanmak demektir. Cahiliyye dönemi halkı, bazı hayvanları ve olayları uğursuz sayar, bu uğursuzluktan kurtulmak için bazı teşebbüslerden vazgeçerdiler.

İslâmiyet bu uğursuzluk telakkisinin asılsız olduğunu ilan ederek, asılsız telakkiler silsilesinden biri olan bu yanlış inancı da İnsanların kafasından silip atmak suretiyle onların yolunu aydınlatmış, onları cahiliyetin pençesinden kurtarmıştır.

3910 numaralı hadis-i şerifte açıklandığı üzere, Fahr-i Kâinat Efendimiz hayvanlarda ve olaylarda bizatihi böyle bir uğursuzluk verme gücü bulunduğuna inanmayı şirk saymış, insanın kalbine böyle bir korku geldiği

zaman bu korkunun kalpten giderilebilmesi için Allah'a tevekkül etmenin yeterli olduğunu bildirmiş ve ümmetine bu gibi durumlarda Allah'a tevekkül etmelerini tavsiye etmiştir.

Advâ: Hastalığın bir hastadan diğer bir hastaya bulaşması demektir.

Bu mevzuda merhum Kamil Miras şöyle diyor:

"Cahiliye devrinde sâri hastalıkların ilâhi bir tesire tabi olmadan bizatihi sirayet ettiği sanılırdı. İslâm akidesine göre her şeyde hakiki müessir Allah Teâlâ'dır, Hadiste bu hakikat, "Bulaşıcı hastalıklar bizatihi sirayet etmez" cümlesiyle ifade buyurulmuştur."[160]

Bezlü'l-Mechûd yazarının açıklamasına göre, "Hastalık bulaşması konusunda üç türlü görüş vardır:

1) Hastalık bulaşır, hastalık bulaşmasının Allah'ın izni ve iradesiyle ilgisi yoktur. Bu görüşün küfür olduğu açıktır.

2) Hastalık Allah'ın dilemesiyle bulaşır. Fakat Allah'ın hastalığın bulaşmasını dilemesi Allah hakkında zaruridir. Aksini dilemesi mümkün değildir.

Bu görüş de bâtıldır. Çünkü Allah isterse bulaşıcı hastalığa yakalanmış kimseler arasında bulunan bir kulunu o hastalığa yakalanmaktan koruyabilir.

3) Hastalık bulaşması Allah'ın dilemesine bağlı olarak vardır. Allah dilerse bulaşıcı bir hastalık başkasına geçebilir, dilemezse geçmez."

İşte hadis-i şerifte ifade edilen hastalık bulaşmasından anlaşılan bu üçüncü görüştür ki ehl-i sünnet ulemasının bu mevzudaki görüşü de budur.

Bazıları kelimelerin zahirine bakarak, 3911 ve 3912 numaralı hadisler-deki, "!â adve" kelimesini "hastalık bulaşması yoktur" şeklinde anlamışlar ve 3912 numaralı hadisin sonundaki "Develeri sağlıklı olan kimseler develerini, develeri hasta olan kimselerin develerinin yanma götürüp de onlarla karıştırmasınlar" mealindeki cümlelerle, "Cüzzamlıdan aslandan kaçar gibi kaçın"[161] hadisini de seddü'z-zerâyi' kabilinden bir yasaklama olarak te'-vil etmişler. Yani develerin birbirine karışıp da birbirlerine benzerlikleri sebebiyle hangi devenin kime ait olduğunun bilinmemesi durumuna düşülmesini önlemek için getirilmiş bir yasak olarak yorumlanmıştır.

Ancak ulemanın büyük bir kısmı; bu mevzuda aslolan hastalıklı hayvanları karıştırmayı yasaklayan ve cüzzamlıdan kaçmayı emreden hadis-i şeriflerdir. Çünkü yüce Allah, dünyadaki bütün hâdiseleri bir sebebe bağladığı gibi hastalığın bulaşmasını da hastalık mikrobu taşayan kimselerle veya eşya ile temas etmeye bağlamıştır. Bu temas sağlandığı zaman Allah'ın izni ile hastalık bulaşabilir, demişlerdir. Hadisi bu şekilde anlayan mezkûr İslâm âlimleri, hadis-i şerifte geçen "hastalık bulaşması yoktur" sözünü ise, hastalık bulaşması için Allah'ın bir kanun olarak koyduğu hastaya dokunmak gibi bir sebep bulunmaksızın hastalık bulaşması olamaz, şeklinde anlamışlardır ki umumun tasvibine mazhar olan görüş de budur. Esasen Fahr-i Kâinat Efendimiz, bedevinin "bizim geyik gibi sihhath develerimiz uyuz develerin yanına varınca niye hastalanıyorlar?" sorusuna "Ya birinciye bu hastalığı kim bulaştırdı?" karşılığını vermekle, bu bulaşmanın Allah'ın iznine bağlı olduğunu çok veciz bir şekilde açıklamıştır. Çünkü bedevi, "birinci deveye falan deveden bulaştı" cevabını verdiği takdirde kendisine aynı sual sorulmaya devam edilecek ve nihayet bu hastalığın kendisinde ilk görülen deveye hastalığı Allah'ın verdiği anlaşılacaktır.

Hâme: Baykuş demektir. Cahiliye dönemi halkı evlerinin üzerine bir baykuş konduğu zaman onun o ev halkından birinin öleceğini haber vermek için geldiğine inanırlardı.

Hadis-i şerifteki "Baykuş yoktur" sözüyle bu inancın batıl olduğu anlatılmak istenmektedir. İmam Mâlik'in görüşü budur.

İkinci bir tefsire göre, cahiliye dönemi arapları baykuşların, ölen kimselerin dünyaya dönen ruhları olduklarına inanırlardı. Hadisteki "Baykuş yoktur" sözüyle yıkılmak istenen inanç budur. İslâm ulemasının büyük çoğunluğunun tasvibine mazhar olan görüş budur.

Guvl: Eski arapların inancına göre çeşitli renk ve kılıklara girerek insanlara görünen ve onları yollarından sapıtıp helak eden bir nevi şeytandır. Kırlarda yaşar. Peygamber (s.a) bunu da iptal etmiştir. Cumhur ulemanın kavli budur. Ulemanın bazılarına göre ise hadisin manası, guvlü inkâr etmek değil sadece arapların itikadını iptaldir. Binaenaleyh "guvl yoktur" cümlesinden murad, guvl hiç kimseyi yolundan saptırmaz, demektir.[162]

Nev': Hattâbî'ye göre "yıldız" demektir. Ebû İshak ez-Zeccâc, garbta batan yıldızlara enva', şarkta doğanlara bevârih denildiğini söylüyor. Bu hususta Tecrid Tercümesi'nde şu malumat verilmektedir:

"Nev'in cemi enva' gelir. Enva' ayın menzilleri (burçlar) manasına gelir, yirmisekiz adettir. Ay her gece bunlardan bir menzilde bulunur. Bu menzillerden herbiri o sema sahasında bulunan yıldızlardan birinin ismiyle anılır.

Araplar bu yıldızlardan birinin fecir zamanında batmasıyla birlikte onun devamlı olarak ters istikametinde bulunan yıldızın o saatte doğmasına nev' derler. Onun için lügat alimlerinin kimi yıldızın batmasına kimi de

doğmasına kimisi de her ikisine birden nev' denildiğini söylerler. Bu nev'ler birbiri arkasından onüçer gün fasıla ile battığında ve aksi istikametindeki yıldız da doğduğunda, o müddet zarfında yağmur, rüzgâr, soğuk, sıcak, bereket her ne olursa batan yıldıza izafe edilir ve filan şey filan yıldızın nev'inde (batmasında) vaki oldu derlerdi."[163]

Rasûl-i Zîşan Efendimiz, "Nev' yoktur" sözüyle bu bâtıl İnancı kökünden yıkmıştır.

Safer: Hicrî tarihin ikinci ayının adıdır. Cahiliye devrinde araplar nesîe usulüne göre Muharrem ayının haramlığını Safer'e naklederlerdi ve bu suretle Safer ayını haram sayarlardı. Nitekim yüce Allah müşriklerin bu çirkin hallerini Tevbe sûresinin 37. âyet-i kerimesinde bize açıklamaktadır. Rasûl-i Ekrem Efendimiz bunu da menedip "Artık Safer ayı için hürmet yoktur" buyurmuştur. Asrı saadetten zamanımıza kadar devam edip gelen halk telakkisine göre bu ayda kıyılan nikâhı devamsız sayarlar. Hatta halk arasında bu aya boş ay derler. "Sa ferde uğursuzluk yoktur" buyurulmakla bu telakki men olunmuştur. Buharî'nin bir rivayetine göre Hz. ÂÎşe "Benim nikâhım da zifafım da safer ayında idi" buyurduklarına göre, Rasûl-i Ekrem bu hurafe fikrinin izalesine fiilen de çalışmıştır.[164]

İkinci bir te'vile göre bu hadis-i şerifteki Safer kelimesinden maksat, cahiliye araplarmın insanın karnında yaşadıklarına inandıkları yılan gibi bir hayvandır. İnsan acıktığı zaman o hayvan çoğu zaman heyecanlanıp sahibini öldürür. Hatta buna uyuz hastalığından daha bulaşıcı sayarlardı. Neve-vî'nin açıklamasına göre Safer kelimesinin sahih tefsiri budur. Mutarrif, İbn Vehb, İbn Habib, Ebû Ubeyd ve diğer birçok ulemanın kavilleri de budur. Nevevî'nin beyanına göre, burada her iki tarafın da kast edilmiş olabileceği, her iki anlamdaki Saferin de bâtıl ve asılsız olduğu bildirilmektedir.[165]

Ancak cahiliye halkının karın ağrısı hakkındaki bu yanlış telakkisini, bugünkü ilmî gerçeklerin ışığında tesbit edilen karındaki solucan, tirişin ve tenyalarla karıştırmamak gerekir. Hadiste reddedilen bunlar değildir. Her ne kadar İslâm'da uğursuzluk inancına yer yoksa da bir şeyi hayırlı veya uğurlu saymak (tefe'ül) makbuldür. Nitekim Hudeybiye'de Kureyşliler müslümanları müşkül bir vaziyete soktuğu sırada, Kureyş tarafından muahede akdine mezun bir heyetin, Süheyl b. Amr'ın riyaseti altında gelmekte olduğu duyulunca Rasûl-i Ekrem'in uysallık ve yumuşaklık ifade eden Süheyl adıyla tefe'ül ederek ashabına, "Artık işiniz kolaylaştı" buyurması[166] buna delâlet ettiği gibi, mevzumuzu teşkil eden 3916 numaralı hadisi şerif de bunun caiz olduğunu ifade etmektedir.[167]

3917... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet olunduğuna göre;

Rasûlullah (s.a), hoşuna giden bir söz işitmiş de (bu sözü söyleyen kimseye):

"Senin uğurunu ağzından aldık" buyurmuş.[168]

3918... Atâ (r.a)'dan rivayet olunmuştur; dedi ki:

"Halk; Safer, karında tutan bir ağrıdır, diyor." (Bu hadisi Atâ'-dan rivayet eden İbn Cüreyc dedi ki); Ben(de Atâ'ya); "Pekâlâ) baykuş nedir? diye sordum. (Atâ şöyle) cevap verdi:

Halk, (evlerin üzerine konup da acı acı) öten baykuş, halk baykuşudur, diyor. (Aslında bu baykuş ölünün kemiğinden ya da başından çıkıp da baykuş şekline giren ve sady ismi olan) insan baykuşu değildir. (Senin sorduğun) baykuş, sadece (bildiğimiz) bir hayvandır.[169]

3919... Urve b. Amr el-Kureşî dedi ki:

Peygamber (s.a)'in yanında (bir şeyle karşılaşmayı iyiye veya) kötüye yorma(nın hükmünden) bahsedildi de Peygamber (s.a) şöyle buyurdu:

"Bu yorumların en iyisi iyiye yormaktır. (Aslında bir şeyi kötüye yorumlamak bile) bir müslümam (yapılması gereken bir işi yapmaktan) geri eeviremez. (Binaenaleyh) sizden biriniz hoşlanmadığı bir şeyi görünce;

'Ey Allah'ım, güzellikleri senden başkası veremez. Kötülükleri de senden başkası önleyemez. Binaenaleyh, (kötülüğü önlemek için gerekli olan) güç de (güzelliği elde etmek için gerekli olan) kuvvet de ancak senindir* diye dua ediniz."[170]

3920... Ebû Büreyde(nin) babasından rivayet olunduğuna göre;

Peygamber (s.a) hiç bir şeyi uğursuz saymazmış. (Bir yere) bir tahsildar göndereceği zaman (önce) ismini sorarmış, eğer (onun) ismini beğenirse bu isimden memnun olurmuş ve bu sevinç yüzünde görülür-müş. Eğer beğenmezse bu hoşnutsuzluk yüzünde görülürmüş, (fakat böyle hoşa gitmeyen bir isimle karşılaşmayı kötüye yormazmış).

Bir köye girdiği zaman da (yine köyün ismini sorarmış, eğer (köyün) ismini beğenirse sevinirmiş ve bu sevinç(in belirtileri yüzünde görülürmüş). Eğer (köyün) ismini beğenmezse bu hoşnutsuzluk yüzünde görülürmüş, (fakat böyle hoşa gitmeyen bir isimle karşılaşmayı kötüye yormazmış).[171]

3921... Said b. Mâlik'den (rivayet olduğuna göre; Rasûlullah (s.a);

"(Uğursuzluk getiren bir) baykuş da yoktur, (kendiliğinden zuhur eden bir) hastalık bulaşması da yoktur, uğursuzluk da yoktur. Eğer bir şeyde uğursuzluk olursa (o da sert başlı) atta, (isyankâr) kadında ve (dar) evde olur" buyurmuş.[172]

3922... Abdullah b. Ömer'den rivayet olduğuna göre; Rasûlullah (s.a):

"Uğursuzluk (dar) evde, (isyankâr) kadında, (sert başlı) attadır" buyurmuştur.

Ebû DâvOd dedi ki: (Bu hadis) Haris b. Miskîn'e okundu, ben de orada idim. Kendisine: (Bunu) sana İönü '/-Kasım haber verdi mi? diye soruldu. (Haris b. Miskin de şöyle) dedi: Kadındaki ve evdeki uğursuzluk (İmam) Mâlik 'e soruldu da, "Nice evler var ki onlarda oturan insan/ar helak oldular. Sonra onlara başkaları oturdu, (onlar da) helak oldular. Bizim görüşümüze göre bu (durum, bu hadisin) tefsiridir. Allah daha iyi bilir" cevabını verdi.

Yine Ebû Davûd dedi ki: Ömer (r.a); evdeki bir hasır çocuk dünyaya getirmeyen bir kadından daha hayırlıdır" buyurdu.[173]

3923... Ferve b. Müseyk'den rivayet olmuştur; dedi ki:

Ben (Peygamber (s.a)'e;

Ey Allah'ın Rasûlü, bizim elimizde "Ebyen" denilen bir arazi var. Bu bizim çiftliğimizin ve ziraat mahsullerimizin arazisidir; ve bu arazide veba hastalığı vardır. -Yahutla buranın vebası çok şiddetlidir.-(Ne yapmamı tavsiye edersiniz)? diye sordum.

"Orayı terket. Çünkü ölüm (böyle bulaşıcı hastalıklara) yakın durmaktan ileri gelir" buyurdu.[174]

3924... Enes b. Mâlik (r.a)'den rivayet olunduğuna göre;

Bir adam Hz. Peygamber'e gelerek);

Ey Allah'ın Rasûlü, biz bir evde yaşıyorduk; orada (iken) sayımız ve mallarımız çoktu. Derken başka bir eve göç ettik, orada ise sayımız da azaldı mallarımız da, demiş. Rasûlullah (s.a) da:

“Kölü bir yer olduğu için orayı terkediniz" buyurmuş.[175]

3925... Câbir (r.a)'den rivayet olunduğuna göre:

Rasûlullah (s.a); bir cüzzamlının elini tutarak onu kendi (eli) ile birlikte (yemek) kab(m)a koymuş ve;

"Allah’a güvenerek (benimle birlikte) ye, ben de Allah'a güveniyorum" buyurmuş.[176]

Açıklama

3917 ve 3819 nunıaraiı hadis-i şeriflerde "fe'l" (iyiye yormak, tefe'ül) kelimesiyle 3918 ve 3921 numaralı hadis-i şeriflerde geçen "tıyâre" (uğursuzluğa yormak) kelimesi ve 3921 numaralı hadis-i şerifte geçen "advâ" (hastalık bulaşması) kelimesini 3910-3916 numaralı hadis-i şeriflerin şerhinde açıklamıştık.

Bu açıklamamızda ise 3921 ve 3922 numaralı hadislerde söz konusu olan ev, kadın ve attaki uğursuzluk ile bir memleketin uğursuzluğu ve veba, cüz-zam gibi bulaşıcı hastalıklardan kaçmanın gerekip gerekmediği konularını ele alacağız.

Bu konuda merhum Ahmed Davudoğlu şöyle diyor:

Ulema bu rivayetlerde belirtilen üç şeyde uğursuzluk olup olmadığında ihtilâf etmişlerdir. İmanı Mâlik ile bir cemaata göre rivayetlerden murad, zahirî manalarıdır. Allah Teâlâ bir evi zarar ve ölüme sebep halk eder. Muayyen bir kadın ve at yahut ev de Allah'ın kaza ve kederiyle bazen helâka sebep olabilir. Hadisin manası; bazen bu üç şeyde uğursuzluk hasıl olur, demektir.

Hattâbî ile diğer birçok ulema bu rivayetlerdeki üç şeyin memnu olan teşe'umden (uğursuz saymadan) istisna edildiğine kail olmuşlardır. Bu görüşte olan ulemaya göre bu hadisin manası; "Teşe'üm yasaktır, fakat bir kimsenin içinde oturmaktan hoşlanmadığı bir evi, beraberce yaşamaktan hoşlanmadığı bir hanımı veya hoşlanmadığı bir atı varsa onlardan ayrılsın" demektir.

Bazıları da, "Evin uğursuzluğu darlığı ve komşularının kötülüğünden ibarettir. Kadının uğursuzluğu doğurmaması, gevezeliği ve şüpheli işler yapmasıdır. Atın uğursuzluğu ise üzerinde harp edilmemesi yahut fiyatının pahalılığı, hizmetçinin uğursuzluğu ise kötü ahlâklı olması, kendisine ısmarlanan şeylere kulak asmaması gibi şeylerdir" demişlerdir. Aynî diyor ki: "Bu babda sahih olan mana teşe'ümün bütün nevileriyle ibtal edilmesidir.

Resü-lullah (s.a)'in "Teşe'üm yoktur; uğursuzluk üç şeydedir" buyurması cahili-ye devrinin itikadını hikâyedir. Çünkü o devirde araplar bu üç şeyde uğursuzluk olduğuna inanırlardı. Yoksa bu hadis 'Müslümanların itikadınca üç şeyde uğursuzluk vardır' manasını ifade etmez."

Bu rivayetlerin bazısında Rasûlullah (s.a)'ın; "Eğer uğursuzluk namına bir şey varsa (bu) atta, kadında, evdedir" buyurmuş olması bizce bu bab-daki ihtilâfa meydan vermeyecek kadar açıktır. Çünkü hadisin manası şudur: "Eğer uğursuzluk namına bir şey sabit olsaydı şu üç şeyde sabit olurdu, lâkin uğursuzluk namına bir şey sabit olmamıştır. Binaenaleyh bunlarda da uğursuzuk yoktur."

Hz. Âişe'nin bu hadisi işittiği vakit kızdığı ve üzerinden bir elbise parçasının havaya uçtuğu diğer bir parçasının da yere düştüğü rivayet olunur. Âişe (r.anha) bu hadisi işittiği zaman yemin ederek şunları söylemiştir: "Kur'an-ı Kerim'i Muhammed (s.a)'e indiren Allah'a yemin ederim ki, Rasûlullah {s.a) bu sözleri asla söylememiştir. O ancak cahiliye devri insanlarının bunlardan teşe'üm ettiklerini söylemiştir."[177]

Kadı Iyaz'ın beyanına göre ulemadan bazıları bu babda şunları söylemişlerdir:

"Hadislerde geçen bu kısımlar bir araya getirilirse insanın karşılaştığı bu tür tehlikelerin üç adet olduğu ortaya çıkar:

Birincisi; zarar kendisiyle hasıl olmayan, ammenin ve hassanın da âdetini teşkil etmeyen ki buna iltifat edilmez. Şeriat da buna kıymet vermeyi yasak etmiştir. Bu tıyâre yani teşe'ümdür. İkincisi; nadiren vuku bulan ve umumi zarara sebep olan kısımdır, taun gibi. Onun bulunduğu yere gidilmez ve o yerden çıkılmaz. Üçüncüsü; hususidir. Ev, at ve kadın gibi ki boy-İçlerinden kaçmak mubahtır."[178]

Her ne kadar atta, kadında ve evde uğursuzluk olmayacağını ifade eder

3921 numaralı hadiste bu üç yaratıkta uğursuzluk bulunabileceğini ifade eder

3922 numaralı hadis arasında zahiren bir çelişki göze çarpmakta ise de, as hnda bu iki hadis arasında hiçbir çelişki yoktur. Çünkü Bezlü'l-Mechûd ya zarının da açıkladığı gibi uğursuzluk iki çeşittir:

1) Gerçekten, zahirde mevcut olan uğursuzluk.

2) Zahirde vücudu olmadığı halde var olduğu vehmedilen uğursuzluk. Bazı kimseler kendilerine ait olan bazı şeylerde uğursuzluk bulunduğuna inanarak bu türden bir vehim hastalığı içine düşerler. Kafalarına yerleşen bu varsayım kendilerine öyle hükmetmeye başlar ki zamanla hastalık haline dönüşür.

Onları bu hastalıktan kurtarmanın en kestirme yolu bu kimselerin o şeylerle ilgisini kesmektir. İşte 3921 numaralı hadiste nefyedilmek istenen ve tamamen soruyu yönelten kişinin şahsıyla ilgili olan ikinci türden bir uğursuzluktur. 3922 numaralı hadis-i şerifle varlığından bahsedilen uğursuzluk ise üçüncü türden uğursuzluk olabilir. Günümüzde bazı şeylerin kendisine uğursuzluk getirdiği vehmine kapılan kimseleri tedavi için "telkin ile tedavi" denilen bir tedavi yöntemi uygulanmaktadır. Kendilerini terketmek ev ve at kadar kolay olmayan şeylerin kendisine uğursuzluk getirdiğine inanan kimseler için bu tedavi usulünden başka bir yöntem yoksa da, ev ve at gibi terkedilmesi kolay olan şeylerden vehme kapılan hastaların en kısa yoldan tedavisi onu terketmeleridir.

Evlerdeki uğursuzluk bazen evin darlığı, havasının bozukluğu ve cinlerin karargâhı haline gelmesiyle de ilgili olabilir. Bu durumda orada gerçekten bir uğursuzluk var demektir.

3925 numaralı hadis-i şerifte ise, Hz. Peygamber'in cüzzamhnın elinden tutup onunla yemek yediği ifade edilmektedir.

Bu hadis-i şerif zahiren, "Cüzzamlılara devamlı bakılmamasını" ifade eden hadis[179] ile cüzzamlıdan arslandan kaçildığı gibi kaçılmasını emreden hadise[180] ve Hz. Peygamber'in bir cüzzamlı ile beyattan çekindiğini ifade eden hadise[181] ters düşmekte ise de aslında burada böyle bir çelişki yoktur. Bu hususta Sayın A. Osman Koçkuzu şunları kaydetmekledir:

"...Peygamberimizden menkul bu iki durum üzerinde fikirler beyan edilmekte; meselâ Hz. Ömer nesha kail bulunmaktadır. Yani kişiden ictinab ve kaçınma neshedilmiştir. Fakat kaynakların belirttiğine göre burada nesh mevcut değildir. Bilâkis hadislerin arası cem' edilebilir. Yerine göre çekingen davranma ve ihtiyat, yerine göre temas emredilmektedir. Tıb yönünden de durum aynıdır. Daha önceleri uzaktan hastalıkları teşhis ve tedavi edilen cüz-zamlılar bugün kendilerine daha yakın muamele görmektedirler. Neshi kabul etmeyenlerin, etmeyiş sebepleri beyan edilmemiştir. Belki de mesele bir şer'î hüküm olaralk mütaala edilmemektedir."[182]

Aslında cüzzamlı ile temasta korkuya kapılması gereken biri varsa o da cüzzamlı değil cüzzamlıya temas eden kimsedir. Böyleyken Hz. Peygamber'in elinden tuttuğu cüzzamlıya, "Korkma, Allah'a güvenerek benimle ye" diyerek ona cesaret vermeye çalışması açıklığa kavuşturulması gereken bir husustur. Bezlü'l-Mechûd yazarının açıklamasına göre, burada cüzzamhnın korkusu kendi şahsı ile ilgili değildir. Onun korkusu hastalığının Hz. Peygam-ber'e geçmesiyle ilgilidir. Fahr-i Kâinat Efendimiz onun bu korkusunu bildiği için ona cesaret vermek gayesiyle bu sözü söylemiştir.

Şafiî ulemasının ekserisine göre; Hz. Peygamber cüzzamlıdan kaçılmasını emrederken hastalıkların bir kimseden diğer bir kimseye geçmesinde bir takım sebeplerin bulunduğuna ve bu sebeplerden kaçınmak gerektiğine, hastaya yakın durmanın da bu sebeplerden biri olduğuna işaret ettiği gibi; cüz-zamlının elini tutarken de bu sebeplerin hakiki bir sebep olmayıp ancak Allah'ın izni ve İradesiyle bir tesir İcar edebileceklerine, Allah'ın izni ve iradesi olmadıkça, hiçbir tesir icra edemiyeceklerine işaret buyurmuştur.

Kadı Ebû Bekir el-Bâkillânfye göre; Hz. Peygamber bir hadisinde, "Hastalık bulaşması yoktur"[183] derken diğer bir hadisinde de "Cüzzamlıdan, aslandan kaçar gibi kaçınız" buyurmakla, her hastalık bulaşıcı değildir, ancak cüzzam gibi bazı hastalıklar bulaşabilir demek istemiştir.

Bazılarına göre, "Hastalık bulaşması yoktur" sözü, hastalıklar öyle kendiliklerinden bulaşivermezler, hastalıkların bulaşmasını sağlayan hastayla bir arada bulunmak, onun teneffüs ettiği havayı tenefüs etmek gibi bir takım âmiller vardır anlamında söylenmiştir.

İbn Kuteybe'ye göre; cüzzamın bulaşmasını sağlayan âmil onun vücuduna dokunmak değil, onun vücudundan çıkan pis kokuları teneffüs etmektir.

Bazılarına göre de cüzzamlıdan kaçmayı emreden hadis-i şerif tamamen cüzzamhnın psikolojisiyle ilgilidir. Şöyle ki, bir cüzzamlı sağlıklı bir kimseyi gördüğü zaman, rahatsızlığına daha çok üzülür, sıkıntısı iyice fazlalaşır. [184]

---

[1] Tirmizî, tıb 1; İbn Mâce, tıbb 1; Ahmed b. Hanbel, III, 156.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/487.
[2] Bakara, (2) 185.
[3] Nisa, (4) 29.
[4] Bakara, (2) 196.
[5] Kamil Mirasi Tecrid-i Sarih Tercümesi, VII, 75.
[6] Vedadi Efendi, Tekmile-i Tercüme-i Tarikat-ı Muhammediyye, 38-39.
[7] Müslim, birr 52.
[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/488-489.
[9] Tirmizî, tıb I; İbn Mâce, tıb 3; Ahmed b. Hanbel, VI, 364.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/489-490.
[10] Adunî, Keşfü'1-Hafâ, II, 214.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/490.
[11] Buharı, tıb 13; Müslim, mü'sâkâl 62, 63; Ebû Dâvûd, nikâh 26; Tirmizî, büyü 48, tıb 9, 12; İbn Mâce, tıb 20; Muvatta, isti'zan 27; Ahmed b. Hanbel, I, 18, III, 108, 182, V, 9, 15, 19.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/491.
[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/491.
[13] Buhari, tıb 3, 4, 15, 17; Müslim, selam 71; İbn Mace, tıb 23; Ahmed b. Hanbel, I, 246, III, 343, IV, 146, VI,401.
[14] Tirmiiz, tıb 12; İbn Mace, tıb 20.
[15] Ahmed b. Hanbel, I, 354.
[16] Denizkuşları Mahmud, Peygamberimiz ve Tıp, 87.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/491-492.
[17] İbn Mace, tıb 21.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/492-493.
[18] Tirmizi, tıb 12; Ahmed b. Hanbel, I, 234, 241, 316, 324, 333.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/493.
[19] Aliyyü'l-Kâr, Mirkâtü'l-Mefâtih, IV, 505.
[20] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/493-494.
[21] Tirmizi, tıb 12; İbn Mace, tıb 22.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/494.
[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/495.
[23] Ahmed b. Hanbel, III, 305, 357, 382.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/495.

[24] Marifetname, IV, 98.
[25] Ahmed b. Hanbel, III, 300.
[26] Buharı, sayd 11, savın 22, tıb 12, 14, 15; Müslim, hac 87, 88; Ebû Dâvûd, menâsik 35.
[27] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/495-496.
[28] Müslim, selâm 73; Ahmed b. Hanbel, III, 315.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/496-497.
[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/497.
[30] Buharî, tıb 3; Tirmizî, tıb 10; tbn Mâce, tıb 23; Ahmed b. Hanbel, IV, 156, 427, 430, 444, 446.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/497-498.
[31] Müslim, selâm 74;Tirmizî, tıb 11; İbn Mâce, tıb 24; Ahmed b. Hanbel, IV, 65, V, 378.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/498.
[32] Nisa, (4) 78.
[33] Ahmed b. Hanbel, IV, 249, 251.
[34] Buharî, tıb 4.
[35] Buharî, tıb 1; Ahmed b. Hanbel, I, 377, 413, III, 156, IV, 278.
[36] İbn Kuleybe, Hadis Müdafaası, 432-434.
[37] Hatiboğlu Haydar, Sünen-i İbn Mâce Tercemesi ve Şerhi, IX, 251-252.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/498-500.
[38] Buharî, tıb 9; Müslim, müsâkât 65, selam 76; Tirmizi, tıb 9, 12, 22.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/500.
[39] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/501.
[40] lbn Mâce, tıb 40; Ahmed b. Hanbel, II, 294.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/501.
[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/501-502.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/502.
[43] Edebiyat Lügati, 178.
[44] Karaman Hayreddin, İslâmın Işığında Günün Meşkleri, 2. b. 67-68.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/502-504.
[45] Tirmizî, tıb 7; İbn Mâce II; Ahmed b. Hanbel, II, 305, 444, 478.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/504.
[46] İbn Mâce, sayd 10; Nesâî, sayd 36; Dârimî, edâhi 26; Ahmed b. Hanbel, III, 453, 499.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/504-505.
[47] Buharı, tıb 56; Müslim, imân 175; Tirmizî, tıb 7; Nesâî, cenâiz 68; Dârimî, diyât 10; Ahmed b. Hanbel, II, 254, 478.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/505.
[48] Müslim, eşribe 12; İbn Mâce, tıb 27; Tirmizî, tıb 8; Ahmed b. Hanbel, III, 311, 317, IV, 293, VI, 399.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/505.
[49] Buharı, tıb 1; Müslim, selâm 69, fedâilü's-sahâbe 92; ibn Mâce, tıb 1; Ebû Dâvûd, tıb l;Tirmizî, tıb 2; Ahmed b. Hanbel, 1,377,413,443,446, 111,335, IV, 278, 315, V, 371.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/505-506.
[50] Buharı, eşribe 15.
[51] Buharı, tefsir sûre (5) 5, cihad 152, diyât 22; Müslim, kasâme 9-11.
[52] Karaman Hayreddin, İslâmın Işığında Günün Meseleleri, I, 202-205.
[53] Karaman Hayreddin, a.g.e, 212.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/506-508.
[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/508.
[55] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/508-509.
[56] Buharı, etime 43, tıb 52, 56; Müslim, eşribe 155; Ahmed b. Hanbel, I, 168, 177, 181.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/509.
[57] Denizkuşlan Mahmud, Peygamberimiz ve Tıb, 107.
[58] Denizkuşları, M, A.g.e., 107-108.
[59] Buharı, da'avât 69; Müslim, zikir 5, 6; Ebû Dâvûd, vitr 1.
[60] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/509-510.
[61] Buharı, tıb 21, 23, 26; Müslim, selâm 86, 87; İbn Mâce, tıb 13; Ahmed b. Hanbel, VI, 355, 356.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/510-511.

[62] Denizkuşları Mahmud, A.g.e., 100-101.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/511-512.
[63] Ebû Dâvûd, libas 13; Tirmizî, cenâiz 18, edep 46; Nesâi, cenâiz 38, zîne 97; İbn Mâce, cenâiz 12, libas 5; Ahmed b. Hanbel, 1, 247, 328, 355, 363, V, 10, 12, 13, 17-19, 21.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/512.
[64] el-Benna, A, el-Felhû'r-Rabbânî, XVII, 309.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/512-513.
[65] Buharî, tıb 36, libas 86; Müslim, selâm 41, 42; Tirmizî, tıb 19; Muvatta, ayn 21; Ahmed b. Hanbel, I, 274, 294, II, 222, 289, 319, 420, 439, 487, IV, 56, V, 80, 379.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/513.
[66] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/513.
[67] Mevâhib-i Ledünniye Tercemesi, II, 290.
[68] el-Münavî Abdurrauf, Feyzü'l-Kadîr, IV, 397.
[69] Müslim, selâm 42.
[70] Davudoğlu, A. Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, IX, 607.
[71] Ahmed b. Hanbel, III, 486; Muvatta, ayn 2.
[72] Mevâhibi Ledüniyye Tercümesi, II, 292-293.
[73] A.g.e., II, 291-292.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/514-515.
[74] İbn Mâce, nikâh 61; Ahmed b. Hanbel, VI, 453, 457, 458.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/515-516.
[75] Müslim, nikâh 140, 141; Tirmizi tıb 27; Nesâî, nikâh, 54; Dârimî, nikâh 33; Muvatta, radâ 17; Ahmed b. Hanbel, VI, 361, 434.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/516.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/516-517.
[77] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/517.
[78] Buharı, merzâ 20, 38, 40; Müslim, selâm 46-49; Tirmizî, da'avât 111; İbn Mâce, cenâiz 46, tıb 19, 36, 39; Ahmed b. Hanbel, IV, 259, VI, 44, 45, 50, 108, 109, 114, 120, 125, 126, 127, 131, 208, 261, 278, 280.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/517-518.
[79] Buharı, tıb 17; Müslim, iman 374; Tirmizî, tıb 15; Ahmed b. Hanbel, I, 271, III, 118, 119, 127, 486, IV, 436, 438, 446.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/518-519.
[80] Mollamahmutoğlu O. Zeki, Sünen-i Tirmizî Tercemesi, III, 443.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/519.
[81] İbn Mâce, tıb 19.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/520.
[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/521.
[83] Müslim, selâm 64.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/522.
[84] Ahmed b. Hanbel, IV, 372.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/522.
[85] Ahmed b. Hanbel, III, 486.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/522-523.
[86] Buharî, tıb 17; Müslim, iman 374, selâm 52, 57, 58; Tirmizî, tıb 15; İbn Mâce, tıb 34; Ahmed b. Hanbel, I, 271, III, 118, 119, 127, 486, IV, 436, 438, 446.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/523-524.
[87] Mevâhib-i Ledünniye Tercümesi, II, 288.
[88] Tatmin, (66) 3.
[89] Ahlâk Hadisleri, II, 482-483.
[90] Râmuzu'l-I hadis, III, 480.
[91] Buharî, tıb 36; Muvalta, ayn 1, 2; İbn Mâce, tıb 32.
[92] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/524-526.
[93] Buharî, tib 38, 40; Tirmizî, cenâiz 4.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/526.

[94] Şuarâ, (26) 80.
[95] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/527.
[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/527.
[97] Buharî, meğâzî 83, fedâilü'l-Kur'an 14, tib 32, 41; Müslim, selâm 50, 51; İbn Mâce, tıb 38; Muvalta, ayn 10; Ahmed b. Hanbel, VI, 104, 114, 124, 256, 263.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/527-528.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/528.
[99] Ahmed b. Hanbel, VI, 21.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/528-529.
[100] Bakara, (2) 143.
[101] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/529.
[102] Tirmizî, da'avât 93; Muvatta, şi'r 9; Ahmed b. Hanbel, II, 181, IV, 57, VI, 6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/529-530.
[103] Nevevî, el-Ezkâr, (Çev: Abdülhalık Duran), 125-126.
[104] Muhammed b. Allan, el-Fütühâlü'r-Rabbâniyye, III, 185-186.
[105] Mü'minûn, (23) 98.
[106] Seyyid Sabık, Fıkhu's-Sünne, I, 495-496.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/530-531.
[107] Buharı, megâzi 38; Ahmed b. Hanbel, IV, 98, 170.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/531.
[108] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/531.
[109] Buharı, tıb 38; Müslim, selâm 54; İbn Mâce, tıb 36; Ahmed b. Hanbel, VI, 93.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/531-532.
[110] Davudoğlu A, Sahih-İ Müslim Tercüme ve Şerhi, IX, 624-625.
[111] eş-Şerkavî Abdullah İbn Hicazı, Fethu'l-Mübdî bi-şerhi Muhtasan'z-Zebîdî, III, 298.
[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/532.
[113] Ahmed b. Hanbel, V, 211; Ebû Dâvûd, hadis No: 3420.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/532-533.
[114] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/533.
[115] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/534.
[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/534.
[117] Müslim, zikr 55, İbn Mâce, tıb 38.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/535.
[118] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/535-536.
[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/536.
[120] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/536.
[121] Buharı, icâre 16, tıb 33, 39; Müslim, selâm 65, 66; Ebû Dâvûd, büyü 37, tıb 19; Tirmizî, tıb 20; İbn Mace, ticârât 7; Ahmed b. Hanbel, III, 3, 10, 44.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/536-537.
[122] Ebu Dâvîid, büyü 37; Ahmed b. Hanbel, V, 211.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/538.
[123] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/539.
[124] Buharî, megazî 83, fedâilü'l-Kur'an 14, tıb 22; Müslim, selâm 50, 51; İbn Mâce, tıb 38; Muvatta, ayn 10; Ahmed b. Hanbel, I, 222, 325, 336, VI, 114, 117, 263, 274.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/539.
[125] Buharı, tıb 39, da'avât II, İbn Mâce, dua 15.
[126] Davudoğlu A, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi, IX, 619.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/539-540.
[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/540.
[128] İbn Mâce, et'ime 37.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/540-541.
[129] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/541.
[130] Seharnefurî, Bezlü'l-Methûd, XVI, 232.
[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/541.

[132] Tirmizî, tahâre 102; İbn Mâce, tahâre 122; Dârîmî, vudû 114; Ahmed b. Hanbel, II, 408, 429, 476, IV, 108.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/541-542.

[133] Davudoğlu A, İbn Âbidin Terceme ve Şerhi, I, 46.

[134] Müslim, selâm 125; Ahmed b. Hanbel, II, 429, IV, 68.

[135] Çev: Serdaroğlu A, İslâmda Helâller ve Haramlar, II, 319.

[136] Tirmizî, tahâre 103.

[137] Çev: Serdaroğlu A, İslâmda Helâller ve Haramlar, II, 82-84.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/542-543

[138] İbn Mâce, edeb 28; Ahmed b. Hanbel, I, 227, 311.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/543.

[139] Buharı, ezan 152, istiskâ 28, meğâzi 35; Müslim, iman 125, 126; Nesâî, istiskâ 16; Mu-vatta, istiskâ 4; Ahmed b. Hanbel, II, 362, 368, 421, IV, 117.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/544.

[140] Davudoğlu A, İbn Âbidin Terceme ve Şerhi, I, 43.

[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/544-545.

[142] Ahmed b. Hanbel, III, 447.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/545-546.

[143] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/546.

[144] Müslim, mesûcid 33, selâm 121; Ebû Dâvûd, salât 167; Nesaî, sehv 20; Ahmed b. Hanbel, II, 394, V, 447.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/546.

[145] Mütercim Asım Efendi, Kamus Tercemesi, 111, 10; İbnü'1-Esîr, en-Nihâye, III, 121.

[146] en-Nihâye, III, 121.

[147] Yazır Hamdi, Hak Dini Kur'an Dili, II, 1368.

[148] İbn Kesir, Hadislerle Kur'ân-ı Kerim Tefsiri, IV, 1732.

[149] Îbnti'1-Esîr, en-Nihâye, II, 47.

[150] Çev; Serdaroğlu A, İslâmda Helâller ve Haramlar, II, 319.

[151] Davudoğlu A, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, IX, 679.

[152] Davudoğlu, A, a.g.e, III, 392.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/546-548.

[153] Tirmizî siyer 46; İbn Mâce, tıb 43; Ahmed b. Hanbel, I, 389, 438, 440.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/548.

[154] Buharı, tıb 9, 43-45, 54; Müslim, selâm 102, 107, 110, 114, 116; İbn Mâce, tıb 43, mukaddime 10.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/548-549.

[155] Buharî, tıb 19, 43-45, 54; Müslim, selâm 102, 107, 110, 114, 116; İbn Mâce, mukaddime 10, tıb 43; Ahmed b. Hanbel, I, 174, 180, 269, 328, II, 25, 153, 222, 266, 267, 406,420,434,453,487,507,524, III, il8, 130, 154, 173, 178,251,276,278,293,312.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/550.

[156] Müslim, selâm 107, 108, 109; Ahmed b. Hanbel, III, 293, 312, 382.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/550.

[157] Buharî, tıb 19, 25, 45, 53; Müslim, selâm 101-103, 106, 108, 109; Tirmizî, kader 9; İbn Mâce, tıb 43; Muvatta, ayn 18; Ahmed b. Hanbel, I, 269, 338, 400, II, 268, 327, 397, III, 382, 450.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/550-551.

[158] Ahmed b. Hanbel, 1, 269, III, 382.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/551.

[159] Buharı, tıb 44, 54; Müslim selâm 111,112; Tirmizî, siyer 47; İbn Mâce, tıb 43; Ahmed b. Hanbel, II, 507, III, 118, 130, 154, 173, 178, 251, 276, 278.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/551-552.

[160] Tecridi Sarih Terceme ve Şerhi, XII, 91, 1927 nolu hadis.

[161] Buharı, merzâ 19; Ahmed b. Hanbel, II, 443; Tecrid-i Sarih, 1927 nolu hadis.

[162] Davudoğlu, A, Sahih-i Müslim Terecine ve Şerhi, IX, 668.

[163] Kâmil Miras, Tecrid-i Sarih Terceme ve Şerhi, U, 741, 743.

[164] Kamil Miras, Tecrid-i Sarih Tercenıe ve Serin, XII, 93, had. no: 1827.

[165] Davudoglu A, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi, IX, 667.

[166] Kâmil miras, Tecrid-i Sarih Terceme ve Şerhi, VIII, 187, had. no; 1165.
[167] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/552-555.
[168] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/555.
[169] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/555-556.
[170] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/556.
[171] Ahıned b. Hanbel, I, 257, 304, 319, V, 347.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/557.
[172] Ahmed b. Hanbel, II, 289, VI, 150, 240, 246.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/557-558.
[173] Buharî, cihad 47, nikâh 17, tıb 43, 54; Müslim, selâm 115-120; Tirmizi, edeb 58; Nesâî, hayl 5; İbn Mâce, nikâh 5; Muvatta, isti'zan 22; Ahmed b. Hanbel, II, X, 36, 115, 126.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/558.
[174] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/559.
[175] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/559.
[176] Tirmizî, et'ime 19; İbn Mâce, tıb 44.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/560.
[177] Bu hadis için bk. İbn Kuleybe, Hadis Müdafaası, 145.
[178] Davudoğlu, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi, IX, 675-676.
[179] İbn Mâce, tıb 44; Ahmed b. Hanbel, I, 78, 233.
[180] Buharı, tıb 19; Ahmed b. Hanbel, II, 443.
[181] Müslim, selâm 126; İbn Mâce, tıb 44.
[182] Hadisde Nâsih Mensuh, 297.
[183] bkz. 3911 numaralı hadis.
[184] eş-Şerkavî Abdullah b. Hicazı, Fethu'l-Mübdî bi şerhi Muhtasarı'z-Zehîdî, 111, 292.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/560-563.

17- VASİYYETLER BÖLÜMÜ

Vasiyyet; kelime olarak "bağlamak, bitiştirmek" demektir. İstılahta ise bir kimsenin ölümünden sonraya ait olmak üzere kendine ait bir mala bir başkasını sahip ve malik kılmasıdır. Veya kişinin ölümünden sonra küçük çocuklarının ihtiyaçlarını gidermek ve malını kullanmak üzere başkasına yetki vermesidir.

Vasiyet edene musi, kendisine vasiyet edilene mûsa leh ve vasiyet edilen şeye mûsa bin denir.

Vasiyet; kitap, sünnet, icma ve akli delillere dayanmaktadır. Vasiyetin sebebi dünyada hayırla yad edilmek ve ahirette yüksek derece kazanmaktır.

Vasiyetin Çeşitleri:

1. Farz Vasiyet: Yerine getirilmemiş olan Allah hakları ile kimsenin bilmediği kul haklarının ödenmesini vasiyet etmek farzdır. Emanetleri geri vermek, yerine getirilmemiş hac, zekat, oruç, keffaretler ve kullara olan borçlar gibi.

2. Haram Vasiyet: İslama aykırı olan hususların vasiyet edilmesi haramdır. Kumarhane yapmak, şarap dağıtmak gibi.

3. Mekruh Vasiyet: İsyankar ve fasık kimselere vasiyet etmek mekruhtur. Zira bunlar bırakılan malı günah yollarda harcayabilirler.

4. Mubah Vasiyet: Zengin olan yabancı veya hısımlara vasiyet etmek mubahtır.

5. Müstehab (mendup) vasiyet: Varislerin zengin olması şartıyla muhtaç olan yabancılara usulüne uygun bir şekilde (üçtebiri aşmamak şartıyla) vasiyet etmek müstehaptır. Yine bu şekilde hastahane, mektep, su, yol, cami, ilmi müesseseler, kütüphaneler, vakıflar, faizsiz ödünç müesseselerine vasiyette bulunmak müstehaptır. Ancak Hz. Peygamber (s.a) bu gibi hayırların ölmeden önce yapılmasının daha iyi olduğunu bildirmiştir.

Vasiyetin Şartları:

1. Ehliyet; Vasiyet edenin bulûğa ermiş olması ve akıl hastası olmaması lazımdır.

2. Vasiyet edenin çok borçlu olmaması gerekir.

3. Vasiyet zamanında kendine vasiyet yapılan kimsenin sağ olması gerekir.

4. Kendisine vasiyet edilen kimsenin varis olmaması gerekir. Ancak diğer varisler izin verirse varise de vasiyet yapılabilir. Zira Hz. Peygamber:

"Varisler izin vermedikçe varise vasiyet yoktur."[1] buyurmuştur.

5. Kendisine vasiyet edilen kimsenin katil olmaması gerekir. Katile vasiyette bulunmak sahih değildir.

6. Vasiyet edilen şeyin vasiyet edenin ölümünden sonra temlik edilmeye uygun bir şey olması gerekir.

7. Ölümden sonra vasiyeti kabul etmek gerekir.

8. Bir kimse ancak malının üçte birini vasiyete konu yapabilir. Bundan fazlası için, buluğ çağındaki varislerinin izin vermeleri gerekir. Bu izin vasiyet edenin ölümünden sonra olmalıdır.

Vasiyetin Gerçekleşmesi:

Vasiyet, "Şu malımı veya şu malımın menfaatini falan kimseye vasiyet ettim" sözü ile gerçekleşir. Mesela birisi bir kimseye evinin mülkiyeti ona geçmek üzere vasiyet edebileceği gibi, sadece o evde oturmasını da vasiyet edebilir. Vasiyet esnasında iki şahit olmalıdır.

Vasiyeti olan kimse öldüğü zaman önce geriye bıraktığı maldan teçhiz ve tekfinine harcama yapılır. Sonra geri kalan malından, varsa borçları ödenir. Artan malının üçtebirinden vasiyeti yerine getirilir. Bundan geri kalan mal da varislere paylaştırılır.

Müslümanın kafire, kafirin de müslümana İslam diyarında vasiyeti caizdir. Müslümanın küfür diyarındaki kafire vasiyeti ise batıldır.

Henüz doğmamış bir çocuğa vasiyet yapılabilir. Vasiyet ölüm hadisesinin gerçekleşmesi sonucu geçerlilik kazanan bir tasarruf olduğu için, vasiyet eden istediği zaman vasiyetinden dönebilir.

Allah haklarına dair vasiyet:

Bu tür hakların ödenmesi, vasiyet edilince önce ödenmesi farz olan haklar ödenir. Önce; hac, zekat ve keffaretler yerine getirilir. Eğer haklar eşit ise vasiyet sırasına göre yerine getirilirler. Ancak malın üçtebiri bütün vasiyetlerini karşılayabilecek miktarda ise, böyle bir sırayı takip etmeye gerek yoktur. Yerine getirmediği farz haccını vasiyet eden kimse için, vasiyet edenin ülkesinden bir kimseyi hacca göndermek gerekir.[2]

1. Yapılması Emredilen Vasiyetler

2862... Abdullah b. Ömer'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a):

" Vasiyyet edecek -birşeyi olupta üzerinden iki gece geçen- bir miıslümanın hakkı ancak vasiyyetinin, yazılı olarak yanında bulunmasıdır" buyurmuştur.[3]

Açıklama

Metinde geçen iki gece kelimesi, Müslim'in bir rivayeti[4] ile, Nesâî'nin Sünen'inde "üç gece" şeklinde geçmektedir. Bu bakımdan metinde geçen "iki gece" kelimesi kesin bir sınırlamadan ziyade yanında vasiyyet edilecek bir malı olan kimsenin en kısa zamanda vasiyyetîni yazıp yanında bulundurmasının lüzum ve ehemmiyetini ve bu meselenin gecikmeye tahammülü olmadığını, nihayet bunun elde olmayan sebeplerle en geç üç gün gecikebileceğim ifade etmektedir.

Mevzu m uzu teşkil eden bu hadis ile "Anaya, babaya ve yakın akrabaya vasiyyet etmek Allah'tan korkanlar üzerine bir borçtur."[5] mealindeki âyetin zahirine sarılarak ez-Zuhrî ile Ebû Miclez, Atâ ve Talha b. Musarrıf (r.a.) vasiyyet etmenin farz olduğunu söylemişlerdir.

el-Beyhaki'nin açıklamasına göre, îmam Şafiî'nin eski görüşü ile İshak ve Dâvûd-u Zahiri'nin görüşü de böyledir. Ebû Avane el-tfereyani ile tbn Cerîr de bu görüştedirler. Cumhur ulemaya göre; vasiyette bulunmak vacib değil menduptur.

Bu mevzuda tbn Abd-il-Berrin "Bazı şaz, görüşler hesaba katılmazsa, vasiyyetin farz olmadığında âlimlerin icmaı olduğu söylenebilir." dediği rivayet olunmuştur.

Yine İbn Abd-il Berr'e göre; "mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif, va-siyyette bulunmanın farziyyetini değil, ani bir ölüm neticesinde, vasiyyetsiz olarak gitme tehlikesine karşı ihtiyatlı olmayı teşvik mahiyyetinde bir ikazdır. Metinde geçen hak şer'an sabit olmuş bir hükümdür. Bu hüküm farz olabildiği gibi mendup ta olabilir. Bu hakkın mutlaka farz olduğunu iddia etmek doğru olamayacağından metinde geçen bu "hak" kelimesine bakarak vasiyyetin farz olduğu iddia edilemez.

Bilakis, metinde geçen Vasiyyet edeceği bir malı olan anlamındaki cümle, Müslim'in sahihinde "Vasiyyet etmek istediği bir şeyi olan"[6] şeklinde vasiyyeti sahibinin isteğine bırakır.Bu tarzda rivayet edilmiş olması, vasiyyetin farz olmadığına bir delildir. Çünkü farz olsaydı bu vazife kişinin isteğine bırakılmaz, yerine getirilmesi kesin bir dille emr edilirdi. Nitekim Hanefi âlimlerinden İbn Melek, metinde geçen cümlesinde müslüman hakkında 4 tabiri kullanılıp ta "aleyhi" tabirinin kullanılmamasına bakarak bu hadisin vasiyyetin farz ya da vacib olmadığına delalet ettiğini, hadisin farziyyet ifade edebilmesi için "lehü" yerine "aleyhi" kelimesi kullanılmış olması gerektiği ifade etmiştir. el-Mişkat üzerine yazılmış olan el-Mezâhir şerhinde ise vasiyet etmenin vücubunun miras âyetiyle nes-hedildiği açıklanmaktadır. Meseleye bu açıdan bakan Hanefilere göre, vasiyyet müstehabdır. Çünkü vasiyyet, bir kimsenin kendi malı üzerinde kendi arzusuyla bir başkasının mülkiyet hakkını kabul ve isbat etmesidir.

Bezlü'l-Mechud yazan bu mevzudaki görüşünü açıklarken şöyle diyor: "Her ne kadar vasiyyet farz değilse de üzerinde para borcu, hac veya zekat borcu ya da emanet bulunan kimselerin bu borçlarının mirasından ödenmesi için yazılı bir vasiyyet hazırlaması üzerine farzdır.[7]

Bazı Hükümler

1. Vasiyyette bulunmak dinen teşvik edilmiştir.

2. Şahıd huzurunda yazılmasa bile yazıya ıstınad edilir. İmam Ahmed'le Şafiîlerden Muhammed b. Nasr bu görüştedir. Cumhur ulemaya göre; yazılı vasiyyetin muteber olabilmesi için onun muhtevasına vakıf iki şahidin huzurunda yazılması gerekir. Nitekim bu husus Maide sûresinin 109-111. numaralı âyetlerinde açıkça ifade edilmektedir.

3. Ölüm için her an hazırlıklı bulunmak gerekir.

4. Bir malın kendisini vasiyyet etmek caiz olduğu gibi, sadece menfaatini vasiyyet etmek te caizdir. Metinde geçen "Vasiyyet edecek bir şeyi bulunan" sözü buna delalet eder. Cumhur ulemanın görüşü budur.

Fakat îbn Ebî Leyla ile İbn Şübrime ve Zahirilere göre; menfaatin vasiyyeti caiz değildir. İbn Abdi'1-Berr de bu görüşü tercih etmiştir.[8]

2863... Hz. Aişe'den demitir ki:

"Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellem (miras olarak geride) ne dinar, ne dirhem, ne deve, ne koyun bıraktı. Ne de bir şey vasiyyet etti."[9]

Açıklama

es-Siret-ül-Halebiyye'de, Rasûlu Zişan Efendimizin vefatlan esnasında yanında altı ya da yedi dinar bulunduğu ve onları Hz. Aişe'ye vererek, fakir-fukaraya dağıtmasını emrettiği kaydedilmektedir.

Bu bakımdan Hz. Peygamberin geride dirhem ve dinar olarak hiçbir mal bırakmadığı hususunda rivayetler birleşmektedir.

Ancak mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte, Hz. Peygamberin vefat ederken geride hiç bir deve ve koyun bırakmadığı ifade edilirken, bazı muteber kaynaklarda geride yirmi sağmal deve, yedi sağmal koyun, dokuz da sağmal keçi bıraktığı açıklanmakta ise de, bu rivayetlerle mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif arasında bir çelişki bulunduğu iddia edilmez. Çünkü bu hayvanlar Rasûl-ü Ekremin özel malı olmayıp zekat malı idiler. Bu sebeple bunlar, Soffa ehli gibi fakir sahabilere aitti ve onları bu sahabiler otlatıp sütünü içerlerdi.[10] Rasûlu Ekrem'in, Hayber ve Fedek'teki arazilerine gelince, onları daha hayatta iken müslümanlar için sadaka olarak bağışlamıştı. Nitekim şu hadis-i şerifler de bu gerçeaği ifade etmektedirler:

1. "Rasûlullah (s.a) vefat zamanında ne bir dirhem, ne bir dinar, ne bir (azadlanmamış) köle, ne de birşey bıraktı. Yalnız beyaz, dişi bir katırla (harp) silahını, bir de (fakir yolculara) vakfettiği (Fedek ve Hayberdeki) araziyi bıraktı."[11]

2. "Vefatımda varislerim ne bir dinar, ne bir dirhem paylaşmayacaklardır. Bıraktığım şey (ki hurmalıktır. Bunun) kadınlarımın nafakasından, işçimin ücretinden geri kalanı vakıftır."[12]

3. "Biz (peygamberler) miras bırakmayız. Bizim geride bıraktığımız dünyalıklar sadakadırlar."[13]

Bütün bu rivayetler Hz. Peygamberin geride miras olarak bir dünyalık bırakmadığına delalet etmektedirler.

Rasûl-ü Ekremin vefat ederken hiçbir vasiyette bulunmadığını ifade eden metindeki ne de birşey vasiyyet etti cümlesine gelince, bu cümlede Rasûl-ü Ekremin herhangi bir mal vasiyyet etmediği ifade edilmek istenmektedir. Allah'ın kitabına sarılıp, ehl-i beytine tabi olmayı, Yahudilerin Arap Yarımadası'ndan çıkartılmasını ve elçilere ikram edilmesini emreden vasiyyeti[14] ise bu cümlenin kapsamına dahil değildir.[15]

2. Vasiyyette Bulunmak İsteyen Kimsenin Malından Vasiyyet Etmesi Caiz Olan Miktar

2864... (Amir b. Sa'd'ın) babasından demiştir ki: (Birgün ben Sa'd) öyle bir hastalandı(m)ki; neredeyse ölüyordu(m). Derken Rasûlullah (s.a.) (ben Sa'd'ı) ziyarete geldi. (Sa'd O'na):

"Ey Allah'ın Rasûlü! Benim pek çok malım var fakat bir kızımdan başka bana varis olacak bir kimse yok (malımın) üçte ikisini sadaka olarak dağıtabilir miyim?" dedi(m) (Hz. Peygamber de): "Hayır" cevabını verdi. Bunun üzerine (Sa'd): "Yarısını" (dağıtabilir miyim?) diye sordu. (Hz. Peygamber yine): "Hayır" cevabını verdi. (Bu defa Sa'd): "Üçte birini" (dağıtabilir miyim?) dedi. (Hz. Peygamber): "Üçtebir çoktur. Şüphe yok ki senin varislerini zengin olarak bırakman, onları halka elaçar bir halde bırakmandan daha hayırlıdır ve gerçekten infak edeceğin bir yiyecekten dolayı mutlaka mükafat görürsün. Hatta hanımının ağzına vereceğin lokmadan bile" buyurdu. (Bu defa ben Sa'd)

"Ey Allah'ın Rasûlü! Ben (yapmak istediğim) hicretimden geri mi kalacağım?" dedim. (Rasûlullah):

"Şüphe yok ki, eğer sen, ben (vefat ettik)den sonra (hayatta) kalıp Allah rızası için çalışırsan, bununla senin mutlaka yüksekliğin ve derecen artmış olur. Hatta (hicretten) geri kalmakla belki de (bazı) insanlar faydalanır, diğer bir kısmı da senden zarar görür" cevabını verdi ve "A İla hım! Ashabımın hicretini tamamla, onları ökçeleri üzerinde geri döndürme. Fakat zavallı (olan) Sa'd b. Havle'dir" dedi ve Mekke'de ölmesinden dolayı da Rasûlullah onun hakkında mersiye söyledi.[16]

Açıklama

Hz. Sa'd b. Ebî Vakkas'ın tek varis olarak bırakacağından bahsettiği bu kızının Aişe isminde bir kız olduğu ifade edilirken bazı rivayetlerde de Ümmü Hakem el-Kübra isimli bir kız olduğu ifade edilmektedir. Hafız İbn Hacer bu kızın Hz. Sa'd'ın ilk karısından olan en büyük kızı olması gerektiği noktasından hareket ederek Hz. Sa'd'ın Ummül-Hakem -el-Kübra isimli kızı olması lazım geldiğine hükmetmiştir. Her ne kadar metinde "Bir kızımdan başka bana varis olacak bir kimse yok" ifadesi varsa da aslında Hz. Sa'd'ın "kızımdan başka farz (pay) sahibi bir mirasçım yok" demek istediği asabe olarak mirasçıları olan yeğenlerini kasdetmediği anlaşılmaktadır.

Rasul-ü Zişan Efendimiz Hz. Sa'd7a "mirasçılarını zengin bırakman daha hayırlıdır" derken Hz. Sa'd'ın bu hastalıktan kurtulacağım ve daha uzun yıllar yaşayıp mevcut kızından başka çocukları dünyaya geleceğini mucize olarak haber vermiş olabilir. Nitekim Hz. Sa'd b. Ebî Vakkas bu ümitsiz hastalıktan iyileşip kalkmış ve kırk seneden ziyade yaşamış, birçok erkek ve kız çocukları dünyaya gelmiştir.

Bunlardan erkek olan çocukların adları şöyledir:

Ömer, İbrahim, Yahya, îshak, Abdullah, Abdurrahman, İmran, Salih, Osman.

Kız çocuklarının sayısının ise on ikiye ulaştığı Buhari şerhlerinde haber verilmektedir.

Rasûl-ü Ekrem Efendimiz bu cümledeki "mirasçıların" sözüyle, Hz. Sa'd'ın kızı Ümmü'l-Hakem ile yeğenlerini kastetmiş olması da mümkündür.

Hanefi âlimlerinden tbn Melek'in ifadesine göre, metinde geçen "üçte-bir çoktur" sözü malın üçtebirini vasiyyet etmenin caiz; fakat, ondan azını vasİyyet etmeninse evla olduğuna delalet eder.

Yine metinde geçen "Hatta hanımının ağzına vereceğin lokmadan bile" cümlesindeki "tedfeuhâ = vereceğin" kelimesi Süneni Ebû Davud'un bazı nüshalarında = kaldırıp vereceğin" şeklindedir. Hatta kelime Buha-ri'nin rivayetlerinde de "terfeuha" şeklindedir. Fakat netice itibariyle bu iki rivayet aynıdır. Mana bakımından aralarında bir fark yoktur. Bu cümle ile, Fahri Kâinat Efendimiz, ameller niyyetlere göre olduğundan, yiyecek ve içeceklerin, Allah'ın rızası için infak edilmiş olmaları halinde bir takım meşru iştihaları tatmin yolunda sarfedilmiş bile olsalar, yine de bu harcamaya sevap verileceğini ifade buyurmak istemiştir.

Bu hadis-i şerifte, Rasûl-u Ekremin mucizelerinden biri de Hz. Sa'd'ın yakalanmış olduğu hastalıktan kurtulduktan sonra, uzun süre yaşayacağını ve Rasûl-u Ekremin vefatından sonra da hayatta kalıp Allah rızası için çalışıp Allah katında derecesinin daha da artacağını ve kendisinden bazı kimselerin "yararlanıp bazılarının da zarara gireceğini Hz. Sa'd'a açıkça haber vermesidir.

Gerçekten de Hz. Sa'd veda haccından sonra 45 yahut 48 sene yaşamıştır. Bu süre içerisinde Hz. Sa'd b. Ebî Vakkas, Kadisiyye gibi büyük fetihlere muvaffak olmuş, müslümanlar onun sayesinde hesapsız ganimet mallarına ulaşarak faydalanmışlardır. Ehl-i şirk de zarar görmüştür. Hadis sarihleri bu babtaki mucize-i Peygamberiyi, bu suretle tasvir etmişlerdi. Tahavî'nin bu hususta diğer bir tevcihi daha vardır kî bunu da şârih Aynî nakletmiştir. Tahavi'nin Muttasıl bir senedle rivayetine göre Sa'd İbn Ebî Vakkas'ın oğlu Amir'den":

"Rasûl-ü Ekrem, babanın yüzünden bir kısım insanlar faydalanacak bir kısmı da zarar görecek", buyurmuştur. Bunun medlulü nedir? diye sorulmuş. O da cevaben:

Babam Irak'a vali ve kumandan tayin olunup gittiğinde, halk irtidad etmişti. Bunlardan bir kısmı mukavemet etmeyip tevbekâr olarak döndüler. Bir kısmı temerrüd etmişti. Birinciler kurtulmuş ve müstefid olmuş, öbürleri tenkid edilmiş ve zarar görmüşlerdir demiştir.[17]

Kadı İyaz'ın açıklamasına göre, bazıları "Bir kimsenin elde olmayan sebeblerle Medine'ye göç edemeyip Mekke'de ölünceye kadar ikamet etmesi o kimsenin hicret sevabı almasına mâni değildir. Ancak hicret imkânı olduğu halde hicret etmeyip keyfi olarak Mekke'de ikamet eden kimse hicret sevabından mahrum kalır. İşte Hz. Sa'd b. Ebî Vakkas daha önce Mekke'den hicret ettiği halde hac etmek için kendi arzusuyla Mekke'ye geldiğinde burada ölmesinin hicretinin sevabım azaltacağından yahutta hicretinin sevabını tamamen yi k edeceğinden korkuyordu. Yahutta bu korkusu Resulü Ekrem ve ashabı hac vazifelerini bitirip Medine'ye dönecekleri sırada hastalığı yüzünden onlara katılmayıp Mekke'de kalacağından ileri geliyordu. Çünkü ashab-ı kiram göç ettikleri bir yere tekrar dönüp de orda kalmayı iyi saymazlardı." demişlerdir. Nitekim Hz. Sa'd'ın "Ey Allah'ım Rasûlü ben hicretimden geri mi kalacağım?" sözü bu görüşü te'yid etmektedir. Bazıları ise "her ne sebeble olursa olsun, bir muhacirin Mekke'de vefat etmesinin onun hicretini ibtal ettiğini söylemişlerdir.

Yine Kadı.Iyaz alimlerden bazılarının Rasûlü Ekrem'in metinde geçen "Allah'ım ashabımın hicretini tamamla.." anlamındaki sözlerini delil getirerek "Bir muhacirin Mekke'ye dönüp orada ikamet etmesinin onun hicretini tamamen ibtal edeceğini iddia ettiklerini ifade ettikten sonra "aslında bu sözlerin hicretten sonra Mekke'ye dönen belli bir sahabi İçin söylenmiş bir söz olmayıp tüm sahabiler için yapılmış genel bir dua olduğunu söylemiştir. Ancak burada Resûl-ü Ekrem Efendimizin belli bir sahabiyi hedef alarak söylediği bir söz varsa o da Hz. Sa'd b. Havi için söylemiş oldukları; "zavallı (olan) Sa'd b. Havledir” sözüdür. Hz. Sa'd b. Havle'nin başından geçen hadise hakkında çeşitli rivayetler vardır.

İsa b. Dinar'ın rivayetine göre, Hz. Sa'd b. Havle Mekke'den Medine'ye hicret etmeden Mekke'de vefat etmiştir. Bu rivayete itibar edilecek olursa Rasûl-ü Ekrem Efendimizin ona acımasının sebebi sadece ölümünün Mekke'de olmasıdır. Buhârî'nin rivayetine göre, Hz. Sa'd Medine'ye hicret edip Bedir Savaşına katıldıktan sonra tekrar Mekke'ye dönüp orada vefat etmiştir.

İbn hişam ise; Hz. Sa'd'm, Medine'ye hicret edip Bedir savaşına ve daha başka savaşlara katıldıktan sonra veda haccı sırasında Mekke'de vefat ettiğini söylüyor.

Bu rivayetlere itibar edilecek olursa, Rasûlü Ekrem'in ona acımasının Medine'ye hicret ettikten sonra kendi arzusuyla Mekke'ye dönüp orada vefat etmesinden kaynaklandığı ortaya çıkıyor. Tam manâsıyla sevap dâr-ı hicrette olduğundan hangi suretle olursa olsun, küfür diyarında ölmesi onun sevabını azaltmıştır. Âlimlerin ekserisine göre, metnin sonunda bulunan "Mekke'de ölmesinden dolayı Rasülullah onun hakkında mersiye söyledi" sözü râvi Zührî'ye aittir.[18]

Bazı Hükümler

1. Hasta ziyaret etmek müstehaptir.
2. Mal biriktirmek mubahtır.
3. Hadis-i şerif mirasçılarla vasiyet arasında örfe riayet gerektiğine delildir. Cumhur ulema Hz. Sa'd'ın "bütün malımı tasadduk edeyim mi?" sözü ile istidlal ederek "Hastanın bağış ve sadakası, malının üçtebirinden verilir" demişlerdir. Hanefilerle, İmam Mâlik, Leys, Evzâî, Sevrî, İmam Şafiî, İmam Ahmed, İshâk ve bilumum hadis imamlarının görüşleri budur.
Zahirîlerde hastanın bağışı bütün malından çıkarılır. İbn Battal: "Eski âlimlerden buna kail hiçbir kimse bilmiyoruz" diyor. Bu mevzuda Nevevî de şunları söylemiştir: "Âlimlerimiz ve diğer âlimler mirasçılar, zengin iseler teberruan malın üçtebirini vasiyet etmeleri müstehab, fakirseler üçtebirden daha azını vasiyet müstehab olur, demiştir. Şu asırlarda mi-rakçısı olan kimsenin vasiyyeti mirasçıların rızası olmaksızın üçtebirden fazlasını geçemeyeceğinden âlimler ittifak etmişlerdir. Ama mirasçıların rızasıyla bütün malını vasiyet edilebileceğinde de müttefiktirler.
Bizim mezhebimize ve cumhura göre, mirasçısı olmayan kimse de malının üçtebirinden fazlasını vasiyyet edemez. Ebû Hanife ile arkadaşları: İshak ve bir rivayette İmam Ahmed bunu caiz görmüşlerdir. Mezkur kavil Hz. Ali ile İbn Mes'ud'dan rivayet olunmuştur.
4. İbadette bulunmak için ömür dilemek caizdir.
5. Bu hadis bir mu'cizedir.
6. Mirasçıyı zengin etmeye çalışmak, onu fakir bırakmaktan efdaldir.
"Kur'an-ı Kerim'de umumî olarak zikredilen vasiyyet bu hadisle tahsis edilmiştir. Cumhurun kavli budur.
7. Hayır yollarla infak etmek müstehabtır.
8. Ameller niyetlere göredir, dolayısıyla kişi Allah'ın rızasını kazanmak için çoluk çocuğuna yaptığı masraftan da sevap kazanır.[19]

3. Vasiyette (Haddi Aşarak Varislere) Zarar Vermenin Kötülüğü

2865... Ebû Hureyre'den demiştir ki: "Bir adam Peygamber (s.a.)'e gelerek):
Ey Allah'ın Resulü! Hangi sadaka daha faziletlidir? diye sordu. (Hz. Peygamber de):
Sen sıhhatli ve hırslı olup da (hayatta uzun yıllar) kalmayı arzu ettiğin fakir düşmekten korktuğun halde, sadaka vermendir. Can(ın) gırtlağa gel(me zamanı yaklaş)ıp da "Falan kişiye şu kadar falan kişiye de şu kadar (vasiyyet ediyorum) deyinceye kadar bekleme(mendir.) (Çünkü o zaman malın zaten mirasçısı olan) falancanın olmuştur." buyurdu.[20]

Açıklama

İnsan sıhhati, gücü ve kuvveti yerinde olup, hayat ve ümit dolu olduğu yıllarda mala, mülke karşı daha düşkün olduğundan hayatının bu döneminde Allah rızası için malının bir kısmını tasadduk etmesi Onun itilasına sadakatına ve dolayısıyla sevabının da o nisbette büyüklüğüne delâlet eder.
İnsan hayattan ümidini kestiği ya da ölüm döşeğine düştüğü zaman, dünya malına karşı hırsı ve dolayısıyla cimriliği kalmadığı için hayatının bu döneminde vereceği sadakaların sevabı da azdır.
İşte bu hadis-i şerifte bu gerçeklere İşaret edilerek insanın vereceği sadakayı ölüm döşeğine düşünceye kadar bekletmenin doğru olmayacağı ifade edilmektedir. Çünkü ölüm döşeğine düşen bir kimsenin malına mirasçıların hakkı tealluk etmiş olduğundan malının tümü üzerinde yetkisi kalmamış, sadece üçtebiri üzerinde tasarruf etme hakkı kalmıştır. Geriye kalan üçteikisi ise varislerin olmuştur.

tşte metinde geçen gSui âır iîj zaten o zaman senin malınfm bir kısmı) mirasçılarının olmuştur." cümlesiyle bu gerçek ifade edilmek istenmiştir. Bu cümleden önce geçen falancaya şu kadar falancaya da şu kadar" lafızları ise kendilerine vasiyyet yapılacak kimselerle, vasiyyet edilecek maldan kinayedir.

Biraz önce de açıkladığımız gibi, ölüm döşeğine düşen bir kimsenin yapabileceği vasiyyetin miktarı, mevcut mallarının üçtebirini geçemez. Bu nis-beti geçen miktarı varisler yerine getirip getirmemekte muhtardırlar. İsterlerse geçerli kılarlar, isterlerse ibtal ederler. Hattâbî'nin açıklamasına göre metinde geçen *'zaten o zaman senin malın mirasçılarının olmuştur" mealindeki sözler, vasiyette bulunmak isteyen bir kimsenin varislerin hakkı olan miktarı, gözetip meşru olan vasiyette miktarını aşarak varislere zarar vermekten kaçınmasının lüzumuna delalet etmektedirler.

Hafız İbn Hacer bu mevzuda şöyle diyor: "Selef-i salihinden bazıları zenginlerin mallan hususunda iki defa Allah'a karşı geldiklerini söylemişlerdir:

1. Sağlıklarında cimrilik yapmakla,

2. Mala tümü üzerinde tasarrufta bulunmak hakkı ellerinden gittiği sırada meşru sınırlan aşarak vasiyyette bulunmakla."

Netice olarak, sadakanın efdali insanın vücudu sıhhate ve mala ihtiyacı varken verdiği sadakadır. Ölüm döşeğine düşen kimsenin vasiyette bulunmaktan başka yapabileceği bir hayır yoktur. Bilindiği gibi o da sınırlıdır. Hele insanın yapacağı hayrı son nefesine kadar bekletmesi ise son derece büyük bir gaflettir. Çünkü insanın son nefesinde yapacağı tasarrufların hiçbiri geçerli değildir.

Nitekim sarihler metinde geçen "can gırtlağa geldiği zaman" mealindeki cümleyi "canın gırtlağa gelme zamanı yaklaştığında" şeklinde te'vil etmişlerdir. Biz de tercümede parantez içerisinde ilâve ettiğimiz kelimelerle bu manaya işaret ettik.[21]

2866... Ebû Said el Hudrî (r.a.)'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a.):

"Bir kimsenin sağlığında bir dirhem tasadduk etmesi, ölürken yüz dirhem tasadduk etmesinden daha hayırlıdır" buyurmuştur.[22]

Açıklama

Bir önceki hadisin şerhinde de açıkladığımız gibi, insanın sıh-hati yerinde iken mala, mülke, ihtiyacı ve rağbeti daha fazla olduğu gibi "şeytan sizi fakirlikle korkutur..."[23] âyet-i kerimesinde açıklandığı üzere sadaka vermenin fakirliğe düşüreceğine dair, şeytanın vereceği vesveselere daha çok maruz ve müsaittir. Ölüm döşeğine düşen bir kimse dünyadan beklediği bir şey kalmadığından, ümit ve hayat dolu kimselere nis-betle, nefsin telkinleriyle şeytanın vesveselerine karşı daha emin ve kuvvetlidir. Bu bakımdan sıhhat yerinde iken sadaka vermek, ölüm döşeğinde sadaka vermekten yüz derece daha zor ve yüz derece daha faziletlidir.

Ayrıca ölüm döşeğinde verilecek sadaka, vasiyyet hükmündedir. Bu halde iken sadaka vermek isteyen kimselerin, mallarının üçte birinden fazlasını tasadduk etmekten ve dolayısıyla varislerin hakkına tecavüz ederek onları zarara uğratmaktan sakınmaları gerekir.

Sadece vârisleri zarara sokmak için vasiyyette bulunmak miktarı, mevcut malın üçtebirinden az bile olsa caiz değildir.

Bu hadisle bir önceki hadisin bab başlığı ile ilgisini de burası teşkil etmektedir.

Her ne kadar el-Münzirî bu hadisin senedinde kendisine itimad edilemeyen Şürahbil b. Sad el-Ensarî el-Hatmî bulunduğunu söylemişse de îbn Hibban Sahih'inde bu hadisi rivayet ederek onun sahih olduğunu açıklamış ve İbn Hacer de kendisini tasdik etmiştir.[24]

2867... Ebû Hureyre Rasûlullah (s.a.)'in:

"Şübhesîz ki erkek ve kadın altmış sene Allah'a itaatle çalışıp, çabalamalardan sonra, kendilerine ölüm (vakti) gelip çatar. Bunun üzerine (mallarından bir çoğunu vasiyet ederler. Yapmış oldukları bu) vasiyette (varislerine) zarar verirler de, ateşi hakketmiş olurlar" dediğini söyledi ve "... bu hükümler, ölenin yapacağı vasiyyetten ya da borcundan sonradır."[25] (mealindeki âyet) ten "işte büyük kurtuluş budur"[26] (mealindeki âyet)e kadar okudu.

[Ebû Dâvûd der ki (senette geçen) el Esas b. Câbir, Nasr b. Ali'nin dedesidir.][27]

Açıklama

İbn el-Melik'e göre, altmış yıl Allah'a itaat ettikten sonra yap-tıkları vasiyet yüzünden cehenneme girmeye müstahak olan kadın ve erkeklerden maksat, vasiyyet hakkındaki dini ölçüleri bir tarafa atarak vârislerin tümüne zarar vermek maksadıyla malının üctebirinden fazlasını mirasçıların dışındaki kimselere vasiyyet eden kadın ve erkeklerdir. Yahutta mirasçıların bir kısmını mirastan mahrum etmek maksadıyla malının tümünü diğer mirasçılara hibe eden kadın ve erkeklerdir.

Bazılarına göre, burada vasiyyetleri sebebiyle cehennemlik olan kadın ve erkeklerden maksat; liyakatli olmayanlara mal verilmesini vasiyyet eden kadınlar ve erkekler olabileceği gibi, haklı olarak yaptığı bir vasiyyetinden cayarak ikinci bir vasiyette bulunan, ya da vasiyyetinin bir kısmını ibtal eden kadınlarla erkekler de olabilir.

Kişinin cehenneme girmeyi hakketmesi başkadır, cehenneme girmesi yine başkadır. Kişinin cehennemlik olması onun mutlak cehenneme girmesini gerektirmez. Çünkü Allah'ın affının imdada yetişip de cehenneme girmekten kurtulması mümkündür.[28]

Metinde geçen "altmış sene" sözüyle gerçekten "altmış yıllık bir ömür, kastedilmiş değil çokluk kastedilmiştir. Bu bakımdan söz konusu kelime burada uzun yıllar anlamında kullanılmıştır.

Nitekim İbn Mâce'nin Sünen'inde bu kelime yerine geçen yetmiş sene kaydı da yine uzun yıllar anlamında kullanılmıştır.

Avnü'l Mâbûd yazarının ifade ettiği gibi konumuzu alakadar eden bu hadis-i şerif, vasiyyet ederken dini ölçülere uymayan kimseler hakkında büyük bir tehdidi ihtiva etmektedir.[29]

4. Vasiyyetlerde Vasilik Görevi Alanın Hükmü

2868... Ebû Zer'den demiştir ki:

Rasûlullah (s.a.) (bana hitaben şöyle) buyurdu: "Ey Ebû Zer! Gerçekten ben seni zaif görüyorum ve kendim için arzu ettiğim şeyi senin için de arzu ediyorum. Binaenaleyh iki kişi üzerine (bile olsa) başkan olma ve yetim malına veli olma" buyurdu. Ebû Dâvûd der ki bu hadisi sadece Mısır halkı rivayet etmiştir.[30]

Açıklama

Fahr-i Kâinat Efendimiz kendisi bütün müslümanlann hâki-mi, bütün valilerin başkanı ve devlet reisi olduğu halde, Hz. Ebu Zer'e "emir olma", "yetim malına veli olma" diye nasihatta bulunması izaha muhtaç bir meseledir. Şeyh İzzüddin b. Abdisselâm bu mevzuda şöyle diyor: "Râsulû Zişan Efendimiz, kendisi bütün müslümanlarm hâkimi ve tüm müslüman valilerin seyyidİ olduğu halde - ben kendim için arzu ettiğimi senin için de arzu ediyorum. Bu bakımdan emir olmanı ve yetim malına veli tayin edilmeni arzu etmiyorum. Bu görevlerin dışında kalmanı istiyorum- diye nasihatta bulunmasında izahı müşkil görülen iki husus vardır:

1. Devlet reisliği çok faziletlidir.

2. Aslına bakılırsa Hz. Peygamber reislikten ve velilikten uzak durmamış, bilakis velayetin en büyüklerini üzerine almıştır. Yani kendisi için reisliği ve veliliği arzu etmiştir. Durum böyle olunca Hz. Ebû Zer'in de bu gibi görevleri üstlenmesini arzu etmesi gerekirdi.

Bunun sevabı şudur: "Hz. Peygamber Hz. Ebû Zer'e yaptığı bu nasihatte "Eğer ben de senin gibi zayıf olsaydım, bu gibi vazifeleri yüklenmekten kaçınırdım. Sen zayıf olduğun için bu görevlerden kaçınmanı arzu ediyorum" demek istemiştir. Çünkü "Beni ülkenizin hazineleri üstüne (me'mur) koy. Ben onları iyi korur (yönetmesini) iyi bilirim."[31] âyet-i kerimesinde açıklandığı üzere bir yönetici için iki şartın bulunması gerekir.

a. Üzerine aldığı görevin inceliklerini hakkıyla bilmek.

b. Bu görevi yürütürken idaresi altında bulunan müesseseye ya da kişilere faydalı olup onları gelecek zararlardan koruyabilecek güçte olmak.

işte bu şartları taşımayan kimselerin velilik, vasîlİk emirlik gibi görevleri üslenmeleri haramdır. Bu şartları taşıyarak sözü geçen görevleri üslenip de onları hakkıyla yerine getiren kimseler için âhirette çok yüksek dereceler vardır.

Nitekim Rasûlü Zişan Efendimiz:

"Valilik bir emanettir, gerçekten kıyamet gününde o kepazeliktir ve pişmanlıktır. Yalnız onu hakkıyla alarak o hususta üzerine düşeni yapan müstesna"[32] buyurmakla ehliyetsiz olarak velilik, valilik, emirlik gibi vazifeleri yüklenen kimselerin kötü akıbetini haber verdiği gibi "yedi kişi vardır ki Allah onları (arşının) gölgesinde

barındıracaktır. (Bunlardan birincisi) adâletli imam"[33] buyurmakla yetenekli ve adaletli yöneticilerin ahiret günündeki derecelerinin yüksekliğine işaret etmiştir.

Bu bakımdan gerekli şartları taşıyan yöneticilerin bulunmaması halinde bu şartlan haiz olan kişilerin yöneticiliği kabul etmeleri üzerlerine vâcib olur.[34]

5. Ana, Baba Ve Yakınlar İçin Vasiyyet Edilmesini Emreden Âyetin Neshedilmesi

2869... İbn Abbas'dan (rivayet olunduğuna göre İslâmiyetin ilk yıllarında) vasiyyet "Eğer bir hayır (mal) bırakacaksa anaya, babaya, yakınlara ve uygun biçimde vasiyyet etmek..."[35] (âyetinin emrine uygun bir) şekilde yapılır idi. Nihayet miras âyetiyle neshedildi.[36]

Açıklama

Nisa sûresinin nıirasla ilgili 11-13 numaralı âyetleri gelmezden önce, kişinin bıraktığı maldan anne, baba ve akrabasına bir pay verilmesini vasiyvet etmesi bu âyetle farz kılınmış idi. Fakat Nisa süresindeki miras âyetiyle anne babanın ve akrabanın mirastan alacakları hisseler belirtildiğinden, Hz. Peygamber "Allah her hak sahibine hakkını vermiştir. Artık vârise vasiyyet olmaz."[37] buyurarak bu âyetin akrabaya vasiyyet hükmünü neshetmiş, yani yürürlükten kaldırmıştır. Bazı bilginlere göre; aslında miras âyetinin inmesiyle yakın akrabaya vasiyyet hükmü neshedilmiş ise de mirastan payı olmayan uzak akrabaya vasiyyet hükmü farz olarak baki kalmıştır.

Mesela erkek evladı, ana ve babası bulunduğu zaman, ölünün kız kardeşine miras düşmez. "Amcaları bulunan çocuğa, dedesinden miras kalmaz. Babası yahut erkek evladı bulunan kimsenin, amcasına, halasına, dayısına, teyzesine miras düşmez, işte bu gibi kimseleri zaruretten kurtarmak için bunlara bir miktar malı vasiyyet etmek bu âyetle emredilmektedir. hadislerle vasiyyet mecburiyeti kaldırılmıştır. Ancak vasiyyet caizdir. Kişi miras düşmeyen akrabasına vasiyyet edebileceği gibi başkalarına da vasiyyet edebilir.[38]

6. Varise Vasiyyet Etmenin Hükmü

2870... Şurahbil b. Müslim'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a)'i:

"Şüphesiz ki Allah her hak sahibine hakkını vermiştir. Hiçbir varise vasiyet edilemez." derken işittim.[39]

Açıklama

Metinde geçen "Allah her hak sahibine hakkını vermiştir. cümlesiyle kast edilen, varislerin mirastan alacakları payın miktarım açıklayan Nisa sûresinin 11-13. âyetleridir.

Yüce Allah bu âyetlerde, mirasçıların mirastaki paylarını açıkladığı gibi, yine bu âyetle, ölüm döşeğinde bulunan bir kimsenin başta anne ve babası olmak üzere yakın akrabalarına malının bir kısmını vasiyyet etmesini farz kılan Bakara suresinin 180. âyetini yürürlükten kaldırdı.

Ancak âlimlerden bazıları, "miras âyetlerinin inmesiyle ebeveyne ve yakın akrabaya vasiyyeti farz kılan Bakara suresinin 180. âyetinin yürürlükten kalkmış olması gerekmez. Çünkü bir kimsenin malının bir kısmını vasiyyet edip, kalan kısmını da miras âyetlerinde belirtilen ölçüler içerisinde taksim edilmek üzere varislere bırakması mümkündür" diyerek miras âyetlerinin vasiyyet âyetini neshetmediğini iddia etmişlerdir.

Hanefi âlimleri, müslümanlar arasındaki yaygınlığı ve gördüğü kabul sebebiyle tevatür derecesine ulaşan ve mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerife sarılarak "miras âyetlerinin Bakara sûresinin 180. âyetini nesh ettiğini, dolayısıyle bir kimsenin ebeveyniyle diğer yakın akrabalarına malının bir kısmını vasiyyet etmesinin üzerine vacib olmadığını" söylemişlerdir. Ömer Na-suhi Bilmen efendi, Hanefi âlimlerinin bu mevzudaki görüşlerini şöyle açıklıyor: "Müslümanlığın başlangıcında varis olacak ana ile babaya ve sair yakınlara vasiyyet edilmesi, bir vecibe iken bu husustaki hükm-i şer'î bilahere miras âyetleriyle ve mütevatirül âmel olan bir hadL-i şerif ile hikmet için nesh edilmiştir. Filhakika varisler, zaten muayyen hisselerini alacakları için kendilerine ayrıca vasiyyete hacet kalmamıştır. Gerek varisler arasında ve gerek varisler ile müverrisleri arasında bir muhabbet ve sevginin, bir bağlılığın devamı pek istenen bir şeydir. Bunlardan bazılarım bittercih vasiyyette bulunmak ise diğerlerinin

kalplerini kırar, aralarında bir düşmanlığın uyanmasına sebebiyet vererek akraba bağlarının çözülmesine vesile olabilir. Binaenaleyh böyle bir hale sebebiyet verilmesi doğru olamaz.

Şu kadar var ki, herhangi bir maslahat mülahazasıyla varislerden bazılarına yapılan bir vasiyyeXe diğer varisler, icazet verirlerse kendi rızalarıyla haklarını düşürmüş olacakları cihetle bu paylaşmanın cevazına bir engel kalmamıştır.[40]

İmam Şafiî'ye göre; miras âyetlerinin Bakara suresinin 180. âyetini nes-hetmiş olması ihtimali bulunduğu gibi, miras âyetleriyle vasiyet âyetinin ikisinin birden yürürlükte kalmış olması ihtimali de vardır. Fakat mevzumuzu teşkil eden hadis-i şerif, her iki hükmün birlikte yürürlükte kalması ihtimalinin ortadan kaldırıp ebeveyne ve diğer yakın akrabaya vasiyyet etmeyi farz kılan vasiyyet âyetinin miras âyetleriyle neshedildiğini açıkça ifade etmiştir.

Hattâbî'nin açıklamasına göre; "Alimlerin pek çoğu miras âyetlerinin vasiyyet âyetini neshetmesindeki maksadın kendilerine vasiyyet edilmediği için vasiyyetten yararlanamamış olan diğer akrabaların hukukunu korumak olduğunu, durum böyle olunca da diğer mirasçıların kabul etmesi halinde herhangi bir mirasçıya vasiyyette bulunmakta bir sakınca bulunmadığını söylemişler. Bunu mirasçıların kabul etmesi halinde, malın üçtebirinden fazlasını vasiyyet etmenin caiz oluşuna hamletmişlerdir.

Âlimlerden bazıları da mirasçılardan bazılarına yapılan vasiyyet diğer mirasçılarca kabul edilse bile yine de geçersizdir, demişlerdir.

Hattâbî'nin açıklamış olduğu son görüş, Zahirîlerin görüşüdür. Bezi yazarı âlimlerin bu mevzudaki görüşlerini şöyle özetliyor:

"Âlimlerin miras âyeti geldikten sonra vasiyyet âyetinin hükmünün geçerliliği hakkındaki görüşleri ikiye ayrılır:

a. Vasiyyet âyetinin hükmü, varis olmayanlar için geçerlidir. Fakat varisleri hakkında geçersizdir. İbn Abbas ile Hasan-i Basri ve Mesrûk bu görüştedirler. Bunlara göre; bir kimsenin varis olmayan akrabasına malının bir kısmını vasiyyet etmesi üzerine farzdır.

b. Varisler hakkında da varis olmayanlar hakkında da geçersizdir. Müfessirlerin ekserisi ile fıkıh âlimlerinin ekserisi bu görüştedirler. Bu görüşte olan âlimlere göre, bir kimsenin herhangi bir kimse için vasiyyette bulunması üzerine farz değildir.[41]

7- İnsanın Kendi Yiyeceğini Yetimin Yiyeceğiyle Karıştırması

2871... İbn Abbas'tan demiştir ki:

"Yetimin malına yaklaşmayınız; yalnız ergenlik çağına erişin-ceye kadar (onun malına) en güzel biçimde yaklaşabilirsiniz."[42] (âyet-i kerimesi) ile "zulüm ile öksüzlerin mallarını yiyenler, karınlarına sadece ateş doldurmaktadırlar..."[43] âyeti inince yanında yetim bulunanlar hemen Hz. Peygamber'in meclisinden) ayrılıp o yetimin yemeğini kendi yemeklerinden, içeceğini de kendi içeceklerinden ayırdılar. (Bu sefer de yetimin sofrasındaki) yemeğinden (biraz yemek) artmaya başladı. (Bu artıkları da) biriktiriyorlardı. Sonra yetim o yemeği yiyor ya da (bu yemek) bozuluyordu. Bu ise onlara ağır gelmeye başladı. Bu durumu Rasûlullah (s.a.)'e arz ettiler. Bunun üzerine Aziz ve Celil olan Allah "... ve sana öksüzlerden soruyorlar. De ki: Onları(n durumlarını) düzeltmek hayırlıdır. Eğer onlara karışır (onlarla bir arada yaşardanız, sizin kardeşlerinizdir..."[44] âyet-i kerimesini indirdi. Bunun üzerine yetimlerin yiyeceklerini kendi yiyecekleriyle, içeceklerini de kendi içecekleriyle karıştırdılar.[45]

Açıklama

"(Velîlerden) kim zengin ise (yetimin malını yemeye tenez-v zül etmesin) kaçınsın. Kim de fakir ise o halde (malın muhafazası için gösterdiği çabaya ve ihtiyacına) uygun şekilde yesin."[46] âyet-i kerimesinin zahiri; fakir olan vasinin israf etmeksizin, bakım karşılığı olarak yetimin malından bir miktarım yiyebileceğine delalet eder. Şayet vasî zengin ise, Allah'ın kendisine verdiğine kanâat ederek yetimin malından sakınması farzdır. Âlimler, ihtiyacı olduğu takdirde vasînin, yetimin malından ihtiyacı kadar almasının caiz olduğuna hükmetmişlerdir. Yalnız, yetimin malından yiyen fakir vasî, sonradan zengin olursa, daha önce aldığı malı geri verip vermeyeceği hususunda ihtilaf edilmiştir. Bazı âlimlere göre, sonradan zengin olan vasî, fakir iken aldığ malı ödemez. Zira Allah ona maruf bir şekilde yemeyi mubah kılmıştır. Onun aldığı, yediği mal, bir bakıma çocuğun bakım ücreti sayılır. Bu görüş, İmam Hanbel (r.a.)'den rivayet edilmiştir.

Diğer bazı âlimlere göre; sonradan zengin olan vasinin, yetimin malından fakir iken aldığını aynıyla iade etmesi farzdır. Zira Hz. Ömer, halifeliği sırasında, "Ben şu anda, mal hususunda yetimlerin vasîleri gibiyim. Zengin olursam hazineden yemekten kaçınırım. Fakir olursam ihtiyacım kadar hazineden alırım. Sonradan zengin olduğum takdirde de daha önce aldıklarımın tamamını aynen öderim" buyurmuştur. İşte Hz. Ömer'in bu veciz ifadesinden açık biçimde anlaşılıyor ki, yetim çocukların vasîsi zengin ise, yetimin malından kaçınmalıdır. Fakir ise, ihtiyacı kadar yemeli, sonradan zengin olduğu takdirde de yediği kadarını aynen ödemelidir.

Cessâs'ın rivayetine göre Hanefi âlimleri, vasînin, ister zengin ister fakir olsun, yetimin malından yiyemiyeceği, hatta borç bile alamıyacağı görüşündedirler. Çünkü Allahü Teâlâ,"Yetimlerin mallarını verin..." [47] "Yetimlerin mallarını haksız olarak yiyenler, karınlarına ancak bir ateş yemiş olurlar. Onlar çılgın bir ateşe gireceklerdir.”[48] "... yetimlere karşı adaleti ayakta tutmanız (onlara iyi bakmanız) hususunda (işte) kitapta okunup duran (ayet)le-ri... Hayırdan daha ne yaparsanız şüphesiz Allah onu da hakkıyla bilicidir."[49] ve "Aranızda (birbirinizin) mallarınızı haksız sebeplerle yemeyin...”[50] buyurmaktadır. Bu âyetler, muhkem âyetlerdendir. Vasînin elinde bulunan yetim malından ihtiyacı olsa bile hiçbir surette kullanamıyacağına delalet etmektedir.

Yine Hanefî âlimlerine göre: "Kim zengin ise kaçınsın; kim de fakir ise o halde örfe göre yesin." âyeti müteşâbih[51] âyetlerdendir. İhtimâli manalar taşıdığından hükmünün muhkem âyetlere hamledilmesi icabeder.

İbn Abbas (r.a.)'dan da şöyle bir rivayet yapılmıştır: "Kim de fakir ise o halde örfe göre yesin.” âyeti, "Gerçek, yetimlerin mallarını haksız (ve haram) olarak yiyenler karınlarına ancak bir ateş yemiş olurlar. Onlar çılgın bir ateşe gireceklerdir.” âyetiyle neshedilmiştir." Ibn Abbas (r.a.)'m bu görüşü de Hanefi âlimlerinin görüşünü teyid etmektedir.

Taberî, fakir vasînin, yetimin malından borç olarak alabileceği yolundaki görüşü tercih etmiştir. Şöyle demektedir: "Bu husustaki görüşlerin doğrusu, "Kim de fakir ise o halde örfe göre yesin.” âyetinde de beyan olunduğu gibi, vasînin, zaruret halinde veya ihtiyacı olduğunda sonradan ödemek üzere yetimin malından alabileceği yolundaki görüşüdür. Ödemek kaydıyla yemesi caiz değildir."[52] Gerçekten Taberî*nin görüşü tercihe şayandır.[53]

8- Yetimin Velisinin Yetim Maundan Alması Caiz Olan Miktar

2872... Amr b. Şuayb'in dedesinden rivayet olunduğuna göre; Bir adam Peygamber (s.a)'e gelerek:

"Ben fakirim, benim hiç birşeyim yok, aneak (zengin) bir yetimim var." (onun malından yiyebilir miyim?) dedi. (Hz. Peygamber (s.a) de :

"İsraf etmeyerek (buluğ çağına girmeden fırsatı ganimet bilerek harcayıp yararlanmak gibi bir gaye taşımayarak harcamada) acele etmeyerek ve (onun malının ticaretini sana ait bir) sermaye edinme) ek yetimin malından yiyebilirsin." buyurdu.[54]

Açıklama

Yetimin malını koruyup işletmesine ve yetimin çeşitli hizmetlerinde bulunmasına karşılık, bir ücret olmak üzere, velînin,yetimin malından makbul bir ölçü içerisinde ihtiyacını giderecek kadar yiyebileceğini ifade eden bu hadis-i şerif, Hz. Ibn Abbas (r.a.) ile Ahmed b. Hanbel'in delilidir. Bu iki ilim adamına göre, vasi ya da veli, yetime hizmet etmesine yahut da malını korumasına karşılık, onun malından makul ölçüler içerisinde yiyebilir.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte, bir velinin ya da vasinin, yetimin malından yemesinin caiz olabilmesi için şu üç şartın bulunması gerekir:

1. Alınan malın miktarı, ihtiyaç miktarım geçmeyecek; bir başka ifadeyle israf derecesine varmayacak.

2. Yetimin malı sermaye yapılarak kar temin edip, yetim buluğ çağına erince sermayesini verip, ticaretine ise sahiplenme yoluna gidilmeyecek.

3. Yetim buluğ çağına ermeden, fırsatı ganimet bilerek menfaatlenme yoluna gidilmeyecek.

Hadis-i şerifte zikredilen bu üçüncü maddede "... Büyüyecekler diye mallarını israfla acele yemeyiniz. Zengin olan çekinsin, yoksul olan da m a Yuf veçhile yesin..."[55] âyet-i kerimesine işaret vardır. Tefsir âlimleri bu âyet-i kerimede geçen "ma'ruf veçhile** kelimesinin tefsirinde ve buna bağlı olarak âyetten çıkartılan hüküm konusunda ihtilafa düşmüşlerdir. Bu görüşleri şu şekilde özetlemek mümkündür.

"Hz. Ömer, îbn Abbas, İbn Cübeyr, Ebü'l Âliye, Ubeyde es-Selmâni, Ebû Vâil, Mücâhid ve Mukâtü'e göre; fakir veli veya vasi, zarurî ihtiyaç duyduğu miktarı ödünç olarak yetimin malından alır. Ödünç aldığı miktarı,

ödeme gücüne kavuşunca ödemesinin gerekli olup olmadığı yolunda, bunlar arasında da ihtilâf vardır. Mücâhid, Saîd b. Cübeyr: Veli ya da vasi, yetimin malından kendi ihtiyacına harcadığı miktar, bir ödünç mâhiyetinde olduğu için ödeme imkânını bulunca ödemesi gereklidir. Âyette geçen "Maruf" kelimesi ödünce manasınadır, demişlerdir. Ömer (r.a.)'ın kavli de bu merkezdedir. Diğer arkadaşları: Sonradan ödenmesi gerekmez. Veli veya vasinin yediği miktar, onun bir ücreti mahiyetindedir, demişlerdir, el-Hasan, Şa'bi, Nahaî ve Katâde böyle hükmedenlerdendir. Şa'bî: Veli veya vasi çok zor durumda kalmadıkça, yetimin malından hiç bir şey yiyemez. Ama açlıktan murdar hayvan etini yemeye mecbur kalacağı derecede bir zaruret doğarsa, o zaman yetimin malından tehlikeyi giderecek miktarda yiyebilir, demiştir.

Âyette geçen "Maruf bîr vecihle yemek" ifadesinin yorumlanması meselesine gelince; âlimler bu hususta Özetle şu görüşleri ve yorumlan beyan etmişlerdir.

Atâ ve ikrime'ye göre; açlığı giderecek kadar yiyebilir. Avret yerlerini örtecek kadar giyebilir. el-Hasan da: Yetimin hurmalığındaki hurmalardan yiyebilir, sağım hayvanların sütünden içebilir. Fakat yetimin altınından, gümüşünden hiç bir şey alamaz. Bir şey alırsa derhal iade etmesi gereklidir. Aişe (r.anh) ve ilim ehlinden bir cemaata göre; "Maruf" tan maksad; veli veya vasinin gördüğü hizmet, bakım ve çalışması nisbetinde bir ücret alabilir.[56]

Bir önceki hadisin şerhinde açıkladığımız gibi, Hanefi alimleri, vasinin, ister zengin, ister fakir olsun, yetimin malından yiyemiyeceği, hatta borç bile alamıyacağı görüşündedirler.[57]

9- Yetimlik Ne Zaman Sona Erer

2873... Ali b. EbîTalib'(in şöyle) dedi(ği rivayet olunmuştur.) Rasûlullah (s.a.)'in şu sözü hatırımdadır:

" Erginlik çağına geldikten sonra yetimlik yoktur. Gece-gündüz susmak da yoktur."[58]

Açıklama

Babasını kaybetmiş bir çocuk yetim sayıldığından, ergenlik çağına gelinceye kadar malı üzerinde alış-veriş gibi tasarruflarda bulunma yetki ve selâhiyyetine sahip olmadığı gibi, evlenmek, boşanmak gibi medeni tasarruflarda bulunma salahiyetine de sahip değildir.

Yetimin kendi malı ve davranışları üzerindeki tasarruflarında bulunan bu kısıtlama, onun ergenlik çağına girmesine kadar devam eder. Ergenlik çağına girdikten sonra, artık yetimlikten dolayı tasarruflarında bulunan kısıtlılık hali sona erer. Dolayısıyle alış verişte, evlenme ve boşanmalarda tam bir tasarruf yetkisine sahip olur.

Fakat bu yetim, ergenlik çağına girdiği halde akıl noksanlığı sebebiyle reşid olamazsa onun tasarrufları üzerinde bulunan kısıtlılık hali yine devam eder.

Çünkü Cenâb-ı Hak şu âyet-i kerimelerde bunu emretmektedir:

a. "Allah'ın sizi başına diktiği mallarınızı sefihlere (beyinsizlere) vermeyin!"[59]

b. "... Eğer borçlu olan kimse, aklı ermez ya da zayıf durumda ise ya da kendi yazdıramayacak durumda ise velisi onu adaletle yazdırsın"[60]

Görülüyor ki, burada mallarında tasarruf etme salahiyyeti ellerinden alınıp vasilerine verilen iki sınıf insandan bahsedilmektedir:

1. Ergenlik çağına gelmemiş olanlar.

2. Sefihler (beyinsizler)

Bunlara ilaveten malını israf edip kötüye kullanan kimselerin mallarına da el konabilir. İflâs ederek malları borçlarını ödeyemez duruma düşüp alacaklıların kendisini kadıya şikayet ettiği kişi buna misâldir. Bu durumda kadı o kimsenin mallarına el koyar.

Fıkıh âlimleri, çocuğun malının bulûğ çağına erinceye ve ticarete ve malını kullanmaya aklı yetinceye kadar, kendisine verilmemesi gerektiği hususunda ittifak etmişlerdir. Çünkü Allah "yetimleri nikâh çağına erdikleri zamana kadar (gözetip) deneyin. O vakit kendilerinde bir akıl ve salâh gördünüz mü mallarını kendilerine teslim edin....”[61] âyetinde bunu beyan etmektedir. Çocuğun malının teslimi sırasında şu iki şartın bulunmasını da gerekli kılmaktadır.

1. Çocuğun bulûğa ermesi.

2. Rüşd (malı güzel bir şekilde tasarruf edebilme yeteneği) İmâm Şafiî'ye göre; üçüncü bir şart daha vardır ki, bu da dindar olmasıdır. İmâm Şafiî fâsık bir kişinin servetine tevbe edinceye kadar haciz konur görüşündedir. Yalnız emsal kadar yiyecek içecek ve elbise verilir. Tevbe edip halini düzelttiği zaman, malı kendisine teslim edilir.

îmâm Şafiî âyette geçen "rüşd" kelimesine "sağlam akıl ve sağlam din" manası verdiği için, bu üçüncü şartı da gerekli görmüştür.

Rüşd kelimesine "mâlı güzel bir şekilde tasarruf etme yeteneği" manası veren İmam Ebû Hanîfe'ye göre; ilk iki şart yeterlidir. Üçüncü şarta gerek yoktur.

Cumhuri ulemaya göre; yaşlı kimselerin mallarına da çocuklar gibi iyi kullanmadıkları ve israf ettikleri takdirde haciz konabilir.

İmâm Ebû Hanife'ye göre; bir kimse yirmibeş yaşına girdikten sonra, malını kullanmaya aklı ersin veya ermesin malı kendisine teslim edilir.

İnsanlar, ergenlik çağına genellikle ihtilâm olarak girdiklerinden metinde geçen ihtilâm = rüya görme ta'biri ergenlik çağına girme anlamında kullanılmıştır.

Bu hadis-i şerifte yetimlik konusuyla beraber işlenen diğer bir konu da, ibadet maksadıyla gündüzün akşama kadar aralıksız susmanın caiz olmadığı konusudur. Câhiliyye döneminde ibadet niyetiyle günlerce susarlardı. Özellikle ittikâflarda buna çok önem verirlerdi. Fakat İslamiyet bu şekilde yapılan ibâdetlerin meşru ve muteber olmadığını bildirerek bu kötü adeti kökünden yıkmıştır.

Münzirî'nin açıklamasına göre; "Bu hadisin senedinde Buhari'nin ve İbn Hıbban'ın, cerh ettikleri Yahya b. Muhammed el-Medenî vardır. Ukay-li, bu hadisi rivayet ettikten sonra "Yahya*ya uyarak onun şeyhinden bu hadisi rivayet etmek doğru olmaz" demiştir.[62]

10- Yetim Malı Yeme Hususunda Gelen Şiddetli Yasaklar

2874... Ebû Hüreyre'den demiştir ki: Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem:

" Helak edici olan yedi şeyden çekininiz!" buyurmuş da (kendisine)!

"Ey Allah'ın Rasûlü onlar nedir?" diye sorulmuş (Hz. Peygamber de):

Allah'a şirk koşmak, sihir yapmak, haklı bîr sebep olmaksızın Allah'ın haram kıldığı bir cana kıymak, faiz yemek, yetim malı yemek, düşmana hücum gününde kaçmak, zinadan uzak hiç bir şeyden haberi olmayan müslüman kadınlara zina iftirasında bulunmak' cevabım vermiş.[63]

Ebû Dâvûd der ki: Eb'ul Gays Ibn'üt-Mutî'in azatlı kölesi olan Salim'dir.[64]

Açıklama

Ulema-i Kiram, büyük günahların muayyen bir adedle mahsur olarak ifâde edilmeyeceğini söylemişlerdir. İbn Abbas (r.a.) hazretlerine:

Büyük günahlar dokuz mudur? diye sorulduğu zaman:

"Onlar yetmişe yakındır." bir rivayette de "yediyüze daha yakındır." dediği rivayet olunmuştur. Yine İbn Abbas (r.a.)'ya göre Allah'ın yasaklarının tümü büyük günahtır.

Bazılarına göre; Allah'ın cehennem ateşiyle tehdid ettiği günahlarla, işlenmesinden dolayı dünyada had cezası gereken günahların hepsi büyük günahtır. Üzerinde ısrar edilen küçük günahlar da büyük günaha dönüşür.

Hz. İbn Mes'ûd ile ulemadan bir cemaata göre; Kur'ân-ı Kerim'de Nisa sûresinin başından "Eğer size yasaklanan büyük günahlardan kaçınırsanız, sizin küçük günahlarınızı örteriz. Ve sizi ağırlanacağınız bir yere sokarız."[65] âyetine kadar açıklanmış olan günahların tümü büyük günahlardır.

Bezi yazarının da ifâde ettiği gibi; bu mevzuda en güzel tarifin, Kurtu-bi'nin şu ta'rifi olduğu söylenir: "Kitap ve sünnette kendisine zenb - günah ismi verilen, yahutta büyük olduğuna dair icma bulunan, ya da işleyenler için ahirette şiddetli azab tehdidi bulunan, dünyada ise had lazım gelen, ya da işleyenin Allah'ın şiddetli intikamına hedef olduğu günahlara, büyük günahlar" denir.

İbn Ata, Hikem: isimli eserinde "Allah'ın fazlı yetişince büyük günah diye bir şey olmadığı gibi, Allah adaletle hükmedince de küçük günah diye bir şey yoktur. Günahların hepsi büyüktür" diyor.

Halimî'de, el-Minhâc isimli eserinde şöyle diyor:

"Günahlar büyük ve küçük günahlar olmak üzere ikiye ayrılır. Bazan küçük günahlar, bazı sebepler dolayısıyle büyük günaha, büyük günahlar da daha büyüğe dönüşür. Ancak küfür bunlardan hâriçtir. Çünkü küfür bütün günahların üstünde olduğu için onun küçüğü olmaz. Bir başka ifadeyle küfrün her çeşidi en büyük günahlardan daha büyüktür.

Bununla beraber günahlar çirkinlikleri itibariyle iki kısma ayrılır. Mesela bir kimseyi haksız yere öldürmek büyük günahtır. Bir kimsenin babasını veya dedelerinden birini yahutta evladından birini veya diğer

akrabalarından birini öldürmesi, yahutta herhangi bir kimseyi haksız olarak harem-i şerifte öldürmesi ise çok daha büyük ve çirkin bir günahtır.

Zina büyük bir günahtır. Fakat komşusunun karısıyla zina etmek, yahut bir kadınla Ramazan-ı Şerifte veya harem-i şerifte, zina etmekse çok daha büyük ve çirkin bir günahtır.

Şarab içmek büyük bir günahtır. Fakat Ramazanda gündüzün içilecek olursa veya harem-i şerifte içilecek olursa, yahud herhangi bir zamanda veya mekanda açıktan içilecek olursa, o zaman bunun günahı çok daha büyük ve çirkin olur.

Yabancı bir kadının avret mahalline dokunmak küçük günahtır. Fakat bu kadın insanın kendi babasının veya arkadaşının ya da oğlunun karısı olursa, yahutta akrabasından bir kadınsa o zaman büyük günah olur.

Had vurulması için gerekli olan nisab miktarından az bir malı çalmak küçük günahtır. Fakat bu malın sahibinin başka bir malı bulunmayıp ta bu mal'ın çalınmasıyla bir sıkıntıya düşmüşse o zaman bu hırsızlığın günahı büyük günah olur"

Büyük günahlar, bu kadar çok iken mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte, onların sayısının yedi olduğundan bahsedilmesi, sözü geçen yedi günahtan başka büyük günah olmadığı anlamına gelmez. Yani Hadis-i şerifte yedi büyük günah vardır sözüyle "Aslında büyük günahlar çoktur. İnsanların sık sık işledikleri şu yedi günah da, insanı helake götüren büyük günahlardandır." denilmek istenmiştir. Rasûl-u Ekrem Efendimiz bu hadisiyle büyük günahların tümünü saymak istememiş, insanların büyük günah olduğunu bilmeden sık sık işledikleri büyük günahlara dikkatleri çekmek istemiştir. Daha sonra yeri geldikçe diğerlerini de açıklamıştır. Ibn Hacer-el-Mekki'nin Kilâb, ez-Zevâcir isimli eseri bunun örnekleriyle doludur.

Ebû'l-Hasen el-Vakidî'nin açıklamasına göre; Rasûl-u Ekrem Efendimiz, büyük günah olur endişesiyle bütün günahlardan sakınmasını temin etmek gayesiyle, büyük günahların hepsini birden saymaktan kaçınmıştır. Bu hal, insanların devamlı ibâdet ve taat üzere olmaları için, Allah'ın kadir gecesi ile Cuma günlerinin icabet saatini ve ism-i azamı kullarından gizlemesine benzer bir haldir.

Fahr-i Kâinat Efendimiz yedi şeyden çekininiz buyurmakla Bu yedi şeyi terkedin demek istemiştir.

Bilindiği gibi yedi şeyden çekininiz ifadesi yedi şeyi terkedin ifadesinden daha veciz ve daha beliğdir. Nitekim Kur'ân-ı Kerim'de yüce Allah; zina etmeyin yerine zinaya yaklaşmayın.[66] Şimdi bu yedi günah üzerinde duralım.

1. Kaçınılması gereken yedi şeyden birincisi, Allah'a ortak koşmaktır. Bilindiği gibi bundan daha büyük bir günah yoktur. Allah'a şirk koşan bir kimse ebedi olarak cehennemde kalır.

2. Sihir yapmak: Sihir lügatte; bir şeyin yönünü değiştirmektir. Cevheri; "sihir efsundur; Me'haz ve menşei lâtif ve gizli olan her şey sihirdir." demiştir; aldatmak ma'nasına da gelir.

Ebû Abdîllah Râzi, sihri sekiz kısma ayırmıştır şöyle ki:

1. Yabancıların ve yedi yıldıza tapanların sihri. Bunlar taptıkları yedi seyyarenin bu âlemi idare ettiğine, hayr ve şerrin onlardan geldiğine inanırlar. Hz. İbrahim (a.s) bu kavme gönderilmişti.

2. Evham sahibleriyle kuvvetli ruh sahiblerinin sihri,

3. Cinlerin yardımı ile yapılan sihir. Buna azaim ve teshir denir.

4. Tahayyül, göz boyacılık ve el çabukluğu ile yapılan sihir. Bazı müfessirlerin beyanına göre Fir'avn'un yaptırdığı sihir bu kabildendi.

5. Bir takım mürekkeb aletlerle yapılan acaip fiiller.

6. Bir takım devaların, yani yiyecek ve yağların hassalarından bilistifade yapılan sihir.

7. Kalbin taallûku ile yapılan sihir. Bunda sihirbaz ism-i azamı bildiğini ve ekserî işlerde cinlerin kendisine mut'i ve râm olduklarını iddia eder.

8. El altından koğuculuk yapmak suretiyle meydana gelen sihirdir. Halk arasında yaygın olan sihir budur.

Acaba sihrin hakikati var mıdır? Bu suâle Ebu'l-Muzaffer Yahya b. Mu-hammed şu cevabı vermiştir: Âlimler sihrin hakikati olduğunda ittifak etmişlerdir. Bunlardan yalnız Ebû Hanife müstesna kalmış; ve sihrin hakikat olmadığına kail olmuştur. Kurtubi dahi: "Bizce sihir sabittir. Allah Teâlâ'-nın dilediğini yaratmasıyla onun hakikati vardır. Bu hususta Mu'tezile ile Şâfiîlerden Ebû İshâk el-Esferani muhalefet etmiş; ve sihrin bir tahayyül ve göz aldatma olduğunu söylemişlerdir." demiş ve sihrin şâbaze (el çabukluğu) Esma-i ilâhiyyeden bazılarıyla ezber edilen bir takım sözler, şeytani ta'-limat, yiyecek ve saire ile yapılan kısımları olduğunu bildirmiştir.

Fahreddin Râzi tefsirinde, Mu'tezile taifesi için: "Bunlar sihrin mevcudiyetini inkâr eder. Ve ona inananların küfrüne kail olurlar. AmaEhl-i sünnet, sihirbazın havada uçmasını, insanı eşeğe, eşeği insana kalbetmesini olabilirliğini caiz görürler. Ancak sihirbaz, muayyen efsun ve kelimeleri söylerken vücuda gelen şeyleri halk eden Allah'dır; derler. Onlar felsefecilerle müneccimler ve yıldız perestler gibi felek veya yıldızların müessir olduğuna kail değillerdir." diyor. Râzi sihrin vaki olduğuna ve onunla meydana gelen tefsiri Allah halk ettiğine;

"Onlar Allah'ın izni olmaksızın o sihirle hiç bir kimseye zarar veremezler...[67] âyet-i kerimesiyle ve Peygamber (s.a.)'e yapılan sihrin te'sir ettiğini bildiren hadislerle istidlal eder.

Sihri öğrenme meselesine gelince; Râzi bu babda şunları söylemiştir; "sihri öğrenmek ne çirkin ne de memnû'dur. Muhakkak âlimler bunda ittifak etmişlerdir. Çünkü ilim, zatı itibariyle şereflidir. Bir de şu var ki; eğer sihir bilinmezse onunla mucizenin farkını bilmek te mümkün olmaz. Mu'cizin âciz bırakan manâsına geldiğini bilmek vaciptir. Vacibin tevakkuf ettiği şeyi bilmek de vâcibdir. Bu ise sihri öğrenmenin vâcib olmasını iktiza eyler. Vâcib olan bir şey nasıl haram ve çirkin olabilir!..."

Fakat Sahih Buhârî sarihlerinden Bedrüddin Aynî, Râzi'nin bu sözüne bir kaç yönden itiraz ederek demiştir ki:

1. Eğer Râzi "sihri öğrenmek çirkin değildir" demekle onun aklen çirkin olmadığım anlatmak istiyorsa; muhalifleri olan Mu'tezile taifesi bunu men' etmektedirler. Şer'an çirkin değildir, demek istiyorsa Allah Teâlâ hazretlerinin: "Şeytanların okuduğu sihre tabi oldular..."[68] âyeti kerimesi sihrin çirkinliğini beyan ediyor. Sahih hadisde:

"Her kim bir müneccim veya kahine müracaat ederse Muhammed (s.a)'e indirilene küfretmiş olur/' buyurulmuştur. Sünen'de dahi:

"Her kim bir düğüm yapar da ona üfürürse sihir yaptı demektir" hadisi vardır.

2. Râzi: "Sihir memnu' değildir; Muhakkik âlimler, ittifak etmişlerdir..." diyor. Zikrettiğimiz âyet ve hadislerin karşısında sihir nasıl memnu' olmayabilir? Muhakkikin dediği zevat, şeriat âlimleridir. Hani bu babdaki sözleri nerededir.

3. "Eğer sihir bilinmezse, onunla mu'cizenin farkını anlamak mümkün olmaz vd. ..." sözleri fasiddir. Zira Peygamberimiz (s.a.)'in en büyük mucizesi Kur'ân-ı Kerim'dir.

4. Mucizenin âciz bırakan manasına geldiğini öğrenmek, asla sihir ilmine bağlı değildir. Sonra bizzarure ma'lumdur ki sahabe tabiin ve müslüman-ların büyükleri mu'cizeyi bilirler; mucize ile başka şeylerin arasını ayırırlardı. Halbuki sihri bilmezlerdi. Onu ne okumuş ne de okutmuşlardı. Âlimler, fakihlerin nassan bildirdiklerine göre; sihri öğrenmek de öğretmek de büyük günahtır. “et-Telvih" adlı eserde, bazı Şâfiîlerin: “Sihri öğrenmek haram değildir. Bilinip onu yapana karşı koymak ve sihri evliyanın kerametinden ayırmak için öğrenmek caizdir" dediği bildiriliyor. Aynîye göre; bundan muradın Fahreddin Razi ile İmam Gazali olduğunu söylemiştir.

Sihri öğrenerek yapmanın hükmü âlimler arasında ihtilaflıdır. Ebû Ha-nife, Mâlik ve Ahmed b. HambePe göre; küfürdür. Yalnız.Hanefîlerden bazısına göre, şerrinden korunmak için sihri öğrenmek küfür değildir. Ama sihir yapmanın caiz olduğuna, yahud fayda verdiğine inanmak küfürdür. Şeytanların insana istediğini yapabileceklerine inanmak dahi küfürdür.

İmam Şafiî şöyle demiştir: "Bir kimse sihri öğrenirse kendisine "bize sihrini tarif et!*' deriz. Şayet Bâbillilerin i'ti kad ettikleri yedi yıldıza ibadet ve bu yıldızların kendilerinden istenen şeyi yapması gibi küfrü icâbedecek şekilde beyânda bulunursa o kimse kâfirdir. Beyanı küfür icâbetmiyor da sihrin mubah olduğuna inanıyorsa yine kafirdir."

Sihir yapan kimsenin şer'i cezası ölümdür. Yalnız İmam Mâlik ile Ahmed b. Hanbele göre; bir defa yapmakla, Ebû Hanîfe ile Şafiî hazretlerine göre, bir kaç defa yapmakla yahud muayyen bir şahsa sihir yaptığını i'tiraf etmekle öldürülür. Şafiî'den başka imamlara göre, sihirbazın öldürülmesi bir hadd-i şer'idir. Şafiî'ye göre; fiilin tekrarı veya i'tiraf halinde sihirbaz kısas olmak üzere öldürülür.

İmam Ebû Hanîfe'ye göre, ehl-i kitabın sihirbazı da öldürülür. Eimme-iselâse denilen Mâlik, Şafiî ve Ahmedb. Hanbel'e göre, sihir yapan kadının hükmü de erkek gibidir. Ebû Hanîfe'ye göre öldürülmezse de hapsolunur.

Sihir yapan kimsenin tevbesinin kabul edilip edilmemesi ihtilaflıdır. İmam Mâlik'e göre kabul edilmez. Ebû Hanife ile Ahmed b. Hanbel'den nakledilen meşhur kavle göre de hüküm budur. İmam Şafiî'ye göre kabul edilir. tmam Ahmed'in ikinci kavli de budur. İmam Mâlik'den bir rivayete göre sihirbaz yakalanırsa, zındık gibi onun da tevbesi kabul olunmaz. Fakat yakalanmadan tevbe eder de tevbekâr olarak gelir teslim olursa öldürülmez. Ancak yaptığı sihirle insan öldürmüşse kendisi de öldürülür. İmam Şafiî'ye göre sihirbaz: "Ben öldürmeyi kasdetmedim." derse hata etmiş sayılarak kendisinden diyet alınır.

İmam Buhârî'nin naklettiğine göre Said b. el-Müseyyeb, sihir yapan kimseden sihrini çözmesini istemeyi caiz görmüştür. Bazıları "Nüşra"ya cevaz vermişse de Hasan-ı Basri bunu mekruh saymıştır.

Nûşra: Cinlerin çarptığı zannolunan bir kimseye tatbik edilen ilaç ve okumadır.

3. Allah'ın haram kıldığı cana kıymak: Haksız yere insan öldürmek İmam Şafiî (r.a.)'e göre; Allah'a şirkten sonra en büyük günahtır. Bir hadiste: "Allah'ın arşı üç şeyden deprenir. Ve Allah üç şeyden gazaba gelir." buyrulmuş; Kati bunlar arasında zikredilmiştir. Katilin tevbesi hususunda ihtilâf edilmiştir. İbn Abbâs (r.a.)'ya göre; katil ebedi olarak cehennemde kalacaktır. Hanefilerle diğer âlimlere göre; ebedi olmasa da cehennemde uzun

zaman kalacaktır. Dünyevi cezası ise kısasen öldürülmektir. Ancak maktulün velileri affeder, yahut uzlaşırlarsa kısas edilmez. Çünkü hak onlarındır. Kasden, haksız yere insan öldürmede Hanefile-re göre keffâret verilmez. Zira keffarette ibadet manâsı vardır. Binaenaleyh onunla büyük günah olan kati ödenemez. Şâfiîlere göre; keffâret lazımdır.

4. Ribâ yemek: Ribâ: mal verip karşılığında mal alırken alınan veya verilen karşılıksız ziyadedir veya haksız kazançtır.

Buradaki yemek tabirinden maksat, riba muamelesi, yani faizcilik yapmaktır. Faizcilikle kazanılan malların çoğu yenildiği için mezkûr kazanca mecazen yemek denilmiştir.

Riba meselesi birçok âyet ve hadislerde en şiddetli bir lisanla haram kılınmıştır.

5. Yetim malı yemek: Yetim; babası ölen küçük çocuktur. Hatta Ze-mahşeri'ye göre, büyük çocuğa da yetim denilebilir. Zira kelimenin Iugat manâsı yalnız kalmaktır. Ancak bu kelime daha ziyade küçükler hakkında kullanılır.

Hadisin zahirine bakılırsa yetim malını yemek mutlak surette- haramdır. Biz bu mevzuyu 2871 numaralı hadisin şerhinde ayrıntılı olarak açıklamıştık.

6. Düşmana hücum edileceği zaman harpten kaçmak: Ancak bu kaçış, bir müslümana kendilerinin iki mislinden fazla olmayan bir düşman kuvveti karşısında bulunduğu zaman haramdır. Daha fazla olurlarsa fazla zayiat vermeyi önlemek için geri çekilmekte bir sakınca yoktur. Nitekim 2646 numaralı hadisin şerhinde açıklamıştık.

7. Zinadan uzak müslüman kadınlara zina iftirasında bulunmak. Bu hükme erkeklere edilen zina iftirası da dahildir. Binaenaleyh kadın olsun erkek olsun akıl, baliğ ve namuslu olan bir müslümana zina iftirasında bulunmanın cezası seksen, köleye kırk değnek vurmaktır.[69]

Bezl-ül-Mechûd yazarının da açıkladığı gibi, mevzumuzu teşkil eden hadiste Sevr b. Yezid ismiyle geçen ravinin ismi aslında Sevr b. Zeyd'dir. Nitekim Buhârî'nin rivayetinde de Sevr b. Zeyd olarak geçmektedir.[70]

Herhalde Ebû Davud'un bazı nüshalarına bu isim yanlışlıkla Sevr b. Yezid olarak geçmiştir.[71]

2875... Ubeyd b. Umeyr (aynı zamanda) sahabi olan babasının kendisine (şöyle) dediğini söyledi:

Bir adam Hz. Peygambere (gelerek):

"Ey Allah'ın Rasûlü! Büyük günahlar nelerdir?" diye sordu. (Hz. Peygamber de):

"Onlar dokuzdur." buyurdu. Ve bir önceki hadisin manasını ifade etti. (Bu hadisin ravisi İbrahim b. Yakub yahutta Ubeyd' bir önceki hadise) ilave olarak (şunları da) rivayet etti.

" Müslüman olan anne ve babaya karşı gelmek ve ölü iken de diri iken de kıbleniz olan beyt-i harama saygısızlık yapmaktır."[72]

Açıklama

Bir önceki hadis-i şerifin şerhinde de açıkladığımız gibi, Fahr-i Kainat Efendimiz, ümmetinin tüm günahlardan sakınmalarını temin için büyük günahların hepsini birden açıklamamış onları ancak yeri geldikçe açıklamıştır. Bu sayede müminler, büyük günah olur korkusuyla, küçük günahları işlemekten de sakınmışlardır.

Bu hadis-i şerifte bir önceki hadis-i şerife ilave olarak üç büyük günahtan daha bahsedilmektedir. Bunlar sırasıyla şunlardır:

1. Anneye karşı gelmek

2. Babaya karşı gelmek.

Anneye ve babaya itaatsizlik, hadis-i şerifte "ukûk" kelimesiyle ifade edilmektedir.

Akk ji. ve ukûk: lügatte alakayı kesmek, sıla-i rahimde bulunmamak manasınadır.

Muhammed b. Abdi's-Selâm bu babda şunları söylemiştir:

"Anneye ve babaya itaatsizliğe ve onlara mahsus olan haklara dair iti-mad edebileceğim bir kaide bulamadım. Filhakika onlara her emir ve nehy ettikleri şey hususunda itaat etmek bilittifak vacib değildir. Ama onların izni olmaksızın, oğullarının cihada gitmesi haram kılınmıştır. Çünkü oğullarının öldürüleceğini veya azasından bir uzvun kesileceğini düşünür ve buna son derece üzülürler. Çocuklarının canı veya azasından bir uzvu için tehlikeli görülen her seferin hükmü de budur." Ebû Amr b. Salah Fetâvâ sında anneye, babaya itaatsizliği şöyle tarif eder: "Haram olan itaatsizlik vacib fiillerden olmamak şartıyle anne ve babaya azımsanmayacak derecede eziy-yet veren her fiildir. Çok defa -Günah olmayan her hususta- anneye babaya itaat farzdır. Bu babda onların emirlerine muhalefette bulunmak, itaatsizliktir denilir. Âlimlerden bir çokları, şüpheli şeyler hususunda bile onlara itaati

vacib görmüşlerdir. Bizim âlimlerimizden bazılarının -anne ve babanın izni olmadan çocuk okumağa ve ticarete gidebilir- demesi benim söylediklerime muhalif değildir. Çünkü bu söz mutlaktır. Benim söylediğimde ise kayıtlama vardır.[73]

3. Beyt-i haram (saygı değer ev) denilen Kabe'nin,haram dairesi içerisinde kasden av avlamak, oradaki yaş ağaçlan kesmek, savaşmak. işteKâ-benin saygınlığını ihlâl eden bu davranışların hepsi de büyük günahlardandır.

Metinde geçen ölü iken de diri iken de kıbleniz olan sözleriyle kabenin insanların sağ iken namazlarında kabeye yöneldikleri gibi, ölünce mezara kondukları zamanda yüzlerinin Kabe'ye çevrildiğine işaret edilmektedir.[74]

11. Mirastan Pay Dağıtılmadan Önce Kefenin Mirastan Temin Edilmesi

2876... Habbâb (b. Eret)'den demiştir ki:

Mus'ab b. Umeyr, Uhud (savaşı) günü şehid edilmişti, (üzerinde) alaca yünlü kaftandan başka (bir şeyi de) yoktu. Başını örttüğümüz zaman ayaklan dışarda kalıyor, ayaklarını örttüğümüz zaman da başı dışarıda kalıyordu. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.)

" Onun başını örtünüz ayaklarının üzerine de (biraz) izhir koyunuz." buyurdu.[75]

Açıklama

Musannif Ebû Dâvûd bu hadisi 3155 numarada tekrar rivâ-yet etmiştir. Biz gerekli açıklamayı orada yaptığımızdan, burada sadece hadisin, tekfin ve tedfin masrafları karşılanmadan önce ölünün mirasından hiçbir harcama yapılamayacağına ve hiçbir kimsenin bir pay alamayacağına delalet ettiğini söylemekle yetiniyoruz. Daha geniş açıklama için okuyucularımızı sözü geçen hadisin şerhine havale ediyoruz.[76]

12- Hibe Ettiği Bir Mal Kendisine Vasiyyet Edilen Yahutta O Mala Varis Olan Kimse Hakkında

2877... Büreyde'den demiştir ki: Bir kadın Rasûlullah (s.a.)'e gelereK (Ey Allah'ın Rasûlü):

"Ben anneme bir cariye bağışlamıştım. (Şimdi ise) annem vefat etti. Bu cariyeyi (miras olarak) bıraktı'* (Bu hususta ne buyurursunuz? diye sormuş da, (Hz. Peygamber):

"Senin sevabın kesinleşmiştir. Cariye miras olarak sana dönecektir." buyurmuş. (Sonra kadın: Ey Allah'ın Rasûlu):

"Annem üzerinde bir aylık oruç borcu olduğu halde Öldü. Benim onun yerine oruç tutmam yeter mi? -yahutta onun borcunu öder mi?-" diye sormuş (Hz. Peygamber de):

"Evet!" cevabını vermiş. (Sonra kadın; Ey Allah'ın Rasûlü annem):

"Hacc etmedi. Benim onun yerine hacc etmem yeter mi? -Yahutta onun borcunu öder mi?-" demiş. (Hz. Peygamber yine): "Evet!" cevabım vermiş.[77]

Açıklama

Yakınına bir mal bağışlayan kimsenin, bağışta bulunduğu bu yakınının ölmesi halinde, bu mal ölünün mirasından sayılır.

Dolayısıyla miras hükümlerine göre taksim edilir.

Eğer bu mal eski sahibinin hissesine düşerse, bu sahibinin hissesinden rücû' etmesi anlamına gelmez. Çünkü hibeden rücû' etmek (dönmek) istenerek yapılan bir iştir. Bu malın eski sahibine dönmesi ise gayri ihtiyari bir iştir. Âlimlerin çoğunluğu bu görüştedir. Bazılarına göre, hibe edildikten, yahut sadaka olarak verildikten sonra, hibe edilen kimsenin ölmesiyle bu malın ilk sahibinin eline geçmesi halinde o maldan yararlanması caiz değildir. Çünkü, o mal Allah yolunda hibe edilmiş ve ona Allah'ın hakkı tealluk etmiştir. Bu sebeple onu bir fakire bağışlamak gerekir.

Bu hadis-i şerif üzerinde Ramazan orucu, adak ve keffaret gibi oruç borcu varken ölen bir kimsenin yerine oruç tutmanın caiz olduğunu söyleyen hadis ulemasıyla, Ebû Sevr, Tavus, el-Hasen, Zuhrî, Katâde ve Hammad'ın

delilini teşkil etmektedir. Sözü geçen âlimlerin delillerini teşkil eden diğer bir hadîs-i şerifte, "üzerinde oruç borcu olduğu halde ölen kimsenin velisi (yakım) onun yerine oruç tutar" mealindeki 2400 numaralı hadis-i şeriftir.

Sözü geçen hadisin şerhinde açıkladığımız gibi, İmâm Şafiî'nin eski görüşü de böyledir. İmam Nevevî de bu görüşü tercih etmiştir.

İmâm Ebû Hanife ile İmâm Mâlik, el-Leys, Evzâî ve Sevrî'ye göre; üzerinde oruç borcu olduğu halde ölen bir kimsenin yerine oruç tutulamaz. İmam Şafiî'nin yeni görüşü de böyledir.

Ancak İmam Ebû Hanife ile arkadaşları, üzerinde oruç borcu varken ölen bir kimse, sağlığında fidye verilmesini vasiyyet etmişse yakınlarının onun hesabına her gün bir fitre verebileceklerini söylemişlerdir.

İmâm Mâlik'e göre; "yakınlarının onun hesabına hergün için bir müdd vermeleri yeterlidir.*' Delilleri: "Herhangi bir kimse üzerinde oruç borcu olduğu halde ölürse onun yerine hergün bir yoksula yemek yedirilsin." [78] mealindeki hadis-i şerifle, Nesâî'nin Sünen-i Kübra'sında rivayet ettiği "Kimse kimsenin yerine namaz kılamaz, kimse kimsenin yerine oruç tutamaz" mealindeki hadis-i şeriftir. İmam Ahmed'e göre; velisi, Ölünün nezrettiği orucu tutabilir. Fakat Ramazan orucunu tutamaz. Ancak hergün için bir müddlük fitre verebilir.

Mevzumuzu teşkil eden bu hadis-i şerifte, üzerinde hac borcu varken ölen bir kimsenin yerine başka bir kimsenin hac etmesiyle borçlu olarak ölen bu kişinin hac borcundan kurtulacağı ifade edilmektedir. Bezi yazarının açıklamasına göre; İbn Melek âlimlerin bu mevzuda ittifak ettiklerini söylemiştir.[79]

13- Malını Vakfeden Kişi Hakkında

2878... İbn Ömer'den demiştir ki:

Hayber'de Ömer (b. Hattâb)'ın hissesine bir tarla düşmüştü. Bunun üzerine (Ömer) Peygamber (s.a.)'e gelerek: (Hayber'den)

"Benim hisseme bir tarla düştü. Bana hiçbir zaman ondan daha güzel bir mal isabet etmedi. Bu tarla hakkında bana ne (yapmamı) emr edersiniz?" dedi. (Hz. Peygamber de):

"İstersen (tarlanın) aslını Vakfeder gelirini, tasadduk edersin." buyurdu.

Bunun üzerine Ömer bu toprağın aslı satılmamak, hibe edilmemek, miras yoluyla mülk edinilmemek şartıyla gelirini fakirlere, yakınlara, köleleri (azat etmek isteyen kimseler)e Allah yolunda (çalışanlara) ve yolda kalmışlara tasadduk etti. (Çünkü Hz. Peygamberdin bildirdiği üzere onun aslı satılamaz bağışlanamaz. Miras yoluyla mülk edinilemez. O ancak fakirler, yakınlar, (Azat edilecek) köleler, Allah yolunda çalışanlar içindir. (Müsedded, hadisin burasına) Bişr'den (rivayet ettiği şu kelimeyi de) ilâve etti. "ve konuk(lar)a" (tasadduk etti. Hadisin bundan) sonra(ki kısmında bu hadisi Müsedded'e nakleden kimseler şu sözleri rivayette) birleştiler.

"Bu toprağa mütevelli olan kimsenin bundan mal edinmeksizin ve mülkiyetine dokunmaksızın örfe göre yemesinde, bir dostuna yedirmesinde bir günah yoktur.

Müsedded (bu hadise) Bişr'den (naklen şunu da) ilave etti: (Bişr) dedi ki (bana İbn Avn şöyle) dedi: Muhammed (İbn Sîrin bu hadiste geçen -gayra mutemevvilin malen kelimesinin) "Gayra müteessilin malen= aslına dokunulmaksızın" (şeklinde rivayet edilmesi gerektiğini) söyledi.[80]

Açıklama

Her ne kadar metinde geçen "onun aslı satılamaz, bağışlanamaz, miras yoluyla mülk edinilemez'* şeklindeki şartlar zahirde Hz. Ömer'e aitmiş gibi görünüyorsa da Beyhâki'nin Sünen-i Kübra'-sında Yahya b. Said yoluyla Nâfi'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte bu şartların Hz. Peygamber tarafından konduğu açıkça ifade edildiği gibi, Buhâ-rî'nin bir rivayetinde[81] de bu şartları Hz. Peygamberin koyduğu açıklanmaktadır. Bu bakımdan biz tercümemizde parantez içerisinde ilave ettiğimiz açıklamalarla buna işaret ettik. Bu şartların Hz. Ömer tarafından konmuş olduğu kabul edilse bile, onun bunları Hz. Peygamber'den öğrendiği esaslara uygun olarak koymuş olduğu muhakkaktır.

Metinde geçen "yakınlar" kelimesiyle vakfeden kimsenin yakınları kas-dedilmiş olabileceği gibi: "... Bilin ki, ganimet olarak aldığı ri iz şeylerin beş-tebiri Allah'a, Rasûlüne ve (Allah'ın Rasûlü ile) akrabalığı bulunan(lar) a, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir..."[82] âyet-i kerimesinde geçen yakınlar da kastedilmiş olabilir. Müfessirlerin açıklamasına göre, bunlar Ha-şimoğulları ile Abdülmuttaliboğullarıdır.

Hadîs-i şerifte söz konusu edilen vakfın gelirinin nerelere harcanabileceği kesin bir şekilde belirlenmiştir. Bu yerler şunlardır.

1. Fakirler; kendilerine zekat ve sadaka verilebilenler

2. Köleleri satın alıp azat etmek isteyenlerle, bir miktar para ödeyince azat edileceğine dair efendisinden söz alan mükateb köleler.

3. Allah yolunda çalışanlar

4. Yolda kaldığı için parasız duruma düşen kimseler

5. Yakınlar

6. Akrabalar

Ayrıca bu şartlar içerisinde araziye bakacak olan mütevellinin örfe uygun bir şekilde, yani ihtiyacına ve hizmetine uygun düşecek kadar yemesine ve örfe uygun bir şekilde dostuna ikram edilmesine izin verilmektedir.[83]

Bazı Hükümler

1. Vakıf meşrudur. Buna yalnız Kadi Şureyh muhalefet etmiştir.

2. Cumhuru ulema,tnıam Ebû Yûsuf ve tmam Muhammed, vakfın caiz olduğuna bununla istidlal etmişlerdir. Vakfı kuran şahıs sağ olduğu müddetçe, vakfettiği malın gelirini tesadduk etmesinin vacib olduğu hususunda âlimler arasında ihtilaf yoktur. Bir kimse evini veya arazisini vakfetse, bunların gelirlerini tesadduk etmesi icab eder. Bu, o malın gelirini nezretmek gibi bir şey olur. Keza vakıf, hakimin hükmü ile yapılmış veya öldükten sonraya izafe edilmişse, mal sahibinin malı olmaktan çıktığında da ihtilaf yoktur. Fakat, hakimin hükmü bulunmaz yahut vakfedilen şey öldükten sonraya izafe edilmezse, caiz olup olmadığı âlimler arasında ihtilaflıdır.

İmam Azam*a göre, bu suretle yapılan vakıf; sahih ve caiz değildir. Sahibi o malı satabilir, yahut hibe edebilir. Öldükten sonra o mal mirasçılarının olur. İmam Ebû Yusuf'la İmam Muhammed ve Cumhur: "Bu vakıf caizdir, satılamaz, bağışlanamaz, miras olarak da alınamaz" demişlerdir.

3. Vakfedilen mal, sahibinin mülkünden çıkıp Allah'ın olduğu için satılması, bağışlanması ve miras olarak alınması caiz değildir.

4. Vakfedilen mal, kime vakfedildi ise onun mülkü olup olamayacağı ihtilaflıdır. Hanefiler'e göre, o kimsenin mülkü olamaz. O, yalnız gelirinden istifâde eder. Çünkü vakıf demek: Malın aslını hapsederek gelirini te-sadduktur. Hapis ise o malın mülk olmasını gerektirmez.

tmam Mâlik ile İmam Ahmed ve bir rivayete göre İmam Şafiî, vakfedilen malın kime vakfedilmişse onun mülkü olduğuna kaildirler; elverir ki o şahıs ehil olsun. İmam Şafiî'den diğer bir rivayete göre de vakfedilen malın mülküyeti Allah'a intikal eder. Bu kavil Hanefiler'den de rivayet olunmuştur.

5. Vakfın mütevellisi, maruf yolu ile yani ihtiyacından fazla birşey almamak şartıyla, vakfın gelirinden nafaka alabilir. Fakat bu hüküm vakıf

yapılırken mal sahibi ona bir şey tayin etmediğine göredir. Muayyen bir miktar tayin etmişse, onu alır.

6. Vakıfta şart sahihtir. Hatta: "Vakfın şartı, şari'in nassı gibidir." derler.

7. Hayır işlerinde fazilet ve salah ehli kimselerle istişare yapılmalıdır.

8. Hayber, cebren alınmış ve gazîler arasında ganimet olarak taksim edilerek onların mülkü olmuştur.

9. Hadis-i şerif, Hz. Ömer'in yüksek faziletine delildir.

10. Yine bu hadis, akrabaya yardımın ve onlara yapılan vakfın faziletini göstermektir.[84]

11. Malım Vakfeden bir kimsenin, vakfın gayesine uygun olarak koymuş olduğu şartlar geçerlidir.[85]

2879... Yahya b.'Said, Ömer b. Hattab'ın vakfından (bahsederken) dedi ki:

Abdulhamid b. Abdillâh b. Abdillâh b. Ömer b. el-Hattab bana (o vakfın vakfiyesinin) bir suretini yazıverdı (ki şöyledir):

"Bismillahirrahmanirrahim şu (yazı), Allah'ın kulu Ömer'in (Medine' yakınlarında bulunan) semg (denilen yer) de yazmış olduğu vakfiyedir.

(Yahya b. Said, Hz. Ömer'in maHarım vakfetmesiyle ilgili haberini bir önceki) Nafi' hadisine uygun şekilde anlattı, (ancak bir önceki hadiste geçen -gayra mutemevvilin mâlen- kelimesi yerine) "gayra müteessilin = aslına dokunmayarak" (kelimesini) rivayet etti. (Yahya b. Said rivayetine devamla vakfiyenin kalan metninin şöyle olduğunu söyledi. Mütevelli, vakfın gelirinden bir kısmını örfe uygun bir şekilde yedikten, bir kısmını da gerekli yerlere harcadıktan sonra) meyvesinden kalan kısmı dilenci(ler) ve muhtaç(lar) içindir. (Ravi el-Leys) dedi ki: (Yahya b. Said, Hz. Ömer'in mallarını vakfetmesi olayını olduğu gibi) anlatmaya devam etti ve şöyle dedi: Semg (deki vakfın) mütevellisi dilerse onun meyvesinden (bir kısmını satarak parasıyla vakfın) hizmeti(ni yürütmesi)

için bir köle satın alabilir. (Bu vakfiyeyi) Muaykîb yazdı, Abdullah b. el-Erkam'da şahid oldu. (Birinci vakfiy-ye burada sona erdi, ikinci vakfiyye de şöyledir:)

"Bismillahirrahmanirrahim şu, Allah'ın kulu Ömer'in yaptığı va-siyyettir. Eğer kendisine ölüm gelirse Semg (denilen yerdeki arazi) ile İbn'ül-Ekva bölümü (denilen küçük hurmalık) ve oradaki (hizmetleri yürüten) köleye ve Hayberdeki (bana düşen) yüz hisse ile oradaki köleye ve Muhammed (s.a)*in vadi (el-kura)'da ona verdiği, yüz (yük ağırlığındaki yiyeceğe) (kızım) Hafsa hayatı boyunca mütevelli olacaktır. Sonra da onun ailesinden aklı başında birisi mütevelli olacaktır. (Şu şartla ki bu vakıf) satılamaz. (Onunla bir şey) satın alınamaz. (Ancak mütevelli onun gelirini) dilenci ve muhtaç (kimseler) le (kendi) yakın-lar(ın)dan (uygun) gördüğü birisine verebilir. Ayrıca Vakfa mütmöm da hürriyetine kavuşturmak için) köle satın almasında bir sakınca yoktur.[86]

Açıklama

Vakıf: Bir mülkün menfaatini halka tahsis edip aynını Allah Teâlâ'nın mülkü hükmünde olarak temlik ve temellükden müebbeden men etmektir. Bu ta'rif tmameyne göredir. İmam Azam'a göre; vakıf; bir mülkün ayni (aslı) sahibinin mülkü hükmünde kalmak üzere menfaatini bir cihete tasadduk eylemektir.[87]

Hadis-i şerifte, Hz. Ömer'in iki ayrı vakıf için iki ayrı vakfîyye (vakfa dair, vakfın şartların ihtiva eden vesika) yazdırdığı ifade edilmektedir. Bunlardan birincisi, Besmele ile başlayıp, "Abdullah b. Erkam da Şahid oldu" anlamına gelen cümleyle sona ermekte, ikincisi de yine Besmeleyle başlayıp metnin sonuna kadar devam etmektedir. Merhum, Kamil Miras, Hz. Ömer'in vakfettiği hurmalıklar hakkında şu malumatı veriyor.

İbn Esir Nihayesinde; "serag ve sar m e Îbnü'1-Ekva'; Medine'de ma'ruf ve Hz. Ömer'e ait iki hurmalıktı. Sonra Hz. Ömer bunları vakfetmiştir." diyor. Mu'cemi Kubrada da semg, Medine hizasında bir yerin adıdır. Burada Hz. Ömer'in güzel bir hurmalığı vardı. Bir gün Ömer buraya gitmişti. Orada meşgul olurken ikindi namazını kaçırdı. Müşarünileyh hazretleri bundan müteessir olarak sahabe toplantısında:

"Bu hurmalık beni namazdan alıkoydu. Şahid olunuz! Bu malım sadakadır," demiştir, denilmektedir.[88]

Avn-ül Ma'bud yazarının açıklamasına göre, metinde Hz. Ömer'in vakfettiğinden bahsedilen Hayber'deki yüz hisselik arazisinden maksat: Hayber savaşında müslümanların eline geçipte, müslümanlar arasında dağıtılan araziden Hz. Ömer'in payına düşen hisse değildir. Buradaki arazi Hayber'-de bir müslümantn hissesine düşen arazinin yüz misli büyüklükte bir arazidir. Hz. Ömer bunu ganimetlerden hissesine düşen mallarla satın almıştır. Nitekim şu hadis-i şerifte bu gerçeği dile getirmektedir.İbn Ömer (r.a.)'dan Ömer (r.a.) Rasülullah (s.a.)'e geldi ve "Ey Allah'ın Rasûlu, şimdiye kadar hiç sahip olmadığım bir mala sahip oldum... Benim yüzbaş hayvanım vardı onlarla, Hayber ehlinden yüz hisselik bir yer aldım" dedi.[89]

Metinde geçen "... sonra onun ailesinden aklı başında biri mütevelli olacaktır..." anlamına gelen cümle, Abdullah b. Şübbe'nin Yezid b. Harun vasıtasıyla İbn Avn'den rivayet ettiği hadiste "Sonra, Ömer ailesinin büyüklerini mütevelli tayin ediyorum" anlamına gelen kelimelerle nakledilmiştir. Da-rekuthî'nin rivayeti ile İmam Ahmed'in Nafi'den rivayet ettiği hadis de böyledir. Bu da gösteriyor ki, Hz. Ömer bu vakıfların mütevelliliğine önce Hz. Hafsa'yı tayin etmiş, onun ölümünden sonra da önce "onun başına Ömer ailesinin büyükleri gelecek" şeklinde umumî bir ifade kullanmış, daha sonra ifadesini özelleştirerek, Hz. Hafsa'nın ailesinden görüşüne güvenilir bir kimseyi, mütevelli tayin ettiğini açıkça ifade etmiştir. Nitekim Ömer b. Şub-be'nin rivayetine göre, Ebû Gassân:

"Ben Ömer ailesinin yanında muhafaza edilen bu vakfiyenin bir suretini aldım. Orada Hz. Hafsa'nın ölümünden sonra bu vakfın mütevelliliğinin Hz. Hafsa'nın ailesine intikal edeceği ifade ediliyordu." demektedir. Binaenaleyh bu rivayetler arasında bir çelişki yoktur.

Metin, vakfiyyenin Muaykıb tarafından yazıldığı ifade edildiğine göre, bu vakfiyyenin Hz. Ömer'in hilafeti zamanında yazıldığı düşünülebilir. Çünkü Muaykıb Hz. Ömer'in halifeliği sırasında katibi idi. Nitekim Vakfiyyede Hz. Ömer'den Müminlerin emiri diye bahsedilmesi de bunu gösterir. Ancak Hz. Ömer'in bu vakfiyyenin metnini Hz. Peygamber zamanında hazırlayıp, kendi hilafeti döneminde şahitler huzurunda kaleme aldırmış olması da mümkündür.

Bu hadisle ilgili fıkhi hükümleri bir önceki hadisin şerhinde açıkladığımızdan burada tekrara lüzum görmüyoruz.[90]

14. Ölen Bir Kimsenin Yerine Sadaka Vermek

2880... Ebû Hüreyre'den demiştir ki: Rasûlullah (s.a.) (şöyle) buyurmuştur:

“İnsan Öldüğü zaman (bütün) amel(ler)i kendisinden kesilir. Ancak üç şey müstesna; sadaka-i cariye, faydalanılan ilim ve kendisine dua eden mümin evlâd."[91]

Açıklama

Bu hadisi şerifte, insanın dünyada işlemekte olduğu amellerinin sevabı, ölümüyle birlikte sona erdiği ve artık bu amellerin sevabı, o kimsenin amel defterine bir daha yazılmadığı fakat şu üç amelin sevabının insanın ölümünden sonra da yazılmaya devam ettiği ifade edilmektedir.

1. Sadaka-i cariye: Bir kimsenin ölümünden sonra da devam eden ve Allah rızası için insanların istifadesine sunulmuş olan hayır müesseseleri, mektepler, camiler, çeşmeler ve vakıflardır. Sözü geçen bu hayırların sevapları kesilmediği için onlara "sürekli hayır" anlamına gelen "sadakay-ı cariye" ismi verilir.

2. Kendisinden (sürekli olarak) faydalanılan ilim kişinin sağlığında öğrenip, neşretmiş olduğu ilimdir. Neşir kitap yazıp yayımlama şeklinde olabileceği gibi, öğrenilen bilgileri başkalarına öğretme yoluyla da olabilir.

3. Dua eden salih evlât: İbn Hacer el-Mekki'ye göre, burada salih evlat sözüyle kasdedilen mümin evlattır.

Bu mevzuda Münavi (r.a.) şöyle diyor: "Aslında ölen bir kimsenin arkasından dua eden her müslümamn duası ölüye ulaştığı halde, burada sadece salih evladın duasından bahsedilmesinin hikmeti; çocukları, anne ve babalarının ardından'dua etmeye teşviktir.

tmam Nevevî şöyle diyor: Ölünün arkasından verilen sadaka ile edilen duanın sevabının ölüye ulaştığında âlimler arasında ittifak olduğu gibi, onun ölümünden sonra mali borçlarının ödenmesinin onu borçtan kurtaracağında da ittifak vardır.

İmam Şafiî ile taraftarlarına göre, üzerinde hac borcu varken Ölen bir kimsenin arkasından onun hesabına yapılacak hac, onu hac farizası borcundan kurtarır. Eğer bu kişi ölümünden önce kendisi nafile bir hac yapılmasını vasiyyet etmişse, bu hac vasiyyet hükmüne girer, dolayısıyle bir vasiyyet olarak o haccın yerine getirilmesi gerekir. Şafiî mezhebi ve cumhur ulemaya göre; ölünün yerine namaz kılmak caiz olmadığı gibi, ölü için okunan ve ona bağışlanan Kur'ân'ın sevabı da ölüye ulaşmaz. Yine İmam Şafiî ile cumhur ulemaya göre; ölüye bağışlanan namaz ile orucun sevabı da ölüye erişmez. Ancak ölünün velisinin yahutta bu velinin izin verdiği bir kimsenin ölünün yerine tuttuğu farz oruç, Şâfiîlerin müteahhirin âlimlerinin muhakkiklerine göre, makbul olur. İmam Şafiî'den bu hususta iki görüş rivayet edilmiştir. Bu iki görüşten en meşhur olanına göre, ölü hesabına tutulmuş olan bu oruç ödenmiş olmaz.

Hattâbî'de, konumuzla alakalı hadis-i şerifin "namaz ile orucun ve bunlara benzeyen diğer ibadetlerin vekillik kabul etmediğine ve dolayısıyle ölen bir kimsenin üzerinde borç olarak bulunan bedeni ibadetlerin başkası tarafından ödenemeyeceğine delalet ettiğini" ifade etmiştir. Hanefi âlimlerinden İbn Abidin bu mevzuda şöyle diyor:

Âlimlerimizin, hac babında, açıkladıklarına göre; insan, namaz, oruç, sadaka ve benzeri amellerinin sevabını başkasına bağışlayabilir. Hidaye'de böyle denilmiştir. Hatta Tatarhaniye'de Muhit'ten naklen nafile sadaka veren kimsenin, bütün mü'min ve mü'minata niyet etmesinin efdal olduğu bildirilmiştir. Çünkü bu onlara erişir ve sevabından hiç bir şey eksilmez. Ehl-i sünnet ve'1-cemaat'ın mezhebi budur. Yalnız İmam Mâlik ile Şafiî, sırf bedeni olan namaz ve Kur'ân okumak gibi ibadetleri istisna etmişlerdir. Onlara göre, bunların sevabı ölüye ulaşmaz. Mutezile taifesi Ehl-i sünnet'e muhalefet etmişlerdir. Tamamı Fethul-Kadir'dedir.

Ben derim ki: Şafiî'den meşhur olan kavil yukarıda geçmiştir. Şâfiîle-rin müteehhirin âlimlerinin beyanına göre, meyyit huzurunda okunan Kur'ân ona ulaşır. Keza hemen Kur'ân'ın arkasından dua ulaşır. Çünkü Kur'ân okunan yere rahmet ve bereket iner. Onun arkasından yapılan duanın kabulü daha yakındır. Bunun muktezası şudur: Murad, meyyitin Kur'ân'dan is-tifadesidir. Sevabın hasıl olması değildir. Onun için de dua ederken, "Ya-rabbi okuduğumun sevabı kadar sevabı filana ulaştır!" demeyi tercih etmişlerdir.

Bize gelince, meyyite ulaşan bizzat sevaptır.Bahır'da şöyle denilmiştir: "Bir kimse oruç tutar, namaz kılar veya sadaka verir de sevabını başka bir ölüye veya diriye bağışlarsa caiz olur. Bu sevab Ehl-i sünnet ve'1-cemaat'a göre onlara ulaşır."

Bedayi'de böyle denilmiş, sonra şöyle devam edilmiştir: "Bundan anlaşılır ki, bağışlanan kimsenin ölü veya diri olmasının farkı yoktur. Zahire göre, sevabı, o fiili yaparken bağışlamasıyla, evvela kendisi için yapıp sonra

başkasına bağışlaması arasında fark yoktur." Fetava'da, "Farzlarda caiz değildir diyenler olmuştur." ibaresi vardır.[92]

"İnsana, kazandığından başka bir şey yoktur."[93] âyetine gelince: O te'vil edilmiştir. Yani ancak bağışlarsa caiz olur denilmiştir.

Nitekim Kemal tahkikini yapmış kısaca şöyle demiştir: "Âyet-i kerime, Mutezile taifesinin söylediği manâda zahir ise de nesih veya takyid edilmiş olması ihtimali vardır. Bu neticeyi tesbit eden hadis sabit olmuştur ki, o da Peygamber (s.a.)'in iki ala koç kurban etmesidir. Bunların birini kendi namına diğerini ümmeti namına kesmiştir. Bu hadisi sahabeden bir çok kimseler rivayet etmiş; hadis yaygın bir hal almıştır. Binaenaleyh meşhur olması ihtimalden uzak değildir. Meşhur hadisle ise, mutlak olan âyet takyid edilebilir. Dârekutnî'nin rivayetine göre, biri Peygamber (s.a.)'e sormuş;

"Annem babam vardı. Hayatlarında kendilerine itaat ederdim ölümlerinden sonra onlara ne iyilik edeyim?" demiş. Rasûlullah (s.a.):

"Öldükten sonra hayır namına kendi namazınla birlikte onlar için de namaz; orucunla birlikte onlar için de oruç tutmalısın" buyurmuştur. Hz. Ali'den dahi Rasûlullah (s.a.)'den naklen şu hadis rivayet olunmuştur.

"Bir kimse kabristana uğrar da on bir defa ihlâs sûresini okur ve sevabını ölülere bağışlarsa» kendisine ölülerin sayısınca sevap verilir." Enes'den de rivayet olunmuştur ki:

"Ya Rasûlullah! Biz ölülerimiz namına sadaka veriyoruz. Onlar namına haccediyor duada bulunuyoruz. Acaba bu onlara vasıl oluyor mu?" diye sormuş. Rasûlullah (s.a.),

"Evet, onlara vasıl olur ve onlar bundan, sizden birine bir tabak hediye geldiği zaman nasıl sevinirse öyle sevinirler” buyurmuştur.

Bu hadisi, Ebû Hafs Ükberî rivayet etmiştir. Bir rivayete göre Peygamber (s.a.):

"Ölülerinize Yasin okuyun!” buyurmuştur. Bu hadisi Ebû Dâvûd rivayet etmiştir. Bütün bunlar ve sözü uzatırız korkusuyla bıraktıklarımız arasındaki kadr-i müşterek tevatür derecesini bulmaktadır. Bu kadr-i müşterekten murad, başkasının amelinden faydalanmaktır. Keza Kur'ân-ı Kerim'de, anneye babaya dua edilmesi emr buyurulmuştur. Meleklerin mü'minlere istiğfarda bulundukları haber verilmiştir. Bunlar fayda hasıl olduğunu göstermekte kesindir. Ve bunlar Mutezile'nin istidlal ettikleri âyetin zahirine muhaliftir. Çünkü o âyetin zahiri, bir kimsenin biri için istiğfarda bulunması hiçbir vecihle fayda vermeyeceğini gösterir. Çünkü bu kendi emeği değildir. Biz, "Âyetin zahiri murad değildir" diyerek, onu kişi hibe etmezse diye kayıtladık. Bu, mensuhtur demekten evlâdır. Zira daha kolaydır. İrade ettikten sonra batıl olma yoktur. Bir de bu âyet haber kabilindendir. Haberlerde nesih yoktur.

Yahut âyetteki "lâm', ala" manasınadır. Bu ikinci bir cevabtır. Ama Kemal onu reddetmiştir. Çünkü âyetin zahirinden ve gelişinden uzaktır. Âyet, yüz çeviren ve cimrilik eden kimseye va'z ve nasihattir. Şu da var ki bu âyet, "Hiç kimse başkasının günahını yüklenmez" âyetiyle tekerrür etmektedir. Daha başka cevaplar da verilmiştir. Onları Zeylâî ve başkaları sıralamıştır. Bazıları şunlardır:

1. Bu âyet neshedilmiştir.

2. Bu âyet Musa ve İbrahim (a.s.)'ın kavimlerine mahsustur. Çünkü onların sahifelerindekini hikaye etmektedir.

3. Bu âyetteki insandan murad kafirdir.

4. Bu adalet yoluyla değil, fakat fazl ve ihsan yoluyla olur demektir.

5. İnsana ancak emeğinin karşılığı vardır. Lakin bazan çalışması esbaba tevessüle olur. İhvanını çoğaltır. İmanı tahsil eder. Peygamber (s.a)'in "Ademoğlu ölünce ameli kesilir. Ancak üç şeyden kesilmez..." hadisine gelinçe: Bu hadis, başkasının ameli kesildiğine delalet etmez. Bizim sözümüz ise, başkasının ameli hakkındadır. (Zeylâî)

"Kimse kimse namına oruç tutamaz ve kimse kimse namına namaz kılamaz." hadisi ise borçtan kurtulmak hususundadır. Sevap hakkında değildir. Nitekim Bamr'da beyan edilmiştir.[94]

Celadeddin Suyutî, sevabı kesilmeyen hayırların sayısını bir şiirinde ona çıkarmıştır ki sırasıyla şunlardır.

1. Neşredilmiş ilim **2.** Evladın duası**, 3.** Ağaç dikmek **4.** Sadaka-ı cariye **5.** Miras olarak bırakılan Kur'ân-ı Kerim **6.** Sınırda nöbet tutmak **7.** Kuyu kazmak**8.** Bir nehrin suyunu bir yere akıtıp insanların istifadesine sunmak **9.** Gariplerin barınması için hanlar ve imaretler inşa etmek **10.** İçerisinde zikir yapılması yahut ta Kur'ân-ı Kerim okunması için bina inşa etmek.[95]

15. Kendisi İçin Sadaka Verilmesini Vasiyet Etmeden Ölen Bir Kimsenin Yerine Sadaka Verilebilir Mi?

2881... Aişe (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; bir kadın (Hz. Peygamber'e gelerek)

"Ey Allah'ın Rasûlü, annem ansızın vefat etti. Eğer bu ani ölüm başına gelmeseydi (kanaatimce malının bir kısmını) tasadduk (etmemizi vasiyyet) ederdi ve (mutlaka malının bir kısmını da kendi eliyle halka) verirdi. Şimdi benim onun yerine sadaka vermem yeterli midir?" diye sormuş da Peygamber (s.a.):
"Evet onun yerine sadaka ver!" buyurmuş.[96]

Açıklama

Bu hadisi şerifte, ölünün ardmdan verilen sadakaların sevabinin, ölüye ulaşacağı ifade edilmektedir. Ibn Mace'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, ölünün ardından verilen hayırların onun günahlarına keffaret olacağı[97] ifade edilirken yine İbn Mace'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte de ölünün arkasından verilen bir sadakanın sevabının hem ölüye hem de bu sadakayı veren kimseye yazılacağı açıklanmaktadır. Her ne kadar konumuzla alakalı bu hadis-i şerifte, ölen annesinin yerine sadaka vermesinin caiz olup olmadığını soran kimsenin bir kadın olduğu ifade ediliyorsa da, kutub-i sittenin diğer rivayetlerinde bu soruyu soran kimsenin bir erkek olduğu ifade edilmektedir.
Hafız İbn Hacer'in açıklamasına göre; kutub-i sittenin bu mevzudaki diğer rivayetleri, Sünen-i Ebû Davud'un rivayetine nisbetle daha sağlam ve tercihe şayandır. Çünkü bu soruyu soran zât gerçekte Sa'd b. Ubadedir. Annesinin ismi de Amre'dir. Hanefi âlimlerinden Bedruddin Ayninin açıklamasına göre; Sünen-i Ebû Dâvûd da anlatılan hadise, ile kutub-u sittenin diğer rivayetlerinde anlatılan hadiseler aynı hadiseler değildir. Ayrı ayrı zamanlarda vukubulmuş, birbirine benzeyen iki ayrı hadisedir.[98]

Bazı Hükümler

1. Müslüman bir ölünün ardında sadaka vermek müstehaptır.
2. Müslüman bir ölünün ardından sadaka verebilmek için, ölünün bu sadakanın verilmesini vasiyet etmiş olması şart değildir. Biz, fıkıh âlimlerinin bu mevzudaki görüşlerini bir önceki hadisin şerhinde açıkladığımız için burada tekrara lüzum görmüyoruz.[99]

2882... İbn Abbas'dan demiştir ki; bir adam(Hz.Peygamber'in huzuruna gelerek)
"Ey Allah'ın Rasûlü annem vefat etti. Onun yerine sadaka versem ona faydası olur,mu?" diye sormuş (Peygamber efendimiz):
"Evet!" cevabını vermiş (Bunun üzerine adam):
"Öyleyse benim bir bostanım var, bu bostanı annemin yerine sadaka olarak verdiğime dair seni şahid tutuyorum" demiş.[100]

Açıklama

Bu hadis-i şerifte, malından hayır verilmesini vasiyyet etmeden ölen bir kimsenin ardından verilen sadakaların sevabının ona yetişeceğini ifade etmektedir. Biz Fıkıh âlimlerinin bu mevzudaki görüşlerini 2850 numaralı hadisin şerhinde açıkladığımızdan burada tekrara lüzum görmüyoruz.[101]

16. Velisi Müslüman Olan Bir Harbinin Vasiyetini Yerine Getirmek Gerekir Mi?

2883... Amr b. Şuayb'ın dedesi Amr b. As'dan rivayet olunduğuna göre:
As b. Vail kendi hesabına (ölümünden sonra) yüz köle âzât edilmeşini (oğullarına) vasiyyet etmişti. Bunun üzerine oğlu Hişam, elli köle azat etti. Kalan elli köleyi de (diğer) oğlu Amr (b. As) azat etmek istedi ve "Ben (bunu bir) Rasûlullah (s.a.)'e sorayım" dedi. Sonra (Hz. Peygamberin huzuruna varıp):
"Ey Allah'ın Rasûlü babam kendi hesabına yüz köle azat edilmesini vasiyyet et(miş)ti. (kardeşim) Hişam onun hesabına elli köle azat etti. Şimdi babamın üzerinde borç olarak elli köle kaldı. (Bu elli köleyi) onun hesabına azat edebilir miyim?" dedi.
Rasûlullah (s.a.) de:

"Eğer o müslüman olsaydı da onun hesabına köle azat el şeydiniz, yahut sadaka verseydiniz, ya da hacc etseydiniz bu(nların sevabı) ona erişirdi" buyurdu.[102]

Açıklama

Harbi: Müslümanlarla aralarında sulh akdi bulunmayan ülke ahalisinden herbırıdır.[103]

Bu hadis-i şerifte, ölümünden sonra kendi hesabına yüz köle azat edilmesini iki oğluna vasiyyet ederek öldüğünden bahsedilen kimse, Hz. Peygambere düşmanlığıyla tanınan ve Mekke müşriklerinin ileri gelenlerinden olan As b. Vâildir. Müşrik olarak yaşamış, müşrik olarak ölmüştür.

Kendilerine yüz köle azat etmeleri için vasiyyette bulunduğu oğulları ise Hişâm (r.a.) ile Amr (r.a.)dır. İbn Hibban'ın rivayetine göre Hişam, İslama girmeden önce Ebû-As künyesiyle künyelenmişti. Fakat Hz. Peygamber onun bu künyesini değiştirerek O'na Ebû Muti künyesini verdi. Hz. Hişam İsla-mın ilk yıllarında müslüman olmuş, Mekke müşriklerinin dayanılmaz işkencelerinden kurtulmak için bazı müslümanlarla birlikte Habeşistana hicret etmişti.

Yermük savaşında Allah yolunda savaşırken şehid oldu. İbn Sa'd'ın açıklamasına göre, annesi Ümmü Hanmele b. Hişam b. el-Muğîre'dir.

As b. Vâil'in diğer oğlu ise, Hz. Hişam'ın ağabeyi olan meşhur Mısır fatihi Amr b. As'dır.[104]

Bazı Hükümler

1. Sadakanın kafire faydası olmaz.
2. Ölen bir muslumanın arkasından yapılan malı ve bedeni ibadetlerin sevabı ona ulaşır.
3. Kafirin mirasçılarının veya yakınlarının, onun vasiyyetini yerine getirmeleri gerekmez.
4. Ölen bir muslumanın yerine köle azat edip sevabını ona bağışlamak caizdir.[105]

17. Borçlu Olarak Ölüpte Geride Borcunu Ödeyecek Kadar Parası Kalan Kimsenin, Alacaklılarından, Alacaklarını Tehir Etmeleri Ve Mirasçılara Karşı Yıjmuşak Davranmaları İstenir Mi?

2884... Cabir b. Abdullah'ın haber verdiğine göre; babası bir ya-hudiye otuz vesk borcu varken ölmüş. Cabir yahudiden bu borcu ertelemesini istemişse de yahudi (bunu) kabul etmemiş. Bunun üzerine Cabir Peygamber (s.a.)'e gidip (yahudinin alacağını ertelemesi hususunda) aracılık etmesini rica etmiş. Rasûlullah (s.a.) de yahudiye varıp alacağına karşılık olmak üzere Cabir'in hurma ağaçlarının meyvesini almasını teklif etmiş. Yahudi bunu da kabul etmemiş sonra Rasûlullah (s.a.) yahudiye (borcunu ödemesi için) Cabir'e biraz mühlet vermesini teklif etmiş. (Yahudi bunu da) kabul etmemiş. (Vehb b. Key-san) bu hadisi(n tamamını sonuna kadar) rivayet etmiştir.[106]

Açıklama

Vesk: Kûfelilere göre,-200 kg. lık bir ölçektir. 60 sa’ Rasul-u Zîşan Efendimizin, Yahudiye, Hz. Cabir'den alacağı olan otuz vesk (- 6000 Kg) kuru hurma yerine onun hurma ağaçlarında bulunan yaş hurmayı almasını teklif etmekle, kuru hurma karşılığında yaş hurma satın almasını teklif etmiş değil, ancak ikisi arasında bir sulh akdi teklif etmiştir. Yaş hurma ile kuru hurma satın almayı Rasûl-u Ekrem Efendimizin bizzat kendisi yasaklamış[107] olduğundan âlimler Rasûl-u Ekrem Efendimizin yahu-diye yaptığı teklifin bir alış-veriş teklifi olmayıp, sulh teklifi olduğuna hüküm etmişlerdir.

Hz. Câbir'in hurmalığından elde edilecek hurma miktarının, Hz. Cabir'in borcu olan otuz vesk hurmadan az olduğu tahmin edildiği için, yahu-di bu sulh teklifini kabule yanaşmamıştır.

Hadisin devamından anlaşıldığına göre, Hz. Peygamber, Câbir'in hurmalığını şöyle bir gezdikten sonra, Cabir'den bu ağaçların hurmalarını toplayıp yahudiye olan borcunu ödemesini istemiş, Cabir de bu teklifi kabul ederek hurmaları toplamış. Neticede toplanan hurmadan yahudinin borcu ödendikten sonra, İbn Mace'nin rivayetine göre oniki vesk, Buhârî'nin rivayetine göre, onyedi vesk artmıştır. Çünkü Hz. Peygamberin bu hurmalığı gezmesiyle Cenab-ı Hak o hurmalara fevkalade bir bereket ihsan etmiştir.

Hadisin devamı İbn Mace'nin Öünen'inde şu manâya gelen lafızlarla rivayet olunmuştur. "... Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.) Câbir'in hurmalığına girdi ve içinde (bir süre) dolaştıktan sonra Cabir'e:

"Ağaçlardaki hurmaları yahudi İçin topla ve onun borcunun tamamını ver" buyurdu. Rasûlullah (s.a.) hurmalıktan döndükten sonra Cabir de yahudi için otuz vesk hurma topladı. Ve oniki vesk de kendisi için arttı. Sonra Cabir olup biten bu durumu Rasûlullah (s.a.)'e haber vermek üzere O'nun yanma gitti. Fakat Rasûlullah (s.a.)M (yerinde) bulamadı. Rasûlullah (s.a.) (gittiği yerden) dönünce, Câbir O'nun yanına vardı. Yahudinin borcunun tamamını ödediğini haber verdi. Oniki veskin arttığım arz etti. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.) (Cabir'e):

"Bu durumu Ömer b. Hattâb'a haber ver." buyurdu. Cabir de Ömer (r.a.)'a gelip haber verdi. Ömer, Cabir'e:

"Andolsun Rasûlullah (s.a.) hurmalıkta dolaştığı zaman kesin olarak bildim ki Allah muhakkak hurmalığı bereketlendirecektir" dedi.[108]

---

[1] Şevkanî, Neylü'l-Evtâr, VI-36.

[2] Debbağoğlu Ahmet, Ansiltlobedik Büyük İslam İlmihali, 667, 668, 669.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/45-46.

[3] Buharî, vesaya 1; Müslim, vasiyye 1, 4; Tirmizî, vasiyyet 3, cenaiz 5; Nesâî Vesaya 1; İbn Mâce, vesaya 2; Darimî, vesaya T; Muvatta, vesaya 1; Ahmed b. Hanbel, II- 4, 10, 35, 50, 57, 80, 113.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/47.

[4] Müslim, vesaya 46.

[5] el-Bakara, (2), 180.

[6] Müslim, vasiyye 1.

[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/47-48.

[8] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/48-49.

[9] Buhârî, Megazi 83, vesaya 1; Müslim, vasiyyet 18, Nesâi, İhbas 1; İbn Mâce, vesâya, 1.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/49.

[10] Aliyyü'1-Kari, Mirkat-ül-mefatih V-504, 505.

[11] Buhârî, cihad 61, 86, humus 3, meğazi 83, vesaya 1; Müslim, vasİyye 18, Miras Kamil, Tecrid-i Sarih VIII-235, Hadis: 1167.

[12] Buhâri, vesaya 32; Müslim cİhad 55; Muvatta, kelam 28; Ahmed b. Hanbel, 11-242, 376, 464; Miras Kamil, Tecrid-i sarih VIII-273, hadis: 1173.

[13] 2963 numaralı hadis.

[14] 3029 numaralı hadis.

[15] Aliyyü'1-Kari Mirkatu'l-Mefatih, V-504.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/49-50.

[16] Buhârî, cenaiz 37, vesaya2, Menakıbii'l-ensar 49, nafakat 1, merza 16; daıvat43; Müslim, vasiyye 5; Tirmizî, vasiyye 1; Nesâî, vesaya 3; İbn Mâce, vesaya 5; Darimî, vesaya 7; Muvatta, vasiyyet 4; Ahmed b. Hanbel, 1-173, 176, 179.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/50-51.

[17] Miras Kamil, Tecrid-i Sarih VIII-245.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/52-54.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/54-55.

[20] Buhârî, zekât 11, vesaya 7; Müslim, zekât 93; Nesaî, vesâya 1; Ahmed b. Hanbel II, 231, 250, 415, 447; İbn Mâce, vesâya 4.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/55.

[21] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/55-56.

[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/57.

[23] el-Bakara (2), 268.

[24] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/57.

[25] Nisa (4), 11.

[26] Nisa (4), 13.

[27] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/58.

[28] el-Mubarekfûrî, Tuhfetü'l Ahvezî, VI, 304.

[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/58-59.
[30] Müslim, imare (17); Nesâî, vesaya 10.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/59-60.
[31] Yusuf (12), 55.
[32] Müslim, imâre 16.
[33] Buhârî, zekât 16, hudud 19; Müslim, zekât 91; Tirmizî, ahkâm 4, cenne 2, zühd 53; Nesaî, kaza 3; İbn Mâce, siyam 48; Muvatta; şa'r 14; Ahmed b. Hanbel, II, 305, 439, 444, 445.
[34] Mansur Ali Nasır, el-Tâc III-41.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/60-61.
[35] Bakara (2), 180.
[36] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/61.
[37] 2870 nolü hadis.
[38] Süleyman Ateş, Kur'ân-ı Kerim'in yüce meali ve çağdaş tefsiri I, 169.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/61-62.
[39] Buhâri, vesaya 6, buyu 88; Tirmizî, vesaya 5; Nesaî, vesaya 5; tbn Mâce, vesâya 6; Da-rimi, vesaya 28; Ahmed b. Hanbel, IV, 186, 187, 238, 239, 286, V, 268.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/62.
[40] Ömer Nasuhi Bilmen, Huktık-ı Islamiye ve Istılâhat-ı Fıkhıyye Kamusu, V, 125.
[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/62-64.
[42] En'am, (6) 152.
[43] Nisa, (4) 10.
[44] Bakara, (2) 220.
[45] Nesâî, vesâyâ, 11.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/64-65.
[46] Nisa, (4) 6.
[47] Nisa, (4) 2.
[48] Nisa, (4) 10.
[49] Nisa, (4) 127.
[50] Bakara, (2) 188.
[51] Kur’ân-ı Kerimin Ahkam Tefsiri, Terceme; Mazhar Taş kesenlioğlu, 1-371, 373.
[52] Kur'ân-ı Kerimin Ahkam Tefsiri, Terceme; Mazhar Taşkesenlioğlu, 1-371, 373.
[53] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/65-66.
[54] Buhâri, Şürût 19, vekâle 12; Müslim, vasiyye 15; Tirmizî, ahkam 36; Nesâî, vesâyâ 11; İbn Mâce, vesâyâ 9; Ahmed b. Hanbel II, 13, 216.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/66-67.
[55] Nisa, (4) 6.
[56] Hatipoğlu Haydar; Sünen-i b. Mâce tercemesi ve şerhi. VII, 403.
[57] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/67-68.
[58] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/68-69.
[59] Nisa, (4) 5.
[60] Bakara, (2) 282.
[61] Nisâ, (4) 6.
[62] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/69-70.
[63] Buhâri, vesâya 23, hudud 44, muharibin 30; Müslim, imân 144; Ebû Dâvud cihad 96; Nesâî, vesaya 12, Tirmizî İsti'zân 33.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/71.
[65] Nisa, (4) 31.
[66] İsrâ, (17) 32.
[67] Bakara, (2) 102.
[68] Bakara, (2) 102.
[69] Davudoğlu A; Sahih-i Müslim tercüme ve şerhi 1-374-378.
[70] Buhâri, vesaya 23.
[71] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/71-77.
[72] Buhârî, edep 6, Isti'zân 35, îman 16, Istitabe 1, diyat 2, şehâdât 10; Müslim, imân 143, 144; Tirmizî, birr 4, büyü 3, şehâdât 3, Tefsir sûre III, 4-7; Nesâi, tahrim 3, kasame 49, Darımî, diyât 9, Ahmed b. Hanbel, 11-201,

203, 214, III-131, 134, 495, V-36, 38.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/77-78.
[73] Davudoğlu A. Sahih-i Müslim tercüme ve şerhi 1-368.
[74] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/78-79.
[75] Buhâri, cenâiz 28, menakıb-til-ensar 45, megazİ 17, 26, rikâk 16; Müslim, cenâiz 44; Nesâî, cenaiz 40; Tirmizî, menakıb 53; Ahmed b. Hanbel V-109, 112 VI-395.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/79.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/80.
[77] Müslim, siyam 158; Tirmizî, hacc 85; İbn Mâce, siyam 51; Ebû Dâvûd, zekat.24, ey-man 24.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/80-81.
[78] îbn Mâce, siyam 50.
[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/81-82.
[80] Buhârî, şarut 19, vesaya 22, 28, 29, eyman 33; Müslim, vasaye, 15; Tirmizî, ahkam 36; Nesâî, ihbas 2; İbn Mâce, sadakat 4; Ahmed b. Hanbel 11-11, 12.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/82-83.
[81] Buhârî, vesaya 22.
[82] Enfal, (8) 41.
[83] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/83-84.
[84] Davudoğlu A., Sahih-i Müslim, Tercüme ve Şerhi VIII-187, 188.
[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/84-85.
[86] Buhârî, vesaya 22.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/85-86.
[87] Bilmen Ö. Nasuhi Istılahat-ı Fıkkıyye Kamusu IV-284.
[88] Miras Kamil, Tecrid-i Sarih Tercemesi VII-216.
[89] Nesâî, ihbas 3.
[90] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/87-88.

[91] Müslim, vasıyye 14; Tirmizi, ahkam 36; Meşâî, vesaya 8; Ahmed b. Hanbel 11-372; Darimî, mukaddime 46.

[91] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/88.
[92] Davudoğlu, A. İbn Abidin, Terceme ve Şerhi, III-5O3, 504.
[93] Necm, (62) 32.
[94] Davudoğlu, A. İbn Abidin Terceme ve Şerhi V-177, 178.
[95] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/89-92.
[96] Buhârî, vesaya 19; Nesâî, vesaya 9. İbn Mâce, vesaya 8, Ahmed b. Hanbel V-285, VI-7, 51.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/92.
[97] İbn Mâce, Yasaya 8.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/93.
[99] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/93.
[100] Nesâî, vesâyâ, 8; Tirmizî, Zekât, 33.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/93-94.
[101] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/94.
[102] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/94-95.
[103] Bilmen Ö. Nasuhi, İstlahat-ı Fıkhıyye Kamusu, VII-338.
[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/95.
[105] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/95.
[106] Buhârî, vesaya 36; Nesâî, vesaya 3, İbn Mâce, sadaka 20.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/96.
[107] bk. 3359 numaralı hadis.
[108] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 11/96-97.

21. YEMİNLER VE NEZİRLER BÖLÜMÜ

21. YEMİNLER VE NEZİRLER BÖLÜMÜ

Yeminler ve nezirlerle ilgili hadislerin terceme ve izahlarına geçmeden önce, bu terimlerin sözlük ve ıstılah manaları ile, Hanefî mezhebine ait genel hükümlerinden kısaca bahsetmek istiyoruz:

Yemin sözlükte; sağ el, hayır, bereket ve kuvvet manalarına gelir.

Istılahta yemin; bir kimsenin, bir işi yapma veya yapmama konusundaki kararlılığını göstermek ve sözüne güç katmak için söylediği bazı sözlerdir. Kelimenin lügat manası ile ıstılah manası arasındaki münasebeti Askalânı iki şekilde izah eder:

a) "Yemîn" kelimesinin, lügat manalarından birisi "sağ el"dir, Araplar birbirleri ile yeminleşeceklerinde; her biri diğerinin sağ elini tutardı. Onun için bu andlaşmaya yemin denilmiştir.

b) Sağ elin özelliği, bir şeyi korumaktır. Yemin, yemine konu olan şeyi korumaya vesile olduğu için, bu ameliyyeye "yemin" denilmiştir.

Yemin, her zaman geleceğe dönük olarak edilmez. Geçmişte yapılan veya yapılmayan konularda inandırıcılık sağlamak için de yemin edilir. Meselâ; "Vallahi yarın şöyle yapacağım" demek yemin olduğu gibi, "Vallahi dün şu işi yaptım" ya da "yapmadım" demek de yemindir.

Aslında yemin, Allah'ın isimlerinden veya örfen yemin edilen zatî sıfatlarından birisi ile edilir. Yeminde en çok kullanılan sözler: "Vallahi, billahi tallahi" sözleridir. Kur'an adına edilen yeminler de yemin sayılırlar. "Kâfir olayım, kıblem başka yöne olsun" gibj sözler yemin niyetiyle söylenmişse yemin olur. Ancak bunları söyleyen kişi yemine konu olan şeyi yapmadığı takdirde kafir olacağını zanneder ve o şeyi yapmazsa dinden çıkar; iman ve nikâh yenilemesi icabeder. Halk arasında çok kullanılan, "Kur'an, ekmek çarpsın" sözü yemin değildir. Dolayısıyla bu sözle yapılan yemin bozulduğu takdirde keffaret gerekmez.

Kasem suretiyle yapılan yeminler üç çeşittir:

1- Yemin-i Gamûs: Geçmişle ilgili olarak yalan yere yapılan yemindir. Bir kimsenin, yaptığı bir şeyi bilerek inkâr edip yemin etmesi ya da yapmadığı bir şeyi bilerek, yaptım diyerek yemin etmesi bu sınıftandır. Yemin-i gamûs haramdır. Hz. Peygamber (s.a) bir hadis-i şerifte bu yemini; Allah'a ortak koşmak, anaya babaya isyan etmek ve haksız yere adam öldürmekle birlikte en büyük günahların arasında saymıştır.[1]

Yemin-i gamûs o kadar büyük bir günahtır ki, bu günahın eserini silmekte keffaret yeterli değildir. Onun için yemin-i gamûstan dolayı tevbe istiğfar edilir. Eğer bu yemin ile bir kulun hakkının zayi olmasına sebep olunmuşsa, tevbe etmeden önce o hak telafi edilir. Şâfiîlere göre, bu yeminden dolayı, keffaret icabeder.

2- Yemin-i Lağv: Yanlışlıkla ve doğru olduğu zannedilerek yapılan yemindir.

Yemin-i lağv geçmiş zamanla ilgili olabileceği gibi, şimdiki zamanla ilgili de olabilir. "Vallahi borcumu ödedim" geçmiş zamana, "vallahi su akıyor" da şimdiki zamanla ilgili yemine misâldir.

Yemin-i lağv, Allah katında bir mes'uliyeti gerektirmez. Dolayısıyla bu çeşit yeminlerde tevbe de keffarette gerekmez. Allah (c.c.) bir âyet-i kerimede: "Allah sizi lağv (rastgele) yeminlerinizden dolayı değil, bile bile ettiğiniz yeminlerinizden dolayı hesaba çeker."[2] buyurmaktadır.

3- Yemin-i Mün'akide: Gelecekle ilgili bir jş için yapılan yemindir. Bu tür yeminler; yapılması da yapılmaması da mümkinattan olan bir şeyi yapmak veya yapmamak için edilir. Meselâ, "Vallahi yarın falan yere gideceğim" şeklindeki bir yemin bu türdendir.

Yemine konu olan şey yapılırsa, yani yemine riayet edilirse yapılacak bir şey yoktur. Ama yeminin icabı yerine getirilmemiş veya getirilememişse, bu yeminden dolayı keffaret icabeder.

Mubah bir şey için yapılan yeminlerde, imkân nisbetinde verilen söz tutulmalı ve yemin bozulmamalıdır. Fakat, bir farzı terk veya bir haramı işlemek için yemin edilmişse bu yemine riayet edilmemeli, yeminin keffareti ödenmelidir.

Yemin eden kişinin, yemini, bilerek veya unutmuş olduğu halde, kendi rızasıyla veya zorlama yoluyla etmiş olması arasında fark yoktur. Ayrıca yeminin bozulması durumunda, yemine konu olan şeyin unutularak ya da başkasının zorlamasıyla yapılması keffareti düşürmez.

Yeminin gereğini yerine getiremeyip, bozan kişiye lâzım olan kefaretin ödenme yolu; bir köle azad etmek veya on fakiri akşamlı sabahlı doyurmak, ya da on fakire orta halli bir elbise giydirmektir. Buna gücü yetmeyen kişi ise peşpeşe üç gün oruç tutar. Şafiî mezhebinde orucun peşpeşe olma şartı yoktur.

Yemin keffaretinin yemek yedirme şeklinde ödenmesi durumunda, yemek yedirme yerine fitre de verilebilir. Bu durumda ya on fakire birer fitre, ya da bir fakire her gün bir fitre olmak üzere on günde on fitre verilir. Bir fakire bir günde on fitre verilse bu bir fitre yerine geçer. Elbise giydirmede de, on elbise bir tek fakire verilecekse her bir elbise ayrı ayrı günlerde verilmelidir.

Yemin keffaretinin dayanağı şu mealdeki âyet-i kerimedir.

"...Yeminin keffareti, ailenize yedirdiğinizin ortalamasından on düşkünü yedirmek yahut giydirmek ya da bir köle azad etmektir. Bulamayan üç gün oruç tutmalıdır; yeminlerinizin keffareti budur. Yemin ettiğinizde yeminlerinizi tutun. Şükredesiniz diye Allah size böylece âyetlerini açıklıyor."[3]

Nezir:

Nezir, sözlükte "korkutmak" demektir. Istılahta; Allah'a ta'zim için, mubah bir şeyin yapılmasını deruhte etmek, demektir. Râğıb, nezri; "Bir şeyin meydana gelmesi için, vacib olmayan bir şeyi, vacip kılmak" şeklinde tarif eder.

Görüldüğü gibi nezir, Türkçe'de "adak" diye bilinen şeydir.

Bir nezrin sahih olması için şu şartların bulunması gerekir:

1- Nezir, farz ye vacib cinsinden bir ibadetle ilgili olmalıdır. Dolayısıyla, "Şu kadar oruç tutayım", şeklindeki bir nezir sahihtir. Fakat, "Falan yere gideyim" tarzındaki bir nezir sahih değildir.

2- Nezredilen şey, kişinin zaten yapmak mecburiyetinde olduğu farz veya vacipler olmamalıdır."Nezrim olsun bu Ramazanın orucunu tutayım" tarzındaki bir nezir sahih değildir. Çünkü Ramazan orucunu tutmak zaten vazifesidir.

3- Nezredilen şey cinsinden olan farz veya vacib, lizâtihi maksud olmalıdır. Onun için namaz kılmak üzere yapılan nezir sahih, fakat abdest almak üzere yapılan nezir, sahih değildir.

4- Nezredilen şey, olması mümkün olmayan cinsten bir şey olmamalıdır. Dolayısıyla, "Geçen sene oruç tutayım" şeklinde yapılan bir nezir sahih değildir. Çünkü, geçen senenin geri gelmesi mümkün değildir.

5- Nezredilen, günah cinsinden bir şey olmamalıdır. "Şu işim olursa, kendimi Allah'a kurban edeyim" tarzındaki bir nezir sahih değildir. Çünkü bu, intihardır.

6- Nezir malla ilgili ise, nezredilen şey nezredenin mülkünden fazla veya başkasına ait olmamalıdır. Meselâ, elli bin lirası olan kişinin, "nezrim olsun fakirlere yüz bin lira sadaka vereceğim" şeklindeki bir nezri sahih olmaz.

Nezirler; bir zamanla kayıtlı olup olmaması itibarıyla; muayyen, gayr-i muayyen; bir şarta bağlı olup olmaması itibarıyla da; mutlak ve muallak çeşitlerine ayrılır.

Muayyen nezir: Bir zamanla kayıtlı olan nezirlerdir. "Nezrim olsun önümüzdeki ayın onuncu günü oruç tutayım" tarzındaki bir nezir, muayyen nezirdir. Bu ifade ile yapılan bir nezir, şarta bağlanmadığı için, aynı zamanda mutlaktır.

Bir yerle kayıtlı olan nezirler de muayyen nezirdir.

Mutlak muayyen nezirler; kayıtlanan, zaman ve yere münhasır olmaz. Dolayısıyla o gün yerine getirilmezse başka bir günde o ibadet işlenir. Meselâ, "Cuma günü Eyüp Camii'nde iki rek'at nafile namaz kılmayı" nezreden kişi; iki rek'at namazı cumadan başka bir günde ve Eyüp Camii'nden başka bir yerde kılsa, nezrini yerine getirmiş sayılır. Hatta, bir gün tayin ederek bir adakta bulunan kişi, o gün gelmeden adağını yerine getirebilir. Bu, Ebû Hanîfe ve Ebû Yusuf'a göredir.

Gayr-i muayyen nezir: Bir zaman ve yerle kayıtlı olmayan nezirlerdir. "Nezrim olsun üç gün oruç tutayım" şeklinde yapılan bir nezir, gayr-i muayyendir.

Mutlak nezir: Bir şarta bağlı olmadan, doğrudan doğruya Allah rızası için yapılan nezirler, mutlak nezirlerdir. "Allah rızası için oruç tutayım" demek gibi.

Bu şekilde yapılan nezirler makbuldür ve sevaba vesiledir. Çünkü işin içinde dünyalık bir kaygı yoktur.

Muallak nezir: Bir şartın gerçekleşmesine bağlı olarak yapılan nezirlerdir. "Şu hastalıktan iyi olursam, kafirlere şu kadar lira sadaka vereyim." şeklindeki bir nezir, muallak nezirdir. Aslında bu, dünyevî bir menfaata bağlı olduğu için makbul değildir. Çünkü nezir ibadet cinsinden olacaktır. Ve ibadet Allah için edilir. Zaten Allah'ın takdiri değişmez. Onun için kişi nezirle ölecek hastayı iyileştiremez. Buna rağmen, bir şarta bağlı olarak yapılan nezirlerin bağlandığı şartın gerçekleşmesi halinde yerine getirilmesi gerekir. Aksi halde borçlu olur.

Şart tahakkuk etmeden, nezir yerine getirilemez. "Şu işim olursa şu kadar oruç tutayım" diyen kişi, o işi.olmadan oruç tutarsa, nezrini eda etmiş sayılmaz.

Şarta bağlanan nezirler, zaman ve mekânla kayıtlı olmaz. Meselâ; "Şu işim olursa filan günü oruç tutayım" diye, adakta bulunan kişi, o işi olunca, orucunu o günden başka bir günde tutulabilir.

Nezirde kasd şart değildir. Dolayısıyla, "Ben şakadan nezretmiştim" diye bir sözün geçerliliği yoktur.[4]

1. Yalan Yere Edilen Yeminler Hakkında Sert Tutum

3242... İmrân b. Husayn (r.a), Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Yalan yere; "masbûra" yemini üzerine yemin eden kişi.cehennemdeki yüz üstü kalacağı yerine hazırlansın."[5]

Açıklama

"Masbûra" sözlükte; habsedilmiş demektir. Çünkü sabr; hapis manasına gelir.

"Masbûra yemini", Kamus'da şöyle izah edilmektedir: "Üzerine yemin terettüp eden kişi o yemin sebebiyle hapsedilir ve yemin edinceye kadar hapiste tutulursa, bu yemine "masbûra" denilir."[6]

Aslında, hapsedilen yani masbûr olan; yemin değil, yeminin sahibidir. Fakat insan, bu yemin sebebiyle hapsedildiği için, mecazi olarak yeminin sıfatı olmuştur.

İbnü'1-Esir, Nihâye'de; "Kim habs yemini ile yemin ederse..." hadisindeki, sabr" ve, hadisindeki "masbûra" kelimelerini izah ederken şöyle der: "Yani kişinin ilzam edildiği ve onun yüzünden hapse atıldığı yemin. Bu yemin hüküm cihetinden" sahibine lâzım (bitişik)dir. Her ne kadar aslında yemin sahibi habşedilir ise de, bu yemine

masbûra denilir. Çünkü kişi o yemin yüzünden hapsedilmiştir. Dolayısıyla, yemin mecazi olarak haps ile vasıflanmış ve ona izafe edilmiştir."

Aynî de; bir sonraki hadisin, Buharî'deki rivayetinde bulunan; cümlesini izah ederken şöyle der: "Bu yemin kendisinin üzerine sahibinin ilzam edildiği.ve zorlandığı yemindir. O, sultanın, bir adamı yemin edinceye kadar bir yemin üzerine hapsetmesidir." Yine Aynî'deki ifadeye göre; Dâvûdî: Bu yeminin manasının; kişinin, insanların başlan üzerine yemin edinceye kadar tutulması olduğunu söyler.

Bu ifadelerden anlaşılıyor ki; masbûra yemini; yemin etmesi gereken kişinin o yemini edinceye kadar hapsedilmesini icabettiren yemindir.

Hz. Peygamber (s.a), bu hadiste; hapsedildiği konuda yalan yere yemin eden kişinin Cehennemdeki yerinde yüzüstü kalacağını ifade etmektedir. Ter-cemeye "yüzüstü" diye geçtiğimiz terkibindeki "bâ" harfi cerri "ala" manasındadır. Bu terkibi, bizim terceme ettiğimiz manada değil de; "O yemini sebebiyle" şeklinde anlayanlar da olmuştur. O zaman cümlenin manası; "O yemin sebebiyle cehennemdeki yerine hazırlansın" olmuş olur. Ancak bu mana sarihler tarafından pek tutulmamıştır.

Cehennemliklerin, cehennemdeki.yerleri şu anda mevcuttur. Hadiste belirtildiği üzere yalan yere yemin eden kişi, o yerinde yüzünün üzerinde sürünerek kalacaktır. Hz. Peygamber (s.a) bu manayı, emir siğasıyla "hazırlansın" şeklinde ifade etmiştir.

Yalan yere yemin etmenin, son derece günah olduğunu gösteren birçok hadis vardır. Bundan sonraki babda gelecek olan hadisler bunlardandır.[7]

Birinin Malını Almak İçin Yemin Etmek[8]

3243... Abdullah (b. Mes'ûd) (r.a) Rasûlullah (s.a)'m şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Bir kimse, müslüman bir kimsenin malım almak için yalan yere yemin ederse; Allah kendisine gazaplı olduğu halde Allah'a ulaşır."Eş'as (r.a) dedi ki:

Vallahi bu hadis benim hakkımdadır. Benimle bir yahudinin arasında (nizâlı) bir arazi vardı. Yahudi benim hakkımı inkâr etti. Durumu Hz. Peygamber'e arzettim. Rasûlullah (s.a) bana:

“Delilin var mı?" diye sordu.

Hayır, dedim. O zaman yahudiye: “Yemin et!" dedi.

Ya Rasûlullah! Öyleyse yemin eder, malımı alır götürür, dedim. Bunun üzerine Allah, "Allah'ın ahdini ve yeminlerini az bir değere değişenlerin,” âyetini indirdi.[9]

Açıklama

Hadisin Buharı'deki rivayetinde; kelimesinden sonra bir de kelimesi vardır. Yanı oradaki rivayet, şeklinde başlamaktadır. "Sabr"dan maksadın ne olduğu, önceki hadisin şerhinde geçmiştir. Ayrıca Buharî'nin rivayetinde âyet-i kerime hadisin sonunda değil, ortasında; Eş'as b. Kays'ın sözünden öncedir. Ebû Dâvûd'da ise âyet, hadisin sonunda yer almıştır. Bir de; Ebû Dâvûd'da Eş'as'ın, "Bir yahudi ile aramda nizâlı bir arazi vardı..." dediği bildirildiği halde, Buharî'de: "Amcamın oğlunun arazisinde bir kuyum vardı" dediği zikredilmektedir. Bu hal, rivayetler arasında bir tezat görünümü arzetmektedir.

Aynî bu ayrılığı şu şekilde te'Iif eder: Eş'as'ın kuyusu, amcasının oğlunun tarlasının içindedir. Ebû Davud'un rivayetindeki "arz"dan maksat da kuyunun yeridir. Amcasının oğlunun yahudi olması da pek tabiidir. Çünkü Yemenlilerin bir kısmı yahudi idi. Yusuf Zü Nüvas oraya hâkim olup', Ha-beşlileri kovdu. İslâm Yemen'e girdiği zaman, onlar yahudi idiler.[10]

Aynî'nin bu ifadeleri gözönüne alındığında Buharı ve Ebû Dâvûd'daki hadisleri müştereken düşünerek şöyle diyebiliriz: Eş'as; "Amcamın yahudi olan oğlunun arazisi içinde, onunla benim aramda yeri nizâlı bir kuyu vardı..." demek istemiştir.

Hadis-i şerifte; bir müslümanm malını almak için yemin eden kişi anlatılırken; (>ü lj y>}) "O yemininde yalancı olduğu halde" kaydı yer almıştır. Bİzim "yala" yere" diye terceme ettiğimiz bu kayddan anlaşılıyor ki; bilmeden, unutarak veya zorlanarak yemin eden kişi, hadiste ifade edilen hükmün dışında kalmaktadır.

Rasûlullah (s.a), bir müslümanın malını almak içiri yemin eden kişinin Allah'a, Allah kendisine öfkeli olduğu halde ulaşacağını bildirmiştir. Bundan maksat şudur: Allah (c.c) böylelerine, gazaba uğrayanlara yaptığı muameleyi yapacak, onlara azab edecektir.

Hadisin devamında; Eş'as b. Kays'ın başından geçen bir hâdise yer almaktadır. Bu bölümde, önemli bir fıkıh kaidesine işaret edilmektedir kî o da şudur: "Beyyine müddeiye, yemin müddea aleyhe (davalı) aittir." Çünkü Hz. Peygamber (s.a), Eş'as'a; "Delilin var mı?" diye sormuş, o "hayır" deyince yahudiye yemin teklif etmiştir. Buradaki beyyineden maksat, iki tane şahittir. Bu konu, ilende gelecek olan Kitabu'l Büyû'da izah edilecektir.

Hadisin ışık tuttuğu diğer önemli bir nokta da; dünyevi ahkâm hususunda İslâm idaresi altında yaşayan müslümanlarla, gayrı müslimlerin aynı hükümlere tabi oldukları ve onların mallarının da müslümanların malları gibi dokunulmazlığının olduğudur. Çünkü öyle olmasaydı Hz. Peygamber davaya gerek duymadan, nizâlı araziyi müslüman olan davacıya verir, işi bitirirdi. Ama öyle yapmadı, davacının delili olmayınca, davalıya yemin teklif etti.

Eş'as (r.a), muhatabının bir yahudi olduğunu, dolayısıyla hakka hukuka riayet etmeden yemin ederek arazisini elinden alabileceğini söyleyince, metinde zikri geçen âyet inmiştir. Biraz önce de işaret edildiği gibi, anılan âyet, Buharî'nin rivayetine göre; Eş'as'm sözü üzerine değil Hz. Peygamber (s.a)'in yalan yere yemini kötüleyen ifadesi üzerine inmiştir. Ancak bu ayrılığın pek önemi yoktur. Fakat aynı âyetin, ticaret malını ikindiden sonraya bıraktp da yalan yere yemin edenlerle ilgili olarak indiğine işaret eden haberler de vardır.

Aynî, bu farklı rivayetler için de şu mütalaayı beyan eder: "Âyetin, aynı anda her iki hâdise için de inmiş olması mümkündür. Çünkü âyetin ifadesi her iki kaziyyeyi hatta daha fazlasını şamil olacak derecede geneldir."

Hadis metninde, baş tarafı yer alan âyetin tamamının meali şöyledir: "Allah'ın ahdini ve yeminlerini az bir değere değişenlerin, işte onların âhi-rette nasipleri yoktur. Allah onlara kıyamet günü hitab etmeyecek, onlara bakmayacak, onları temize çıkarmayacaktır. Elem verici azab onlar içindir."

Bu hadiste sözü edilen yemin; bile bile yalan yere edilen yemindir. Bu yemine "yemin-i gamûs" denildiği, konunun girişinde belirtilmişti.

İbn Battal; bu hadis ve âyetle, cumhurun, gamûs yemininde keffaret olmadığı hükmünü çıkardıklarını söyler. Çünkü, Hz. Peygamber (s.a) hadiste bu yeminin cezası olarak; günahı, Allah'ın gazabını zikretmiş, keffare-ti anmamıştır. Eğer yemin-i gamûsun keffareti olsaydı Hz. Peygamber (s.a) bunu da belirtirdi.

İbnü'l-Münzir de; "Yemin-i gamûsta keffaretin gerekli olduğuna delâlet eden hiçbir hadis bilmiyoruz. Aksine sünnet, bu yeminde keffaret olmadığına delâlet etmektedir" der.

İbn Battâl'm da belirttiği gibi; içlerinde İmam A'zâm Ebû Hanîfe, İmam Malik ve İmam Ahmed b. Hanbel'in de bulunduğu cumhura göre, gamûs yemininden dolayı keffaret gerekmez. Tevbe ve istiğfar edilir, Allah dilerse affeder.

Şâfülere göre ise; gamûs yemininden dolayı da keffaret gerekir, yani keffaret bu yeminin günahını düşürür.

İbn Rüşd'ün ifadesine göre; bu ihtilâfa sebep; Kur'ân'daki ifadelerin âmm oluşunun hadislerdeki ifadelere aykırı gibi görünmesidir. Çünkü, Mâide sûresinin 89. âyetinde; "Allah sizi rastgele yeminlerinizden dolayı değil, bile bile ettiğiniz yeminlerden ötürü hesaba çeker. Yemininizin keffareti, ailenize yedirdiğinizin ortalamasından on düşkünü yedirmek yahut giydirmek ya da bir köle azad etmektir. Bulamayan üç gün oruç tutmalıdır. Yeminlerinizin keffareti budur. Yemin ettiğinizde yeminlerinizi tutun. Şükredesiniz diye Allah size böylece âyetlerini açıklıyor." Duyurulmaktadır. Buradaki ifadeler, yemin-i gamûsun da, mün'akide cinsinden olduğu için, keffaretin gerekli olduğunu gösterir.

Âyet-i kerimenin sonuna doğru, "Yemin ettiğinizde yeminlerinizi tutunuz..." buyuruluyor. Bu şüphesiz ileriye matuf olarak yapılan, yemin-i mün'-akideye aittir. Dolayısıyla âyetin baş tarafında konu edilen yeminin de yemin-i gamûs değil, yemin-i mün'akide olması daha muvafıktır. Onun için âyet, Şâ-fiîlerden çok, cumhura delil olsa gerektir.

Şâfiîlerin görüünü benimseyen âlimler, cumhurun dayandığı bazı hadislerin, çeşitli yönlerden ma'lul olduğunu söylemişlerdir.[11]

Bazı Hükümler

1. Başkasının malını almak için, yalan yere yemin eden kişiye Allan (c.c) gazaba uğrayanlara yaptığı muameleyi yapacak, onlara azab edecektir.

2. İslâm idaresi altında yaşayan zimmîler muamelatla ilgili konularda, İslâm ahkâmına tabidirler.

3. Davalarda; delil getirmek davacıya aittir. Davacı delil getiremezse davalıya yemin teklif edilir.

4. Müslümanm malını haksız yere almak caiz olmadığı gibi, gayri müs-Iim tebeanın malını almak da caiz değildir.[12]

3244... Eş'as b. Kays (r.a)'den rivayet edildiğine göre; Kinde ve Hadramevt'den olan iki adam, Yemen'deki bir arazi konusunda Ra-sûlullah (s.a)'in huzurunda davalaştılar.Hadramh:

Ya Rasûlallah! Benim arazimi bunun babası gasbetti. O, (şu anda) bunun elindedir, dedi.Rasûlullah (s.a):

"Delilin var mı?" buyurdu.

Hayır, fakat onun; o arazinin benini olup, babasının benden gasbettiğini bilmediğine, Allah adına yemin etmesini istiyorum.

Kindî, yemin etmeye hazırlandı. Hz. Peygamber (s.a): "Yemin ederek bir mala sahip olan kimse, Allah (c.c)'a ancak elleri ayakları kesik olarak varır." buyurdu. -Bunun üzerine Kindeli: ;- Arazi onundur, dedi.[13]

Açıklama

Ahmed b. Hanbel'in MiisnecTinde, Adiyy b. Umeyre tarafından rivayet edilen ve buradaki hadiseye benzeyen bir haberde Kindeli olan şahsın adının İmriü'I-Kays olduğu belirtilmektedir. Ancak bu, meşhur şair Îmriü'1-Kays değildir.

Kinde; Arabistan'ın güneyinde cahiliye devrinde yaşayan bir kabiledir. Babalarının adına nisbetle bu ismi almışlardır. Bunlardan bir kısmı Amr b. el-As'la birlikte Mısır'a gitmişlerdir. Meşhur filozof Kindî, şâir Ebu'1-A'lâ el-Maarrî ve İmriü'1-Kays bu kabileye mensupturlar.

Hadramevt, Arabistan Yarımadasının güneyinde, Yemen'de bir yerin adıdır. Eski Hımyerîlerin merkezi idi. Bu bölgeye mensup olan kişilere "Hadramî" denilir.

Hadiste konu edilen hâdise Eş'as b. Kays tarafından rivayet edilmektedir. Eş'as, bundan evvelki İbn Mes'ûd hadisindeki bir yahudi ile nizâh arazisi olup, Rasûlullah'a davacı olan şahıstır. Ancak, olaylar arasında o kadar fark var ki, iki hâdisenin aynı olduğunu söylemek mümkün değildir. O halde, İbn Mes'ûd tarafından rivayet edilen önceki haber ile üzerinde durduğumuz haber ayrı ayn iki hâdiseye aittirler. Zaten önceki haberde davacı durumunda olan Eş'as Kindelidir. Burada ise davacı olan Hadramhdır. Kindeli ise davalıdır.

Bu haberin muhtevası, metinde açıkça görüldüğü gibi bir arazi davasıdır. Şahıslardan birisi arazisinin hasmının babası tarafından zorla elinden alındığını iddia ile Rasûlullah'a dava etmiştir. Hz. Peygamber, davaciya iddiasını isbat için delilinin olup olmadığını sormuştur. Delilden maksat iki şahittir.

Davacı, şahidinin olmadığını fakat, hasmının "Vallahi, bu arazinin onun olup babamın gasbettiğini bilmiyorum" diye yemin etmesini istediğini söyledi. Kindeli, teklif edilen yemine hazırlanınca Hz. Peygamber (s.a); yalan yere yemin ederek bir mala sahip olan kişinin, Allah'a "eczem" olarak varacağını haber verdi.

Eczem: Eli ayağı kesik, bereketi, delili ve hareketi olmayan, cüzzamlı gibi manalara gelir.

Tıybî;"Eczemü'I-huccet; konuşacak dili, elinde delili olmayan demektir. Yani, onun bir müslümamn malını zulmen alması ve yalan yere yemin etmesi konusunda kendisini savunacak delili yoktur." der.

Bunlardan hangisi alınırsa alınsın, yalan yere yemin ederek, bir başkasının malını alan kişinin âhirette büyük azaba uğratılacağı anlaşılmaktadır.

Kindeli şahıs; yalan yere yemin konusundaki cezanın şiddetini öğrenince yemin etmekten vazgeçmiş ve arazinin hasmına ait olduğunu kabul etmiştir.[14]

Bazı Hükümler

1. Davalarda davacının delili yoksa, davalıya yemin tekin edilir. Bu yemin için davacının özel bir kalıp teklif etmesi caizdir.

2. Hâkimin, kendisine arzedilen davaları sonuçlandırmadan önce tarafların gerçeği ikrar etmeleri için telkinde bulunması iyidir.

3. Yalan yere yemin ederek, başkasının malına sahip olan kişi Allah'ın huzuruna eli kolu kesik, cüzzamlı olarak çıkacaktır.[15]

3245... Alkame b. Vâil b. Hucr el-Hadramî, babasın(Vâil)'dan şu haberi nakletmiştir:

Hadramevt ve Kinde'den birer adam Rasûlulîah (s.a)'a geldiler. Hadramh olan:

Ya Rasûlallah! Bu adam, benim babamdan kaian arazime zorla sahip oldu.Kindeli:

O, benim elimde (sahip olduğum) arazimdir. Orayı ekiyorum. Bunun orada hakkı yok.

Hz. Peygamber (s.a) Hadramlıya; "Delilin var mı?" diye sordu.Hadramlı:

Hayır. Rasûlullah (s.a):

"Senin için ancak onun (Kindelinin) yemini var (ona yemin ettirme hakkın var)." Hadramlı:

Ya Rasûlallah! Bu facir birisi, yemin ettiği şeye aldırmaz, hiçbir günahdan sakınmaz.Hz. Peygamber (s.a):

"Senin bundan başka hakkın yok."

Kindeli yemin etmek için (minberin yanma doğru) gitti. Arkasını dönünce Rasûlullah (s.a): "Dikkat edin! Vallahi eğer haksız yere yemek için bir mal üzerine yemin ederse şüphesiz Allah Teâlâ'ya, o kendisinden yüz çevirmiş olduğu halde varacaktır." buyurdu.[16]

Açıklama

Bu haber de, önceki gibi; bir Hadramlı ile bir Kindeli arasındaki arazi davasını konu etmektedir. Ancak, öncekinden senet yönüyle tamamen farklı olduğu gibi metin yönüyle de oldukça farklıdır. Meselâ bu rivayette öncekinden farklı olarak, Hadramî'nin dava ettiği arazinin kendisine babasından kaldığı, Kindeli'nin, hasmının iddiasını reddettiği, Hadramlmın, Kindeliyi facirlikle itham edip yalan yere yeminden sakınmayacağını iddia ettiği, Kindelinin; yemin etmek için mihraba doğru gittiği bildirilmektedir. Ayrıca, geçen rivayetin sonunda, Hz. Peygamber (s.a)'in, "Bir başkasının malını yalan yere yemin ederek alanın, Allah'a eli ayağı kesik olarak ulaşacağını" söylediği belirtildiği halde bunda; "Allah'a, Allah ondan yüz çevirmiş olduğu halde varacağı" belirtilmektedir. Bütün bu farklılıklardan her iki haberde anlatılan olayların ayrı ayrı olduğunu anlaşılmaktadır.

Bu haberde, babın diğer hadislerinde bulunmayan bir konu karşımıza çıkmaktadır, o konu şudur: Davacı dava neticelenmeden hasmını fücurla, yalan yere yemin etmekle itham etmektedir! Hz. Peygamber (s.a) de bu ithamı men etmemiş, sadece: "Senin, ona yemin ettirmekten başka hakkın yok" buyurmuştur. Bu hal, davacının yaptığının meşru olduğunu göstermektedir.

Hattâbî, bu konu ile ilgili olarak şöyle der: "Bu hadisde hasımlar arasında cereyan eden münazaada, taraflardan birisi sözü esas konudan çıkarıp hasmını hıyanet, fücur ve haramı helâl görme gibi bir şeye nisbet ederse, bu konuda bir hüküm verilmeyeceğine delil vardır."

Yine bu hadiste; öncekilerden ayrı olarak, yemin edecek kişinin yemin etmek için minberin yanına doğru gittiği de sözkonusu edilmektedir. Hattâbî bu konuda da şöyle der:

Ravinin; "Yemin etmek için (minbere doğru) gitti ve arkasını dönünce" sözleri; Hz. Peygamber zamanında yeminin minberin yanında edildiğine delildir. Böyle olmasaydı Kindelinin Rasûlullah'ın meclisinden gidip arkasını dönmesinde mana olmazdı. Hz. Peygamber'in şu sözü de buna şahitlik eder: "Yeşil bir misvak dalına da olsa benim minberimin yanında (yalan yere) yemin eden kişi Cehennemdeki yerine hazırlansın."[17]

Hz. Peygamber (s.a)'in, "O Allah'a, Allah kendisinden yüz çevirmiş olduğu halde varır" sözündeki, Allah'ın yüz çevirmesinden maksat, Allah'ın ona değer vermemesi, gazab etmesi, rahmetinden uzaklaştırmasıdır.[18]

Bazı Hükümler

1. Bir mah' eIinde tutan kişi (sahibu'1-yed, zi'I-yed) o mala, onu iddia eden yabancıdan daha çok mustehaktır. Yani malı elde bulundurma, o mala sahip olmanın delilidir. Araziyi elde tutmak; onu ekip biçmekle, evi elde tutma içinde oturmakla olur. Malın çeşidine göre zi'1-yedlik değişir.

2. Davacı, iddiasını isbat için delil getiremez ve davalı da davacının id-.d i asını ikrar etmezse davalının yemin etmesi gerekir.

3. Başka deliller, malı elde bulundurma (zi'I-yedlik) delilinden daha önce gelir. Çünkü Hz. Peygamber (s.a), Kindelinin "Bu arazi benim elimde, orayı ekiyorum" demesine rağmen Hadramlıya, delilinin olup olmadığını sormuştur. Eğer zi'1-yedlik de diğer delillere denk olsaydı, Kindelinin deliline karşı yeni bir delil istemezdi.

4. Davalı, günahkâr, facir birisi de olsa yemini kabul edilir ve karşı tarafın delili yoksa, bu yeminle dava sona erdirilir.

5. Hasımlardan birisi diğerine dava esnasında "yalancı, facir, zalim" gibi isnadlarda bulunsa, bu sözler ayrı bir davayı gerektirmez.

6. Bir kimse, mirasla ilgili bir şey iddia etse, hâkim de o kişinin murisinin öldüğünü ve başka bir vârisin olmadığını bilse, dava esnasında başka delil istenmeden bununla hükmeder. Çünkü Hadramh, "Bu adam bana babamdan kalan araziye zorla sahip oldu" demiş, Hz. Peygamber de gerçekten Hadramlının babasının ölüp ölmediğine veya başka vârisinin bulunup bulunmadığına delil istememiştir. Eğer Rasûlullah (s.a) onun, babasının mirasına tek vâris olduğunu bilmeseydi, bunu isbat için delil isterdi.

7. Mahkemede, hasımlardan birisinin salih, dürüst, diğerinin de yalancı, günahkâr olması verilecek hükmü etkilemez. Hüküm hasımların hallerine göre değil, delillerine göre verilir.[19]

2. Hz. Peygamberin Minberinin Yanında Edilen Yemini Tazim Konusunda (Gelen) Haberler

3246... Câbir b. Abdillah (r.a)'dan, Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Benim şu minberimin yanında, yeşil bir misvak üzerine bile olsa, bir şey için yalan yere yemin eden hiç kimse yok ki cehennemdeki yerine hazırlanmış olmasın -veya kendisine cehennem vacip olmasın-."[20]

Açıklama

İbn Mâce'de, aynı manayı ifade eden iki hadis vardır. Bunlardan birisi Câbir'den diğeri ise Ebû Hureyre'den rivayet edilmiştir. Câbir'in rivayeti, "Benim şu minberimin yanında, yeşil bir misvak üzerine bile olsa yalan yere yemin eden kişi, cehennemdeki yerine hazırlansın"; Ebû Hureyre'nin rivayeti ise; "Benim şu minberimin yanında bir erkek ve kadın taze bir misvak üzerine bile olsa yalan yere yemin ederse, ancak Cehennem kendisine vacip olur." şekillerindedir.

Hadis-i şerif, basit bir malı elde etmek için bile olsa yalan yere yemin etmenin kişinin cehenneme gireceğine sebep olduğuna işaret etmektedir. Değersiz bir mal için yemin etme, kişinin cehenneme girmesine sebep olduğuna göre, kıymetli mallar için yemin etmeyi siz düşünün.

Hz. Peygamber (s.a) yemine konu olacak değersiz malı "yeşil bir misvak" veya "taze bir misvak" sözüyle ifadelendirmiştir. Çünkü, taze misvak Arabistan'da çokça bulunan, alınıp satılmayan değersiz bir şeydir. Kuruduktan sonra ise, satılır. Onun için kuru misvakın az çok değeri vardır.

Hadis-i şerifte ayrıca Hz.Peygamber(s.a)'in minberinin yanında edilen yeminin önemine de işaret vardır. Yani Rasûlullah'ın minberinin yanında edilen yemin başka taraflarda edilen yemine nisbetle daha büyüktür. Çünkü eğer öyle olmasaydı, Hz.Peygamber (s.a)'in, bu kaydı koymasında mana olmazdı.

Cumhur bu hadise dayanarak mescid, Harem ve minber gibi kutsal yerlerde, ikindiden sonra ve cuma günü gibi kutsal zamanlarda edilen yeminlerin daha ağır olduğunu, bu yer ve zamanlarla yeminin daha da şiddetleneceğini söylemişlerdir.

Hanefilere göre ise hâkim davalıya yemin ettirecek olursa bunu belirli yerler ve zamanlarla takviye cihetine gitmez. Çünkü yemin eden kişi, Allah adını anarak yemin etmektedir. Dolayısıyla bunun bir de ayrıca yer ve zamanla te'kidine ihtiyaç yoktur. Buharî'nin bir bab'a; "Davalı, yemin kendisine nerede vacip olursa orada yemin eder" adını vermesi de, Hanefîlerin görüşlerini takviye eder.

Bazı âlimler ise , yemin ettirirken yeminin yer ve zamanla kuvvetlendirilip kuvvetlendirilmemesinin hâkime ait bir yetki olduğunu söylerler. Bunlara göre, hâkim isterse davalıya yemini camide, cuma günü gibi belli yer ve zamanda, isterse kaza meclisi nerede ise orada ettirir. Sahabelerden bazılarının hasımlarına yemin ettirirken; Rükünler arasında veya Makain-ı İbrahim'in yanında etmelerini istediklerine, bazılarının da bunu kabul etmekten kaçındıklarına dair haberler gelmiştir. Yine bazı sahâbîlerin Mushaf üzerine yemin ettirdikleri olmuştur.

İbn Reslân;âlimlerin zimmîye yemin ettirirken onun, bir yerle kuvvetlendirilmesinin caiz olduğunda ihtilâflarının olmadığını söyler. Ancak bu Hanefîlere göre caiz değildir. Yemin ettirirken, yahudiye; "Tevrat'ı Musa'ya indiren Allah'a...", Hristiyanlara da; "İncil'i İsa'ya indiren Allah'a..." şeklinde yemin ettirilir. Fakat, yemin ettirmek için onların ibadethanelerine girilmez. Çünkü bu, hem oralara değer verme manasına gelir, hem de müslü-manm oralara girmesi hoş değildir.[21]

Şevkânî bu konuda şöyle der:

"Yemini kuvvetlendirmede caiz olan son had, bu ve benzeri hadislerde varid olan, sözle kuvvetlendirmektir. Ama zimmîlere kilise ve benzeri yerde yemin ettirmek gibi, muayyen bir yer ve zamanla kayıtlayarak yemini te'kid konusunda herhangi bir delil mevcut değildir."[22]

Bazı Hükümler

1. Değeri az da olsa, bir mala sahip olmak için yalan yere yemin etmek, kışının cehenneme atılmasına sebeptir.

2. Kişinin, yalan yere yemin etmesine mani olmak için onun saygı duyduğu kutsal bir yer ve zamanda yemin ettirilmesi caizdir.

Bu konu ile ilgili malumat açıklama bölümünde geçmiştir.[23]

3. Putlar Adına Yemin Etmek[24]

3247... Ebû Hureyre(r.a)'den, Hz. Peygamber (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Yemin edip, yemininde "Lât'a yemin ederim ki" diyen kimse, hemen "Lâ ilahe illallah" desin. Arkadaşına; "Gel seninle kumar oynayalım" diyen kişi, sadaka olarak bir şey versin"[25]

Açıklama

Hadisin Buharî'deki rivayetinde, Lâfın yanı sıra Uzza da amlmaktadır. Yanı, "Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki derse...” denilmektedir. Müslim'deki rivayet ise aynen Ebû Dâvûd'taki gibidir.

Lât: Cahiliye devrinde Arapların taptıkları üç büyük puttan birisinin adıdır.

Sa'Iebî; Lât isminin Allah isminden alındığını, lafzatullah'ın sonuna bir tâ ilâve edilerek bu hale getirildiğini söyler. Putperestler, bu hareketleriyle, kendi ilahlarının adını Allah'ın adına benzetmek istemişlerdir. Sonra Allah (c.c) ismi celalini korumak için anılan putun adını "Lât" şekline çevirmiştir. Mücâhid; Lât'm, Tâif'te bir taş; Ebû Zeyd, Nahle'de Kureyşlilerin ibadet ettikleri bir ev olduğunu söyler. Bu kelimenin, hacılar için, unu yağ ile karıştırarak yemek yapan bir adamın hatırasından alındığı da söylenir. Çünkü, unu yağ ile karıştırma işine "lett" denilir. Bu görüşe göre hacılar için yukarıdaki şekilde yemek yapan bir adam vardı. O adam ölünce, kabri üzerine durup, ona ibadet etmeye başladılar.[26]

Bu puta "Lât" adının verilişine sebep olarak başka hâdiselerden de bahsedilir. Ancak bunlar o kadar önemli değildir. Önemli olan "Lâfın; Arapların tapındıkları bir put olduğunu bilmektir.

Bu hadiste; Lâfın adını anarak yemin eden kişinin yemininin sonunda "Lâ ilahe illallah" demesi emredilmek t edir. AIiyyül'1-Kârî bu meseleye iki açıdan bakılabilecğini söyler: .

1- Kişinin sehven cahiliyye devrinden kalma bir âdet olarak "Lât" üzerine yemin etmesi. Bu durumda "Lâ ilahe illallah" demesinden maksat; tevbe etmesi, tevhid kelimesini, günahına keffaret kılmasıdır. Çünkü iyilikler, kötülükleri siler. Bu, gafletten dolayı tevbedir.

2- Bu yemini ile "Lâfı ta'zim etmesi. Böyle olursa; anılan.veminden sonra tevhid kelimesi söylenmesinden maksat, iman tazelemektir. Çünkü bu yemin kişiyi dinden çıkarır. Bu durumda tevbe, ma'siyetten tevbedir.

Aliyyün-Kârî devamla, Şerhu's-Sünne'den şu sözleri nakleder:

"Bu hadiste; İslâm'dan "başka bir şeyle yemin edene keffaret gerekme-yip, günahkâr olduğuna ve tevbe etmesi gerektiğine delil vardır. Çünkü Hz.Peygamber (s.a) bu yeminin cezasını kişinin dininde kılmıştır, malında değil, sadece kelime-i tevhid'i emretmiştir. Çünkü yemin ma'kud ile olur. Lât ve Uzza'ya yemin edince bu konuda kâfirlere benzemiş olur. Onun için Rasûllah kelime-i tevhidle bunu telâfiyi emretmiştir."[27]

Aliyyül'l-Kârî'nin anlayışına göre; bu hadiste putlar adına yemin etmenin caiz olmayışından başka bir hükme işaret yoktur.

Nevevî ise, "Şöyle yaparsam ben yahudi veya hristiyan olayım, İslâm'dan veya Peygamber'den beri olayım" ve benzeri sözlerle yemin eden kişiyi de putlar adına yemin etmeye benzetmiş ve bunlarla yemin olmayacağını, dolayısıyla bu sözlerin keffareti gerektirmeyeceğini söylemiştir.İmam Şafiî, İmam Mâlik ve alimlerin cumhurunun görüşü Nevevî'nin dediği gibidir. Bu sözleri söyieyen kişiye keffaret değil tevbe istiğfar gerekir.

Hanefîlere göre; bir şeyi yapıp veya yapmamak için, "yahudi olacağına veya hristiyan oîacağna" dair yemin eden kişiye sözünü yerine getirmediği takdirde keffaret gerekir. Çünkü kişi bu sözünde; şartı küfre alâmet kılınca, o şarttan kaçınmanın gerekli olduğuna inanmıştır. O halde bunu yemin olarak söylemiştir. Ama kişi şart koştuğu şeyi yapmadığı takdirde gerçekten yahudi veya hristiyan olacağına inanır ve sözünü tutmazsa dinden çıkmış olur. İman ve nikâh tazelemesi gerekir.

Nevevî, Hanefîlerin şu mantıkî delille görüşlerini desteklediklerini söyler:

Aüah (c.c), zıhar yapana keffareti emretmiştir. Çünkü bu günah bir söz ve yalandır. Anılan sözlerle yemin etmek de aynı şekilde günahtır. Öyleyse bunlardan dolayı da keffaret gerekir.[28]

Hattâbî; Nehaî, Evzaî, Süfyân-ı Sevrî, Ahmed b. Hanbel ve İshak b. Râhûyeh'in de Hanefîlerin görüşünde olduklarını söyler.

Hadis-i şerifte sözkonusu edilen diğer bir mesele de; arkadaşını kumar oynamaya davet eden kişinin durumudur. Hz. Peygamber (s.a), arkadaşını kumar oynamaya davet eden kişiye hemen sadaka vermesini emretmiştir. Bu,, günaha keffaret olarak peşinden sadaka verme esasını gerektirir.

Bu durumda olan kişinin vereceği sadakanın mikdarı konusunda farklı görüşler vardır. Hattâbî, arkadaşına kumar oynamayı teklif ettiğinde düşündüğü mikdarı sadaka olarak vereceğini söyler. Nevevî ise; muhakkik âlimlerin anlayışına göre, hadiste böyle bir kaydın olmadığını, sadaka denilebilecek miktarda olmak kaydıyla imkânına göre sadaka verebileceğini söyler. Nevevî, Sahih-i Müslim'deki, "Bir şey tasadduk etsin" şeklindeki ifadenin bu görüşü dekteklediğini kaydeder.

Kadı Iyaz da; bu hadisin; kalpte yerleştiği zaman, masiyete azmetmenin günah olduğu tarzındaki cumhurun görüşüne delil olduğunu söyler. Kalbe yerleşmeden akla gelip geçen masiyet ise günahı gerektirmez.

Aynî; kumara davetten sonra verilecek olan sadakanın vacip değil mendup olduğunu, fakihlerin hadisteki emri.nedbe hamlettiklerini bildirmektedir.[29]

Bazı Hükümler

1. Ta'zim kasdı ile putlar adına yemin etmek, kişiyi dinden cıkanr.Böyle bir yemini eden kişinin hemen peşinden iman tazelemesi gerekir.

2. Putlar adına edilen yeminlerin bozulması halinde keffaret gerekmez.

3. Bir günaha azmedip karar vermek de günahtır.

4. İşlenilen bir günaha keffaret olarak hemen peşinde sadaka vermek menduptur.[30]

4. Babaların Adı İle Yemin Etmek Mekruhtur[31]

3248... Ebû Hureyre (r.a)'den Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Babalarınızın, annelerinizin ve putların adlan ile yemin etmeyiniz. Sadece, Allah'ın adı ile yemin ediniz. (Allah'ın adı ile de) ancak (sözünüzde) doğru olduğunuzda yemin ediniz."[32]

Açıklama

Hafız el-Mizzî; bu hadisin Lü'Iüî'nin rivayetinde mevcut olmayıp Ibn Dase nın rivayetinde bulunduğunu söyler. Hadis-i şerifin ilk bölümünde; Hz.Peygamber (s.a) babaların, annelerin ve putların adına yemin etmeyi yasaklamaktadır. Şüphesiz, dedeler, nineler, çocuklar ve torunlar da aynı yasağın altına girerler. Putlar adına yemin konusu bundan evvelki hadiste izah edilmiştir.

Hadisin ikinci bölümünde ise daha genel bir ifade ile Allah'tan başkaları adına yemin etmek men edilmektedir.

Allah'tan başkası adına yemin etmenin yasak oluşundaki hikmet Nevevî'nin beyanına göre şudur: Bir şey ile yemin etmek ona değer vermek ta'zim etmektir. Azamet ise gerçekte sadece Allah içindir. Onun için Allah'ın zâtı ve sıfatlarından başka bir şeyle yemin edilmez. Şevkânî, bunda bütün fakihlerin hemfikir olduğunu, ancak bu yasağın hüfcmü konusunda farklı görüşler bulunduğunu söyler. Bu ihtilâfları biraz sonra ele alacağız.

Nevevî'nin, Müslim Şerhi'nde bildirdiğine göre İbn Abbas (r.anhüma) şöyle demiştir:

"Allah adına yüz defa yemin edip günaha girmem, (yemini bozmam), başkaları adına yemin edip yeminime sadık kalmamdan daha hayırlıdır."[33]

Burada; "Üzerinde durduğumuz hadis ve benzerlerinde, Allah'tan başkaları adına yemin etmek yasaklanıyor. Halbuki Kur'ân'da Allah (c.c),bazi yaratıkları ile; Hz.Peygamber de bir hadiste bir şahsın babası ile yemin etmiştir. Bu hadislerle âyetler veya hadisler arasında bir tezat ortaya çıkmıyor mu?" şeklinde bir soru akla gelebilir. Bu konuda Fethu'l-Bârî'de şöyle denilir:

"Kur'ân-ı Kerim'deki; Allah'tan başkaları ile edilen yeminler iki şekilde izah edilir:

1- Âyetlerde bir hazf sözkonusudur. Yani kelime düşmüştür. Meselâ; "Güneşe yemin ederim..." âyetinin takdiri "Güneşin rabbine yemin ederim" şeklindedir.

2- Yaratıklar adına yemin etmek Allah'a has bir şeydir.Allah yaratıklarından birisine değer vermeyi isterse onun adına yemin eder. Bu, Allah'tan başkaları için caiz değildir.

Allah'tan başkaları ile yemin etmenin yasak olduğu hükmüne muhalif olarak varid olan; Rasulûllah'ın bir bedeviye söylediği: "Eğer sözünde sa-dıksa, babasına yemin olsun ki kurtuldu"[34] şeklindeki sözlere gelince;

buna da birkaç türlü cevap verilmiştir:

1- Bu sözün sıhhati tenkide tabidir. İbn Abdilberr, bu sözün sabit olmadığını söyler. O, rivayetin aslının; "Vallahi kurtuldu" şeklinde olup bazılarının bunu bozduğunu zanneder.

2- Bu çeşit ifadeler; Arapların alışık olduğu, yemin kastedilmeyen sözlerdir. Allah'tan başkası ile yemini yasaklayan hadisler, bu sözü yemin kas-dı ile söyleyenlerle ilgilidir.

3- Bu tip sözler arapçada iki manada kullanılır:

a) Ta'zim, **b)** Te'kid. Yasaklama, bu sözlerde ta'zim kastedildiğindedir.

4- Allah'tan başkası adına yemin önceleri caizdi, sonra neshedildi. Hz. Peygamber bu sözü nesihten önce söylemiştir.

Süheylî; sarihlerin çoğunun bu görüşü benimsediklerini söyler. îbnü'l-Arabî de; bu hadisin; "Rasûlullah (s.a) bu konudaki nehy varid olmadan Önce babası adına yemin ederdi" şeklinde rivayet edildiğini söyler. Ancak bu sahih olamaz. Çünkü Hz.Peygamber (s.a) Allah'tan başkası ile yemin edileceğini zannetmez. Münzirî ise; hadislerin arasını birleştirmek mümkün ve hadisin vürud tarihi belli olmadığı için nesh iddiasının zayıf olduğunu söyler.

5- Hadiste hazf vardır. Takdir; "Babasının Râbbi adına yemin ederim ki kurtuldu" şeklindedir. Bunu Beyhakî söylemiştir.

6- Bu söz hayret ifade etmesi içindir. Bu, Süheylî'nin görüşüdür.

7- Bu şekilde yemin etmek Hz.Peygamber (s.a)'e mahsustu." Yukarıya aldığımız görüşleri, Şevkânî; Feth'den nakletmektedir.[35]

AIiyyü'1-Kârî bunlardan ayrı bir görüş beyan eder. O da şöyledir: "Hz.Peygamber (s.a) bu sözü Allah'tan başkaları ile yemin etmek yasaklandıktan sonra söyledi. Maksadı, sözkonusu yasağın harama delâlet etmediğine işaret etmekti."[36]

Allah'tan başkaları adına yapılan yeminin hükmü konusunda âlimler değişik görüştedirler. İbn Dakîki'l-îyd'in ifadesine göre; hüküm, yemin edilen şeyin durumuna göre değişir:

a) Eğer adına yemin edilen şey putlar gibi ta'zimi küfrü gerektiren bir şeyse bunlar adına yemin haramdır. Yeminde bu şeylerin ta'zimini kasdet-mek ise küfürdür. Ta'zim kastedilmiyorsa haramdır. Bunda âlimler müttefiktirler.

b) Adına yemin edilen şeyin ta'zimi küfrü gerektirmiyorsa bu yeminin haram mı yoksa mekruh mu olduğunda ihtilâf vardır.[37]

Bu tür yeminler konusunda Mâlikî ve Hanbelîler'in iki görüşü vardır. Bir görüşe göre haram, diğerine göre mekruhtur. Ama Hanbelîlerde meşhur olan görüş bunların haram oluşudur.

Şâfiîlerin cumhuruna göre; tenzîhen mekruhtur.

Hâdivîlere göre; adına yemin ettiği şeyi azamet yönünden Allah'a bir tutmazsa veya yemin eden kişi küfrü ya da fıskr mutazammın değilse yemin caizdir.[38]

Aliyyü'1-Kârî; Allah'ın isimleri ve sıfatlarının dışında bir şeyle yemin etmenin mekruh olduğunu, bu konuda Peygamberin, Kabe'nin, meleklerin, emanet, hayat ve ruhun eşit olduğunu söyler.[39]

Üzerinde durduğumuz konuda Hanefî âlimlerinden iki görüş vardır. Bazılarına göre, Allah'tan başkaları adına yemin etmek mehruhtur. Aliyyü'l-Kârîbu görüşü paylaşanlardandır. Çoğunluğuna göre ise Allah'tan başkası adına yemin etmek mekruh değildir. Zeylaî; Allah'tan başkasına yapılan yeminin meşru olup bunun asİında yemin değil, cezanın şarta bağlanması olduğunu söyler. Ancak, fakihler cezanın şarta bağlanmasına yemin demişlerdir. Çünkü bir işi yapmaya teşvik veya bir işten men etmek için Allah adına edilen yeminin manası bunda da vardır. Allah'a yemin etmek İse mukruh değildir.

Hanefîler; Allah'tan başkasına yemini nehyeden hadisin bir şarta bağlanmayan yeminle ilgili olduğunu söylerler. Çünkü bir şeye bağlı olmadan edilen yeminde, yemin edileni ta'zim vardır. Bu da ittifakla mekruhtur.[40]

Yemin; Allah'ın isimleri veya âdet haline gelmişse zatî sıfatlarından biri ile edilir.[41]

Bazı Hükümler

1. Babalar, anneler, putlar adına yemin etmek caiz değildir.

2. Yemin sadece Allah'ın adı ile edilebilir.

3. Allah adına yemin eden kişi, yeminine sadakat göstermeli, yalan yere yemin etmemelidir.[42]

3249.... Ömer b. el-Hattâb (r.a)'dan rivayet edildiğine göre;

O, bir kafile içerisinde babası adına yemin ediyor iken Rasûlullah (s.a) kendisine yetişmiş ve:

“Şüphesiz Allah sizi babalarınız (adı)ile yemin etmekten nehyediyor. Yemin edecek olan, Allah'a yemin etsin veya sussun." buyurmuştur.[43]

Açıklama

Hadisin Buharî'deki bir rivayeti Hz.Ömer'de değil, oğlu Abdullah'da son bulmaktadır. Yani Abdullah'ın hâdiseyi babasından duyduğuna dair bir işaret, mevcut değildir. Yine Buharî'deki rivayette buradan fazla olarak Hz.Ömer'in kafile içerisinde "yürürken" Rasûlullah'ın kendisine ulaştığı ifade edilir. Yani orada bir "yürüyor" ilavesi vardır.

Tercemeye "kafile" diye aldığımız "rakb"; develerine binmiş vaziyetteki, on ve daha fazla kişiden teşekkül eden topluluktur. Bazan atlılara da "rakb" denildiği olur.

Aynî'nin bildirdiğine göre, aynı hadisi İbn Abbas da Hz. Ömer'den nakletmiştir. Bu nakle göre olay bir savaş yolculuğunda olmuştur. İşaret edilen haber şu şekildedir: "Rasûlullah (s.a) ile birlikte bir kafile içerisinde bir savaşa giderken "babama yemin ederim ki hayır"dedim. Ardımdan birisi;"Babalarınız adıyla yemin etmeyiniz" diye fısıldadı. Geri döndüm,bir de ne göreyim, Rasûlullahmış."

İbn Ebî Şeybe'nin İkrime kanalıyla Hz.Ömer'den rivayetine göre; Hz. Peygamber (s.a): "Eğer biriniz, Mesih adına yemin ederse -ki Mesih, babalarınızdan daha hayırlıdır- helak olur." buyurmuştur.

Hadis, babalar adına yemini men ediyor ve sadece Allah adına yemin edilebileceğini bildiriyor. Bu konu, bundan önceki hadisin şerhinde genişçe ele alınmıştır.[44]

3250... Ömer (r.a)'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: Rasûlullah (s.a) beni işitti... -(Hz.Ömer;) babalarınız adı ile... sözüne kadar, önceki hadisin mana olarak benzerini (söyleyip) şunu da ilâve etti-: "Vallahi (artık) ne kendimden ne de (başkasından) naklen bu şekilde bir daha yemin etmedim."[45]

Açıklama

Bu hadis, bundan önceki hadisin başka bir rivayetidir. Musannif Ebû Dâvûd, önceki hadisi, Ahmed b. Yunus'dan, bunu işe Ahmed b. Hanbel'den almıştır. Tabiî, Ahmed b. Yunus ile Ahmed b. Hanbel'in isnadları da birbirinden farklıdır.

Ahmed b. Hanbel'in rivayetinde, Ahmed b. Yunus'un rivayetinde bulunmayan iki cümle vardır. Ebû Dâvûd, bu fazlalıkları aynen aktarmış, geri kalan kısmı ise "Önceki hadisin manasım..." şeklinde işaretle iktifa etmiştir.

Ahmed b. Hanbel'in rivayetindeki fazlalıklardan biri, hadisin başındaki, Rasûlullah'ın Hz.Ömer'in, sözünü işittiğine dair olan cümle; diğeri de yine Ömer'in, bir daha o şekilde yemin etmediğini ifade ettiği cümledir.

Bu son kısım, Buharî ve Müslim'in rivayetlerinde:"Vallahi Rasülullah'i dinledikten beri ne kendimden ne başkasından naklen bir daha öyle yemin etmedim" şeklinde varid olmuştur.

Hz. Ömer'in bu ifadesinden anlaşıldığı üzere, o babasının adı ile yemin ettiğinde ya bunun günah olduğunu bilmiyordu ya da, cahiliye devrinden kalma bir alışkanlık olarak diline öyle gelivermişti. Ama Hz.Peygamber kendisini bu şekilde yemin etmekten nehyedince artık bir daha öyle yemin etmedi.[46]

Bazı Hükümler

1. Allah'tan başkaları adına yemin etmek caiz değildir.

2. Bilmeden bir günah işleyen kışı yaptığının günah olduğunu öğrenince hemen onu terketmelidir.

3. Bir müslümanın günah işlediğini gören ve duyan kişi, uygun bir dille bu günaha mani olmaya çalışmalıdır.[47]

3251... Saîd b. Ebî Ubeyde'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: İbn Ömer (r.anhüma); "Kabe'ye yemin ederim-ki hayır" diye yemin eden bir adamı duyup ona:"Ben Rasûlullah (s.a)'ın; Allah'tan başkasına yemin eden(O'na)ortak koşmuştur, buyurduğunu işittim." dedi.[48]

Açıklama

Hafız Mizzî, el-Etrâf adındaki eserinde, bu hadisin Lü'lüî'nın rivayetinde mevcut olmadığını söyler.

Hadisin zahiri; Allah'tan başkaları ile yemin etmenin, Allah'a ortak koşmak olduğunu iifade etmektedir. Âlimler bunun; yemin edilen şeyi, azamet yönünden Allah'a ortak koşma niyetiyle olduğu takdirde şirk sayılacağını, ama dil alışkanlığı ile söylendiği takdirde sureten başkasını Allah'a ortak koşma gibi görünmekte ise de gerçekte öyle olmadığını söylerler.

Şevkânî; bu hadisteki, "Allah'a ortak koşmuştur" ifadesinin; bu şekildeki yeminden men etmekte mübalağaya delâlet ettiğini, Allah'tan başkalarına yemin etmenin haram olduğunu söyleyenlerin bu hadise dayandıklarını söyler.

Hadis, sadece put gibi ta'zimi küfrü gerektiren şeylerle değil; Kabe, Kur'ân, Nebi gibi ta'zime lâyık olan şeylerle de yemin edilemeyeceğine ve bunlarla edilen yeminlerin yemin sayılmayacağına delâlet etmektedir. Bu konuda ulemadan nakledilen bazı farklı görüşler vardır:

Cumhura göre; Allah'tan başkaları adına edilen yeminler yemin olarak gerçekleşmez.

Hanbelîlerden bir kısmı, Hz.Peygamber (s.a)'in adına edilen yeminin yemin sayılıp bozulması halinde keffaretin gerektiği görüşündedirler.

Hz,Ömer'in Kabe adına, Katâde'nin de Mushaf, talâk ve nikâhla yemin etmeyi nehyettikleri rivayet edilir.

İbnu'l-Münzir'in bildirdiğine göre, Kur'ân-ı Kerîm'e yemin eden kişi ye-Tiinini bozarsa, İbn Mes'ûd ve Hasan el-Basrî, her âyet için bir yemin keffa-reti gerektiğini söylerler.

Ebû Yusuf'a göre; bir kimse "Rahman" diyerek yemin eder ve bununla Allah'ı kastederse bu yemindir, eğer Rahman sûresini kastederse yemin değildir. Dolayısıyla bozduğu takdirde keffaret gerekmez.

Hanefîlere göre; Peygamberlere, Kabe'ye, yaratıklardan birinin başına veya hayatına yemin edilmez. "Yemin ederim","kasem ederim","şehadet ederim", "üzerime yemin olsun", "üzerime ahdolsun" gibi sözler yemin sayılır, bozulması halinde keffaret gerekir.

Kur'ân-ı Kerîm'e edilen yemin konusunda iki görüş vardır: Bir görüşe göre; Kur'ân, Allah kelâmı olduğu için onunla yemin edilir. Diğer bir görüşe göre yemin edilmez. "Mushaf hakkı için, Kur'ân hakkı için" gibi sözler esah görüşe göre yemin sayılmaz. Bu sözleri bir şarta bağlayan kişi, sözünde durmazsa, tevbe istiğfar etmesi gerekir.

Yalan yere, "Allah bilir şu şöyledir" diyen kişi, bir görüşe göre dinden çıkar. İman tazelemesi gerekir. Diğer bir görüşe göre; dinden çıkmaz, günaha girmiş olur. Tevbe istiğfar etmesi icabeder. Yalan yere; "Allah şahittir" denilmesi de yemin sayılmaz. Dolayısıyla keffareti değil, tevbeyi gerektirir.

Yemin edilmesi âdet olan Allah'ın sıfatlarından biri ile yemin edilebilir. Ancak, "Allah'ın ilmi, Allah'ın gazabı" gibi sözlerle yemin edilmez.[49]

3252... Talha b. Ubeydullah (r.a) -bedevînin kıssasını (anlatan) hadiste-; Hz.Peygamber (s.a)'in şöyle buyurduğunu söylemiştir:

"Babasına yemin ederim ki doğru söylüyorsa kurtuldu. Babasına yemin ederim ki, doğru söylüyorsa cennete girdi."[50]

Açıklama

Burada bir bölümü zikredilen hadisin tamamı Kitabü's-Salât'da 392 numarada geçmiştir. Hadisin tamamını görmek isteyen oraya müracaat edebilir.

Hadisin bu konu ile ilgisi, Hz.Peygamber (s.a)'in bedevînin babasına yemin etmesidir. Bu meselenin izahı da babın ilk hadisinde verilmiştir. Burada tekrar ele alınmasına gerek yoktur. Ancak, Rasûlullah'ın; "...doğru söylüyorsa cennete girdi" diye geçmiş zamana delâlet eden bir siga kullanması, ileride mutlaka gireceğine işaret içindir. Ya da, cennete girecek ameli işlemiş olur, şeklinde anlaşılır.[51]

5. Emanete Yemin Etmek Mekruhtur

3253... İbn Büreyde; babasından, Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Emanete yemin eden, bizden değildir."[52]

Açıklama

Hadis-i şerif, emanete yemin etmenin caiz olmadığını göstermektedir.

Hattâbî, bu hadisle ilgili olarak şöyle der: "Emanete yeminin mekruh 3İuşu; Allah'ın, sadece Allah ve sıfatları ile yemin etmeyi emretmiş olmasından dolayı olsa gerektir. Emanet Allah'ın sıfatlarından değil, sadece emirlerinden bir emir ve farzlarından biridir. Müslümanlar, emanete yeminden; bunun Allah'ın ismi ve sıfatları ile bir tutulması olacağından dolayı nehye-dilmişlerdir. Ebû Hanîfe ve arkadaşları; bir kimse Allah'ın emanetine yemin ederim ki derse bu yemindir ve keffaret gerekir derler. Şafiî ise, bunun yemin olmadığını dolayısıyla keffaretin gerekmediğini söyler."

Bu ifadelerden; emanete yemin etmenin haram değil mekruh olduğu ve bu kerahate sebebin, emanetin Allah'ın isim ve sıfatlarından biri olmayışı anlaşılmaktadır.

Hattâbî, Hanefîlerin emanete yemini, yemin saydıklarını söyler. Fakat bu Hanefîler arasında ittifak edilen bir mesele değildir. Hanefî âlimlerinin bu konudaki ifadelen farklıdır.

Bedâi'de şöyle denilir: "Eğer, "ve emanetillâhi = Allah'ın emanetine yemin ederim ki" derse; Asıl'da bunun yemin olduğu söylenir. İbn Semâa ise, Ebû Yusuf'tan bunun yemin olmadığının nakledildiğini bildirir. Tahâ-vî, arkadaşlarımızdan rivayetle bunun yemin olmadığını söyler. Tahâvî'nin sözünün delili şudur: Allah'ın emaneti, namaz, oruç ve başkaları gibi kulların ibadet ettikleri Allah'ın farzlarından bir farzdır. Allah (c.c); "Biz emaneti göklere, yere ve dağlara arzettik. Onu yüklenmekten kaçındılar..." buyurmuştur.[53] Emanete yemin, Allah'ın isminden başka bir şeyle yemin olduğu için yemin sayılmaz. Asıl'da zikredilenin izahı da şudur: Yemin esnasında Allah'a izafe edilen emanetle, Allah'ın sıfatı kasdedilir. Nitekim "emîn", Allah'ın sıfatlarındandır, o da "emanet" kökünden türemiştir. Mutlak olarak zikredildiğinde, özellikle kasem konusunda, onunla Allah'ın sıfatı murad edilir."

Görüldüğü gibi AUahın emanetine edilen yeminin yemin sayılıp sayılmayacağı konusunda Hanefilerden iki görüş vardır. Kâsânî, Bedâi' adındaki eserinde bu görüşleri ve her birinin aklî izahını yapmıştır. Asi, İmam Mu-hammed'in Mebsût adındaki kitabıdır. Zâhiru'r-rivâye eserlerinden birisi olduğu için Hanefî mezhebinde ondaki görüşler daha esah kabul edilir.

Hz. Peygamber (s.a)'in, "emanete yemin eden bizden değildir" sözündeki, "bizden değildir" ifadesi; "bizim yolumuza uyanlardan değildir" manasınadır. Yoksa, "bizim mensub olduğumuz dinden değildir" demek manasına gelmez. Kâdî şöyle der: "Bizim huyumuzda olanlardan değil, başkalarına benzeyenlerdendir. Çünkü o, ehl-i kitabın âdetindendir. Herhalde bununla tehdidi kasdetmiştir."[54]

Bazı Hükümler

Emanete yemin etmek caiz değildir. Konu yukarıda izah edilmiştir.[55]

6. Yemin-i Lağv

3254... İbıahim -yani es-Sâiğ-; Atâ'dan, yeminde lağv konusunda şöyle haber vermiştir:

Âişe (r.anha) dedi ki: Resûlullah (s.a.); "[O], kişinin evinde (söylediği) "Hayır vallahi, evet vallahi" gibi sözleridir." buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: İbrahim es-Sâiğ, salih bir adamdı. Ebû Müslim onu, Avandes'de katletti. Tokmağı kaldırdığında ezanı duyarsa bırakıverirdi.

Yine Ebû Dâvud dedi ki: Bu hadisi Dâvûd b. Ebi'l-Furât; İbrahim es-Sâiğ'den, Hz. Âişe'ye mevkuf olarak rivayet etmiştir. Zührî, Abdülmeük b. Ebî Süleyman ve Mâlik b. Miğvel de aynı şekilde hepsi Atâ'dan Hz. Âişe'ye mevkuf olarak rivayet etmişlerdir.[56]

Açıklama

Bu hadis Münzirî'nin, Muhtasarında mevcut değildir.Hadis; Buhârî'de, Hz. Âişe'nin sözü olarak, "Yeminle rinizdeki lağvdan dolayı Allah sizi muaheze etmez..."[57] âyetini tefsir sadedinde varid olmuştur. Buharî'deki rivayet şu şekildedir: "Hz. Âişe; âyeti (kişinin); 'hayır vallahi evet vallahi' sözü hakkında nazil olmuştur, dedi."

Hadisin sonunda Ebû Davud'un da işaret ettiği gibi, başkaları da hadisi mevkuf olarak rivayet etmiştir.

Hadis-i şerif; lağv'ın, yemin kasdı olmadan söyleniveren söz olduğuna delâlet etmektedir. Şâfiîler, yemin-i lağvı, bu rivayetin işareti istikametinde izah etmişlerdir.

İmam Muhammed; İmam A'zam'ın yemin-i lağvı yukarıda belirtildiği biçimde izah ettiğini söyler. Fakat, Hanefî mezhebinin görüşüne göre yemin-i lağv, mukaddimede de belirtildiği gibi; doğru zannedilerek yanlışlıkla edilen ve aksi ortaya çıkan yemindir. Hâdivîler, Rabîa, Mâlik, Mekhûl, Evzâî, Leys ve Ahmed'in bir rivayeti de Hanefîlerin görüşü doğrultusundadır.

Askalânî, yemin-i lağv konusunda sekiz ayrı görüş olduğunu söyler. Meselâ; Tâvûs'dan nakledilen görüşe göre yemin-i lağv, kişinin öfkeli iken ettiği yemindir. İbrahim en-Nehaî'ye göre ise, bir kimsenin bir şeyi yapmamak üzere yemin edip sonra unutarak o işi yapmasıdır. Saîd b. Cübeyr kanalıyla İbn Abbas'tan yapılan rivayete göre, Allah'ın helâl kıldığını haram saymaktır. Bir görüşe göre, kişinin bir işi yaparsa kendisine beddua etmesi, sonra da onu yapmasıdır.

Şevkânî, yemin-i lağv konusundaki görüşleri sekize münhasır kılmanın doğru olmayacağını, araştırıldığı takdirde daha başka görüşlerin de ortaya çıkacağını söyler.

Şüphesiz bu görüşler içerisinde en meşhur olanları, Şâfiîlerle Hanefile-rin görüşleridir.

Yine Şevkânî bu görüşlerden de, Şâfiîlerin görüşünün daha isabetli olduğunu kaydeder. Şevkânî'nin bu tercihi yaparken ortaya koyduğu izah şöyledir:

"Lağv'ın manasını anlamakta başvurulacak merci, Arap lügatidir, Hz. Peygamber (s.a)'in asrında yaşayanlar, Allah'ın kitabını en iyi anlayanlardır. Çünkü onlar birer lügat ehli olmanın yanı sıra şeriat ehli de idiler. Hz. Peygamber (s.a)'i görmüşler ve Kur'an'ın iniş günlerinde hazır olmuşlardır.

Sahâbîlerden birisinden Kur'an-ı Kerim'le ilgili bir tefsir bulunur ve ondan daha üstün veya kendisi seviyesinde olan birisinden de buna zıt bir görüş bulunmazsa bu tefsin almak vacib olur. Bu görüş, lügat âlimlerinin bu sözün manası hakkında rivayet ettikleri haberlere uymasa bile sonuç değişmez. Çünkü o sahabenin naklettiği mananın, lügavî değil şer'î olması mümkündür.: Usûl'de, belli olduğu üzere, şer'î mana, lügavî manadan daha önce gelir. Bizim sadedinde olduğumuz konuda lağv; Âişe (r.anha)'nın dediğidir."

Hz. Peygamber (s.a)'den lağv yemini ile ilgili olarak başka haberler de nakledilmiştir. Meselâ, Taberî'nin Hasenü'l-Basrî'den merfû olarak rivayet ettiği bir habere göre: Ok atıcılardan biri okunu attığı zaman, hedefi vurduğuna dair yemin eder ve onun vuramadığı ortaya çıkar. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s,a): "Atıcıların yeminleri lağvdır. Onun için keffarette yoktur, ceza da" buyurmuştur.[58]

İbn Hacer; bunun sabit olmadığını, zira ulemanın, Hasen'in mürsellerine güvenmediklerini, çünkü onun herkesten hadis aldığını söyler.

İbn Vehb de; Zührî vasıtasıyla Urve'den o da Hz. Âişe'den şöyle rivayet etmiştir: "O (yemin-i lağv), sadece doğruluğu arzu edilerek edilen fakat aksi çıkan yemindir."

Bu rivayet Hanefîlerin görüşlerini desteklemektedir. Fakat ravileri, üzerinde durduğumuz babın hadisinin ravileri kadar sika olmadıkları için onun karşısında zayıf bulunmuştur.

Hadis-i şeriften anlaşıldığına göre; yemin-i lağvdan dolayı ne keffaret ne de ceza vardır. Bakara sûresinin, 225 ve Mâide sûresinin 89. âyetleri de buna çok açık bir şekilde delâlet etmektedirler. İbnü'l-Münzir ve İbn Abdil-berr, bu hususta tüm âlimlerin görüşbirliği içinde olduklarını söyler.

Hanefî fıkıh kitaplarında; "Allah'ın bu yemin sebebiyle sahibini mua-haza etmeyeceğini umarız." manasına gelen bir ibare yer alır. Asıl metinlerde olduğu için, bu söz İmam Muhammed'e ait olsa gerektir. "Allah (c.c), âyet-i kerimelerde açık bir şekilde, yemin-i lağv sebebiyle kişiyi muaheze etmeyeceğini bildirdiği halde, İmam Muhammed niçin böyle bir ifade kullanmıştır?" şeklinde bir soru akla gelebilir. Bu soruya şu şekilde cevap verilmektedir: "Umud iki türlüdür. Bunlardan biri tama' diğeri tevazu içindir. Birincisine recâ-i tama', ikincisine de recâ-i tevazu denilir. İmam Muham-med'in sözü, recâ-i tevazu cinsindendir."[59]

Bazı Hükümler

1. Yemin-i lağv; yemin kastı olmadan, dil alışkanlığı ile söylenen evet vallahi, hayır vallahi gibi sözlerdir. Konu, şerh bölümünde izah edilmiştir,

2. Yemin-i lağv'den dolayı ne dünyevî bir keffaret ne de uhrevî bir ceza gerekmez.[60]

7. Yeminde Ta'riz[61]

"Ta'riz" diye terceme ettiğimiz "el-meâriz" kelimesi "mi'raz" kelimesinin çoğuludur. Bu kelime; en-Nihâye'deki ifadeye göre, sözünü açıkça ifade etmenin zıddı olan ta'rizden alınmadır. Aynî; "Ta'riz, bir kinaye türüdür, tasrihin zıddidır" der. Râğıb ise bu kelimeyi şöyle izah eder: "Bu, açık ve gizli manası olan bir sözdür ki, söyleyen gizli manayı kasdeder, açık manasını söyler."

Bu izahlardan anlıyoruz ki, buradaki ta'rizden maksat; yemin ederken ayrı ayrı manaya gelen sözün kullanılması, yemin edenin, niyetinin başka, sözünün başka olmasıdır.[62]

3255... Ebû Hureyre (r.a)'den, Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Yeminin, arkadaşının seni tasdik edeceği (niyet) üzerine olanıdır."

Müsedded; "Bana, Abdullah b. Ebî Salih haber verdi" dedi.

Ebû Dâvûd dedi ki: Onun ikisi, (yani) Abdullah b. Ebî Salih ve Abbâd b. Ebî Salih birdir.[63]

Açıklama

Müslim, hadisi; "Yemin edenin yemini, yemin ettirenin niyetine göredir" manasına gelen bab altında vermiştir. Bu ifade hadisin manasını anlamada oldukça kolaylık sağlamaktadır. Zaten Müslim'in diğer bir rivayeti; "Yemin, yemin ettirenin niyetine göredir" şeklindedir.

Metindeki, "arkadaş" diye terceme ettiğimiz "sahib" kelimesi burada "hasım", "müddeî" manalarında kullanılmıştır.

Hadis-i şerif, iki hasım arasındaki davalaşmada edilen yeminin, yemin edenin değil, yemin ettirenin niyetine göre olacağına delildir. Yani, yemin eden kişi "evet, ben yemin ettim ama maksadım o değildi, şu idi" şeklinde bir mezarette bulunamaz. Fethu'l-Vedûd'da; "Bunun manası; yemin, yemin ettirenin niyetine göre vaki olur. Yeminde tevriyenin tesiri olmaz." denilmektedir.

Yeminde, yemin ettirenin niyetinin muteber oluşu, genel değildir. Bazı hallerde şartlarla sınırlıdır.

Nevevî, bu konuda şu açıklamada bulunur:

"Bu hadis, hâkimin yemin istemesi durumunda edilen yemine hamlolunur. Bir adam, başka birini dava eder, hâkim de ona yemin ettirdiğinde, adam hâkimin niyetinden başkasına niyet ederse, yemin hâkimin niyeti üzerine olur. O adamın kendi niyetini gizlemesi fayda vermez. Bu konuda göruş birliği vardır. Delili, bu hadis ve icmadır.

Hâkimin isteği olmadan yemin eder ve farklı bir niyet beslerse, o zaman niyetinin faydası olur ve yemin bozulmuş olmaz. İster hiç kimse istemeden, isterse hâkim ve onun naibinin dışında birinin istemesiyle olsun, sonuç aynıdır. Hâkimden başkası, niyet ettirdiğinde onun niyetine itibar edilmez. Hasılı; kendisine yöneltilen bir davada hâkimin ve naibinin yemin ettirmesinin dışındaki bütün hallerde yemin, yemin edenin niyetine göredir. Hadiste murad edilen budur. Hâkimin huzurunda hâkim istemeden yemin etmesi halinde ise, ister Allah adı ile ister hanımını boşama ve köle azadına yemin etsin, yemin edenin niyeti muteberdir. Ancak hâkim; karısını boşama veya köle azad etmesi üzerine yemin ettirirse, niyetini gizlemesi fayda verir. Yemin edenin niyeti muteberdir. Çünkü hâkimin bunlarla yemin ettirmeye hakkı yoktur. O, ancak Allah adına yemin ettirebilir.

Şunu bilmek gerekir ki; niyet ile sözün başka mana ifade etmesi her ne kadar yemini bozmak sayılmasa da, hak sahibinin hakkını iptal edecek durumlarda bu şekilde yemin etmek ittifakla caiz değildir. Bütün bu açıklamalar Şafiî mezhebine göredir.

Kadı Iyaz; İmam Mâlik ve arkadaşlarından bu konuda farklı görüşler ve tafsilat nakletmiş ve şöyle demiştir:

"Kendisinden yemin istenmeden ve birinin hakkı taalluk etmeden yemin eden kimsenin yemininin kendi niyetine göre olduğunda âlimler arasında ihtilâf yoktur. Ama bir hak veya vesika hakkında kendi kendine ya da hâkimin hükmü ile başkası için yemin ediverirse, sözünün zahirine göre hüküm verileceğinde ihtilâf yoktur.

Konunun, Allah'la kul arasındaki yönüne gelince; kimisi, kendi lehine yemin edilenin, kimi de yemin edenin niyetinin muteber olduğunu söyler. Eğer yemini teklif üzerine etmişse, kendisi için yemin edilenin; kendiliğinden yemin etmişse kendisinin niyetine itibar edileceği şeklinde görüşler de vardır. Bu; Abdülmelik ve Sahnûn'un görüşüdür. İmam Mâlik ile İbnü'l-Kasım'ın zahir olan görüşleri de böyledir. Bunun aksini söyleyenler de vardır. Bunu Yahya, İbnü'l-Kasım'dan nakletmiştir..."

Nevevî'nin Kadı Iyaz'dan naklettikleri biraz daha devam eder. Ancak, fazlaca tafsilat olacağı için bu kadarla iktifa ediyoruz.

Bu konuda; Hanefî âlimlerinden Aliyyü'1-Kârî de, "Yemini teklif edenin, buna hakkı varsa onun niyeti; yoksa yemin edenin kendi niyeti muteberdir. Onun, niyetini gizlemeye hakkı vardır. Bu; âlimlerimizin görüşünün özetidir" dedikten sonra, Nevevî'nin yukarıya aldığımız sözlerin bir kısmını nakleder.

Yeminde niyetin hukukî yönden hükmü budur. Ancak başka şeye niyet edilerek edilen yemin dinî açıdan doğru değildir. İmam Mâlik'den; "Hile ve kurnazlıkla edilen yeminin sahibi günahkârdır. Yemini de bozulmuştur. Bir özür dolayısıyla olması ise caizdir" dediği nakledilir.[64]

Bazı Hükümler

Davalaşmalarda; yemin edenin değil, yemin ettirenin niyeti muteberdir. Yemin edenin değişik bir şeye niyet etmesine itibar edilmez.[65]

3256... Süveyd b. Hanzala[66] (r.a)'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Aramızda Vâil b. Hucr da olduğu halde Rasûlullah (s.a)'ı görmek üzere çıktık. VâiFi bir düşmanı yakaladı. (Yanımızdaki) topluluk yemin etmeyi günah saydılar, ben ise; "O benim kardeşim" diye yemin ettim. Bunun üzerine düşmanı onu salıverdi. Rasûlullah (s.a)'a geldik, ona öbürlerinin yemin etmeyi günah saydıklarını, benim ise "o benim kardeşim" diye yemin ettiğimi haber verdim. Rasûlullah (s.a):

"Doğru söylemişsin, müslüman mü si umanın kardeşidir" buyurdu.[67]

Açıklama

Hadiste anlaşıldığı üzere; Vâil b. Hucr'u düşmanının elinden kurtarmak için yemin etmek icabetmiş, ancak yanındakiler günah olacağını düşünerek yemin etmekten kaçınmışlardır. Sadece Süveyd b. Hanzala, gönlünden İslâm kardeşliğini geçirerek karşısındakinin bunu anlamamasına rağmen, "o benim kardeşimdir" diye yemin etmiştir. Mesele Hz. Peygamber'e aktarılınca o bunun doğru olduğunu, çünkü müslümanın, müş-lümanın kardeşi olduğunu söylemiştir.

Şüphesiz Rasûlullah (s.a)'ın bundan maksadı, kan kardeşliği değil, İslâm kardeşliğidir. Çünkü aralarında ortaklık bulunan şeylere kardeş denilmesi caizdir. Dolayısıyla bir kimse bir müslüman için, "Bu benim kardeşimdir." diye yemin ederse, yalan yere yemin etmiş olmaz.

Hadis-i şerif; ihtiyaç duyulduğu hallerde kişinin, esas niyetini gizleyerek, karşısındakinin arzusuna göre yemin etmesinin caiz olduğuna delildir. Konu ile ilgili açıklama bundan evvelki hadisin şerhinde geçmiştir.[68]

(İslâm'dan) Berî Olmaya Ve İslâm'dan Başka Bir Dine Yemin Etmek[69]

3257... Sabit b. Dahhâk (r.a)'ın Ebû Kılâbe'ye haber verdiğine göre;

O, (Sabit) ağacın altında Hz. Peygamber (s.a)'e bi'at etmişti. Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu:

"İslâm dininden başka bir din üzerine yalan yere yemin eden kişi, dediği gibidir. Kendisini bir şey (âlet) ile öldüren kimse, kıyamet gününde onunla cezalandırılır. Sahibi olmadığı bir şeyi adakta bulunana bir şey lâzım değildir."[70]

Açıklama

Hadisin Buharî'deki rivayetinde Sâbit'in Hz. Peygamber'le ağaç altında biat ettiğine dair bir kayıt mevcut değildir. Yine Buharî'nin rivayetinde buradakinden farklı olarak mü'mine lanet etmenin ve küfür isnad etmenin, onu öldürmek hükmünde olduğu da bildirilmektedir. Bu rivayet, Kitabü'n-Nüzûr'daki rivayettir.

Aynî; lanet etme ve küfre insad etmenin mü'mini öldürmek gibi oluşundan maksadın, haramlık yönünden olduğunu söyler.

Kitabu'l-Cenâiz'deki rivayette ise; bu ilâveler olmadığı gibi hadisin nezir (adak) ile ilgili olan bölümü de mevcut değildir. Ayrıca, Ebû Dâvûd'ta ki, "Bir şeyle kendini öldüren kimse" bölümü; Buharî'nin bu rivayetinde, "kendisini bir demirle öldüren kimse..." şeklindedir.

Metinden anlaşıldığı üzere; hadisin ravisi Sabit b. Dahhâk ağaç altında Rasülullah'a bi'at edenlerdendi. Hatta Ebû Davud'un rivayeti; Hz. Peygamber (s.a)'in bu sözleri, adı geçen bi'at esnasında söylediği intibaını vermektedir.

Ağacın altında edilen bu bi'ata; "Rıdvan Bi'atı" denilir. Bu hadisenin özeti şudur:

Hz. Peygamber (s.a.) H. 6 senesinde Zilkade ayında yanında 1400 sahâbî olduğu halde Kabe'yi ziyaret etmek maksadıyla Mekke'ye doğru yola çıktı. Ancak Kureyşlüer, müslümanları Mekke'ye sokmak istemiyorlardı. Bunun için, süvarilerini müslümanların önüne çıkardılar. Halbuki Hz. Peygam-ber'in maksadı savaş değil, Kabe ziyareti idi. Onun için, sahâbîler yanlarına yolcu kılınandan başka silah almamışlardı. İhramlı idiler ve yanlarında kurbanlık develeri vardı. Bu yüzden Hz. Peygamber Efendimiz Kureyşlilerle karşılaşmamak için yolunu değiştirdi. Sarp yollardan geçti ve Hudeybiye denilen yere vardı. Fakat Kureyşlüer burada da karşılarına çıktılar. Müslümanlarla Kureyşlüer arasında elçiler gidip geldiler. Her ne kadar Hz. Peygamber (s.a); gayesinin, savaş etmek değil Kabe'yi ziyaret etmek olduğunu söylüyorsa da Kureyşlüer bir türlü müslümanları Mekke'ye sokmak istemiyorlardı.

Hz. Peygamber; son olarak Hz. Osman'ı Kureyşlilerle görüşmesi için Mekke'ye gönderdi. Hz. Osman'ın Kureyşle görüşmesi uzun sürdü, bu yüzden dönüş gecikti. Müslümanlar arasında, Hz. Osman'ın öldürüldüğü

şayiaları dolaşmaya başladı. Bu şaiya Hz. Peygamber(s.a)'in kulağına kadar geldi. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a), Kureyş'in yaptığını yanma bırakmak istemeyerek bütün ashabtan İslâm davası uğrunda canlarını feda etmeleri için bi'at istedi. Müslümanların tümü kılıçlarının kabzalarını tutarak yemin ettiler. Bu bi'at bir ağacın altında yapıldı. Erkek kadın tüm mü'minler, sonuna kadar Hz. Peygamber'le birlikte sebat edeceklerine, ondan ayrılmayacaklarına and içtiler.

İşte bir ağaç altında edilen ve Rıdvan Bi'atı diye meşhur olan bi'at budur. Kur'an-ı Kerim'de bu bi'attan şu şekilde bahsedilir:

"Mü'minler sana o ağacın altında bi'at ettikleri zaman, Allah onlardan razı olmuştu. Cenab-ı Allah onların kalbindeki itilâsı biliyordu da onlara huzur ve sekinet vermiş, onları pek yakın bir fetih ve zaferle mükafatlandırmıştı."[71]

Hadis-i şerif hüküm itibarıyla üç bölümü ihtiva etmektedir. Şimdi bu bölümleri ayrı ayrı ele alıp açıklayalım:

1- "İslâm'dan başka bir din anarak yalan yere yemin eden kişi dediği gibidir." Bu yeminden maksat; "Şöyle edersem kâfir olayım, yahudi olayım..." gibi yeminlerdir. Bir kimse bu şekilde yemin eder de sözünü yerine getirmezse dediği gibi, yahudi ya da hıristiyan olur.

Kâ'dî İyaz, bu konuda şöyle der: "Bu hadisin zahirine göre bu tür yeminlerle, İslâm gider ve dediği gibi olur. Bu söylenilenin, yemini bozmaya bağlanması da muhtemeldir. (Yani dediğini yerine getirmez, yemini bozarsa dediği gibi olur.) Büreyde'nin Rasûlullah (s.a)'den rivayet ettiği şu hadis bu ihtimale delildir: "Bir kimse ben İslâm'dan beriyim der de eğer yalancı ise, dediği gibidir. Doğru ise İslâm'a salim olarak dönmeyecektir." Her halde bundan maksat, tehdid ve azab bakımından mübalağaya işarettir. Oriun, bununla yahudi olacağı veya İslâm'dan beri olacağı değildir. Sanki, yahudi gibi cezaya müstehaktir demiş gibidir. Hz. Peygamber'in: "Namazı terkeden kâfir olmuştur" sözü bunun benzeridir. Bu tür sözler şeriat örfünde yemin sayılır mı, sayılmaz mı? Bu sözlerini yerine getirilmemesi halinde de keffaret gerekir mi, gerekmez mi?

Nehaî, Evzaî, Sevrî, Ebû Hanîfe'nin talebeleri, Ahmed ve İshak; bunların yemin olup, bozulması halinde keffaretin gerekli olduğu görüşündedirler. Şafiî, Mâlik ve Ebû Ubeyd'e göre ise, bunlar yemin değildir, sözde durmamakla kekffareti gerektirmezler. Ancak bunu söyleyenler, isteF sözlerinde sadık ister yalancı olsunlar, günahkârdırlar."

Aynî, hadisteki "yalan yere" kelimesinin, yalan yere yemin manasına olmayıp yalan yere yemin ettiği dinleri ta'zim olduğunu söyler. Ay-nî'nin anlayışına göre; İslâm dininden başka dinleri ta'zim eden her zaman ve her halükârda yalancı olacağından dolayı, kişinin sözünde sadık veya yalancı olması arasında fark yoktur.

Aynî, İbnü'l-Cevzî'nin; "Yemin eden kişi, kendince büyük olan şeylere yemin eder. Küfür dinlerinden birini ta'zim eden kişi de kâfire benzer" dediğini naklettikten sonra, şunları söyler: "Gerçekten kâfir olmuştur. Kâfire benzemek bundan aşağıdır."

İbn Hacer de hadisteki, "O dediği gibidir" sözünden muradın; tehdid ve azabda mübalağaya delâlet etmesinin veya kişinin o dinden olduğuna hüküm edilmemesinin muhtemel olduğunu söyler. Askalânî'nin beyanına göre; böyle diyen kişi, dediği dine inananın hak ettiği azabı hak etmiştir.

Münzirî'nin görüşü de bu tür sözlerle yemin etmenin sahibini yahudi veya kâfir kılmayacağı istikametindedir.

islâm dininden başka dinler adına yemin etmenin, şer'an yemin sayılıp sayılmayacağı konusu "Yeminler kitabının" başındaki mukaddimede ve "Putlar adına yemin" konusundaki hadislerin şerhinde daha geniş olarak izah edilmiştir.

2- "Kendisini bir şeyle öldüren, kıyamet günü onunla azab edilir." Çünkü onun cezası, ameli cinsinden olur. İbn Dakîkı'1-İyd, bunun; uhrevî cezaların dünyevî cinayetler cinsinden olduğuna benzediğini söyler. Bundan, insanın kendisini öldürmesinin günahının başkasını öldürmenin günahı gibi olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü insanın nefsi mutlak olarak kendisinin değil, Allah'ındır. Kişi onda istediği gibi tasarrufta bulunamaz. Ancak Allah'ın izin verdiği şekilde tasarrufta bulunabilir.

Aynî, İbn Battâl'ın şöyle dediğini nakleder:

"Kişinin kendi kendini öldürmekle dinden çıkmadığında, fakihler ve ehl-i sünnet âlimleri müttefiktirler. Onun cenaze namazı kılınır ve günahı kendi-sinedir. Ömer b. Abdilaziz ve Evzaî'den başka kimse, onun namazını kıl mayı mekruh saymamışlardır. Doğrusu umumun dediğidir. Çünkü Hz. Peygamber (s.a) müslümanların cenaze namazını kılmayı sünnet kılmış, kimseyi istisna etmemiştir. Onun için hepsinin namazı kılınır."

Aynî, İbn Battâl'ın bu sözlerine; Ebû Yusuf'a göre de, kendi kendini öldürenin cenaze namazının kıhnmadığını ekler. Ebû Yusuf; böylelerinin,

kendilerine zulmederek eşkiya ve yol kesici zümresine dahil olacakları görüşündedir.

3- "Kendi sahibi olmadığı bir şeyle adakta bulunan kimseye bir şey lâzım değildir." İbn Melek, bunu şu şekilde izah eder: "Allah hastama şifa verirse, -kendisinin olmayan bir şahıs için- filân hür olsun" demek gibidir.

Tıybî de şöyle der: "Sahibi olmadığı bir köleyi azad etmek veya başkasının koyununu kurban etmek üzere adakta bulunan kişiye -sonradan o şeyler bunun mülküne girseler bile- adağına vefa etmesi gerekmez."

Mukaddimede işaret edildiği gibi; adanılan şeyin adayanın mülkünde olması nezrin şartlarındandır.[72]

Bazı Hükümler

1. İslâm dininden başka dinler üzerine yemin eden kişi, onu ta'zım ettiği için sanki o dine mensup olmuş gibidir. Konu şerh bölümünde izah edilmiştir.

2. Kendisini bir âletle öldüren kişiye, âhirette o âletle azabedilecektir.

3. Sahibi olmadığı bir şey üzerine adakta bulunan kişiye adağının gereğini yerine getirmesi icabetmez.[73]

3258... Abdullah b. Büreyde, babasından, Rasûlullah (s.a)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Yemin edip de, "ben İslâm'dan beriyim" diyen kişi eğer yalancı ise dediği gibidir. Sadık ise, asla İslâm'a salim olarak dönmeyecektir."[74]

Açıklama

Hadis-i şerif, yalan yere yemin eden ve bu yemini "İslâm'dan berîyim" şeklinde yapan kişinin, dediği gibi, İslâm'dan beri olduğuna; sözü doğru ise bir daha İslâm'a salimen dönemeyeceğine delâlet etmektedir.

Aliyyu'1-Kârî; kişinin İslâm'dan berî olması şeklindeki ifadenin, bu gibi sözlerden sakındırmak maksadıyla kullanılmış mübalağalı bir tehdid olduğunu söyler. Yine AIiyyü'l-Kârî'nin ifadesine göre; yalan yere bu şekilde yemin etmek, "yemin-i gamûs" tur.

Hattâbî ise; "İslâm'dan berî olmak" üzere edilen yeminlerin, keffareti gerektirmeyip günaha sebep olduğunu; çünkü hadiste bu yeminin cezasının, sahibinin malında değil, dininde kılındığını söyler.

Allah'tan başkası adına edilen yeminlerin yemin sayılıp sayılamayacağı konusundaki âlimlerin çeşitli görüşleri daha önceden açıklanmıştı.

Hadisten, yalan yere değil de vakıaya uygun olarak; "şöyle değilse ben İslâm'dan berîyim, ben İslâm'dan beriyim ki şu şöyledir." gibi sözlerle edilen yeminin de meşru olmadığı anlaşılmaktadır. Ancak bunun günahı yuka-rıdakine nisbetle daha hafiftir.

Vakıaya uygun olmasına rağmen bu yeminin günah olmasına sebep, bu sözde İslâm'ın küçümsenmesi ve küfre meyi olmasıdır. Bu şekilde yemin eden kişinin İslâm'a salim olarak dönmemesinden maksat, onun günahkâr oluşudur. İbn Melek; bunun emanet üzerine yemin etmeye daha yakın olduğunu söyler.

Buraya kadar yaptığımız izahlar; edilen yeminin geçmiş ve şimdiki zamanki vakıalarla ilgili oluşuna göredir. Tabii bu çeşit yeminlerin; "Şöyle edersem İslâm'dan berî olayım..." gibi gelecekle ilgili olması da mümkündür. O zaman, yemin edenin yalancı veya sözünde sadık olmasından maksat; yeminine bağladığı şeyi yapıp yapmamasına göredir.

Hanefî mezhebine göre, bu ifadelerle edilen yeminler, yemin sayılır ve bozulması halinde keffaret gerekir.

İbnü'l-Hümâm şöyle der: "Kişinin; şöyle yaparsa İslâm'dan berî olduğuna dair sözü, bize göre yemindir. Aynı şekilde, namazdan ve oruçtan beri olma şeklindeki sözler de yemindir."[75]

Bazı Hükümler

Yalan yere; "İslâm'dan beriyim" diye yemin eden kişi, dediği gibidir. Bunu söyleyen kışı sözünde sadık ise günaha girmiş olur.[76]

8. Katık Yemeyeceğine Yemin Eden Kişinin Durumu

3259... Yusuf b. Abdullah b. Abdüsselâm'dan,[77] şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Rasûlullah (s.a)'i gördüm; hurmayı bir ekmek parçasının üzerine koyup, "Bu (hurma), bunun (ekmeğin) katığıdır." buyurdu.[78]

Açıklama

Bu hadis, hurmanın katık olduğuna delâlet etmektedir. Bilindiği gibi katık; ekmekle birlikte yenen maddelerdir. Ancak hangi maddelerin katık sayılıp sayılmadığında farklı görüşler vardır. Konunun yeminle ilgisi; katık yememeye yemin eden kişinin neleri yediği takdirde yemininin bozulacağı yönündendir.

Aynî, bu hadis ile; ister taze olsun ister kuru, evde bulunan ekmeğin dışındaki tüm yiyeceklerin katık sayıldığı sonucuna varıldığım söyler. Buna göre; katık yememeye yemin eden kişi, hurma yerse yeminini bozmuş olur.

Ebû Hanîfe ve Ebû Yusuf'a göre katık; zeytin yağı, bal, sirke gibi (ekmeğe) sürülebilen yiyeceklerdir. Çünkü katık, kendi başına değil ekmekle birlikte yenen, ona tabi olan yiyeceklerdir. Ama, kızartılmış et, peynir, yumurta gibi ekmeksiz yenilen yiyecekler katık değildirler.

İmam Şafiî, İmam Mâlik, Ahmed b. Hanbel, İmam Muhammed ve Ebû Yusuf'un bir görüşüne göre; çok kere ekmekle birlikte yenen maddeler katıktır.

İbn Hacer, İbnü'l-Kassâr'ın şöyle dediğini nakleder:

"Ekmekle birlikte kızartılmış et yiyenin bu eti katık edindiği konusunda dilciler arasında hiçbir görüş ayrılığı yoktur. Bu kişi eğer katıksız ekmek yedim dese, yalan söylemiş, katıkla ekmek yedim dese doğru söylemiş olur.

Ama, KûfelilerİN; katık, iki şeyin arasını birleştirmenin adıdır, şeklindeki sözleri, katıktan maksadın; ekmeğin o şey içinde yok edilmesine delildir. Bu durumda katık; .parçalarının ekmeğin parçalan içine girmesi suretiyle ona tabi olur. Bu da ancak, katığın sürülmesi (ekmeğin bandırılması) suretiyle olur. Karşı görüşte olanlar buna; "Önceki söz doğrudur. Fakat katıkla ekmeğin parçalarının birbirine yemeden önce girmesi iddiasının delili yoktur. Maksat, önce birleştirmek, sonra da yemek suretiyle yok etmektir. İşte o zaman parçaların birbirinin içine girmesi gerçekleşir." diyerek karşılık verirler." Neyin katık sayılıp neyin

sayılmayacağını, bugün "katık" kelimesinin ifade ettiği manadan ziyade örfe bağlamak daha uygun olsa gerektir. Çünkü bunu en güzel tayin eden şey örftür. Günümüzün örfü de ikinci görüşe daha uygun düşmektedir.[79]

3260... Harun b. Abdullah, Ömer b. Hafs'dan, Ömer, babası vasıtasıyla Muhammed b. Yahya'dan, o Yezid el-A'ver'den, o da Yusuf b. Abdullah b. Selâm'dan.önceki hadisin benzerini rivayet etmiştir.[80]

9. Yeminde İstisna

3261... İbn Ömer (r.a)'den, Rasûlullah (s.a)'a ref ederek, şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Bir şey üzerine yemin edip arkasından "İnşaallah" diyen kimse (yemininde) istisna etmiştir."[81]

Açıklama

Hadisin Tirmizî'deki rivayetinde; buradaki "istisna etmiştir" sözünün yerinde, "Ona hıns (yemini bozma) yoktur" cümlesi yer almaktadır. İbn Mâce'nîn İbn Ömer'den olan bir rivayeti de Tirmizî'nin rivayetine yakındır. Ebû Hureyre'den rivayet ettiği ise bazı ifade farklılıkları olmasına rağmen, Ebû Davud'un rivayeti ile aynı manaya gelmektedir.

Tirmizî; "Bu hadisi, Eyyûb es-Sahtiyanî'den başka hiçbir kimsenin merfû olarak rivayet ettiğini bilmiyoruz" der. İbn Aliyye ise; Eyyûb'un bu hadisi bazan merfû olarak, bazan da merfû olmayarak rivayet ettiğini söyler. Bey-hakî de; bu hadisin, merfû rivayetinin sadece Eyyûb'dan olduğunu ve onun bu hadisin sıhhati konusunda şek ettiğini bildirir.

Eyyûb es-Sahtiyanî, güvenilir bir ravidir. Onun için, ondan başkalarının hadisi merfû olarak rivayet etmemeleri hadisin sıhhatine zarar vermez. Üstelik aynı hadisi, Musa b. Ukbe, Kesîr b. Ferkad, Eyyûb b. Musa ve Hassan b. Atıyye de Nâfi'den merfû olarak rivayet etmişlerdir.

İstisna: Bir sözün içine aldığı manalardan bir kısmını o sözün hükmünün dışına çıkarmak demektir. Bugün dilimizde "müstesna, hariç, dışında" gibi sözcüklerle ifade edilmektedir. Meselâ, "Ahmet müstesna

herkes geldi" dediğimizde "herkes" sözünün içine giren "Ahmet", "geldi" hükmünün dışına çıkartılmış yani istisna edilmiştir.

Aslında Arapçada istisna için kullanılan özel edatlar vardır. Bunlar, gibi edatlardır. Yani istisna aslında, istisnaya mahsus olan bu edatlardan birisiyle olur. Ancak, bir hükmü bir şarta bağlama veya Allah'ın dilemesine bağlama da istisna yerinde kullanılmaktadır. Meselâ, "Bize gelirsen sana ikram ederim" cümlesinde ikram hükmü eve gelme şartına bağlanmıştır. Sanki "bize gelmen müstesna, sana ikram etmem" denilmiştir. Bir kimsenin, "Allah dilerse (inşaallah) şöyle yapacağım" demesi, yani işi Allah'ın dilemesine bağlaması da bir istisna sayılmaktadır.

İşte bu hadiste, mevzubahis edilen istisna bu sonuncusudur. Yani, yemin ettikten hemen sonra "inşaallah" demekle ilgilidir. Bu istisna mecazidir. Yukarıda da işaret edildiği gibi, yemin edip de peşinden ."inşaallah (Allah dilerse)" diyen kişinin sözü; "vallahi, Allah'ın dilemesi dışında hiç bir şey benim bu işi yapmama mani olamaz." manasınadır.

Bu ve buna benzer hadislerden anlaşıldığına göre; bir kimse yemin eder ve peşinden "inşaallah" derse yemini bozulmaz, yani sözünü yerine getire-mese bile yemininden dolayı keffaret gerekmez. İbnu'l-Arabî bu konuda tüm âlimlerin ittifak halinde olduklarını söyler. Aliyyü'1-Kârî ise, İmam Mâlik'-in istisnanın yeminin tahakkukuna mani olmadığı görüşünde olduğunu bildirir. Kârî'nin ifadesine göre İmam Mâlik; herşeyin Allah'ın dilemesine bağlı olduğunu, dolayısıyla "inşaallah" demesinin hükmü değiştirmeyeceğini söyler.

"înşaallah" sözünün yemini hükümsüz kılması için, söze bitişik olması gerekir. Bu bitişikliğin hükmü ve sınırı konusunda farklı görüşler vardır.

Şevkânî'nin bildirdiğine göre; içlerinde Mâlik, Evzaî ve Şafiî'nin de bulunduğu cumhur, istisnanın bitişik olmasından maksadın yemini eder etmez hiç susmadan "inşaallah" denilmesi olduğunu söylerler. Bunlara göre, arada nefes almaktan dolayı olan susmanın zararı olmaz. Şevkânî, susmanın özürlü ya da özürsüz olması arasında fark yoktur der. Hanefîlere göre; kas-den soluk alma istisnaya manidir.

Tâvûs, Hasan ve tabiîlerden bir gruba göre; yemin eden kişi, bulunduğu meclisten kalkmadıkça "inşaallah" deme yetkisine sahiptir. Katâde; kalkmadıkça veya konuşmadıkça, istisnanın caiz olduğunu söyler. Atâ, bu müddetin bir deve sağacak kadar; Saîd b. Cübeyr ise, dört ay olduğu kanaatin-dedirler. İbn Abbas'a nisbet edilen görüş tamamen yukardakilere

aykırıdır. İbn Abbas, istisna için bir süre tanımaz. Kişi ebediyyen bu İstisnayı yapabilir.

İbn Abbas'a nisbet edilen bu görüş zayıftır. Çünkü, eğer dediği gibi insan yemin ettikten, günlerce hatta yıllarca sonra "inşaallah" deyip, yeminin hükmünden kurtulursa ne yeminin bir faydası kalır ne de yeminini bozan birisi bulunur.

İmam Gazali; İbn Abbas'tan nakledilen bu görüşün ona ait olmaması gerektiğini, çünkü bunun onun şanına yakışmadığını söyler. Yine Gazalî bu sözün gerçekten ona ait olması durumunda; "Her halde o, önce istisnaya niyet edip sonra onu açıklamayı kasdetmiştir..." der.

Nakledildiğine göre; halife Mansur, istisna konusunda dedesi İbn Abbas'a muhalefet etti diye Ebû Hanîfe'ye sitem etmiş, Ebû Hanîfe de; "Bunun zararı sana döner. Sana yeminlerle bi'at edip de yanından çıktıktan sonra inşaallah diyen kişiye razı olur musun?" demiştir.

Âlimlerin cumhuruna göre; and karşılığında kullanılan yemindeki istisna ile, hanımını boşama veya köle azad etmedeki istisna arasında fark yoktur. Buna göre bir kimse hanımına, "inşaallah sen boşsun", kölesine "inşaallah sen hürsün" dese hanımı boş olmaz, kölesi de hürriyete kavuşmaz. Ahmed b. Hanbel; köle azadı konusunda cumhura muhaliftir. Delili: "İnşaallah sen boşsun dediğinde boş olmaz. Kölesine, inşaallah sen hürsün derse o hürdür." manasına gelen hadistir. Ancak bunun rivayetinde Humeyd yalnız kalmıştır ve o meçhuldür. Onun için hadis zayıftır.

Hadisten anlıyoruz ki; istisnanın sıhhati için, "inşaallah" sözünün dil ile söylenmesi gerekir; niyet yeterli değildir. Ulemanın çoğunluğu da bu görüştedir. M âli kıl erden bir kısmı ise; İmam Mâlik'in, niyetin yeterli olduğu fikrinde olduğunu zannetmektedirler.[82]

Bazı Hükümler

1. Yemin ettikten sonra "inşallah" diyen kişi, sözünü yerine getiremese bile yeminini bozmuş sayılmaz.

2. İstisnanın sahih olması için,' bunun dil ile söylenmesi gerekir. Kalben niyet kâfi değildir.[83]

3262... İbn Ömer (r.anhüma), Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Yemin edip de istisna eden kimse, isterse döner, isterse hıns (yemini bozma) olmadan terkeder."[84]

Açıklama

Bu hadis, Lü'lüî'nin rivayetinde mevcut değildir. İbn Dâse'nın rivayetinde vardır.

Yeminde istisnadan maksadın yemin ederken "inşaalah" demek olduğu yukarıdaki hadiste anlatılmıştı.

Hadisten; yemine bitişik olarak edilen istisna ile, yeminin mevzuu yerine getirilmese bile yeminin bozulmuş sayılmayacağı anlaşılmaktadır.

Bu hadise şerh olarak, Hattâbî şunları söylemektedir:

"İstisna etse" sözünün manası: kalbi ile değil, dili ile istisna etmesidir. Çünkü Ebû Dâvûd'dan başkalarının rivayetinde "yemin edip, inşaallah diyen kimse..." şeklinde bir cümle vardır. Bu hükmün içine; talâk, köle azadı ve bunların dışındaki tüm yeminler girer. Çünkü Hz. Peygamber (s.a) bunu genel bir şekilde ifade etmiş, tahsis etmemiştir. Âlimler, bir şeyi yapma veya yapmamaya yemin edip de istisna eden (inşallah diyen) kişiden hıns (yen.ini bozma) in sakıt olduğunda görüşbirliği içindedirler. Talâk veya köle azadı için yemin etme ve istisnada bulunma konusunda ise, Mâlik ve Evzaî; istisnanın fayda etmeyeceğini, boşanma ve köle azadının vaki olduğu görüşündedirler. Mâlikîlerin bu konudaki illetleri şudur: Keffaretin dahil olduğu tüm yeminlerde, istisna amel eder. Keffaretin bulunmadıklarında ise istisna amel etmez.

Mâlik der ki: Beytullah'a kadar yürümeye yemin ettiği ve istisnada bulunduğu zaman, istisna düşer, yemininde hânis olur.

Hattâbî'nin hadisle ilgili sözleri burada sona ermektedir.

Diğer âlimlerin de hadis üzerinde şerhleri vardır. Ancak bunlar, bizim bir önceki hadisin şerhinde verdiğimiz bilgilerle paralel bir biçimdedir. Onun için bu şerhlerin buraya tekrar aktarılmasına gerek yoktur.[85]

Hz. Peygamber (S.A)'in Yemini Konusunda Gelen Haberler[86]

3263... İbn Ömer (r.anhüma)'nın şöyle dediği rivayet edilmiştir: Rasûlullah (s.a), en çok; "Kalbleri değiştirene yemin ederim ki, fıayır...” şeklinde yemin ederdi.[87]

Açıklama

Haberde Hz.Peygamber (ş.a)'in Allah'ın sıfatlarından birisi ile yemin ettiği anlaşılmaktadır. Bu sıfat; "Mukallibu'I-<ulûb: Kalbleri değiştiren"dir.

Aynî; kalbleri değiştirmekten maksadın; Allah'ın, kullarının kalbini, ima-ıı terkedip küfrü seçmeye veya küfrü terkedip imanı tercih eder hale getirmesi olduğunu söyler.

Ibn Hacer de; "Mukallibu'l-kulûb, üzerine yemin edilendir. Kalpleri değiştirmekten maksad, kalbin kendisini değil, araz ve ahvalini değiştirmekir." der.

Şevkânî'nin bu konu ile ilgili sözleri de şu şekildedir: "Mukallibu'l-kulûb, kendisi ile yemin edilen şeydir. Kalbleri değiştir-nek sözü ile kastedilen kalblerin hallerini değiştirmektir; zâtını değil. Bu ifalede; kendisine lâyık bir şekilde sabit olan sıfatı ile Allah'ı isimlendirmenin caiz olduğuna delâlet vardır. Kadı Ebu Bekir b. el-Arabî: Hadis, kendileri ile vasfedildiği ve ismi anılmadığı zaman Allah'ın fiilleri ile yemin etmenin caiz olduğunu gösterir, der. Hanefîler; kudretle ilmin arasını ayırmışlar ve Allah'ın kudreti ile yemin ederse yemin gerçekleşir, ilmi île yemin ederse gerçekleşmez, demişlerdir. Delilleri şudur: İlimle, malum da kastedilir. Nitekim Allah (c.c): "Bize karşı çıkabileceğiniz bilginiz var mı?..." buyurmuştur.[88]

Şevkânî'nin bildirdiğine göre Râğıb; Allah'ın kalbleri ve gözleri değiştirmesini, "Allah'ın onları bir görüşten diğer görüşe çevirmesidir" şeklinde izah eder.

Hadis; irade gibi kalbî amellerin, Allah'ın yaratması ile olduğuna delâlet eder.

Yine hadis; Allah'ın kendisine lâyık bir şekilde, onun sabit olan sıfatları ile isimlendirilmesinin caiz olduğunu gösterir.

Hadis-i şerif; Allah'ın sıfatlarından biri ile yemin edip de yeminini bozana keffareti gerekli görenler için delildir. Bu konunun esasında ihtilâf yoktur. İhtilâf, Allah'ın hangi sıfatları ile yemin edilip, hangileri ile edilemeyeceği konusundadır. Gerçek şu ki, sadece Allah'a ait olan, başkalarında bulunmayan sıfatlar ile yemin etmek caizdir. "Mukallibu'l-Kulûb" bu çeşit sıfatlardandır.

Yukarıya naklettiğimiz bu mütalaa, Hafız İbn Hacer'e aittir. Hanefîle-rin Hidâye adındaki fıkıh kitabında: "Yemin, Allah adıyla veya Rahman, Rahîm gibi diğer isimlerinden biri ile, ya da; Allah'ın izzeti, celâli, kibriyâsi gibi, örfen yemin edilen sıfatlarından biri ile edilir" denilmektedir.

Hidâye'de anılan bu sıfatlar, Allah'ın zâti sıfatlarıdır.[89]

Bazı Hükümler

1. İnsanlarm kalbî amellerinin yaratıcs, Allah'tır

2. Allah'ın zatı sıfatlarından bin ile yemin etmek caizdir.[90]

3264... Ebû Saîd el-Hudrî'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: Rasûlullah (s.a); yeminde mübalağa ettiği zaman;"Ebu'l-Kasım'ın canına sahib olan (Allah)'a yemin ederim ki..." derdi.[91]

Açıklama

Bu hadis, Lü'Iüî'nin rivayetinde mevcut değildir. Onun için Münziri kitabında zikretmemiştir. Mizzî, el- iraf'ında, îbn Mâce'ye de nisbet eder. Ancak İbn Mâce'de aynı isnad ve aynı metinle bu hadis yoktur. Fakat, Rufâ'a el-Cühenî'den, "Rasûlullah (s.a) yemin ettiğinde; Muhammed'in canına sahib olan, derdi," şeklinde bir rivayet vardır.[92]

Bu hadisi Ebu Saîd el-Hudrî'den nakleden Âsim b. Şümeyh için; Ebû Hatim, "Meçhul"; Ebû Bekir el-Bezzâr: "Bilinen biri değil" derler. İbn Hibbân ise bu zâtı, sika raviler arasında saymaktadır.

Bilindiği gibi; Ebu'l-Kasım, Hz. Peygamber'in künyesidir. Rasûlullah (s.a)'m ilk oğlu Kasım olduğu için Efendimiz "Kasım'ın babası" manasına

"Ebu'l-Kasım" diye künyelenmiştir.

Hadis-i şerif; "hayatıma sahip olan", "nefsim elinde olan" gibi sözlerle yemin etmenin meşru olduğuna delildir. "Ebu'l-Kasım'ın canına sahip olan" diye terceme ettiğimiz cümlenin tam karşılığı; "Ebu'l-Kasım'ın nefsi elinde olan" demektir. Aliyyü'1-Kârî; "Elinde" kelimesinden maksadın, Allah'ın tasarrufu, kudreti, iradesi olduğunu söyler.

Hz.Peygamber (s.a)'in buna benzer sözlerle yemin ettiğine işaret eden daha başka haberler de vardır. Yukarıda İbn Mâce'den naklettiğimiz rivayet bunlardan biridir. Zaten, "Nefsim elimde olan", "Hayatıma sahip olan" gibi sözlerin ifade ettiği mana Allah'tır. Çünkü bunlara sahip olan Allah'tır. Dolayısıyla bu şekilde edilen yeminler Allah'a edilen yeminlerdir.

Hadiste, Hz.Peygamber (s.a)'in yeminde mübalağa ettiği zaman bu şekilde yemin ettiği ifade ediliyor. Fakat böyle bir kayit olmadan Hz.Peygamber (s.a)'in normal hallerde de adı geçen sözlerle yemin ettiği çok olmuştur. Aliyyü'l-Kârî'nin bildirdiğine göre Tıybî; bu gibi sözlerde Allah'ın kudretini izhar olduğu için, bu şekildeki yeminlerin daha üstün olduğunu söylemiştir.[93]

3265... Ebû Hureyre (r.a)'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: Rasûlullah (s.a) yemin ettiği zaman; "Hayır, estağfirullah" derdi.[94]

Açıklama

Hadisin zahiri; Hz. Peygamber (s.a)'in yemin ettiği zaman "Estağfirullah" dediğine, yani bu şekilde yemin ettiğine de lâlet etmektedir. "Estağfirullah"; "Allah'tan bağış dilerim" manasınadır.

Bu kalıp ise, bilinen yemin kalıplarına benzememektedir. Şüphesiz Hz. Peygamber'in bu şekilde yemin etmesi devamlı değildir. Bazan böyle yemin ederdi.

Âlimler, bu haberde ifade edilen manayı izahda farklı şeyler söylemişlerdir. Aliyyü'l-Kârî'nin el-Mirkât adındaki eserinde verdiği şu bilgi bu konuya oldukça açıklık getirmektedir:

Kâdî, bu sözün manasının; eğer mesele bunun aksine ise, Allah'tan bağış dilerim, demek olduğunu söyler. Kadı'nın beyanına göre; gerçi bu söz

(ve'stağfirullah) yemin değildir, ancak sözü tekid edip kuvvetlendirmesi bakımından yemine benzer. Onun için ravi buna yemin demiştir.

Tıybî ise şöyle der:

"sözündeki "vav" harfi, atıf içindir. Bu da kendisine atıf yapılan mahzuf bir cümlenin olmasını gerektirir. Buna karine de; sözüdür. Çünkü bu ya; Cenab-ı Allah'ın sözünde olduğu gibi, geçen sözü reddetmek maksadıyla yemine h azırlık içindir, ya da başlı başına yemindir. Her iki takdire göre de mana; "Allah'a yemin etmem ve Allah'tan af dilerim" demektir. el-Muzhir sahibinin şu görüşü bu anlayışımızı teyid eder: Rasûlullah (s.a); bilmeden (lağv) yemin ettiği zaman hemen peşinden, dilinden kayan bu sözü telafi için, estağfirullah derdi. Gerçi, Kur'ân'da da belirtildiği üzere, Hz.Peygamber'in bu davranışı affe-dilmişti ama o bunu ümmetinin böyle şeyden kaçınması için delil olarak söylerdi."

İbn Melek de Muzhir'a uyarak, Hz.Peygamber'in bu şekildeki sözleri; konuşma esnasında ağzından çıkan "evet vallahi, hayır vallahi" gibi sözlerinin yemin olmadığına işaret etmek ve o sözleri telâfi için söylediğini kaydeder.

Aliyyü'1-Kâri, bu nakilleri yaptıktan sonra kendi görüşünü şöyle ortaya koyar:

"Hz.Peygamber(s.a)'in yanlışlıkla (lağv) yemin etmesi mümkün değildir. Çünkü bu, peygamberlik makamına aykırıdır. Hadiste geçen sözün takdirinin şu şekilde olması mümkündür: Hz.Peygamber (s.a) yemin ettiği zaman onun yemini "Hayır ve Allah'tan bağış dilerim" sözüne bitişikti. Yani yemin ettiği ve bunda "lâ" sözü ile mübalağa ettiği zaman, derdi. Bundan maksadı; benden sadır olanın hilâfına, Allah'ın bildiği şeyden dolayı Allah'tan af dilerim, demekti. Çünkü her ne kadar bunda bir sorumluluk olmasa da, iyilerin hasenatı mukarrebûnun seyyiâtıdır. Yahut da takdir; yemin etmekten dolayı Allah'tan af dilerim, şeklindedir. Çünkü zaruret olmadıkça yemin etmemek efdaldir. Zira yemin aslında bir hiledir ve insan bundan nehyedilmiştir. Onun için bazıları; gerçek de olsa yemin etmekten kaçınmışlardır. Hz.Peygamber (s.a)'in ettiği yeminler hep ihtiyaca binaendir. O, ya bir hükmü te'kid ya da yemin etmenin caiz olduğunu beyan için yemin etmiştir. Bu yüzden, yemin etmek istediği zaman, yemin etmez, onun yerine bu sözü söylerdi."

Aliyyü'l-Kârî'nin üzerinde durduğumuz hadisi şerhederken söyledikleri bundan ibaret. Zaten ihtiyaca da k afi gelmektedir.

Aliyyü'1-Kârî, şerhinde; yeminin haddizatında mekruh olduğunu ancak ihtiyaç halinde başvurulabileceğini söylüyordu. Acaba bu hüküm genel midir, yoksa duruma göre yeminin hükmünde değişiklikler olur mu? Bu konuda, Hanbelî âlimlerinden meşhur İbn Kudâme, el-Muğnî adındaki eserinde (özet olarak) şöyle der:

Yeminler beş çeşittir:

1- Vacib yeminler: Masum birini helakten kurtarmak için edilen yeminler.

2- Mendub yeminler: İki hasmın arasını bulmak, bir müslümanın gönlündeki kini gidermek gibi bir maslahata dayanan yeminler. Bir tâatı işlemek veya bir günahtan kaçınmak için edilen yeminler de bazı Hanbelî ve Şâ-fiîlere göre bu cümledendir.

3- Mubah olan yeminler: Mubah bir işi yapmak ya da yapmamak için edilen yeminlerdir. Gerçeğe uygun olan veya öyle zannedilen yeminler bu türdendir.

4- Mekruh yeminler; Mekruh bir işi yapmak veya mendub bir işi yapmamak için edilen yeminler.

5- Yalan yere edilen yeminler. Bu da haramdır.[95]

3266... Âsim b. Lakît'den rivayet edildiğine göre, Lakît b. Âmir bir hey'etle Rasûlullah (s.a)'a gelmişti.Lakît şöyle dedi:

Rasûlullah (s.a)'ın yanına vardık... Lakît; içerisinde Rasûlullah (s.a);"İlâhının Ömrüne (bekasına) yemin ederim ki..." buyurdu (sözleri de bulunan) bir hadis söyledi.[96]

Açıklama

Hadiste geçen ve "...ömrü" diye terceme ettiğmiz "amr" kelimesi "ömür, hayat" manalarınadır. Allah (c.c)'a izafeten söylendiğinde, "Allah'ın bekası, devamı" manaları anlaşılır.

Gerçi haberin ifadesine göre Hz.Peygamber (s.a); "Allah'ın bekası" değil de "İlâhının bekası" demiştir. Fakat bu da "Allah'ın bekası" anlamınadır. Çünkü muhatabı müslümandı ve müslümanın ilâhı Allah'tır.

Ebu'l-Kasım ez-Zeccâc, bu terkibi açıklarken; "Amr, hayat demektir. Le amrillahi diyen kişi; sanki, Allah'ın bekasına yemin ederim... demiştir"

demektedir.

Bu tür sözlerin yemin sayılıp sayılmayacağı konusunda İslâm âlimlerinden iki önemli görüş nakledilir:

1- Mâlikîve Hanefîlere göre; bu sözlerle yemin tahakkuk eder. Çünkü Allah'ın bekası onun zatî sıfatlarındandır. İmam Mâlik: "Bu şekilde yemin eden beni şaşırtmaz. İshak b. Râhûyeh'in Musannef'inde Abdurrahman b.Ebî Bekre'den rivayet ettiğine göre, Osman b. EbiTÂs'm yemini; ömrüme yemin olsun ki şeklinde idi." demiştir.

Hanefi fıkıh kitaplarından Bedâî'de de şöyle denilir: "Allah'ın bekasına (ömrüne) yemin ederim ki şöyle yapmayacağım, diyen kişinin sözü yemindir. Çünkü bu, Allah'ın bekasına yemin etmektir. Bu da ancak onun sıfatında kullanılır. Ayrıca bu sözle yemin etmek yaygındır. Allah (c.c): "Senin ömrüne yemin ederim ki onlar sarhoşluklarında bocalıyorlar." buyurur.[97] Tarafe de, bir şiirinde: "ömrüne yemin ederim ki, ölüm kimsede hata etmedi..." demektedir."

2- Şafiî ve îshak b. Râhûyeh'e göre; bu sözle ancak niyet edilirse yemin sayılır. Ahmed b. Hanbei'den her iki görüş de nakledilmiştir. Ancak Şâfiîlerin görüşüne benzeyeni daha tercih edilenidir.

Bu görüşün sahipleri; yukarıda zikredilen âyetin mevzubahis sözlerle yeminin tahakkukuna delil olamayacağını, çünkü Allah (c.c)'ın her sözle yemin edebileceğini söylerler. Yaratıklar ise öyle değildir. Çünkü Allah'tan başkasına yemin edilmeyeceği sabittir, derler.

Bilindiği gibi, yemin için kullanılan harfler üçtür. Bunlar; "Bâ, tâ, vav" harfleridir. Üzerinde durduğumuz sözde, bu harflerden birinin değil de "lâm" harfinin oluşu da Şâfiîlerin görüşünün delillerindendir.[98]

10. Kasem Yemin Olur Mu?[99]

3267... İbn Abbas (r.anhuma)'dan rivayet edildiğine göre; Ebû Bekir (r.a), Rasûlullah (s.a)'a "Allah aşkına" diye yemin etti, o da: "Yemin ederek ısrar etme" buyurdu.[100]

Açıklama

Kasem, yemin demektir. Arapçada "yemin etti", "yemin ederim" manalarına gelir. Aslında yemin edilirken eğer kasem sözü kullanılacaksa sonuna "bi'llâhi" sözü de eklenir ve öyle yemin edilir. Yani, "yemin ederim" demekten çok "Allah'a yemin ederim" denilir.

İşte bu bab, yemin için konulmuş olan sözlerin değil de, "yemin ederim" sözünün yemin sayılıp sayılmayacağı konusundadır. Bu rivayet, bundan sonra gelecek olan hadisin bir bölümüdür. Ancak Zührî'den sonraki ravileri farklıdır ve bunda hâdiseye İbn Abbas, bizzat şahid olmuş gibi, ötekinde ise Ebû Hureyre'den naklen aktardığı için musannif hadisi iki ayrı rivayet halinde takdim etmiştir.

Konu ile ilgili malumat gelecek hadisin şerhinde verilecektir.[101]

3268... îbn Abbas (r.a nhuma) şöyle haber vermiştir:

Ebu Hureyre (r.a)'in bildirdiğine göre; bir adam Rasûlullah (s.a)'a geldi ve:

Ben bu1 gece bir rüya gördüm, deyip rüyasını anlattı.

Ebû Bekir (r.a) rüyayı tabir etti. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a): "Bazısında isabet ettin, bazısında hata ettin" buyurdu. Hz. Ebû Bekir;

Babam sana feda olsun ya Rasûlallah! Allah aşkına, sana yemin ediyorum, hata ettiğim şeyin ne olduğunu bana haber versen, dedi.

Rasûlullah:

“(Allah adına) yemin ederek ısrar etme." buyurdu.[102]

Açıklama

Hadisin diğer kaynaklardaki rivayetlerinde anılan şahsın gör-düğü rüya ve Hz. Ebû Bekir'in bu rüyayı tabir şekli de yer almaktadır.

Buharî'nin rivayetinde hadisin tamamı şöyledir: İbn Abbas (r.anhüma) şöyle der: Bir adam Rasûlullah (s.a)'a gelip dedi ki:

Ya Rasûlallah, bu gece rüyamda (yerle gök arasında) bir bulut gördüm. O bulut (yere) yağ ve bal yağdırıyordu. İnsanlar da bunlardan, kimi az kimi çok olmak üzere avuç avuç alıyorlardı. Bu sırada yerden göğe bir ip uzandığım, senin de o ipe yapışıp yükseldiğini gördüm. Sonra ipi başka birisi tuttu, o da yükseldi. Sonra bir başkası tuttu o da yükseldi, sonra bir başka şahıs (üçüncü) tuttu ama ip koptu. Sonra ip bağlandı.

Bunu duyan Hz. Ebû Bekir: "Ya Rasülallah! Anam babam sana feda olsun, vallahi beni bırakıp müsaade edersen rüyayı ben tabir edeyim" dedi. Hz. Hz. Peygamber (s.a) de "Haydi, tabir et" buyurdu. Bunun üzerine Ebû Bekir (r.a) şöyle dedi:

Adamın gördüğü bulut, İslâm'dır. Ondan yağan yağ ve bal Kur'an'-dır. İnsanlar onun tadından az veya çok yararlanacaklardır. Gökten yere uzanan ip, üzerinde bulunduğun hak ve adalet ipidir. Sen onu tutuyorsun, Allah da seni yüceltiyor. Senden sonra onu bir adam tutacak, ve o iple o da yükselecek. Sonra bir başkası tutacak o da yükselecek. Sonra bir kişi daha tutacak fakat ip kopacak, sonra ip onun için bağlanacak o da yükselecek.

Anam babam sana feda olsun ya Rasülallah, bu tabirimde isabet mi ettim, yoksa hata mı bana haber ver.

"Bir kısmında isabet ettin, bir kısmında da hata ettin."

Ya Rasülallah, hata ettiğim yönü Allah rızası için söylesen. "- Allah adına yemin ederek ısrar etme."

Evet, Buharî'nin rivayetine göre mevzubahis hâdisenin oluş tarzı bu şekilde.

Aynî ve Nevevî'deki ifadelere göre; Hz. Ebû Bekir'in rüyayı tabirinde-ki hataların neler olabileceği konusunda hayli farklı görüşler ortaya konmuştur. Kimisi hatanın, bizzat Hz. Ebû Bekir'in yorumlamasında olduğunu, çünkü rüyayı Hz. Peygamber (s.a)'in yorumlayacağını söylerler. Fakat bu görüşe katılmayanlar, Hz. Ebû Bekir'in Rasûlullah (s.a)'dan izin aldıktan sonra bunu yaptığına dikkat çekerek itiraz ederler. Bu görüşe göre Hz. Ebû Bekir'in hatası, rüya tabirine ait değil, tabire atılmasıdır.

Hatanın tabire ait olduğunu söyleyenler; Hz. Ebû Bekir'in rüyadaki yağ ve balı sadece Kur'an'la tabir ettiğini, oysa bundan maksadın Kur'an'la sünnet olduğunu bildirirler. Ayrıca elinde ip kopan şahıs üçüncü halife Osman (r.a) idi. Hz. Osman devrinde karışıklıklar çıkmış ve adalet ipi onun elinde kopmuştu. Bilâhare ip bağlandığında Hz. Osman için değil, bir başkası için (Hz. Ali için) bağlanmıştı. Hz. Ebû Bekir rüyayı tabir ederken ipin Osman'ın elinde bağlandığını söylemiş ve böylece hataya düşmüştü.

Hz. Peygamber (s.a)'in Hz. Ebû Bekir'in tabirindeki hataları söylememesi; ilende ortaya çıkacak olan fitneleri şimdiden haber verip de insanları telaşlandırmama hikmetine dayanır. Buhârî sarihlerinden Kirmanı; rüya tabirindeki hataların, Hz. Peygamber (s.a) tarafından açıklanmadığı

halde, kendileri tarafından ortaya çıkarılmasına sebep olarak; artık herşeyin ortaya çıkıp insanları telaşlandırma korkusunun ortadan kalkmasını gösterir.

Buraya kadar yazılanlardan anlaşıldığı üzere; Hz. Peygamber (s.a)'den sonra adalet ipine yapışacak olanlar Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman (r.anhum)'dur. Fakat, Hz. Osman devrinde ip kopmuş, Hz. Ali için tekrar bağlanmıştır.

Hadisin konumuzla (yemin ile) ilgili yönü de şudur:

Kasem suretiyle yani, "yemin ederim" gibi sözlerle edilen and, yemin sayılır mı, sayılmaz mı? Bu konuda ulemadan farklı görüşler gelmiştir. Hattâbî şöyle der:

"Bu hadis; Allah'a yemin ederim, demedikçe sadece yemin ederim demenin yemin sayılmadığını söyleyenlerin görüşlerine delildir. Çünkü Hz. Peygamber (s.a), yemini yerine getirmeyi emretmiştir. Eğer yemin ederim sözü yemin olsaydı, onun kendisinin (yerine getirmesi, Ebû Bekir'in isteğine cevap vermesi) gerekirdi. Mâlik ve Şafiî bu görüştedirler.

Kasemi yemin kabul edenler ise; hadise başka bir açıdan bakarlar ve bunun kendileri için delil olduğunu söylerler. Çünkü eğer kasem yemin olmasaydı o zaman Hz. Peygamber (s.a), Hz. Ebû Bekir'e, "Yemin etme" demezdi, derler. Ebû Hanîfe ve arkadaşları da bu görüşe sahip olmuşlardır."

Hattâbî bu sözleri, üç mezhebin görüşünü esas alarak ortaya koymaktadır. Ancak bu görüşlerde bazı ayrıntılar vardır, onların da açıklanması gerekir.

İbn Hacer'in İbnü'l-Münzir'den nakline göre; bir kimse, "Allah'a yemin ederim" dese, bununla niyeti yemin olmasa bile, İbn Ömer, İbn Abbas, Nehaî, Sevrî ve Kûfelilere göre bu yemindir. Çoğunluk ise bu sözün yemin olmasının niyete bağlı olduğu görüşündedir.

İmam Mâlik, "Allah'a yemin ederim" sözünün niyetsiz yemin, "yemin ederim" sözünün ise ancak niyet ile yemin olduğunu söyler.

İmam Şafiî'ye göre ise; "yemin ederim" sözü hiçbir şekilde yemin olmaz. "Allah'a yemin ederim" sözü ise ancak niyetle yemin olur.

Demek ki; içlerinde Hanefîlerin de bulunduğu bir gruba göre; "yemin ederim", "Allah'a yemin ederim" sözleri her halükârda niyete bağlı olmaksızın yemindir. Mâlikîlere göre; birincisi niyetle, ikincisi niyete bağlı olmadan yemin sayılır. Şâfiîlere göre ise; birincisi hiçbir şekilde yemin olmaz, ikincisi ise ancak niyet edilirse yemin olur.

Metinde görüldüğü üzere, Hz.Ebû Bekir; Hz. Peygamber'e yemin vermiştir. Hz. Peygamber (s.a), yeminlerin gereğinin yerine getirilmesini emrettiği halde kendisi burada yapmamıştır. Çünkü, yeminin bozulmaması, başkalarına zarar vermeyecekse, yerine getirilir. Burada ise, Hz. Peygamber'in yeminin gereğini yerine getirmesi halinde Hz. Ebû Bekir'in hatalarını bildirmesi icabederdi. Bu ise müslümanların zararına olacaktı-. Bu zararın ne olduğu yukarıda belirtilmiştir.[103]

3269... Bize Muhammed b. Yahya (b. Fâris), Muhammed b. Kesîr'den; o, Süleyman b. Kesîr'den, Süleyman; Zührî'den, o Ubeydul-lah'tan; Ubeydullah da İbn Abbas vasıtasıyla Rasûlullah'tan bu (önceki) hadisi haber verdi. Kasem (yemin)i zikretmedi. Ancak hadisinde, "Hz. Peygamber (s.a) Ebû Bekir'e (hatasını ve doğrusunu) haber vermedi." sözünü ilâve etti.[104]

11. Bir Yemeği Yemeyeceğine Yemin Eden Kimsenin Durumu[105]

3270... Abdurrahman b. Ebî Bekir (r.anhuma) şöyle demiştir: Bize misafirlerimiz geldi. Ebû Bekir (babam) geceleyin Rasûlul-lah (s.a)'ın yanında konuşuyordu. Bana "Sen bunların ziyafetini tamamlayıncaya kadar yanına dönmeyeceğim" dedi. Misafirlerin yemeklerini getirdim. Onlar;

Ebû Bekir gelinceye kadar yemeyiz, dediler. Nihayet Ebû Beky: geldi ve;

Misafirleriniz ne yaptı? Yemeklerim yedirdiniz mi? dedi. Misafirler;

Hayır, dediler. Ben;

Onlara yemeklerini getirdim, yemediler, "Vallahi Ebû Bekir gelinceye kadar yemeyiz" dediler, dedim.Onlar da:

Doğru söyledi, bize yemeği getirdi ama biz sen gelinceye kadar yemek istemedik. Ebû Bekir:

Sizi yemekten men eden ne? (Niçin yemediniz?).

Senin mevkiin, (Peygamber'in katındaki derecen).

Vallahi, bu gece ben o yemeği yemeyeceğim.

Vallahi, sen yemedikçe biz de yemeyeceğiz. Bunun üzerine Ebû Bekir:

Vallahi bu geceki kadar kötü bir gece görmedim. Yemeğinizi yaklaştırın, dedi.

Yemekleri yaklaştırıldı, Ebû Bekir "Bismillah" deyip yedi, onlar da yediler. Öğrendim ki; Ebû Bekir, sabahleyin Hz. Peygamber (s.a)*e gidip, kendisinin ve misafirlerin yaptıklarını haber vermiş. Efendimiz de; "İyi etmişsin, sen yeminine onlardan daha itaatli ve daha sadıksın" buyurmuş. [106]

Açıklama

Hadisin Buharî'nin Kitabu'1-Edeb bahsinde, buradakinden hayli farklı iki rivayeti vardır:

Bunlardan birisi, "Misafirin yanında öfkelenmek ve sabırsızlanmak mekruhtur" bahsindedir. Buradaki rivayete göre; Hz. Ebû Bekir, misafirlerin yemeği yemediklerini görünce sinirlenmiş, oğlu Abdurrahman'a bağırmış ve ö yemeği yemeyeceğine yemin etmiş. Misafirler de, Ebû Bekir yemedikçe yememeye yemin edince, "Bismillah ilki şeytan içindir" diyerek yemiş, misafirler de yemişlerdir.

Buharî'nin diğer rivayeti ise; "Müsafirin ev sahibine sen yemedikçe vallahi ben de yemem, demesi" adındaki bâbdir. Bu babdaki rivayet de oldukça farklıdır. Bu rivayette Hz. Ebû Bekir'in konuşması oğlu ile değil, hanımı ile olmuştur. Yine bu rivayette; yeminden sonra yemeye başladıklarında lokmaların çoğaldığı belirtilir. Aynı hadis, Buharî'nin Kitabu'l-Evkât ve Me-nâkıb bahislerinde de geçmiştir.

Ebû Davud'un rivayetinde bahsi geçen misafirler Suffa ashabından üç kişi idiler. Buharî'nin Mevâkıt'deki rivayetinde beyan edildiğine göre; Suffa ashabı fakir insanlardı. Hz. Peygamber (s.a), sahâbîleri bunları yemeğe götürmeye teşvik eder, "Yanında iki kişilik yemek olan üçüncü birini, dört kişilik yemek olan da beşinci ve altıncı kişiyi götürsün" buyururmuş. Hz. Ebû Bekir ise üç kişiyi götürmüş.

Hadisten anlaşıldığı üzere misafirler, Hz. Ebû Bekir'in Rasûlullah'ın katındaki mevkiinden veya evin reisi olmasından dolayı, o olmadan yemekten kaçınmışlar; Hz. Ebû Bekir de kendisinin yüzünden müsafirlerinin gece geç vakitlere kadar aç kalmalarına üzülmüş ve o yemekten yememeye yemin etmiş. Ancak, misafirlerin, o yemedikçe

kendilerinin de yememeye yemin etmeleri üzerine, misafirleri aç koymamayı yeminine riayete tercih etmiş ve yeminini bozarak yemeği yemiştir. Tabiatıyla misafirlerin, yemek için koştukları şart gerçekleştiği için onların yeminleri bozulmamıştır.

Hz. Ebû Bekir, sabah olup da hâdiseyi Hz. Peygamber (s.a)'e aktarınca, Efendimiz onun yaptığını beğenmiş, yeminini bozma pahasına da olsa misafirine ikramını takdir etmiştir. Hatta onun yaptığının; misafirlerinin yeminlerine sadakat konusundaki yaptıklarından daha iyi olduğunu ifade buyurmuştur.

Bu rivayette Hz. Ebû Bekir'in, yeminini bozmaktan dolayı keffaret ödeyip ödemediği konusunda bir kayıt mevcut değildir. Bundan sonra gelecek olan rivayette de Muhammed b. el-Müsennâ, Sâlim'in; "Bana keffaret (Ebû Bekir'in keffareti ödediğine dair bir bilgi) ulaşmadı" dediğini kaydeder.

Bu söz, bir maslahata mebnî olarak bozulan yeminlerde keffaretin gerekmediğine delâlet etmez. Nevevî; bu durumda keffaretin gerekli olduğu konusunda hiç bir ihtilâf bulunmadığını söyler. Çünkü Hz. Peygamber (s.a) bir hadisinde: "Bir şey üzerine yemin edip de başkasını ondan daha hayırlı gören kimse, hayırlı olanı yapsın, yemini için de keffaret ödesin" buyurmuştur. Hz. Ebu Bekir'in yaptığı da işte bunun aynısıdır. Ayrıca yemim munakide ile ilgili olan âyet de buna delâlet eder.[107]

Bazı Hükümler

1. Evde, misafirlerle ilgilenecek kişi varsa, ev sahibinin misafirleri bırakıp bir işine gitmesi caizdir.

2. Fakir, kimsesiz kişileri eve götürüp ikram etmek, yemek yedirmek müstehaptır.

3. Bir şeyi yapmak veya yapmamak için yemin eden kışı, sözünün aksini daha hayırlı görürse, yemini bozar ve keffaret öder.[108]

3271... İbnü'l-Müsennâ; Salim b. Nuh ve Abdül-A'lâ'dan, onlar Cerîrî'den; Cerirî, Ebî Osman'dan, o da Abdurrahman b. Ebî Bekir'den bu (önceki) hadisin benzerini rivayet etmişlerdir. İbnü'l-Müsennâ hadisinde, Salim'den; "Bana keffaret ulaşmadı" dediğini ilâve etmiştir.[109]

Açıklama

İzah önceki hadiste geçmiştir. Sâlim'in, "Bana keffaret ulaşmadı" sözünden maksat; Hz. Ebû Bekir'in yeminim bozmaktan dolayı keffaret verip vermediği konusunda bir bilginin ulaşmayışıdır.[110]

12. Akrabayı Ziyareti (Sıla-i Rahim) Kesmek Üzere Edilen Yemin

3272... Saîd b. Müseyyeb'den rivayet edildiğine göre; Ensar'dan iki kardeş arasında (ortak) bir miras vardı. Birisi, diğerinden (mirası) taksim etmeyi istedi. Bunun üzerine kardeşi;

Eğer bir daha taksimi istersen bütün malım Kabe'ye (adak) olsun, dedi. O zaman Hz. Ömer (r.a) şöyle dedi:

Kabe'nin senin malına ihtiyacı yok. Yemininin keffaretini ver ve kardeşinle konuş. Ben Rasûlullah (s.a)'i: "Rabbine isyanda, sıla-ı rahmi kesmekte ve sahibi olmadığın şeyde; sana yemin (yeminin gereğine sadakat) de yoktur, nezir de" buyururken duydum.[111]

Açıklama

Münzirî bu nadisle ÜgHi olarak; "Saîd b. Müseyyeb'in bu hadisi, Ömer b. el-Hattâb'dan işittiği doğru değildir. Onun için hadis, munkatı'dir" demektedir.

Şevkânî de; hadisin salih bir hadis olduğunu söyledikten sonra munkatı' olduğunu kaydeder. Şevkânî hadisin sıhhatine işaret için Mâlik ve Beyhakî'-nin de Hz. Âişe'den aynı manaya gelen bir hadis rivayet ettiklerini ve İbn Sikkîn'in mezkur hadisi sahih kabul ettiğini söyler. İşaret edilen Hz. Âişe (r.anha)'nin hadisi şöyledir:

"Aişe (r.anha)'ya akrabasıyla konuştuğunda, malını Kabe'ye nezreden kişinin durumu soruldu. O da; yemininin keffaretini verir, dedi."

Hadisin metninde, şeklinde bir terkib mevcuttur. Bu terkibin tam sözlük karşılığı; "Kabe'nin kapısı" demekdir. Fakat, malını, Kabe'ye adayan kişinin

maksadı Kabe'nin kapısı değil, bizatihi kendisidir. Onun için terceme, murad edilen manaya uygun olarak yapılmıştır.

Bu hadiste; nezir (adak) için konulmuş olan sözler, yemin yerinde kullanılmıştır. Çünkü yemin kişinin nefsini bir şeyden men etmeye veya bir şeyi yapmaya teşvik maksadıyla söylediği, bilinen sözlerdir. Burada da, mirası taksim etmek istemeyen kardeş, niyetindeki kararlılığını isbat için, "Bir daha taksimi istersen bütün malım Kabe'ye ait olsun" demiştir. Bunu duyan Hz. Ömer (r.a)'in: "Yemininin keffaretini öde." demesi de, yukarıdaki sözün yemin makamında kullanıldığına delildir.

Şerhu's-Sünne'de bu konuda şöyle denilir:

"Falanla konuşursam, Allah için bir köle azad edeceğim, falan eve girersem Allah için oruç tutacağım veya namaz kılacağım gibi, yemin yerine kullanılmış adaklar konusunda âlimler ihtilâf etmişlerdir. Şu gerçek ki bunlar; yemin yerinde kullanılmış adak lafızlarıdır. Çünkü bunu söyleyen kişi, nefsini o işten men etmeyi kasdetmiştir. Bu, kendisini bir şeyi yapmaktan men etmeyi kastederek yemin edene benzer. Sahâbîlerin ve tabiîlerin çoğuna göre; bu şekilde konuşan kişi, dediğini yaparsa kendisine yeminini bozduğunda olduğu gibi keffaret icabeder. Şafiî de bu görüştedir. Bu ve daha başka hadisler de buna delâlet eder. Diğer nezirlere kıyasla, üstlendiği şeyi yerine getirmesi gerekir diyenler de vardır."

Hattâbî; yemin maksadıyla, nezir için kullanılan sözlerin, yemin sayılıp bozulması halinde keffaretin yeterli olduğu konusunda, Ahmed b. Hanbel ve İshak'ın da Şafiî'nin görüşünde olduklarını söyler. Yine Hattâbî; Hz. Âişe, Hasenu'l-Basrî ve Tâvûs'un da bu görüşte olduklarını kaydeder.

Şa'bî, Hakem ve Hammâd; malını sadaka olarak vermeye yemin eden kişiye bir şey gerekmediği görüşündedirler. İmam Mâlîk'e göre ise, bu durumda olan kişi malının üçte birini fakirlere dağıtır.

Hanefîlere göre; malının tamamını sadaka olarak dağıtmak üzere yemin eden kişinin yemini, zekâta tabi olan mallar için geçerli olur.

Yine Hanefîlere göre; "Nezrim olsun ki falan yere gitmeyeyim, falanla konuşmayayım" gibi sözler birer yemin sayılır. Dolayısıyla denilen yere gider veya anılan kişi ile konuşursa bu sözlerin sahibine yemin keffareti gerekir.

Hadisin konu ile ilgisi, sıla-i rahmi (akrabayı ziyareti, onlarla konuşmayı) kesmek üzere yemin eden kişiye yemininde durmasında gerek olmayışıdır. Sıla-i rahmi kesmek, aslında Allah'a isyanın bir çeşididir.

Öyleyse hadiste önce Allah'a isyan üzerine edilen yeminlere sadakat gösterilmeyeceği söylendikten sonra, sıla-ı rahmin anılması, zikru'1-hâs ba'de'1-âmm kabilinden bir itnabtır. Has olan, sıla-ı rahmin önemine işaret için getirilmiştir.

Hadis, kişinin, herhangi bir surette Allah'a isyan etmek yani günah olan bir şeyi yapmak üzere yemin eden kişinin yeminini bozup keffaret vermesi gerektiğinde delildir. Bu konu ileride 19. babda, müstakil olarak gelecektir. Burada şu kadarını hatırlatalım ki, cumhura göre; bir günah işlemek üzere yemin eden kişi, sözünde durmaz ve keffaret de ödemez. Ahmed b. Hanbel, Süfyân-ı Sevrî, îshak, bazı Şâfiîler ve Hanefîlere göre ise keffaret öder.

Hadisin ihtiva ettiği bir diğer konu da, sahip olmadığı bir şeyi üzerine adakta bulunana da bir şeyin gerekli olmadığıdır. Bu konu da ileride 25. babda gelecektir.[112]

Bazı Hükümler

1. Yemin yerine kullanıIan nezre mahsus sözler yemin sayılır. Bozulması halinde yemin keffareti gerekir.

2. Bir günahı işlemek üzere yemin eden kişi, yemini bozar (günah olmaz) ve keffaret öder.

3. Sıla-ı rahmi kesmek Allah'a isyandır.

4. Bir kimsenin, sahibi olmadığı bir şey üzerine adak adaması muteber değildir.[113]

3273... Amr b. Şu'ayb; babası vasıtasıyla dedesinden, Rasûlullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Nezir (adak) ancak kendisi ile Allah'ın rızası istenilen şeyde olur. Sıla-i rahmi kesmek konusunda da yemin yoktur, (yemine sadakat gösterilmez)."[114]

Açıklama

Hadisin' Anmed b- Hanbel'in Müsned'indeki bir rivayeti biraz daha uzuncadır. Mezkur rivayet şu şekildedir:

Rasûlullah (s.a), halka hitabederken, güneşin altında ayakta duran bir adamı görüp:

"Bu halin ne?" diye sordu. Adam:

Sen konuşmanı bitirinceye kadar, güneşte kalmayı adadım ya Rasü-lallah! dedi. Rasûlullah (s.a):

"Bu adak değildir. Adak, ancak kendisi ile Allah'ın rızası istenilen şeydir." buyurdu.[115]

Ahmed b. Hanbel'in Müsned'indeki bu rivayetle, Ebû Davud'un rivayeti aynı olsa gerek. Ancak Ebû Davud'un rivayetinde hadisin vüruduna sebep olan hâdiseye temas edilmemiştir.

Hadis-i şerif, iki önemli hükme delâlet etmektedir:

1- Bunlardan birincisi; ancak, Allah'a ibadet kasdiyla yapılan namaz, oruç, hac, sadaka, itikâf gibi amellerle nezrin edilebileceğidir. Yani bir kimse bir adakta bulunmak isterse, ibadet cinsinden olan bir ameli adamahdır. Biz, "Yeminler ve Nezirler Kitabı"nın başında, yeminler ve nezirler hakkında genel bilgi verirken, nezrin ancak farz ve vacib olan ibadetlerden birisinin cinsinden olabileceğine işaret etmiştik. Ancak nezir bir kimsenin bir ibadeti kendisine gerekli kılması olduğu için, zaten farz olan beş vakit namaz veya zaten vacib olan vitir namazı ve zenginler için fıtır sadakası, kurban bayramında kesilen kurban adak olamaz. Çünkü müslüman bunları adama-sa bile yapmak zorundadır.

Şevkânî; masiyet kabilinden olan şeylerle nezrin caiz olmadığını bildiren hadislerin muhalif mefhumunun, mubah olan (elbise giymek, yemek yemek gibi) amellerde nezrin caiz olduğuna; üzerinde durduğumuz bu hadisle, Ebû İsrail hadisi diye meşhur olan hadisin62 ise, mubah işlerde nezrin caiz olmadığına delil olduklarını söyler.

Şevkâm'nin nakline göre; Beyhakî bu farklı istidlallere şöyle bir orta yol gösterir:

Mubah işlerdeki nezir; geceleyin kalkıp namaz kılabilmek maksadıyla gündüz uyumayı adamak olabilir. Bu durumda adak, mendub bir konuda olmuş olur. Gündüz oruca dayanabilmek için gece sahuru adamak da bu kabildendir. Hz. Peygamber (s.a)'in gelmesinden dolayı sevinç göstermek de sevaba vesiledir.

Beyhakî'nin bu izahı, nezrin caiz olduğu mubahtan maksadın, bir sevabın işlenmesine sebep olan mubah fiiller olduğu anlaşılıyor. Ayrıca, masiyet olan işlerde nezrin olmadığını bildiren hadislerde, mubah işlerde

adağın caiz olduğunu gösteren açık bir ifade yoktur. Bu sonuca, mefhumu muhalefetten varılıyor. Yani, madem ki günah olan konularda adak caiz değildir, o halde günah olmayan işlerde caizdir sonucuna varılıyor. Muhalif mefhumun bu çeşidi Hanefî âlimlerine göre delil kabul edilmez.

İbn Kudâme, İmam Mâlik ve Şafiî'ye göre de haddizatında ibadet olmayan konularda nezrin sahih olmadığım söyler.

Sahih hadis kitaplarında; yürüyerek hacca gitmeyi adayan kişilere Hz. Peygamber'in, Allah'ın onların yürümesine ya da nefislerine eziyet etmelerine muhtaç olmadığını söyleyerek hayvanlarına binmelerini emrettiğine dair birkaç tane hadis vardır. Bu hadisler ileride gelecektir.

Hanbelîlere göre; elbise giymek, hayvana binmek gibi mubah bir işi adayan kişi, isterse sözünde durur, isterse dediğini yapmaz, yemin keffareti verir. İleride 3312 numarada gelecek olan şu manadaki hadis, bu görüş için delil kabul edilmektedir:

Bir kadın, Rasûlullah (s.a)'a gelip:

Ya Rasûlallah, ben senin huzurunda def çalmayı adadım, demiş.

Efendimiz de:

"Adağını yerine getir" karşılığını vermiştir.

İbnu'l-Kattân, Ebû Hatim ve Ukaylî; bu hadisin zayıf olduğunu söylerler.

Hadisin sahih olması halinde yukarıya aktardığımız Beyhakî'nin görüşleri ile hadislerin arası te'vil edilir. İşaret edilen olay, müslümanların kâfirlere karşı elde ettikleri bir zafer sonrası vuku bulmuştur. Müslümanların bu sevinç gösterileri, kâfir ve münafıkları üzdüğü için Hz. Peygamber (s.a) kadının def çalmasına izin vermiştir. Sanki bu sevap kabilinden bir şeydir.

2- Üzerinde durduğumuz hadisin ihtiva ettiği ikinci hüküm ise, sıla-i rahmi kesmek üzere edilen yemine itaat edilmemesi ile ilgilidir. Bu konu bir önceki hadisin şerhinde işlenmiştir.[116]

3274... Amr b. Şu’ayb, babası kanalıyla dedesinden Hz.Peygamber (s.a.)’in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Kişinin mâlik olmadığı şeyde, Allah'a isyan konusunda ve sıla-i rahmi kesmekte; yemin de nezir de yoktur (bunlara sadakat gösterilmez). Bir kimse, bir şey üzerine yemin eder de, başkasını ondan daha hayırlı görürse,

yeminini (yemin ettiği şeyi) bırakıp o hayırlı olanı yapsın. Şüphesiz onu terketmesi, yeminine keffarettir."[117]

Ebû Dâvûd dedi ki:

Pek azı müstesna, Hz. Peygamber (s.a)'den gelen tüm (sahih) hadislerde, "Yemininden dolayı keffaret ödesin" şeklindedir.

Yine Ebû Dâvûd der ki:

Ahmed'e, "Yahya b. Saîd, Yahya b. Ubeydullah'tan hadis rivayet etti mi?" dedim. "Buna ehil olduğu halde, rivayeti terketti. Yahya b. Ubeydullah'ın hadisleri münkerdir, babası da tanınmaz. " dedi.[118]

Açıklama

Münzirî, Ebû Bekir el-Beyhakî'nin; "Amr'ın bu hadisi sabit değildir. Ebû Hureyre'nin, daha hayırlı olanı yapsın, bu kef-farettir, şeklindeki hadisi de sabit değildir" dediğini söyler.

İbn Hacer el-Askalânî de; "Bu hadisin ravileri fena değil ama Amr'a kadar isnad edilmesi konusunda ihtilâf edilmiştir" der.

Ebû Davud'un hadisin sonuna aldığı ta'lik da bu hadisin ve bu manayı ifade eden, yani bir şeye yemin edip de daha hayırlısını gören kişinin yeminini bozup hayırlı olanı yapmasının yeminine keffaret olduğuna işaret edilen hadislerin zayıf olduğuna delâlet eder.

Âlimlerin bu hadiste dikkatlerini çeken bölüm, yukarıda işaret edilen son bölümdür. Diğer bölümlerin ifade ettiği manayı takviye eden başka hadisler de vardır.

Bu hadisin ihtiva ettiği hükümleri şu şekilde sıralamak mümkündür:

1- Bir kimse, sahibi olmadığı bir şey üzerine adakta bulunamaz. Meselâ, kendisine ait olmayan bir malı göstererek; "Şu malı Allah yolunda ta-sadduk edeceğim..." diyen kişinin bu sözü adak değildir.

Şevkânî; Buharı ve Müslim'de bulunan, "Kişiye sahip olmadığı şeyde nezir yoktur" manasına gelen hadisi şerhederken, hiçbir ihtilâfa temas etmeden, "Bu hadis, sahibi olmadığı bir şeyi adayan kişinin adağının geçerli olmadığına delildir" der.

Buharî; kişinin sahibi olmadığı bir şeyi nezretmesi konusunu günah olan bir şeyi nezretme ile yan yana, "Sahibi olmadığı şeyde ve masiyet konusunda nezir babı" şeklinde yazmıştır. İbnu'l-Münîr, kişinin sahibi

olmadığı bir şeyi adamasının başkasının mülkünde tasarruf olduğu için masiyet olduğunu, bu yüzden Buharî'nin anılan babı bu şekilde isimlendirdiğini söyler. İbn Hacer de İbnü'l-Münîr'in bu izahını beğenmiştir.

Başkasına ait mal ile ilgili bir adakta bulunmak, günah olan bir şeyi adamak içerisinde mütalaa edilirse; bu adağı yerine getirmeyen kişiye keffaretin gerekli olup olmadığı hususuna, masiyeti adayana keffaretin gerekli olup ol-madığındaki ihtilâfı uygulamamız gerekir. Hatırlatalım ki; cumhura göre Allah'a isyanı konu alan bir nezir yerine getirilmez ve bundan dolayı keffaret gerekmez. Ahmed b. Hanbel, Süfyân-ı Sevrî, İshak, bîr kısım Şâfiîler ve Hanefîlere göre ise keffaret gerekir.

Ancak, Hanefîlere göre; kişinin sahibi olmadığı bir şeyi adaması halinde ona keffaretin gerekli olduğuna dair bir kayıt mevcut değildir.

Kişinin sahibi olmadığı bir malı adamasından maksat, aynıyla bir başkasına ait bir maldır. Meselâ, "Falanın koyununu kurban edeceğim" şeklinde bir adaktır. Öyle olmayıp da; hiç koyunu olmayan bir kişinin "Bir koyun kesmek nezrim olsun" şeklindeki adağı, bu konuya girmez. Bu şekilde adağı olan kişi, parasıyla bir koyun alır ve keser.

İnsanın takatinin üstünde bir külfeti gerektiren nezirler de muteber değildir. Meselâ, yüz bin liraya sahip olan kişinin, iki yüz bin lira adaması halinde adağı sadece elinde olan yüz bin lira için geçerlidir.

2- Allah'a isyan etmek üzere edilen yemin ve nezirlere İtibar edilmez. Yeminler bozulur, biraz evvel anlatıldığı şekilde, kimi âlimlere göre keffaret ödenir, kimilerine göre bir şey gerekmez.

3- Sıla-i rahmi kesmek için edilen yeminlere itaat edilmez. Bu konu daha evvel geçti.

4- Bir şeyi yapmak veya yapmamak için yemin edip de aksini daha hayırlı gören kişi, yeminini bozar. Yani yemin ettiği şeyi değil, aksini yapar. Meselâ, bir şahıs babasının rızasına muhalif olarak, mubah bir işi yapmak için yemin etse; babasının rızasını kazanmak daha hayırlı olduğu için o işi yapmaz, terkeder. Peki bundan dolayı kendisine yemin keffareti gerekir mi?

Bu hadisin zahirine göre gerekmez. Çünkü hadisin sonunda; kişinin yemin ettiği şeyi terkedip hayırlı olanı yapmasının yeminine keffaret olduğu belirtiliyor. Ancak, daha önce de işaret ettiğimiz gibi; Hz. Peygamber'in birçok sahih hadisi, bunun keffareti gerektirdiğine delâlet ediyor. Bu üzerinde durduğumuz hadis de âlimler tarafından tenkid ediliyor. Onun için

bu hadisin diğer sahih hadislere ters düşen son bölümünün ihticaca elerişli olmadığını hatırlatıyoruz.

Yemin edip de aksini daha hayırlı gördüğü için yemininin gereğini yapmayan kişiye keffaret gerekir.[119]

13. Kasden Yalan Yere Yemin Eden Kişinin Durumu

3275... İbn Abbas (r.anhuma)'dan rivayet edildiğine göre;

İki adam Rasûlullah (s.a)'ın huzurunda birbirleri ile davalaştılar. Hz.Peygamber (s.a) davacıdan (iddiasını isbat edecek) delil istedi, ancak onun delili yoktu. Bunun üzerine davalıya yemin teklif etti. Davalı; "Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim" diye yemin etti. Bunun üzerine Hz.Peygamber (s.a):

"Evet, (yalan yere) yemin ettin. Fakat "Lâ ilahe illallah" sözünün ihlâsi sebebiyle bağışlandın" buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisten, Hz.Peygamber (s.a) keffareti emretmediği murat edilir. [120]

Açıklama

Bu hadiste, "yemin-i gamûs" diye bilinen, yalan yere yemin söz konusu edilmektedir. Yalan yere yemin etmenin ne derece büyük bir günah olduğu, bu bahsin birinci ve ikinci babındaki hadislerde açıkça görüldü. Onun için burada, yalan yere yemin etmenin ulj/evî mes'u-liyeti üzerinde değil de, bu yeminin dünyalık cezası yani kefaretinin olup olmayışı konusu üzerinde duracağız.

Ebû Dâvûd, hadisin sonunda; bu hadisde, Hz.Peygamber (s.a)'in yalan yere yemin eden şahsa keffareti emretmediğine işaret edildiğini söyler.

Müntekâ'da Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inden bu konuda üç hadis nakledilmektedir. Hem üzerinde durduğumuz hadisi daha açıklaması, hem de konuya daha açık bir şekilde delalet etmeleri bakımından bu hadislerin

manalarım buraya aktarıyoruz. Daha sonra da, mesele ile ilgili söylenen söz varsa onları vereceğiz:

1- Ebû Hureyre (r.a)'den Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğu rivayet sdilmiştir:

"Beş şeyde keffaret yoktur. Bunlar: Allah'a ortak koşmak, haksız yere adam öldürmek, bir mü'mine iftira etmek, savaştan kaçmak ve haksız yere ^başkasının) malını almak için edilen sabîra yemini."[121]

2- İbn ömer (r.anhüma)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a) bir idama:

"Şöyle yaptın mı?" diye sordu. Adam:

Hayır, kendisinden başka ilâh olmayan (Allah)'a yemin ederim ki yapmadım, dedi.

Rasûlullah (s.a):

"Cebrail (a.s): "O şüphesiz yaptı. Ancak, kendisinden başka ilah ol-nayana yemin ederim ki hayır, demesi sebebiyle Allah (c.c) onu bağışladı" ledi, buyurdu.

3- İbn Abbas (r.anhüma) şöyle demiştir:

İki adam Hz.Peygamber (s.a)'in huzurunda muhakeme edildiler. Biri-ine yemin verildi. Adam da davacının hakkının kendisinde olmadığına da-r, kendisinden başka ilâh olmayan Allah adına yemin etti.

Bunun üzerine Cebrail (a.s) Rasûlullah (s.a)'a gelip:

Bu adam yalancıdır, hasmının hakkı bundadır, dedi. Hz.Peygamber s.a) de, adamın hakkını vermesini emretti ve;"Adamın yemininin keffareti Ulah'tan başka ilâh olmadığını bilmesi veya şehadetidir" (buyurdu).

Görüldüğü gibi bu hadislerden ilkinde, yalan yere edilen yeminin kefaretinin olmadığı açıkça belirtilmekte; ikincisinde de yemin eden şahsın günahının kelime-i tevhidin hatırına affedildiği bildirilerek keffarete hiç temas dilmemektedir.

İbn Abbas'dan rivayet edilen ve Ebû Davud'un rivayetine benzeyen üçün-ü hadis ise öncekilere ters düşmektedir. Çünkü bunda, kelime-i tevhidi bilenin yemine keffaret olduğu ifade edilmektedir. Bu, her ne kadar yeminin ilinen keffaretine benzemese de, burada anılan yalan yere yemin etmenin e bir keffareti olduğuna işaret eder.

Hadisler arasındaki bu tezat şu şekilde halledilmiştir:

Yalan yere edilen yeminin keffaretinin olmadığını ifade eden hüküm âmmdır; geneldir. İbn Abbas hadisinde geçen ve kelime-ı tevhidin bu

yemine keffaret oluşu.ise Özeldir, sadece o vakaya mahsustur.

Âlimlerin cumhuruna göre; yalan yere edilen gamûs yemininden dolayı keffaret yoktur. Bu, yeminin Önemsizliğinden dolayı değil, keffaretle telâfi edilmeyecek kadar büyük bir günah oluşundan dolayıdır. Dolayısıyla yalan yere yemin eden kişi, tevbe istiğfar eder; Allah dilerse afeder, dilerse affetmez. Ebû Hanîfe, İmam Mâlik ve Ahmed b. Hanbel'in görüşleri cumhurun görüşü istikametindedir.

İmam Şafiî ve bir grup âlime göre ise; yemin-i gamûstan dolayı da keffaret icabeder.

Hadiste Hz'.Peygamber (s.a)'in; yemin eden adamın yalan yere yemin ettiğine işaret ettiği bildiriliyor. Hz.Peygamber (s.a)'in bu bilgisi, Müntekâ'dan naklettiğimiz İbn Abbas hadisinden anlıyoruz ki, vahye dayanıyor. Durumu Efendimize Cebrail (a.s) bildirmiştir.[122]

Bazı Hükümler

1. Hâkim önündeki davalarda, beyyine getirmek davacının vazifesidir. Davacı beyyine getiremezse davalıdan, hâdisenin hasmının iddia ettiği gibi olmadığına dair yemin etmesi istenir.

2. Yalan yere edilen yeminler (yemin-i ğamûs) için keffaret gerekmez. Tevbe istiğfar edilmesi icabeder.[123]

14. Kişi Yeminini Bozmadan Önce Keffaret Ödeyebilir[124]

3276... Ebû Büreyde, babasından (Ebu Musa el-Eş'arî); Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Vallahi şüphesiz ben, inşaallah bir şey üzerine yemin edip de, o şeyden başkasını daha hayırlı zannedersem; mutlaka yeminimden dolayı keffaret öder ve o hayırlı olanı yaparım."

Yahut da Hz. Peygamber (s.a),t "Mutlaka daha hayırlı olanı yapar, yeminime de keffaret öderim" buyurdu.[125]

Açıklama

Hz.Peygamber (s.a)'in sözündeki "inşaallah" sözcüğü yeminin Allah'ın dilemesine bağlanması değildir, teberrüken söylenmiştir. Bu ve bundan sonra gelecek olan hadisler iki hükmü ihtiva etmektedirler:

a) Bir şeye yemin eden kişi, yemin ettiği şeyden başkasını daha hayırlı zanneder veya bilirse yeminini bozar.

b) Yemin edip de yeminini bozan (yemininden dönen) kişi daha yemini bozmadan önce keffaretini ödeyebilir. Bu konu âlimler arasında ihtilaflıdır. Birinci madde izah edildikten sonra bu konuya tekrar dönülecektir.

Şimdi tekrar bu şıkları ele alalım:

a) Her hangi bir konuda yemin eden kişinin sözünde durup yemine devam etmesi mi, yoksa yemini bozup keffaret ödemesi mi daha iyidir? Bu mesel1 yemine konu olan şeye göre değişir:

1- Farz veya vacip bir şeyi yapmak ya da bir haramı yapmamak için edilen yemin, tâattır. Dolayısıyla yemine sadakat gerekir. Yeminin bozulması günahtır. Ramazan orucunu tutmak veya içki içmemek için edilen yemin bu kabildendir.

2- Yukarıdaki maddenin aksi; yani, farz veya vacib bir ibadeti yapmamak ya da haram bir şeyi yapmak için edilen yemin. Bu şekildeki bir yemin bozulur, yani sözde durulmaz, keffaret ödenir. Çünkü yemine sadakatin icabı ya bir borcu terketmek ya da bir haramı işlemektir.

3- Müstehap olan bir işi yapmak için edilen yemin bir tâattır. Bu yemine devam yani sözünde durmak müstehap, yemini bozmak ise mekruhtur.

4- Müstehap bir ameli (meselâ bir hastayı ziyareti) yapmamak için edilen yemini bozup keffaretini ödemek müstehap, yemine sadakat ile mekruhtur. Üzerinde durduğumuz hadis bu şıkla ilgili olsa gerektir.

5- Mubah bir işi yapmak ya da yapmamak; meselâ, bir elbiseyi giymemek için yemin edilirse, yemin sahibi yeminine sadakat gösterip göstermemekte muhayyer olmakla beraber sözde durup yemine sadakat göstermek daha evlâdır.

b) Yemin edip de yeminini bozmayı daha hayırlı gören kişi; keffareti, yemini bozmadan mı yoksa bozduktan sonra mı öder?

Keffaretin üç hali vardır:

1- Yemin etmeden önce keffaret ödemek. Bu, hiçbir âlim tarafından caiz görülmemiştir. Yani önce yemin keffareti ödemek, sonra yemin edip daha sonra da yemini bozmak meşru değildir.

2- Yemin edip bozduktan sonra keffareti ödemek. Bu da bütün âlimlerin ittifakı ile caizdir. Yani kişi bir şey için yemin eder, yemininin gereğini yerine getirmemeyi uygun bulur ve yeminini bozar daha sonra da keffaretini öderse, bu keffaret ihtilafsız geçerlidir.

3- Yemin edip yemini bozmadan önce keffareti ödeyip daha sonra yemini bozmak. İşte bu konu ihtilaflıdır. Âlimler bu konuda üç ayrı görüşe sahiptirler:

a) Yemini bozmadan önce, ne şekilde olursa olsun (köle azadı, fakir doyurma, oruç tutma) keffaret ödemek caizdir. Bu keffareti bilâhare tahakkuk edecek olan hms (yemine riayet etmemek) için yeterlidir. İbnü'l-Münzir'in ifadesine göre; Rabîa, Evzaî, Mâlik, Leys ve Hanefîlerin dışındaki şehirler uleması bu görüştedir. Bunlar, üzerinde durduğumuz babdaki hadislere dayanırlar. Çünkü Hz.Peygamber bu hadislerin çoğunda önce keffareti bilâhare hınsı (yemini bozma) anmiştır. Hatta, bazılarında, "Keffareti öde sonra yemini boz" ifadesini kullanmıştır.

Kadı Iyaz bu görüşün ondört tane sahâbîden nakledildiğini söyler. Hattâbî de; İbn Ömer, İbn Abbas, Âişe (r.anhüm), Hasen el-Basrî, İbn Şîrîn, Mâlik, Evzaî, Şafiî, Ahmed b. Hanbel ve İshak'ın bu görüşte olduklarını; ancak Şafiî'nin, keffaretin oruçla ödenmesi halini istisna ettiğini kaydeder.

b) Keffaret malî bir yolla, yani köle azad etmek, fakir doyurmak veya fakir giydirmek şeklinde ödenecekse, yemini bozmadan önce keffaret ödenebilir. Ama, oruç tutmak suretiyle ödenecek e, yemin bozulmadan keffaret ödenmez.

Bu görüş Şâfiîlere aittir. Hattâbî'nin ifadesine göre Şâfiîler, keffareti mal ve oruçla ödeme arasındaki bu ayrımı şöyle izah ederler: Keffarette oruca, yemek yedirmenin mümkün olmaması halinde gidilir. Bu su bulunmadığı takdirde teyemmümün caiz oluşuna benzer. O halde keffaret olarak orucun kâfi olması için fakir doyurma imkânının mevcut olmaması gerekir. Bu da ancak yeminin bozulmasından sonra sabit olur. Keffareti fakir doyurma ile ödemek, vakti gelmeden önce zekât vermeye; oruç ile ödemek ise Ramazan gelmeden Ramazân orucu tutmaya benzer. Bunlardan birincisi caiz, ikinicisi değildir.

c) Yemin bozulmadan Önce keffaret ödenemez. Ödenirse bu yeterli değildir. Yemin bozulduktan sonra tekrarlanması gerekir.

Bu görüş Hanefîlere aittir. İbnü'l-Münzir'in ifadesine göre; İmam Mâlik'den bir rivayet ile Mâlikîlerden Eşheb ve Dâvûd-u Zâhirî'nin görüşü de bu istikamettedir.

Hanefîlerden Tahavî bu görüşe, "Bu, yemin ettiğiniz zaman yeminlerinizin keffaretidir"[126] mealindeki âyeti delil gösterir. Âyetteki, "Yemin ettiğiniz zaman" ifadesinden maksadın, "yemin edip de yemininizi bozduğunuz zaman" olduğunu söyler. Karşı görüşte olanlar ise âyetteki "yemin ettiğiniz zaman" ifadesinin; "yemin edip de yemini bozmayı dilediğiniz zaman" takdirinde olduğunu söylerler.

Askalânî; takdirin bundan daha genel olduğunu ve âyetin izahında öne sürülen görüşlerden birisinin ötekinden daha üstün olmadığını söyler.

Hanefîlerin, görüşlerini destekledikleri diğer delilleri de şunlardır:

1. Keffaret, günah olan bir işin telafisi için meşru kılınmıştır. Yemin konusunda günah olan bizatihi yemin değil, yemini bozmaktır. Çünkü yemin etmek meşrudur. Bu konuda hiçbir tereddüd ve ihtilâf yoktur. Zaten Kur'ân-ı Kerîm'de ve hadislerde birçok yemin mevcuttur. O halde yemin meşrudur, mübahdır. Öyleyse, yemin bozulmadan keffaret olmaz,

2. Bozulan yeminin keffareti farzdır. Yemin bozulmadan öncie ödenen keffaret ise nafiledir. Nafilenin ise farzın yerini tutması mümkün değildir.

3. Hadislerin bazılarında, önce keffaretin sonra hinsin (yemini bozmanın) anılması da delil olamaz. Çünkü Ebû Davud'un da işaret ettiği gibi bazı rivayetlerde durum tam tersinedir; yani keffaret, yemini bozmadan sonra zikredilmiştir.

Bedâiu's-Sanâi'de her iki görüşün delilleri ve münakaşası ayrıntılı olarak incelenmektedir. Bedâi' bir Hanefi fıkıh kitabı olduğu için tabiatıyla Hanefîlerin görüşü ve delilleri üstün gösterilmektedir.

Kadı Iyaz; keffaretin ancak yeminin bozulması ile vacip olduğunda ve yeminin bozulmasından sonra keffaret, ödemenin cevazında âlimlerin müttefik olduklarını söyler. Kadı lyaz'ın bildirdiğine göre; İmam Mâlik, Şafiî, Evzaî ve Sevrî'nin mezheplerinde de keffaretin, yeminin bozulmasından sonra ödenmesi müstehaptır.[127]

Bazı Hükümler

1. Bir kimse bir konuda yemin eder de başkasını daha hayırlı görürse yeminini bozup keffaret öder. Mesela, babası ile konuşmamak için yemin eden kişinin babası ile konuşup yeminine keffaret ödemesi (Aliyyü'l-Kârî'nin ifadesine göre) menduptur.

2. Yeminini bozacak olan kişi, önce keffaret Ödeyip sonra yeminini bozabilir. Bu konu ihtilaflıdır. Hanefîler aksi görüştedir. İhtilâf, şerhte ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

3. Yemin ederken istisna kasdı olmadan, "inşaallah" demek caizdir.[128]

3277... Abdurrahman b. Semüre'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: Rasûlullah(s.a) bana:

"Ya Abdurrahman b. Semüre! Bir şey üzerine yemin edip de başkasını o şeyden daha hayırlı gördüğünde o hayırlı olanı yap ve yeminine keffaret öde" buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Ahmed'in, yemini bozmadan önce keffaret ödemeye ruhsat verdiğini duydum.[129]

Açıklama

Buharî'nin bir rivayeti ve Tirmizî'nin rivayeti burada olduğu gibidir. Yani önce yemin edilen şeye muhalif olarak daha hayırlı olanı yapmak, sonra da keffaret zikredilmiştir. Buharî'nin bir rivayeti ile Müslim'in rivayetinde ise keffaret, yemini bozmadan önce anılmıştır.

Buharî'nin Keffaretu'l-Eymân kitabındaki rivayetinde hadisin baş tarafında emanet konusu da ele alınmıştır. Anılan rivayet şu şekildedir:

"Liderliği isteme. Eğer o sana istenmeden verilirse, o konuda yardım görürsün. Ama istediğin için verilirse, kendi başına bırakılırsın (Allah yardım etmez).Bir şeye yemin edip de başkasını daha hayırlı görürsen, o hayırlı olanı yap ve yemininden dolayı kefaret öde."

Bu hadis, herhangi bir konuda yemin edip de yemin ettiği şeyin aksini yapmanın daha efdal olduğuna delildir. Şüphesiz bu durumda kendisine yemin keffareti gerekir.

Konu, bir önceki hadiste ayrıntılı biçimde ele alınmıştır.[130]

3278... Katâde, Hasen'den o da Abdurrahman b. Semüre'den (önceki) hadisin benzerini rivayet etmişlerdir.

Katâde,-(bu rivayette, öncekinden farklı olarak Rasûluîlah s.a'in); "Yemininden dolayı keffaret öde, sonra o hayırlı olanı yap" (buyurduğunu) söyledi.Ebü Dâvûd dedi ki:

Ebû Muse'l-Eş'arî, Adiyy b. Hâtem veEbû Hureyre'nin hadisleri bu hadisin manasındadır. Bunlardan her birinden (yapılan) bazı rivayet (ler)de; yemini bozmak keffaretten önce, bazılarında ise keffaret yemini bozmaktan öncedir.[131]

Açıklama

Bu rivayet, öncekinin farklı bir naklidir. O rivayeti, Hasen'den aktaranlar, Yunus ve Mansur'dur. Bunu Hasen'den rivayet eden ise Katâde'dir.

Ancak bu rivayetin tekrarına esas sebep senetteki farkhlıkdan ziyade, metindeki farklılık olsa gerek. Çünkü, önceki hadiste, Hz. Peygamber (s.a) Abdurrahman b. Semüre'ye; önce daha hayırlı olanı yapmasını (yemini bozmasını) peşinden keffareti zikretmiştir. Bu rivayette ise, önce yemin keffaretini ve daha sonra hayırlı olanı yapmasını emretmiştir.

Ebû Dâvûd da hadisin sonundaki ta'Iikinda, bu konuda Ebû Mûse'l-Eş'arî, Adiyy b. Hâtem ve Ebû Hureyre'den hadis rivayet edildiğini, bu rivayetlerin bir kısmında önce keffaretin sonra yemini bozmanın bir kısmında da aksinin zikredildiğini söyler.

Ebû Davud'un işaret ettiği bu rivayetlerden, Ebû Musa'ya ait olanı; Buharî, Müslim ve Ebû Dâvûd'da; Adiyy b. Hâtem ve Ebû Hureyre'ye ait olanları da Sahih-i Müslim'dedir.[132]

15. Keffarette Kaç Sa' Verilir?

3279... İbn Harmele dedi ki:

Ümmü Habib bize bir sa' hibe etti ve Safiyye (r.anha)'nin kardeşinin oğlu vasıtasıyla Safiyye (r.anha)'dan, onun Rasûluîlah (s.a)'m sa'ı olduğunu haber verdi.Enes (r.a) der ki:

"O sa'ı ölçtüm[133] , Hişâm'ın[134] müddü ile iki buçuk müd buldum." [135]

Açıklama

Hadis;yemin keffaretinde fakirlere verilecek olan sadakanın mikdarını konu alan bir başlık altında yer almıştır. Ancak, hadisin zahiri bu konu ile hiç de ilgili görülmemektedir. Çünkü burada; yemin keffaretinden değil, hibe edilen bir sa'ın Hz.Peygamber'in sa'ı olup, bu sa'ın da Hişâm'ın ölçüsü ile iki buçuk müd mikdarında olduğu bildirilmektedir.

Sa' ve müd ölçüleri ile ilgili malumat Kitabu't-Tahâre'nin "Abdestte yeterli olan su" babında (bab:44) ve Kitabu'z-Zekât'ta geçmiştir. Onun için biz burada önce yemini bozmadan dolayı gerekli olan keffaret, sonra da bu keffaretin edası ile ilgili görüşleri verelim. Bu bilgiyi verirken eski metinlerdeki ölçü birimlerini (müd, sa') esas alacağız. Bu birimlerin bugünkü karşılıkları için, işaret edilen yerlere bakılabilir.-

Yemini bozmanın keffaretini eda biçimi Kur'an-ı Kerim âyetiyle tesbit edilmiştir. Mâide sûresinin 89. âyetinde şöyle buyurulur: "...Yeminin keffareti, ailenize yedirdiğinizin ortalamasından on düşkünü yedirmek yahut giydirmek ya da bir köle azad etmektir. Bulamayan üç gün oruç tutmalıdır; yeminlerinizin keffareti budur. Yemin ettiğinizde yeminlerinizi tutunuz. Şük-redesiniz diye Allah size böylece âyetlerini açıklıyor." Âyet; yemin keffareti ödeyecek kişiyi önce üç şey arasında; köle azad etmek, on fakir giydirmek veya doyurmakta muhayyer bırakmış; bunlardan birisine güç yetirilmemesi halinde üç gün oruç tutmasını öngörmüştür. Âlimlerin çoğunluğu âyeti zahiri üzerine almış ve bu şekilde görüş beyan etmiştir. Ancak bu sayılan şeylerin ayrıntılarında ihtilâfa düşmüşlerdir.

Keffaret, fakir doyurma şeklinde ödenecekse, her bir fakire verilecek veya yedirilecek mikdar nedir?

İmam Mâlik, İmam Şafiî ve Medinelilere göre her fakire, Hz. Peygamber'in ölçeği ile bir müd buğday verilir. Ancak Mâlik, bir istisnada bulunmuş ve bunun Medinelilere ait olduğunu, başka memleketlerde ahalinin kendi nafakalarından orta bir mikdarı vereceklerini bildirmiştir.

Hanbelîlere göre; her fakire buğday ve undan bir müd, ekmekten iki rıtıl, arpa ve hurmadan iki müd'tür.

İmam A'zam Ebu Hanîfe'ye göre; her fakire buğdaydan yarım sa', arpa ve hurmadan bir sa' verir.[136] Keffaret ödeyen kişi, bunları vermeyip de, on fakiri akşamlı sabahlı doyursa bu da yeterlidir. Ayrıca bu maddelerin para olarak karşılığını da verebilir.

Âlimlerin ihtilâfına sebep; geçen âyetteki "...ailenize yedirdiğinizin ortalamasından..." ifadesini yorumlama farklılığıdır. Şafiî ve Mâlikîler bu ifadeyi, bir defa yemek; Hanefîler de, bir gün yemek şeklinde anlamışlardır.

Ebû Davud'un bu bölümünde, keffaretin fakir giydirme ya da oruç ile ödenmesi konusunda bir bab yer almamıştır. Onun için biz bu konulara da burada kısaca temas edelim:

Fakirlere giydirilecek elbisenin mikdarı mezhepler arasında ihtilaflıdır:

Mâlikîlerle Hanbelîlere göre; namazda setrü'l-avrete yeterli olan elbisedir. Yani giyildiğinde, namazın caiz olduğu elbisedir.

İmam Muhammed veİmam Şafiî'ye göre; elbise denilebilen herşey keffareti ödemede kâfidir. Meselâ gömlek, pantolon hatta başa sarılan sarık birer elbisedirler. İmam A'zam ve Ebû Yusuf'a göre sadece pantolon veya sarık, keffaretin ödenmesinde kâfi değildir. Hanefî mezhebinde, sonraki görüş uygulanmaktadır. Vücudun tamamını veya ekserisini örten bir elbisenin verilmesi şart koşulmuştur. İbn Rüşd'ün Bidâyetu'l-Müctehid adındaki eserinde, Ebû Hanîfe'nin İmam Şafiî ile aynv görüşte olduğu; İmam Ebû Yusuf'un görüşünün ise farklı olduğu söylenir.

Keffaret verilirken on ayrı fakirin olmasının şart olup olmadığı konusu da ihtilaflıdır:

İmam Şafiî veİmam Mâlik'e göre mutlaka on ayrı fakire yedirilmeli veya giydirilmelidir. Hanefî veHanbelîlere göre; on ayrı fakirin bulunması şart değildir. Bir tek fakire on ayrı gün sabahlı akşamlı yemek yedirilse, veya her gün bir fitre ya da her gün birer elbise verilse caizdir. Fakat bir fakire bir günde on fitre verilse veya on elbise verilse bu, bir fitre yerine geçer. Dokuz fakirin daha doyurulması veya giydirilmesi, ya da aynı fakire dokuz gün daha fitre verilmesi gerekir.

Yukarıda da işaret edildiği gibi, yemin keffareti ödeyecek kişinin köle azad etme, fakir doyurma veya fakir giydirme imkânı yoksa üç gün oruç tutar. Bu üç günün peşpeşe olmasının şart olup olmadığında farklı görüşler vardır. İmam Mâlik ve Şafiî'ye göre orucun peşpeşe olması (tetâbu) şart değildir; Hanefî ve Hanbelîlere göre şarttır. İbn Kudâme'nin belirttiğine göre, İbrahim en-Nehaî, Sevrî, İshak, Ebû Ubeyde ve Ebû Sevr de bu

görüştedir. Aynı görüş; Hz. Ali, Atâ, Mücâhid ve İkrime'den de rivayet edilmiştir.

Bu görüş ayrılığına sebep, İbn Rüşd'ün bildirdiğine göre şudur:

1- Mushafta bulunmayan kıraatle amel caiz midir? Caiz diyenler, orucun peşpeşe olmasını şart koşarlar. Çünkü İbn Mes'ûd yukarıda geçen âyeti, "Peşpeşe, fasılasız üç gün oruç" şeklinde okumuştur. Halbuki mushafta peşpeşe, fasılasız" kaydı mevcut değildir.

İbn Kudâme; "Bu ilâve Kur'ândan ise, onunla amel şarttır. Kur'ân'-dan değilse Hz. Peygamber'den bir rivayettir. Çünkü İbn Mes'ûd'un bunu Hz.Peygamber'den duyması muhtemeldir, o Kur'an'dan zannetmiştir. Her iki takdirde de orucun peşpeşe olması gerekir." der. Merginanî de Hidâye'de îbn Mes'ûd'un bu kıraatinin meşhur haber hükmünde olduğunu söyler.

2- Mutlak olarak orucun emredilmesi, onun peşpeşe olmasını gerektirir mi, gerektirmez mi?

Orucun peşpeşe olmasını şart koşanlardan Hanbelîlere göre; hastalık ve kadının hayzı, tevaliye (peşpeşe olmasına) manî değildir. Hanefîlere göre manidir. Çünkü müddet azdır. Bu özürlerin bulunmadığı zamanda oruç tutulabilir.[137]

3280... Muhammed b. Muhammed b. Hallâd Ebû Ömer şöyle der: Bizde Halid'in mekkûku denilen bir mekkûk vardı. O Harun'un ijlçeği ile iki ölçekti.

Halid'in sa'ı da, Hişâm'ın yani Hişâm b. Abdilmelik'in sa'ı idi.[138]

Açıklama

Bu rivayet Ebû Davud'un nüshalarının çoğunda mevcut değildir. Avnü'l-Ma'bûd sahibi; "Bu rivayet, Sünen'in muh asarında ve Sünen nüshalarının umumunda yoktur. Fakat biz onu bazı sa-ih nüshalarda bulduk. Hafız Mizzî de bu rivayeti, Etraf da Muhammed b. 'fuhammed el-Bâhilî'den bahsederken anmış fakat hiçbir raviye nisbet tmemiştir" der.

Mekkûk: Bir ölçek adıdır. Nihâye'de:"Mekkûk, müd'tür. Sa' olduğu la söylenir. Ama önceki daha uygundur. Çünkü başka bir hadiste bu keli-ıe, müd ile izah edilmiştir" denilir.[139]

3281... Müsedded, Ümeyye b. Halid'in şöyle dediğini rivayet etmiştir: Halid el-Kasrî vali olunca sa'ı büyüttü ve bir sa' on altı ntıl oldu. Ebû Dâvûd dedi ki: Muhammed b. Muhammed b. Hallâd'ı zenciler (harpte ve hataen değil) kasden öldürdüler.

Ebû Dâvûd elini şöyle uzattı, avuçlarının içini yere doğru tuttu ve şöyle dedi:

Halid'i rüyamda gördüm "Allah sana nasıl muamele etti? diye sordum. "Cennete koydu"dedi. "Senin (Zencilerin önünde) durman demek sana zarar vermedi" dedim.[140]

Açıklama

Bu rivayet de birçok nüshada mevcut değildir. Halid el-Kasrî'nin sa'ı büyütmesi ile ilgili bu haber bir hüccet değildir. Çünkü büyüklüğü 5 rıtıldır. Ebu Yusuf, sa'ı sekiz ntıl zannediyormuş. Bu konuda İmam Mâlik ile münazara etmiş, İmam Mâlik gidip evinden bir sa' getirmiş; bu Hz. Peygamber'in sa'ı demiş, ölçmüşler tam 5 ntıl gelmiş. Ebu Yusuf da görüşünden dönmüş.[141]

16. (Yemin Keffaretinde) Mü'min Köle Azad Etmek

3282... Muâviye b. Hakem es-Sülemî'den, şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Ya Rasûlallah! Benim bir cariyem var, ona bir tokat attım, dedim. Hz. Peygamber (s.a) bunu bana çok gördü, (yakıştırmadı).Ben de:

Onu azad edeyim mi? (Hürriyetine kavuşturayım mı?) diye sordum.

"O cariyeyi bana bîr getir." buyurdu.

Ben de onu Rasûluilah'a getirdim, Efendimiz (kadına):.

"Allah nerede?" diye sordu.

Gökyüzünde. "Ben kimim?"

Sen Allah'ın elçisisin. RasûluIIah (s.a) (bana):

“Onu azad et, şüphesiz o mü'mindir" buyurdu.[142]

Açıklama

Hadisin İmam Mâlik'in Muvatta'ındaki rivayetinde; Muâviye’nın cariyeye tokat vurmasına, onun bir koyunu kaybetmiş olmasının sebep olduğu belirtilmektedir.

Anılan rivayette bu husus şu şekilde ifade edilmiştir:

"RasûluIIah (s.a)'a gelip; ya Rasûlallah, benim koyunlarımı güden bir cariyem var. Yanına gittim, bir koyun kaybolmuş. Sordum; kurt yedi, dedi. Bende kızdım; nihayet ben de insanım ve yüzüne bir tokat vurdum. Benim bir köle azad etme borcum var, onu azad edeyim mi? dedim..."

Görüldüğü gibi, gerek Ebû Davud'un gerekse Muvatta'ın rivayetlerinde mevzubahs edilen köle azad etmenin yemin keffareti ile ilgili olduğuna dair bir kayıt mevcut değildir. Muvatta'ın rivayetinde ravi sahabenin bir köle azad etme borcu olduğuna işaret edilmekte, fakat bu borcun neden dolayı olduğu belirtilmemektedir. Ancak, işaret edilen hadis Muvatta'da "Vacib olan köle azadlarda caiz olanlar" başlığı altında yer almıştır.

Sahih-i Müslim'de; kölesine tokat atan kişinin keffaret olarak o köleyi azad etmesi gerektiğine dair bir bölüm ve bu konuda bazı hadisler vardır. Gerçi üzerinde durduğumuz hadis, Müslim'in o babında yer almamaktadır. Fakat, bu hadiste işaret edilen azad konusunda onunla alâkalı olması muhtemeldir. Yani, Hz. Peygamber (s.a) Muâviye'ye, cariyesine tokat attığı için onu azad etmesini emretmiş olabilir. Cariyenin azadından önce Hz. Peygam-ber'in onun müslüman olup olmadığını araştırması, keffarette azad edilecek kölenin müslüman olmasının şart' olduğuna işaret kabul edilmiştir.

Alimler; az bir dövmekte, köle azad etmenin vacib değil mendub olduğunda ittifak etmişlerdir. Bunun yapılan hataya keffaret olacağı ümit edilir. Fakat, aşın derecede dövülmesi halinde ne gibi cezalar verileceği.konusunda farklı görüşler Vardır. Mâlikîlerle İmam Leys'e göre, böyle bir köle, sahibi aleyhine azad olur ve sahibi idarece cezalandırılır. Diğer âlimlere göre köle azad olmaz.

Hadis metninde ifade edildiği üzere, Muâviye (r.a) cariyeyi Hz. Peygamber'e (s.a) getirince, Efendimiz, onun mü'min olup olmadığını anlamak maksadıyla, Allah'ın nerede olduğunu sormuş, o da "gökyüzünde" karşılığını vermiştir. Kadının Hz. Peygamber'in peygamberliğini de tasdik etmesinden sonra Efendimiz, cariyenin mü'min olduğuna hükmetmiştir.

Bu ifadelerden; "Allah göktedir" diyen kişinin dinden çıkmayacağı, hatta Allah'ın semada olduğu anlaşılmaktadır.

Ancak cariyenin, "Allah gökyüzündedir" demesinden maksadı, Allah'ın yüceliğini işaret olsa gerektir. Çünkü ehl-i sünnet itikadına göre, Allah yer ve zamandan münezzehtir. Kur'ân-ı Kerîm'deki, Allah'ın arş üzerine istiva ettiğini bildiren âyetleri, selef uleması hiç te'vil etmez, olduğu gibi kabul eder. Bundan muradın ne olduğunu ancak Allah Teâlâ'nın bildiğini söyler. İşte ehl-i sünnette muteber ve meşhur olan görüş budur.

Allah'ın arş üzerine istivası konusu, ilgili âyetlerin tefsirlerinde uzun uzadıya anlatılır.[143] Biz bu konuyu merak edenlere, işaret ettiğimiz yere bakmalarını tavsiye edip, hadisten elde edilen hüküm konusuna dönelim.

Yukarıda işaret edildiği gibi hadisin zahiri, yemin keffaretinden dolayı azad edilecek kölenin vasfına doğrudan delâlet etmemektedir. Ebû Dâvûd'-un bu hadisi, yemin keffareti babında vermesi, keffaretlerin tümünde azad edilecek kölenin aynı vasıfta olması gerektiğine işaret için olmalıdır. Yani madem ki, müslüman bir köleye tokat atmaktan dolayı azad edilecek kölenin müslüman olması gerekiyor, yemin keffareti olarak azad edilecek köle de müslüman olmalıdır, demek istiyor. Bu konu mezhepler arasında ihtilâlidir.

Şafiî, Mâliki ve Hanbelîlere göre, bütün keffaretlerde azad edilecek kölenin mü'min olması şarttır. Dolayısıyla, kâfir olan kölenin azad edilmesi keffareti ödemede yeterli değildir. Bu görüş sahipleri azad edilecek olan mü'min kölenin namaz kılıp oruç tutar olmasını da şart koşarlar. Fakat namaz kılıp oruç tutmadan maksadın, gerçekten bu ibadetleri işlemek mi yoksa bu ibadetlerle mükellef olmak mı olduğu konusunda farklı görüşlere sahiptirler. Genelde, müslüman olan bir çocuk köleyi azadın keffaret için yeterli olduğu kabul edilir. Hanefîlere göre; yemin keffareti için azad edilecek kölenin müslüman olması şart değildir. Ahmed b. HanbePden de, zimmî kölenin azad edilmesinin yeterli olduğuna dair bir rivayet mevcuttur.

Mezhepler arasındaki bu görüş ayrılığına sebep, hâtaen adam öldürmenin keffareti ile ilgili olan âyeti anlama farklılığıdır. Çünkü o âyette kati keffareti olarak, "bir mü'min kölenin azad edilmesi" öngörülmektedir. Yemin keffareti ile zıhar keffareti hakkındaki âyetlerde ise, azad edilecek kölenin tnü'min olması gerektiğine dair bir kayıt mevcut değildir.

Yemin keffaretinde azad edilecek kölenin müslüman olmasını şart kokanlar; yemin bahsindeki mutlak (kölenin müslüman olması kaydı

olmayan) lyeti, katil bahsindeki mukayyed (kölenin müslüman olması gerektiğini bil-iiren) âyete hamleflerler. Hataen adam öldürmeden dolayı da yemini bozmaktan dolayı da keffaret olarak köle azad etmek gerekir. Yani, "Her iki suçun cezası da aynıdır. Birisinde azad edilecek kölenin müslüman olması ?art olduğuna göre ötekinde de şarttır." derler.

Hanefîler ise, âyetlerden mutlak olanı mukayyed olana hamletmezler. Her bir âyeti ilgili bulunduğu konuya hâs kılarlar ve katilden dolayı olan ceffarette azad edilecek kölenin müslüman olmasını şart koşarlarken yemin ceffaretinde bunu şart koşmazlar.[144]

Bazı Hükümler

1. İslâmiyet; müslümanın emri altında bulunanlara, hizmetçilere iyi muamele etmesini emreder.

2. Allah'ı tanıyan ve Hz. Peygamberdin peygamberliğini bilen kişi müslümandir. Ona müslümana yapılan muamele yapılır.

Ancak mesele bu kadar basit değildir. Kişinin imanına zarar veren birçok söz ve davranışlar vardır. Konu, ilgili yerlerinden araştırılmalıdır.

3. Keffaret için azad edilecek kölenin kadın ya da erkek oiması arasında ark yoktur. Ancak, müslüman olmasının şart olup olmadığı konusunda farklı görüşler vardır. Bu görüşlere yukarıda temas edilmiştir.

4. Bir köleyi döven kişi, keffaret olarak onu azad eder. Mesele yukarıla kısaca anlatılmıştır.[145]

3283... Şerîd (b. Süveyd es-Sakafî)'den rivayet edildiğine göre;

Annesi ona kendisi adına bir mü'min köle azad etmesini vasiyet iti. Şerîd, Rasûlullah (s.a)'a gelip:

Ya Rasûlallahî Annem bana kendisi adına bir mü'min köle azad etmemi vasiyet etti. Benimse, Nûbiyeli siyah bir cariyem var (onu azad edebilir miyim?), dedi.

(Bundan sonra) ravi, önceki hadisin benzerini zikretti.

Ebû Dâvûd dedi ki:

Halid b. Abdiliah, hadisi mürsel olarak rivayet etti, Şerîd'i anmadı.[146]

Açıklama

Nûbiye, Sudan'da geniş bir yerdir. Bilâl-i Habeşî (r.a) de buralı idi.

Yukarıdaki metinden anlaşıldığına göre; Şerîd annesinin vasiyetini yerine getirmek için mü'min bir köle azad etmek istediğinde, elindeki cariyenin yeterli olup olmadığında tereddüt etmiş ve meseleyi Hz. Peygamber (s.a)'e intikal ettirmiştir. Hz. Peygamber (s.a) cariyeye; "Allah nerede? Ben kimim?" gibi sorular sorarak, cariyenin müslümanhğına hükmetmiştir. Ancak bu bölüm hadiste anılmamış, sadece "yukarıdaki hadisin benzen..." diye işaretle yetinilmiştir.

Nesâî'deki rivayette, bu kısım da metne alınmıştır. Fakat birazcık farklıdır. Oradaki rivayete göre Hz. Peygamber (s.a) cariyeye; "Rabbin kim?*' diye sormuş cariye, "Allah" karşılığını vermiş, daha sonra "Ben kimim?" demiş, bu sefer de "Sen Allah'ın elçisisin" cevabını almıştır. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a): "Onu azad et, o mü-'mindir" buyurmuştur.

Ebû Dâvûd, bu hadisi Halid b. Abdullah'ın Şerîd'i hiç anmadan mürsel olarak da rivayet ettiğini söyler, Bezlü'I-Mechûd sahibi; "Halid'in bu hadisini ben yanımda olan kitaplarda bulamadım" demektedir.

Bu hadis de keffaretlerde azad edilecek kölenin mü'min olması gerektiğini isbat için bu baba alınmıştır. Fakat hadisin böyle bir delâleti açık ve kesin değildir. Çünkü Şerîd'in, elindeki cariyenin azad için yeterli olup olmadığını araştırması, mutlak olarak azad edilecek kölenin müslüman olması gerektiğinden dolayı değil de annesinin vasiyetine tam uymak için olabilir. Çünkü annesi kendisine, mü'min bir köle azad etmesini vasiyet etmiş, o da meseleyi Hz. Peygamber'e bildirirken aynı ifadeyi kullanmıştır. [147]

Bazı Hükümler

1. Vasiyet edenin (mûsî) vasiyeti uygulanmalıdır. Bu konu oldukça tafsilatlıdır, ilgili bolümde izah edilecektir. Burada şu kadarcığına işaret edelim; vasiyet, kişinin ölüm hastalığında olmamışsa, vârislerinden başkasına edilmişse ve bıraktığı malın üçte birini geçmiyorsa mutlaka uygulanır. Aksi halde vârislerin rızasına bağlıdır.

2. Allah'ı Rab, Muhammed (s.a)'i de peygamber olarak tanıyan kişi müslümandır.[148]

3284... Ebû Hureyre (r.a)'den rivayet edildiğine göre, bir adam Rasûlullah (s.a)'a siyah bir cariye getirip:

Ya Rasûlallah! Benim mü'min bir köle azad etme borcum var (bu olur mu?), dedi.Rasûlullah (s.a), cariyeye;

"Allah nerede?" dedi.Cariye parmağı ile gökyüzünü gösterdi; Hz. Peygamber bu sefer:

“Ben kimim?" diye sordu. Cariye, Peygamber (s.a)'i ve gökyüzünü işaret etti; yani, "Sen Allah'ın elçisisin" (demek istedi).Bunun üzerine Rasûlullah (s.a):

"Onu azad et, o mü'mindir" buyurdu.[149]

Açıklama

Bu hadisi Münzirî, Muhtasar'ında rivayet etmemiştir. Mizzî, el-Etrâf ında hadisi almış ve üzerine Ebû Dâvûd rumuzunu koymuştur. Onun için matbu nüshaların bir kısmında bu hadis yer almamıştır.

Şevkânî; "Her ne kadar yemin keffareti ile ilgili âyette, azad edilecek kölenin mü'min olmasına dair bir kayıt yoksa da, hadiste yemin keffareti için azad edilecek kölenin müslüman olması gereğine işaret vardır" der.

Bu babın ilk hadisinde bu konudaki görüşler ve delilleri verilmişti.Buraya, Şeyh Abdulhamid'in ta'likından bir iki cümle aktararak konuya son vereceğiz.

"Bu ve bu babda geçen diğer hadislerde anılana (yemin keffaretinde azad edilecek kölenin müslüman olmasının şart olduğuna) bir delil yoktur. Çünkü ilk hadiste, sahibi cariyeye tokat attığı için; ikincisinde vasiyeti yerine getirmek için; üçüncüsünde de sahibinin bir mü'min köleyi azad etme borcu olduğu için sahipleri cariyeleri azad etmişlerdir."[150]

17. Sustuktan Sonra Yeminde İstisna[151]

3285... İkrime (r.a)'den rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a): “Vallahi Kureyş'le savaşacağım, vallahi Kureyş'le savaşacağım, vallahi Kureyş'le savaşacağım" buyurdu. Sonra "İnşaallah" dedi. Ebû Dâvûd dedi ki: Çokları bu hadisi, Şerik, Simâk ve İkrime kanalıyla İbn Abbas'a, o da Rasûlullah (s.a)'a isnad etmiştir.

Velid b. Müslim, Serik'ten naklen; "Sonra Rasûiuliah (s.a) onlarla savaşmadı" demiştir.[152]

Açıklama

Bu babın hadisleri, yeminde istisna ile ilgilidir. Aşağı yukarı aynı manayı ifade eden başka bir bab, 9 numarada geçmişti. Oradaki bab ile bu babın farkı şu: Önceki, mutlak olarak yani yeminden sonra ara verme, susma gibi bir kayıt olmadan "inşaallah" demenin hükmü ile ilgili idi.

Bu bab ise yeminden sonra biraz sustuktan veya başka bir şeyler konuştuktan sonra "inşaallah" demek, yani istisnada bulunmakla ilgilidir.

Beyhakî, Sünen'inde; ('Yemin eden kişinin, yemini ile istisnası arasında az bir sekte ile sesini kesmesi veya nefes alarak susması" şeklinde bir başlık koymuş ve bu hadisi vermiştir.

Yeminde istisna konusunu, yeminle istisna arasındaki susma ve bu susmanın ölçüsü ile ilgili görüşleri 9. babda (3261, 3262 hadislerin şerhi) özet olarak vermiştik. Onun için burada tekrar o konuya dönmeyeceğiz. Sadece Hattâbî'nin bu hadisle ilgili izahını aktarıp, Ebû Davud'un hadisin sonundaki sözleri ile ilgili bazı notlar koyacağız.

Hattâbî şöyle der:

"Bu hadiste, sözdeki birkaç fasıldan sonra söylenilen istisna lafzının bu fasılların tamamını içine aldığına delil vardır.

Ebu Hanife ve talebeleri şöyle derler:

Bir kimse, haccetmek ve umre yapmak üzere yemin edip arkasından istisnada bulunursa bu, hac ve umrenin tamamı için istisna olur. Ama, eğer falanla konuşursam kölem hürdür, falanla konuşursam öteki kölem hürdür inşallah der ve o adamla konuşursa kazaen önceki kölesi hür olur. Bu konudaki niyeti, ancak Allah'la kendi arasında olan şeyde (diyâneten) tasdik olunur. Yine kişi hanımına; sen filânla konuşursan boşsun, sen filânla

konuşursan boşsun inşaallah der, kadın da onunla konuşursa, ilk boşama vaki olur. Bu kazâendir. Ama diyâneten boş olmaz."

Hattâbî'nin sözleri burada sona erdi. Konu daha önce işlendiği için fazla bir şey söylemeye gerek yok.

Görüldüğü gibi bu rivayet mürseldir. Yani tâbiûndan olan İkrime, sahâbîyi atlayarak doğrudan doğruya Hz. Peygamber'den rivayet etmiştir. Ebû Dâvûd; her ne kadar bu rivayette sahâbî anılmamışsa da, birçoklarının (metinde belirtilen senedle) hadisi İbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet ettiklerini söyler.

Zeylaî,Nasbu'r-Râye' de bu hadis üzerinde durarak birkaç isnadını zikreder. Zeylaî'nin bildirdiğine göre; İbn Hibbân, Ebû Ya'lâ, İbn Adiyy ve İbnü'l-Kattân hadisi İbn Abbas'a isnad ederek rivayet etmişlerdir. Bu rivayetlerin ravilerinde ve metinlerinde bazı küçük farklar vardır. Ancak hepsinin buraya nakli geniş yer alacağı için sadece rivayetlerin varlığına işaretle yetiniyoruz.

Beyhakî de,hem mürsel hem de mevsul olarak rivayet etmiştir. İbn Ebî Hatim ise, "Hadisin mürsel olduğu daha uygundur." der.

Yine Ebû Dâvûd; Velid b. Müslim'in, Şerîk'ten naklen Hz.Peygamber (s.a)'in Kureyşlilerle savaşmadığını söylediğini bildiriyor. Fakat bu isabetli olmasa gerektir. Çünkü Efendimiz Mekke'nin fethinde Kureyşlilerle savaşmıştır.

Rasûlullah (s.a),"Kureyşle savaşacağım" derken bir zaman kaydı koymamıştır. O halde Hz. Peygamber yemininde istisna etmişse de vemininin gereğini yerine getirmiştir.[153]

3286... İkrime'den merfu olarak rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (s.a):

"Vallahi Kureyş'le savaşacağım" buyurmuş, sonra"İnşallah" demiştir. Daha sonra, "İnşaallah, vallahi Kureyş'le savaşacağım" buyurmuştur. Yine, "Vallahi Kureyş'le savaşacağını" deyip susmuş, daha sonra da "İnşaallah" demiştir.Ebû Dâvûd dedi ki:

Velid b. Müslim bu hadiste Serik'ten, "Sonra onlarla savaşmadı" dediğini ilâve etmiştir.[154]

Açıklama

Bu rivayette nadisin merfu oluşu bildiriliyor. Ayrıca yukarıdakinden farklı olarak, Hz. Peygamber'in Kureyş'le savaşmak için ettiği üç yeminin birbirinden farklı olduğu görülüyor. İlk yeminden biraz sonra istisnada bulunmuş, fakat 00arada sustuğuna işaret edilmemiştir. İkinci yeminden sonraki istisna fasılasız olmuştur. Üçüncü yeminden sonra ise biraz susmuş ve sonra istisna etmiş, (inşaallah) demiştir. Bu rivayet, yemin ile istisna arasına giren birazcık susmanın istisnanın sıhhatine mani olmadığını söyleyenler için delildir.

Yemin ile istisna arasının bitişik olmasını şart koşan Hanefîler, Hz. Peygamber'in bu rivayette belirtilen susuşunun bir özre mebni olduğunu söylerler; şu âyeti de izahlarına delil gösterirler:"Herhangi bir şey için, Allah'ın dilemesi dış ında ; 'Ben yarın onu yapacağım' deme."[155]

18. Nezirlerden Nehy

3287... Abdullah b. Ömer (r.anhuma)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Rasûlullah (s.a) nezirden nehy etmeye başladı.[156] "Nezir hiçbir şeyi değiştirmez, ancak onun sebebiyle cimriden (mal)çıkartıhr.” buyurdu.

Müsedded, Rasûlullah (s.a); “Nezir hiçbir şeyi değiştirmez” buyurdu, dedi.[157]

Açıklama

Bilindiği gibi "nezr" dilimizdeki "adak" manasınadır. Fakat, fıkhı bir istilan olduğu ve Türkçede de kullanıldığı için, terceme etmedik. "Kitabu'l-Eymân ve'n-Nüzûr"un başında da belirtildiği gibi nezir; bir kimsenin Allah'ı tazim için mubah bir fiilin yapılmasını deruhte etmesi, öyle bir işin yapılmasını kendi nefsine vacip kılmasıdır.

Nezrin; bir zamanla kayıtlı olup olmaması durumuna göre, muayyen ve gayri muayyen; bir şeyin tahakkukuna bağlı olup olmaması yönünden de mutlak ve muallak çeşitlerinin olduğu da yine orada kısaca açıklanmıştı.

Bu hadisde nezirle ilgili iki hususa temas edilmektedir:

1- Nezr'in Rasûlullah tarafından nehyedüdiği meselesi:

Âlimlerin bir kısmı buradaki nehyi zahirî manasına alarak gerçekten, adakta bulunmanın yasak olduğu görüşüne varmışlardır.

Bazı âlimler ise bu nehyi te'vil ederek, nezrin yasak olmadığım söylemişlerdir. İbnti'I-Esîr, Ebu Ubeyd, el-Mâzerî bu istikamette görüş beyan edenlerdendirler.

İbnü'1-Esîr, en-Nihâye fî Garibi'I-Hadis ve'l-Eser adındaki eserinde şöyle der:

"Rasûlullah'ın hadislerinde nezrden nehyin zikri tekrar tekrar geçti. Bu nehiyden maksat, onun önemini te'kid ve adakta bulunduktan sonra, gevşeklik göstermekten sakmdırrnaktır. Eğer nehyin manası, nezrin yapılmaması için men olsaydı bu onun hükmünü iptal ve nezre vefanın gereğini düşürmek olurdu. Çünkü nehiy masiyet olur ve bu bağlayıcı olurdu. Hadis onlara; nezrin hiçbir fayda temin etmeyip hiçbir zararı savmadığını ve Allah'ın takdirini değiştirmeyeceğini bildirmektedir."

Ebu Ubeyd'in şu sözleri, yukarıdaki manayı ifade yönünden daha da açıktır:

Nezirden nehy ve o konuda katı davranmak; nezir günahtır demek değildir. Eğer öyle olsaydı, Allah (c.c) nezre vefayı emretmez ve vefa göstereni övrnezdi. Ama bence hadisin manası; nezrin kadrini yüceltmek ve böylece nezir konusunda gevşeklik gösterilmemesini temin etmektir."

Hadisteki nehiyden maksadın, nezrin yasaklanması olmadığım savunan görüş, daha isabetli olsa gerektir. Nitekim günümüzde mensubu bulunan mezheplerden hiçbirisi; mutlak olarak, kayıtsız şartsız nezrin haram olduğunu söylememiştir. Mezheplerin nezir konusundaki görüşlerinin özeti şöyledir:

Hanefîlere göre: Şartlarına riayet edilerek, yapılan adak meşrudur. Bu şartlar, üzerinde durduğumuz bölümün başında geçmiştir.

Şâfiîlere göre: Bir faydayı temin veya zarardan kurtulma düşünülsün ya da düşünülmesin, adakta bulunmak caizdir ve ibadettir.

Mâlikîlere göre: Elde edilen bir nimet veya savuşturulan bir belâdan dolayı Allah'a şükür olarak edilen nezirler menduptur ve ifası gerekir. Bir şarta bağlanarak, yani bir menfaati temin veya musibetten kurtulmaya bağlı olarak edilen nezrin hükmünde iki görüş vardır: Bunlardan birine göre caiz, diğerine göre mekruhtur. Ama adağın, faydayı temin veya belâyı def edeceğine inanılarak edilen nezir haramdır.

Hanbelîlere göre; nezir mekruhtur. Fakat yapılmışsa edası gerekir.

Âlimlerden bazıları ise hadisteki nehyin bir takım menfaatlarm temini için, (Hastam iyi olursa şu kadar oruç nezrim olsun demek gibi) edilen nezirlerle ilgili olduğunu söylerler. Kadı İyaz ve Tıybî; bu görüşü ortaya atıp, benimseyenlerdendirler.

Kurtubî'nin şu mütalaasını da kaydetmek istiyoruz: "Bu nehyin mahalli; kişinin meselâ şöyle demesidir: Allah hastama şifa verirse, sadaka vermek nezrim olsun. Kerahete sebep; anılan ibadetin Allah rızâsı için değil de bildirilen maksadın husulüne bağlanmasıdır. Böylece kişi ibadeti bir menfaat karşılığında yüklenmiş oluyor...[158] Bu manaya, cahillerin; nezrin umulan maksadın husulünü gerektirdiği veya Allah bu faydayı adanılan adaktan dolayı sağlar tarzındaki yanlış zanları eklenir. Hadisteki; nezir hiçbir şeyi değiştirmez sözü işte buna işaret eder. Bunlardan ilk hal küfre yakındır, ikincisi de apaçık bir hatadır."

2- Adak, Allah'ın takdir ettiği bir şeyi değiştirmez. Dolayısıyla bir kimse meselâ, "Hastam iyi olursa şu kadar oruç tutayım" diye adakta bulunur ve hastası iyi olursa bu sırf Allah öyle istediği içindir, adakta bulunanın adağından dolayı değildir.

Hadisin Buharı ve Müslim'deki rivayetleri bu hususa daha açık bir biçimde delâlet eder. Hadisin Ebû Davud'un rivayetindeki: "O hiçbir şeyi değiştirmez" cümlesi, Buharı ve Müslim'deki bir rivayette: "O hiçbir hayır temin etmez" şeklindedir.

Müslim'de ayrıca şu manaya gelen bir rivayet daha vardır:

"Adak, hiçbir şeyi öne de atmaz geciktirmez de;sadece onun cimriden-mal çıkarılır."

Yine Müslim'de Ebu Hureyre'den rivayetle, Hz. Peygamber (s.a)'in, "Nezretmeyin, çünkü nezir kaderden hiçbir şeye fayda vermez. Onunla sadece cimriden mal çıkarılır" buyurduğu bildirilmektedir.

Her ne kadar adağın sonuca tesiri yoksa da, adağın bağlandığı şeyin tahakkuku halinde adanılan şey ifa edilmelidir. Hattâbî, nezrin masiyet için olmaması halinde gereğini yapmanın vacip olduğunda müslürnanların itifak ettiklerini söyler. Hz. Peygamber'in, "Onunla sadece cimrinin malı çıkarılır" tarzındaki sözü de muallak nezrin gereğini yapmanın lüzumunu gösterir. Çünkü normal hallerde fakire fukaraya sadaka vermeyen cimri kişiler, bir menfaat temin edilmek maksadıyla sadaka vermeyi adarlarsa, bu adak onlardan mal çıkmasına sebep olur.[159]

Bazı Hükümler

1. Rasûlullah (s.a), adakta bulunmaktan nehyetmiştır. Hadisin zahiri bu manayı ifade ediyorsa da, aksı hükme delâlet eden deliller sebebiyle bu mana te'vil edilmiştir. Konu şerh bölümünde de anlatılmıştır.
2. Adağın, bir şeyin olup olmamasına hiçbir etkisi yoktur. Allah neyi takdir etmişse o olur.
3. Bir işin tahakkukuna bağlı olarak edilen nezre, o işin tahakkuku halinde itaat lâzımdır.[160]

3288... Ebu Hureyre (r.a)'den rivayet edildiğine göre Rasûlullah (s.a) (Allah cc'ın şöyle buyurduğunu) [161] söylemiştir:
"Adak adamak insanoğluna; benim kendisi için takdir etmediğim bir şeyi getirmez. Ancak adak insanı, benim kendisine takdir ettiğim şeye iletir. (Onunla) cimriden mal çıkarılır. Cimri, Önceden vermediğini o adağı üzerine verir."[162]

Açıklama

Bu hadisi Ebû Dâvûd'dan, Ebu'l-Hasen b. el-Abd rivayet etmiştir. Lü'lüî'nin rivayetinde ise mevcut değildir. Bu yüzden Münzirî'nin Muhtasarında yer almamıştır.Avnu'l-Ma'bûd sahibi; Hafız Mizzî'nin de bu hadisi el-Etrâf adındaki kitabında zikretmediğini söyleyerek şaşkınlığım ifade. eder.
Bu hadis, dipnotta da işaret edildiği gibi bir kudsî hadistir. Ancak, sözün Allah (c.c)'a nisbeti açıkça gösterilmemiştir. İbn Hacer, Fethu'1-Bârî' de buna işaretle şöyle der: "Bu hadis, kudsî hadislerdendir. Ancak Allah'a nisbeti açıkça ifade edilmemiştir."
Hadisin Buharı, Ebû Dâvûd ve Nesâî'deki rivayetlerinden, onun bir kudsî hadis olduğu hemen anlaşılmaktadır. Çünkü metnin bir bölümünde, "Nezir insanoğluna, benim kendisi için takdir etmediğim hiçbir şeyi getirmez" de-riilmektedir. İnsanlar için olacak şeyleri takdir eden sadece Allah (c.c) olduğuna göre bu hükmün sahibinin de Allah olması gerekir. Hükmün hikâye yoluyla değii de doğrudan doğruya hüküm sahibine nisbet edilmesi, hadisin kudsî hadis olduğuna delildir." Ancak bu durum, Müslim ve îbn Mâce'nin rivayetlerinde bu derece açık değildir. Çünkü yukarıda işaret ettiğimiz cüm-[e Müslim'in Sahih'inde: "Allah'ın kendisi için takdir etmediği bir şeyi..."; Sünen-i İbn Mâce'de, "...Ancak kendisi için takdir edilen şeyi..." şeklinde ifade edilmiştir. Görüldüğü gibi bu rivayetlerde takdir etme işini ya Hz. Peygamber Allah'a nisbet etmiş, ya da takdir meçhul olarak kullanılmıştır.
Hadis metnindeki "Cimriden çıkartılır" manasına gelen; cümlesi de; Buharı'de, "Allah, onunla cimriden (mal) çıkarır"; Müslim'de, "Bu nezirle cimriden daha önce vermek istemediği şey çıkartılır"; İbn Mâce'de de, "Nezir sebebiyle cimriden (bir şey) çıkarılır" manalarına gelecek şekilde ifade edilmektedir.
Bundan önceki hadiste olduğu gibi bunda da; arzuladığı bir sonuca ulaşmak için adakta bulunmanın sonucu değiştirmeyeceği, çünkü olan herşeyin Allah'ın takdirinin eseri olduğu ifade edilmektedir. Ama adak sayesinde normal hallerde bir şey vermeyen cimrilerden mal çıkar. Çünkü cimri, bir şeyin Dİması halinde sadaka vermeyi veya kurban kesmeyi adar ve istediği olursa adadığını vermek zorunda kalacak ve kendisinden mal çıkacaktır.
Adağın, malın çıkmasına sebep olmasında sadece cimrilerin anılması, ;imri olmayanların adak sebebiyle mal vermeyecekleri manasına gelmez. Çünkü muallak nezirde, istenilen şeyin gerçekleşmesi halinde nezrin gereğini yapmak hem cimri hem de cömert için vacibtir. Cömertler bir şey adamadan ia sadaka verip hayır ve hasenatta bulundukları için, hadiste sadece cimri-er anılmıştır.[163]

19. Günah İşlemeyi Adamak (Konusunda Gelen Hadisler)

3289... Âişe (r.anha)'den, Hz. Peygamber (s.a)'in şöyle buyurluğu rivayet edilmiştir.
"Allah'a itaat etmeyi adayan kişi itaat etsin. Allah'a isyan etmeyi adayan ise isyan etmesin."[164]

Açıklama

Hadis-i şerifte geçen Allah'a itaat tabiri, hem farz hem de müstehap olan tâatleri içine alır. Buna göre hadiste; dinen farz, vacip veya müstehap olan bir şeyi yapmayı adayan kişinin adağını yerine getirmesi emredilmektedir. İçki içmek, ana babaya isyan etmek, sıla-i rahmi kesmek gibi Allah'ın yasak ettiği bir şeyi yapmayı adayan kişi ise bu adağını yerine getirmemelidir.

Günah olan bir şeyin adanması halinde adağın yerine getirilmemesi gerektiğinde âlimler arasında görüş ayrılığına rastlayamadık. Ancak bu durumda olan, yani günah bir şeyi adayıp da dediğini yapmayan kişiye keffaretin gerekli olup olmadığında âlimler ihtilâf etmişlerdir.

Bu konuda Hattâbî şöyle der:

"Bu hadis, A_llah'a isyan konusundaki adağın bağlayıcı olmayıp, adak sahibinin adağına vefa göstermemesi gerektiğini beyan etmektedir. Durum böyle olunca o adakta keffaret yok demektir. Eğer bunda keffaret olsaydı, hadiste onun da bahsedilmesi gerekirdi. Bu, Mâlik ve Şafiî'nin görüşlerine uygundur.

Ebû Hanîfe ashabı ve Süfyân-ı Sevrî'ye göre; bir günahı işleme konusunda adakta bulunmanın keffareti, keffaret-i yemindir. Bu görüşte olanlar Ebû Davud'un bu babda rivayet etmiş olduğu Zührî hadisini kendilerine delil almışlardır."

Şevkânî de, günah olan bir şeyi yapmak üzere adakta bulunmanın haram oluşunda âlimlerin hemfikir olduklarını, ancak adağa riayet edilmediğinde keffaretin gerekli olup olmadığında ihtilâf ettiklerini söyler. Şevkânî'nin bildirdiğine göre; cumhurun görüşü bu durumda olana keffaretin gerekli olmadığı biçimindedir. Ahmed b. Hanbel, Sevrî, İshak, bir kısım Şâfiîler ve Hanefîlere göre ise keffaret gerekir. Bu görüş sahiplerinin delili, yukarıda Hattâbî'nin görüşü nakledilirken işaret edilen Zührî hadisidir ki bu hadis Hz.Âişe'den rivayet edilmiştir. Şevkânî, bir sayfadan fazla bu hadisin kritiğini yapmış, hadisin sıhhati ile ilgili nakillerde bulunmuştur. Bundan sonra gelecek olan mezkur hadisin izahında bu kritiğe temas edilecektir. Burada şu kadarını ifade edelim ki, bu hadis oldukça tenkid edilmiştir.

Günah bir iş işlemek üzere adakta bulunup da bu adağı yerine getirmeyene keffaretin gerekli olduğu görüşünde olanların dayandığı diğer bir hadis de Sahih-i Müslim'de, Ukbe b. Âmir'den rivayet edilen; "Nezrin keffareti yemin keffaretidir" manasına gelen hadistir. Çünkü bu hadiste nezir keffaretinin, yemin keffareti olduğu bildirilirken, nezirler arasında bir ayırım yapılmamıştır. Nezir sözü genel anlamda kullanılmıştır ki, bu isyanla ilgili olanlar da dahil olmak üzere tüm nezirleri içine alır. Ancak bu hadisin Tirmizî ve İbn Mâce'deki rivayetlerinde, "Adanılan şey söylenmezse, nezrin keffareti, yemin keffaretidir" denilmektedir. Müslim'deki rivayet, bu ilâve ile birlikte gözönüne alınırsa, bu görüşe kaynak olma özelliğini kaybedecektir.

Şevkânî; Hanefîler ve onlarla aynı görüşte olanların görüşlerine delâlet eden hadislere işaret edip, onların tenkidini yapmış olmasına rağmen, karşı görüşe açıktan delil olabilecek bir hadis nakletmemiştir. Sadece, nezrin Allah'ın rızasına uygun konularda veya mubah şeylerde olacağına işaret eden hadislerin, bunların dışındaki konularda nezrin olmayacağına işaret ettiğini söylemiştir.

îbn Rüşd de, Bidâyetii'l-Müctehid ve Nihâyetü'l-Muktesid adındaki eserinde cumhurun görüşüne delil olarak, üzerinde durduğumuz Hz. Âişe hadisini göstermektedir. Karşı görüşe dayanak olan hadisler burada da tenkid edilmiştir.

Tirmizî; sahâbîlerin de bu konuda iki ayrı görüşe sahip olduklarını söylemektedir.

İbn Kudâme, el-Muğnî adındaki eserinde; İbn Mes'ûd, İbn Abbas, Câ-bir, İmrân b. Husayn ve Semüre b. Cündüb'den de keffaretin gerekli olduğunun rivayet edildiğini, Ahmed b. Hanbel'den ise keffarete gerek olmadığına dair bir rivayet bulunduğunu söyler.

Daha önce belirtildiği gibi, Hanefîlere göre nezrin sıhhati için nezredi-len şeyin ibadet cinsinden olması gerekir. Dolayısıyla günah olan bir şeyi yapmak için yapılan adaklar nezir sayılmazlar. Belki yemin olarak mütalaa edilirler,

Aliyyü'1-Kârî, Mirkât'da İbnü'l-Hümâm'dan naklen; nezri, mutlak olarak ve bir şeye niyet etmeden söyleyen yani; "Allah'a nezrim olsun ki şöyle yapacağım veya yapmayacağım" diyen kişinin söylediğini yapmaması halinde kendisine yemin keffareti gerekeceğini bildirir. Yine İbnü'l-Hümâm'dan yaptığı bir başka nakilde, masiyet olan nezrin; bizzat kendisi haram olan veya kendisinde ibadet manası bulunmayan konulardaki nezir olduğunu söyler. Buna göre; bir kimse, bayram günü oruç tutmayı adaşa, oruç bir ibadet olduğu, fakat bayram günü oruç tutmak haram olduğu için başka bir gün oruç tutarak adağını yerine getirir. Ama haram olmasına rağmen bayram günü oruç tutarsa adağının sorumluluğundan kurtulur.

Bir kimse, tahakkukunu istemediği bir şey üzerine adakta bulunursa, İmam A'zam ve İmam Muhammed'e göre yemin keffareti gerekir. Meselâ birisi, "Filânla konuşursam veya eve girersem, bir sene oruç borcum olsun..." gibi bir adakta bulunsa kendisine yemin keffareti gerekir. Zaruretten dolayı, âlimlerden bazıları bu görüşü tercih etmişlerdir.[165]

Bazı Hükümler

1. Bir tâatı işlemek üzere adakta bulunan kimse, nezrım ifa etmelidir.
2. Bir günahı işlemek üzere adakta bulunan o günahı işlemez. Bundan sonra bazı âlimlere göre kendisine yemin keffareti gerekir, bazılarına göre hiçbir şey gerekmez.[166]

Günah İşlemeyi Adayana Keffaret Gerekir Diyenler[167]

3290... Âişe (r.anha)'dan, Rasûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:
"Allah'a isyan konusunda adak olmaz. (Eğer adanmışsa) onun keffareti yemin keffaretidir."[168]

Açıklama

Tirmizî, Zührî'nin bu hadisi Ebû Seleme'den işitmediğine işaretle, hadisin sahih olmadığını söyler. Münzirî de; "Tirmizî'den başkaları, Zührî'nin bu hadisi Süleyman b. Erkâm'dan işittiğini söylemişlerdir. Süleyman b. Erkâm ise metruktür" der.
Şevkânî'nin nakline göre; Ahmed b. Hanbel, "Bu hadisin hiçbir değeri yoktur. Bir kalp para bile etmez" demiştir. Buharî de; "Âlimler bu hadisi terk ettiler. İçlerinde Amr b. Ali, Ebû Dâvûd, Ebû Zür'a, Nesâî, İbn Hib-bân ve Dârekutnî'nin de bulunduğu bir grup da tenkid etmişlerdir" demektedir.
Bununla ilgili olarak, Hattâbî de şöyle der:
"Eğer bu hadis sahih olsaydı onunla hükmetmek vacib, onun hükmüne dönmek lâzım olurdu. Ancak hadisi bilen âlimler onun maklûb bir hadis olduğunu söylemişlerdir."
Hattâbî bu hükmü verdikten sonra hadisin maklûb oluşu yönünü izah eder. Ancak bu teknik bir konu olduğu için buraya almaya gerek görmedik. İlgi duyanlar aslından bakabilirler.
Bu hadis Sahih-i Müslim'de, İmrân'dan rivayetle şu manaya gelecek şer kilde yer almıştır: "Allah'a isyan konusundaki bir adağa vefa yoktur (edilmez)"; Müslim'deki başka bir rivayet ise, "Allah'a isyan konusunda adak adanmaz" şeklindedir.
İmam Nevevî, hadisin şerhinde şöyle demektedir:
"Bu hadis, içki içmek gibi günah olan bir şeyi adayanın adağının bâtıl olduğuna delildir. Bu, adak olmaz ve ne yemin keffareti ne de başka bir kef-faret gerekmez. Mâlik, Şafiî, Ebû Hanîfe,[169] Dâvûd ve cumhur bu görüştedirler. Ahmed b. Hanbel ise İmrân b. el-Husayn. ve Hz.Âişe vasıtasıyla Ra-sûlullah'tan rivayet edilen; "Allah'a isyan konusunda nezir olmaz. Onun kef-faretı, yemin keffaretidir" hadisi ile hükmederek, bu adak ile yemin keffareti gerektiğini söylemiştir. Cumhur ise Müslim'deki, İmrân b. Husayn hadisini delil almışlardır. "Onun keffareti yemin keffaretidir" hadisi ise ha-disçilerin ittifakı ile zayıftır...".
Avnü'l-Ma'bûd sahibi; İbn Hacer'in, Nevevfnin bu sözüne karşılık, "Ta-havî ve Ebû Ali b. es-Seken bu (Allah'a isyan konusundaki nezrin keffareti, yemin keffaretidir mealindeki) hadisin sahih olduğunu söylemişlerdir. O halde bunun zayıflığına ittifak nerede?" dediğini nakletmektedir.
Sindî de şöyle der: "Hadisteki; "Allah'a isyan konusunda nezir yoktur" sözünün manası, o asla tahakkuk etmez demek değildir. Çünkü bu; "o nezrin keffareti yemin keffaretidir" sözü ile uyuşmaz. Aksine mana; o nezre vefa gösterilmez, demektir. Nitekim bu, bazı sahih rivayetlerde açıkça görülmektedir."
Bu sözleriyle Sindî de hadisin sahih olduğuna işaret etmektedir.
Üzerinde durduğumuz bu hadisi Aliyyü'1-Kârî, Mirkât'da, hiç bîr tenkide tabi tutmadan izah etmiş, hatta bunun sıhhatine delâlet eden şu sözleri söylemiştir: "Bu hadisi, Ebû Dâvûd, Tirmizî ve Nesâî rivayet etmişlerdir. Hadis (Misbâh'ın) bazı nüshalar(in) da mevcut değildir. Ama sahih olanı mevcut olmasıdır. Çünkü bu hadisi Suyutî, Câmiu's-Sağîr'in de aynı lafızla zikretmiştir."
Yine Aliyyü'1-Kârî; "Masiyetle ilgili olan nezrin keffaretinin yemin keffareti olduğu" hükmüne Ebû Hanîfe'nin iştirak ettiğini söyleyip, bunun Şâ-fiîler aleyhine delil olduğunu belirttir^
Buraya kadar yazılanlardan Çıkan sonuca göre; âlimlerin bir kısmı, üzerinde durduğumuz hadisin zayıf olduğunu söylerken, bir kısmı sahih olduğunu iddia etmişlerdir. Hadisin sahih olduğu kabul edildiğinde, günah bir şeyi yapmak üzere adakta bulunana yemin keffaretini gerekli görenler için delildir.
Bu konu bir önceki hadisin izahında açıklanmıştır.[170]

3291... İbn Şerh, bize İbn Vehb'den, o; Yunus'dan Yunus da İbn Şihâb'dan önceki hadisi aynı mana ve aynı isnadla rivayet etti.

Ebû Dâvûd dedi ki:

Ahmed b. Şebbûye'yi şöyle derken duydum: "İbnü'l-Mübârek; -bu hadis hakkında- Ebû Seleme haber verdi, dedi. Bu; Zührî'nin, hadisi Ebû Seleme'den duymadığına delâlet eder."

Ahmed b. Muhammed de; "Eyyûb -yani EbîSüleyman-'un bize haber verdiği şey bu sözün tasdikidir" demiştir.

Yine Ebû Dâvûd dedi ki:

Ahmed b. Hanbel'i şöyle derken işittim: "Bu hadisi bize ifsad ettiler. " Kendisine: "Sence onun ifsadı doğru mu ve onu İbn Ebî Üveys'-den başkası rivayet etti mi?" denildi. "Eyyûb -yani Eyyûb b. Süleyman b. Bilâl- ondan (İbn Ebî Üvey s) daha iyidir. O hadisi Eyyûb da rivayet etmiştir," karşılığını verdi.[171]

Açıklama

Ebu Dâvûd bu sözleri, geçen hadisin zayıflığına işaret için kitabına almıştır.[172]

3292... Bize Ahmed b. Muhammedel-Mervezî haber verdi. Bize, Eyyûb b. Süleyman, Ebû Bekir b. Üveys'den, o Süleyman b. Bilâl'-den, Süleyman, İbn Ebî Atık ve Musa b. Ukbe'den, onlar İbn Şihâb'-dan, îbn Şihâb da Süleyman b. Erkâm'dan haber verdi. Süleyman'a Yahya b. Ebî Kesîr, Ebû Seleme vasıtasıyla Hz. Âişe (r.anha)'dan Ra-sûlullah (s.a)'ın şöyle buyurduğunu bildirmiş:

"(Allah'a) isyan konusunda adak olmaz. (Adanmişsa) onun keffareti, yemin keffarelidir."

Ahmed b. Muhammed el-Mervezî şöyle dedi:

Gerçekte hadis; Ali b. el-Mübârek'in Yahya.b. Ebî Kesîr'den, onun Muhammed b. Zübeyr'den, onun babasından, onun da İmrân b. Hu-sayn vasıtasıyla Hz. Peygamber (s.a)'den rivayet ettiği hadistir.

Mervezîfbu sözüyle), Süleyman b. Erkâm'ın bu hadiste vehme düştüğünü ve onu kendisinden Zührî'nin alıp (Süleyman'ı anmadan) mürsel olarak Ebû Seleme'den, onun da Hz. Âişe'den rivayet ettiğini kasdetmiştir.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisin bir benzerini Bakiyye, EvzaVden; Evzaî, Yahya'dan; Yahya, Muhammed' b. Zübeyr'den, Ali b. Mübarek'in isnadı ite rivayet etmiştir.[173]

Açıklama

Bu rivayet, babın ilk hadisinin değişik bir isnadla gelen başka bir rivayetidir. Rivayetin, Sünen'e alınmasından maksat, isnaddaki bir zaafa işaret olduğu için, âdetimizin aksine senedi de terceme ettik.

Rivayeti Ebû Davud'a nakleden Ahmed b. Muhammed el-Mervezî, hadisin kendisine kadar gelen senedini verdikten sonra, hadisi tenkid eder ve gerçek rivayetin Ali b. el-Mübârek'in senedde işaret edilen rivayeti olduğunu söyler.

Ebû Davud'un izahına göre el-Mervezî'nin bu sözdeki maksadı, babın ilk hadisinin senedindeki bir tedlise işarettir. Buna göre; Süleman b. Erkâm hadiste vehme düşmüş ve kendisinden de Zührî rivayet etmiştir. Fakat Züh-rî, Süleyman b. Erkâm'ın zayıf olması sebebiyle, onu atlamış ve doğrudan doğruya Ebû Seleme'den duymuş gibi nakletmiştir. Bu hareketi ile hadisi kuvvetli göstermek istemiştir.

Sindî, Nesâî haşiyesinde; el-Mervezî'nin bu iddiasına şu şekilde bir itirazda bulunmaktadır: "Hz. Âişe'nin hadisi; bazı isnadlarda 'Zührî'den, Ebû Seleme'den' bazılarında ise, "bize Ebû Seleme haber verdi' şeklinde varid olmaktadır. Bu, Zührî'nin hadisi Ebû Seleme'den işittiğini gösterir. Bazı isnadlarda ise; 'Süleyman b. Erkâm'dan, Yahya b. Ebî Kesir ona haber verdi ki o Ebû Seleme'den işitti' şeklindedir. Bu çelişkinin; Zührî'nin bir defa Süleyman'dan, bir defa da Ebû Seleme'den dinlemiş olabileceğini söyleyerek giderilmesi mümkündür. Bu takdirde hadisin zayıf olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz. Özellikle, Ukbe ve İmrân'ın hadisleri bu hadisin sabit olduğunu gösterir."

Sindî bu sözleri ile, Zührî'yi tedliste bulunma töhmetinden korumakta ve zayıf olduğu iddia edilen bu hadisin sabit olduğunu belirtmektedir.

Hadisin ifade ettiği fıkhı hüküm ve bu hükümle ilgili görüşler babın ilk hadisinde geçmiştir.[174]

3293... Ukbe b. Amir (r.a) haber verdi ki: .

O, Hz. Peygamber (s.a)'e, yalınayak yürüyerek başı örtüsüz (başı açık) hacca gitmeyi adayan kız kardeşinin durumunu sordu.Hz. Peygamber (s.a) şöyle buyurdu:

"Ona emrediniz, başım örtsün, (bir şeye) binsin ve üç gün oruç tutsun."[175]

Açıklama

Beyhakî, bu hadisin isnadında ihtilâf olduğunu ve Ebû Dâ-vûd'un İbn Abbas'tan gelen rivayetinde, "(Bir şeye) binsin" sözünden sonra; "Kurban olarak bir deve götürsün" sözünün bulunduğunu söyler.

Avnu'l-Ma'bûd sahibi; Sübülü's-Selâm'dan naklen, söyleyenlerin ismini belirtmeden, bu hadisin, Buhârî ve Müslim'in şartlarına uygun olduğunun söylendiğini nakleder. Yine orada belirıildiğine göre Buharı; "Ukbe b. Âmir'in hadisinde, kurban olarak bir deve götürme emri yoktur. Şayet bu sahihse sanki o, nedb için bir emirdir. Onun vechinde de gizlilik vardır" demiştir.

Hattâbî; Hz. Peygamber (s.a)'in, başı açık olarak hacca gitmeyi adayan kadına başını örtmesini emretmesini, günah olan bir şeyi yapmak için bulunulan adağın geçersiz olduğuna delâlet sayar. Hattâbî'nin anlayışına göre; yalın ayak hacca gitme konusundaki adak geçerlidir. Böyle bir adakta bulunan gücü yettiği nisbette o şekilde yürür. Yürüyemez hale gelince, bir şeye biner ve Mekke'de bir kurban keser. Avnü'l-Ma'bûd'da ise, yalınayak hacca gitmeyi adamanın muteber olmadığı belirtilmektedir.

Yine Hattâbî, 3303 numarada gelecek olan hadisin şerhinde Hz. Peygamber (s.a)'in oruçla ilgili emrini şöyle açıklar:

"Hz. Peygamber (s.a)'in, "üç gün oruç tutsun" sözü, orucun hedy (kurban edilmek üzere Mekke'ye götürülen hayvaniden bedel olmasından dola-' yıdır. Kadın oruçla hedy arasında muhayyer bırakılmıştır. Bu, av öldüren ihramımın; bu avın varsa benzeri veya kıymetini fakirlere vermek ya da her müd buğdaya mukabil bir gün oruç tutmak arasında muhayyer olmasına benzer..."

Hattâbî bu sözleri ile, günah olan bir şeyi yapmayı adayan kişinin adağımn geçersizliği ve kendisine yemin keffareti gerekmediğini belirtiyor. Hadisi de bu anlayış istikametinde izah ediyor.

Sübülü's-Selâm'da ise, üç gün orucun, günah olan başı açık hacca gitmekle ilgili nezre riayet edilmeyeceği için keffaret olarak emredildiği kaydedilir. Sübülü's-Selâm'ın ifadesi şu şekildedir: "Her halde üç gün oruç tutmakla ilgili emir, başı örtmemekle ilgili adak sebebiyledir. Çünkü bu, günah işlemek konusunda bir adaktır. O halde bir yemin keffareti gerekmiştir. Bu. hadis, Allah'a isyanı adayana yemin keffareti gerektiğini söyleyenlerin delillerindendir."

Aliyyü'1-Kârî de, buradaki orucun keffaret için olduğuna işaret ediyor ve şöyle diyor:

"Önceden geçtiği gibi günah işleme konusundaki adak gerçekleşir fakat ona vefa gerekmez. Aksine o adak yerine getirilmez ve bir yemin keffareti ödenir. Bizim görüşümüz ve hadislerden anlaşılan budur..."

Demek ki, âlimler hadisi kendi görüşlerine göre yorumluyorlar. Masi-yetle ilgili nezirden dolayı keffareti gerekli görmeyenler, Hattâbî'nin dediği gibi; karşı tarafta olanlar da Aliyyü'l-Kârî'nin dediği gibi izahda bulunuyorlar. Sübülü's-Selâm sahibi, her iki görüşü benimseyen mezheplerden birinden olmamakla beraber, Hanefîlerin görüşü istikametinde fikir beyan etmektedir.

Hadiste mevzubahs edilen diğer bir konu da; Kabe'ye yaya olarak gitmeyi adama meselesidir. Genel olarak âlimlerin bu konudaki fikirleri şöyledir: Yaya olarak hacca gitmeyi adamak caizdir. îbn Kudâme; bu konuda ihtilâf bilmiyorum, der. Böyle bir adakta bulunan kişinin gücünün yettiği . ölçüde yürümesi gerekir. Yürümekten aciz duruma düşerse kendisine bir kurban gerekir. Şafiî'nin bir görüşüne göre bu kurban müstehaptır. Ebû Hanî-fe'den gelen bir rivayette, böyle bir adakta bulunan kişi ihrama girdiği yerden itibaren yürümeye başlar. İmam Şafiî'nin meşhur görüşü de bu istikamettedir. Hanbelîlere göre; yürüyemediği için bineğe binen kişiye bir yemin keffareti lâzımdır.

Kadı İyaz'ın şöyle dediği nakledilir: "Hacca yürüyerek gitmek bir tâat-tir. O halde bunu adayan kişi, diğer tâatleri adadığında olduğu gibi bunda da adağına riayet etmelidir. Ancak yürüyemez hale gelince bir bineğe biner ve bunun fidyesini verir." Yürüyerek gitmeye gücü yettiği halde bineğe binerse, Şâfiîlerden meşhur olan görüşe göre; günahkâr olmakla birlikte hacc veya umresi sahihtir. Kendisine bir kurban gerekir. Bu konuda kurbandan maksat bir koyun kesmektir.

3296 numarada gelecek olan hadis de bu görüşü te'yid etmektedir.[176]

Bazı Hükümler

1. Günah olan bir şey yapmayı adayan kişi adağını yerine getirmez, uç gün oruç tutar.

2. Yalınayak hacca gitmeyi adayanın adağına riayet etmesine gerek yoktur.

3. Yaya olarak hacca gitmeyi adayan, gücü yeterse adağını yerine getirir. Gücü yetmezse bir bineğe biner ve ceza olarak kurban keser.[177]

3294... Bize Mıhled b. Halid haber verdi, bize Abdürrezzak haber verdi, bize İbn Cüreyc haber verdi, İbn Cüreyc; "Bana Yahya b. Saîd yazdı" dedi. Bana, Benî Damra'nm azadlısı Ubeydullah b. Zahr habern verdi, -o herhangi bir adamdı- ki kendisine Ebû Saîd er-Ruaynî, o hadisi Yahya'nın isnadı ve manasıyla haber verdi.[178]

Açıklama

Bu rivavet yukarıdaki hadisin değişik isnadla gelen başka bir rivayetine işaret etmektedir. Ebû Davud'un bazı nüshalarında mevcut değildir. [179]

3295... İbn Abbas (r.anhüma)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Bir adam Hz. Peygamber (s.a)'e gelip:

Ya Rasûlallah! Kız kardeşim -yürüyerek hacca gitmeyi- adadı. Rasûlullah (s.a) şöyle buyurdu:

"Şüphesiz Allah (c.c) kız kardeşinin meşakkat çekmesi ile bir şey yapacak değil, (onun yorulmasına muhtaç değildir). (Bir bineğe) binerek hacca gitsin ve yemininden dolayı keffaret ödesin."[180]

3296... İbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet edildiğine göre;

Ukbe b. Âmir'in kız kardeşi Kabe'ye yürüyerek gitmeyi adadı. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a) kendisine, bir bineğe binmesini ve bir hedy götürmesini emretti.[181]

3297... îbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet edildiğine göre; Ukbe b. Âmir'in kız kardeşinin yaya olarak hacca gitmeyi adadığı haberi Rasûlullah (s.a)'a ulaşınca Efendimiz:

"Şüphesiz Allah onun adağına muhtaç değildir. Ona emret, bir şeye binsin" buyurdu.Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisin benzerini Saîd b. EbîArûbe rivayet etmiştir. Halid de İkrime vasıtasıyla Hz. Peygamberden hadisin benzerini rivayet etmiştir.[182]

3298... İkrime'den;

Ukbe b. Âmir'in kız kardeşi... (Yukarıdaki Hişâm'm hadisinin manası rivayet edildi. İkrime bu rivayetinde, hedy (kurban)'i anmadı. Bu rivayette Hz. Peygamber:

"Kız kardeşine emret, bir bineğe binsin" buyurdu (ğu belirtilir).Ebû Dâvûd dedi ki:

Hadisi, Halid de İkrime'den, Hişâm'ın rivayetinin manası ile rivayet etti.[183]

3299... Ukbe b. Âmir el-Cühenî'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir:

Kız kardeşim, Beytullah'a kadar yürümeyi adayıp, benden kendisi adına Hz. Peygamber'e danışmamı istedi. Ben de Hz. Peygamber'e danıştım. Rasûlullah (s.a):

"Hem yürüsün, hem de (bir bineğe) binsin" buyurdu.[184]

Açıklama

3293 numaradaki hadisten itibaren yedi. hadiste bahsedilen olay ve olayın kahramanları aynıdır. Yalnız isnadiarda ve metinlerdeki bazı farklardan dolayı musanif hadisi tekrarlamıştır. Rivayetlerin bir kısmının ilk ravisi Ukbe b. Âmir, bir kısmınınki de İbn Abbas'tır.

Metinler arasındaki en önemli farklar da; ilk (3293 numaralı) hadiste Ukbe b.Âmir'in kız kardeşinin yalınayak, başı açık haccetmeyi adadığı bildirilmektedir. Bu hadiste, kadının başını açmasının da bulunması, adağı, günah olan bir şeyi adama bölümüne sokmuştur. Onun için Hz. Peygamber kendisine yemin keffareti emretmiştir. Diğerlerinde ise, anılan kadının sadece yürüyerek haca gitmeyi adadığı söz konusu ediliyor. Ayrıca, ilk hadiste Hz. Peygamber'in kadına oruç tutmasını emrettiği ifade edildiği halde, diğerlerinde bu mevcut değildir. Ancak sonraki bazı hadislerde bir hedy emri yer almaktadır. Bu rivayetlerde, yemin keffareti değil de hedyin emredüme-si, adağın sadece insanın gücünün yetmediği bir şey olmasından dolayıdır.

Hadislerde geçen, Ukbe b. Âmir'in kız kardeşi; Âmir'in kızı Ümmü Hibbân'dır. Hz. Peygamber'e biat etmiştir.

Bir rivayette; kadının şişman olduğu, bu yüzden yürümekte zorluk çektiği de bildirilmektedir.

3293 numarar1 iki hadis izah edilirken, yaya olarak hacca gitmenin adanabileceği, fakat bu adağın bir özre binaen yerine getirilmemesi halinde kef-faret olarak bir hayvan kurban edileceği belirtilmişti.

Hac ve umre kasdı olmadan, yaya olarak Kabe'ye gitmeyi adamanın geçerli olup olmadığında âlimler ihtilâf etmişlerdir. Ebû Hanîfe'den; umre veya hacc niyeti olmadan yapılan adakların muteber olmadığı rivayet edilmiştir. Şafiî de aynı görüştedir.

Mâlikîlerden bir rivayete ve İbn Ömer ile İbn Zübeyr'e göre; yaya olarak hacca gitmeyi adayan kişi, bir müddet yürümekten aciz kalır ve binerse, ertesi sene o binekli geçtiği mesafeyi yürüyerek yeniden haccetmesi gerekir. Aczi devamlı olduğu takdirde bir hedy gerekir.

Bu son hadiste Hz. Peygamber'in, Ukbe'nin kız kardeşi için; "Hem yürüsün, hem binsin." şeklinde emir buyurduklarını görmekteyiz. Bundan; gücü yettiği nisbette yürüsün, takatsiz kaldığında da binsin manası anlaşılmaktadır, îbn Hacer ve Nevevî'nin izahları da bu istikamettedir. Bu anlayış; yaya olarak hacca gitmeyi adayana, aciz değilse adağına uyması gerekir tarzındaki görüşe uygundur. 3301 numarada gelecek olan Eneş hadisinde, yürüme sözkonusu edilmeden, adakta bulunan zatın bir bineğe binmesinin emredil-diği belirtilmektedir. Çünkü o zat yaşlı idi. Aczi belli idi. Onun için Hz. Peygamber (s.a), kendisinden yürümesini istememişti.[185]

Bazı Hükümler

1. Yaya olarak Kabe'ye gitmek üzere yapılan nezirler sahihtir. Ancak Ebu Hanife ye göre; gidiş maksadının hac veya umre olması gerekir.

2. Böyle bir adakta bulunan kişi, gücünün yettiği ölçüde, adağına riayet eder. Yürümekten aciz kaldığı takdirde bir bineğe biner ve bir kurban keser. Bu vaciptir. İmam Şafiî'nin bir görüşüne göre ise müstehaptır.[186]

3300... İbn Abbas (r.anhüma) şöyle anlatmıştır:

Rasûlullah (s.a) (insanlara) hitab ederken, güneşin altında ayakta duran bir adam görüp durumunu sordu.

Bu, Ebû İsrail'dir. Ayakta durmayı, oturmamayı, gölgelen-memeyi, konuşmamayı ve oruç tutmayı adadı, dediler.

Peygamber (s.a):

"Ona söyleyin; konuşsun, gölgelensin, otursun ve orucunu tamamlasın" buyurdu.[187]

Açıklama

Münzirî, bazı âlimîerin; hadiste anılan Ebû İsrail'in, Kayser el-Âmirî olduğunu çünkü sahabeler arasında Ebû israil künyesinin sadece bu zâta ait bulunduğunu söylediklerini nakleder. Münzirî'nin bildirdiğine göre, Ebû İsrail'in adı bu hadisten başka hiçbir hadiste geçmemiştir. Ebû Kasım el-Beğavî; Ebû İsrail'in adının Kuşeyr olduğunu söylemiştir.

Bezlü'l-Mechûd'da ise, Ebû Amr'ın; "Onun adının Cuseyr olduğu söylenildi" dediği kaydedilmektedir. Ebû İsrail'in, Ensar'dan mı yoksa Kureyş'ten mi olduğunda da ihtilâf vardır.

Hz. Peygamber (s.a), cemaate karşı konuşma yaparken güneşte ayakta duran birisini görünce adamı merak edip sormuş. Kadı Iyaz; "Hz. Peygamber'in sorusu, adamın adını öğrenmeye yöneliktir. Kendisine cevap olarak isminin söylenmesi de bunu gösterir" der. Ancak başkaları, sorunun hem adamın adını hem de durumunu öğrenmeye yönelik olduğunu söylerler.

Hadis-i şerifte iki yönlü bir adak söz konusudur. Bunlardan birisi masiyet (günah) yönü, diğeri de tâat yönüdür. Adağın güneşin altında hiç oturmadan ayakta durma ve konuşmama şeklinde olan kısmı masiyet, oruç tutma kısmı da tâattır. Hz. Peygamber (s.a); adağın masiyet olan kısmını reddetmiş, ibadete ait kısmının ise devamını istemiştir.

Hadisten anlıyoruz ki, Kur'an'da ve sünnette meşru oldukları belirtilmeyen ve insana eziyet veren şeyler ibadet değildir. Yalınayak yürümek, güneşin altında kalmak bu kabildendir.

Avnü'l-Ma'bûd sahibi; Hz. Peygamber'in Ebu İsrail'i ayakta durmaktan ve güneşin altında kalmaktan men etmesini gözönüne alarak, hadisin, günah işleme konusundaki adakların geçerli olmayacağına hamledildiğini söyler. Bundan Önceki babın ilk hadislerim izah ederken bu konuda âlimlerin farklı görüşte oldukları belirtilmiş ve bu görüşlere işaret edilmişti.

Kurtubî de; Ebû İsrail kıssasının, günah olan veya gücünün yetmeyeceği bir şeyi yapmayı adayana keffaretin gerekli olmadığını söyleyenler için büyük bir delil olduğunu söyler. Bu meselenin de münakaşası daha önce geçti. Burada tekrarına gerek duymuyoruz.

Hattâbî; hadisteki, adağa konu olan şeylerden orucun dışındakilerin bedene eziyet verdikleri ve birer ibadet olmadıkları için, günaha dönüştüklerini; dolayısıyla bu adaklara vefanın gerekmediği gibi, keffaretin de lâzım olmadığını savunur.

Bu konuda Aynî'nin söyledikleri de şöyledir: "Oruç bir ibadet olduğu için, Hz. Peygamber (s.a)Ebû İsrail'e orucunu tamamlamasını emretmişti. Ama diğerleri böyle değildir. Bu hadis, mubah olan şeyleri konuşmama ve Allah'ı anmayı terketmenin tâat olmadığına delildir. İçerisinde tâat olmayan, kitap ve sünnetle ibadet oldukları bildirilmeyen; güneşin altında durmak gibi bedene eziyet olan şeyler de böyledir. Tâat, Allah ve Rasûlü'nün emrettikleridir."

Avnü'I-Ma'bûd sahibi; hadisi, bazı mutasavvıfların nefis tezkiyesi adı altında nefse zulüm ederek kendilerine eza ve cefa etmelerinin caiz olmadığına da delil olduğunu kaydeder.[188]

Bazı Hükümler

1. İbadet cinsinden bir şeyi yapmayı adayan kişi adagına riayet etmelidir.

2. Günah olan bir şeyi yapmayı adayan kimse, adağının gereğini yerine getirrîıez. Bazı âlimlere göre bunun yerine bir yemin keffareti öder. Bazılarına göre bir şey gerekmez.

3. Aynı anda içerisinde hem tâat hem de günah bulunan şeyi veya şeyleri adayan kişi, tâat cinsinden olanları yapar, günah olanları yapmaz.

4. Kitap ve sünnette emredilmeyen ve bedene eziyet kabilinden olan şeyler tâat değil aksine isyandır.[189]

3301... Enes b. Mâlik (r.a)'den rivayet edildiğine göre;

Rasûlullah (s.a), iki oğlunun arasında götürülen bir adam görüp durumunu sordu.

Yürümeyi adadı, dediler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber:

"Şüphesiz Allah bunun nefsine azab etmesine muhtaç değildir/' rmyurdu ve (bir şeye) binmesini emretti.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisin benzerini Amr b. Ebî Amr, A’rac'dan, o da Ebû Hureyre vasıtasıyla Hz. Peygamber'den rivayet etmiştir.[190]

Açıklama

Buhar'î hadisi hem Kitabü's-Sayd'de hem de Kitabü'l-Eymân'da rivayet etmiştir. Kitabü'l-Eymân'daki rivayet ek ;iktir. Tamamı Kitabü's-Sayd'dadır. Orada Hz. Peygamber'in, oğulları aramda yürümeye çalışan ihtiyarı görünce durumunu sorması, (iJU jıu)"Bu-ıun hali ne?!"şeklinde ifade edilmiştir.

Müslim'in Ebû Hureyre'den yaptığı bir rivayette de, Hz. Peygamber'in htiyara: "Ey ihtiyar! Bin, şüphesiz Allah sana da, senin adağına da muhtaç leğildir." buyurduğu belirtilmektedir.

Bazı kaynaklarda, oğulları arasında güçlükle yürüyebilen bu ihtiyarın ıbû İsrail olduğu kaydedilir.

Bu hadis, yaya olarak hacca gitmeyi adayıp da yürümekten aciz olan .işinin bir bineğe binebileceğine delâlet etmektedir. Gerçi burada bu durumda olan kişiye herhangi bir keffaret söz konusu edilmemiştir; ancak, bu babın daha önce geçen hadislerinden bu durumda olanların bir kurban keseceği anlaşılmaktadır. Konunun detaylı incelemesi, önceki hadislerde geçmiştir.[191]

3302... İbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet edildiğine göre;

Rasûlullah (s.a) Kabe'yi tavaf ederken, kendisini, burnundaki halka ile bir başkasının çektiği bir adama rastladı. Hz. Peygamber (s.a) halkayı eli ile kopardı ve adama, onu eli ile yedmesini emretti.[192]

Açıklama

Hadis, BuhaıTde üç defa tekrarlanmıştır. Bunlardan ikisi Kitabü'l-Hacc'da, birisi de Kitabü'l-Eymân-dadır, Bu üç rivayetten, hacc bahsindekilerden birisi diğer ikisinden farklıdır. Bu rivayet şu şekildedir:"Hz. Peygamber (s.a) Kabe'yi tavaf ederken bir adama rastladı. Adamın eli, başka birine bir kayışla yahud bir iple ya da başka bir şeyle bağlanmıştı. Hz. Peygamber eli ile bu bağı kopardı. Sonra da yanındaki adama;"Bunu elinle yed" buyurdu."

Buharı'deki birbirinin aynı olan diğer iki rivayet de şu manadadır: "Hz. Peygamber (s.a) Kabe'yi bir bağ (yular) ile veya başka bir şeyle tavaf eden bir adam gördü ve o bağı kopardı."

Hadisin Nesâî'deki rivayetinde; anılan adamın bu şekilde tavaf etmeyi adadığı kaydedilmektedir. Zaten hadisin, üzerinde durulan konu ile alâkası, bu rivayet sayesinde daha iyi anlaşılmaktadır. Buharı ve Ebû Davud'un hadisi nezir konusunda vermeleri de adamın bu şekilde tavafı adadığına delildir.

Aynî; cahiliye devri Araplarınm böyle davranışlarla Allah'a yaklaşacaklarını zannettiklerini söyler. Demek oluyor ki adam, cahiliye devrinden kalma yanlış bilgisinden dolayı burnuna bağladığı bir iple çekilerek tavaf etmeyi adamış, Hz. Peygamber de bunu görerek mani olmuştur.

Tercemeye, "Burnundaki bir halka" diye geçtiğimiz kelimesi; devenin boynuna veya burnuna bağlanan kıl veya yünden yapılmış halka şeklinde bir iptir. Demir halka değildir.[193]

Bazı Hükümler

1. Tavaf esnasında hayırlı şeyler konuşmak caizdir.
2. Tavaf halınde olan kışı, gayrı meşru bir şeyin yapıldığını görürse bunu eli ile değiştirmelidir.
3. Bir kimse, Allah'a tâat olmayan bir şeyi adarsa bu adağına riayet gerekmez.
4. insanlar, insan şerefine yakışmayacak tutum ve davranışlardan kaçınmalıdırlar.[194]

3303... İbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet edildiğine göre: Ukbe b. Âmir'in kız kardeşi yürüyerek hacca gitmeyi adadı. Ama buna gücü yetmiyordu. Hz. Peygamber (s.a), (Ukbe'ye):

"Şüphesiz Allah (c.c), kız kardeşinin yürümesine muhtaç değildir.(Bir şeye)binsin ve bir deve veya sığır kurban etsin" buyurdu.[195]

3304... İkrime, Ukbe b. Âmir'den rivayet etmiştir: Ukbe (r.a) Hz. Peygamber (s.a)'e;

Kız kardeşim Kabe'ye kadar yürümeyi adadı, dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (s.a):

"Allah (c.c), kız kardeşinin Kabe'ye kadar yürümesi ile bir şey yapacak değildir." buyurdu.[196]

Açıklama

Bu iki hadis Lü'lüî'nin rivayetinde mevcud değildir. Onun için bazı matbu nüshalarda yer almamıştır.

Mizzî; bu rivayetlerin Ebu'l-Hasen b. el-Abd'm rivayeti olduklarını, Ebu'I-Kasım'ın bunları zikretmediğini söyler.

Bu rivayetler aşağı yukarı aynı lafızlarla daha evvel geçmiştir. Ancak burada dikkati çeken önemli bir konu göze çarpmaktadır: Yukarıdaki hadiste Hz. Peygamber'in, kadına binmesini emrettikten sonra bir "bedene" kurban etmesini de emrettiği görülmektedir. Bedene; Hanefîlere göre, bir deve veya sığır; İmam Şafiî'ye göre, bir devedir. Halbuki 3296 numaradaki hadiste Hz. Peygamber'in hayvan türü anmadan bir hedy götürmesini emrettiği beyan edilmekteydi. Âlimlerin, hedyin bir koyunla karşılanacağı görüşünde oldukları kaynaklarda ifade edilmektedir. Buna göre ortaya bir güçlük çıkmaktadır. Bu rivayette açıkça Hz. Peygamber, "bedene" kesilmesini emrettiği halde âlimler bir koyun kurban edilmesini nasıl yeterli bulmuşlardır?

Bu rivayetin, Ebû Davud'un bazı nüshalarında bulunmaması, buna sebep olabilir mi? Bilemiyoruz.[197]

20. Beyt-i Makdis'de Namaz Kılmayı Adayan Kimsenin Durumu

3305... Câbir b. Abdillah (r.a)'dan rivayet edildiğine göre: Mekke fethi günü bir adam ayağa kalkıp;

Ya Rasûlallah! Ben, Allah sana Mekke fethini nasib ederse Beytü'l-Makdis'de Allah için iki rek'at namaz kılmayı adadım, dedi.Hz. Peygamber (s.a):

"Burada kıl" buyurdu.

Adam sözünü tekrarladı, Hz. Peygamber yine, "Burada kıl" buyurdu. Sonra adam sözünü bir daha tekrarladı. Bu sefer Rasûlullah:

"Öyleyse sen bilirsin (burada kılmak istemiyorsan Beytü'l-Makdis'de kıl)"buyurdu.

Ebû Dâvûd dedi ki: Bu hadisin bir benzeri Abdurrahman b. Avf tarafından Rasûlullah (s.a)'dan rivayet edilmiştir.[198]

Açıklama

Beytü'l-Makdis, Kudüs şehrindeki Mescid-i Aksâ'dır.

Hadis-i Şerif; belirli bir yerde namaz kılmayı adayan kişinin başka bir yerde namaz kılmasıyla adağının yerine gelmiş olacağını göstermektedir. Avnu'l-Ma'bûd sahibi; bu cevazı, adayanın bulunduğu yerin namaz kılmayı adadığı yerden daha efdal olması kaydı ile kayıtlamıştır. Ancak bu, âlimlerin üzerinde ittifak ettiği bir nokta değildir.

Hanefî mezhebinde, Züfer'in dışındaki âlimlere göre; bir yer tayin edilerek yapılan nezirlerde, anılan yere itibar şart değildir. Kişi istediği yerde adağını yerine getirebilir. Bedâiu's-Sanâi'de şöyle denilmektedir: "Eğer şart, falan yerde namaz kılmak veya falan şehirdeki fakirlere şu kadar sadaka vermek borcum olsun şeklinde bir yer ile kayıtlı ise, üç imamımıza göre bu adağın başka bir yerde eda edilmesi caizdir. Züfer'e göre ise bu adak, sadece şart koşulan yerde eda edilebilir."

Merâkı'l-Felâh'ın şu ifadeleri ise, daha müşahhas ve konumuzu izahda daha açıktır:

"Biz, zaman, yer, para ve fakir tayinini hükümsüz saydık. Meselâ, Şaban ayı için adanan orucun yerine Receb orucu kâfidir. Mekke'de veya Mescid-i Nebevî'de, ya da Mescid-i Aksa'da kılınmak üzere adanan bir namaz Mısır'da kılınsa yeterlidir. Çünkü edanın sıhhati, yer itibariyle değil, ibadet itibariyledir."

Şâfiîlere göre; Mescid-i Haram'da namaz kılmayı adayan kimse bu adağını ancak orada eda edebilir. Mescid-i Nebevi ve Mescid-i Aksa konusunda ihtilâf vardır. İmam Nevevî,Minhâc adındaki eserinde; "Zahir olan Mescid-i Haram gibi, onların da adakta tayin edilmesidir" der.

Şerbinî'nin Muğni'l-Muhtâc' daki ifadesine göre; bir kimse Mescid-i Ne-bevî veya Mescid-i Aksa'da namaz kılmayı adaşa ve Mescid-i Haram'da bu namazı kılsa yeterlidir. Adağı edada Mescid-i Nebevi Mescid-i Aksa'nın yerine kaimdir. Ama Mescid-i Aksa, Mescid-i Nebevî'nin yerini tutmaz. Yani Mescid-i Aksa'da namaz kılmayı adayan bu namazını Mescid-i Nebevî'de kılabilir; fakat Mescid-i Nebevî'de namaz kılmayı adayan Mescid-i Aksa'da kılamaz.

Sahih-i Müslim ve Ahmed b. Hanbel'in MüsnecTindeki şu hadis yukarıdaki ifadeleri takviye etmektedir:

İbn Abbas'dan rivayet edildiğine göre; bir kadın hastalanmış ve, "Allah bana şifa verirse gidip Mescid-i Aksa'da namaz kılacağım." diye adakta bulunmuş. Neticede iyi olmuş. Sonra, Kudüs'e gitmek üzere hazırlanıp Mey-mûne (r.anha)'ye gelmiş. Selâm verip durumunu anlatmış. Bunun üzerine Meymûne (r.anha): "Otur ve Rasûlullah'ın mescidinde namazını kıl. Çünkü ben Hz. Peygamber'in;"Buradaki bir namaz Mescid-i Haram'ın dışındaki mescidlerde kılınan bin namazdan daha üstündür" buyurduğunu duy-dum"demiştir.

3309 numarada gelecek olan hadiste, "büvâne" denilen yerde kurban kesmeyi adayan kişiye, Hz. Peygamber'in; "Adağını yerine getir" buyurduğu beyan edilmektedir. Bu, üzerinde durduğumuz hadisle, işaret edilen bu hadis arasında bir çelişki olduğunu göstermez. Çünkü Hz. Peygamber'in kendisine soru soran şahsa verdiği cevap şart koşulan yerde de adağın ifa edilmesinin caiz olduğunu gösterir. Yani nezrin şart koşulan yerde edası vacip değil, caizdir. Zaten üzerinde durduğumuz hadisin sonunda da Hz. Peygamber: "Öyleyse sen bilirsin" buyurarak bu cevaza işaret etmiştir.[199]

3306... Abdurrahman b. Avf bu (yukarıdaki) haberi Hz.Peygam-ber'in ashabından bazı şahıslardan rivayet etmiştir. Ravi, Hz. Peygam-ber'in şöyle buyurduğunu eklemiştir:

"Muhammed'i hak ile gönderen (Allah)'a yemin ederim ki, eğer sen şurada namazını kılsaydın Beyt-i Makdis'te namaz kılmanın yerine kâfi gelirdi." Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisi; el-Ensarî, İbn Cüreyc'den rivayet edip, Cafer b. Ömer demiştir. Cafer b. Ömer de (Hafs b. Amr'ın yerine) Amr b. Hayye der. Amr b. Hayye de bunu kendisine, Abdurrahman b. Avf ve Hz. Peygamber'in ashabından bazı adamların haber verdiklerini söyler.[200]

Açıklama

Bu rivayet, yukarıdaki hadisin biraz farklı bir şeklidir. Şevkânî, bu rivayetin çeşitli yollardan geldiğini ve bu yollardan bir kısmının sika olduğunu, sahabenin meçhul olmasının hadise zarar vermediğini söyler.

Ebû Dâvûd, hadisin sonunda, öncekinden farklı bir isnada işaret etmektedir.[201]

21. Kişinin Sahip Olmadığı Bir Şeyi Nezretmesi

3307... tmrân b. Husayn (r.a)'dan rivayet edildi. Dedi ki: Adbâ, Benî Akıl kabilesinden bir adamındı ve hacıları (n develerini) geçenlerdendi. Adam (devesiyle birlikte) esir edilip bağlı olarak Hz. Peygamber'e getirildi. Hz. Peygamber (s.a); üstünde kadife olan bir eşeğin sırtında idi. Adam:

Ya Muhammedi Beni ve hacıları geçen (bu devey)i niçin tutuyorsun? dedi.

Hz. Peygamber:

“Seni, müttefiklerin olan Sakif in suçundan dolayı tutuyorum" buyurdu.

Sakîfliler, Hz. Peygamberdin ashabından iki kişiyi esir etmişlerdi.

Akıl kabilesinden olan adam, söylediği sözler içerisinde "Ben de müslümanım -veya ben de müslüman oldum" [202] dedi.

Hz. Peygamber (s.a) geçip gidince -Ebû Dâvûd, "Bu sözü Mu-hammed b. İsa'dan öğrendim" dedi-; Adam:

Ya Muhammedi Ya Muhammedi diye bağırdı. Rasûlullâh (s.a), merhametli (nazik) idi. Adama dönüp;

"Ne istiyorsun?" dedi.

Ben müslümanım.

“Eğer sen bunu kendi işine malikken (esir edilmeden önce) söyleseydin tam manasıyla kurtulurdun."

Ebû Dâvûd; "Sonra Süleyman'ın hadisine döndüm." dedi-: Adam:

Ya Muhammedi Ben açım, beni doyur. Ben susuzum, beni sula. Rasûlullâh:

"Senin ihtiyacın bu -veya bu onun ihtiyacıdır- (isteğini yapın)" buyurdu.[203]

Sonra adam (Sakîflilerdeki) iki kişiye mukabil fidye olarak verildi. Adbâ'yı ise, Hz. Peygamber binmek için alıkoydu.

Müşrikler, Medinelilerin otlaktaki hayvanlarına baskın yaptılar ve Adbâ'yı da götürdüler. Onu götürdüklerinde müslümanlardan bir kadını da esir etmişlerdi. Onlar geceleyin develerini avlularında çök-türürlerdi. Bir gece hepsi uyudular, kattın kalktı. Elini hangi deveye dokundursa, deve böğürüyordu. Nihayet Adbâ'mn yanma geldi. O itaatkâr, binilmeye alışık bir devenin yanına gelmişti. Hemen ona bindi, sonra; eğer Allah kendisini kurtarırsa onu mutlaka boğazlamayı adadı.

Kadın Medine'ye gelince, devenin Hz. Peygamber'in devesi olduğu anlaşıldı ve Rasûlullâh bundan haberdar edildi. Bunun üzerine Rasûlullâh haber saldı, kadın getirildi. Kendisine kadının adağı bildirildi.

Efendimiz:

"Ona ne de kötü ceza vermişsin -veya ona ne de kötü ceza vermiş-; eğer Allah onu bunun üzerinde kurtarırsa onu mutlaka boğazlayacakmış! Allah'a isyan konusundaki ve insanoğlunun sahibi olmadığı şeydeki nezre vefa olmaz" buyurdu.

Ebû Dâvûd: "Esir edilen bu kadın, Ebû Zerr'in karışıdır" dedi.[204]

Açıklama

Adbâ; Hz. Peygamber'in devesinin adıdır. Son derece cins, süratli bir deve idi. Hadis metnindeki; "hacıları (n develerini) geçen" sözünden maksat da budur.

Metinden anlaşıldığı gibi, bu deve önceleri Benî Akıl kabilesinden birisine aitti. Sonra Hz. Peygamber ona ganimet olarak sahip oldu.

Oldukça uzun olan bu hadisin içerisinde, zihne takılan, açı klan il m ası gereken bazı konular var. Önce bunları gözden geçirip bilâhere ihtiva ettiği ahkâma geçelim.

1- Hz. Peygamber (s.a) Benî Akıl kabilesine mensup olan adamı yakalayınca, adam yakalanış sebebini sormuş; Efendimiz de, "Senin müttefiklerin olan Sakîf'in suçu sebebiyle" karşılığını vermiştir. Çünkü hadiste de belirtildiği gibi Sakîfliler, müslümanlardan iki kişiyi esir etmişlerdi. Şerhlerde bu müslümanların isimlerine ait bir kayda rastlanılmamaktadir.

Burada insanın aklına, birisinin suçu yüzünden Hz. Peygamber başka birisini niçin yakalamıştır? şeklinde bir soru gelebilir. Bu mukadder soruya üç türlü cevap verilmiştir:

a) Sakîflilcr; Benî Akîl kabilesi ile, müslümanlara ve müttefiklerinden birine saldırmayacaklarına dair anlaşma yapmışlardı. Fakat Benî AkîFin müttefiki olan Sakîf, müslümanları esir etti ve Benî Akîl buna ses çıkarmadı. Sakîflilerin suçları yüzünden muaheze edildiler.

b) Yakalanan adam kâfirdi ve kendisine emân da verilmiş değildi. Bu durumda olan birisinin yakalanması, esir edilmesi, hatta öldürülmesi caizdir. Böyle birinin kendi suçundan dolayı muahezesi caiz olunca, kendisi gibi olan

başka birinin suçundan dolayı muaheze edilmesi de caizdir.

Hattâbî, bu izahın îmam Şafii'den nakledildiğini söyler.

c) Hz. Peygamber'in sözünde gizli bir mana vardır. Rasûlullah (s.a); "Seni müttefikiniz olan Sakîflilerin esir ettikleri müslümanlara mukabil fidye olarak vermek üzere yakaladık." demek istemiştir.

2- Esir edilen adamın, müslüman olduğunu söylemesinden sonra Hz. Peygamber; "Eğer bunu yetki elinde iken söyleseydin şimdi tam manasıyla kurtulurdun" karşılığını vermiştir.

Fethu'l-Vedûd'da söz, "Eğer o şahıs esir edilmeden önce müslümanlığını haber verseydi hür bir müslüman olurdu. Ama yakalandıktan sonra müslüman olduğunu söyleyince köle bir müslüman oldu" şeklinde açıklanmıştır. Nevevî de bu konuyu şöyle izah eder:

"Eğer sen müslüman olduğunu, esir edilmeden önce söyleseydin, tam olarak kurtulurdun. Çünkü o zaman senin esir edilmen caiz olmazdı. Sen de İslâm ile esaretten selâmetle ve malından faydalanmak suretiyle feyz bulurdun. Ama esir edildikten sonra müslüman olunca öldürülmen konusundaki muhayyerlik düşer fakat köleleştirilmen, fidye olarak verilmen ve karşılıksız salıverilmen konusundaki muhayyerlik devam eder."

Hattâbî ise, adamın müslüman olduğunu söylemesine rağmen serbest bırakmayıp, fidye olarak kâfirlerin arasına geri gönderilmesini şu şekilde açıklar:

"Mümkündür ki adam müslüman olduğunu samimiyetten uzak bir hile olarak söylemiş, Cenab-ı Allah da Rasûlullah'ı adamın bu yalanına muttali kılmıştır. Adamın; ben açım, doyur, susuzum sula, sözlerine karşılık Rasûlullah'ın; "Senin ihtiyacın işte bu" buyurması da bunu gösterir. Ancak Ra-sûlullah'ın vefatından sonra, ben müslüman oldum diyen hiç kimseye böyle muamele edilemez. Müslümanlığı kabul edilir. İşi Allah'a havale edilir. Çünkü vahiy kesilmiştir."

Nevevî; adamın müslümanlığınm samimi olması ihtimali gözönüne alındığında Hz. Peygamber'in onu kâfirlerin yanına göndermesini şöyle izah etmektedir:

"Bir defa hadiste, adam müslüman olduktan ve fidye ile salıverildikten sonra dâr-i küfre döndüğüne dair bir açıklık yok. Döndüğü farzedilse o zaman, adamın gerek kendi gücü gerek akrabaları sayesinde dinini açığa vura çak kudrette olduğunu söyleriz. Bu durumda olanın küfür diyarına dönmesi de caizdir."[205]

Bazı Hükümler

1. İslâmda fidye caizdir. Müslümanların esir aldığı bir kimse sonradan müslüman olursa, bu, ganimet sahip lerinin ondaki hakkını düşürmez. Ama, esir alınmadan önce müslüman olmuşsa malı ganimet olmaz.

2. Kâfirler müslümanlara hücum ederler ve mallarını alırlarsa, bu mala sahip olamazlar. Dolayısıyla, müslümanlar sonra kâfirlere galip gelip o malları geri alsalar, bu mallar ilk sahiplerine ait olur.

Bu görüş İmam Şafiî'ye aittir. Nevevî; hadisin, İmam Şafiî ve onun gibi düşünenler için delil olduğunu söyler.

Hanefîlere göre ise; kâfirler müslümanların mallarım ganimet olarak alır ve memleketlerine götürürlerse ona sahip olurlar. Dolayısıyla tekrar müslümanların eline geçse eski sahipleri hak iddia edemezler. Almak isterlerse bedelini vererek alabilirler.

Hanefîler; Ebû Zerr'in hanımının Advâ'yı Medine'ye getirdikten sonra Rasûlullah devenin kendisine ait olduğunu ihsas ettirerek, "Kişinin sahibi olmadığı şeydeki nezrine vefa yoktur." buyurmasını şöyle izah ederler:

"Kâfirler müslümanlara hücum edip mallarını almış fakat henüz kendi memleketlerine götürmemişlerse, onlara sahip olamazlar. Dolayısıyla müslümanlar kâfirlere galebe çalıp malları geri alırlarsa bu mallar ilk sahipleri-nindir.

Bu hadiste de Medine'nin hayvanlarını yağma edip götürenlerin bu malları kendi memleketlerine soktuklarına dair bir kayıt yoktur. Hatta onların develeri, müslümanlardan korktukları için çadırlarının hemen önüne çökertmeleri, daha yolda olduklarını gösterir."

3. Bir kadının, mahremi olmadan yolculuğa çıkmasının yasak oluşu, zorunlu olmayan yolculuklar içindir. Dinî bir vecibeden dolayı olan yolculuklar için değildir.

Bu izah Hattâbî'ye aittir. Hanefîler bu görüşte değildirler.

4. Bir kimse, günah olan bir şeyi yapmak için adakta bulunursa adağının gereğini yerine getirmez.

5. Sahibi olmadığı bir şeyi sadaka olarak vermeyi veya böyle bir hayvanı kurban etmeyi adayan kişi bu adağını yerine getirmez.[206]

22.Vefa Gösterilmesi Emredilen Adak

3308... Amr b. Şu'ayb'ın, babası vasıtasıyla dedesinden rivayet ettiğine göre:

Bir kadın Hz. Peygamber (s.a)'e gelip;"Ya Rasûlallah, ben senin huzurunda def çalmayı adadım" dedi. Hz. Peygamber(s.a): "- Nezrini yerine getir" buyurdu. Kadın:

Ben, -cahiliye ehlinin kurban kestikleri yeri işaret ederek- şöyle şöyle bir yerde kurban kesmeyi adadım, dedi.

Rasûlullah:

“Resim şeklindeki bir put için mi?"

Hayır.

"Heykelden bir put için mi?"

Hayır.

“Nezrini yerine getir"[207]

Açıklama

"Resim şeklindeki bir put" diye terceme ettiğimiz “Sanem", İbnü'l-Esîr'in en-Nihâye adındaki eserinde belirtiği ne göre; cüssesi olmayan resimden puttur. "Heykelden bir put" diye terceme ettiğimiz "Vesen" de; herhangi bir maden, taş veya tahtadan yapılmış, cüssesi olan insan heykeli veya benzeri putlardır. Vesen ve sanem kelimeleri arasında bir fark olmayıp, birinin diğeri yerinde kullanıldığını söyleyenler de vardır.

Adağın tâat cinsinden olması icabettiği ve bu tip adaklara riayetin gerekli olduğu, daha önce geçen bahislerde belirtilmişti. Yine oralarda, günah olan bir şeyi yapmak üzere edilen nezirlere itaat edilmeyeceği ve bazı mezheplere göre bunun yerine bir yemin keffaretinin ödenmesi gerektiği söylenmişti.

Üzerinde durduğumuz hadiste anılan kadının iki ayrı adağının olduğu görülmektedir. Şimdi bunları teker teker ele alıp inceleyelim:

1- Hz. Peygamber (s.a)'in huzurunda def çalma tarzında olan adak:

Tirmizî'nin Menâkıb'da rivayet ettiği bir hadisten anladığımıza göre,

bu adak Hz. Peygamber'in bir savaştan dönmesi ile alâkalıdır. Orada belirtildiğine göre, Peygamber (s.a) bir savaştan döndüğünde siyah bir cariye karşısına çıkıp; "Ya Rasûlallah, Allah seni sağ salim getirirse senin huzurunda def çalmayı adadım" demiştir.

İbn Hibbân'ın Sahih' indeki bir rivayetinde de Hz. Peygamber'in kadına, "Eğer adadınsa yap, ama adamadınsa yapma*' buyurduğu; kadının da "adadım" dediği ilâve edilmektedir. Yine bu rivayette belirtildiğine göre, Hz. Peygamber oturmuş, cariye de kalkıp def çalmıştır.

Yukarıda da ifade edildiği üzere, bu def çalmayı adama konusu Hz. Peygamber'in bir savaştan dönmesi ile alâkalıdır. Yani Rasûlullah'ın dönmesine, buna karşılık kâfirlerin rezil olmasına sevinmenin bir nişanesidir. Bu hal def çalmayı adamaya bir tâat havası vermektedir. Hattâbî, buna işaretle şöyle der:

"Def çalmak, adakların bağlanabileceği tâatlerden değildir. En iyi hali olsa olsa mubah olur. Ancak Hz. Peygamber'in bir savaşından Medine'ye dönmesi, kâfirlerin perişanlığı ve münafıkların burnunun sürtülmesi bu sevinci doğurduğu için bir çeşit nafile ibadet olmuştur. İşte bundan olayı def çalmak mubah olmuştur."

2- Kâfirlerin kurban kestikleri bir yerde kurban kesmek ile ilgili adak:

Hz. Peygamber, bu adağın bir put için olup olmadığını sormuş; "hayır" cevabını alınca, nezrin yerine getirilmesini emretmiştir. Bu gösteriyor ki, eğer adak meşru ise adandığı yerin gayri meşru olması adağa mani olmaz. Ancak, bizim Bezlü'l-Mechûd'un izahına bakarak, "Bir put için mi adadın" diye terceme ettiğimiz cümle, Avnü'l-Ma'bûd'da; "Cahiliye insanları orada bir put için mi kurban keserlerdi?" şeklinde izah edilmiştir. Buna göre Hz. Peygamber (s.a),, kadının kurban kesmek üzere adakta bulunduğu yerin kâfirlerin putları için kurban kestikleri bir yer olup olmadığını sormuş, "hayır" mcevabını alınca, nezrine vefa göstermesini emretmiştir. Avnü'I-Ma'bûd'un bu izahı kâfirlerin tapındıkları, bayram yaptıkları ve putları için kurban kestikleri yerlerle kayıtlı olan adaklara itibar edilmemesi gerektiğini gösterir. Daha önce belirtildiği üzere, herhangi bir yerde ifa edilmek üzere yapılan nezirlerin, denilen yerlerde yapılması âlimlerin çoğuna göre lâzım değildir. Bir kimse kâfirlerle hiçbir alâkası olmasa bile, falan yerde kurban kesmeyi adaşa, başka bir yerde adağını ifa edebilir. Buna göre, hadiste bahsi geçen kadının adağı haddizatında bir tâattir. Yani nezre konu olması caizdir. Bu adağını orada yerine getirmesi için de hadiste herhangi bir kayıt mevcut değildir.[208]

Bazı Hükümler

1. Bir ibadete vesile olan hareketler, birer nafile ibadet hükmündedir.

2. Allah'a isyan olmayan konulardaki adaklar yerine getirilmelidir.

3. Bir adağın, kâfirlere mahsus bir yerle kayıtlanması, o adağı meşru olmaktan çıkarmaz. Ancak bu yer kâfirlerin putları için tapındıkları bir yerse durum farklıdır.[209]

3309... Sabit b. Dahhâk (r.a)'den rivayet edilmiştir. Der ki: Rasûlullah (s.a) zamanında bir adam, Büvâne'de bir deve kesmeyi adadı. Hz. Peygamber'e gelip:

Ben Büvâne'de bir deve kurban etmeyi adadım, dedi.Hz. Peygamber:

"Orada cahiliye putlarından tapınılan bir put var mı?" dedi.

Sahâbîler: Hayır, dediler. Hz. Peygamber:

"Orada onların bayramlarından bir bayram var mı?" Sahâbîler: Hayır, dediler. Hz. Peygamber, adama:

"Adağını yerine getir. Şüphesiz Allah'a isyan konusundaki ve insanoğlunun malik olmadığı şeydeki adağa vefa yoktur."buyurdu.[210]

Açıklama

Hz. Peygamber'e soru soran zâtın, Kerûm b. Süfyân b. Ebân veya Kerûm b. Kays b. Ebî Sâib olduğu şeklinde görüşler vardır.[211]

Büvâne, İbnü'l-Esir'in ifadesine göre; Arap denizi taraflarında bu güne kadar Nahle diye meşhur olmuş olan Yenbu kasabasının arka tarafında bir tepedir

Telhîs'de, Ebû Ubeyde'ye atfen; Büvâne'nin, Şam ile Diyarbakır arasında bir yer adı olduğu söylenir. Beğavî ise , Mekke'nin aşağısında Yelem-lem yakınlarında bir yer olduğunu söyler.

Büvâne yerine Bevâne denildiği de vakidir.

Hz. Peygamber (s.a) bu hadiste Allah'a isyanı konu edinen ve insanın sahib olmadığı şeylerden olan adakların meşru olmadığına işaret etmiştir. Bazı âlimler bu ifadelerden, ibadet cinsinden olmamakla beraber yapılması yasak olmayan mubah şeyleri adamanın caiz olduğu sonucuna varmaktadırlar. Ancak bu mefhumu muhalefetle hüküm çıkarmadır. Mefhumu muhalefet de bazı âlinilerce delil sayılmaz.

Daha önce geçen ve; "Adak ancak, kendisi ile A Han'ın rızası istenilen şeyde olur" manasına gelen hadis, nezre konu olan şeyin ibadet cinsinden olmasını gerekli kılar. O zaman hadisler arasında bir çelişki sözkonusu olmaktadır. Zahirde görülen bu çelişki iki yolla giderilebilir:

1- Üzerinde durduğumuz hadiste Hz. Peygamber'in yapılması mubah olan şeylerde nezrin caiz olduğunu bildiren sarih bir ifadesi yoktur. Aksine, Allah'a isyan konusunda ve kişinin sahip olmadığı şeyde nezrin olmayacağını söylemiştir. Öbür hadis ise, ibadet cinsinden olmayan şeylerde nezrin olmadığında açıktır.

2- Bu hadisin mubah şeylerde nezrin cevazına işaret olduğu kabul edilirse, bu mubaha mutlak manada bakılmaz. Bazı mubahlar niyetle ibadet haline gelir. Meselâ gece ibadete kalkabilmek maksadıyla gündüz uyumak, sonucu tâat olan bir mubahtır. Yine gündüz oruca dayanabilmek için sahur yemeği yemek, niyette tâat olan mubahlardandır. O halde burada kastedilen mubah; ibadet kastı olan veya ibadete yardımcı olması maksadı güdülen mubahtır.[212]

3310... Meymûne binti Kerdem'in şöyle dediği rivayet edil mistir: Hz. Peygamber'in (veda) haccında babamla birlikte çıktım. Ra-sûlullah (s.a)'ı gördüm. İnsanların "Rasûlullah" dediklerini duydum. Gözümle onu takibe başladım. Babam kendisine yaklaştı. Rasûlullah devesinin üzerinde idi. Elinde öğretmenlerin sopası gibi (ince) bir sopa vardı. Bedevilerin ve insanların "Tab, tab" [213] dediklerini duydum.

Babam ona (iyice) yaklaştı, ayağını tuttu. Hz. Peygamber buna ses çıkarmadı,[214] durup babamı dinledi. Babam:

Ya Rasûlallah, ben bir erkek çocuğum dünyaya gelirse, Büvâne (dağı)'nin tepesinde dik yokuşlu yollarda birkaç koyun kurban etmeyi adadım, dedi. -Abdullah b. Zeyd: "Tam bilmiyorum ama, galiba elli koyun demişti" dedi.- Rasûlullah:

"Orada putlardan bir şey var mı?" diye sordu. Babam:

Hayır, dedi. Rasûlullah (s.a):

"Allah için adadığın şeyi yerine getir" buyurdu.Meymûne devamla şöyle dedi:

Babam koyunları toplayıp kesmeye başladı. Koyunlardan biri kurtulup kaçtı. Babam; "Ey Allah'ım, benim adağımı ödet" diyerek onu aradı. Buldu ve kesti.[215]

Açıklama

Bu hadis, Kitabü'n-Nikah'da 2103 numarada geçmiştir. Ancakj Kerdem'in Hz. Peygamber'in ayağını tuttuktan sonra Rasûlullah'la konuşması, buradakinden tamamen farklı olarak takdim edilmiştir.

Bu hadisle, bir önceki hadisteki vakıanın aynı olup, rivayetlerinde bazı farklılıkların bulunması mümkün olduğu gibi, ayrı ayrı hâdiselerle ilgili olmaları da mümkündür.

Adakta bulunan şahsın; dağ tepelerinde, sarp yokuşlarda kurban kesmeyi adaması, adağına kuvvet kazandırmak içindir. Gerçi adaklar bir şeyin olup olmamasına tesir etmez, Allah'ın takdirini değiştirmez. Fakat, anlaşılıyor ki adak sahibi Hz. Peygamber'i ilk defa görmüş, onun sohbetinden istifade edememiştir. Onun için, adağın ve adağı zorlaştırmanın takdire tesiri olmayacağını bilmiyordu. Eskiden kalma bilgisine dayanarak, eğer yapılması zor bir şey adarsa arzusuna nail olacağını zannediyordu.

Hadis, bir yerle kayıtlı olan adakların eğer o yerlerde tevhide aykırı bir şey yoksa oralarda eda edileceğine delil gösterilir. Hattâbî şöyle der:

"Hadis; Mekke'de veya başka bir yerde, yemek yedirmeyi ya da kurban kesmeyi adayan kişinin, bu adağını başka yerlerin fakirlerine ifa etmesinin caiz olmadığına delildir. Bu görüş Şafiî mezhebine göredir. Şafiî'den başkaları bu adağın başka yerlerde de eda edilebileceğini söylerler."

Hadisin, Hattâbî'nin anladığı manaya delâlet etmesi mümkündür. Ama bu kesin değildir. Çünkü Hz. Peygamber, bir defa kurbanların orada kesilmesinin şart olduğunu söylememiştir. Ayrıca "Orada putlardan bir şey var mı?" diye sorarken, kurbanın kesilip kesilemeyeceğini değil de adağın sahih olup olmadığını aramış olabilir. Çünkü eğer orada put varsa adağın eski alışkanlıklara binaen, Allah rızasından başka bir şey için olması tehlikesi mevzubahistir. Nitekim Ahmed b. Hanbel ve Beğavî'nin rivayetlerinde İbni Kerdem'in; "Ben cahiliye devrinde iken Büvâne'nin tepesinde birkaç koyun kesmeyi adadım..." dediği belirtilmektedir.[216]

3311... Amr b. Şu'ayb, Meymûne binti Kerdem b. Süfyân kanalıyla babası Kerdem'den, önceki hadisin benzerini rivayet etmiştir. Bu rivayet Öbüründen biraz muhtasardır.

(Bu rivayete göre) Hz. Peygamber (s.a):

"Orada put veya cahiliye bayramlarından bir bayram var mı?" dedi.

Kerdem:

Hayır, dedi. (Kerdem der ki):

Benim şu annemin yürüme adağı borcu var, onu ödeyeyim mi? İbn Beşşâr bazan, "onu ödeyelim mi?" derdi-dedim; (Rasûlullah:)

“Evet" buyurdu.[217]

Açıklama

Hadis yukarıdaki hadisin tarkiı bir rivayetidir. İzahı gerektirecek bir şey yoktur.[218]

23. (Tüm) Malını Sadaka Olarak Vermeyi Adayan Kimse Hakkındaki Hadisler

3312... Kâ'b b. Mâlik'den rivayet edilmiştir,, şöyle demiştir: Rasûlullah'a:

Yâ Rasûlallah! Şüphesiz Allah ve Rasûlü için sadaka olarak malımdan soyulmam (malımın tümünü sadaka olarak vermem) benim tev-bem (in kemalin) dendir, dedim.

Rasûluliah (s.a):

"Malının bir kısmını kendine alakoy, bu senin için daha hayırlıdır." buyurdu.

Kâ'b demiştir ki:

Ben de; Hayber'deki sehmimi kendime alıkoyuyorum, dedim.[219]

Açıklama

Hadisin zahirî manasının babın mevzuu ile pek bir münasebeti yok gibidir. Çünkü bab, malının tamamını dağıtmayı adamakla ilgilidir. Hadiste ise, Kâ'b (r.a)'ın malını tasadduk etmeyi adadığına dair bir kayıt mevcut

değildir. Hatta Hz. Kâ'b'ın tevbenin kemali için malını dağıtmak istediği ve bunu Rasûlullah'a danıştığı açıkça ifade edilmektedir.

Sarihler, hadisin başlık ile münasebetini bir takdir yaparak izah ederler. Buna göre babın manası; "Bir günahtan dolayı tevbe eden kişi malının hepsini sadaka olarak verse veya malının tümünü tasadduk etmeyi adaşa bu adağı geçerli midir?" şeklinde olmalıdır.

Kâ'b b. Mâlik, Tebük seferine iştirak etmeyip bundan dolayı Allah'a tevbe eden ve tevbesi kabul edilen üç kişiden birisidir. Bu hadiste konu edilen tevbe işte bu tevbedir. Yani Kâ'b; sefere iştirak etmemesinden dolayı ettiği tevbeye, malını fukaraya dağıtmayı da eklemek istemiştir.

Hadiste Hz. Peygamber (s.a)'in, kendisine soru soran Kâ'b'a; malının bir kısmını kendisi için alıkoymasını emrettiğini görüyoruz. Bu durumda olan bir kimsenin alıkoyacağı malın oranı ve böyle bir adağın hükmü gibi konularda, âlimlerin farklı görüşleri vardır. Bu babdaki hadislerin hepsi aşağı yukarı aynı manayı ifade ettikleri ve bazılarında konuya açıklık getirecek kayıtlar bulunduğu için biz bu görüşleri babın sonuna almayı uygun bulduk.

Bilindiği gibi, Hz. Peygamber (s.a); Hz. Ebü Bekir'in malının tamamını Allah yolunda sarfetme yolundaki arzusuna karşı çıkmamıştır, Bezlü'l-Mechûd sahibi, Ebû Bekir ile Kâ'b'a yapılan muamelelerin farklılığını, onların mertebelerindeki farklılığa hamletmiştir.[220]

3313... Kâ'b b,. Mâlik'in oğlu Abdullah'ın babasından rivayetine göre;

Kâ'b, tevbesi kabul edilince, Rasûlullah (s.a)'a:

Ben malımdan soyulacağım... (malımın hepsini dağıtacağım), dedi.

Ravi Ahmed b. Salih (bundan sonra), "O senin için daha hayırlıdır" sözüne kadar, önceki hadisin benzerini söyledi.[221]

3314... Kâ'b b. Mâlik'den rivayet edildiğine göre;

O veya Ebû Lübâbe ya da Allah'ın dilediği birisi, Hz. Peygamber (s.a)'e:

İçerisinde günaha girdiğim, kavmimin bu yurdunu terketmek ve malımın tümünden sadaka olarak soyulmak benim tevbemdendir, dedi.Hz. Peygamber (s.a):

“Üçte birini vermen yeter" buyurdu.[222]

Açıklama

Bu rivayette Hz. Peygamber (s.a)'e gelip, malının tümünü tev-besinin kemali için sadaka olarak dağıtmayı istediğini söyleyen zâtın kim olduğunda şüpheye düşülmüştür. Anılan şahsın Kâ'b b. Mâlik olabileceği gibi Ebû Lübâbe veya bir başkasının da olabileceğine de işaret edilmektedir.

Ebû Lübâbe de, Kâ'b b. Mâlik gibi, Tebük seferine iştirak etmeyip tevbe eden ve tevbesi kabul edilenlerdendir. İbn Abdilberr'in el-İstîâb fî Ma'rifeti'I-Ashâb adındaki eserinde naklettiğine göre; Ebû Lübâbe, Tebük seferine gitmemiş, sonra kendisini bir direğe bağlayıp, Allah tevbesini kabul edinceye kadar çözmemeye, hiçbir şey yiyip içmemeye yemin etmişti. Bir hafta bir şey yiyip içmeden kalıp bayılmış, sonunda kendisine tevbesinin kabul edildiği haber verilmiş fakat o, "Bu sefer de Rasûlullah gelip çözünceye kadar kendisini çözmemeye yemin etmiş", nihayet Hz. Peygamber gelerek onu eli ile çözmüştür. Bunun üzerine Ebû Lübâbe: "Ya Rasûlallah! İçerisinde günaha girdiğim kavmimin evini terketmek ve bütün malımdan, Allah ve Ra-sûlü için soyulmak da benim tevbemdendir" demiş, cevap olarak Hz. Peygamber (s.a): "Üçte biri yeter, ya Ebâ Lübâbe" karşılığını vermiştir.

Görüldüğü gibi, İbn Abdilberr, bahsetmekte olduğumuz hadisteki sa-ıâbînin Ebû Lübâbe olduğunu belirtmektedir. İmam Mâlik'in Muvatta'ın-ia da Ebû Lübâbe'nin adı geçmektedir.

Muvatta'ın rivayeti şu şekildedir:

İbn Şihâb'a haber verildi ki Ebû Lübâbe b. Abdilmünzir, tevbesi kabul edildiğinde:

Ya Rasûlallah, içerisinde günaha girdiğim kavmimin yurdunu terke-lip sana komşu olayım mı? Allah ve Rasûlü için sadaka olarak malımdan ;oyulayım mı? dedi.Hz. Peygamber (s.a):

"Bunun yerine, üçte biri yeter" buyurdu.

İmam Mâlik, yukarıdaki hadisi naklettiği babın sonunda Ebû Lübâbe'-ıin hadisine istinad ederek; malının tümünü Allah yolunda harcamayı ada-'inın, malının üçte birini dağıtmasının yeterli olduğunu söyler.[223]

3315... Ma'mer, Zührî'den; Kâ'b b. Mâlik'in oğlunun şöyle deliğini nakleder:

Ebû Lübâbe...

Ravi önceki rivayeti mana olarak zikretti. Hâdise Ebû Lübâbe'-e aittir.
Ebû Dâvûd dedi ki:
Bu hadisi, Yunus, İbn Şihâb'dan, o da Sâib b. EbîLübâbe oğul-ırının birinden rivayet etti.
Zebîdî de, Zührî vasıtasıyla Hüseyn b. Sâib b. Ebî Lübâbe'den ir benzerini rivayet etmiştir.[224]

Açıklama

Önceki rivayetlerde, malının tümünü sadaka olarak vermek hâdisesi, Kâ'b b. Mâlik'e isnad edilmekte idi. Burada ise hadisenin kahramanı olarak Ebû Lübâbe anılmaktadır. Musannif, işte buna işaret etmek için bu rivayeti nakletmiştir.[225]

3316... Kâ'b b. Mâlik'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:
Ya Rasûlallah! Şüphesiz malımın tümünü Allah ve Rasûlü'ne sadaka olarak çıkarmam, benim Allah'a tevbemdendir, dedim..Hz. Peygamber:
"Hayır" buyurdu.
Yarısını, dedim. “Hayır" buyurdu.
Üçte birini, dedim.
"Evet" karşılığını verdi. Ben de;
Hayber'deki sehmimi alıkoyacağım, dedim.[226]

Açıklama

Görüldüğü gibi, bu rivayet, öncekilerden biraz daha farklıdır. Bunda fazla olarak; Kâ'b b. Mâlik'in, önce malının tümünü sadaka olarak vermek istediğini, Rasûlullah kabul etmeyince yarısını; yine kabul etmeyince, üçte birini vermeyi istediğini ve Efendimiz'in de bunu uygun bulduğunu görmekteyiz. Zaten hadisin değişik rivayetlerinin tekrar tekrar verilmesi, rivayetler arasındaki bu farklara işaret içindir.
Bu babdaki rivayetlerin tümünden, malının tamamını Allah yolunda sadaka olarak vermeyi adamanın caiz olduğu anlaşılmaktadır. İbn Rüşd, bu konuda âlimlerin ittifak halinde olduklarım söyler ve bu hükmün; nezirlerin bir şarta hağholmadan mutlak olması haline ait olduğunu kaydeder. Nezrin, "Şu işi yaparsam, şu adağım olsun" gibi bir şarta bağlı olması halinde;
Şafiî'ye göre bu nezre riayetin gerekli olmadığını, ancak sahibine yemin kef-fareti gerektiğini de belirtir.
Malının tümünü Allah yolunda sarfetmeyi adayan kişinin, bu adağım nasıl eda edeceği konusunda âlimler oldukça farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Fethu'1-Bârî ve Neylü'l-Evtâr'da bu konuda on ayrı görüş olduğu kaydedilir. Avnu'l-Ma'bûd, el-Muğnî ve Bidâyetu'l-Müctehid'de de işaret edilen bu görüşlerden, günümüzde mensubu bulunan mezhep imamlarına ait olanları şöyledir:
İmam Mâlik ve Ahmed b. Hanbel'e göre; böyle bir adakta bulunan kişi malının üçte birini sadaka olarak verir.
İmam Şafiî'ye göre; malının tamamını verir. İbrahim en-Nehaî de İmam Şafiî ile aynı görüştedir. Bu hüküm, nezrin teberrur yemini olması ile ilgilidir. Lücâc ve öfke halinde edilen nezirde, isterse yemin keffareti de verebilir.
Teberrur nezri; mutlak veya bir menfaatin temini ya da bir zararın defi şartına bağlanan nezirdir. Lücâc ise, husumet ve öfke halinde yapılan nezirdir. İnat nezri demektir. Meselâ, birisiyle konuşmak istemeyenin, "Falanla konuşursam bir hacc nezrim olsun" demesi gibi.
İmam A'zam Ebû Hanîfe'ye göre; zekâta tabi olan mallarının tümünü verir. Nezreden; nezrini, olmasını arzu etmediği bir şarta bağlarsa İmam A'-zam'dan bi: görüşe göre, bu şartın tahakkuku dışında yemin keffareti gerekir. İmam Muhammed de aynı görüştedir.
Neylü'l-Evtâr'da, sahibine işaret edilmeden şöyle bir söz nakledilir:
"Denildi ki, malın tümünü sadaka olarak vermek, duruma göre değişir: Güçlü olan, buna sabredeceği bilinen kişiye mani olunmaz. Malını dağıtmasına izin verilir. Hz. Ebû Bekir'in yaptığı bu şekilde mütalaa edilir..."[227]

Bazı Hükümler

1. Bir kimsenin, malının tümünü sadaka vermek üzere adakta bulunması caizdir.
2. Bu durumda olan kişi kendisi için bir miktar mal bırakır.

3. Günahından tevbe eden kişinin, tevbesini sadaka ile güçlendirmesi meşrudur.[228]

24. Ölünün Adağını Onun Namına İfa Etmek

3317... İbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet edildi ki: Sa'd b. Ubâde (r.a), Rasûlullah (s.a)'tan fetva sorup;
Şüphesiz annem ödemediği bir nezir borcu olduğu halde öldü (ne yapayım?) dedi. Hz. Peygamber (s.a):
Onun yerine sen öde" buyurdu.[229]

Açıklama

Bezlü'l-Mechûd'un ta'likmda, Evcez ve Feth'den naklen, İbn Abbas'ın mezkûr kıssaya şahit olmadığı, dolayısıyla bu hadisin sahâbî mürsellerinden olduğu ifade edilmektedir.

Hadisin tahricinde görülebileceği gibi, bu hadis Kütüb-i Sitte'nin tamamında mevcuttur. Ebû Davud'un rivayeti, ifade olarak diğerlerinden biraz farklıdır. Buharî'nin Kitabü'l-Eymân'daki rivayetinin sonunda ravilerden birisi; "Bundan sonra da (ölenin nezrini ödeme) sünnet halini aldı" demektedir.

Kadılyaz; "Görünen, onun nezri ya maldı, ya da mutlaktı" demektedir.

Askalânî, bu ilâveyi; Şu'ayb'ın Zührî'den yaptığı rivayetin dışında hiçbir rivayette görmediğini söyler.

Hadiste anılan, Sa'd'ın annesinin adı, Amra'dır. Kadının babasının adının ise Mes'ud mu yoksa Sa'd mı olduğunda iki farklı görüş vardır.

Sa'd b. Ubâde'nin annesinin adağının ne olduğu konusunda kesin bir görüş mevcud değildir. Bu meseleye ışık tutan haberler birbirleri ile çelişki arzetmektedir. Bu eserlerde kadının adağının; oruç, köle azad etmek ve sadaka olduğuna dair kayıtlar yer almaktadır.

Askalânî, Fethu'1-Bârî'de konu ile ilgili farklı haberleri verdikten ve Kadı Iyaz'in yukarıdaki sözüne işaret ettikten sonra; "Bence, o adak Sa'd'e göre muayyendi" demektedir.[230]

Hadis-İ şerif, ölünün borçlarının ödenmesinin gerekli olduğuna delildir. Ancak borcun çeşidi ve cinsine göre âlimler arasında farklı görüşler vardır:

Eğer borç, kullara ait malî bir borçsa, ölünün terekesinden bu borç ödenir. Bu konuda her hangi bir ihtilâf bilinmemektedir.

Borç adaktan dolayı ise,bu adak ya malîdir ya da bedenîdir. Adak da, ya öldüğü zamanki hastalığı esnasında olmuştur, ya da önce olmuştur.

1- a) Eğer adak mâlî ise ve ölümü anındaki hastalığından önce olmuş ise;

Şâfiîlere göre; ölen vasiyyet etmemiş olsa bile bıraktığı terekeden ödenir. Miktarının az veya çok olmasına bakılmaz.

Askalânî, bu görüşün cumhura ait olduğunu söyler.

Hanefî ve Mâlikîlere göre; ölen nezir borcunun ödenmesini vasiyet etmişse, o takdirde vârisler bunu ödemek zorundadırlar. Aksi halde böyle bir mecburiyetleri yoktur. Bunda vasiyet şart olduğuna göre terekenin üçte birini geçerse vârisler fazlasını ödemek mecburiyetinde değildirler. Bu görüş sahipleri Hz. Peygamber'in Sa'd'e; "Onun yerine sen öde" buyurmasındaki emri, nedbe hamletmişlerdir.

b) Adak, ölenin ölüm hastalığında olmuş ise; Şâfiîlere göre de bu adak malın üçte birinden olmalıdır. Ölen, malî olan adağının ödenebileceği kadar mal bırakmamışsa vârislerin bunu ödeme mecburiyetleri yoktur. Ancak ödemeleri müstehaptır. Bu konuda dört mezhep müttefiktir.

2- Adak bedenî ibadetlerle ilgili ise; genelde prensip olarak bu adak başkası tarafından eda edilemez. Çünkü bedenî ibadetlerde niyabet caiz değildir. Hz. Peygamber (s.a), Nesâî'nin rivayet ettiği bir hadiste; "Kimse kimsenin yerine namaz kılamaz ve kimse kimsenin yerine oruç tutamaz." buyurmuştur.

İmam Ebû Hanîfe, İmam Mâlik ve İmam Şafiî'nin bir görüşü bu istikamettedir. Ahmed b. Hanbel'e ve İmam Şafiî'nin diğer bir görüşüne göre ise, oruçta niyabet caizdir. Yani bir kimse oruç tutmayı adaşa ve ödemeden ölse, onun yerine bir başkası tutabilir. Hanefî ve Mâlikîlerle, Şafiî'nin bir görüşüne göre; oruçta niyabet olmaz. Ancak orucun yerine fakir doyurulur.

Haccda ise ittifakla niyabet caizdir. Bir kimse başkasının yerine hacc edebilir.[231]

Bazı Hükümler

Vârisler, murislerinin adayıp da ödemeden öldükleri mal ile ilgili nezir borçlarım; terekesi varsa mecburen öderler. Ancak bunun için vasiyetin gerekli olup olmadığında âlimlerin ihtilâfı vardır.

Ölen kimse, miras olarak bir şey bırakmamışsa; ister vasiyet etsin ister etmesin, vârisler bunu kendi mallarından ödemek zorunda değildirler. Ödemeleri ise müstehaptır.[232]

3318... İbn Abbas (r.anhüma)'dan rivayet edildiğine göre;

Bir kadın gemiye bindi ve Allah kendisini kurtarırsa (sahile çıkarırsa) bir ay oruç tutmayı adadı. Allah onu kurtardı, fakat kadın orucu tutmadan Öldü. Kızı -veya kız kardeşi-[233] Rasûlullah'a geldi, (meseleyi sordu). Hz. Peygamber de kendisine; onun (ölenin) yerine oruç tutmasını emretti.[234]

Açıklama

Tercemeye "Gemiye bindi" diye geçtiğimiz cümlesinde mecazî bir ifade kullanılmıştır. Bu, mahallin zikredilip hallin murad edilmesi kabilindendir. Çünkü, "deniz" demektir; ama burada "deniz" değil, denizdeki gemi kastedilmiştir. Bu kabil kullanışlara Arap edebiyatında çok rastlanır.

Hadiste sözkonusu edilen kadın ve kızının kimler olduklarına ait bir kayda rastlayamadık.

Hadisin zahiri, bir başkasının yerine oruç tutmanın, dolayısıyla ölenin adadığı orucun başkası tarafından tutulmasının caiz olduğuna delâlet etmektedir. Oysa yukarıdaki hadisin izahında belirtildiği gibi; âlimlerin çoğuna göre bu caiz değildir. Çünkü oruç bedenî bir ibadettir ve bedenî ibadetlerde niyabet cari değildir. Üstelik Hz. Peygamber'in bunu sarahaten nehyettiğini bildiren hadis vardır.

Avnü'l-Ma'bûd sahibi; bu görüşte olanların, üzerinde durduğumuz hadiste emredilen orucu fidye vermek şeklinde te'vil ettiklerini söyler. Yani Hz. Peygamber (s.a), kendisine gelen kadına; "Onun yerine sen tut" buyurduğunda, o orucun fidyesini vermesini kasdetmiştir.

Şevkânî, hadisin; ölenin borcu olan herhangi bir orucu onun velisinin tutabileceğine delâlet ettiğini söyler. Şevkânî'nin bildirdiğine göre hadis âlimleri bu görüştedir.

Ahmed b. Hanbel'in ve Şafiî'nin bir görüşüne göre başkasının yerine oruç tutabileceği yukarıda geçmiştir.

Birisinin borcu olan orucu, velisi ya da başka birinin tutup tutamayacağına dair daha geniş malumat Kitabü's-Savm'ın 41. babında 2400 ve 2401 numaralı hadislerde geçmiştir.[235]

3319... Abdullah b. Büreyde'nin, babası Büreyde'den rivayet ettiğine göre;

Bir kadın, Rasûlullah (s.a)'a gelip:

Ben anneme bir genç cariye vermiştim. Annem öldü ve bu cariyeyi miras olarak bıraktı, dedi.

Hz. Peygamber (s.a):

"Sen sevabını aldın ve o miras olarak sana geri döndü" buyurdu. Kadın:

Ama annem bir ay oruç borcu olduğu halde öldü, dedi. Ravi (Ahmed b. Yunus), (bundan önceki) Amr b. Avn hadisinin

benzerini zikretti. (Hz. Peygamber'in, kadına annesinin orucunu ödemesini emrettiğini söyledi.)[236]

Açıklama

Bu hadis, Kitabü'z-Zekât'da 1656 numarada ve Kitabü'l-Vesaya da 2877 numarada geçmiştir.[237]

Oruç Borcu Olduğu Halde Ölen Birinin Orûcunu Velisinin Tutacağına Dair Gelen Hadisler[238]

3320... îbn Abbas (r.anhuma)'dan rivayet edildi ki: Bir kadın Hz. Peygamber (s.a)'e gelip, (ölü olan) annesinin bir ay oruç borcu olduğunu söyledi ve;

Onun yerine ben ödeyeyim mi? dedi. Hz. Peygamber (s.a):

"Annenin birisine borcu olsa öder miydin?" dedi.

Evet.

"Allah'ın borcu ödenmeye daha müstehaktır" buyurdu."[239]

3321... Âişe (r.anha)'dan, Hz. Peygamber (s.a)'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Oruç borcu olduğu halde ölen kimsenin orurcunu onun yerine velisi (en yakın akrabası) tutar."[240]

Açıklama

Bu hadislerin zahiri, oruç borcu olduğu halde ölen kimsenin bu borcunun yakın akrabası tararfından ödeneceğine delâlet etmektedir. Ayrıca hadis; bir kimsenin başka birisinin yerine oruç tutabileceğine de delildir. Ancak konu âlimler arasında ihtilaflıdır. Bundan önce geçen babda âlimlerin farklı görüşleri aktarılmıştır.

Hz. Âişe'den rivayet edilen ikinci hadis Kitabü's-Savm'da 2400 numarada da geçmiştir. Orada da kojıu ile ilgili malumat verilmiştir.[241]

25. Gücünün Yetmeyeceği Bir Adağı Adamak

3322... İbn Abbas (r.anhüma)'dan; Rasûlullah'm şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Bir kimse adım anmadan bir adakta bulunsa onun keffareti yemin keffaretidir. Günah olan bir şeyi nezredenin nezrinin keffareti yemin keffaretidir. Gücünün yetmeyeceği bir adağı adayanın keffareti de yemin keffaretidir. [Gücünün yettiği bir adağı adayan kişi adağını yerine getirsin.][242]

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisi, VekV ve başkaları Abdullah b. Satd'fb. Ebi'l-Hind]den, İbn Abbas'a mevkuf olarak rivayet etmişlerdir.[243]

Açıklama

İbn Mâce'nin rivayetinde, hadisin, günah işlemeyi adamakla ilgili bölümü yoktur.

Bu hadis, Avnu'l-Ma'bûd ve Bezlü'l-Mechûd'da, Kitabu'l-Eymân ve'n-Nüzûr'un en sonunda yer almıştır.

Hadis-i şerifte, izahı gerektirecek kapalı bir durum yok. Hüküm olarak dört ayrı konuya temas edilmektedir:

1- Adını anmadan bir adak adayana, yemin kekffareti gerekir. Yani, ibadetin cinsini tayin etmeden sadece, "benim nezrim olsun veya adağım olsun" diyen kişiye yemin keffareti gerekir. Bu mesele bir sonraki hadiste gelecektir.

2- Günah bir şeyi yapmak için yapılan adağın keffareti yemin keffaretidir. Bu konu 19. ve devamındaki bablardaki hadisler (3289-3304) izah edilirken enine boyuna tartışılmıştır.

3- Yapabileceği bir şeyi adayan kişi adağını yerine getirmelidir. Tabii bu, adağın günahı gerektiren bir şey olmaması şartı ile kayıtlıdır.

4- "Şu dağı yerinden kaldıracağım", "Dünyayı ters çevirmek nezrim olsun" gibi, İnsan gücünün dışında olan bir şeyi adayan kişi, hemen bir yemin keffareti verecektir. Çünkü bu adağını yerine getirmesi mümkün değildir.

Bidâyetü'l-Müctehid'in beyanına göre bu hüküm, âlimlerin cumhurunun mezhebidir. Böyle bir adakta bulunana bir zıhar keffareti gerekir diyen âlimler olduğu gibi; ibâdetin asgarisi olan bir gün oruç tutmak veya iki rek'-at namazla kayıtlayanlar da vardır.

Ebû Davud'un ifadesine göre, bu hadisi, Vekî' ve diğer bazı raviler Hz. Peygamber'in değil de, tbn Abbas'ın sözü olarak nakletmişlerdir.[244]

Adını Tayin Etmeden Adak Adamak[245]

3323... Ukbe b. Âmir (r.a), Rasûlullah (s.a)'ın.şöyle buyurduğu-iu söylemiştir:

"Nezrin keffareti yemin keffaretidir."

Ebû Dâvûd dedi ki:

Bu hadisi, Amr b. e-Hâris, Kö'b b. Alkame'den, Kâ'b daîbn Şemmâse vasıtasıyla Ukbe'den rivayet etmiştir.[246]

Açıklama

Bu hadisi; Müslim, Nezir Keffareti bahsinde, İbn Mâce ise aynen Ebû Davud'un isimlendirdiği babda vermişlerdir.

İbn Mâce'nin rivayetinin başında Müslim ve Ebû Dâvûd'unkilerden fazla alarak "Adlandırmadan (tayin etmeden),bir adak adayan kimse..." ibaresi /er almıştır. Hadisin babın ismi ile alâkası, bu ibare ile daha açık olarak gömülmektedir. Tirmizî'nin rivayeti de İbn Mâce'nin rivayetine yakındır. Bu -ivayet şöyledir: "Tayin etmediği zaman nezir keffareti yemin keffaretidir."

Adadığı şeyin cinsini belirtmeden adamak, yukarıdaki hadiste de belir-ildiği gibi, sadece "nezrim olsun" deyip bırakmaktır. Yani adağı oruç, sa-iaka, kurban veya hacc gibi bir ibadet çeşidi ile kayıtlamamaktır. Hadis-i şerif, bu şekilde bir adakta bulunan kişiye bir yemin keffaretinin gerekli olduğuna delâlet etmektedir.

Bu hadisin izahı âlimler tarafından değişik şekillerde yapılmıştır.

Bezlü'l-Mechûd sahibi; Şâfiîlerin, bu hadisi lücâc nezrine, Mâlikîlerîn;. nutlak nezre, Hanbelîlerle bazı Şâfiîlerin ise, günah olan bir şeyi yapmayı ıdamaya hamlettiklerini söyler.

Bezlü'l-Mechûd'un bu beyanı, Nevevî'nin şu sözlerinin bir özeti olsa >erek:

"Alimler, bu hadiste neyin murad edildiğini tayinde ihtilâf etmişlerdir. Bizim arkadaşlarımızın cumhuru (Şâfiîlerin çoğunluğu), lücac nezrine hamletmişlerdir. Kişi bu adağa riayetle, yemin keffareti arasında muhayyerdir. İmam Mâlik ile birçok âlimler, "nezrim olsun" gibi mutlak nezirlere hamle-derler. Hadis fukahasından bir grup ise, tüm nezirlerle ilgili olduğunu söylerler ve kişinin bütün adaklarda adağına vefa ile yemin keffareti arasında muhayyer olduğunu kabul ederler."

Şevkânî de Nevevî'nin yukarıdaki sözlerini naklettikten sonra kendi görüşlerini şu şekilde belirtir:

"Zahir olan; hadisin tayin edilmeyen adaklara mahsus oluşudur. Çünkü mutlakın mukayyede hamli gerekir. Ama belirli bir ibadet anılarak edi-le"n nezirler, eğer insan takatinin dışında ise, adayana bir yemin keffareti gerekir. Gücün yettiği cinsten ise, ister bedene ister mala bağlı olsun eda edilir. Eğer adak, günah olan bir şeyi yapmak için ise, bu gerçekleşmez ve keffaret de gerekmez.[247] Eğer adağın konusu mubah ve yapılması güç dahilinde olursa zahir olanı, adağın tahakkuku ve keffaretin lüzumudur..."

Görüldüğü gibi Şevkânî bu hadisi Nevevî'nin aksine, doğrudan doğruya, konusu anılmadan edilen nezirlerle alâkalı görmektedir. Zaten Şevkânî, yukarıdaki sözlerine başlamadan önce; "Hadis, konusu anılmayan nezirlerde yemin keffareti olduğuna delildir" diyerek görüşünü açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Hanefî fıkıh kitaplarında konu ile ilgili olarak şu bilgiye rastlıyoruz: Bir kimse, sadece "nezrim olsun" veya bunun yerine kaim bir söz söyler ve içinden bir şeye niyet ederse niyeti muteberdir. Ancak niyetindeki tâatın mikdarını tayin etmemişse, yemin keffaretindeki ölçülere itibar edilir. Yani oruca niyet etmişse üç gün, sadakaya niyet etmişse on fakir doyurmaya hükmedilir. Ama bir ibadete niyet edilmezse bu bir yemin sayılır.[248]

3324... Bize Muhammed b. Avf haber verdi. Onlara Saîd p.- el-Hakem söylemiş. (Saîd der ki:) Bize Yahya b. Eyyûb, Kâ'b b. Alkame'den nakletti. Kâ'b, İbn Şemmâse'den duymuş. .O, Ebu'1-Hayr kanahyla Ukbe b. Âmir'den, o da Hz. Peygamber'den önceki hadisin benzerini nakletti.[249]

Açıklama

Bu rivayet, önceki hadisin başka bir isnadla gelen rivayetidir.[250]

Cahiliye Çağında Nezredip De Daha Sonra Müslüman Olan Kişi Ne Yapar?[251]

3325... Hz. Ömer (r.a)'den rivayet edildi ki, o; Ya Rasûiallah, ben cahiliye çağında Mescid-i Haram'da bir gece i'tikâfta kalmayı adadım, dedi. Hz. Peygamber (s.a) kendisine: "- Adağını yerine getir" buyurdu.[252]

Açıklama

Bu hadis, İ'tikâf bahsinde 2474 numarada geçmiştir.

Hadis-i şerif, müslüman olmayan bir kimse, bir adakta bulunur, sonrada müslüman olursa, adağının gereğini yapmakta mükellef olduğuna delildir. Şâfiîlerin bazıları ile Ebû Sevr, Buharî ve İbn Cerîr bu görüştedir.

Bazı Şâfiîler, İmam Mâlik ve Hanefîlere göre ise; bu tür nezirler hükümsüzdür. Bu gruptaki âlimler, üzerinde durduğumuz hadisi istihbaba ham-letmişlerdir. Bu anlayışa göre, Hz. Peygamber Hz. Ömer'e, "Müslüman olmadan önce ettiğin nezri şimdi yapman müstehaptir" demek istemiştir.

Hattâbî, hadisin şerhinde şöyle der:

"Hz. Peygamber'in Hz. Ömer'e; cahiliye devrindeki adağını edayı emretmesi, nezrin onun zimmetinde mevcut olduğunu gösterir. Bu, kişinin; başlangıcı küfür halinde olan amelleri ile sorumlu olacağını gösterir. Bir kimse, kâfirken yemin etse ve müslüman olduktan sonra yeminini bozsa, kendisine keffaret gerekir. Bu hüküm Şafiî'nin aslına ve mezhebine göredir, Ebû Ha^ nîfe'ye göre ise keffaret gerekmez.

Yine bu hadis, kâfirlerin farzlara muhatap ve tatları işlemekle me'mur olduklarına delildir. Ayrıca bu, oruç olmadan da i'tikâfin caiz olduğunu gösterir. Çünkü i'tikâf gece olacaktır, gece de oruç zamanı değildir."

Hadisle ilgili daha geniş malumat, i'tikâf bahsinin işaret edilen yerinde geçmiştir.[253]

---

[1] Buharı, eymân 16, el-mürteddîn I.

[2] Mâide, (5) 89.

[3] Mâide, (5) 89.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/167-169.

[4] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/169-171.

[5] Ahmed b. Hanbel, IV, 436, 441.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/171.

[6] Asim Efendi, Kamus Tercemesi, II, 929.

[7] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/171-172.

[8] Concordance bu bab'a numara vermemiştir.

[9] Âl-i İmran, (3) 77. Buharî, eymân 18, ahkâm 30; Müslim, îman 220, 221; Tirmizî, büyü 42; îbn Mâce, ahkâm 7; Ahmed b.Hanbel, I, 379, 442, V, 211, 212.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/172-173.

[10] Aynî, Umdetü’l-Karî, XIII, 196.

[11] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/173-175.

[12] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/175-176.

[13] Dârimî, fadâilu'l-Kur'an 3; Ahmed b. Hanbel, V, 212, 213, 284, 285.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/176.

[14] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/177.

[15] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/178.

[16] Müslim, îmân 223;'Tirmizî, ahkâm 12.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/178-179.

[17] İbn Mâce, ahkâm 9.

[18] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/179-180.

[19] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/180-181.

[20] Ravi; Hz. Peygamber'in bunlardan hangisini söylediğini kesin olarak hatırlayamadığı için, son cümlede şüphesini belirtmiştir.

İbn Mâce, ahkâm 9; Ahmed b. Hanbel, II, 329, 518, III, 375.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/181.

[21] el-Mevsılî, el-İhtiyâr li-Ta'Iîli'l-Muhtâr, II, 114.

[22] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/181-183.

[23] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/183.

[24] Bu başlık bazı nüshalarda; "Allah'tan başkası adına yemin etmek" şeklindedir.

[25] Buharı, tefsiru sureti'rı-Necm 2, edeb 74, eymân 5; Müslim, eymân 4, 5; Tirmizî, nü-zûr 18; İbn Mâce, keffârât 2; Nesâî, eymân II; Ahmed b.Hanbel, II, 309.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/183.

[26] Aynî, XXIII, 178.

[27] Mirkâtu'l-Mefâtih Şerhu Mişkâtri-Mesâbih, III, 554.

[28] Nevevî, Sahih-i Müslim Şerhi,XI, 107.

[29] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/183-185.
[30] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/185.
[31] Bazı nüshalarda bu bab bir sonraki hadisin başında yer almıştır. Bazı nüshalarda İse hiç mevcut değildir.
[32] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/186.
[33] Nevevî, Müslim Şerhi, XI, 105.
[34] Ebû Dâvûd, salât 1.
[35] Şevkânî, Neylül-Evtâr, VIII, 358.
[36] Mirkât, III, 554.
[37] Ibn Dakîki'1-İyd, Umdetu'l-Ahkâm, IV, 144-145.
[38] Neylü'l-Evtâr, VIII,358; Avnu'l-Ma'bud, III, 312.
[39] Aliyyü'1-Kârî, Mirkat, III, 554.
[40] İbn-i Âbidin, Reddü'l-Muhtâr, (Mısır 1966), III; 705.
[41] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/186-189.
[42] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/189.
[43] Buharı, eymân 4, tevhid 13, edeb 74; Müslim, eymân 1, 2, 3; Nesâî, eymân 4, 5, 6, 10; İbn Mâce, keffarât 2 (benzeri); Tirmizî, nüzûr 8, 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/189.
[44] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/189-190.
[45] Buharî, eymân 4, tevhid 13; Müslim, eymân 1, 2, 3; Nesâî, eymân 4, 5, 6, 10; ibn Mâ-ce, keffarât 2; Tirmizî, nüzûr 8,9; Ahmed b. Hanbel, II, 7, 8, II, 17, 20, 48, 76..
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/190.
[46] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/190-191.
[47] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/191.
[48] Tirmizî, nüzûr 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/191.
[49] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/191-192.
[50] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/192-193.
[51] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/193.
[52] Ahmed b. Hanbel, V, 352.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/193.
[53] Ahzâb, (33) 72.
[54] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/194-195.
[55] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/195.
[56] Buharî, eymân 15; Muvatta, nüzûr 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/195-196.
[57] Bakara, (2) 225; Mâide, (5) 89.
[58] Mecmau'z-Zevâîd, IV, 185.
[59] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/196-197.
[60] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/197.
[61] Bu bab, bazı nüshalarda şeklindedir. "Yeminlerde ta'riz" demektir.
[62] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/198.
[63] Müslim, eymân 20; İbn Mâce, keffârât 41.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/198.
[64] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/199-200.
[65] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/200.
[66] Münzirî, Süveyd b. Hanzala'ya bundan başka hiçbir hadis isnad edilmediğini ve başka bir hadisinin bilinmediğini söyler. İsâbe'de de; Ezdî'nin, "Ondan kızından başka kimse rivayette bulunmadı" dediği bildirilir.
[67] İbn Mâce, keffarât 14.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/200-201.
[68] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/201.
[69] Concordance bu bab'a numara vermemiştir.
[70] Buharî, eymân 7, cenâiz 84, edeb 44, 73; Müslim, eymân 175, 177; Tirmizî, nüzür 16; Nesâî, eymân 7, 31; İbn Mâce, keffarât 3; Ahmed b. Hanbel, IV, 33, 34.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/201-202.
[71] Fetih, (48) 18.

[72] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/202-205.
[73] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/205.
[74] Nesâî, îman 8; îbn Mâce, keffârât 3; Ahmed b. Hanbel, V, 355, 356.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/205.
[75] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/206.
[76] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/206.
[77] Buharı ve başkaları, bu zâtın sahâbî olduğunu söylemişlerdir. Bazı âlimler; onun sahâ-bî olmayıp, rivayetinin bulunduğunu söylerler. Bir grup da; bu zâtın Hz. Peygamber (s.a) zamanında doğduğunu fakat Rasûlullah'ı görmediğini savunurlar.
[78] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/207.
[79] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/207-208.
[80] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/208.
[81] Tirmizî, nüzûr 7; Nesâî, eymân 18, 39, 43; İbn Mâce, keffârât 6; Dârimî, nüzûr 7; Ahmed b. Hanbel, II, 6, 10, 48.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/208.
[82] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/209-210.
[83] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/211.
[84] Nesâî, eymân 18; Ahmed b. Hanbel, II, 6, 49.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/211.
[85] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/211-212.
[86] Concordance bu bab'a numara vermemiştir.
[87] Buharı, eymân 3, kader 14, tevhid II; Tirmizî, nüzûr 13; Nesâi eymân 1, 2; İbn Mâce, keffârât 1; Dârimî, nüzûr 12; Muvatta, nüzûr 15.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/212.
[88] En'âm, (6) 148.
[89] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/212-213.
[90] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/213.
[91] Ahmed b. Hanbel, III, 33, 48.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/213-214.
[92] İbn Mâce, keffârât 1.
[93] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/214.
[94] İbn Mâce, keffârât 1.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/214-215.
[95] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/215-216.
[96] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/216-217.
[97] Hicr, (15) 72.
[98] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/217-218.
[99] Bu bab bazı nüshalarda, "Eğer hayırlı işse yemini bozma" babından sonra yer almıştır.
[100] Ahmed b. Hanbel, I, 219.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/218.
[101] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/218.
[102] Buharı, rü'yâ ta'bir 47, eymân 9; Müslim, rü'yâ 17; Tirmizî, rü'yâ 10; İbn Mâce, ta'biru'r-rü'yâ' 10; Dârimî, rü'yâ 13; Ahmed b. Hanbel, I, 236.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/219.
[103] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/219-221.
[104] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/222.
[105] Bu bab, Avnu'l-Ma'bûd nüshasında 17 bab sonra gelmektedir.
[106] Buharı, mevakît 41, menâkıb 25, edeb 87; Müslim, eşribe 177.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/222-223.
[107] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/224-225.
[108] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/225.
[109] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/225.
[110] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/225.
[111] Nesâî, eymân 17; Mâce, keffârât 8; Ahmed b. Hanbel, II, 185, 202.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/225-226.

[112] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/226-228.
[113] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/228.
[114] Ahmed b. Hanbel, II, 185; Beyhakî, Taberânî.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/228.
[115] Fethu'r-Rabbânî, XIV, 191.
[116] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/228-230.
[117] Nesâî, eymân 41.
[118] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/230-231.
[119] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/231-232.
[120] Ahmed b. Hanbel, I, 253, 288, II, 68, 70, 118.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/233.
[121] Sabîra veya masbûra yemini ile ilgili malumat 3242 no'lu hadisin şerhinde geçmiştir.
[122] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/233-235.
[123] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/235.
[124] Bu bab bazı nüshalarda, "Eğer daha hayırlıysa yemini bozmak" şeklindedir.
[125] Buradaki şüphe ravilerden birisine aittir. Keffaretin, yemini bozmadan önce de sonra da caiz olduğuna işaret İçin, Hz. Peygamber tarafından iki şekilde söylenmiş olması da mümkündür.
Buharı, eymân 1, 4, 9; Müslim, eymân 7, 9; 10, 13, 15, 17, 19; Nesâî, eymân 15, 16; İbn Mâce, keffârât 7, 8; Dârimî, nüzûr 9.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/235-236.
[126] Mâide, (5) 89.
[127] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/236-238.
[128] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/238-239.
[129] Buharı, keffaretu'I-eymân 10; Müslim, eymâri 7, 9, 10, 13, 15, 17, 19; Nesâî, nüzûr 15, 16, 43; Tirmizî, nüzûr 5,6.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/239.
[130] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/239-240.
[131] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/240.
[132] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/240-241.
[133] Bir nüshada; "ölçtüm" yerine, "tahmin ettim" denilmektedir.
[134] Hişâm; Hişâm b. Abdilmelik b. Mervân'dır.
[135] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/241.
[136] Bu ölçüler günümüzde ilan edilen fitre mikdarlarıdır.
[137] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/241-243.
[138] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/244.
[139] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/244.
[140] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/244-245.
[141] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/245.
[142] Müslim, mesâcid 33, 35; Nesâî, sehv 20; Muvatta, ıtk 8; Dârimî, nüzûr 10; Ahmed b. Hanbel, V, 447, 448, 449.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/245-246.
[143] Bu konuda geniş malumat için bk. Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, III, 271 vd.
[144] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/246-248.
[145] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/248.
[146] Nesâî, vesâya 8; Ahmed b. Hanbel, IV, 222, 388, 399.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/248-249.
[147] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/249.
[148] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/249-250.
[149] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/250.
[150] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/250-251.
[151] Bu babın İsmi bazı nüshalarda "Yemin eden kişinin konuştuktan sonra istisna etmesi" şeklindedir.
[152] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/251.
[153] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/251-252.
[154] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/253.
[155] Kehf, (15) 23.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/253.

[156] Bu hadisin Ebû Davud'a gelişi iki üstaddan olmuştur. Bunlar Osman b. Ebî Şeybe ve Müsedded'tir. Bazı matbu nüshalarda; "Rasûlullah (s.a) nezirden nehyetmeye başladı" cümlesi bu üstadlardan birine nisbet edilmiş, daha sonraki cümleyi ise her iki üstadın da ittifakla haber verdiklerine işaret edilmiştir.

[157] Bu bölüm de bazı nüshalarda mevcut değildir. Buharî, emân 26, kader 6; Müslim, nezr 3,7; Nesâî, eymân 24, 26; Tirmizî, nüzûr 11; İbn Mâce, keffârât 15; Dârimî, nüzûr 5; Ahmed b. Hanbel, II, 61, 235, 242, 301, 314, 373, 412, 463.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/254.

[158] Kurtubî'nin sözünün bir bölümünü tafsilat görerek almadık.

[159] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/254-256.

[160] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/256-257.

[161] Bu hadis haddizatında, hadis-i kudsîdir. Yani Hz.Peygamber bunu Allah (c.c.)'dan haber vermiştir. Ancak metinde bu açıkça görülmemekte, sanki Hz. Peygamber in sözü imiş gibi ifade edilmektedir.

[162] Buharı, eymân 26, kader 6; Müslim, nezr 7; Nesâî, eyman 26; ibn Mace, keffarat n, Tirmizî, nüzûf 11; Ahmed b. Hanbel, II, 61, 301, 412.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/257.

[163] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/257-258.

[164] Buharı, eymân 2, 8, 31; Tirmizî, nüzûr 2; Nesâî, eymân 27, 28; İbn Mâce, keffârât 16; Mâlik, nüzûr 8; Ahmed b. Hanbel, VI, 36, 41, 224.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/258-259.

[165] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/259-260.

[166] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/261.

[167] Bu bab bazı nüshalarda mevcut değildir.

[168] Tirmizî, nüzûr 2; İbn Mâce, keffarât 16.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/261.

[169] Muğnî, Mirkât, Bidâyetu'l-Müctehid, Neylü'l-Evtâr ve Bezlü'l-Mechûd'da, Ebû Hanîfe'nin görüşü buna tam zıt olarak verilmektedir. Nitekim önceki hadiste bu görülmüştür.

[170] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/261-263.

[171] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/263.

[172] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/264.

[173] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/264-265.

[174] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/265.

[175] Müslim, nüzûr 11; Tirmizî, nezûr 17; Nesâî, eymân 33; İbn Mâce, keffârât 20; Ahnıed b. Hanbel, IV, 145, 147, 149, 151.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/265-266.

[176] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/266-267.

[177] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/268.

[178] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/268.

[179] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/268.

[180] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/268-269.

[181] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/269.

[182] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/269.

[183] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/270.

[184] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/270.

[185] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/270-271.

[186] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/271-272.

[187] Buharı, eymân 31; îbn Mâce, keffârât 21; Muvatta 6; Ahmed b. Hanbel, IV, 168.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/272.

[188] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/272-273.

[189] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/273.

[190] Buharı, eymân 31, sayd 27; Müslim, nüzûr 9, 10; Tirmizî, nüzûr 10; Nesâî, eymân 42.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/274.

[191] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/274-275.

[192] Buharı, hacc 65, eymân 31; Nesâî, hacc 135, eymân 30; Ahmed b. Hanbel, I, 364.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/275.

[193] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/275.
[194] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/276.
[195] Tirmizî, nüzûr 10.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/276.
[196] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/276-277.
[197] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/277.
[198] Dârimî, Hâkim, Beyhakî, Ahmed b. Hanbel, III, 363.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/277-278.
[199] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/278-279.
[200] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/279-280.
[201] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/280.
[202] Buradaki şüphe raviye aittir.
[203] Ebû Dâvûd; esir edilen adamın müslüman olduğunu bildiren sözlerini ve Rasûlullah'ın cevabını, Muhammed b. İsa'nın rivayetinden; geri kalanını da Süleyman b. Harb'in rivayetinden nakletmiş ve buna işaret etmiştir.
[204] Müslim, nüzûr 8; İbn Mâce, keffârât 16 (bir bölümü); Ahmed b. Hanbel, IV, 430.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/280-283.
[205] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/283-285.
[206] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/285.
[207] Tirmizî, menâkıb 17; Ahmed/b. Hanbel, V, 353, 356.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/286.
[208] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/286-288.
[209] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/288.
[210] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/288-289.
[211] Bundan sonra gelecek hadiste bu zatın adı Kerdem olarak geçmektedir. Ancak Bezl'in ifadesine göre bu isim Telhîs'de Kerûm diye tashih edilmiştir.
[212] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/289-290.
[213] Bu sözün iki manaya ihtimali vardır: 1) Hz. Peygamber'in elindeki değnekten kinâye-dİr. Çünkü insan onu bir yere vurursa "Tab, tab" diye ses çıkarır. O zaman mana, "Sopadan sakının, sopadan sakının, sopadan sakının" olmuş olur. 2) Ayakların yere değdiğinde çıkardığı sestir.
[214] Bu cümlenin manasının, "Babam onun Peygamberliğini tasdik etti" şeklinde de olması mümkündür. Avnü'l-Ma'bûd bu manayı; Menhel'in tekmilesi, önceki manayı tercih etmiştir.
[215] İbn Mâce, keffârât 18 (bir bölümü).
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/290-291.
[216] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/291-292.
[217] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/292.
[218] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/292.
[219] Buharî, eymân 24, vesâya 16, tefsiru sûre (9) 18; Müslim, tevbe 53; Nesâî, eymân 36, 37; Dârimî, zekât 25; Muvatta, nüzûr 16.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/293.
[220] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/293-294.
[221] Önceki rivayetin son ravisi Süleyman b. Dâvûd ve İbn Şerh, bununki ise Ahmed b. Salih'tir. Rivayetlerin diğer rayileri aynı şahıslardır.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/294.
[222] Muvatta, nüzûr 9. Bu rivayetin isnadı, İbn Şihâb ez-Zührî'den sonra, diğer rivayetlerle farklılık arzetmektedir.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/295.
[223] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/295-296.
[224] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/296.
[225] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/297.
[226] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/297.
[227] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/297-298.
[228] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/298.
[229] Buharı, vesâya 19, eymân 30; Müslim, nüzûr 1; Tirmizî, nüzûr 19; Nesâî, vesâya 8, 9, eymân 35; İbn Mâce, keffârât 19; Muvatta, nüzûr I, 2; Ahmed b. Hanbel, I, 219, 329, 370.

Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/298-299.
[230] Bk. Fethu'1-Bârî, XIV, 396.
[231] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/299-300.
[232] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/300-301.
[233] Bu şek ravilerden birisine ait olsa gerektir.
[234] Nesâî, eymân 34; Ahmed b. Hanbel, I, 216, 238.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/301.
[235] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/301-302.
[236] Müslim, savm 157; Tirmizî, zekât, 31; Ahmed b. Hanbel, V, 459, 351, 354, 361.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/302.
[237] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/302.
[238] Bu bab ve buradaki hadisler bazı nüshalarda mevcud değildir.
[239] Buharî, savm 42; Müslim, savm 154; Ahmed b. Hanbel, I, 224, 258, 326.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/302-303.
[240] Buharı, savm 42; Müslim, savm 153; Ibn Mâce, keffârât 19; Ahmed b. Hanbel, VI, 69.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/303.
[241] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/304.
[242] Bu ilâve bazı nüshalarda mevcut değildir.
[243] İbn Mâce, keffârât 17.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/304-305.
[244] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/305.
[245] Concordance bu bab'a numara vermemiştir.
[246] Müslim, nüzûr 13; İbn Mâce, keffârât 17; Tirmizî, nüzûr 4; Nesâî, eymân 41; Ahmed b. Hanbel, IV, 144, 146, 147.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/305-306.
[247] Hanefîlere göre keffaret gerekir. Konu daha önce geniş bir şekilde geçmiştir.
[248] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/306-307.
[249] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/307-308.
[250] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/308.
[251] Concordance bu bab'a numara vermemiştir.
[252] Buharî, i'tikâf 5, 15, 16, eymân 29; Müslim, eymân 27, 28; Tirmizî, nüzûr 12; Nesâî, eymân 36; Ahmed b. Hanbel, I, 37, II, 20, 53.
Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/308.
[253] Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 12/308-309.